

Giới thiệu Thiên Ma

Truyện Thiên Ma của tác giả Vô Ý Bảo Bảo thuộc thể loại xuyên không pha chút dị giới và hài hước khiến người đọc không thể tò mò vào tính huống tiếp diễn. Trong mắt mọi người, hắn là một trang nam hảo hán đại trượng phu, bất ngờ một ngày đẹp trời mới lộ ra đó là một nữ nhi làm điên đảo vạn người.

Lúc này ai có thể làm bạn cùng hắn, ai có thể hiểu được hắn nữa??? Diệp Vân, gia chủ Diệp thị gia tộc. Bình tĩnh cơ trí, mỹ lệ không gì sánh nổi nàng bởi vì chuyện ngoài ý muốn xuyên việt tới dị giới. Xuyên việt trở thành một nữ oa phần điều ngọc mài, vừa mới xuyên đến liền gặp phải bọn bắt cóc, cứu nam hài cùng bị bắt cóc ra, nhưng không ngờ lại là thái tử.

Thái tử đồng ý thường cho nàng hóa ra lại là muốn nạp nàng làm phi tử. Mà thân phận hiện giờ của nàng lại là cháu gái của thừa tướng - Trương Tôn Mạnh Doanh. Ngay trước khi thánh chỉ đến, Diệp Vân bị một nhân vật quan trọng trong Trương Tôn gia bắt phải nữ cải nam trang tiến đến Thanh Sơn tu hành. ... Câu chuyện diễn biến ra sao, mời các bạn đón theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngã xuống

Thanh Sơn: Một trong ngũ đại môn phái, chia làm tứ đại viện. Trưởng lão các viện hàng năm tự mình lựa chọn đệ tử, tất cả đều nghe chuông môn an bài.

Hương Sơn cốc địa: Một trong ngũ đại môn phái, chỉ thu nhận nữ đệ tử. Nữ đệ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp tự nhiên khiến cho rất nhiều kẻ xấu dòm ngó.

Thiết Huyết môn: Một trong ngũ đại môn phái, chỉ thu nhận nam đệ tử.

Từ Đẳng đảo: Một trong ngũ đại môn phái, linh thú đại phái. Các đệ tử đều am hiểu đào tạo linh thú, linh thú đối với người tu hành có giúp đỡ rất lớn.

Yên Mạch cốc: Một trong ngũ đại môn phái, dược lý đại phái. Am hiểu dùng thuốc, mọi giải dược của độc đều am hiểu.

Cấp bậc pháp thuật của Thanh Sơn:

Kim lôi chú, ngũ lôi chú, phách thiên lôi

Mộc: mộc thuật, khô mộc phùng xuân, di hoa tiếp mộc

Thủy: nước chú, khuyên xuyên lưu thủy, trời nước một màu

Hỏa: hỏa chú, mạn thiên lưu hỏa, luyện ngục biến lửa

Thổ: phi thạch, địa thứ thuật, địa động sơn diêu

Nữ chủ: Diệp Vân, nữ giả nam trang. Am hiểu thủy, hỏa, mộc tam hệ pháp thuật.

Đông Phương Cẩn: Thái tử Nhiều Thiên quốc.

Đoàn Dật Phong: vẫn coi Diệp Vân là đối thủ. Am hiểu thủy, thổ, kim tam hệ pháp thuật.

Lạc Tâm Hồn: là đệ tử tư chất tối cao của Vạn Cổ Quật. Vẫn luôn đuổi theo Diệp Vân một cách khó hiểu.

Sở Phi Nhi: Sư muội của Diệp Vân, tính tình có chút tùy hứng, thế nhưng bản tính thiện lương, thích Diệp Vân đến mức sùng bái điên cuồng. Am hiểu thốt hệ pháp thuật.

Lý Trạch, Quách Nguyên, Triệu Nham: Ba vị sư đệ của Diệp Vân, đều thấp phần sùng bái 'hắn'.

Trương Tôn Phó Tiềm: phụ thân của Trương Tôn Mạnh Doanh tức Diệp Vân, là con trai của thừa tướng Nhiều Thiên quốc hiện nay, hộ bộ thị lang.

Trương Tôn Chấn Uy: Ông nội của Trương Tôn Mạnh Doanh tức Diệp Vân, là thừa tướng của Nhiều Thiên quốc hiện nay.

Liễu Yên Yên: Mẫu thân của Trương Tôn Mạnh Doanh tức Diệp Vân. Tính tình hiền dịu, thấu hiểu ý người.

Thanh Giản: Chuông môn Thanh Sơn, pháp thuật cao cường, tính tình chính trực.

Thanh Phồn: Đường chủ Nam Đường Thanh Sơn, một trong tứ đại trưởng lão. Tính tình nghiêm túc, thế cho nên có việc có chút chui sừng trâu. Đoàn Dật Phong sư phó.

Thanh Dịch: Đường chủ Bắc Đường Thanh Sơn, một trong tứ đại trưởng lão. Tính tình bất cần đời, cơ trí. Là nhân vật khiến cho Thanh Phồn đau đầu nhất. Diệp Vân sư phó.

Thanh Tùng: Đường chủ Tây Đường Thanh Sơn, một trong tứ đại trưởng lão. Tính tình trầm mặc ít lời, nếu như đã không lên tiếng thì thôi, một khi mở miệng thì kinh người.

Thanh Xuyên: Đường chủ Đông Đường Thanh Sơn, một trong tứ đại trưởng lão. Tính tình nóng nảy chính trực, tính nết nóng.

Bạch Tố Trinh: Một trong những đệ tử xuất sắc nhất của Hương Sơn cốc địa.

Cảnh Nhược Lan: Một trong những đệ tử xuất sắc của Hương Sơn cốc địa, tính tình chính trực, tư tưởng đơn thuần.

Trình Lạc Y: vốn là luật sư tư nhân kiếp trước của Diệp Vân, bị nhân tình của em gái Diệp Vân trút hận giết chết, xuyên việt đến dị giới, trở thành con sâu róm tính xấu xí. Gặp yêu cầu vĩ hồ ly tình vương Mạc Ly, ở chung dần dần khiến hai người yêu nhau.

Mạc Ly: cứu vĩ hồ ly tình, yêu vương. Một đầu tóc bạch ngân, một con ngươi màu đen, một bên lại là màu bạch ngân. Yêu nhất chính là Trình Lạc Y, nhưng mà vẫn mạnh miệng không nói.

Nhiếp Tiểu Dạ: kiếp trước là công nhân của công ty Diệp Vân, xuyên việt thành một gốc cây tiên thảo thượng cổ.

Hoa Vị Ương: Một mỹ nam tử của Yên Mạch cốc tư chất tối cao, lấy việc bắt nạt tiểu Thảo làm vui.

“Thieu chết nàng! Thieu chết nàng!”

“Thieu chết yêu nghiệt không biết xấu hổ này đi!”

“Thieu chết nàng!” ...

Tiếng chửi bậy đình tại nhức óc vang lên, tiếng nguyên rửa vang đến tận trời xanh.

Vạn người chửi bậy, vạn người phi nhỏ .

Trên quảng trường là biển người, vô cùng huyền ảo.

Bọn họ đều đang nguyên rửa máng chửi người bị trói trên đài cao kia.

Rốt cuộc là người nào lại khiến cho bọn họ căm hận đến điên cuồng như vậy?

Là đạo tặc sao? Hay là tiểu nhân gian tà? Hay là quân bán nước khiến người ta căm hận? Hay là gian thần hãm hại người trung lương?

Không phải, tất cả đều không phải!

Người đang bị trói trên đài kia chính là một nữ tử xinh đẹp đến không giống người thường! ‘Xinh đẹp không gì sánh nổi’ chính là dùng để chỉ nàng! Trên khuôn mặt mỹ lệ kia không hề có bất cứ biểu cảm gì, chỉ có mĩa mai thật sâu trong mắt biểu lộ ra cảm xúc của nàng lúc này.

“Thế nào, nếu bây giờ ngươi đồng ý ta có thể cứu ngươi. Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi”. Một nam tử quần áo hoa lệ đứng bên cạnh nàng nói, “Hiện tại còn kịp, chỉ cần ngươi gật đầu”.

Khóe miệng nữ tử hiện lên nụ cười châm biếm, lại không hề khuất phục như trong tưởng tượng của nam tử. Thậm chí ánh mắt cũng không thèm nhìn nam tử mặc hoa phục kia một cái.

“Tiện nhân! Ngươi thực sự là muốn chết. Ta sẽ không để cho người khác chiếm được ngươi!” Nam tử nghiêng răng nghiêng lợi cúi đầu nói, trong ánh mắt âm trầm kia nháy mắt thêm vạn vạn, liền phát tay áo ý bảo mọi người yên lặng lại.

Người phía dưới đều yên tĩnh lại, nhưng vẫn đều căm hận nhìn nữ tử đang bị trói kia. Yêu nghiệt vô sỉ này, cư nhiên dám mê hoặc thành chủ đại nhân tôn kính nhất của bọn họ, lại còn hãm hại thành chủ phụ nhân hiền thiện lương đến chết! Thieu sống thôi đã là tiện nghi cho nàng! Ngoại trừ muốn trừng phạt nữ nhân vô sỉ này ra, trong lòng mọi người càng nhảy nhót. Mỗi lần hòa hình (hình phạt thieu sống) đều là khiến cho người ta chờ mong như vậy, khiến cho người ta phấn chấn như vậy. Đơn giản là bởi vì khi hòa hình tiến hành đến một nửa sẽ làm cho phạm nhân thoát ra. Phạm nhân cả người bị hỏa thiêu cháy lộn lộn trên đất, tiếng kêu thê thảm khiến cho người nghe kích thích cùng phấn chấn . (HD : đã man >>”

Nữ tử nhàn nhạt nhìn những ánh mắt phẫn hận cùng kích động phía dưới kia, rất muốn cười to, những người này a, toàn bộ đều là kẻ ngu muội. Mê hoặc? Nếu như bởi vì lớn lên xinh đẹp một chút liền bị thành chủ coi trọng, còn không có khuất phục hẳn liền gọi là mê hoặc, như vậy chính mình thật đúng là mê hoặc a. Hãm hại thành chủ phụ nhân hiền dịu thiện lương đến chết? Nếu là nữ nhân điên cuồng kia bắt gặp thành chủ động tay động chân với mình, còn đồng ý lấy vị trí của a ta cho nàng, nên a ta không chế không được mà muốn giết mình bị thành chủ phát hiện rồi giết chết, như vậy thì đúng

thật là mình đã hãm hại nữ nhân giả nhân giả nghĩa kia chết rồi. Muốn cười to, muốn phi nhỏ ~ nhưng mà nàng không thể.

Bởi vì, nàng không thể nói chuyện, là một câm nữ!

Bởi vì là câm nữ, cho nên nàng không thể nói cho nhóm dân chúng điên cuồng sùng bái thành chủ dưới kia, người mà bọn họ sùng bái thật ra là một kẻ súc sinh mặt người dạ thú! Đối với những người phản đối hẳn đều là nhấn tâm bí mật giết chết. Mà cái vị được xưng là thành chủ phu nhân hiền dịu thiện lương kia, chính là một nữ nhân lấy việc móc mắt người ra làm thú vui. Hiện tại, tất cả mọi chuyện, cũng đã không còn quan trọng nữa. Rất nhanh, tất cả đều sẽ kết thúc, chính mình sẽ không cần phải đối mặt với những điều xấu xí này nữa.

“Các vị, nữ tử này là do yêu nghiệt chuyển thế, không thể để ả ta ở lại nhân gian gây tai họa”. Nam tử kia, chính là vị thành chủ lớn tiếng nói lên, khẩu khí lại vô cùng chính nghĩa!

“Thieu chết ả đi! Thành chủ, thieu chết ả đi!”

“Đừng, thieu chết ả! Yêu nghiệt, vô si!”

“Tiện nhân, chết không luyến tiếc!”

“Vị thành chủ phu nhân báo thù!”

Tiếng chửi bậy liên tiếp lại vang lên lần thứ hai.

Trên mặt thành chủ hiện lên ý cười âm độc, nhận lấy cây đuốc của người bên cạnh đưa, chậm rãi đi về phía nữ tử xinh đẹp kia. Dưới chân nữ tử kia cũng đã sớm chất đầy củi, mà trên bầu trời gió thổi càng ngày càng lớn, nếu châm lửa sẽ bùng cháy lớn ngay, không còn một con đường sống!

Theo từng bước thành chủ tới gần, nữ tử chỉ là cất tiếng cười mỉa mai, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt.

Tất cả cũng không sao cả.

Kế tiếp, nữ tử xinh đẹp lại không hề nhận thấy đau đớn nóng rực như trong tưởng tượng. Truyền vào trong lỗ tai lại là tiếng kinh hô của mọi người, còn có gió trên đầu thổi vù vù.

Nữ tử khó hiểu mở mắt ra, nhìn về phía trên, vừa thấy liền khiến nàng ngây dại cả người. Phía trên một nam tử mặc quần áo trắng như tuyết chậm rãi bay xuống, nhẹ đứng bên cạnh cọc gỗ trời nàng, nhàn nhạt nhìn tình cảnh trước mặt.

“Người là ai? Dám can đảm đến pháp trường quấy rối!” Thành chủ mặt đen xuống, tức giận chất vấn nam tử đứng chỗ cao kia.

Khuôn mặt tuấn mỹ của bạch y nam tử không có chút biểu tình nào, chỉ là nhàn nhạt nhìn nhìn đám người huyên náo phía dưới cùng vị thành chủ sắc mặt đen thui kia, lại lướt qua nữ tử xinh đẹp bị trói ở cọc gỗ bên người, tùy ý quét nhìn nữ tử.

“Lớn mật cuồng đồ (ngông cuồng)!” Thành chủ tức giận đến mức sắc mặt chuyển thành màu gan heo, chỉ vào bạch y nam tử tức giận mắng. Hôm nay lại có người ngang nhiên đến pháp trường quấy rối!

“Đi ngang qua mà thôi.” Bạch y nam tử nhẹ nhàng thốt lên một câu khiến cho thành chủ sắp nổi điên rồi, chưa từng thấy qua kẻ nào kiêu ngạo không đem hán đề vào mắt như vậy. Ai thấy hẳn không phải cung kính hành lễ? Ngay cả hoàng thượng gặp hẳn cũng phải nể hán ba phần! !

“Người tới, bắt”. Thành chủ trên mặt hiện lên biểu tình âm độc, nếu như cứ để một nam tử xa lạ vô lễ với mình như vậy, vậy thì còn đầu mặt mũi nữa?

“Bất kính với thành chủ, thieu chết hẳn!” Dân chúng bên trái điên cuồng rống lên.

Sau đó, lại càng thêm nhiều thanh âm gào thét.

Bạch y nam tử lạnh lùng nhìn đoàn người điên cuồng trước mặt, trong mắt bọn họ lộ rõ vẻ điên cuồng cùng đố kỵ, còn có ác nghiệt, mà nhiều nữa là ham muốn thị huyết.

Nhìn người khác chết cháy thú vị như vậy sao?

Hai kẻ võ trang đầy đủ muốn đi lên phía trước bắt lấy bạch y nam tử, ai biết, vừa đến gần bên người bạch y nam tử lại không thể nhúc nhích được. Mà thành chủ không có phát hiện sự khác thường của hai người, còn đang kêu gào.

Bạch y nam tử đi từ từ đến gần nữ tử xinh đẹp kia, tùy ý hỏi: “Tại sao lại muốn thieu cháy người?”

Dứt lời, thành chủ cất tiếng cười mỉa mai, tên ngu xuẩn này căn bản không biết nữ nhân này bị câm! Hỏi cũng như không.

Nữ tử há miệng, nhưng cũng không có phát ra thanh âm gì.

Bạch y nam tử thấy thế, hơi nhíu nhíu mày, đi lên phía trước, nhẹ nhàng chạm vào yết hầu của nữ tử kia, lại dùng thủ pháp kì quái điểm mấy cái.

Nữ tử khó chịu kịch liệt ho khan.

“Hiện tại, ngươi có thể nói”. Bạch y nam tử nhàn nhạt nói một câu.

Nữ tử mở to mắt, không thể tin nhìn nam tử tuấn mỹ trước mặt, hắn nói cái gì? Nói mình có thể nói chuyện? Phải biết rằng, bản thân mình là trời sinh câm điếc, tìm bao nhiêu danh y trong thiên hạ cũng không chữa được~ hiện tại chỉ là điểm điểm mấy cái, mình liền có thể nói chuyện sao?

Nhìn ánh mắt lãnh đạm mà đầy tự tin của nam tử kia, nữ tử khẽ hé đôi môi đỏ mọng, chậm rãi nói được ra lời: “Bởi vì ~~ chuyện buồn cười là ~~ túi da (ý chỉ về bề ngoài), bị người ta coi trọng, ta ~~ không đồng ý, vì thế cũng liền bị thiêu cháy”. Thanh âm dứt quãng, nhưng lại vô cùng dễ nghe, nghe như những hạt châu nhỏ rơi xuống khay ngọc.

Thành chủ nghe thấy nàng nói được sừng sốt, người phía dưới nghe cũng sừng sốt, mà nữ tử kia thấy mình nói được lại càng ngây ngẩn người.

“Cũng bởi vì như vậy, cho nên thiêu cháy ngươi?” Bạch y nam tử khoe miệng hiện lên nụ cười châm biếm khó mà phát hiện được.

Nữ tử thật mạnh gật gật đầu.

“Yêu nghiệt! Bọn họ đều là yêu nghiệt! Người tới a, mau thiêu cháy bọn họ!” Thành chủ thấy mọi chuyện trước mặt vội vàng hét to lên, mà dân chúng phía dưới cũng đang điên cuồng kêu gào.

“Thiêu chết yêu nghiệt!”

“Yêu nghiệt không thể để ở nhân gian gây tai họa!”

“Đốt a!”

Bạch y nam tử đậm mặc nhìn đám người điên cuồng trước mặt, trên mặt chợt lộ ra nụ cười thần nhiên. Nhưng mà, nụ cười này cũng chỉ nhợt nhạt trong nháy mắt, nhưng cũng khiến chúng sinh điên đảo, khiến cho những người khác đều quên kêu gào, hô hấp đều như ngừng lại.

“Công tử, ngươi đi nhanh đi, ta không muốn liên lụy ngươi”. Nữ tử lo lắng nhìn đám người điên cuồng phía dưới đang công kích về phía bạch y nam tử.

“Trong thiên hạ, có cái gì là thật đâu?” Bạch y nam tử cười yếu ớt ôn nhuận, đưa tay ra nhẹ nhàng vung lên, dây thừng đang buộc chặt nữ tử bắt chợt rơi xuống, sau một khắc, nữ tử đã rơi vào trong lòng của nam tử.

Nữ tử say mê nhìn người trước mặt, trong mắt có thứ gì đó đang lóe lên.

“Lá gan cầu nhà ngươi thật lớn a! ~~~ người tới ~” Thành chủ hỗn hển gào rú .

Bạch y nam tử mỉm cười, ôm nữ tử chậm rãi bay lên, mà thành chủ cũng đã sai người bắn tên. Bạch y nam tử vươn bàn tay còn lại hướng về phía đám người đang điên cuồng kêu gào kia nhẹ nhàng vung lên, đã đem trận mưa tên vừa bắn ra đánh quay về. Mưa tên giống như có mắt đột nhiên quay ngược lại đường cũ. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, làm cho người ta hết hồn. Máu thịt văng khắp đất trời, nhìn thấy mà ghê mình. Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, không thể nào mở miệng. Mà sau một khắc, sự việc cũng chưa xong! Bạch y nam tử búng nhẹ ngón tay, liệt hỏa hùng hục tràn ngập bầu trời điên cuồng thổi về đám người đang ngây người kia.

Trong khoảnh khắc, phía dưới trở thành nhân gian địa ngục.

Nữ tử nằm trong lòng bạch y nam tử kinh ngạc nhìn mọi chuyện trước mắt, hoàn toàn choáng váng.

Nam tử ôm lấy nàng bay giữa không trung, nhàn nhạt nói câu: “Nhìn người khác chết cháy không có ý gì a. Vì sao những người này đều thích nhìn người khác chết cháy vậy chứ?”

Người phía dưới thậm chí không kịp kêu to, chứ nói gì đến việc chạy trốn chết. Chỉ là trong nháy mắt, tất cả biến thành hư ảo. Đám dân chúng vừa rồi còn điên cuồng kêu gào, còn có tên thành chủ âm ngoan kia, đều chỉ trong nháy mắt hóa thành hư ảo.

“Chúng ta đi thôi.” Bạch y nam tử nhàn nhạt nói một câu, ôm nữ tử nhanh chóng bay về phía trước đi.

Nữ tử kinh ngạc nhìn cảnh vật phía dưới không ngừng chuyển động, chẳng lẽ, hôm nay mình đã gặp được những người tu tiên trong truyền thuyết sao? Nhưng mà cũng không có thấy hân ngự kiếm phi hành (như là xe bay trên trời) a? Hơn nữa người tu tiên có thể đại khai sát giới như vậy sao?

Rốt cuộc bạch y nam tử tuyệt mỹ này là ai?

“Em thực sự muốn như vậy sao?” Trên khuôn mặt cô gái xinh đẹp kia lộ ra nụ cười nhàn nhạt, mà nụ cười này lại không ai hiểu được phức tạp trong đó. Người trước mặt đang dùng súng nhắm ngay vào người mình cũng không phải ai khác, chính là cô em gái ruột mà mình thương yêu nhất.

“Đừng!” Một cô gái trẻ tuổi có mấy phần giống với cô gái xinh đẹp kia cắn chặt răng, cố gắng nghẹn ra một chữ. Nhưng mà trong mắt cô cũng hiện lên tia không đành lòng cùng do dự đều rơi vào trong mắt cô gái xinh đẹp kia.

“Chị nói rồi, em muốn cái gì chị đều cho em. Tất cả tất cả, bao gồm cả mạng của chị. Chị đã hứa với mẹ...” Cô gái xinh đẹp kia vẫn chỉ mỉm cười nhàn

nhật, nhưng mà còn chưa có nói xong, đã bị em gái của mình gào thét lên cắt ngang.

“Mẹ, mẹ! Chị cũng lúc nào cũng chỉ biết đến mẹ? Là vì mẹ trước khi chết bảo chị chăm sóc cho tôi, cho nên chị mới có thể dung túng tôi như vậy sao? Nếu không có mẹ thì tôi ở trong mắt chị cũng chả là cái gì cả! ! Thậm chí ngay cả con chó hoang ven đường cũng không bằng, có phải hay không?” Cô em gái đột nhiên điên cuồng hét lên về phía cô gái xinh đẹp kia, khẩu súng nắm chặt trong tay cũng đang run lên

“Không, em, em sao lại có thể nghĩ như vậy chứ?” Cô gái xinh đẹp kia nhìn em gái đang thất thố (thất lễ), từ trong mắt cô có thể thấy được thương tâm cùng tuyệt vọng nhiều hơn.

“Không phải?” Cô em gái tay run rẩy, song cũng nắm chặt lấy khẩu súng hơn. Khuôn mặt tái nhợt có chút vặn vẹo, ngửa đầu cười ha hả, “Chị dám nói không phải? Từ nhỏ chị làm gì cũng giỏi hơn tôi. Bất kể tôi có cố gắng thế nào cũng không thể hơn chị được nửa phần. Chị luôn luôn dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn tôi thương hại, hơn nữa lại luôn nói dựa theo lời căn dặn của mẹ chăm sóc cho tôi, bổ thí cho tôi...” Trong mắt cô em gái dần dần hiện lên bạo ngược (tàn bạo, vô đạo) cùng không cam lòng.

“Đưa ngốc, em đang nói bậy bạ cái gì vậy?” Cô gái xinh đẹp kia đau lòng nhìn em gái trước mặt, muốn vươn tay ra xoa đầu của cô. Nhưng mà cô em gái lại nhanh chóng lui lại phía sau, ngẩng đầu mắt lạnh nhìn cô, đem súng lục nâng lên, tức giận quát: “Đứng lại, chị còn đến gần nữa, tôi giết chị đó”.

“Chị đã nói từ sớm rồi, em là người thân duy nhất của chị, là người chị thương yêu nhất, tất cả những gì em muốn chị đều cho em”. Cô gái xinh đẹp kia cũng không hề dừng lại, mà là mỉm cười đi từ từ đến gần em gái.

“Không, chị, chị đừng tới đây, tôi thực sự, thực sự sẽ nổ súng “. Cô em gái có chút kinh hoàng, nắm chặt súng trong tay, có chút co quắp lui về phía sau. Chợt thân mình đụng phải một thân mình to lớn khác.

“Em yêu, giết cô ta đi, sau này sẽ không có ai can thiệp vào tương lai của chúng ta, tất cả những thứ chúng ta muốn đều sẽ có”. Người có thân hình to lớn phía sau kia chính là một người đàn ông, người đàn ông này sắc mặt có chút tái nhợt bệnh tật, nhưng vẫn không che đi được nét đẹp tuấn tú của y. Lúc này trong mắt người đàn ông kia tất cả đều là âm tàn độc ác, vươn tay nắm lấy bàn tay đang cầm súng lục của người trước mặt, nhắm ngay vào ngực của cô gái xinh đẹp trước mặt kia. Chỉ cần giết đi người con gái tên Diệp Vân này — gia chủ của Diệp gia. Như vậy tất cả mọi thứ của Diệp gia sẽ là của cô gái ngu xuẩn trong lòng mình đây— em gái ruột duy nhất của Diệp Vân, Diệp Thái được thừa kế. Con nhỏ ngu xuẩn này, đùa bỡn cô ta quá thực dễ như trở bàn tay. Tựa như tình huống hiện tại này, y vẫn luôn xúi giục mâu thuẫn tích tụ đến hôm nay đều bộc phát ra. Con nhỏ này cũng thực ngu xuẩn, lại có thể vì mình mà bất hòa cùng với chị gái.

“Em không muốn cái gì cả, em chỉ muốn cùng anh ở một chỗ. Cái gì đều không muốn, Cao Phong, em sẽ không để cho bất kì kẻ nào làm hại anh”. Diệp Thái lắc đầu, khẽ cắn môi lầm bầm.

“Mẹ nó, con đàn bà ngu xuẩn này, nếu không phải gia sản khổng lồ đến khó tin của của Diệp gia, tao cũng không hao tốn nhiều tinh lực như vậy để đến lấy lòng mày. Hiện tại lại còn nói ra những lời không nên nói ngu xuẩn như vậy”. Cao Phong trong đáy mắt chợt lóe lên âm tàn , đương nhiên, điều này hẳn cũng chỉ có thể oán hận mắng dưới đáy lòng mà thôi. Mà nét mặt Cao Phong thâm tình nhìn Diệp Thái, cũng lầm bầm nói: “Đưa ngốc, đưa nhỏ ngốc của anh, tâm ý của em đối với anh, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ cô phụ em”.

“Anh câm miệng lại. Anh cho rằng tôi sẽ lại phạm sai lầm lần nữa sao?” Diệp Vân nhẹ nhàng cười lạnh, nhìn về phía người đàn ông sắc mặt tái nhợt trắng bệch kia, “Quả thực anh cũng là một nhân vật không coi thường được, hiểu được thế nào tiếp cận Thái nhi, biết nói sao để lợi dụng nó. Nhưng mà, anh cảm thấy tôi có thể để cho anh sống ở đây sao?”

“Hừ, cô ít nói hươu nói vượn đi. Tình cảm của tôi đối với Thái nhi, một người phụ nữ lãnh huyết không có tình cảm gì như cô có thể hiểu được hay sao? Hôm nay nếu không phải cô phát điên gây bất lợi cho tôi, Thái nhi làm sao có thể dùng súng chỉ vào cô chứ?” Người đàn ông kia cười lạnh, chỉ là trong nháy mắt trong mắt hắn hiện lên tia chột dạ mà chỉ có hắn cùng Diệp Vân thấy được.

“Tôi yêu Cao Phong! Anh ấy là người duy nhất thật sự đối tốt với tôi!” Diệp Thái bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng, nhìn Diệp Vân mặt không chút thay đổi nói, “Nhưng chị, lại muốn cướp anh ấy đi khỏi tôi! Chị còn muốn gây thương tổn cho anh ấy, tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra”.

“Anh ta là người duy nhất đối tốt với em sao?” Diệp Vân nhẹ nhàng cười, ánh mắt sáng quắc nhìn Diệp Thái nói, “Vậy thân phận của anh ta là cái gì? Em ngay cả thân phận của anh ta là gì cũng không biết”.

“Anh ấy là người không quyền không thế, tôi biết chị khinh thường anh ấy. Thế nhưng, hôm nay chị còn muốn giết anh ấy!” Diệp Thái có chút phẫn nộ, hai vai khẽ run. Người đàn ông phía sau hợp thời ôm lấy bà vai cô, giống như đang truyền sức lực cho cô.

“Nếu như anh ta thực sự yêu em, chị không có ý kiến gì”. Diệp Vân lạnh lùng lên tiếng, không có bất kì độ ấm nào, mà hai mắt thì lạnh lùng thâm thúy đe dọa nhìn Cao Phong. Cao Phong có chút chột dạ mắt tự nhiên nghiêng đầu tránh đi.

“Thái nhi, anh không thể không có em. Cuộc sống của anh không có em, tất cả là một màu đen tối” Cao Phong thâm tình nắm lấy vai Diệp Thái cổ động cô, “Không thể để cho bất luận kẻ nào ngăn cản chúng ta cùng một chỗ. Em cứ để cho cô ta giết anh hay sao?”

“Không!” Diệp Thái nghe y nói thế thống khổ lắc đầu. Lòng cô giờ phút này đau như dao cắt, một bên là người đàn ông cô yêu nhất, một bên là chị gái cô yêu nhất. Không có bất kỳ ai hiểu được cho nỗi lòng của cô. Kỳ thực trong lòng cô thực sự rất yêu chị gái, thế nhưng chị luôn luôn thỏa mãn mọi yêu cầu của cô. Nuông chiều đến mức khiến cho người ta không thể nào mà chịu được. Mà chị vẫn luôn nói rằng đã đồng ý với mẹ sẽ chăm sóc cho cô. Cô vẫn luôn muốn hỏi mộ chút, có phải nếu không có lời dặn của mẹ, chị cũng sẽ không liếc nhìn em lấy một cái. Bản thân mình trong lòng của chị rốt cuộc là gì đây? !

“Vậy thì giết cô ta đi”. Cao Phong ở bên tai Diệp Thái nhẹ lẩm bẩm, giống như thanh âm của ma quỷ vờn quanh tai Diệp Thái, tiến sâu vào trong màng nhĩ. Mà tay anh ta cũng đang dần cầm lấy tay Diệp Thái, cầm chặt cò súng.

“Đây mới thật sự là điều em muốn sao? Thái nhi?”. Diệp Vân nhìn nhìn hòng súng đen ngòm đang chĩa về phía mình, lại mỉm cười nhìn khuôn mặt tái nhợt đến trong suốt của Diệp Thái, trong mắt tất cả đều là nồng đậm sùng nịch.

“Em~~~~” Diệp Thái há miệng, nhưng lại nói không nên lời.

Cao Phong hơi hí mắt, trong mắt hiện lên ác độc, ngón tay đã kéo ngón tay Diệp Thái bóp cò, nhắm thẳng vào ngực Diệp Vân. Không hề cho Diệp Thái chút thời gian phản ứng.

“Đoàng! ! !” Tiếng súng chói tai vang lên trong phòng.

“Không –! ! !” Nương theo thân thể Diệp Vân chậm rãi ngã xuống, là tiếng gào thét điên cuồng của Diệp Thái. Mà khi Diệp Vân từ từ ngã xuống, trên mặt vẫn là nụ cười sùng nịch kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xuyên qua

Edit : Hà Đoàn

Đưa nhỏ ngọc nghéch kia, hi vọng nó có thể hiểu được.

Diệp Vân trước mắt dần dần trở nên tối om, nhưng mà trong lòng lại một mảnh thoải mái. Tất cả cô đều đã sớm an bài, bất kể em gái có xuống tay hay không xuống tay. Trước sau gì nó cũng sẽ được hạnh phúc. Như vậy cũng tốt, nếu như đã không còn sự tồn tại của mình, Thái nhi có lẽ cũng sẽ vui vẻ đi.

Hết thấy đều đã kết thúc.

Nên tan biến...

Ánh sáng từng chút một biến mất đến tia cuối cùng, bóng tối ập lên.

Thật lâu sau, Diệp Vân lại thấy được một tia ánh sáng.

Thiên đường? Diệp Vân có chút nghi hoặc, mình có thể đến thiên đường? Nếu xuống địa ngục ngay cả chính mình còn cảm thấy bình thường nữa là.

“Nhanh lên một chút, đối với Kim Đồng Ngọc Nữ nhất định phải đưa đến chỗ của sư phó lão nhân gia trong ba ngày”. Một tiếng nói lạnh lạnh âm dương quái khí vang lên.

Kim Đồng Ngọc Nữ? Diệp Vân nghi ngờ, đây là có chuyện gì?

“Ngu xuẩn, sao lại che kín như vậy chứ, nếu như ngạt chết người thì ai chịu trách nhiệm đây?” Lại là tiếng nói lạnh lạnh kia trách cứ.

“Không có chuyện gì, sư huynh huynh xem, đều còn sống đây”. Một người lên tiếng vâng vâng dạ dạ đáp.

Sau đó, Diệp Vân đột nhiên cảm thấy có người nào đó đang vỗ vào mặt mình, có chút bị đau khiến cho cô chậm rãi mở mắt ra hoàn toàn. Trước mắt là hai người đàn ông ăn mặc cổ trang, một khuôn mặt xấu xí đang lạnh lùng nhìn mình. Còn một người đàn ông xấu xí khác cũng đang khần trương nhìn cô. Đây là đâu? Hai người này là ai? Diệp Vân trong lòng nghi hoặc, trên mặt lại vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn bọn họ.

“Nhìn, sư huynh, nha đầu này vẫn còn sống nha. Chỉ là ngất đi mà thôi”. Người đàn ông xấu xí kia cười lấy lòng, chỉ vào Diệp Vân. Lại quay đầu nhìn nhìn bên cạnh Diệp Vân nói, “Tiểu tử này vẫn rất không thành thật, đánh phải buộc lại để ngăn miệng nó”.

Nha đầu? Tiểu tử? Kim Đồng Ngọc Nữ? Diệp Vân chậm rãi quay đầu nhìn theo ánh mắt của người đàn ông xấu xí kia về phía bên cạnh, khi thấy người bên cạnh, Diệp Vân con người dần dần phóng đại, trong lòng một mảnh kinh hãi. Không phải bởi vì bộ dáng xinh đẹp phần điều ngọc mài của đứa nhỏ bên cạnh mà từ trong ánh mắt của đứa nhỏ này Diệp Vân thấy được bộ dáng của chính mình. Cũng là một nữ hài nhi (cô bé gái) phần điều ngọc mài, môi hồng răng trắng! Nhìn qua tuổi cũng không quá năm tuổi! ! Mà nam hài (cậu bé) này cũng chỉ khoảng sáu tuổi.

“Được rồi, không có vấn đề gì thì nhanh lên đường thôi. Hi vọng lần này tiến cống Kim Đồng Ngọc Nữ có thể giúp chúng ta giành được chút điểm, khiến cho sư phó có thể truyền thụ bản lĩnh thực sự cho ta”. Người nam nhân có giọng nói lạnh lạnh kia nhủ mày nói.

“Nhất định sẽ, sư huynh nhìn xem hai đứa nhỏ này thực là thủy linh (tươi ngon mọng nước ^^!) nha”. Nam tử xấu xí kia vẫn trung ra khuôn mặt lầy lợng.

“Ừm, mau lên đường”. Nam tử có giọng nói lạnh lạnh kia nhìn Diệp Vân, khẽ cau mày nói, “Nha đầu kia không cần trối sao?”

“Sư huynh, cũng đã chạy một đường xa như vậy. Nha đầu kia sớm đã bị sợ choáng váng, động cũng không động, không giống với nam hài kia không thành thật. Không cần phải để ý đến nàng, tiểu hài tử cũng không chạy đi đâu được”. Trong tiếng nói lần này tất cả đều là đắc ý.

“Vậy là tốt rồi, nhanh lên một chút gấp rút lên đường”. Nam tử có giọng lạnh lạnh kia có chút không kiên nhẫn.

“Dạ dạ”. Theo tiếng dạ dồn dập, xung quanh tối xuống. MÀN XE BỊ HẠ XUỐNG.

Xe ngựa? Cỗ đại? Xuyên qua? Tiến cống?

Diệp Vân nhanh chóng đem toàn bộ sự việc trước mắt xâu chuỗi lại, trong lòng chậm rãi hiểu rõ, kinh hãi thật sự là có chuyện xuyên qua, rất nhanh liền suy nghĩ về tình trạng hiện tại. Đứa nhỏ bên cạnh cũng đang giãy dụa trong im lặng, sự phản kháng sâu trong mắt hắn cũng đã nói lên tất cả. Sợ là cả hắn cùng mình đều là tù binh bị ép buộc đến đây, muốn đem đi cống nạp cho sư phó bọn họ. Nếu là chuyện tốt còn trối như vậy sao? Diệp Vân khloe miệng hiện lên một nụ cười châm chọc, thực sự là không biết nói gì. Chính mình đã chết thì cũng chết đi, lại còn xuyên qua thành một tiểu hài tử thế này.

Diệp Vân tìm tòi trong xe ngựa tối om, mò đến bên người nam hài bên cạnh. Nam hài cảm thấy Diệp Vân chạm đến, phản cảm xê dịch về phía sau một chút. Diệp Vân không tự chủ cười cười, tiểu hài tử này tính cảnh giác cũng thực cao. Từ phản ứng của hắn có thể nhìn ra, nhất định không phải là đứa nhỏ nhà bình thường.

“Xuyt, ta lấy khăn trên miệng ngươi ra, ngươi đừng nói chuyện”. Diệp Vân thấp giọng thì thầm, thiếu chút nữa lại bật cười. Tiếng nói nãi thanh nãi khí (tiếng trẻ con) này của mình nghe thực là không quen?

Nam hài cứng đờ người một chút, sau đó rất phối hợp dừng động tác lại.

Diệp Vân chậm rãi đưa tay ra sờ sờ khuôn mặt nam hài, nhẹ nhàng kéo khăn bịt miệng trên miệng hắn ra trong lòng không khỏi cảm thán làn da đứa nhỏ này thực không tệ.

“Mở trối cho ta”. Nam hài đề thấp thanh âm nói bên tai Diệp Vân , “Ta sẽ ban thưởng lớn cho ngươi”. Cũng là tiếng nói nãi thanh nãi khí nhưng bên trong lại ẩn chứa uy nghiêm.

Diệp Vân không nói gì, trên tay cũng đang cố gắng cời trối cho nam hài. Dù sao trẻ con sức lực vẫn rất yếu, thật lâu sau khi mất hết sức Diệp Vân mới cời được dây thừng trên tay nam hài ra.

Dây thừng trên tay vừa cời nam hài lập tức xoa xoa tay, thấp giọng nói: “Ta sẽ thưởng cho ngươi thật lớn, ngươi nhớ kỹ”.

“Không cần”. Diệp Vân có chút buồn cười, trong lòng cũng hiểu được đứa nhỏ trước mặt này phi phú tức quý (không giàu cũng quyền quý) , “Hiện tại chờ đến khi bọn hắn thả lỏng cảnh giác chúng ta hãy chạy trốn”.

Nam hài kinh ngạc, bỗng nhiên đưa tay捏捏o khuôn mặt Diệp Vân, dường như không tin nàng chính là đứa nhỏ chỉ cần dọa đã khóc lúc trước.

Diệp Vân đẩy tay nam hài ra, có chút kinh ngạc thấy tiểu nam hài này có chút trưởng thành sớm: “Chờ đến khi bọn hắn nghỉ ngơi chúng ta hãy nhảy xuống xe chạy đi”. Tuy nói như vậy, thế nhưng Diệp Vân lại không để trong lòng. Dù sao hiện tại thân thể của mình cũng chỉ là đứa nhỏ bốn năm tuổi, còn đứa bé bên cạnh này cũng chỉ khoảng năm sáu tuổi. Đối phương lại là hai nam tử thành niên, nếu là chạy làm sao có thể chạy khỏi đối phương đây. Điều duy nhất chính là xác định địa thế, nếu là địa thế có lợi, vậy thì sẽ có cơ hội chạy thoát. Khí trời có chút nóng bức, chắc hẳn bây giờ là đầu hạ hoặc cuối hạ, thời tiết ngày như vậy rất dễ khiến người ta buồn ngủ. Nếu như xe ngựa dừng lại mà hai nam nhân kia lại đi nghỉ ngơi, cảnh giác sẽ bớt đi.

Sự tình quả nhiên như Diệp Vân dự đoán, đi được một lúc nam tử có giọng nói lạnh lạnh kia nói dừng lại nghỉ một chút rồi đi. Người kia lập tức lên tiếng phụ họa rồi đi tìm nước.”Sư huynh, không có nước, ta đi chuẩn bị nước một chút, huynh nghỉ ngơi trước đi”.

“Đi nhanh về nhanh.” Tiếng nói lạnh lạnh kia tràn đầy không kiên nhẫn.

Diệp Vân hơi nhíu mày, nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, hiểu được bây giờ chính là cơ hội. Nam hài bên cạnh nhẹ nhàng捏捏o tay Diệp Vân, Diệp Vân không khách khí vươn tay捏捏o mặt nam hài. Ý bảo chính mình hiểu được đây là cơ hội. Không bận tâm đến phản ứng của nam hài, Diệp Vân tập trung tinh lực động tĩnh của người trước mặt. Người có giọng nói lạnh lạnh kia tựa vào thùng xe nghỉ ngơi. Diệp Vân nhẹ chân nhẹ tay xốc màn xe lên, ánh mặt trời chói mắt bắn vào. Diệp Vân hí mắt để thích ứng với ánh sáng, cúi đầu nhìn thành xe ngựa có chút tương đối cao đối với thân thể hiện tại của nàng, nhăn mày lại. Mà sau một khắc, bên người đột nhiên một trận gió thổi qua. Nam hài nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, ồn mà không tiếng động rơi ở trên mặt đất. Diệp Vân có chút kinh ngạc, xem ra đứa bé này biết chút công phu phòng thân.

“Nhảy xuống”. Nam hài ngẩng đầu nói với Diệp Vân, đưa tay mình ra.

Diệp Vân hơi sững sờ, nhìn đứa nhỏ phần điều ngọc mài phía dưới có chút thất thần. Nhưng cũng rất nhanh liền phản ứng lại, phối hợp đưa tay ra, dưới sự trợ giúp của nam hài liền nhảy xuống dưới.

“Đi”. Nam hài nói thật nhỏ , kéo tay Diệp Vân hướng về phía ven đường chạy.

Chương 3: Thân phận như vậy

Edit : Hà Đoàn

Hai thân ảnh nhỏ xinh vội vàng chạy về phía ven đường, người trên xe ngựa dường như thực mệt mỏi nên không có chú ý đến động tĩnh nhỏ phía sau xe. Hai người cứ như vậy mà chạy theo ven đường về phía rừng rậm. Diệp Vân vẫn bị nam hài kia kéo tay chạy đi, ánh mắt rất nhanh quét nhìn địa thế chung quanh. Sớm muộn gì hai người kia cũng phát hiện mình chạy trốn, không biết lúc nào có thể đuổi theo mình, vì thế nhất định phải tìm một nơi có địa thế tốt.

Quả nhiên, ngay lúc hai người vừa chạy được không xa liền nghe thấy tiếng nam tử đi mức nước kia kêu to.

“Chạy mau”. Nam hài có chút nóng nảy, tay đang kéo Diệp Vân cũng càng sốt ruột. Kéo Diệp Vân chạy có chút lảo đảo, giờ phút này cũng không thể nghĩ đến chuyện khác, nếu như đề bị bắt được, hậu quả thế nào, trong lòng hai người vô cùng rõ ràng. Hai nam nhân phía sau liều mạng đuổi theo, tình thế khá nguy cấp.

Cảnh vật bên người không ngừng biến hóa lui về phía sau, Diệp Vân dùng hết sức lực đi theo phía sau nam hài. “Nơi đó!” Diệp Vân bỗng nhiên thấy một huyết động nơi chân núi, lên tiếng gào to. Nhưng mà tiếng gào to từ thân thể này phát ra thực khiến cho người ta đau lòng.

Ánh mắt nam hài hơi nheo lại nhìn Diệp Vân, mày hơi nhăn lại. Huyết động kia chỉ bằng bắp chân của người trưởng thành, cũng chỉ có thể để cho thân thể nhỏ nhỏ như bọn họ chui vào. Nhưng mà, trốn vào huyết động kia thì cũng có nghĩa gì đâu? Nếu như hai người kia đến gần huyết động tìm kiếm...

“Trước đến đó xem, nơi đó cũng chỉ có thể đủ cho chúng ta vào. Nếu như có thể thông sang nơi khác thì không có gì tốt hơn”. Diệp Vân không nói lời nào kéo theo nam hài kia chạy về phía huyết động. Không đợi nam hài kia suy nghĩ gì thêm, tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần.

“Nhãi con, để xem ta bắt được các ngươi ta xử lý như thế nào”. Tiếng nói phía sau tràn đầy hỗn hển cùng ác độc.

Quả nhiên, sau khi hai người vừa tiến vào huyết động, nam tử kia hỗn hển chạy tới cửa động, nhưng không cách nào tiến thêm một bước. Chỉ có thể liều mạng vọt vào bên trong, Diệp Vân cùng nam hài đã bỏ đến nơi không thể với tới.

“Nhãi con, đi ra!” Tiếng người bên ngoài tràn đầy dữ tợn cùng hỗn hển.

Diệp Vân không nói tiếng nào, càng bỏ sâu vào phía trong huyết động. Nam hài muốn há mồm nói cái gì, nhưng cũng không nói nữa, chỉ đành bỏ theo phía sau Diệp Vân dần vào bên trong.

“Đi ra! Không được, Chờ ta bắt được các ngươi ta đánh gãy chân các ngươi!” Người ở phía ngoài nghe thấy tiếng động trong huyết động càng thêm nóng nảy, tức giận mắng. Phải biết rằng bọn họ thật vất vả mới tìm được đôi Kim Đồng Ngọc Nữ xuất sắc như vậy, chuẩn bị dùng để lấy lòng chương môn, cứ như vậy mà chạy mất, thật sự là làm cho người ta không cam lòng.

Hai người bên trong lâm bộ mất diễm tai ngo, tiếp tục bỏ vào trong. Diệp Vân bỏ phía trước trong lòng mừng rỡ, đơn giản là từ phía trước truyền đến một trận gió mát, chứng minh cái huyết động này nhất định là có thông đến nơi khác.

“Ái chà, tiểu oa nhi, ngoan a, đi ra đây ta mua đồ ăn cho các ngươi. Mứt quả được không? Bánh ngô, mua rất nhiều rất nhiều a”. Tiếng nói hỗn hển kia chậm rãi thay đổi cường độ, cố gắng dùng khẩu khí dễ dàng.

Đáp lại tiếng gọi của hai người ngoài huyết động cũng chỉ là thanh âm càng ngày càng xa, cho đến tận khi biến mất. Hai người nam nhân bên ngoài cửa động lại lên tiếng mắng ác độc, một mực mắng, uy hiếp đe dọa. Chỉ là, hai đứa bé trong động cũng không hề nghe thấy, càng bỏ càng xa.

“Phía trước khẳng định là có lối ra”. Diệp Vân nói thật nhỏ, tiếp tục bỏ về phía trước. Ánh sáng xung quanh dần dần tối sầm xuống, đến cuối cùng cái gì cũng không nhìn thấy nữa. Diệp Vân dùng đến tứ chi cẩn thận bỏ về phía trước. Mặc dù như thế, tứ chi vẫn bị ma sát đến đau. Tay không ngừng cọ xát đã rách da, chảy máu. Nhưng mà Diệp Vân cũng không quan tâm đến, không có chút ý nghĩ ngừng lại nghỉ ngơi.

Nam hài gật gật đầu, khẽ ừ theo sát ở phía sau.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng hai người cũng thấy được một tia sáng.

“Đi ra ngoài tìm được quan phủ là chúng ta được cứu”. Nam hài lòng tin tràn đầy nói.

Diệp Vân hơi nhíu mày, theo cách nói của nam hài này có thể chứng tỏ thân phận đứa bé này không đơn giản. Cuộc sống như thế nào có thể khiến cho hần nhỏ tuổi như vậy mà có thể trưởng thành sớm như vậy chứ? Mặc dù nói đơn giản, gặp được quan phủ là có người cứu. Thế nhưng hiện thực cũng không phải đơn giản như vậy. Hai nam tử lỗ mãng kia đều chọn đi theo con đường hẻo lánh, muốn quay trở lại nơi phồn hoa đối với hai tiểu hài tử quả

thực không phải là dễ. Diệp Vân nhìn tay của mình, đã huyết nhục (máu thịt) mơ hồ, cũng hiểu được tay của nam hài kia cũng không hơn gì. Diệp Vân nghĩ nghĩ, cúi đầu nhìn thất lưng của mình, rút dây lưng ra quấn lên tay mình để giảm đi một chút đau đớn, buộc chặt để cầm lại máu. Lại theo cách đó mà rút dây lưng của nam hài ra bằng bố lấy tay của hắn. Nam hài trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ lạ, chậm rãi rút tay mình về, không nói gì thêm. Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Hai đứa bé đi theo con đường gập ghềnh một lúc lâu, càng ngày càng mệt, chân cũng đã không còn tri giác. Nam hài dọc theo đường đi đều vẫn nắm chặt tay Diệp Vân không có buông ra, cho dù có mệt muốn chết, cũng vẫn chỉ cắn răng không nói tiếng nào đi về phía trước.

Trước khi bóng đêm phủ xuống, cuối cùng hai người cũng đã tới trước một cửa thành thành nhỏ. Trên mặt nam hài lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, kéo Diệp Vân một đường chạy tới vệ binh thủ thành đứng trước cửa thành. Bọn lính liếc mắt liền thấy hai đứa nhỏ bản thủ đang chạy lại, mặc dù bụi đất trên người nhiều, lại không che giấu được dung nhan kinh thể của chúng.

“A, tiểu oa nhi nhà ai ~~~” binh sĩ mang theo vẻ mặt mỉm cười ngồi xổm xuống, mà khi thấy nam hài kia lấy từ trong cổ ra một khối lệnh bài ngắn liền nuốt lại câu nói tiếp theo.

“Dẫn ta đi gặp thành thủ đại nhân. Ngay lập tức”. Tiếng nói non nớt của nam hài mang theo uy nghiêm không cho phép chống cự.

Diệp Vân liếc nhìn khối lệnh bài trong tay nam hài kia, có chút kinh ngạc. Đó là một khối lệnh bài có hình Kỳ lân. Ở cổ đại, đây chính là tượng trưng cho đế vương đi?

“Dạ dạ, mời ~ mời ~” binh sĩ ngốc lảng, nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào. Ở Nhiều Thiên quốc, chỉ có người trong vương thất mới có thể dùng vật dụng có hình dạng Kỳ lân. Mà nam hài trước mắt này là vương gia hay thế tử trong vương thất đây?

Khi thành thủ đại nhân nhìn thấy Diệp Vân cùng nam hài vô cùng chấn động, lập tức quỳ xuống hành lễ, trong miệng hô lớn: “Tham kiến thái tử điện hạ”. Tất cả những người chung quanh đều sửng sốt, cũng đều quỳ xuống. Hai đứa bé đứng giữa một đám người đang quỳ đồng nghìn nghịt, Diệp Vân nhân nhạ nhìn tình cảnh trước mắt, cuối cùng cũng đã biết được thân phận của đứa bé này, thì ra là thái tử. Chỉ là, một thái tử cao quý như vậy sao lại có thể bị kẻ xấu lừa bán, hơn nữa theo quan sát hình như hai người kia cũng không biết thân phận của hắn.

“Miễn lễ, lập tức đưa bản thái tử quay về kinh thành. Đi hỏi thăm trong kinh thành có gia đình nào có đứa nhỏ đi lạc hay không”. Trên khuôn mặt non nớt của nam hài đều là uy nghiêm không hề tương xứng với tuổi tác.

“Dạ, thái tử điện hạ. Thỉnh thái tử điện hạ đi nghỉ ngơi một chút. Sáng sớm ngày mai hạ quan sẽ tự mình hộ tống thái tử hồi kinh”. Thành thủ đại nhân trong lòng mừng thầm. Thái tử điện hạ không ngờ lại xuất hiện tại một thành nhỏ như này, hơn nữa hình như còn gặp nạn. Hoàng thượng cùng hoàng hậu vô cùng thương yêu vị thái tử thông minh lanh lợi này, chính mình hộ tống hắn hồi cung, công lao này còn phải nói sao? Tất nhiên sẽ được hoàng thượng ban thưởng.

Thành thủ đại nhân mời đại phu tốt nhất trong thành tới, sau khi xử lý tốt vết thương cho hai người, rồi kê đơn thuốc đưa cho nha hoàn đi sắc liền thỉnh thái tử đi nghỉ ngơi.

“Ta nói rồi ta sẽ thưởng cho ngươi, ngươi nhớ kỹ. Ta sẽ phái người đi tìm người nhà của ngươi”. Thái tử bỗng nhiên đem tấm lệnh bài trên cổ tháo xuống, nhét vào trong tay Diệp Vân sau đó liền rời khỏi phòng khách.

Động tác của thái tử khiến cho thành chủ đại nhân quá sợ hãi, đó chính là lệnh bài tượng trưng cho thân phận của thái tử, hiện tại lại có thể tùy tiện đưa cho một tiểu nữ oa không rõ lai lịch như vậy! Thành thủ đại nhân không khỏi nhìn Diệp Vân thêm mấy lần, lúc này mới phát hiện Diệp Vân cũng là một đứa bé phần điều ngọc mài xinh đẹp, trong lòng tỏ ra hiểu biết một cách đáng khinh. Xem ra thái tử điện hạ còn nhỏ tuổi nhưng cũng đã vì mình mà chọn thái tử phi. Nghĩ tới đây, thành thủ đại nhân trong lòng thầm hạ quyết tâm, xem ra nhất định phải chiếu cố đến tiểu nữ oa này thêm một chút, còn phải mau chóng tìm được người nhà của tiểu nữ oa này, sớm một chút kết giao.

Diệp Vân nhìn nhìn tấm lệnh bài trong tay, không có suy nghĩ nhiều, chỉ là tùy ý đeo vào trên cổ, cũng đi theo nha hoàn rời đi.

Mấy ngày kế tiếp, hai người vẫn luôn đi xe ngựa, thật nhiều vệ binh cùng thị vệ hộ tống hai người về kinh. Bởi vì thân phận cách xa, dựa theo lễ nghi hai người liền phân mỗi người một xe ngựa một trước một sau hướng về phía kinh thành. Mà điều khiến cho thành chủ đại nhân mừng rỡ là, sau một hồi hỏi thăm, tiểu nữ oa cùng xuất hiện với thái tử kia không phải ai khác, cư nhiên chính là đứa cháu gái thương yêu nhất của thừa tướng đại nhân lạc đường vài ngày trước đó— Trưởng Tôn Manh Doanh! Nghe nói là do bà vú ôm hận việc tư đã mang đi lừa bán. Thành thủ đại nhân mừng rỡ như điên, sau khi biết được tin tức này đối với ông trời vãi liên tục, trong miệng niệm niệm nhất định là do tổ tiên tích đức, khiến cho hắn gặp vận may như vậy.

Thái tử điện hạ được hộ tống về hoàng cung, mà Diệp Vân cũng được đưa về phủ thừa tướng.

Bánh xe vận mệnh mới bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Người, đã tới

Edit : Hà Đoàn

Diệp Vân lẳng lặng ngồi trong xe ngựa tự mình suy nghĩ. Vừa mới xuyên qua liên trải qua những việc này, thực sự là có chút khiến người ta khó mà tiếp nhận. Thật sự là có chuyện xuyên qua kỳ dị như vậy, hơn nữa lại còn cực kỳ rõ ràng xảy ra đối với mình. Diệp Vân nhắm mắt lại, tâm tư nhẹ nhàng bay xa. Nha đầu Thái nhi kia chính là người quý giá nhất của mình, sau này, sợ rằng sẽ không còn được gặp lại nó nữa. Hiện tại, nó thế nào rồi? Chính mình lúc này lại như thế nào đây? Vừa mới xuyên qua gặp một loạt chuyện như vậy phản ứng của mình cũng chỉ là theo bản năng, hiện tại tỉnh tâm lại lại cảm thấy có chút mờ mịt. Chính mình hình như cũng không có ham muốn gì, không có gì muốn làm. Sống, ý nghĩa ở đâu?

Ngay khi Diệp Vân còn đang mờ mịt, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Diệp Vân còn chưa có lấy lại tinh thần, mà xe ngựa cũng chưa có dừng lại hẳn, màn xe ngựa chợt bị xốc lên. "Doanh nhi, Doanh nhi ngoan của ta~~~~" Một tiếng nói từ tính cùng tràn ngập lo lắng vang lên, ần ần còn mang theo tự trách. Sau đó, Diệp Vân liền bị một cánh tay hữu lực ôm xuống xe, rơi vào một vòng ôm ấm áp mà kiên cố.

Diệp Vân ngẩng đầu đối diện với một khuôn mặt mừng rỡ, người đem nàng ôm vào trong lòng chính là một nam tử trẻ tuổi ăn mặc đẹp đẽ quý giá, bên cạnh hắn còn có một nữ tử trẻ tuổi mỹ lệ mừng rỡ như điên nước mắt tuôn rơi. "Doanh nhi, để cho nương (mẹ) nhìn con một chút, có bị thương không?" Nữ tử trẻ tuổi này chính là con dâu thừa tướng, cũng chính là mẫu thân của Trương Tôn Mạnh Doanh — Liễu Yên Yên. Lúc này nàng kích động vạn phần, vuốt khuôn mặt Diệp Vân từ trên xuống dưới tỉ mỉ kiểm tra. Khi thấy bàn tay Diệp Vân được băng bó kỹ, đau lòng vô cùng nước mắt lại tuôn như mưa. "Doanh nhi, có đau hay không? Đầu là lỗi của nương, đều là tại nương nên con mới khổ như vậy!" Liễu Yên Yên trong đáy mắt tất cả đều là đau lòng.

"Được rồi, Doanh nhi cũng sợ hãi, chúng ta đi vào trước lại nói". Trương Tôn Phó Tiềm thấy nữ nhi bảo bối của mình không nói được một lời chỉ cho là Doanh nhi bị sợ hãi, vì thế không nói lời nào. Hoàn toàn không ngờ đến thân thể nhỏ nhỏ này đã thay đổi chủ nhân, mà Diệp Vân lại bị yêu thương cùng nhiệt tình của người khác đối với mình khiến cho không biết phải nói sao. Trương Tôn Phó Tiềm đưa tay Diệp Vân giao cho Liễu Yên Yên, yêu thương vỗ nhẹ bàn tay vợ mình an ủi.

"Vâng". Liễu Yên Yên nhận lấy Diệp Vân, cẩn thận ôm Diệp Vân bước vào đại môn đồ thăm. Hai bên là hai hàng hạ nhân đứng đầy ra nghênh đón, trật thế rất là không lờ. Tất cả đều thống nhất mặc một màu sắc, tất cả mọi người trên mặt đều mang mỉm cười, hoan nghênh tiểu thư nhà mình trở về, lại đều không có lên tiếng ồn ào náo động. Hiện nhiên là được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Diệp Vân có chút ngỡ ngàng, vòng ôm áp này sao lại cảm thấy có chút quen thuộc. Đã bao lâu rồi, không còn cảm nhận được sự ấm áp như vậy? Mười lăm năm? Hai mươi năm? Cho tới nay mẹ vẫn chưa nói cho cô biết cha mình là ai, từ nhỏ đã không được biết đến tình thương của cha. Mẹ chỉ dạy cho cô biết làm thế nào từ nơi bằng lãnh tàn ác có thể trở nên mạnh mẽ, làm thế nào để đem những kẻ đã từng sỉ nhục mình dẫm nát dưới chân vĩnh viễn. Ấm áp, là xa xôi như vậy, mà trong một ngày này, lại có thể cảm nhận được từ trên hai người này. Mặc dù, đây cũng không phải ấm áp dành cho mình.

"Doanh nhi, để nương nhìn con xem, còn có chỗ nào bị thương không?" Liễu Yên Yên vừa vào phòng khách liền ôm Diệp Vân vội vàng hỏi. Phòng khách được bố trí một cách tinh tế hiện ra đây là một gia đình vinh hoa phú quý.

Diệp Vân nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì. Đối mặt với sự yêu thương như vậy, Diệp Vân căn bản không biết làm sao. Đã có thói quen tất cả đều lạnh lùng, bỗng nhiên có người yêu thương như vậy, Diệp Vân không thể đối mặt.

"Lão tổ tông muốn gặp Doanh nhi bây giờ". Một tiếng nói mang theo uy nghiêm cùng bắt buộc dĩ cắt ngang lời nói của Liễu Yên Yên.

"Cái gì?" Trương Tôn Phó Tiềm bỗng nhiên đứng thẳng người. Trong mắt có điểm khó tin. Phải biết rằng, lão tổ tông đã rất nhiều năm rồi không có gặp người. Từ lúc Trương Tôn Phó Tiềm hiểu chuyện tới nay liền biết Trương Tôn gia có một vị lão tổ tông như vậy, rốt cuộc ông ấy bao nhiêu tuổi, không có ai biết.

"Hiện tại muốn gặp Doanh nhi". Người nói chuyện không phải ai khác, chính là thừa tướng hiện nay— Trương Tôn Chấn Uy. Trương Tôn Chấn Uy cũng không hiểu, vị lão tổ tông đã nhiều năm không có động tĩnh gì sao bỗng nhiên lại yêu cầu muốn gặp đứa cháu gái bảo bối mới quay về của mình, đã nhiều năm ông không hỏi đến thế sự, vì sao lại đúng lúc Doanh nhi trở về đưa ra yêu cầu khiến người ta khó hiểu như vậy chứ?

"Phụ thân?" Trương Tôn Phó Tiềm nghi hoặc nhìn Trương Tôn Chấn Uy lại có chút bất an nhìn Diệp Vân trong lòng Liễu Yên Yên.

"Ta cũng không biết, không cần nói, hiện tại ta liền mang Doanh nhi vào đi". Trương Tôn Chấn Uy có chút bắt buộc dĩ đi lên phía trước ôm lấy Diệp Vân từ trong lòng Liễu Yên Yên, "Doanh nhi ngoan, có nhớ gia gia (ông nội) hay không a? Gia gia nhớ cháu muốn chết a". Trương Tôn Chấn Uy lúc này trên mặt đã đổi thành nụ cười sùng nịnh mà hiền lành.

"Phụ thân, Doanh nhi..." Liễu Yên Yên chần chừ mở miệng muốn nói Doanh nhi mới trở về, chờ nghỉ ngơi tốt hãy đi, nhưng mà lại bị Trương Tôn Phó Tiềm dùng ánh mắt ngăn lại.

"Không có chuyện gì". Trương Tôn Chấn Uy nhẹ nhàng nói một câu, nhưng mà trong lòng ông cũng không hề yên. Lão tổ tông đã thật lâu không hỏi thế sự, mà chỉ cần ông ấy mở miệng là Trương Tôn gia có đại sự. Mỗi lần Trương Tôn gia có khó khăn gì, lão tổ tông mới có thể chỉ điểm. Lần này lại yêu cầu muốn gặp Doanh nhi vừa bị bắt cóc quay về, là có chuyện gì đâu? Trương Tôn Chấn Uy trong lòng cũng ần ần có bất an.

Trương Tôn Chấn Uy ôm Diệp Vân đi ra phòng khách, biến mất khỏi tầm mắt của Trương Tôn Phó Tiềm cùng Liễu Yên Yên. "Phó Tiềm, Doanh nhi, Doanh nhi a~~~~" Liễu Yên Yên nắm chặt tay Trương Tôn Phó Tiềm, trong lòng tràn đầy bất an.

“Yên Yên, không có việc gì. Yên tâm”. Trưởng Tôn Phó Tiềm ôn nhu an ủi Liễu Yên Yên, nhưng trong lòng hần cũng lại không cho là như vậy.

Diệp Vân ở trong lòng Trưởng Tôn Chấn Uy đọc theo đường đi đánh giá xung quanh. Đây quả nhiên là đại gia đình, tất cả đều tinh tế vô cùng. Cũng không phải cái loại nhà giàu mới nổi phô trương ra ngoài, tất cả đồ vật trang trí đều tiết lộ ra địa vị cùng quyền thế của người nơi đây. Đi qua vài khoảng sân, đi tới trước một viện u tĩnh. Viện sạch sẽ càng thanh tịnh. Mà trong viện có rừng trúc xanh um tốt tươi.

“Doanh nhi, ngoan, con tự mình vào đi. Gia gia sẽ ở chỗ này chờ con, đừng sợ. Chờ Doanh nhi trở về, gia gia mang Doanh nhi đi ăn ngon”. Trưởng Tôn Chấn Uy nhẹ giọng dỗ , yêu thương sờ sờ đầu Diệp Vân.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn viện (sân) sâu thẳm, lại quay đầu lại nhìn nhìn lão nhân (ông lão) hiền lành bên cạnh, lộ ra tươi cười, gật gật đầu sau đó cất bước tiến vào. Chẳng biết tại sao, Diệp Vân đối với những người nhà này có hảo cảm khó hiểu. Đây là chuyện trước nay chưa từng có!

Diệp Vân chậm rãi bước vào trong viện, mà Trưởng Tôn Chấn Uy thì lo lắng đứng ở cửa nhìn theo bóng lưng Diệp Vân chờ đợi. Diệp Vân thuận đường đi từ từ đi vào, dọc theo đường đi không có ai. Diệp Vân nghĩ lại những điều mọi người đã nói ở đại sảnh, lão tổ tông? Sẽ là người thế nào đây? Chính là một nhân vật quan trọng của đại gia đình này sao?

Thuận đường, Diệp Vân đi tới trước một gian phòng, nhìn cửa khép hờ, Diệp Vân không có suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Ngươi, đã tới”. Một giọng nói già nua chậm rãi vang lên, giống như đang nói đến một chuyện bình thường.

“Ông biết ta sẽ đến đây?” Diệp Vân nhìn người ngồi trong phòng kia, nét mặt yên lặng đáp trả, nhưng trong lòng một mảnh kinh hãi. Người trước mắt thật sự là vị lão tổ tông trong lời bọn họ sao? Vì sao như vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Đột biến

Edit : Hà Đoàn

“Ngươi biết ta sẽ đến?” Diệp Vân nhìn người ngồi ở trong phòng, trên mặt bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng một mảnh kinh hãi. Người trước mắt thật sự là vị lão tổ tông trong miệng bọn họ sao? Vì sao lại trẻ tuổi như vậy! ! Chỉ là bề ngoài là trẻ tuổi nhưng giọng nói lại già nua. Dung mạo tuấn tú vô vài phần tương tự với Trưởng Tôn Phó Tiềm ngoài phòng khách.

“Ha ha, ta chờ ngươi đã lâu”. Lão tổ tông nhàn nhạt nở nụ cười.

Diệp Vân hơi nhíu mày, trong lòng lập tức hiểu rõ người trước mắt này cũng không hề đơn giản như vậy. Chúng ta trong lời nói có chuyện!

“Ngươi rút cuộc đã tới, ta đợi ngươi thật lâu”. Lão tổ tông chậm rãi đứng lên đi về phía Diệp Vân, Diệp Vân vô ý thức lui về phía sau hai bước lẳng lặng nhìn người trước mắt, trong lòng cân nhắc xem lời của hắn là có ý gì. Hắn biết mình đã không phải là người ban đầu?

“Ngươi cũng không phải là người của thế giới này, không.” Lão tổ tông tự nói tự bác bỏ, “Không nên nói như vậy, phải là ngươi cuối cùng cũng đã trở về”. Những lời nói kế tiếp của lão tổ tông đúng như Diệp Vân suy đoán.

“Ta không rõ ông đang nói cái gì”. Diệp Vân hơi nhíu mày nhìn người trước mắt, quả thực là trong lòng có chút kinh ngạc.

“Hắn là người hiểu. Ha ha, ngươi cũng không phải là Doanh nhi, đúng hay không?” Lão tổ tông vẫn cười ha ha, nhàn nhạt một câu đã nói toạc ra thiên cơ.

Diệp Vân kinh hãi, trong lòng càng khẳng định người trước mắt này cũng không phải người thường. Cự nhiên biết trước!

“Số phận như vậy. Không cần ngạc nhiên”. Lão tổ tông khí định thần nhàn nói, “Nên tới cuối cùng sẽ tới. Nên đi cuối cùng cũng sẽ phải đi”.

Diệp Vân gật mình, bình tĩnh nhìn lão tổ tông nhẹ giọng hỏi: “Ông biết chủ nhân thân thể này sẽ rời đi?”

“Không. Ta chỉ không phải Doanh nhi”. Lão tổ tông nhàn nhạt cười, “Ta nói là ngươi, nên đi chính là ngươi”.

Diệp Vân sửng sốt, trong lòng cũng tự kiểm điểm chính mình. Xác thực, vốn dĩ mình cũng không phải là Trưởng Tôn Mạnh Doanh, vốn là không nên chiếm toàn bộ những yêu thương thuộc về khối thân thể này như vậy. Người nên rời đi đúng là mình!

“Đúng vậy, quả thực là ta nên rời đi”.Diệp Vân trên gương mặt non nớt lộ ra nụ cười nhàn nhạt tự giễu.

“Không sai. Nơi đây cũng không phải là nơi ngươi nên ở lại. Ta sẽ lập tức sai người đưa ngươi lên Thanh Sơn, nơi đó mới là nơi mà ngươi nên đi. Ngươi

còn có nhiều chuyện quan trọng hơn phải đi làm, rất nhiều rất nhiều...” Lão tổ tông ánh mắt nhìn về phía trước, bỗng nhiên thần thờ, dường như đang nhìn về một nơi rất xa. Chẳng biết tại sao, Diệp Vân cảm thấy trong đáy mắt vị lão tổ tông này có một chút ưu thương cùng không đành lòng.

“Thanh Sơn?” Diệp Vân nhẹ nhàng lặp lại hai chữ này. Đem mình đưa đến Thanh Sơn? Có ý gì? Đó là một nơi như thế nào? Người trước mắt nếu biết mình đã chiếm cứ thân thể này, lẽ ra nên áp dụng một chút biện pháp nào đó chứ?

“Đó là một đại phái tu hành, nơi đó mới là nơi ngươi nên đi”. Lão tổ tông ý vị thâm trường nói, đi tới trước mặt Diệp Vân chậm rãi ngồi xổm xuống, bỗng nhiên nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Diệp Vân cười nói, “Có phải đang nghĩ ta sẽ gây bất lợi cho ngươi hay không?”

Diệp Vân có chút xấu hổ cúi đầu không nói gì thêm. Trong lòng suy nghĩ về những điều người trước mắt này đã nói, tu hành đại phái? Có ý gì? Chẳng lẽ là nơi thanh tu? Đạo cô? Ni cô? Diệp Vân khóe miệng có chút hơi co quắp. Muốn đưa mình đi xuất gia sao?

“Nơi đó, ngươi sẽ học được rất nhiều thứ. Đây, vốn là...” Lão tổ tông nói đến đây bỗng nhiên ngừng lại, giống như có chút lờ lờ.

“Xuất gia thanh tu?” Diệp Vân có chút nghi hoặc đem nghi vấn trong lòng hỏi lên.

Lão tổ tông hiển nhiên là sững sốt, sau đó cười lên ha ha, vuốt vuốt đầu Diệp Vân lúc này mới nói: “Đây không phải là xuất gia, nơi đó là nơi tu tiên, chính là nơi mà bao nhiêu người tha thiết mơ ước được đến”.

“Cái gì?!” Diệp Vân kinh ngạc nhìn người trước mắt, trong lòng kinh hãi đến cực điểm. Tu tiên? Là nơi giống như Thục Sơn* sao? Đùa giỡn cái gì. Thục Sơn chẳng qua cũng chỉ là nơi mà mọi người tưởng tượng ra. Cái gì mà trừ ma vệ đạo (diệt trừ yêu ma bảo vệ đạo) cũng chỉ là ý tưởng trong lòng mọi người mà thôi, đương nhiên tất cả quý thần yêu ma quý quái đều là con người tưởng tượng ra. Hiện tại người trước mắt lại nói như vậy sao lại không khiến nàng kinh ngạc cơ chứ!

“Đó là nơi mà ngươi nên đi”. Lão tổ tông mở lòng bàn tay ra, trong tay bỗng nhiên hiện lên một đạo tia sáng. Ngay giữa lòng bàn tay bỗng nhiên hiện lên một giọt gì đó trong suốt sáng xanh biếc linh lung.

Diệp Vân mở to mắt nhìn một màn khó tin trước mắt. Ảo thuật? Không giống lắm!

“Ngọc linh lung này có thể ẩn giấu thân phận của ngươi, chỉ có như vậy, ngươi mới có thể bớt đi được một số chuyện phiền phức. Đợi đến khi ngươi có thể gặp được nam tử khiến người động lòng, ngọc linh lung sẽ tự vỡ tan khôi phục lại thân phận của ngươi”. Lão tổ tông không nói gì thêm đem ông tay áo của Diệp Vân vén lên. Cầm ngọc linh lung trong tay nhập vào trong cánh tay Diệp Vân.

“Chắc!” Diệp Vân bởi vì đau đớn trên cánh tay mà hít vào một hơi, lão nhân này lại có thể đột nhiên đem vật gì đó nhét vào cánh tay của mình như vậy. Hoàn toàn là ngược đãi nhi đồng a. Chờ Diệp Vân hết đau, nhìn nhìn cánh tay mới choáng váng. Khớp xương các ngón tay đang chậm rãi thay đổi, toàn bộ thân thể đều có chút biến hóa.

“Chỉ có thân phận là nam tử ngươi mới có thể miễn đi rất nhiều phiền phức”. Lão tổ tông nhàn nhạt mỉm cười.

Diệp Vân há to miệng, lúc này mới đem những lời nói của lão tổ tông xâu chuỗi lại. Bỗng nhiên nhìn về phía ngọc linh lung như ẩn như hiện trên cánh tay kia, kinh ngạc không biết nên nói cái gì cho phải. Cho tới nay Diệp Vân vẫn đều cơ trí bình tĩnh, cho dù tất cả người chung quanh đều cảm sủng chỉ vào nàng, nàng cũng không hề biến sắc. Hiện tại lại thực sự choáng váng, sắc mặt thực sự thay đổi. Chỉ là bởi vì giới tính của nàng thay đổi! Từ vừa rồi vẫn còn là một nữ hài hiện tại lại biến thành một nam hài thực sự!!

Diệp Vân bình tĩnh nhìn người trước mắt cười khì định thần nhàn, khóe miệng chậm rãi co quắp lại, một lát mới nói: “Ngươi, nước Thái sẽ rất hoan nghênh ngươi”. Đương nhiên, chuyển giới một cách nhanh chóng mà không đau đớn nhiều như vậy, nước Thái không hoan nghênh mới là lạ.

“Ngạch?” Lão tổ tông nghi hoặc nhìn Diệp Vân không hiểu lời của nàng là có ý gì.

Diệp Vân khóe miệng kéo kéo, hiểu rằng người trước mắt này không thể nào hiểu được kiểu nói đùa này. Rất nhanh tiếp thu hiện trạng lại nhanh nhất nghĩ đối sách cho mọi chuyện chính là phản ứng theo bản năng của Diệp Vân: “Lão đầu, ngươi muốn ta làm cái gì?” Diệp Vân lúc này cũng không khách khí nữa. Nhìn thái độ người trước mắt Diệp Vân cũng đã hiểu rõ, hẳn tuyệt đối sẽ không gây thương tổn cho mình. Lại còn có thể không biết làm sao mà biến đổi giới tính của mình, ai có thể bảo trì tâm bình khí hòa (bình tĩnh hòa nhã), cho dù là Diệp Vân vẫn luôn bình tĩnh trước mọi chuyện xảy ra cũng không ngoại lệ.

“Đi đến nơi ngươi nên đến, làm chuyện mà ngươi nên làm”. Lão tổ tông không có tức giận, chỉ là cười híp mắt nói.

“Hừ.” Diệp Vân oán hận hừ lạnh một tiếng, “Cái gì gọi là nên đi? Cái gì lại bảo ta chuyện nên làm? Sống ý nghĩa ở đâu?”

“Chính ngươi tìm kiếm đáp án chẳng phải tốt hơn?” Lão tổ tông vẫn luôn mỉm cười kiên trì nói.

Diệp Vân lạnh lùng nhìn người trước mắt này cũng không nói thêm gì nữa, chẳng biết tại sao trong lòng luôn luôn có cảm giác như bị người khác tính kế.

“Được rồi, chuyện ta có thể làm cho ngươi ta đều đã làm, ngươi lập tức lên đường đi”. Lão tổ tông nhẹ nhàng phát tay, “Đi thôi, tự giải quyết cho tốt đi”.

Diệp Vân há miệng, muốn nói gì, nhưng cũng không nói gì nữa. Tất cả tất cả đều đột nhiên như vậy, khó hiểu như vậy.

Lão tổ tông xoay người vào buồng trong, không thèm để ý tới Diệp Vân. Diệp Vân buồn bực xoay người ra khỏi phòng, đi tới cửa viện cũng không còn

thấy người luôn cười hiền lành – Trương Tôn Chấn Uy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Các người, rốt cuộc là ai?

Edit : Hà Đoàn

Lão tổ tông xoay người vào buồng trong, không thèm để ý tới Diệp Vân. Diệp Vân buồn bực xoay người ra khỏi phòng, đi tới cửa viện cũng không còn thấy người luôn cười hiền lành – Trương Tôn Chấn Uy. Vị lão nhân hiền lành nói rằng sẽ chờ Diệp Vân đi ra liền mang Diệp Vân đi ăn ngon không còn đầy nữa. Trong khi Diệp Vân đang nghi hoặc, từ phía sau Diệp Vân đột nhiên vang lên một tiếng nói.

“Tiểu chủ, mời đi theo ta”. Một nam tử diện mạo thanh tu bỗng nhiên không tiếng động xuất hiện sau lưng Diệp Vân mở miệng nói.

“Người, là ai?” Diệp Vân xoay người ngẩng đầu nhìn người trước mắt bình tĩnh hỏi.

“Ta gọi là Phi Kiếm. Chủ nhân phái ta hộ tống ngài đến Thanh Sơn. Tiểu chủ, mời đi theo ta, nhanh đổi y phục sau đó lên đường”. Nam tử thanh tu kia cũng là bình tĩnh trả lời, thái độ không tự ti cũng không kiêu ngạo.

Diệp Vân ngơ ngẩn, lão nhân kia muốn tống mình đi luôn sao? Không để cho đôi phu thê trẻ kia thấy mình nữa sao? Nghĩ tới đây, Diệp Vân ánh mắt có chút âm ảm. Đối với đôi phu thê trẻ kia, vừa mới được gặp đứa con thất lạc đã liền phải chia lìa, đối với bọn họ mà nói, quá tàn nhẫn một chút. Còn có vị lão nhân luôn mỉm cười hiền lành kia. Chẳng biết tại sao, Diệp Vân đối với những người một nhà này có hảo cảm khó nói, tự nhiên trong lòng cũng lo lắng hơn một chút.

“Tiểu chủ, mời”. Phi Kiếm thái độ vẫn không tự ti không siểm nịnh như cũ, nhưng mà trong giọng nói lại mang theo ý không cho phép cự tuyệt.

Diệp Vân khẽ thở dài, đi theo hướng Phi Kiếm đưa đi. Sau khi đã thay đổi quần áo của nam hài, Diệp Vân bị Phi Kiếm mang đến một cánh cửa sau hậu viện, vừa mở cửa ra đã thấy một chiếc xe ngựa chờ tại đó.

“Tiểu chủ, mời lên xe”. Phi Kiếm bày ra tư thế mời, “Hết thấy đều đã chuẩn bị tốt. Tiểu chủ an tâm lên đường là được”.

Diệp Vân tự giễu cười cười, sao lời này nghe ra có chút không được tự nhiên vậy? Giống như mình đang bước chân lên hoàng tuyền (âm phủ) không đường về vậy. Diệp Vân trước khi lên xe quay đầu lại nhìn phủ đệ to lớn kia một lần, đem toàn bộ khắc sâu vào trong đầu. Chỗ này, là nơi đầu tiên khiến nàng cảm thấy ấm áp khi đến dị giới này, mặc dù chẳng qua là ngăn ngừa trong nháy mắt.

Xe ngựa chậm rãi chạy nhanh rồi khỏi phủ thừa tướng, biến mất ở tại nơi cuối đường.

Mà giờ khắc này ở trong phủ thừa tướng, Liễu Yên Yên đã khóc thành lệ nhân (người toàn nước mắt). Trương Tôn Phó Tiềm cố nén thống khổ trong lòng an ủi ái thê của mình. Trương Tôn Chấn Uy ở một bên nhẹ nhàng thở dài nói: “Lão tổ tông an bài vậy có đạo lý của mình, sau này còn có thể gặp lại Doanh nhi, đều đừng thương tâm”. Bọn họ nhân đứng trong đại sảnh cũng đều không đành lòng, trên mặt đều mang theo vẻ buồn bã. Tiểu thư nhà mình số cũng thực khô, bị kẻ xấu bắt đi vừa mới quay về đã bị đưa đi học nghệ. Hơn nữa đưa đi đâu cũng không tiết lộ cho thừa tướng đại nhân biết. Đây quả thực là thật không hợp tình lý, cũng quá tàn khốc.

“Phụ thân, nhưng mà con vẫn còn chưa có ôm Doanh nhi được lâu a”. Liễu Yên Yên nghẹn ngào, thàn oán trong lòng vẫn cố gắng nhịn. Rất muốn chất vấn vị lão tổ tông kia, sao lại có thể nhẫn tâm để Doanh nhi nhỏ như vậy đưa đi học nghệ chứ. Một tiểu cô nương một mình ở ngoài, sẽ gian khổ thế nào đây. Sao ông có thể làm như vậy chứ? !

“Được rồi, Yên Yên, đừng khóc. Phụ thân cũng không có cách nào, đành cho là phụ thân sẽ không khổ sở sao?” Trương Tôn Phó Tiềm bất đắc dĩ mà yêu thương, nhưng cũng hiểu được phụ thân không có biện pháp nào cả.

Ngay lúc bầu không khí bị thương tràn ngập phòng khách, thánh chỉ lại tới. Giọng nói lạnh lạnh của vị công công kia làm cho mọi người tiếp chi.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Trương Tôn gia có nữ hiền lành thực đức, thông minh lanh lợi, có công bảo hộ thái tử. Hiện lập Trương Tôn Mạnh Doanh làm thái tử phi, hi vọng Trương Tôn Mạnh Doanh ngày sau giúp đỡ thái tử, kính yêu bách tính, hưng thịnh quốc gia. Khâm thủ”.

Mọi người đang quỳ đều thấy choáng váng, đều là hai mặt nhìn nhau.

“Trương Tôn Mạnh Doanh tiếp chỉ”. Thái giám khách khí hô. Tiểu nữ oa tiếp chỉ này sẽ là thái tử phi, cũng chính là hoàng hậu nương nương tương lại, tự nhiên sẽ đối đãi khách khí chút.

Nhưng mà, thái giám gọi thêm mấy tiếng cũng không thấy ai tiếp chỉ. Thái giám có chút không nhịn được: “Thừa tướng đại nhân, đây là chuyện gì xảy ra? Vì sao không có người tiếp chỉ?”

Trưởng Tôn Chấn Uy lúc này mới hồi phục tinh thần lại, vội vã đem chuyện Trưởng Tôn Manh Doanh vừa mới bị đưa đi học nghệ báo cho thái giám biết, dọa thái giám quá sợ hãi, liên tục thất thanh kêu: “Thừa tướng đại nhân, ngài bảo ta làm sao mà báo cáo lại cho hoàng thượng đây a?”

“Xin công công cứ theo sự thực mà bẩm báo. Ta sẽ hướng hoàng thượng giải thích”. Trưởng Tôn Chấn Uy có chút đau đầu nói. Nói xong quay đầu lại phân phó người mang bạc tới thưởng cho thái giám.

“Này, cũng chỉ đành như vậy”. Thái giám bắt đắc dĩ đem thánh chỉ giao cho Trưởng Tôn Chấn Uy nhận lấy bạc thưởng sau đó liền hồi cung.

Trưởng Tôn Chấn Uy tay cầm thánh chỉ thật lâu không nói lời nào, có phải lão tổ tông đã sớm dự đoán được sự tình như vậy, vì thế mới đưa Doanh nhi đi?

“Phụ thân...” Trưởng Tôn Phó Tiềm đứng ở phía sau Trưởng Tôn Chấn Uy nhẹ giọng gọi.

“Không cần phải nói cái gì nữa. Giống như lão tổ tông nói, Doanh nhi đến lúc nên quay về sẽ quay về”. Trưởng Tôn Chấn Uy thở ra một hơi thật dài, bắt đắc dĩ nhưng có chút chờ mong nói.

Trưởng Tôn Phó Tiềm im lặng đỡ lấy áy thê hai mắt đầm lệ bên cạnh, cũng bắt đắc dĩ nhìn về phía bầu trời, giống như có thể từ nơi đó nhìn thấy Doanh nhi mà mình nhớ thương nhất vậy.

Mà giờ khắc này Diệp Vân đã sớm rời kinh thành, đang trên đường đi đến Thanh Sơn.

“Tiểu chủ, tới Thanh Sơn, tất cả đều dựa vào chính người. Hiện tại ta đem tình huống cụ thể nói với người”. Phi Kiếm ở trong xe ngựa nhàn nhạt nói với Diệp Vân đang nhắm mắt dưỡng thần. Thấy Diệp Vân không có phản ứng, lại lên tiếng khẽ gọi: “Tiểu chủ?”

“Nói đi, ta đang nghe”. Diệp Vân không có mở mắt, chỉ là nhàn nhạt đáp lại một câu.

“Thanh Sơn là tu hành đại phái, chia làm bốn đường viện, do bốn trưởng lão phân biệt chủ quản, bốn vị trưởng lão đều nghe lệnh của chủ môn. Thanh Sơn mỗi năm đều tuyển thêm tân đệ tử. Nhưng cũng chia làm ba loại. Loại thứ nhất chính là người có thiên tư thông minh, tiềm lực phi phàm, nhân tài như vậy khiến cho mỗi vị đường viện trưởng lão đều tranh nhau thu nạp làm đệ tử. Loại thứ hai chính là người tư chất bình thường, vĩnh viễn không chiếm được chân truyền, ở Thanh Sơn làm việc vất vả cả đời. Loại thứ ba chính là người dân có tiền, bởi vì hàng năm tặng cho Thanh Sơn một số lớn tiền tài vật tư, Thanh Sơn tự nhiên sẽ dạy cho mấy đệ tử này vài thứ, nhưng cũng chỉ là da lông (bên ngoài, ko sâu)”. Phi Kiếm chỉ dùng mấy câu đã đem phân chia đệ tử Thanh Sơn nói rõ ràng.

“Lão đầu muốn ta thuộc loại nào?” Diệp Vân không có mở mắt, chỉ là lông mi khẽ run nhàn nhạt hỏi ra.

“Này ~~~” Phi Kiếm nhất thời có chút nghẹn lời, thật không ngờ Diệp Vân vẫn đang nghe bỗng nhiên lại hỏi ra một câu như vậy. Bình tĩnh như vậy, làm cho người ta có chút kinh hãi.

Diệp Vân cũng không có truy hỏi nữa, chỉ là nhẹ nhàng xốc rèm xe lên, nhìn cảnh sắc bên ngoài biến ảo không ngừng, trong lòng có chút kinh ngạc. Tốc độ xe ngựa này tuyệt đối không phải là tốc độ mà xe ngựa bình thường có thể đuổi kịp. Lão nhân kia, người thanh niên trước mắt này, còn có xe ngựa này, đều tuyệt không tầm thường.

“Chủ nhân đã dặn là đem tiểu chủ đưa tới Thanh Sơn sau đó liền lệnh ta lập tức trở về, cũng không công đạo cái gì khác”. Phi Kiếm trong giọng nói có lo lắng. Dù sao, lời này ý tứ tức là bất kể Diệp Vân có thể được Thanh Sơn chọn hay không, Phi Kiếm cũng sẽ không xen vào chuyện của Diệp Vân nữa.

Diệp Vân khoé miệng hiện lên nụ cười không dễ phát hiện. Lão nhân này, thật đúng là xem trọng mình.

“Biết. Chúng ta đi bao lâu nữa?” Diệp Vân nhàn nhạt hỏi.

“Buổi tối chúng ta sẽ gia tăng gấp rút lên đường, sáng sớm ngày mai là có thể đến Thanh Sơn”. Phi Kiếm thấy Diệp Vân một bộ dáng bình thản mà ung dung, ngược lại có chút không tự nhiên. Đứa nhỏ trước mắt này thực sự nghe hiểu lời mình sao? Bất kể có được chọn lựa hay không, mình cũng sẽ không xen vào chuyện sống chết của nàng a.

“Nha, Thanh Sơn rất xa kinh thành sao?” Diệp Vân buông rèm cửa xuống, suy nghĩ một chút rồi hỏi Phi Kiếm.

“Hơn sáu ngàn dặm” Phi Kiếm phun ra một câu. (1 dặm = 0,5 km . 6000 dặm = 3000km)

“Nha”. Diệp Vân cũng không có kinh ngạc, chỉ đáp lại một tiếng liền dựa vào cạnh xe nhắm mắt dưỡng thần. Hơn sáu ngàn dặm, đi cả đêm liền tới? Ha ha, lão đầu a, rốt cuộc ông là người thế nào? Thế giới này rốt cuộc là cái dạng gì đây?

Màn đêm buông xuống càng lúc càng tối, khi mà tất cả mọi thứ bị bóng đen che phủ, Diệp Vân rốt cuộc hiểu được câu nói ‘gấp rút lên đường’ của Phi Kiếm là có ý gì.

Diệp Vân nhẹ nhàng vén rèm xe lên, nghe tiếng gió vù vù bên ngoài, trong lòng chấn động không ngớt.

Không vì cái khác, đơn giản là xe ngựa, đang bay ! !

Xe ngựa bay nhanh qua một ngọn cây, lướt qua núi cao, lướt qua sông.

“Các người, rốt cuộc là ai?” Diệp Vân bỗng nhiên buông rèm xe xuống, trầm giọng trịnh trọng hỏi Phi Kiếm trong xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đã định trước

Edit : Hà Đoàn

“Chúng ta?” Phi kiếm nhẹ nhàng nở nụ cười, “Rất quan trọng sao? Xe ngựa này được dùng phù chú để tăng nhanh tốc độ. Thứ quý giá như vậy cũng chỉ có một, lưu giữ để dùng hôm nay. Ngày mai chúng ta trở về sẽ lại phải chậm rãi chạy đi”.

Diệp Vân cười khanh khách, lão nhân kia vì ngày này mà đã chuẩn bị những gì a? Mà thế giới này, rốt cuộc lại là một thế giới thần kỳ thế nào vậy?

“Tiểu chủ, người nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai người còn phải tham gia tuyển chọn của Thanh Sơn”. Phi Kiếm lần này là quan tâm phát ra từ nội tâm.

Diệp Vân khẽ gật đầu một cái, tựa vào thành xe chậm rãi ngủ.

Khi ánh mặt trời chiếu vào trong xe, xe ngựa đã sớm vững vàng dừng lại, đi tới dưới chân Thanh Sơn. Dưới chân Thanh Sơn lúc này đã tụ tập rất nhiều người, nhưng cũng không có ai lớn tiếng ồn ào, đều là tự giác có trật tự xếp hàng vào. Diệp Vân liếc mắt nhìn một vòng, cũng đều là người lớn đưa hài tử nhà mình tới khảo hạch. Rất nhiều người lớn đang dặn dò hài tử nhà mình cái gì đó. Diệp Vân âm thầm đếm đếm, sợ là không dưới một nghìn đứa nhỏ đi. Chắc hẳn cũng toàn những đứa nhỏ không quá mười tuổi. Những đứa nhỏ chưa lớn này đều muốn rời khỏi cha mẹ một thời gian dài để tu hành như vậy sao? Có lẽ là rời đi mãi mãi? Diệp Vân hơi nhíu mày, những người này, là vì cái gì đâu?

“Tiểu chủ, ta đây đi đăng ký cho người, sau này xin tiểu chủ tự bảo trọng. Tiểu chủ muốn dùng tên là gì?” Phi Kiếm cẩn cẩn môi có chút không đành lòng, đây chính là chuyện duy nhất mà hắn có thể làm cho đứa nhỏ trước mắt này. Không trùng tuyển cũng không có quan hệ gì với mình.

“Ừm. Dùng Diệp Vân”. Diệp Vân yên lặng gật gật đầu, ánh mắt lại quan sát đến xung quanh. Tu hành đại phái sao? Đám người dưới chân núi cũng đều chỉnh tề, đại môn chính giữa cao vút trong đám mây biểu hiện ra khí phách môn phái. Sau đại môn kia cũng là thang đá nhìn không thấy điểm cuối, chắc hẳn lên núi là dùng thang đá này.

Phi Kiếm nhìn nhìn bộ dáng yên lặng của Diệp Vân, trong lòng có chút chua xót. Nàng còn nhỏ như vậy, không chỉ bị chủ nhân cải biến giới tính, còn tước đoạt tính danh (tên họ), đưa đến một nơi xa xôi như vậy tu hành. Nàng thực sự có thể thành công được chọn sao? Nếu như không được chọn, vậy thì hậu quả... Phi Kiếm không dám nghĩ thêm nữa.

“Tiểu chủ, đã đăng ký xong. Xin người chờ đợi khảo hạch, ta, ta xin được cáo lui trước”. Phi Kiếm dấy mắt tia không đành lòng kia rơi vào trong mắt Diệp Vân.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn nam tử thanh tu (trong sạch, yên tĩnh) kia, chợt lộ ra một nụ cười khiến người khác giật mình: “Phi Kiếm, không cần lo lắng”. Dứt lời, không có nói thêm gì nữa trực tiếp lướt qua Phi Kiếm đang sững sờ tiến vào, đi đến đại môn tập hợp.

Phi Kiếm một lát sau mới hồi phục lại tinh thần, xoay người sáng quắc nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của Diệp Vân đã đi xa, trong lòng một mảnh chấn động. Tiểu chủ nụ cười kinh người vừa rồi để lộ ra ngập trời tự tin, rốt cuộc giống ai đây?

Bầu trời bỗng nhiên vang lên một âm thanh sắc nhọn, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh lại. Lúc này, mấy người nam tử trẻ tuổi đeo kiếm xuất hiện tại đại môn, đều mặc cùng một kiểu trang phục, chắc hẳn là mấy vị đệ tử Thanh Sơn đến để khảo hạch. Đệ tử dẫn đầu nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm to đến cực điểm, khiến cho tất cả mọi người chung quanh đều nghe rõ ràng rành mạch: “Thanh Sơn khảo hạch lựa chọn đệ tử chính thức bắt đầu, từ nơi này bắt đầu, đều đi bộ đi lên, thuận lợi đi đến cửa Thanh Sơn là đã qua cửa thứ nhất. Hiện tại, bắt đầu”. Nam tử trẻ tuổi vừa dứt lời, vài người phía sau vung ngón tay lên, kiếm đeo sau lưng đều phi ra, vững vàng bay xuống dưới chân bọn họ. Mấy vị đệ tử Thanh Sơn trước mặt bao nhiêu người nhẹ nhàng nhảy lên kiểm tra mặt mình, cứ như vậy không có điểm tựa ngự kiếm phi hành*.

*Ngự kiếm phi hành: dồn công lực hay đọc chú gì đó lên kiếm là có thể bay ^^~

Mọi người phía dưới đều phát ra thanh âm cảm thán, rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy ngự kiếm phi hành một pháp thuật thần kỳ như vậy. Diệp Vân trong lòng cũng kinh hãi đến cực điểm, thế gian thực sự có việc thần kỳ như vậy sao!

Mọi người nhìn theo mấy vị đệ tử kia ngự kiếm phi hành rồi đi, xúc động mãnh liệt cáo biệt người nhà cất bước tiến về phía đại môn, bắt đầu khảo hạch. Chắc hẳn hình ảnh vừa rồi đã tạo thành dấu tích không nhỏ đối với mọi người.

Diệp Vân nhìn một đám đứa nhỏ đều kích động tiến về phía đại môn, cũng chậm chậm cất bước đi về phía trước. Nhưng trong lòng cũng ngấm thán phục thủ đoạn của Thanh Sơn. Ngay từ đầu liền phái đệ tử để lộ ra chiêu thức này, đương nhiên việc này sẽ tạo thành dấu tích không hề nhỏ trong lòng

bọn nhỏ, cho bọn chúng rất lớn cổ vũ cùng động lực.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn cầu thang đá không thấy đuôi kia, trong lòng hiểu rõ khảo hạch của cửa thử nhất này không chỉ đơn giản là khảo nghiệm thể lực như vậy. Một đám đứa nhỏ cho dù thể lực có tốt thế nào cũng có thể tới đâu được? Quan trọng nhất sợ là chính là ý chí đi? Diệp Vân cũng không nghĩ gì nhiều nữa, theo sát phía sau đám người bắt đầu lên núi. Từ từ, bóng người dưới chân núi cũng biến mất không thấy nữa.

Thang đá ban đầu cũng rất bằng phẳng, bậc đá cũng không quá cao, một đám đứa nhỏ bị mấy vị đệ tử Thanh Sơn vừa rồi gây kích thích cũng là khí thế mười phần, người phía sau nối tiếp người phía trước đi lên. Diệp Vân vẫn đi ở cuối cùng, không hề tận lực hao phí sức lao về phía trước. Mà đi cạnh Diệp Vân còn có một nam hài, vẻ mặt hân hạnh tình cảm chậm chạp đi theo phía sau, không có tụt lại phía sau, cũng không có vượt mức quy định. Cũng không biết đã qua bao lâu, thang đá bắt đầu có chút ẩm ướt, tự nhiên đi lên cũng có chút trơn trượt, bậc thang cũng cao không ít. Bọn nhỏ tự nhiên bước đi cũng phải cố gắng hết sức, từ từ bắt đầu có vài đứa nhỏ tụt lại phía sau. Mà Diệp Vân vẫn bước đi không nhanh không chậm đi ở sau cùng, nam hài vẫn luôn giữ một khoảng cách với Diệp Vân đi bên cạnh cũng không có tụt lại phía sau.

Theo bậc thang đá càng lúc càng cao, thể lực bị tiêu hao cũng càng lúc càng lớn, mà đi đến nửa ngày rồi, vẫn không hề thấy cuối thang đá ở đâu. Không ít đứa nhỏ đã miệng khô lưỡi khô, hân mao kim tinh (mắt nõ đom đóm). Diệp Vân nuốt nước miếng, thể lực cũng đã sắp cạn kiệt năng cũng chỉ có thể dựa vào ý thức bước về phía trước, mà dưới chân gờ đây cũng không còn cảm giác gì nữa. Đội ngũ người đi lên càng ngày càng ít, có người rút lại phía sau đi từ từ, có người đơn giản là bỏ qua khảo hạch lần này chậm bước đi xuống núi, còn có người gục xuống thang đá bất động, chờ đợi có người tới cứu giúp.

Buổi trưa đã qua, nhưng mà thang đá vẫn không thấy điểm cuối đâu. Bọn nhỏ cũng đã đói choáng váng, thế nhưng vẫn còn rất nhiều người không hề từ bỏ tiếp tục đi về phía trước. Diệp Vân hân hân huyết thái dương của mình, năng hiểu rõ, tâm thần thể này cũng đã sắp đến cực hạn.

Đoàn Dật Phong ngẩng đầu nhìn về phía thang đá không thấy điểm cuối kia, không nói được một lời, vẫn dựa theo tốc độ như cũ đi về phía trước. Từ khi bắt đầu hân vẫn luôn chú ý đến nam hài cách mình một khoảng cách nhất định kia. Đứa bé trai kia cũng không có lãng phí thể lực xông về phía trước, từ đầu đến giờ cũng không hề nói qua một câu để giữ thể lực. Đoàn Dật Phong không khỏi quay đầu lại nhìn về mặt bình tĩnh- Diệp Vân. Ngay lúc đó Đoàn Dật Phong còn chưa rõ, chính hân cũng không hiểu nhờ cái nhìn này mà mọi chuyện đã định trước hết thấy. Cái nhìn này, kỳ thực đã định trước rất nhiều điều trong tương lai.

Diệp Vân cảm giác được có người đang nhìn mình, vô ý thức cũng nghiêng đầu, ánh mắt đối diện với Đoàn Dật Phong. Chỉ trong nháy mắt, lại giống như đã trải qua cả nghìn năm. Diệp Vân nhàn nhạt liếc nhìn Đoàn Dật Phong, sau đó lại nghiêng đầu tiếp tục bước đi. Nhưng trong lòng cũng cảm thán, chẳng lẽ tất cả những đứa nhỏ trong thế giới này lớn lên đều phấn đấu ngọc mài như vậy sao, mỗi hồng răng trắng khiến người yêu thích sao? Đầu tiên là thái tử nhỏ kia, bây giờ lại thêm đứa nhỏ cùng khảo hạch này. Đều là đẹp như vậy. Diệp Vân quên mất lúc này năng cũng là một nam hài xinh đẹp.

Càng đi về phía trước, người càng ít. Rốt cuộc đến khi chỉ còn không đến một nửa số người, tất cả mọi người tới cực hạn. Nhưng mà, thang đá kia vẫn không hề thấy điểm dừng. Khi mà trong lòng mọi người đều sắp hết hy vọng, đột nhiên thấy vị đệ tử thấy vừa rồi ngự kiếm phi hành, dẫn đầu các đệ tử Thanh Sơn tới lơ lửng trong không trung trước mặt mọi người, tay nhẹ nhàng vung lên, không khí trước mắt bắt đầu lưu động, cảnh vật bắt đầu biến hóa. Vốn dĩ không nhìn thấy điểm cuối thang đá kia bắt đầu thay đổi, cảnh vật xung quanh cũng thay đổi. Phía trước là một quảng trường trống trải, hai bên là những đại thụ (cây lớn) chọc trời, mà thang đá phía sau cũng treo ở giữa không trung, nghiêng nghiêng ngăn cách với phía dưới. Nói vậy những đứa trẻ rút lại phía sau kia đã không đủ tư cách, lại cũng không có cách nào đi lên. Diệp Vân nhìn thang đá bị ngăn ra kia, giật giật khóe miệng, vừa rồi mọi người làm thế nào mà đi qua được nơi đó vậy? Mà thang đá không hề nhìn thấy điểm cuối vừa rồi là ảo giác sao?

“Khảo hạch kết thúc, những người đi đến đây đều qua cửa”. Đệ tử Thanh Sơn đi đầu kia cất cao giọng nói, “Tiến vào chính là cửa tiếp theo, mời các vị nhìn kinh thư* trong tay mình, có thể xem bao nhiêu thì xem bấy nhiêu. Nén hương sau đọc to lên, trước mặt mỗi người có ba nén hương. Mỗi khi đọc sai hoặc sót một chỗ, một nén hương sẽ ngừng cháy, đến khi cả ba nén hương đều ngừng cháy, khảo hạch liền kết thúc”. Vừa mới nói xong, trong tay mỗi người liền xuất hiện một quyển kinh thư.

*kinh thư; kinh điển Nho giáo (Kinh dịch, Kinh thư, Kinh thi; Chu lễ, Nghi lễ, Lễ kí, Xuân thu, Luận ngữ, Hiếu kinh thời xưa của Trung Quốc)

“Hiện tại bắt đầu”. Đệ tử Thanh Sơn kia vung ngón tay lên, ở giữa không trung liền xuất hiện nén hương thật lớn. Mọi người không kịp thán phục, vội vội đầu nhìn sách trong tay.

Diệp Vân nhìn cuốn sách đột nhiên xuất hiện trong tay, không do dự, lật xem rất nhanh. Đạo Đức Kinh? Diệp Vân khóe miệng nhẹ nhàng co quắp, rất muốn hỏi vị đệ tử Thanh Sơn kia, người viết quyển sách này có phải cũng là người xuyên không đến không. Nhưng mà muốn biết đáp án, chỉ sợ cũng phải đợi khảo hạch xong đã. Diệp Vân ào ào lật qua vài lần sau đó gấp lại, đơn giản là từ nhỏ Diệp Vân đã có khả năng chỉ cần đọc qua một lần là không quên được, mà quyển sách này, khi Diệp Vân lúc nhỏ cũng đã thuộc nằm lòng.

Ở bên cạnh Đoàn Dật Phong cũng đang lật nhanh đem kinh thư nhớ kỹ trong đầu, lại bị tiếng lật sách ào ào của Diệp Vân quấy rầy, quay đầu liền nhìn thấy Diệp Vân đã đem sách gấp lại. Nhớ được rồi? Hay là từ bỏ? Đoàn Dật Phong trong lòng nghi hoặc, mà giờ phút này cũng không cho phép hân suy nghĩ nhiều, chỉ đành lật nhanh sách mà xem.

Thời gian nửa nén hương rất nhanh liền trôi qua.

“Đã đến giờ, bắt đầu đọc thuộc lòng”. Đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia hai tay làm ra ký hiệu kỳ quái trên không, nén hương thật lớn giữa không trung kia biến mất không thấy, mà trước mặt mỗi người cũng xuất hiện ba nén hương.

Sau đó, tiếng đọc thuộc lòng vang lên khắp sân rộng. Diệp Vân dựa vào trí nhớ trong đầu chậm rãi đọc lên. Có hai đồng ô tâm lý may mắn, đọc đến chỗ mà mình không nhớ rõ liền đọc mập mờ, muốn lừa bịp qua cửa. Ai ngờ, ba nén hương trước mặt lập tức bị tắt một nén. Tiếng đọc thuộc lòng trên quảng trường càng ngày càng ít, càng ngày càng nhỏ, những nén hương đang đốt kia cũng càng ngày tắt càng nhiều.

Qua thật lâu, chỉ còn nghe thấy giọng của hai người. Tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía giọng nói phát ra kia.

Diệp Vân trầm giọng đọc thuộc lòng kinh thư đã thuộc nằm lòng kia, hương trước mặt từ từ cháy, sương mù lượn lờ. Dung nhan tuyệt thế của nàng vào giờ khắc này khiến cho tất cả mọi người rung động, kinh diễm như vậy. Mà người bên cạnh nàng cũng đang đọc thuộc lòng, không phải ai khác, chính là Đoàn Dật Phong!

Hai nam hài đều có dung mạo kinh thế về mặt bình tĩnh, bình tĩnh đọc thuộc lòng kinh thư, cho dù ánh mắt mọi người đều tập trung cũng không hề ảnh hưởng đến bọn họ. Ánh mắt có cực nóng, có đổ kị, có hâm mộ, có thần phục.

Mà mấy vị đệ tử Thanh Sơn trước quảng trường nhìn hương trước mặt hai người, không có một cây nào bị tắt! Mà bọn họ lại vẫn còn tiếp tục đọc thuộc lòng.

Hương đã hết, sách cũng chưa đọc xong. Mọi người thật lâu nhìn hai người trung gian không biết nói gì, vẫn còn chìm đắm trong chấn động hai người mang tới.

Diệp Vân lúc này sớm đã miệng khô lưỡi khô, thấy hương đã hết liền ngậm miệng lại không đọc nữa. Đoàn Dật Phong thấy Diệp Vân ngừng lại, tự nhiên cũng ngừng lại. Nhưng trong lòng có không cam cùng ảo não. Nếu như còn tiếp tục đọc nữa, người thua chắc chắn sẽ là mình, bởi vì đến đoạn tiếp, đã không nhớ được. Đoàn Dật Phong bình tĩnh nhìn Diệp Vân, đem Diệp Vân thật sâu khắc vào trong đầu. Không biết, chỉ một cái nhìn này, chính là cả đời lâu như vậy. Mà Diệp Vân lại không có liếc nhìn Đoàn Dật Phong một cái, điều này làm cho một người tâm cao khí ngạo như Đoàn Dật Phong trong lòng có chút tức giận.

“Diệp Vân, Đoàn Dật Phong”. Đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia nhẹ nhàng nhớ kỹ tên hai người, trong lòng có chút mừng rỡ, xem ra, lần này Thanh Sơn tìm được tân tú (người tài giỏi) !

“Khảo hạch cửa thứ ba bắt đầu. Cũng là cửa ải cuối cùng”. Không hề để cho bọn nhỏ nghỉ ngơi trong chốc lát, đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia lập tức tuyên bố. Cũng may đây cũng là cửa ải cuối cùng, cuối cùng cũng làm cho bọn nhỏ yên lòng.

Diệp Vân lại lạnh lùng nhìn vị đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia. Nàng hiểu rõ, cửa thứ ba này, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy. Đơn giản là hai cửa trước mặc dù có chút mệt cùng khó khăn, nhưng dù sao cũng là khảo hạch bình thường.

Cửa thứ ba, rốt cuộc sẽ là cái gì đây?

Khi mà Diệp Vân vẫn bình tĩnh nhìn về phía trước thì lại vẫn luôn có một đôi mắt không hề rời khỏi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chẳng lẽ coi trọng ta?

Edit : Hà Đoàn

“Cửa thứ ba rất đơn giản, chỉ là kiểm tra thể chất mọi người mà thôi”. Đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia công bố nội dung khảo hạch của cửa thứ ba.

“Thể chất?” Tất cả mọi người nghị luận sôi nổi, nghi hoặc khó hiểu.

Diệp Vân cũng khẽ nhủ mày, đây là ý gì?

Đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia lấy một chiếc hộp bằng gỗ từ đệ tử bên cạnh, cẩn thận mở ra. Hộp vừa mới mở, liền toát ra ngũ sắc ánh sáng kỳ dị. Những hài đồng phía dưới đều phát ra tiếng kêu than sợ hãi, đây là bảo bối gì vậy? Sáng lạn lóa mắt như vậy.

“Đây là thuộc tính cầu. Dùng để kiểm tra linh cơ của mọi người. Hiện tại mời mọi người xếp thành hàng theo thứ tự bắt đầu kiểm tra”. Vị đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia về mặt ôn hòa nói, “Chỉ cần đưa tay đặt phía trên, tập trung tinh lực(tinh thần và thể lực) là được”.

Linh cơ? Diệp Vân có chút nghi hoặc nhìn quả cầu tán ra ngũ sắc kia. Thuộc tính là cái gì vậy?

Rất nhanh, Diệp Vân liền hiểu rõ. Thuộc tính thì ra chính là chỉ kim mộc thủy hỏa thổ, mà linh cơ chính là để kiểm tra trong cơ thể mỗi người có khuynh hướng là bao nhiêu. Đơn giản là hài đồng thứ nhất kiểm tra vừa đặt tay lên thuộc tính cầu kia liền chuyển sang màu nâu xám, mà vị đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia gật gật đầu hướng sang đệ tử bên cạnh: “Thuộc tính thổ, linh cơ lực”. Khi càng ngày càng nhiều người đến kiểm tra, đệ tử Thanh Sơn đọc lên số liệu, Diệp Vân chậm rãi suy đoán ra mức độ kiểm tra. Linh cơ chia làm mười tầng, từ vừa cho đến mười, linh cơ càng cao thì quả cầu kia lại càng phát ra ánh sáng mạnh. Thình thoảng có đứa nhỏ kiểm tra hiện lên hai loại ánh sáng, đệ tử Thanh Sơn đang kiểm tra đều là vẻ mặt tươi cười, trong ánh mắt ẩn ẩn có khen ngợi.

Rất nhanh đã đến lượt Đoàn Dật Phong đi phía trước Diệp Vân. Vị đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia đương nhiên nhớ người có khuôn mặt xuất sắc mà lại có trí nhớ siêu phàm này, thật là chờ đợi nhìn Đoàn Dật Phong chậm rãi đưa tay về phía thuộc tính cầu. Đoàn Dật Phong chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, tập trung tinh lực. Ngay sau đó, thuộc tính cầu kia liền phóng ra ánh sáng chói lóa, ba loại màu sắc thay phiên nhau lấp lánh, rất chói mắt.

“Thủy, mộc, kim! ! Linh cơ cửu!” Đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia thất thanh kêu lên, kinh hãi hoàn toàn biểu hiện ở trên mặt. Bao nhiêu năm rồi, Thanh Sơn chưa từng có xuất hiện một đệ tử xuất sắc như vậy! Đây thực sự là tin mừng a.

Đoàn Dật Phong chậm rãi mở mắt ra, nhìn về mặt kính hi của đệ tử Thanh Sơn trước mắt kia, chính bản thân hắn lại không hề biểu hiện ra cao hứng, phảng phất như tất cả đều là hợp tình hợp lý.

“Được, được, Đoàn sư đệ, người qua bên kia nghỉ ngơi trước đi”. Lúc này, vị đệ tử Thanh Sơn kia lập tức đổi giọng, gọi Đoàn sư đệ. Những hài đồng đã kiểm tra cùng chưa kiểm tra đều là đồ kỵ cùng hăm mộ nhìn Đoàn Dật Phong. Điều này nói lên cái gì? Chứng minh rằng Đoàn Dật Phong đã là đệ tử Thanh Sơn! Không thể nghi ngờ! Đoàn Dật Phong nhẹ nhàng gật đầu, đi đến một bên cách đó không xa đứng, ánh mắt sáng quắc rơi vào trên người Diệp Vân cách đó không xa. Rất nhiều ánh mắt rơi vào trên người Đoàn Dật Phong, mà Diệp Vân từ đầu đến giờ lại không hề nhìn Đoàn Dật Phong lấy một cái.

Diệp Vân cũng đi lên phía trước, đưa tay đặt lên thuộc tính cầu, học theo những người phía trước nhắm mắt lại tập trung tinh lực. Còn chưa kịp mở mắt ra, những tiếng thán phục lại lần thứ hai vang lên, không hề kém với những lời đã tán thưởng Đoàn Dật Phong.

“Diệp sư đệ, được, được, tốt!” Đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia vẻ mặt như hoa đào, quay đầu thông báo, “Thủy, hòa, mộc, linh cơ cửu”. Điều khiến cho đệ tử Thanh Sơn này kinh ngạc không phải chỉ vì Diệp Vân có ba thuộc tính, lại còn là thủy hòa thổ ba thuộc tính khác nhau như vậy lại có thể xuất hiện trên một người hài hòa như vậy. Kinh ngạc vô cùng, tiếng hăm mộ vang lên một mảnh. Diệp Vân vẻ mặt yên lặng đi tới một bên, trong lòng lại có chút nghi hoặc thuộc tính cùng linh cơ này rốt cuộc là căn cứ vào đâu để mà phán đoán vậy? Bên cạnh Đoàn Dật Phong nhìn Diệp Vân bỗng nhiên hơi nhíu mày, đáy mắt hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, xoay người rồi đi, đi đến nơi các hài đồng đã kiểm tra xong đang nghỉ ngơi. Nơi đó có chuẩn bị đồ ăn cùng nước, để cho bọn nhỏ mệt mỏi đã lâu được nghỉ ngơi.

Rất nhanh, mọi người đã kiểm tra xong, những người có từ linh cơ lực trở lên được mang đi một bên, linh cơ lực trở xuống lại đi về một phía khác. Vốn dĩ trải qua hai cửa vừa rồi số người còn không quá ba trăm người, hiện tại lấy những người có linh cơ lực trở lên cũng chỉ còn không tới năm mươi người.

“Mời các vị sư đệ sư muội đi theo ta, hiện tại chúng ta đến phòng khách, do bốn vị trưởng lão tự mình chọn các người làm đệ tử cho mình”. Đệ tử Thanh Sơn dẫn đầu kia cười híp mắt. Những đứa nhỏ trước mặt này khẳng định sẽ là sự đệ cùng sư muội của mình, dĩ nhiên cũng sẽ khách khí đi nhiều.

Diệp Vân hiểu được, mấy chục người này bao gồm cả mình trong đó chính là loại đệ tử thứ nhất mà Phi Kiếm nói kia, chỉ sợ những đệ tử vừa có linh cơ lực trở xuống kia cũng sẽ được chia làm loại hai cùng loại ba.

Đệ tử Thanh Sơn kia dẫn theo mọi người đi qua thang đá, liền thấy được một quảng trường rộng lớn. Quảng trường bốn phía có bốn cây cột thật lớn, cao vút trong mây, ở giữa quảng trường cũng có một cây cột to như vậy. Diệp Vân nhìn bốn cực kỳ quái này, trong lòng có chút nghi hoặc. Cái này có tác dụng gì sao? Xuyên qua quảng trường, đại điện gạch ngói lưu ly xuất hiện trước mắt mọi người. Bọn nhỏ phát ra tiếng thán phục, thán phục đại điện to lớn cùng xa hoa trước mắt.

Thiên Cơ Các, ba chữ đỏ thắm sống động được khắc trên tấm hoành phi. Cửa ngọc thạch cùng tay vịn thang đá không nhiễm một hạt bụi, hai bên cửa mỗi bên là một con sư tử đá uy nghiêm, làm cho lòng người sinh kính sợ.

“Chư vị sư đệ sư muội mời vào, sau khi vào đại điện không được gây ồn ào, chờ đợi bốn vị trưởng lão chọn là được”. Đệ tử Thanh Sơn cẩn thận dặn dò, mọi người gật gật đầu, theo sau hắn nối đuôi nhau vào đại điện.

Trong đại điện vắng vẻ có bốn vị lão nhân (ông lão) đang đứng, đều là biểu tình nghiêm túc nhìn vào bọn nhỏ, ánh mắt quét qua bọn nhỏ, giống như đang tìm kiếm đệ tử mà mình hài lòng. Hai bên đại điện là những đệ tử Thanh Sơn mặc cùng loại trang phục. Nhất thời, không khí trong đại điện có chút đông cứng mà khẩn trương. Bọn nhỏ cũng không dám thở to tiếng, chờ đợi chọn.

“Thanh Dịch sư đệ vì sao còn chưa có đến?” Đứng ở phía trên chường môn – Thanh Giản lên tiếng hỏi.

“Này ~ bầm báo chương môn, Dịch sư bá nói sẽ tới ngay lập tức”. Trả lời Thanh Giản chính là một đệ tử Thanh Sơn trên mặt lộ vẻ khó khăn, hiển nhiên là có ẩn tình.

“Thanh Dịch này, quá kỳ cục, ngày quan trọng như hôm nay còn có thể đến muộn như vậy”. Một vị trưởng lão tên Thanh Phồn sắc mặt nghiêm túc nói, ông chính là đường chủ Nam đường Thanh Sơn.

Lúc này, những hài đồng phía dưới mới biết được, người đứng phía trên kia chính là ba vị trưởng lão cùng chương môn, còn có một vị trưởng lão nữa chưa thấy đến.

“Chương môn sư huynh, ta tới, ta tới”. Lúc này, từ cửa truyền đến thanh âm vu vu, một người hấp tấp từ cửa chính chạy vào trong đại điện.

“Thanh Dịch sư đệ, bộ dáng người như vậy còn ra thể thống gì? Hôm nay là ngày chọn đệ tử quan trọng như vậy người còn đến muộn!” Vị trưởng lão tên Thanh Phồn vẻ mặt giận dữ không khách khí răn dạy trước mặt mọi người.

“Ai ~ Phồn sư huynh, ta cũng không có đến trễ, ta đã sớm ở bên ngoài quan sát những đệ tử này. Năm nay hảo mầm (hạt giống tốt) không ít a”. Thanh Dịch gạt gù đắc ý không có đem lời nói của Thanh Phồn nghe vào tai, mà là đang kia tự bảo chữa che giấu.

Diệp Vân nhìn nhìn về mặt mông lưng buồn ngủ của lão đầu đến sau này, liền biết lão nhân này đang nói ảo, vừa rồi nhất định là ở một bên ngủ trưa. Nhưng trong lòng thực buồn cười, một tu hành đại phái như vậy lại cũng có người phóng túng không kiềm chế được như vậy? Hơn nữa địa vị cũng không hề thấp, chính là một trong tứ đại trưởng lão lại có bộ dáng như vậy, quả thực là làm cho người ta có chút kinh ngạc.

“Người! Người chỉ nói vậy!” Thanh Phồn tức giận gân xanh nổi lên trên trán. Vị Thanh Dịch sư đệ này vĩnh viễn không có quy củ như vậy !

“Lời vô nghĩa thực sự là nhiều, nhanh lên một chút chọn. Lãng phí thời gian!” Giọng nói nóng nảy này không phải của ai khác, chính là đường chủ Đông đường có tính khí nóng nảy nhất trong các trưởng lão— Thanh Xuyên. Mà người vẫn không mở miệng nói chuyện chính là vị trưởng lão luôn luôn trầm mặc ít lời – Thanh Tùng, cũng chính là đường chủ Tây đường Thanh Sơn.

“Được rồi được rồi, nếu Thanh Dịch sư đệ đã tới, các người liền bắt đầu chọn đệ tử của mình đi”. Chương môn Thanh Giản lúc này trước sau như một đi ra hòa giải. Nhưng trong lòng rất bất đắc dĩ Thanh Dịch này tính cách tùy ý, bất cần đời. Mà Thanh Phồn luôn luôn nghiêm túc lại không thích gặp kẻ có tính cách như vậy. Tự nhiên hai người xung đột chính là chuyện thường.

Diệp Vân buồn cười nhìn Thanh Dịch về mặt chẳng thèm để ý, lại nhìn nhìn Thanh Phồn đang tức giận đến trừng mắt thổi râu, lập tức hiểu được quan hệ của hai người này. Có điều, Thanh Dịch lão đầu kia thực ra rất thú vị, nếu như đi theo ông tu hành chắc chắn là dễ chịu hơn nhiều. Lão đầu chừng chặc nghiêm ngặt kia sợ là sẽ nghiêm khắc muốn chết.

“Tiểu tử, người vẫn nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ là coi trọng ta?” Thanh Dịch lúc này chú ý tới Diệp Vân vẫn luôn nhìn mình.

“Đúng, lão đầu, ta chính là coi trọng ông, thế nào ?” Diệp Vân không chút khách khí gọi lên khiến mọi người xung quanh sắc mặt khảm trương.

Xung quanh trong nháy mắt yên tĩnh lại, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Vân. Bầu không khí trong đại điện đông cứng lại, vị đệ tử Thanh Sơn phụ trách khảo hạch kia càng lo lắng nhìn Diệp Vân, âm thầm thay ‘hắn’ lau mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kinh ngạc

Edit : Hà Đoàn

Xung quanh trong nháy mắt yên tĩnh lại, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Diệp Vân. Bầu không khí trong đại điện đông cứng lại, vị đệ tử Thanh Sơn phụ trách khảo hạch kia càng lo lắng nhìn Diệp Vân, âm thầm thay ‘hắn’ lau mồ hôi.

“A a, tiểu tử, thực thú vị nha. Dám nói chuyện với ta như vậy, biết ta là ai không?” Thanh Dịch làm ra một bộ hung dữ muốn hù dọa đứa nhỏ trước mặt.

“Những người trên đại điện này đều biết”. Diệp Vân cười yếu ớt đáp lại, không hề có một chút sợ hãi nào. Ý tứ trong lời nói lại quá rõ ràng, những người nơi đây đều biết thân phận của ông, chẳng lẽ ta còn không biết? Thực sự là lợi hại ghê.

Thanh Dịch chớp chớp mắt, nhìn Diệp Vân một bộ không hề sợ, nhất thời thấy hứng thú. Những đệ tử khác thấy ông không ai là không cung kính, tiểu tử này lần đầu tiên gặp mình lại dám cùng mình gọi nhíp (trong hí khúc ^^! ta ko rõ lắm), thú vị, rất thú vị.

“Tiểu tử, muốn làm đồ đệ của ta không?” Thanh Dịch đánh giá Diệp Vân, nhưng trong lòng thần phục không ngớt, thực sự là hảo mẫu (giống tốt) a.

“Vậy còn nhìn xem ông có thể dạy ta cái gì”. Diệp Vân lại đem Thanh Dịch vòng vo, ‘hắn’ hiểu rõ, theo như tính cách người trước mặt này, càng là kích hắn, hắn lại càng có hứng thú. Người như vậy thích chính là tùy ý, không câu nệ tiểu tiết.

“Ha ha, tiểu tử, thật là thú vị. Từ hôm nay trở đi, người chính là đồ đệ của ta “. Thanh Dịch hừ hừ tuyên bố ra đệ tử thứ nhất mình lựa chọn.

“Dịch sư đệ, người!” Thanh Phồn nhìn Thanh Dịch chọn một trong những đệ tử xuất chúng nhất năm nay, lập tức bất mãn lên tiếng kháng nghị.

“Được rồi, Thanh Phồn sư đệ, kế tiếp đệ tử chọn đi”. Chương môn mau chóng giải hòa, hai lão đầu này tuổi cộng lại cũng đã vài trăm tuổi, nhưng mỗi khi tranh chấp lại vẫn giống đứa nhỏ vậy. Lần trước hai người tranh chấp đánh nhau, đánh phá hủy rất nhiều thứ này nọ. Chương môn cũng không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy nữa lập tức ngăn lại, lại quay đầu dò hỏi hai vị trưởng lão bên cạnh, “Hai vị sư đệ không có ý kiến gì chứ?”

“Không, chỉ là nhanh lên một chút!” Thanh Xuyên nôn nóng giục.

Thanh Tùng khẽ gật đầu một cái, không có lên tiếng.

“Hừ”. Thanh Phồn bất mãn nhìn Thanh Dịch đang đương đương đắc ý hừ lạnh một tiếng, đi đến trước mặt Đoàn Dật Phong đã sớm nhìn trúng.

“Đệ tử bái kiến sư phó.” Đoàn Dật Phong có chút hiểu chuyện nghiêm túc hành lễ với Thanh Phồn.

“Tốt, tốt”. Thanh Phồn khuôn mặt vẫn luôn khó coi kia hiếm khi lại lộ ra nụ cười.

Kế tiếp, việc chọn đệ tử tiến hành tương đối nhanh, rất nhanh các vị trưởng lão đều chọn được đệ tử của mình. Thanh Dịch chọn ít đệ tử nhất, chỉ tuyển năm tên đệ tử, theo như cách nói của ông ấy thì càng ít người thì càng ít hao tổn tinh lực, có thể nghỉ ngơi thật nhiều. Đến tận khi chương môn hung hăng trừng mắt nhìn, ông mới biết mình lỡ lời vội vàng đổi giọng ‘ít đệ tử thì càng tốn nhiều công sức để dạy dỗ, tranh thủ đem các đệ tử đều dạy cho một thân bản lĩnh, đem Thanh Sơn phát dương quang đại. Thanh Phồn hăm hừ mang theo đệ tử mình đã lựa chọn rồi đi, khinh thường nghe Thanh Dịch đưa ra một phen lý do thoái thác. Đoàn Dật Phong theo Thanh Phồn đi tới cửa, liền quay đầu lại liếc nhìn Diệp Vân, Diệp Vân lại cúi mắt ngáp một cái, hoàn toàn không để ý đến hắn. Đoàn Dật Phong trong lòng một trận khó chịu, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, theo sát phía sau Thanh Phồn rồi đi.

“Tiểu tử, chúng ta đi”. Thanh Dịch cười hắc hắc, cũng chuẩn bị mang theo những đệ tử mình đã chọn rồi đi.

“Dịch sư đệ ~” bỗng nhiên chương môn lên tiếng gọi ông lại, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Diệp Vân, ánh mắt không yên lòng nhìn khiến Thanh Dịch phát hỏa lớn.

“Chương môn sư huynh có ý gì vậy, huynh cảm thấy ta không thể dạy tốt tiểu tử này sao? Huynh chờ, huynh chờ đó mà xem”. Thanh Dịch có chút tức giận trừng mắt nhìn ánh mắt không yên lòng của Thanh Giản.

“Ta, ta không có ý đó ~” Thanh Giản không ngờ rằng người luôn tùy hứng như Thanh Dịch lại có thể tức giận như vậy, vội giải thích.

“Huynh chính là có ý này. Hừ, chương môn sư huynh, đồ đệ ta dạy nhất định sẽ không thua kém đệ tử của Phồn lão đầu đâu, huynh chờ đó mà xem”. Thanh Dịch hăm hừ nói, mang theo Diệp Vân đang chờ cấp tốc rồi đi.

Thanh Giản có chút đau đầu nhìn bóng lưng rồi đi của Thanh Dịch, khe khẽ thở dài. Một Thanh Dịch bình thường phóng túng không kiềm chế được chỉ cần gặp phải Thanh Phồn là trở nên tích cực .

“Chương môn sư huynh, đây không hẳn không phải là chuyện tốt. Đứa bé kia tư chất quả thực là phi phàm, Dịch sư đệ bởi tức giận chắc chắn sẽ dạy thật tốt”. Vẫn không nói chuyện Thanh Tùng bỗng nhiên nhặt mở miệng.

“Tùng sư đệ nói có lý”. Nóng nảy như Thanh Xuyên hiếm khi thấy tâm bình khí hòa mở miệng phụ họa.

“Ừm, tất cả dựa theo tạo hóa của đứa bé kia thôi”. Chương môn Thanh Giản nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu một cái, “Được rồi, các đệ cũng dẫn theo đệ tử đi đi”.

Mọi người xin cáo lui để lại một mình chương môn ở trong đại điện trầm tư. Năm nay Thanh Sơn thoáng cái có hai vị đệ tử tư chất phi phàm, có phải là ông trời chiếu cố Thanh Sơn hay không đây? Là phúc hay là họa? Tất cả chờ thời gian trả lời đi.

Diệp Vân bước theo Thanh Dịch đang hăm hừ về Bắc đường, vừa vào phòng khách Bắc đường, Thanh Dịch liền xoay người nắm lấy bả vai Diệp Vân ngồi xổm xuống hung dữ nói: “Tiểu tử, ngươi nghe kỹ cho ta, ngươi nhất định phải tu hành thật tốt, tuyệt đối không thể thua tên đồ đệ của lão đầu Thanh Phồn kia, biết không? Nếu bị thua, vị sư sẽ đem ngươi ném lên chín tầng mây!”

“Dạ, sư phó”. Diệp Vân lần này thành thành thật thật trình trọng trả lời không hề hi hỏ .

“Được, đồ nhi ngoan”. Thanh Dịch hài lòng gật gật đầu, lại đứng dậy hùng hổ ngồi xuống.

“Hiện tại, cử hành nghi thức bái sư”. Lúc này, một nam tử trẻ tuổi mặt mày tuấn lãng đứng dậy, “Ta là đại sư huynh của các ngươi, Khê Sơn. Sau này có vấn đề gì có thể tới tìm ta. Lát nữa nhị sư tỷ - Thanh Phong sẽ dẫn các ngươi đến nơi bắt đầu cuộc sống sau này của các ngươi”. Bên cạnh Khê Sơn là một nữ tử thanh tú khẽ đứng dậy mỉm cười chào hỏi mọi người. Sau đó để cho năm đứa nhỏ tự mình giới thiệu. Năm đứa nhỏ bao gồm cả Diệp Vân là có bốn nam hài, chỉ có một nữ hài, tên là Sở Phi Nhi.

Trong khi bái lạy sư phó, cũng tuyên thệ trung thành với Thanh Sơn, cố gắng đem Thanh Sơn phát dương quang đại (làm rạng rỡ truyền thống), nghi thức bái sư kết thúc. Thanh Phong dẫn năm đứa nhỏ đến chỗ nghỉ ngơi . Diệp Vân vừa đi vừa quan sát xung quanh. Bắc đường này cảnh sắc tú lệ, xung quanh rừng trúc xanh um tươi tốt, làm cho người ta cảnh đẹp ý vui. Trên con đường rải đá không hề có một mảnh lá cây, quét tước sạch sẽ. Thế nhưng, cách mỗi con đường một đoạn không xa lại có một cây cột, trên mỗi cây cột đều được khảm một viên đá tinh thạch trong suốt. Cái này có công dụng gì đây?

“Ban đêm sau giờ hội (từ 9 - 11 h tối) cấm xuất môn , hi vọng các vị sư đệ sư muội nhớ kỹ”. Thanh Phong dẫn bọn họ đi tới trước một dãy phòng sau đó nói, “Sau này các ngươi liền ở nơi này, mỗi người một gian. Lát nữa sẽ có người đem y phục cùng đồ dùng của các ngươi đưa tới, hôm nay các ngươi đều mệt mỏi, trước nghỉ ngơi thật tốt. Giờ Dậu (5-7h chiều) ăn cơm, nhà ăn bên đó. Đều rõ chưa?” Thanh Phong sợ bọn nhỏ không rõ, tỉ mỉ giải thích . Dù sao bọn nhỏ trước mắt này dù có thông minh tới đâu, lớn nhất cũng chỉ có tám tuổi, ít nhất mới năm tuổi.

Nhìn thấy mấy đứa nhỏ đều gật gật đầu, Thanh Phong lúc này mới yên lòng phân phối gian phòng cho bọn nhỏ.

“Diệp sư huynh, huynh, huynh thực sự thật là lợi hại”. Ngay khi Diệp Vân chuẩn bị tiến vào gian phòng được phân cho, một giọng nữ có chút non nớt truyền vào tai Diệp Vân.

Diệp Vân có chút kinh ngạc nghiêng đầu, lúc này mới tỉ mỉ quan sát vị sư muội duy nhất này— Sở Phi Nhi. Khi nhìn thấy kỹ người trước mắt, Diệp Vân

ngây đại, vô cùng kinh ngạc sững sờ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thanh Dịch lão đầu

Edit : Hà Đoàn

Diệp Vân có chút kinh ngạc nghiêng đầu, lúc này mới tỉ mỉ nhìn vị sư muội duy nhất này— Sỡ Phi Nhi. Đến khi nhìn thấy kỹ khuôn mặt người trước mắt, Diệp Vân ngây đại, vô cùng sùng sốt đứng ngây tại chỗ.

Cô bé trước mắt có khuôn mặt mập mạp hồng hồng, đôi môi nho nhỏ đỏ rực, đang sợ hãi nhìn Diệp Vân, trong mắt lại mang theo nồng nhiệt.

“Thái nhi?” Diệp Vân lên tiếng kinh hô. Trong nháy mắt, dáng vẻ cô bé trước mắt kia, ánh mắt kia vô cùng giống với Diệp Thái khi còn bé sợ hãi nhìn mình như vậy. Khi đó Thái nhi cũng là sợ hãi như vậy nhìn mình, cẩn thận kéo áo của mình để mình chơi trốn tìm cùng nàng. Bộ dạng khiếp đảm kia vô cùng cẩn thận, làm cho người ta nhìn không được tâm sinh thương tiếc.

“A?” Cô bé trước mắt — Sỡ Phi Nhi khó hiểu nhìn Diệp Vân đang thất thần, “Diệp sư huynh, huynh làm sao vậy?”

“A, không có gì. Muội tên là Sỡ Phi Nhi?” Diệp Vân lập tức khôi phục thái độ bình thường, cũng hiểu rõ đứa bé trước mắt này không phải Thái nhi, không phải là đứa nhỏ mà mình vẫn nhớ thương kia.

“Vâng, sư huynh. Huynh, huynh thực sự thật là lợi hại”. Sỡ Phi Nhi trong mắt hiện lên tia sáng hưng phấn nhìn Diệp Vân. Tiểu hài tử này chỉ đơn thuần là sùng bái thực thuần khiết, không có bất luận nhân tố gì.

Diệp Vân nhàn nhạt cười cười, vươn tay ra nhẹ nhàng sờ sờ đầu Sỡ Phi Nhi. Mà thực chất ‘hắn’ so với Sỡ Phi Nhi cũng không cao hơn bao nhiêu. Sau này thời gian chúng ta ở chung còn nhiều, sư muội, ngoan ngoãn đi nghỉ ngơi trước đi”.

“Dạ, dạ” Sỡ Phi Nhi thỏa mãn gật gật đầu, cũng xoay người đi về phía cửa phòng của mình. Ba đứa nhỏ kia đều hâm mộ nhìn Sỡ Phi Nhi, bọn họ cũng muốn trò chuyện với sư huynh lợi hại, nhưng mà lại không có dũng khí như vậy. Mặc dù bọn họ lớn hơn so với Diệp Vân, nhưng mà Thanh Dịch lại thu nhận Diệp Vân trước, tự nhiên Diệp Vân chính là sư huynh của vài người bọn họ .

Diệp Vân đẩy cửa ra đi vào phòng mình, phóng mắt nhìn lại, căn phòng khoảng chừng mười thước vuông sạch sẽ, tất cả đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, mặc dù đơn giản cũng không phải đơn sơ. Diệp Vân mệt mỏi nằm ở trên giường chậm rãi nhắm hai mắt lại. Ngày hôm nay thực là mệt chết đi được, đối với thân thể này cũng đã phải gánh vác thực lớn. Ý nghĩa của sống ở đâu? Chính mình đi tìm đáp án sao? Diệp Vân vừa nghĩ vừa nặng nề ngủ. Đến tận khi có một tiếng chuông chậm chậm đánh thức Diệp Vân. Diệp Vân mở mắt ra phát hiện sắc trời ngoài cửa sổ đã có chút tối sầm xuống.

“Diệp sư huynh, ăn cơm”. Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa cùng giọng nói non nớt của Sỡ Phi Nhi.

“Nha, tới đây”. Diệp Vân đứng dậy đi đến mở cửa, nhìn thấy vẻ mặt cao hứng của Sỡ Phi Nhi.

“Diệp sư huynh, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi”. Sỡ Phi Nhi trong mắt mang theo chờ đợi nhìn Diệp Vân.

Diệp Vân mỉm cười gật gật đầu cùng Sỡ Phi Nhi đi ra viện, ba vị sư đệ đi theo phía sau. Khi Diệp Vân đi ra khỏi viện liền hiểu tình thế bên trong cột đá ven đường kia có tác dụng gì. Viên khoáng thạch kia ở trong bóng đêm phát ra ánh sáng mờ mờ lung lung, giống như đèn đường ở hiện đại. Khi sắc trời càng tối, tia sáng kia lại càng sáng hơn. Trong lòng cảm thán đây chính là bóng đèn tiết kiệm năng lượng a? Diệp Vân không khỏi nhìn khoáng thạch thêm.

“Diệp sư huynh, cái này giống như đèn lồng a, có điều đèn lồng mà bị mưa vào liền ướt rồi, còn cái này trời mưa cũng sẽ không sao”. Sỡ Phi Nhi hưng trí bưng bưng dùng tay chỉ vào khoáng thạch cảm thán.

“Đúng vậy, tiểu sư muội. Cái này tốt hơn so với đèn lồng”. Vừa lúc đó, mấy đứa nhỏ đi ở phía sau rốt cuộc có cơ hội chen vào. Mà bọn họ cũng đã sớm muốn trò chuyện với vị sư huynh lợi hại này rồi. Tiểu hài tử sùng bái nhiều khi là rõ ràng như vậy, không có bất luận tâm cơ gì, chỉ nghĩ muốn đến gần với người lợi hại trong cảm tưởng của mình.

“Lý sư đệ ~” Sỡ Phi Nhi quay đầu, nhìn nam hài so với mình còn cao hơn nửa cái đầu kia nhẹ giọng gọi. Những hài tử này lúc bái sư mình cũng đã thấy được tên của bọn họ. Người cao nhất này gọi là Lý Trạch, đứa nhỏ hơi gầy bên kia là Quách Nguyên, đứa nhỏ có chút đen bên phải là Triệu Nham. “Quách sư đệ, Triệu sư đệ”. Diệp Vân mỉm cười gật gật đầu với hai đứa bé bên cạnh.

“Diệp sư huynh, huynh, huynh thực sự thật là lợi hại. Đệ ghét nhất là đọc thuộc lòng sách, nhưng lão cha đệ lúc nào cũng bắt đệ học”. Đứa nhỏ tên Lý Trạch chính là người lớn tuổi nhất trong năm đứa nhỏ, nhưng cũng chỉ mới tám tuổi. Hắn hiển nhiên đối với trí nhớ siêu phàm của Diệp Vân ở cửa thứ hai khảo hạch thấy vô cùng hứng thú, cứ nhắc đến đây trong mắt lại lộ ra ánh sáng. Mà mấy đứa nhỏ thấy Diệp Vân nhớ tên họ bọn chúng, lại càng thêm

cao hứng, vây quanh Diệp Văn kỷ kỷ oa oa nói chuyện.

“Ha ha”. Diệp Văn nhìn đứa nhỏ trước mắt so với mình còn cao hơn cũng không nói thêm gì nữa, cũng không thể nói cho bọn chúng biết chính mình đã sớm nhớ kỹ quyển sách kia rồi? Diệp Văn cũng thấy rõ ràng cực nóng trong mắt mấy đứa nhỏ này. Nhưng trong lòng bỗng nhiên có chút chua xót khổ sở, cái nhìn cực nóng như vậy lúc trước cũng thường xuất hiện trong mắt Thái nhi, chỉ là, bắt đầu từ khi nào trong mắt Thái nhi đã không còn nồng nhiệt như vậy nữa rồi? Rốt cuộc là từ khi nào không còn vậy?

“Diệp sư huynh, huynh làm sao vậy?” Lý Trạch nhìn Diệp Văn đang trầm tư nghi hoặc mở miệng hỏi.

“Không có gì, chúng ta đi ăn cơm đi”. Diệp Văn mỉm cười đối với bọn nhỏ lắc đầu ý bảo không có gì

“Vâng, vâng, Diệp sư huynh”. Mấy đứa nhỏ kích động gật gật đầu đáp trả. Rốt cuộc có thể nói chuyện với người mà mình cảm thấy lợi hại rồi.

“Được rồi, đi thôi, ăn cơm trước đã”. Diệp Văn nhìn mấy hài tử này cười cười, có chút cảm khái bọn họ còn nhỏ như vậy đã bị đưa khỏi bên cạnh cha mẹ, rốt cuộc là vì cái gì?

Ăn cơm xong, Diệp Văn về tới trong viện, đã có vị sư huynh nào đó ở đây chờ bọn nhỏ dẫn chúng đi thăm quan, chỗ nào là tắm, chỗ nào là nhà vệ sinh, tất cả đều vô cùng tường tận. Ngày mai bọn chúng sẽ bắt đầu tu hành.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lại bị tiếng chuông chậm rãi kia gọi dậy. Một ngày tu hành bắt đầu.

Thanh Dịch ngồi trên tảng đá ở quảng trường Bắc đường nhìn năm đứa nhỏ phía dưới, vuốt vuốt râu, lại ngẩng đầu nhìn trời, chép chép miệng, lại nằm ngang xuống tảng đá. Mấy đứa nhỏ mở to hai mắt không nói gì chờ đợi sư phó phân phó, nhưng mà Thanh Dịch điều chỉnh lại tư thế một chút, sau đó cũng không nói chuyện.

Mọi người vẫn kiên trì không nói chuyện như trước, đều không nói gì. Diệp Văn hơi nhíu mày cũng không hiểu lão nhân này trong hồ lô bán cái thuốc gì. Nửa nén hương thời gian trôi qua, Thanh Dịch tư thế vẫn không thay đổi. Diệp Văn cũng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ lão đầu này đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của mọi người?

Ai biết, Diệp Văn vừa mới nghĩ tới đây, trong không khí liền truyền đến tiếng Dịch lão đầu đang ngáy nhỏ. Toàn bộ mọi người đều ngây ngốc tại chỗ, đều ngơ ngẩn nhìn sư phó bọn họ, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Diệp Văn khòe miệng co giật, tròn trắng mắt nhìn lão nhân trước mặt, ông ta thực sự là một trong tứ đại trưởng lão đức cao vọng trọng ở Thanh Sơn sao?

“Uy, lão đầu!” Diệp Văn tiến lên không chút khách khí hét lên bên tai Thanh Dịch.

“A? A?” Thanh Dịch chợt giật bắn ra, ngẩng đầu mờ mịt nhìn về phía trước.

Mấy sư đệ sư muội của Diệp Văn muốn cười lại không dám cười, dù sao không phải ai cũng có lá gan lớn như Diệp Văn vậy. Khi ở nhà bọn họ vẫn luôn được dạy phải tôn trọng trưởng bối Thanh Sơn, còn càng phải nghe lời dạy của sư phụ.

“Sư phó, không phải người nói hôm nay bắt đầu tu hành sao?” Diệp Văn hừ lạnh một tiếng nện ra một câu.

“Ai nha! Đúng, tu hành, tu hành. Mấy người các ngươi, trước tiên học thuộc những khẩu quyết này cho ta. Phải học thuộc nằm lòng, đến mức có thể thốt ra trong nháy mắt”. Thanh Dịch ngáp một cái, tùy ý vung tay lên trong nháy mắt trên tay mỗi người có một quyển sách.

Học thuộc khẩu quyết? Diệp Văn nghi hoặc than thở mở quyển sách ra. Đây là đều là phương thức tu hành của người sai vật?

Thanh Dịch nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Diệp Văn, ngáp một cái xoay người lại nằm xuống, nhẹ giọng hừ nói: “Trong quyển sách này đều là những khẩu quyết căn bản nhất của người tu hành phải học, nhưng lại vô cùng khó đọc, vô cùng khó nhớ. Chỉ có đọc thuộc lòng đến mức trong nháy mắt có thể thốt ra mới có thể thuận lợi thi triển pháp thuật. Các ngươi đều cố gắng mà nhớ đi. Tự mình nhìn, không hiểu đừng hỏi ta, tự mình hiểu thấu đáo đi. Ta bề bọn nhiều việc”. Dứt lời, Thanh Dịch lấy tay áo che mặt mình, bắt đầu cơn buồn ngủ. Thì ra chuyện ông nói bề bọn chính là ngủ gà ngủ gật...

Thì ra là thế. Diệp Văn giật mình, cúi đầu nhìn quyển sách trên tay. Có điều lão nhân này đúng thực là không nói nổi, không hiểu lại còn không cho hỏi. Có vị lão sư nào như vậy hay không?

Thanh Dịch theo kê tay thấy được Diệp Văn đang cúi đầu nhìn quyển sách, trong ánh mắt có một tia phức tạp. Điều liên quan đến khẩu quyết này, hẳn cũng chưa có nói hết, bởi vì...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: kinh ngạc

Edit : Hà Đoàn

Thanh Dịch theo kế tay thấy được Diệp Vân đang cúi đầu nhìn sách trong tay, trong ánh mắt có một tia phức tạp. Có liên quan đến khẩu quyết này, ông cũng chưa có nói hết, bởi vì Thanh Sơn cho tới nay cũng không có đứa trẻ nào còn nhỏ như vậy mà có thể đem khẩu quyết nháy mắt đọc lên ở trong lòng, chỉ dựa vào ý chí cường đại thì triển pháp thuật căn bản này.

Thanh Dịch dạy cho bọn nhỏ những điều gì đó rất đơn giản nhưng cũng rất khó khăn. Mỗi ngày chuyện cần làm chính là đọc thuộc lòng khẩu quyết, sau đó có thể đạt đến cảnh giới Tinh Tâm Sáng. Để lại một câu rằng: khi nào bọn chúng cảm giác chung quanh không còn giống như lúc trước hãy tới tìm ông. Dạy xong những điều này Thanh Dịch liền không thấy tăm hơi đâu nữa.

Diệp Vân nhìn khẩu quyết trong sách, hơi nhíu mày, những khẩu quyết trong này quả thực là khó đọc. Nhưng mà, đều là những thứ gì đây? Còn nói nếu mình có thể lĩnh hội Tinh Tâm Sáng, có một ngày sẽ cảm thấy chung quanh không còn giống như ngày thường?

Mấy đứa nhỏ đều ngồi xếp bằng, nghiêm túc nhìn sách trong tay. Diệp Vân nhìn quyển sách trong tay có chút không được rõ ràng, dù sao trước đây mình tiếp xúc đều là những công nghệ cao, có lý luận có căn cứ. Mà bây giờ đối mặt với những văn tự trên mặt giấy này thật sự là không hề có căn cứ hay cơ sở nào mà tiếp thụ, quả thật có chút khó khăn. Không có người nhìn thấy từ một nơi bí mật gần đó Thanh Dịch đang bình tĩnh nhìn bọn họ.

“Cơ thể con người là một tiểu chu thiên, đem chân khí chạy xuyên suốt khắp cơ thể, tập trung tinh thần ~~~” Diệp Vân nhìn chữ viết trên quyển sách mà miệng co giật, thứ này, viết cũng quá trừu tượng rồi? Những đoạn trước đều là dạy ngồi xuống vận khí như thế nào, đoạn sau lại chính là các pháp thuật cơ bản về thủy, hỏa, mộc. Diệp Vân chợt nhớ đến khi kiểm tra thuộc tính thì thuộc tính của mình hình như là ba loại này. Chẳng lẽ sách của mỗi người không giống nhau? Sau lại xác nhận đúng như Diệp Vân suy đoán. Thanh Dịch cho bọn chúng quyển sách đoạn dạy làm thế nào để vận khí thì như nhau, đoạn sau lại căn cứ vào thuộc tính khác nhau của mỗi người mà có khẩu quyết cơ bản về thuộc tính pháp thuật của mình.

Mười năm như một ngày, năm đứa nhỏ mỗi ngày đều là tiến hành việc ngồi xuống vận khí, học thuộc khẩu quyết. Làm cho Thanh Dịch giật mình chính là biểu hiện của Diệp Vân. Khi đem quyển sách giao cho Diệp Vân nửa năm sau, Diệp Vân cư nhiên tới tìm ông.

“Sur phó, là ngài nói khi nào cảm giác xung quanh không giống với ngày thường thì hãy tới tìm ngài”. Diệp Vân đứng trước mặt Thanh Dịch nhàn nhạt nói. Lúc này khí trời đã là mùa đông, gió lạnh gào thét. Diệp Vân nhìn động tác của lão đầu trước mặt khỏe miệng không khỏi co quắp, người trước mặt thật sự là một trong tứ đại trưởng lão của Thanh Sơn sao? Thực sự là người mà các đệ tử nói là pháp thuật cao cường, đức cao vọng trọng kia sao?

“Ngạch, nói một chút xem không giống ở đâu vậy?”. Thanh Dịch ngồi dưới đất, trong tay đang nắm lấy cành cây. Đầu kia của cành cây là một con chim nhỏ đã sắp nướng chín, trên mặt đất đồng lửa đốt cháy rừng rực. Thanh Dịch lão đầu ngồi trong một góc sáng sủa của quảng trường cứ thế mà đốt lửa nướng thịt!

Diệp Vân cũng ngồi xuống, nhìn con chim nhỏ nướng mỡ cháy xèo xèo trên tay Thanh Dịch chậm rãi nói: “Đột nhiên cảm giác được xung quanh tất cả nhìn rõ ràng hơn, xung quanh thanh âm nghe rõ ràng hơn xa hơn”.

“Cái gì?” Thanh Dịch há to mồm ngậy ngậy cả người. Không thể nào, tiểu tử này cư nhiên chỉ trong nửa năm đã học được Tinh Tâm Sáng cảnh giới? ‘Hắn’ còn chưa đến sáu tuổi đi? Sao có thể? Thanh Dịch lại bỗng nhiên nhớ tới các đệ tử khác đã nói trong buổi khảo hạch Diệp Vân đã biểu hiện rất xuất sắc, ngấm lại dường như cũng là phải.

Ngay khi Thanh Dịch còn đang sững sờ, Diệp Vân nhận lấy thịt chim nướng trong tay Thanh Dịch, hít hít một hơi sau đó cắn một ngụm, chắc chắn tán thưởng, không ngờ rằng Thanh Dịch lão đầu này trình độ nướng thịt cũng không thấp. Hình như còn có hương liệu gia vị gì đó, thế giới này cũng có gia vị đồ ăn sao? Diệp Vân nhìn nhìn xung quanh Thanh Dịch nhưng không hề thấy đồ gia vị nào cả, không khỏi có chút buồn bực, lão nhân này đem đồ gia vị đặt ở đâu a?

Đến khi Thanh Dịch phục hồi tinh thần, chỉ thấy thịt chim nướng đáng yêu ngọt ngào hơn nửa đã vào bụng Diệp Vân. “Tiểu tử! Ngươi cư nhiên dám ăn vụng này nọ của ta!” Thanh Dịch lão đầu hỗn hển gào thét.

“Sur phó ~~~” Diệp Vân nhắm nháp dư âm ngon ngọt trong miệng chậm rãi nói, “Ta không có ăn vụng, ta chính là nhận từ trong tay ngài a”.

“Ngươi tiểu tử chết bầm này!” Thanh Dịch thối rầu trừng mắt nhìn về mặt không quan tâm của Diệp Vân, tức giận nói, “Được, lần này cho ngươi được hời. Ngươi nói, ngươi cảm thấy xung quanh nhìn rõ ràng hơn, nghe cũng càng rõ ràng xa hơn?”

“Vâng”. Diệp Vân sau khi nhai hết thịt hài lòng trả lời vấn đề của Thanh Dịch.

“Nhanh như vậy”. Thanh Dịch vuốt cằm của mình suy tư, dường như chợt nhớ tới cái gì, “Tiểu tử, vậy ngươi nhớ khẩu quyết thế nào rồi?”

“Hòa chứ”. Diệp Vân bỗng nhiên đưa ra ngón tay mình ra giữa không trung nhàn nhạt nói hai chữ, đầu ngón tay cư nhiên ‘vù’ một cái xuất hiện một ngọn lửa. Khiến Thanh Dịch kinh hãi trừng lớn mắt.”Sur phó nói đây chính là những khẩu quyết cơ bản hay sao? Hình như không cần phải nói ra, ở trong lòng niệm cũng có thể phát ra chú thuật cơ bản này nha”.Diệp Vân có chút hăng hái nhìn ngọn lửa trên ngón tay mình. Khi ‘hắn’ lần đầu tiên ở trong lòng niệm ra khẩu quyết thì đầu ngón tay bỗng xuất hiện ngọn lửa khiến ‘hắn’ giật mình. Bởi vì không khống chế được ý niệm, lúc ấy ngọn lửa cũng không được khống chế tốt như vậy, trong nháy mắt ngọn lửa bùng lớn thiếu chút nữa thiêu cháy tóc Diệp Vân, làm cho Diệp Vân mấy ngày trong lòng vẫn còn sợ hãi. Đây căn bản không thể dùng khoa học của kiếp trước để giải thích, Diệp Vân từ đó cũng bắt đầu hiểu rõ, không thể dùng các nguyên tắc cùng khoa học của kiếp trước để giải thích cho thế giới thần kỳ này.

Thanh Dịch một lát lâu không nói gì nhìn chăm chăm ngọn lửa trên đầu ngón tay Diệp Vân, trong lòng kinh hãi vô cùng. Đứa nhỏ này cư nhiên chỉ nửa năm đã lĩnh hội được cảnh giới Tinh Tâm Sáng, sau đó chỉ ở trong lòng niệm được khẩu quyết cơ bản. Rốt cuộc ‘hắn’ là kỳ tài thế nào đây?

“Sư phó?” Diệp Vân thu ngón tay về, ngọn lửa liền tắt. Thanh Dịch hồi thần lại, bình tĩnh nhìn Diệp Vân trình trọng hỏi: “Thầy hệ khẩu quyết cùng một hệ khẩu quyết của người đều như vậy sao?”

“Nước chú cũng có thể như vậy, nếu như bên cạnh có nguồn nước thì còn lớn hơn nữa. Nhưng mà ~” Diệp Vân nói đến lại nhăn mày lại.

“Nhưng mà cái gì?” Thanh Dịch khẩn trương đến nỗi lông mày đều nhăn lại nhìn chăm chăm Diệp Vân.

“Một thuật có ích lợi gì?” Diệp Vân nghi hoặc nắm lấy cành cây nướng chim vừa rồi, tùy ý gọt gọt, cành cây trong tay lập tức dài ra, giống như có sự sống dựa theo suy nghĩ của Diệp Vân.

“Chính là tác dụng này”. Thanh Dịch lão đầu lúc này ánh mắt cười thành một đường thẳng. Chỉ nửa năm ngắn ngủi, chỉ là nửa năm a, đồ đệ này của mình đã lĩnh hội được cảnh giới Tinh Tâm Sáng, hơn nữa chỉ cần ở trong lòng niệm ra khẩu quyết dựa vào ý chí mà thi triển pháp thuật cơ bản. Cái này có thể khoe với Thanh Phồn lão nhân kia một phen a.

“Chính là tác dụng này?” Diệp Vân nghi hoặc lặp lại lời của Thanh Dịch, vẫn là không hiểu nhìn cành cây trong tay. Chính là tự do điều khiển gỗ?

“Được rồi, đồ nhi ngoan, người luyện tập pháp thuật của người trước đi, vì sư có chuyện quan trọng nên rời đi một lát”. Thanh Dịch lão đầu vui tươi hơn hờ nói với Diệp Vân một câu chuẩn bị đứng dậy phui mông rồi đi.

Diệp Vân không nói gì nhìn lão đầu trước mắt, lúc trước còn gọi ‘tiểu tử chết bầm’, hiện tại lại gọi mình ‘đồ nhi ngoan’. Bây giờ lại vui cười đi đâu đây? Không phải nói khi nào cảm thấy xung quanh khác với bình thường thì tới tìm ông ấy sao, hẳn là phải dặn dò mình cái gì chứ.

“Sư phó, ngài không có gì để nói với ta sao?” Diệp Vân nghi hoặc nhíu mày.

“Ngạch ~” Thanh Dịch nhíu mày nghĩ nghĩ, bỗng nhiên kéo lấy tay Diệp Vân, hưng phấn nói, “Đi, đồ nhi ngoan, cùng sư phó đi gặp một người”.

“Gặp ai?” Diệp Vân ném cành cây trong tay đi, nhánh cây vừa rơi đến trên mặt đất liền khôi phục lại hình dáng.

“Đi thì biết”. Thanh Dịch còn kèm cao hứng hoa chân múa tay vui sướng. Không cho Diệp Vân phản đối, Thanh Dịch kéo Diệp Vân liền chạy về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Phong hoa tuyệt đại (hào hoa phong nhã)

Edit : Hà Đoàn

Khi Thanh Dịch kéo Diệp Vân đi qua đại quảng trường đi về phía nam, vừa tiến vào đại môn liền kéo một vị đệ tử Thanh Sơn hỏi Thanh Phồn lão đầu ở đâu, Diệp Vân lập tức hiểu rõ ra. Thảo nào lão nhân này vừa biết mình có thể thi triển cơ sở pháp thuật liền cười đến toét, hóa ra là muốn đến khoe với Thanh Phồn lão đầu. Thật đúng là tính trẻ con, Diệp Vân bắt đầu đi theo ở phía sau nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thanh Phồn lão đầu, Thanh Phồn lão đầu ~” Thanh Dịch kéo Diệp Vân trực tiếp xông vào phòng khách Nam đường la hét.

“Dịch sư thúc, Dịch sư thúc ~” một bên đệ tử Thanh Sơn khó xử ngăn cản Thanh Dịch lớn tiếng la lên, nhưng cũng không có dám nặng lời, giọng điệu yếu ớt làm cho Thanh Dịch coi như gió thoảng bên tai.

“Ai ở trong này hô to gọi nhỏ như vậy, chẳng lẽ chưa rõ ràng phân phó của ta sao? Tạt vụ thì không được phép tới quấy rầy các đệ tử thanh tu”. Một thanh âm nghiêm túc truyền vào lỗ tai mọi người.

“Thanh Phồn lão đầu, thanh tu đúng không? Đồ đệ bảo bối của người đã luyện đến đâu rồi?” Thanh Dịch liếc mắt liền thấy người đi ra từ sau bình phong chính là Thanh Phồn, lập tức lên tiếng khiêu khích.

“Thanh Dịch! Người làm tiền bối, đường chủ Bắc đường Thanh Sơn, ở đây ồn ào náo loạn còn ra thể thống gì nữa?” Thanh Phồn quả nhiên lời vừa ra khỏi miệng chính là giọng điệu dạy dỗ người khác, bộ dáng nể nếp kia lại không hề khiến Thanh Dịch để ý.

“Thanh Phồn lão đầu, đồ nhi ngoan của ta chỉ cần nửa năm là có thể lĩnh hội cảnh giới tinh tâm sáng, tam hệ cơ sở pháp thuật đã có thể thuần thục. Còn đồ đệ bảo bối của người thì sao?” Thanh Dịch đắc ý dáo dạt khiêu khích Thanh Phồn, một điểm cũng không hề có phong phạm của tông sư, bộ dáng kia quả thực là đáng đánh.

“Cái gì? Tam hệ pháp thuật cũng đã có thể thuần thực?” Thanh Phồn quả thật bị kinh hãi, nhìn chăm chăm vào Diệp Vân vẻ mặt lạnh nhạt bên cạnh Thanh Dịch. Đứa bé này chỉ trong nửa năm đã có thành tựu như vậy? Điều này trong các thế hệ đệ tử Thanh Sơn là chưa từng có a! Thực sự có thể làm đến trình độ như vậy sao? Thanh Phồn trong lòng kinh ngạc còn có đồ kị. Thanh Dịch cư nhiên nhất được hạt mầm tốt như vậy. Hiển nhiên, Thanh Phồn trong lòng cũng không có đem thành tích này quy công cho Thanh Dịch, đồ kị chính là một đệ tử có tư chất tốt như vậy lại là của ông ta.

“Sư phó, ta cũng đã có thể làm được”. Lúc này một giọng nói trẻ con lạnh lùng chen vào.

“Dật Phong?” Thanh Phồn có chút ngờ ngẩn, nhìn đệ tử mà ông đặc ý nhất đột nhiên xuất hiện. Mặc dù Đoàn Dật Phong nói rất là đột ngột, thế nhưng Thanh Phồn nghĩ tới đệ tử này của mình tư chất cũng siêu phàm, trong lòng hơi có chút xác định.

“A? Ngươi cũng sẽ ?” Thanh Dịch nghi hoặc nhìn đứa nhỏ cũng xuất sắc không kém này, trong lòng có chút không thoải mái, khẩu khí cũng có chút hoài nghi.

Hiển nhiên, giọng điệu hoài nghi đó của Thanh Dịch làm cho Đoàn Dật Phong vô cùng không thoải mái. Đoàn Dật Phong một câu cũng không nói tiếp, mà là nhẹ nhàng vươn ngón tay ra, hơi ngưng thần, trên ngón tay trống rỗng đột nhiên xuất hiện cột nước. Thanh Dịch trừng lớn mắt nhìn đứa nhỏ xinh đẹp trước mắt, có chút không phục nói: “Còn gì nữa không? Còn có các pháp thuật khác thì sao?”

Thanh Phồn là hải lòng gât gât đầu, mỉm cười nhìn ái đồ (đồ đệ yêu quý) của mình. Thanh Dịch khước miệng lại co quắp, thúc giục Đoàn Dật Phong thi triển những hệ pháp thuật cơ sở khác. Ngay sau đó, Đoàn Dật Phong ngón tay hướng về phía không trung, một đạo tia chớp nho nhỏ bổ xuống, sần nhá bốc khói, để lại một dấu vết nho nhỏ. Thanh Phồn khước miệng càng cong lên một độ cung lớn. Mà sau đó, thủ hệ pháp thuật cơ sở phi thạch cũng bị Đoàn Dật Phong trong nháy mắt thi triển ra.

Thanh Dịch lão đầu khước miệng co rút, ngẩng đầu liếc mắt, lời gì cũng không nói được.

“Thanh Dịch, ngươi về phải dạy đệ tử nhiều hơn a, không nên tụt lại phía sau Dật Phong chúng ta a”. Thanh Phồn lúc này cười đến không ngậm miệng lại được .

“Dừng, không phải ngươi cũng chỉ mới biết đồ đệ mình lĩnh hội được tam hệ pháp thuật”. Thanh Dịch không phục bĩu môi.

“Khụ ~ khụ ~” Thanh Phồn khụ khụ che giấu bối rối của mình sau đó nghiêm mặt nói, “Hai đệ tử này sau này đều sẽ là trụ cột của Thanh Sơn ta, ngươi nên chỉ bảo cho tốt”.

“Dừng, không cần ngươi nói ta cũng biết. Dừng cả ngày giờ giọng giáo huấn người khác, chẳng qua ngươi lớn hơn so với ta một chút, cũng chỉ là nhập môn so với ta sớm hơn một chút mà thôi”. Thanh Dịch hừ lạnh một tiếng không phục chút chít oa oa lên.

“Cái gì? !” Thanh Phồn sau khi nghe xong lửa giận trong lòng liền dâng lên, “Ta so với ngươi lớn hơn vài ngày thì sao nào, ta nhập môn trước ngươi một canh giờ thì làm sao nào?”

Đoàn Dật Phong nhìn hai lão nhân tranh chấp như trẻ con khề hừ một tiếng. Ánh mắt lại quăng về phía Diệp Vân đứng bên cạnh, người này cũng là người thiên tư thông minh như mình. Từ nhỏ đến lớn, Đoàn Dật Phong còn chưa thua ai, bất kể làm cái gì cũng không hề thua. Ở thế giới của hắn, cũng không có cái chữ ‘thua’ này. Khi hắn nhìn về phía người mà mình cho là đối thủ mạnh này liền ngốc tại chỗ.

Diệp Vân đang lấy từ trong túi áo ra một trái táo, điểm nhẹ ngón tay, nơi đầu ngón tay liền xuất hiện một dòng nước trong, Diệp Vân rửa sạch quả táo, liền đường đường chính chính ăn, vừa ăn vừa đầy hứng trí nhìn hai vị trưởng lão đang môi thương khẩu chiến.

“Ngươi cư nhiên coi như trò đùa! Ngươi đem tu hành là cái gì?” Đoàn Dật Phong phẫn nộ vọt tới trước mặt Diệp Vân tức giận chất vấn.

Diệp Vân mờ mịt nhìn nam hài xinh đẹp trước mặt, không hiểu người trước mắt này sao lại phát hỏa lớn như vậy a. Minh cũng chỉ dùng thủy chú để rửa trái táo ăn thì mắc mớ gì tới hắn?

“Ngươi rốt cuộc đem tu hành xem như cái gì?” Đoàn Dật Phong tức giận đến sắc mặt ửng đỏ, chỉ vào trái táo trong tay Diệp Vân trách cứ , nói chuyện quá mức kích động dẫn đến thân thể cũng có một chút run rẩy.

Diệp Vân hiểu rõ ra, bỗng nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn. Quả nhiên sư phó như thế nào thì dạy ra được đồ đệ như vậy. Cái vị Thanh Phồn bảo thủ cứng nhắc kia quả nhiên dạy ra một Đoàn Dật Phong quy quy củ củ.

Đoàn Dật Phong nhìn Diệp Vân tươi cười, trong nháy mắt thất thần, người trước mắt cười đến chói lọi rực rỡ khiến hắn bỗng dưng quên mất điều cần hỏi.

“Thế giới này, người nào nghiêm túc, người đó liền thua”. Diệp Vân cười cắn một miếng táo sau đó xoay người rồi đi không hề quay đầu lại.

Đoàn Dật Phong ngờ ngẩn tại chỗ, mãi đến khi bóng lưng Diệp Vân mất ở cửa. Nhẹ nhàng lặp lại lời Diệp Vân nói, thế giới này, người nào nghiêm túc, người đó liền thua. Ý là mình nghiêm túc, mình sẽ thua? Đoàn Dật Phong gất gao cắn chặt răng, nắm tay đã siết chặt. Sẽ không! Minh sẽ không thua, tuyệt đối sẽ không! Sẽ không thua bởi ‘hắn’! Đoàn Dật Phong cũng không thèm nhìn hai vị sư phó đang khắc khẩu, xoay người đi vào phía trong. Đoàn Dật Phong trong mắt bắn ra ánh sáng kiên nghị, tu hành, muốn tiếp tục tu hành, tuyệt đối không thể thua bởi người kia!

Diệp Vân cắn táo đứng đưa quay trở về Bắc đường, mới vừa vào cửa một bóng hồng liền vọt lên.

“Diệp sư huynh, Diệp sư huynh ~” Giọng nói vui vẻ không phải của ai khác, chính là Sở Phi Nhi.

“Phi Nhi a, hôm nay có học thuộc khẩu quyết tốt hay không?” Diệp Vân sùng sục nhìn nữ hài đáng yêu trước mắt mỉm cười hỏi.

“Dạ dạ, có, cũng sắp học thuộc hết”. Sở Phi Nhi nghiêm túc gật gật đầu, sau đó ánh mắt mang theo hi vọng nhìn Diệp Vân khát vọng được ‘hắn’ khen ngợi.

“Ha ha, Phi Nhi ngoan, đây là thưởng cho muội này”. Diệp Vân nhìn hiểu ánh mắt Sở Phi Nhi, trong lòng âm thầm cười cười, móc từ trong túi trái táo đưa cho Sở Phi Nhi, “Quả lớn nhất mà hồng nhất là để lại cho Phi Nhi nhà chúng ta”.

“Diệp sư huynh tốt nhất”. Sở Phi Nhi cao hứng nhận lấy táo, cũng không có lập tức ăn, mà là cẩn thận bỏ vào trong bọc của mình.

“Hài tử ngốc, muội ăn đi ta vẫn còn đây”. Sở Phi Nhi động tác đương nhiên là rơi vào trong mắt Diệp Vân, Diệp Vân cười ý bảo Sở Phi Nhi đem táo lấy ra ăn luôn.

Sở Phi Nhi móc táo ra, Diệp Vân tự nhiên nhận lấy dùng thủy chú giúp nàng rửa sạch. Sở Phi Nhi trừng lớn mắt, kinh ngạc lớn tiếng hô: “Diệp sư huynh, huynh học xong pháp thuật, huynh đã học xong pháp thuật!”

“Ừ. Phi Nhi nhà chúng ta cố gắng rất nhanh cũng sẽ học được”. Diệp Vân mỉm cười đem táo lại đưa cho Sở Phi Nhi.

“Vâng vâng, muội sẽ cố gắng, nhất định sẽ học được phi thạch”. Sở Phi Nhi gật đầu thật mạnh thể hiện quyết tâm của mình, mà ánh mắt nhìn Diệp Vân tràn đầy sao. (phi thạch, thổ hệ pháp thuật cơ bản.)

Diệp Vân nhìn vẻ mặt trẻ con trước mặt ra vẻ nghiêm túc, yêu thương cười cười. Như vậy thực giống Thái nhi vô cùng hiểu chuyện. Nụ cười của nàng là thuần khiết không có tạp chất như vậy, muốn cho nàng vẫn như vậy vô ưu vô lự cười mãi, mãi.

Trong mười năm, mỗi một năm đều tổ chức khảo hạch kiểm nghiệm trình độ của mỗi đệ tử đã học được. Mỗi một năm Diệp Vân đều khiến cho Thanh Dịch kinh hỉ, mà Đoàn Dật Phong cũng làm cho mọi người kinh ngạc. Hai người kia tỏa sáng đã che lấp toàn bộ ánh sáng những đệ tử cùng thế hệ. Mỗi khi khảo hạch hoàn tất khi Đoàn Dật Phong lạnh lùng nhìn về phía Diệp Vân, Diệp Vân lại không hề nhìn hắn, mà là đang cùng Sở Phi Nhi nhẹ giọng nói cười.

Đoàn Dật Phong ánh mắt cũng càng thêm băng lãnh, Diệp Vân, Diệp Vân! Chưa từng dùng ánh mắt nhìn mình lấy một lần!

Mười năm như một ngày, rất nhanh liền trôi qua.

Mười lăm tuổi Diệp Vân đã là một mỹ thiếu niên. Phong hoa tuyệt đại, nổi tiếng như ‘hắn’ hiển nhiên là lọt vào mắt xanh rất nhiều nữ đệ tử Thanh Sơn.

“Diệp sư huynh, đây là túi hương ta tự mình thêu, hi vọng huynh có thể nhận lấy”. Nói chuyện là một nữ tử e lệ, trên khuôn mặt thanh tú có tia đỏ ửng. Thật vất vả lấy hết dũng khí ở trên đường ngăn cản Diệp Vân muốn tặng cho ‘hắn’ túi hương mình thêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mười năm khảo hạch — trừ yêu?

Edit : Hà Đoàn

“Diệp sư huynh, túi thơm này là ta tự mình thêu, hi vọng huynh có thể nhận lấy”. Nói chuyện là một nữ tử e lệ, trên khuôn mặt thanh tú có tia đỏ ửng. Thật vất vả lấy hết dũng khí ở trên đường ngăn cản Diệp Vân muốn tặng cho ‘hắn’ chiếc túi tự mình thêu để tỏ tâm ý.

“Sư huynh của ta đã có người trong lòng. Không thể nhận túi thơm của người”. Không đợi Diệp Vân nói chuyện, một thân ảnh chạy vọt tới nhận lấy túi thơm trong tay nữ tử kia, giọng nói như tiếng chuông bạc Diệp Vân không cần quay đầu lại cũng biết là ai. Ngoại trừ vị sư muội nghịch ngợm của ‘hắn’ – Sở Phi Nhi còn có thể là ai?

“Cái gì? Diệp sư huynh có người trong lòng ?” Nữ tử thanh tú kia sững sốt, trong mắt có điều không thể tin còn có đau đớn. Diệp sư huynh lại có người trong lòng ? Rốt cuộc là một nữ tử như thế nào mới có thể khiến Diệp sư huynh động tâm đây?

“Đúng, vì thế người đem túi hương này về đi, đừng tới tìm Diệp sư huynh ta nữa”. Sở Phi Nhi hừ lạnh một tiếng không khách khí đem túi hương nhét trở về trong tay nữ tử kia.

Nữ tử gắt gao cắn môi, nước mắt lưng tròng đã ở viền quanh mắt quay cuồng, cố nén không cho chảy xuống, chỉ là đau đớn nhìn Diệp Vân, cố gắng nghẹn ra mấy chữ: “Là thật sao? Diệp sư huynh”.

Diệp Vân ở trong lòng thở dài, nét mặt chỉ là nhàn nhạt gật gật nói: “Đúng vậy”.

Nữ tử nước mắt rớt cuộc chảy xuống, cự tuyệt trắng ra như vậy, còn có một nữ nhân ở bên cạnh nhìn, nội tâm khó chịu có thể nghĩ. Nữ tử xoay người chạy như bay rồi đi, không có quay đầu lại. Diệp Vân nhìn bóng lưng nữ tử kia rồi đi nhẹ lắc đầu.

“Làm sao vậy, Diệp sư huynh, huynh cảm thấy đáng tiếc sao?” Sở Phi Nhi cong môi có chút bất mãn.

“Đứa nhỏ ngốc này, ta sẽ sao?” Diệp Vân nơi khóe miệng hiện lên nụ cười khổ không dễ phát hiện. Đã qua nhiều năm như vậy cũng không có người nào biết được thân phận thực sự của mình. Thình thoảng khi đêm khuya yên tĩnh Diệp Vân lại nhìn Thủy Linh Lung trong suốt trên cánh tay kia, sờ sờ nhưng cũng không có suy nghĩ gì nhiều

“Hừ, hoa si (háo sắc, si tình) này đúng là không chịu tu hành cả ngày chạy tới tình huynh”. Sở Phi Nhi nhìn theo bóng lưng nữ tử đã đi xa kia hừ lạnh.

“Được rồi, hung dữ như vậy sau này ai cưới muội nữa chứ”. Diệp Vân sùng nịch sờ sờ đầu Sở Phi Nhi cười.

“Muội mới không cần ai muốn đâu”. Sở Phi Nhi quệt mồm, “Vốn chính là, mấy hoa si này suốt ngày tới quấy rầy huynh”.

“Có muội ở đây, ai còn dám tới gần ta a?” Diệp Vân cười, đứa bé này thực sự là rất đáng yêu. Giống như là gà mái bảo vệ gà con cả ngày đem mình che phía sau. Như vậy cũng tốt, vì mình bớt đi không ít phiền phức.

“Đương nhiên ~ cũng không nhìn một chút Sở Phi Nhi muội là ai. Những người này còn muốn...” Sở Phi Nhi đắc ý ngẩng đầu lên, lời còn chưa nói hết, liền bị một tiếng gọi âm ỉ từ xa xa cắt ngang.

“Diệp sư huynh, Sở sư muội, sư phó có chuyện tìm chúng ta đây. Nhanh đi đến phòng khách đi”. Lý Trạch một đường chạy chậm chạy tới.

“Chuyện gì?” Diệp Vân bình tĩnh hỏi.

“Không biết, sư phó nói là chuyện lớn, bảo chúng ta nhanh chóng đến đó”. Lý Trạch lắc đầu ý bảo không biết.

“Đi thôi.” Diệp Vân gật gật đầu, ba người cùng nhau đi về phía phòng khách.

Vừa tới phòng khách, chỉ thấy Quách Nguyên cùng Triệu Nham đang đứng chờ ở đó, ngồi phía trên chính là Thanh Dịch đang tựa trên ghế ngồi chờ.

“Sư phó ~” Lý Trạch nhẹ giọng gọi.

“A? Tới? Đến tới?” Thanh Dịch ngồi thẳng dậy xoa xoa mắt, nghiêm mặt nói, “Hôm nay tìm mấy đứa đến đây, có chút ít chuyện” Dứt lời, Thanh Dịch gấp to một cái.

“Sư phó, khóe miệng ngài có nước bọt chảy xuống kia”. Diệp Vân trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy nghiêm túc.

“Cái gì? Phải không?” Thanh Dịch cuống quýt đưa tay lau khóe miệng, nhưng lại không có lau thấy nước bọt, nhất thời trừng lớn con ngươi nhìn về phía vẻ mặt nghiêm túc Diệp Vân nổi giận nói, “Tiểu tử chết bầm nhà ngươi, dám lừa gạt cả sư phó”.

Chúng đệ tử muốn cười lại không dám cười. Diệp Vân khóe miệng co quắp nói: “Được rồi, sư phó, nói mau tìm chúng ta tới có chuyện gì đây”.

“Khụ, tiểu tử chết bầm này”. Thanh Dịch thối rầu trừng mắt nhìn đệ tử trước mắt khiến cho mình vừa giận mà lại vừa yêu này, trong lòng rất là bất đắc dĩ, tiểu tử này căn bản không hề đem mình là sư phó mà. “Hôm nay gọi mấy đứa tới đây, là có chuyện muốn dặn các ngươi đi làm, thuận tiện cũng là khảo hạch các ngươi. Đến Thanh Sơn học nghệ cũng đã mười năm, để xem các ngươi tới trình độ nào rồi”.

Tất cả mọi người không nói gì, yên lặng lắng nghe những lời tiếp theo của Thanh Dịch.

Thanh Dịch dừng một chút lúc này mới chậm rãi nói: “Tê Nguu trấn cùng Như Ý thôn ở phía dưới Thanh Sơn nghe đồn gần đây có yêu tinh tới quấy phá, nhiệm vụ của các ngươi chính là đi trừ yêu. Ừm, Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi đi Tê Nguu trấn, Lý Trạch, Quách Nguyên cùng Triệu Nham ba người các ngươi người đến Như Ý thôn. Được rồi, đi thôi, từng người chuẩn bị một chút rồi hạ sơn đi”. Thanh Dịch dặn dò xong liền đứng dậy vỗ mông chạy lấy người.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Không còn dặn dò gì sao? Cứ như vậy hạ sơn sao? Diệp Vân không nói gì, chỉ là bình tĩnh nói với mấy người Lý Trạch: “Chư vị sư đệ phải cẩn thận hành sự. Hi vọng sớm ngày trừ bỏ yêu tinh bình an trở về”.

“Sư huynh xin bảo trọng”. Ba người đều ôm quyền trăm miệng một lời nói, đều là quan tâm xuất phát từ nội tâm. Diệp Vân trong mười năm này giúp đỡ bọn họ rất nhiều ai cũng có thể thấy được, trong tu hành chỉ điểm cho bọn họ không ít.

“Phi Nhi, chúng ta đi thôi”. Diệp Vân gật gật đầu với ba người bọn họ, xoay người rời khỏi đại đường về nơi ở thu thập hành lý.

“Diệp sư huynh, ha ha, đây là lần đầu tiên chúng ta hạ sơn nha”. Sở Phi Nhi cao hứng bưng bưng đi theo phía sau vui vẻ nói.

“Ừ. Đúng vậy”. Diệp Vân đáp trả, mạch suy nghĩ bỗng nhiên quay trở về mười năm trước khi Phi Kiếm đưa mình đến đây tham gia khảo hạch. Không

biết Trường Tôn gia như thế nào, phụ mẫu của cổ thân thể này thế nào, vị gia gia hiền lành kia thế nào rồi? Còn có vị lão tổ tông khiến người ta u mê kia nữa.

Khi Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi thu thập xong hành lý đi tới cửa Thanh Sơn, thì thấy được không chỉ có đệ tử Bắc đường, còn có đệ tử cùng thế hệ ba đường khác đều có mặt ở đây. Xem ra, lần này là toàn bộ các đệ tử cùng thế hệ cùng khảo hạch rồi.

“Diệp sư huynh, thật là nhiều người đâu. Hình như mọi người đều phải xuống núi a”. Sở Phi Nhi tròn to mắt tò mò nhìn tất cả mọi người xung quanh. Thang đá dẫn lên Thanh Sơn bị ngăn cách giữa bầu trời, trong lần khảo hạch trước đây các đệ tử có thể đi qua chỗ đó là nhờ các trưởng lão đã thi triển pháp thuật dùng kết giới nối chỗ đó vào. Nếu muốn đi xuống, chỉ có thể ngự kiếm phi hành rồi đi.

“Ừ, đúng vậy, chúng ta đi thôi”. Diệp Vân cũng không hề nhìn những người đó, ngón tay giơ nhẹ, kiếm trên lưng phi ra, Diệp Vân bước lên kiếm sau đó Sở Phi Nhi tự nhiên cũng bước lên kiếm của Diệp Vân, ôm lấy thắt lưng Diệp Vân. Diệp Vân trong lòng thầm đọc khẩu quyết, ngự kiếm rồi đi.

Phân đông các đệ tử đều tập trung nhìn hai người bọn họ. Các nữ đệ tử nhìn bóng lưng Sở Phi Nhi có hâm mộ, có đồ kị, cũng có hai mắt bắn ra độc ác.

Đoàn Dật Phong mặc một bộ quần áo trắng, nhẹ nhàng đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Diệp Vân đã ngự kiếm bay lên không trung, ánh mắt càng thêm thâm thúy. ‘Hắn’ vẫn giống như ngày thường vậy, chưa từng liếc mắt nhìn mình lấy một cái, chưa từng đem mình để vào mắt. Diệp Vân! Diệp Vân! !

“Đoàn sư huynh, chúng ta nên khởi hành”. Vị sư đệ bên cạnh cẩn thận từng li từng tí kéo lại mạch suy nghĩ của Đoàn Dật Phong. Từ nhỏ Đoàn Dật Phong vẫn luôn lạnh lùng nghiêm túc, khiến cho không người nào có thể thân cận với hắn. Hắn cao ngạo không hề có bằng hữu, cũng không hay giao tiếp với các sư đệ sư muội. Tự nhiên sư đệ sư muội khi nói chuyện cùng hắn đều là cẩn thận từng li từng tí, mà có một nữ đệ tử Thanh Sơn ngưỡng mộ tỏ tình với hắn đã bị hắn lãnh khốc cự tuyệt khiến cho không người nào dám mạo muội tiến lên thổ lộ nữa.

“Ừ”. Đoàn Dật Phong đầu cũng không quay lại, chỉ là giơ tay lên, ngự kiếm phi hành rồi đi.

Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi rất nhanh liền ngự kiếm bay đến xuống đến chân núi.

“Diệp sư huynh, Huynh nói xem ở Tê Ngưu trấn có yêu tinh gì a?” Sở Phi Nhi rất là hiếu kỳ nhìn khắp nơi xung quanh, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hạ Thanh Sơn trong mười năm qua. Sư phó sớm có quy định, không cho phép ở nơi có người ngự kiếm phi hành. Tê Ngưu trấn ở dưới chân núi Thanh Sơn không xa.

“Đi tìm tới rồi sẽ biết” Diệp Vân thu hồi kiếm, cùng Sở Phi Nhi bắt đầu đi bộ về phía trước.

Yêu tinh? Diệp Vân trong lòng cũng thật tò mò. Nếu là trước đây, mình cũng sẽ không hề tin là có yêu tinh gì đó trên đời, nhưng mà, xuyên việt, tu hành, ngự kiếm phi hành chuyện như vậy cũng có. Có yêu tinh cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Làm cho Diệp Vân thật không ngờ chính là, yêu tinh mà mình gặp lần này, cư nhiên sẽ là...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Yêu tinh?

Edit : Hà Đoàn

Sau khi đi tới Tê Ngưu trấn, khi dân chúng trên trấn nghe thấy hai người là đệ tử Thanh Sơn, đến đây là để trừ yêu thì trở nên vô cùng nhiệt tình. Một đám tranh nhau mời hai người đến trong nhà mình. Những nữ tử trẻ tuổi trên trấn lại càng đem ánh mắt khóa trên người Diệp Vân không muốn buông ra, khiến Sở Phi Nhi trong lòng một trận không thoải mái. Tự nhiên cũng có nam tử nhìn Sở Phi Nhi thất thần. Trai tài gái sắc, một đôi bích nhân* quả thật làm cho người ta nhìn mà ao ước.

*bích nhân : con người xinh đẹp như ngọc bích.

“Hai vị thiếu hiệp, đến nhà của ta đi. Nhà của ta ở ngay phía trước”.

“Thiếu hiệp, hay là đến nhà của ta đi, nhà ta có trà thơm nổi tiếng, thơm ngát xông vào mũi a”.

“Đi một chút, thiếu hiệp muốn đến nhà của ta”. ...

“Chúng ta đều không đến được, sư phó lệnh chúng ta hạ sơn tới là trừ yêu, không phải uống trà! Trong các ngươi có ai đến nói một chút xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy!” Sở Phi Nhi có chút tức giận lên giọng.

Mọi người thấy Sở Phi Nhi tức giận đều ngậm miệng lại không dám ồn ào nữa.

“Ai nói xem!” Sở Phi Nhi hừ lạnh lên tiếng bảo.

“Thanh Sơn nữ hiệp, để ta nói trước”. Một nam tử trung niên cẩn thận từng li từng tí mở miệng.

“Nói đi!” Sở Phi Nhi nhàn nhạt nói câu.

“Trong trấn chúng ta mấy hôm nay rất kỳ quái, các đây ba ngã ba thường hay mất gà. Mỗi lần lại mất một con, vết máu cứ đến cửa miếu đồ nát ngoài trấn là lại biến mất. Nhưng khi chúng ta đi vào lục soát lại không có người nào”. Nam tử trung niên kia nói xong trong lòng lại sợ hãi vỗ vỗ ngực mình, “Nhất định là yêu tinh”.

“Nói như vậy, yêu tinh là trốn trong ngôi miếu đồ nát kia sao?” Sở Phi Nhi nhú mày nói thật nhỏ.

“Hai vị thiếu hiệp, xin hãy giúp đỡ chúng ta, gà bị mất cũng không có gì. Nhưng nếu có một ngày yêu tinh bắt hết gà rồi, tới bất chúng ta thì làm sao bây giờ a?” Có người hoảng sợ nói.

“Đúng vậy, đúng vậy. Thiếu hiệp cứu cứu chúng ta a”.

“Thiếu hiệp, xin nhất định bắt được con yêu tinh kia a”.

“Được rồi, đừng có ồn nữa. Chúng ta đi nhìn xem sẽ biết”. Sở Phi Nhi không kiên nhẫn phát tay ngăn lại mọi người đang ồn ào.

“Miếu đồ nát kia ở đâu?” Vẫn không nói gì Diệp Vân lúc này nhàn nhạt mở miệng.

“Ở bên kia, thiếu hiệp, ở phía tây của trấn. Ta dẫn người đi”. Một nữ tử trẻ tuổi lập tức kích động đứng dậy, nắm tay nắm chặt một bộ sẽ lao về phía trước.

“Ai! Diêu Hoa Lau, thường ngày người sợ nhất là yêu ma quỷ quái gì đó, hiện tại người lại khoe cái gì?” Một giọng nói lạnh lạnh không khách khí vang lên, một nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo xanh nhạt gạt nữ tử trước mặt ra, quay đầu nhìn Diệp Vân cười híp mắt nói, “Thiếu hiệp, ta biết đường, ta dẫn người đi”.

“Ta mang thiếu hiệp đi, ta mang ~!”

“Quả phụ nhà người cũng tới xem nào nhiệt cái gì, đương nhiên là ta mang đi”.

“Ta mang! ! Ta mang!”

Một đám nữ tử bình thường đều là mảnh mai yếu ớt giờ phút này lại dũng mãnh như hổ, đều dũng cảm phía sau đẩy phía trước muốn dẫn hai người đến nơi có yêu quái kia.

“Đều đừng ồn nữa. Được rồi, người dẫn chúng ta đi”. Sở Phi Nhi nhìn một đám nữ tử đang làm trò hề này không khỏi tức giận. Thực sự là hoa si tới cực điểm, vừa nhìn thấy sư huynh của mình là trở thành như vậy. Cũng không nhìn một chút xem người nào người ấy vừa xấu vừa già, còn muốn tiếp cận với sư huynh. Sở Phi Nhi đưa tay chỉ nam tử trung niên vừa kể lại kia dẫn đường.

“A? Ta?” Nam tử trung niên kia liếc nhìn một đám nữ tử sắc mặt tức giận muốn ăn tươi nuốt sống hẳn có chút khiếp đảm hỏi.

“Chính người, nhanh lên một chút”. Sở Phi Nhi trong mắt không còn kiên nhẫn, chỉ hi vọng mau một chút trừ bỏ yêu quái ở đây hồi Thanh Sơn. Không muốn để nhiều nữ tử nhàm chán như vậy mơ ước sư huynh của mình.

Nam tử trung niên kia bắt đầu đi phía trước dẫn đường, mang theo hai người về phía tây trấn. Nữ tử trong trấn đều là lưu luyến đưa mắt nhìn bóng lưng Diệp Vân.

Đi ra thôn trấn không bao xa, nam tử trung niên ngừng lại, dùng tay chỉ dò đất nhỏ như ẩn như hiện phía trước: “Miếu đồ nát kia chính là ở chỗ này, làm phiền thiếu hiệp tự mình đến xem”.

“Được rồi, người đi đi”. Sở Phi Nhi phát tay ý bảo nam tử trung niên có thể rời đi, nam tử trung niên vội vàng xoay người bỏ chạy không thấy bóng dáng.

“Sư huynh, đi thôi”. Sở Phi Nhi lúc này mới lộ ra chút tươi cười, thoát khỏi đám nữ tử háo sắc kia tâm tình tự nhiên tốt hơn.

Diệp Vân lại cúi đầu nhìn vết máu đã khô cạn dưới chân trầm tư.

“Sư huynh? Thế nào?” Sở Phi Nhi nghi hoặc nhìn theo ánh mắt Diệp Vân nhìn xuống đi cũng nhìn thấy vết máu đen đã khô cạn kia, “Này, đây là do con yêu tinh kia làm?”

“Hẳn là vậy”. Diệp Vân hơi nhú mày, ở đây đúng là có yêu tinh, hơn nữa không phải chỉ có một. Yêu khí có hai!

“Yêu quái gì vậy?” Sở Phi Nhi không hề có nửa điểm sợ hãi, bởi vì đã có Diệp sư huynh lợi hại nhất ở đây, còn có cái gì phải sợ chứ?

“Đi xem chẳng phải sẽ biết”. Diệp Vân giữa lòng mày hiện lên ý cười, ngừng đầu đi về phía trước.

“A? Không ai a, cũng không có chỗ nào để mà ẩn thân nha”. Sở Phi Nhi nghi hoặc nhìn tới nhìn lui khắp ngôi miếu đồ nát nhưng cũng không hề phát hiện điều gì đặc biệt.

Diệp Vân nhìn khắp ngõ ngách một vòng không hề động bắn ra một luồng khí.

“Sur huynh? Làm sao vậy?” Sở Phi Nhi nhìn theo ánh mắt Diệp, cũng không có phát hiện cái gì.

“Huyền ảnh kết giới.”. Diệp Vân nhẹ nhàng phun ra bốn chữ sau đó đi tới góc tường, nhẹ nhàng phát tay một cái, cảnh tượng trước mắt liền biến động, dần dần khôi phục trạng huống như cũ. Bất ngờ xuất hiện một ngã rẽ.

“Sur huynh, đây là?!” Sở Phi Nhi trong ánh mắt tỏa ra nồng nhiệt, sùng bái nhìn Diệp Vân. Không ngờ sur huynh lại có thể phân biệt được huyền ảnh kết giới cao cấp như vậy!

“Cái con yêu tinh này, pháp lực cũng không yếu. Có điều, hình như đã bị thương”. Diệp Vân gật gật đầu, đứng tại chỗ không hề động.

“Sur huynh làm sao huynh biết?” Sở Phi Nhi không hiểu nhìn về mặt tự tin của Diệp Vân.

“Ta nói có đúng hay không, da lông ngắn trùng?” Diệp Vân hướng về phía đen thùi kia mỉm cười mở miệng.

Da lông ngắn trùng? Sở Phi Nhi chợt quay đầu nhìn góc tường kia, là sâu róm tinh? Nhưng mà sâu róm không ăn thịt a!

“Hừ! Các ngươi muốn thế nào?” Một giọng nói dễ nghe như chuỗi châu ngọc rơi trên khay ngọc vang lên, rõ ràng như vậy truyền vào tai hai người. Ngay sau đó nơi góc tường lộ ra cái đầu nho nhỏ, dung mạo kia lại làm cho Sở Phi Nhi nhúm mày.

Giọng nói dễ nghe vừa rồi quả thực là do tiểu cô nương này phát ra sao? Làn da vàng vàng, vóc người nhỏ gầy, trên người cũng không có mấy lượng thịt. Trên gương mặt kia ngũ quan cũng không hề sáng sủa. Một người xấu xí như vậy giọng nói lại thực dễ nghe! Vừa rồi sur huynh nói nàng là cái gì? Sâu róm tinh? Là cái loại bò sát ngo nguậy – sâu róm tinh? Nôn ~ rất đáng ghét!

“Không muốn thế nào cả”. Diệp Vân nhìn tiểu yêu tinh tinh cảnh giác mười phần kia ha ha nở nụ cười, “Ngươi hẳn là ăn chạy đi, ngươi trộm gà của dân trong trấn là vì người kia có phải không?”

“Đúng thì như thế nào, không phải thì như thế nào?” Tiểu cô nương thoát nhìn không đến mười ba mười bốn tuổi này hừ lạnh, nắm tay đã nắm chặt vận sức chờ phát động. Thân thể nhỏ nhỏ che ở trước lỗ hồng không hề nhúc nhích, đem người phía sau che chắn kín mít.

Diệp Vân nhìn động tác của tiểu cô nương này, trong mắt nổi lên tia âm áp. Ánh mắt rất quen thuộc, động tác cũng rất quen thuộc. Vì bảo vệ người yêu quý của mình, không tiếc tất cả. Cho dù đối mặt với kẻ địch cường đại hơn mình rất nhiều, Nhưng vẫn như trước không hề sợ hãi. Người mà tiểu yêu tinh này bảo vệ là người như thế nào đây?

“Hừ! Chúng ta sẽ thay trời hành đạo, thu tiểu yêu tinh nhà ngươi!” Sở Phi Nhi nhìn tiểu cô nương kiêu ngạo trước mắt này trong lòng bốc lên một ngọn lửa tức giận. Nàng ta có tư cách gì mà kiêu ngạo cùng vô lễ như vậy? Chỉ là một con yêu quái xấu xí mà thôi! Là một con sâu róm buồn nôn mà thôi! Thế mà lại có thể chống đối sur huynh như vậy.

Không đợi Diệp Vân cùng tiểu yêu tinh kia có chút thời gian phản ứng, Sở Phi Nhi đã rất nhanh niệm khẩu quyết lên.

Khi đó ánh sáng bắn ra như điện, ánh sáng sắc bén phát ra, đâm thẳng về phía tiểu cô nương xấu xí kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cái gì gọi là phật? Cái gì gọi là ma?

Ánh sáng lóe lên như tia chớp, sắc bén vô cùng, đâm thẳng về phía tiểu cô nương xấu xí kia.

“Phi Nhi! Dừng tay!” Diệp Vân ngăn lại nhưng vẫn chậm, Sở Phi Nhi đã thi triển thổ thuật.

Chỉ trong nháy mắt này, Diệp Vân đầu ngón tay vẽ ra hình nửa vòng tròn, nhanh chóng bắn ra, bắn thẳng về phía tiểu cô nương xấu xí kia. Tiểu cô nương xấu xí bị kinh khí của Diệp Vân phát ra đẩy bắn ra khỏi vị trí ban đầu một đoạn. Chỗ mà tiểu cô nương xấu xí kia vừa đứng lập tức bị ánh sáng sắc bén kia đâm vào, nếu như tiểu cô nương không có bị đẩy ra, hậu quả kia có thể nghĩ.

Diệp Vân lo lắng nhìn về phía tiểu cô nương bị mình đẩy ra ngoài, mà vị tiểu cô nương này cũng không có ngã nhào trên mặt đất như những gì họ nghĩ, mà là rơi vào trong vòm ngực một người. Diệp Vân kinh ngạc nhìn người trước mắt đã đem tiểu cô nương kia ôm vào trong ngực, nhìn không được hút phải một ngụm khí lạnh. Nam tử kia có khuôn mặt xinh đẹp mà mí trên khuôn mặt kia tràn đầy băng lãnh, một đầu tóc màu trắng bạc trượt xuống gót

chân, một bên con ngươi là màu đen, một bên lại là màu bạc. Một đôi lỗ tai lớn hiện ra trên đầu tóc màu bạc. Hắn đem tiểu cô nương xấu xí kia vững vàng ôm vào trong ngực, lạnh lùng nhìn Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi.

“Hồ ly tinh?!” Sở Phi Nhi quá sợ hãi, đôi tai lớn trên đầu nam tử tóc bạc kia đã quá rõ ràng, hẳn chính là một con hồ ly tinh! Khó trách lại xinh đẹp đến mê hoặc lòng người như vậy, căn bản là yêu nghiệt!

“Hừ, so với những kẻ tự coi là chính nghĩa giả dối như các người cũng tốt hơn nhiều. Dối trá, vô tri! Tự cho là đúng!” Tiểu cô nương xấu xí trong lòng nam tử tóc bạc hừ lạnh, thân thiết tựa vào trong lòng nam tử tóc bạc kia, trong đôi mắt lạnh lùng còn có khinh bỉ rõ ràng.

“Đồ yêu tinh nhà người! Muốn chết!” Sở Phi Nhi có chút tức giận lên, liền muốn động thủ lần nữa.

“Được rồi, Phi Nhi, dừng tay!” Diệp Vân nhíu mày ngăn lại, bình tĩnh nhìn hai người trước mắt, một xấu một đẹp. Thật đúng là tổ hợp có chút quái dị, nhưng mà, nhiều khi, mắt mọi người nhìn thấy lại không phải là chân thực. Mắt cùng tai cũng đều có thể đánh lừa người, cần dùng tâm để nhìn.

“Sư huynh, vì sao a?” Sở Phi Nhi không hiểu có chút oan ức, không hiểu vì sao sư huynh lại ngăn không cho mình trừ yêu.

“Ngươi, cứu nàng, ta sẽ nhớ”. Nam tử tóc bạc kia bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng nói với Diệp Vân, trong giọng nói lạnh lùng kia lại mị hoặc nói không nên lời.

“Không cần”. Diệp Vân nhàn nhạt cười cười, “Nàng ấy vì ngươi trộm gà của nông hộ (gia đình làm nông), phải nhớ thì nhớ nàng đi. Thật đúng là làm khó cho nàng”. Một sâu róm tinh ăn chay pháp lực thấp lại phải đi làm việc này thì đúng là làm khó nàng rồi.

Trong mắt nam tử tóc bạc kia hiện lên ánh nhìn phức tạp, sau đó nháy mắt biến mất.

“Vết thương của ngươi không nhẹ, ăn cái này vào đi. Sớm một chút rồi đi”. Diệp Vân từ trong túi móc ra viên thuốc tinh xảo, ném cho nam tử tóc bạc kia.

“Sư huynh! Sao huynh lại đưa bí thuốc của sư phụ cho yêu tinh này chứ !” Sở Phi Nhi quá sợ hãi, không nói đến bí thuốc kia quý giá biết bao, yêu tinh kia nếu uống thuốc vào khôi phục nguyên khí, đối phó làm sao còn dễ như bây giờ được?

“Không cần”. Nam tử tóc bạc lạnh lùng nói, muốn ném viên thuốc trong tay trả lại.

“Tên ngu xuẩn nhà ngươi, ngươi không muốn ta muốn”. Tiểu cô nương xấu xí trong lòng nam tử tóc bạc hừ lạnh một tiếng đoạt viên thuốc lại. Nam tử tóc bạc cũng hừ lạnh một tiếng, nắm lấy cổ áo tiểu cô nương xấu xí lên, lạnh lùng nói: “Trả lại cho bọn hắn, ta không cần”.

“Không trả, ngươi có thể làm gì được ta?” Cô gái xấu xí kia cũng không hề sợ hãi còn hung hăng hét trở lại.

Diệp Vân mỉm cười nhìn hai người trước mắt, trong lòng bỗng nhiên rất ấm rất ấm. Không biết vì sao, Diệp Vân trong lòng có một cảm giác, hai người kia, nha, không, hai yêu tinh kia, nhất định sẽ hạnh phúc.

“Các ngươi, thương thể tốt lên cũng mau rời khỏi đây đi. Nơi này cách Thanh Sơn gần, linh lực tập trung nhiều để chữa thương, nhưng cũng dễ gặp phải đệ tử Thanh Sơn”. Diệp Vân mỉm cười khuyên bảo hai người.

“Ta sẽ nhớ hôm nay. Nợ ngươi, nhất định sẽ trả lại ngươi!” Nam tử tóc bạc lạnh lùng nhìn Diệp Vân, trịnh trọng nói. Không biết có phải do ảo giác của Diệp Vân hay không, có cảm giác như trong giọng nói của nam tử tóc bạc này có chút không cam lòng.

“Sư huynh, sư phó bảo huynh tới trừ yêu, huynh cứ như vậy thả bọn họ đi? Còn cho bọn hắn bí thuốc!” Sở Phi Nhi nhìn theo bóng lưng hai người kia liền hỗn hên gào lên. Sau khi hai người ra khỏi miếu Sở Phi Nhi vẫn không ngừng oán giận.

“Đưa ngọc”. Diệp Vân mỉm cười nhìn Sở Phi Nhi đang phồng mũi, “Bọn họ cũng không có thương tổn ai. Đi rồi thì người dân nơi đây cũng lại được yên tĩnh a”.

“A?” Sở Phi Nhi khó hiểu nhìn Diệp Vân, hiển nhiên không phải thực đồng ý với cách nói của Diệp Vân.

“Phi Nhi, ta hỏi muội, cái gì gọi là chính nghĩa, cái gì gọi là tà ác? Cái gì gọi là phạt, cái gì gọi là ma?” Diệp Vân bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao, ánh mắt như có như không.

“Cái gì gọi là chính nghĩa, cái gì gọi là tà ác?” Sở Phi Nhi bỗng chốc ngây dại, nhất thời không biết trả lời như thế nào, thì thào lặp lại lời của Diệp Vân nói, “Cái gì gọi là phạt, cái gì gọi là ma?”

“Ai có thể nói ra đáp án tuyệt đối được chứ?” Diệp Vân khóe miệng hiện lên tia cười lạnh, xoay người sờ sờ đầu Sở Phi Nhi, “Phi Nhi, muội phải nhớ kỹ, thế giới này không hề có chuyện gì là tuyệt đối”.

“Không có chuyện tuyệt đối? Nhưng mà yêu chính là yêu a, đúng chính là đúng, sai chính là sai a”. Sở Phi Nhi trong mắt nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu Diệp Vân nói có ý gì.

“Nếu như một con yêu tinh tốt cùng với một người cầu, muội nên làm cái gì bây giờ?” Diệp Vân mỉm cười hỏi.

“A?” Sở Phi Nhi một chút ngây ngẩn cả người, nhìn Diệp Vân đang mỉm cười một lát nói không ra lời. Chưa từng nghĩ tới vấn đề này, yêu còn có yêu tinh tốt sao?

“Đi thôi, chúng ta đi trở về. Quay về nói với mấy người trong trấn là đã trừ bỏ được yêu quái”. Diệp Vân nhớ tới một đám nữ nhân như lang như hổ trong trấn cũng có chút đau đầu.

“Ta đi nói, sư huynh huynh chờ ở đây là được rồi”. Sở Phi Nhi tự nhiên cũng nghĩ đến điểm ấy, vội vàng để cho Diệp Vân ở nơi này nghỉ ngơi chờ nàng, chính nàng đi nói là được.

Ngay khi Sở Phi Nhi vừa mới rời đi, một bóng dáng màu trắng đột nhiên xuất hiện phía sau Diệp Vân.

“Diệp Vân”. Tiếng nói lạnh lạnh vang lên phía sau Diệp Vân.

Diệp Vân đầu cũng không có quay đầu, chỉ là nhàn nhạt cười cười không nói gì.

“Ngươi, vì sao để cho hai yêu tinh kia chạy?” Bạch y nam tử ở phía sau cũng không phải ai khác, chính là Đoàn Dật Phong!

Diệp Vân mỉm cười quay đầu nhìn nam tử trước mặt: “Đoàn sư huynh, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành?” Nam tử trước mặt áo trắng phiêu phiêu, giống như một vị tiên lạc xuống thế gian. Trên gương mặt tuấn mỹ một mảnh băng lãnh. Diệp Vân trong lòng cười thầm, ai cùng người nam nhân này ở một chỗ, ngày mùa hạ tuyết đối vô cùng mát mẻ, quá lạnh.

“Ta hỏi ngươi vì sao để cho hai yêu tinh kia chạy!” Đoàn Dật Phong hơi hí mắt, lạnh giọng chất vấn.

“Bản thân yêu thích mà thôi. Đoàn sư huynh, có chuyện?” Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm tùy ý đáp lại, không hề nhìn Đoàn Dật Phong.

“Ngươi!” Đoàn Dật Phong vụn vụn không ngờ rằng người trước mắt lại trả lời như vậy, nhất thời bị nghẹn không còn lời nào để nói.

“Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, xin lỗi không tiếp được”. Diệp Vân nhàn nhạt cười cười, đi về phía trong trấn tìm Sở Phi Nhi, cũng không thèm để ý đến Đoàn Dật Phong. Đối với loại nam nhân tâm cao khí ngạo hơn nữa lại quá nghiêm túc này, Diệp Vân thực sự không muốn dây dưa nhiều với hắn.

Đoàn Dật Phong nhìn theo bóng lưng Diệp Vân, ánh mắt thâm thúy giống như bầu trời đêm rét lạnh. Bỗng nhiên xoay người phát ổng tay áo một cái như kiếm phóng lên cao, cấp tốc rời đi.

Khi hai người quay trở lại Thanh Sơn, ở cửa cũng có đệ tử đang chờ ghi canh giờ mà bọn họ trở về.

“Oa, sư huynh, chúng ta về sớm nhất nha”. Sở Phi Nhi cao hứng nhìn trước cửa vắng vẻ hoan hô.

Diệp Vân nhàn nhạt cười cười không nói gì, trong lòng ‘hắn’ hiểu rõ, còn có người trở về sớm hơn, tự tôn mãnh liệt của người kia không cho phép mình về sớm hơn hắn.

Khảo hạch cứ đơn giản như vậy mà hoàn thành, Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi thông thả bước về phía Bắc đường, đi về phía Thanh Dịch báo cáo. Kế tiếp, còn có việc cần bọn họ đi hoàn thành.

“Ân ~ không tồi. Nhanh như vậy đã trở lại, cư nhiên trong ngày hôm nay đã quay về”. Thanh Dịch ngáp dài một cái nói thầm.

Diệp Vân không nói gì, lẳng lặng chờ Thanh Dịch nói tiếp.

“Tiểu tử, ta hỏi ngươi, ngươi cảm thấy vũ khí của người thế nào?” Thanh Dịch bỗng nhiên chuyển chủ đề chỉ vào kiếm trên lưng Diệp Vân hỏi.

“Không thể nào, đều là được phát như nhau”. Diệp Vân nhàn nhạt trả lời

“Ừm, đúng. Vì thế, đã đến lúc các ngươi đi đến kiểm phần mộ tìm vũ khí của mình”. Thanh Dịch bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, biểu hiện trên mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Kiểm phần mộ?” Sở Phi Nhi ngạc nhiên.

Kiểm phần mộ? Tức là mộ của kiếm. Kiếm khách các cho rằng kiếm cũng có sinh mệnh, sau khi thoái ẩn hoặc mất đi đều đem kiếm của mình mai táng tại một chỗ. Đi vào trong đó tìm vũ khí của mình? Diệp Vân hơi nhíu mày, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác khó hiểu nói không nên lời.

Kiểm phần mộ, điều gì đang đợi mình ở đó đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Kiểm Phần Mộ

Edit : Hà Đoàn

“Kiểm Phần Mộ ở đâu a, sư phó?” Sở Phi Nhi mở miệng nghi ngờ hỏi.

“Kiểm Phần Mộ ở một nơi rất xa rất xa, theo như công lực hiện tại của các ngươi thì không thể nào đến được”. Thanh Dịch chững chạc đằng hoàng nói, sờ sờ chòm râu của mình sau đó nhìn về phía Diệp Vân, muốn nhìn xem ‘hắn’ sẽ có phản ứng như thế nào. Diệp Vân lại không hề có biểu tình gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Thanh Dịch.

“A, sư phó, vậy chúng ta làm thế nào đi tìm vũ khí được a?” Sở Phi Nhi có chút bối rối.

Thanh Dịch nhắm nghiền hai mắt, không nói gì, dựa vào lưng vào ghế bắt đầu trầm mặc.

“Sư phó, sư phó?” Sở Phi Nhi càng sốt ruột .

Thanh Dịch ánh mắt trống rỗng quan sát, khỏe mắt tà tà trộm nhìn Diệp Vân, muốn nhìn đáng vẻ lo lắng của Diệp Vân một chút, nhưng mà lại nhìn thấy Diệp Vân nhẹ nhàng ngáp một cái. Tiểu tử chết bầm này!

“Sư phó, được rồi, nhanh một chút đưa chúng ta đến đó đi”. Diệp Vân ngáp xong một cái tùy ý nói.

“Tiểu tử chết bầm nhà ngươi, khi nào mới có thể đáng yêu một chút đây?” Thanh Dịch khó chịu nói thầm, chậm rãi khỏe miệng bắt đầu dẫn lên đứng dậy lấy ra một vật thể hình tròn trong người, “Cũng chỉ có ba ngày, trong vòng 3 ngày mà không tìm được tiểu tử chết bầm nhà ngươi chết cũng xứng đáng. Bên trong hình như có chút nguy hiểm, các ngươi tự mình cẩn thận. Khi nào đến giờ, các ngươi cũng sẽ tự động quay lại Thanh Sơn”. Dứt lời, Thanh Dịch đem vật trong tay ném lên không trung, rất nhanh đọc lên một chuỗi khẩu quyết, vật tròn tròn kia trôi giữa không trung, phía dưới chậm rãi xuất hiện một cánh cửa nhỏ nhỏ sáng ngời.

“Vào đi thôi”. Thanh Dịch lăm bầm chỉ vào hình ảnh chiếu ra kia.

Diệp Vân hí mắt nhìn nhìn khối ánh sáng này, trong lòng cũng nhớ lại trong trò chơi Truyền Tống Môn. Trong lòng nghĩ có lẽ đây là cửa di chuyển tức thời? Thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi trước sau bước vào ánh sáng kia, Thanh Dịch thu hồi công lực, vật hình tròn kia bay trở về trên tay Thanh Dịch, nơi phát ra ánh sáng cũng đã biến mất. Hai người cứ như vậy trống rỗng biến mất ngay tại chỗ. Thanh Dịch sắc mặt có chút khê biến, không còn là bộ dạng tùy ý như vừa rồi, sâu trong đáy mắt có một tia lo lắng. Kiểm Phần Mộ, cũng không phải là nơi đơn giản như vậy. Mà hàng năm những đệ tử Thanh Sơn đến đó tìm kiếm vũ khí vừa tay mình, không phải tất cả đều bình an đã trở về . Hàng năm các đệ tử Thanh Sơn đến Kiểm Phần Mộ tìm kiếm vũ khí, không chỉ là tìm kiếm vũ khí xứng với tay mình, mà đó cũng là một khảo hạch nhất định của Thanh Sơn ! Có thể qua cửa ải này, mới thực sự là đệ tử Thanh Sơn.

Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi trước mắt hiện lên một mảnh ánh sáng trắng chói mắt, sau đó cảnh tượng trước mắt hai người khiến bọn họ kinh hãi. Cảnh tượng trước mắt cũng không phải phong cảnh như tranh như thơ ở Thanh Sơn, cũng không phải là thanh sơn lục thủy, mà toàn cảnh đều là vết thương. Bầu trời là một mảnh mờ tối , không hề có đám mây nào, chứ đừng nói đến mặt trời. Dưới bầu trời tất cả đều là gò núi nâu xám. Trên những gò núi nâu xám đó không hề có bất kỳ cây thực vật xanh nào, cũng không hề có bất luận con vật nào sinh sống. Một mảnh âm u tử khí bao trùm cả nơi đây. Những gò núi nâu xám nối liền nhau nhấp nhô, nhìn không thấy đầu. Trên gò núi, trong sơn cốc, tất cả đều là cắm đầy kiếm. Dù các loại hình thức, các loại lớn nhỏ, cũ mới không giống nhau, khắp núi đồi đều là. Cảnh tượng kia trắng lẹ khác thường, lại thêm quỷ dị.

“Sư huynh, thật nhiều thật nhiều kiếm a”. Sở Phi Nhi kinh ngạc nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt, phát ra cảm thán.

Diệp Vân khê gật đầu, chân mày lại nhíu chặt lại. Chẳng biết tại sao, cảnh tượng trước mắt khiến mình có cảm giác không tốt. Cảm thấy như có ai đó đang nhìn trộm mình cùng Phi Nhi. Cảm giác này từ khi bắt đầu tiến vào đây đã có, làm cho người ta rất không thoải mái.

“Sư huynh, đi đi tìm vũ khí của chúng ta thôi”. Sở Phi Nhi cao hứng bưng bưng kéo Diệp Vân đi về phía trước, dọc theo đường đi hết sờ sờ thanh kiếm này, lại nhìn nhìn thanh kiếm kia, “Sư huynh, thanh kiếm này nhìn qua thực là cũ nha, chuôi kiếm đều bị mài thành như vậy”.

Diệp Vân nhìn theo ngón tay Sở Phi Nhi chỉ nhìn tới, liền thấy một thanh kiếm đen loang lổ mà rỉ sét, chuôi kiếm bị mài mòn thực sáng, mà thân kiếm cũng đã sắp không thấy rõ bộ dáng ban đầu.

“Phi Nhi, đừng sờ loạn. Mỗi thanh kiếm cũng đều có sinh mệnh “. Diệp Vân ngăn lại động tác của Sở Phi Nhi muốn sờ lên một thanh kiếm khác, trịnh trọng nói.

“Sinh mệnh? Kiếm cũng có tính mạng của mình?” Sở Phi Nhi không thể tin nhìn những thanh kiếm cắm trên mặt đất không hề nhúc nhích, nghe không hiểu lời Diệp Vân nói . Mỗi thanh kiếm cũng có tính mạng của mình là có ý gì? Những thanh kiếm này đều sống? Sao có thể a? Chúng nó đều là vật chết, đều bị cắm trên mặt đất không thể động đậy chút nào nha.

“Ừ, Phi Nhi, đừng sờ loạn. Mỗi mỗi vị kiếm khách đều vô cùng yêu quý kiếm của mình, bọn họ đều tin tưởng vững chắc kiếm cũng đều có sinh mạng của nó . Cho nên khi bọn họ thoái ẩn hoặc trước khi mất, sẽ đem kiếm của mình mai táng tại Kiểm Phần Mộ này. Những thanh kiếm này sẽ im lặng ở đây chờ đợi chủ nhân tiếp theo của mình”. Diệp Vân cũng không phải nói bừa vô căn cứ, ‘hắn’ cảm giác không sai, mỗi một thanh kiếm ở đây đều tàn ra

lĩnh lực, hoặc yếu hoặc mạnh.

“Thực sự sao?” Sở Phi Nhi hiển nhiên không có thực sự hiểu được ý tứ trong lời nói của Diệp Vân, mà kinh ngạc vui mừng nhìn khắp núi đồi kiếm, cao hứng đồng nhìn tây nhìn, “Vậy thanh kiếm thuộc về muội ở đâu đây? Có phải cũng đang chờ muội hay không, trở thành vũ khí của muội? Khẳng định là có một thanh kiếm đang đợi muội, sư huynh nói xem có đúng không, sư huynh?”

“Ừ, nhất định sẽ có”. Diệp Vân mỉm cười gật đầu, trong tươi cười lại ẩn ẩn có tia lo lắng. Trong lòng luôn luôn có một luồng cảm giác không ổn, rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Đi một đoạn đường, Sở Phi Nhi lại không đi, kéo kéo vạt áo Diệp Vân làm nũng: “Sư huynh, người ta đi không nổi nữa rồi, huynh dẫn muội bay có được không vậy?”

Diệp Vân cười lắc lắc đầu: “Mới đi được có một đoạn đã không đi nổi nữa rồi, đúng là con mèo nhỏ lười”.

“Dù sao muội chính là không đi nổi nữa”. Sở Phi Nhi hừ hừ kéo vạt áo Diệp Vân không muốn bước một bước đi. Sư huynh mang theo mình bay cảm giác thực tốt a, từ phía sau ôm lấy thắt lưng sư huynh, khi đó có cảm giác như sư huynh là người của một mình mình vậy.

“Muội a ~” Diệp Vân bắt đầu dĩ cười cười, giơ tay ở trong lòng mặc niệm khẩu quyết chuẩn bị ngự kiếm phi hành, nhưng mà, khẩu quyết trong lòng đã niệm xong, kiếm ở trên lưng lại không hề nhúc nhích. Ừm? Diệp Vân có chút nghi hoặc, lần thứ hai ở trong lòng niệm khẩu quyết, nhưng mà kiếm ở trên lưng vẫn không hề nhúc nhích.

“Sư huynh?” Sở Phi Nhi cũng nổi lên nghi ngờ, “Chuyện gì xảy ra?”

“Ở đây, hình như không thể ngự kiếm phi hành”. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn khắp núi đồi đầy kiếm, trầm giọng nói.

“Không thể bay, vì sao?” Sở Phi Nhi kinh ngạc cũng đọc khẩu quyết lên muốn thúc giục kiếm trên lưng mình, nhưng mà kiếm trên lưng nàng dù có đọc khẩu quyết bao nhiêu lần cũng không hề có tác dụng.

“Ta nghĩ, đây là để tỏ vẻ sự tôn trọng với kiếm nơi này đi”. Diệp Vân cười cười, sờ sờ đầu Sở Phi Nhi nói, “Xem ra, tiểu nha đầu của chúng ta chỉ có cách là đi bộ tiếp thôi”.

“Tôn trọng đối với kiếm?” Sở Phi Nhi nhìn khắp núi đồi cắm đầy kiếm bỗng nhiên hiểu ra, “Đúng, sư huynh, ở đây tất cả đều là kiếm. Nếu như chúng ta ngự kiếm phi hành, kiếm của chúng ta chính là không lễ phép bay qua trên đầu chúng nó. Thảo nào không thể phi hành ~”

“Ừ”. Diệp Vân gật gật đầu, “Vậy chúng ta đi thôi”.

“Vâng”. Sở Phi Nhi gật gật đầu hậu bỗng nhiên vái lạy về phía trước, trong miệng lẩm bẩm nói, “Các vị kiếm tiền bối, chúng ta nếu quấy rầy, thực sự không cố ý, mong chớ trách tội a”.

Diệp Vân nhìn bộ dáng nghiêm túc của Sở Phi Nhi, khóe miệng lộ ra mỉm cười. Đứa bé này, dù sao kinh nghiệm sống chưa sâu. Mặc dù có thời gian rất tùy hứng, nhưng mà bản tính lại là thiện lương đáng yêu. Cũng quá đơn thuần, thế giới này cũng không phải chỉ có màu đen cùng màu trắng tạo nên, kỳ thực còn có màu xám. Cuộc sống sau này còn dài, chậm rãi để cho nàng hiểu rõ đi.

Hai người đi thẳng về phía trước, Sở Phi Nhi vẫn trừng mắt đang tìm kiếm vũ khí thuộc về nàng, chỉ là nhìn tới nhìn lui, cũng không có nhìn trúng một thanh nào. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ tối, lại nhìn nhìn một gò núi như ẩn như hiện phía xa kia như có điều suy nghĩ.

“Sư huynh? Sư huynh, huynh làm sao vậy?” Sở Phi Nhi nhìn thấy Diệp Vân trầm tư không khỏi mở miệng hỏi.

“Không có gì”. Diệp Vân mỉm cười nhìn Sở Phi Nhi nhẹ nhàng lắc đầu ý bảo không có việc gì, không muốn đem cảm giác không thoải mái này nói cho Sở Phi Nhi làm cho nàng lo lắng.

“Sư huynh, huynh nói vũ khí của chúng ta đang chờ chúng ta, nhưng mà, khắp núi đồi nơi đây đều là kiếm a, cái nào mới là của ta a?” Sở Phi Nhi có chút khổ não kéo kéo tóc của mình, lại phát sầu nhìn những thanh kiếm này.

“Có vũ khí nào mà muội cảm thấy thực đặc biệt không?” Diệp Vân nhìn lướt qua, cũng không có phát hiện ra vũ khí gì khiến cho mình thực vừa ý, không biết Phi Nhi có phát hiện ra cái nào vừa ý không.

“Không có, nếu không phải quá nặng, thì lại là quá cũ, nếu không phải nhẹ muốn chết, thì lại chính là hình dạng kỳ quái. Không có vừa ý muội a”. Sở Phi Nhi lắc đầu càng phát sầu, “Sư phó nói chỉ có ba ngày a. Nếu như vẫn tìm không được thì sao a?”

“Chúng ta càng đi về phía trước tìm xem là được, đừng lo lắng, sẽ tìm được “. Diệp Vân nhẹ giọng an ủi, chân mày bỗng nhiên nhíu chặt lại, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía trước.

“Sư huynh? Làm sao vậy?” Sở Phi Nhi tự nhiên cảm thấy Diệp Vân khác thường, cũng khẩn trương ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhưng cũng không có thấy cái gì.

“Có âm thanh”. Diệp Vân nhíu mày nhìn về phía trước nhẹ nhàng phun ra ba chữ.

“Có âm thanh? Không có a. Nơi đó có thanh âm gì a?”. Sở Phi Nhi buồn bực nhìn nhìn về phía trước lại nhìn nhìn Diệp Vân đang nhú chặt lông mày, rất là khó hiểu, “Chỉ có tiếng gió a, sư huynh, huynh nói là thanh âm gì a?”

“Đi”. Diệp Vân hơi chớp mắt, ánh mắt nhìn về phía trước càng thêm thâm thúy, cũng không có nói gì nữa, chỉ đơn giản nặn ra một chữ rồi dẫn đầu đi về phía trước.

Phía trước, có cái gì đang gọi chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nguyệt Luân

“Ta đã chờ mấy nghìn năm.”.

Diệp Vân nhú mày nhắm nghiền hai mắt, mà thanh âm kia vẫn không ngừng vờn quanh bên tai Diệp Vân, thậm chí ở trong trái tim.

Rốt cuộc là ai ở nơi này đang kêu gọi mình? Ta đã chờ mấy nghìn năm lại là có ý gì?

Sở Phi Nhi lo lắng nhìn bộ dáng nhú mày của Diệp Vân, vội lên tiếng nói: “Sư huynh, huynh làm sao vậy, có phải là không thoải mái hay không?”

“Không có việc gì. Đi về phía trước đi”. Diệp Vân lắc lắc đầu, nhìn về phía trước. Thanh âm chính là từ phía trước truyền đến, chỉ có mình có thể nghe được, Phi Nhi lại không nghe thấy gì. Vì sao? Rốt cuộc là người nào đang gọi mình?

Càng đi về phía trước, Diệp Vân việt cảm thấy âm lãnh (âm u lạnh lẽo), cảm giác bị nhìn trộm kia lại càng mãnh liệt.

Là ai? Rốt cuộc là ai?

“Sư huynh!” Sở Phi Nhi dường như cũng đã cảm nhận được bầu không khí không bình thường, vô ý thức nhích lại gần bên người Diệp Vân.

“Là người đang kêu gọi ta sao?” Diệp Vân ngẩng đầu bình tĩnh nhìn không khí trước mắt hỏi. Sở Phi Nhi kinh ngạc nhìn nhìn phía trước, không có vật gì a, sư huynh đang nói chuyện với người nào vậy?

“Ha ha, ta gọi người điều (tiếng chửi bậy ko tiện dịch @@) a”. Một giọng nói thô lỗ của nam tử từ trong không khí truyền đến, “Là nhân tình mấy nghìn năm trước đang gọi người”.

“Người nào?” Sở Phi Nhi kinh hãi nhìn phía trước không một bóng người, không có người, đúng là không có người nào! Nếu thế thì giọng nói thô lỗ này phát ra từ đâu đây? Sở Phi Nhi lần đầu tiên nghe được những lời thô tục không chịu nổi như vậy, mặt đỏ lựng lên, chăm chú tựa vào bên người Diệp Vân.

“Nhân tình? Mấy nghìn năm”. Diệp Vân khẽ nhú mày, người có giọng nói thô lỗ này hiển nhiên chính là kẻ đã luôn quan sát bọn họ khi bọn họ vừa tiến vào đây. Nhưng mà rốt cuộc hắn đang nói cái gì? Vì sao chính mình không rõ. Nói chẳng hiểu ra sao, cũng giống như Trương Tôn gia lão tổ tông nói những lời nói vô cùng khó hiểu.

“Lâu như vậy không gặp, người cư nhiên biến thành cái dạng này. Thực sự là cười chết người “. Giọng nói thô lỗ kia tràn đầy cười nhạo cùng vui sướng khi người gặp họa, “Nhân tình kia của người chờ ở đây lâu như vậy lại gặp được bộ dáng này của người, không biết có thể tức giận đến phun máu hay không đây”.

“Người, người là ai?” Sở Phi Nhi nom nớp lo sợ nhìn không khí trong suốt trước mắt lên tiếng hỏi.

“Ở đây còn chưa tới phiên người tới nói chuyện!” Nháy mắt giọng nói kia tràn đầy hung ác, ngay sau đó, một cỗ sức mạnh đáng sợ đánh úp về phía Sở Phi Nhi.

Diệp Vân chợt đem Sở Phi Nhi chắn ở phía sau, một tay vận công đem trận kinh khí cuồng bạo này ngăn trở. Nhưng mà khối kinh khí cuồng bạo này cũng không phải Diệp Vân có thể ngăn cản, cường đại kinh khí đem Diệp Vân đánh bay về phía sau một đoạn. Diệp Vân trong lòng cả kinh, lập tức vận chuyển toàn thân công lực để ngăn cản, rốt cuộc đem kinh khí đánh tan mất. Nhưng vẫn là bị khối kinh khí cuồng bạo này gây thương tích.

“Phốc” một tiếng, Diệp Vân không nén được khí huyết đang sôi trào trong lồng ngực, chợt phun ra ngụm máu tươi. Máu đỏ tươi bay lên không trung tạo ra một đường cong yêu dị, Sở Phi Nhi thấy vậy vừa giận vừa kinh vừa sợ.

“Sư huynh, sư huynh, huynh thế nào ? Không có sao chứ? Sư huynh ~~~” Sở Phi Nhi giọng nói đã mang theo tiếng khóc nức nở, trong lòng cũng hối hận về hành động mạo muội vừa rồi. Nếu không phải do mình xen mồm vào, sư huynh cũng sẽ không vì mình chặn lại kinh khí này mà bị thương nặng.

“Không có việc gì”. Diệp Vân lau đi vết máu ở khóe miệng, hướng Sở Phi Nhi khẽ cười cười, đứng lên.

“Người canh giữ Kiếm Phần Mộ..”. Diệp Vân nhìn không khí trong suốt trước mắt kia nhẹ nhàng nói một câu.

“Ái chà, người điều nhân, vẫn còn nhớ ta?” Trong không khí giọng nói kia mang theo tia hưng phấn cùng ngoài dự đoán, không một chút hối hận hay áy náy khi mình vừa mới đã thương người khác.

“Không, ta cũng không nhớ rõ người. Ta chỉ là suy đoán người là người canh giữ kiếm phần mộ mà thôi. Mà người nói cái gì mấy nghìn năm, ta không biết người nói vậy là có ý gì”. Diệp Vân tay âm thầm xoa lồng ngực của mình, khối kinh khí cuồng bạo vừa rồi thực lợi hại, nếu như trực tiếp đánh trúng Phi Nhi, sợ rằng hậu quả cũng không thể tưởng được.

“Cát, người điều nhân! Thậm chí ngay cả ta đều không nhớ rõ. Lười cùng người nói lời vô nghĩa, người lăn vào đi thôi, nhân tính của người sắp không đợi được nữa rồi. Sau này nhớ tới tìm ta uống rượu nữa đó”. Trong không khí thanh âm có chút tức giận lên. Hiển nhiên đang tức giận Diệp Vân không nhớ rõ hắn.

“Này ~” Diệp Vân trêu chọc nở nụ cười, “Ta thật sự cũng không nghĩ sẽ tới tìm người nữa”.

“Dựa vào (= Đéo đỡ được ^^!) ! Người điều nhân, người nói vậy là ý gì?” Giọng nói trong không khí kia như tức giận muốn chết, trực tiếp thô lỗ mắng lên.

“Đến Kiếm Phần Mộ, chỉ có hai loại tình huống, một là vì mình tìm vũ khí, hai là vì vũ khí của mình tìm chỗ an thân. Bây giờ ta là tới tìm vũ khí, lại đến lần nữa nhất định là vì sắp chết nên vội tìm chỗ an thân cho vũ khí của mình. Ta còn không muốn chết sớm như vậy a”. Diệp Vân khóe miệng hiện lên nụ cười trêu chọc.

Trong không khí trầm mặc lại, qua một hồi lâu mới có điểm thanh âm, chỉ là khí thế đã không còn xúc phạm như vừa rồi, mà là thân nhiên nói: “Điều nhân, cut đi”.

Diệp Vân mỉm cười gật gật đầu dựa vào Sở Phi Nhi đi về phía trước, phía sau lại truyền tới giọng nói thô lỗ kia, lần này lại là cách nói khác hẳn: “Điều nhân, hi vọng người vĩnh viễn đừng tới tìm ta”.

Diệp Vân phát phát tay, tiếp tục đi về phía trước. Không biết có phải do ảo giác của Diệp Vân hay không, cảm giác như trong giọng nói kia mang theo đau thương nhàn nhạt.

“Sur huynh, huynh bây giờ cảm giác thế nào?” Sở Phi Nhi sau khi cho Diệp Vân ăn bí thuốc của Thanh Sơn lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Diệp Vân hỏi. Trong lòng càng hối hận cùng xấu hổ, đều là mình hại sur huynh biến thành như vậy. Sur phó cũng không có nói trong kiếm phần mộ lại có một người canh giữ thô tục mãnh liệt như vậy!

“Tốt hơn nhiều rồi”. Diệp Vân gật gật đầu, nhìn về ngọn đồi phía trước, vươn tay ra mặc niệm mấy câu khẩu quyết, cảnh vật trước mắt lưu động, xảy ra biến hóa, gò núi vừa rồi đã không còn thấy đâu, lộ ra một tòa điện màu bạch ngân. Lại là huyền ảnh kết giới, nơi này bố trí kết giới cao cấp như vậy rốt cuộc là người nào? Diệp Vân trong lòng mang theo nghi vấn bước vào đại điện màu trắng bạc này.

“Người tới đây, ta đã chờ mấy nghìn năm.”. Thanh âm u lãnh kia lại vang lên bên tai Diệp Vân.

“Đứng, ta tới”. Dường như trong vô ý thức, ánh mắt Diệp Vân chợt thần thò, thì thào đáp trả, trong mắt đã tất cả đều là ưu thương.

“Sur huynh?” Sở Phi Nhi bị kinh hãi không nhẹ, khăn trương lắc lắc tay Diệp Vân, đem thần trí Diệp Vân gọi về.

“Cái gì?” Diệp Vân giật mình bừng tỉnh, có chút mờ mịt nhìn về mặt lo lắng của Sở Phi Nhi.

“Sur huynh, huynh đang nói cái gì a? Huynh đang nói chuyện cùng ai vậy?” Sở Phi Nhi trong lòng khăn trương vạn phần, từ khi bước vào Kiếm Phần Mộ đến giờ, sur huynh liền rất kỳ quái, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Ta, nói chuyện? Ta nói cái gì?” Diệp Vân hơi nhíu mày cũng không hiểu.

“Huynh nói, là, ta tới”. Sở Phi Nhi lặp lại lời nói của Diệp Vân vừa rồi, trên tay càng nắm chặt lấy cánh tay Diệp Vân, rất sợ Diệp Vân trong nháy mắt sẽ biến mất không thấy.

Diệp Vân ngơ ngẩn, chính mình nói như vậy sao? Ngay vừa rồi? Vì sao mình lại không hề có cảm giác gì? Chẳng lẽ là trong vô ý thức nói ra câu như vậy sao? Diệp Vân nhìn xung quanh cung điện màu trắng bạc to lớn này, trong lòng có chút thất phục. Xung quanh tất cả đều là màu trắng bạc, tường màu trắng bạc, cột nhà màu trắng bạc, sàn nhà cũng màu trắng bạc. Ở giữa đại điện là một vòi phun nước, nước trong suốt phun ra, bọt nước trong suốt văng lên. Trên tường cùng trên cột nhà đều được khắc hoa văn hình trắng non. Cung điện xa hoa như này là do ai tạo ra đây? Ở một nơi hoang vắng như kiếm phần mộ lại có một nơi xinh đẹp như vậy.

“Sur huynh! Huynh xem!” Sở Phi Nhi bỗng nhiên kinh ngạc kêu lên tiếng, ngón tay chỉ về phía trước.

Diệp Vân nhìn theo hướng Sở Phi Nhi chỉ cũng ngây ngẩn cả người. Trên một chiếc bàn màu trắng bạc, một vật thể có hình bán nguyệt có màu lam nhạt trong suốt, cứ yên lặng như vậy được đặt ở đó, ánh sáng màu lam nhạt trong trẻo lạnh lùng tỏa ra, làm cho người ta cảm thấy đau thương mà tĩnh mịch một cách khó hiểu, niềm thương cảm cứ kéo dài không dứt đó đánh sâu vào trong lòng Diệp Vân, ‘hắn’ vô ý thức nhắc chân đến gần. đi đến bên cạnh

chiếc bàn kia đưa tay ra chạm vào vật thể bán nguyệt màu lam kia.

“Ngươi, rốt cuộc đã tới.”. Một tiếng thờ dài dường như đã đợi đến mấy ngàn năm, yếu ớt đột nhiên truyền từ phía chân trời đến.

“Ngươi, đang đợi ta. Là ngươi đang kêu gọi ta sao?” Diệp Vân nhìn vật thể màu lam nhạt óng ánh trong suốt kia nhẹ nhàng mở miệng hỏi, nhưng mà không hiểu sao đáy lòng lại dâng lên một nỗi đau thương.

“Chủ nhân, ta đã chờ thật lâu”. Thanh âm u lãnh rõ ràng là được truyền ra từ phía vật thể bán nguyệt màu lam nhạt kia.

Diệp Vân lặng lẽ nhìn vật thể bán nguyệt kia, ánh mắt bỗng nhiên sâu sắc hơn: “Tên của ngươi”.

“Nguyệt Luân”. Thanh âm u lãnh kia đáp trả.

Hai chữ vừa được nói ra, Diệp Vân chợt kịch liệt đau lòng, nơi đáy lòng dâng lên một cỗ đau xót không sao diễn tả được. Đau đến không thể hít thở, đau đến mức tâm như sắp rách ra. Nguyệt Luân? Nguyệt Luân? Nguyệt Luân! ! Rốt cuộc là ai? Tên này làm cho tim của mình đau quá, đau quá. Diệp Vân nhìn thật sâu vào Nguyệt Luân trước mặt, chậm rãi đưa tay của mình ra.

“Tăng” một tiếng giòn vang, Nguyệt Luân rời khỏi chiếc bàn màu trắng bạc kia, thẳng tắp bay đến tay Diệp Vân. Trong nháy mắt, ngân quang bắn ra bốn phía, chói mắt vạn phần, làm cho người ta không thể nào mở mắt ra được.

Mà vào giờ phút này, đại điện màu trắng bạc lung lay như sắp sụp đổ, Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi rõ ràng nghe được thanh âm mặt tường cùng cột nhà đang nứt ra.

“Sắp sụp, Phi Nhi, chúng ta đi!” Diệp Vân vừa kéo lấy tay Sở Phi Nhi vừa chạy vụt ra ngoài.

“Chủ nhân, người còn cần thêm thời gian, ta sẽ gấp lại sau.”. Thanh âm u lãnh kia trong tiếng đại điện đang sụp đổ càng lúc càng nhỏ đi.

Ngay khi Diệp Vân kéo Sở Phi Nhi chạy ra đến bên ngoài, đại điện hoàn toàn sụp đổ.

“Nguyệt Luân?” Diệp Vân nhìn nhìn Nguyệt Luân trong tay mình nhẹ giọng gọi, nhưng mà trả lời ‘hắn’ là một mảnh yên lặng”.Nguyệt Luân?” Diệp Vân nhíu mày gọi lần thứ hai, nhưng trả lời ‘hắn’ vẫn là một mảnh tĩnh mịch.

“Điều nhân! Vừa rồi nhân tình của ngươi không phải nói rồi sao, cần thời gian mới xuất hiện”. Trong không khí truyền đến giọng nói thô lỗ kia, bên trong còn mang theo khinh thường, phảng phất cho rằng chỉ số thông minh của Diệp Vân thực thấp, ngay cả điều Nguyệt Luân vừa mới nói xong đã không nhớ được.

Sở Phi Nhi vừa nghe thấy giọng nói này lập tức sợ hãi trốn phía sau Diệp Vân, người canh giữ Kiếm Phần Mộ hi nộ vô thường lại thêm bạo ngược xuất hiện là muốn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Giúp? Hay là không giúp?

Sở Phi Nhi vừa nghe thấy giọng nói này lập tức sợ hãi trốn phía sau lưng Diệp Vân, người canh giữ Kiếm Phần Mộ hi nộ vô thường lại thêm bạo ngược này xuất hiện rốt cuộc là muốn làm gì?

Diệp Vân nhìn bầu không khí trong suốt không một bóng người trước mắt, lại cúi đầu nhìn nhìn Nguyệt Luân trong tay. Đây sẽ là vũ khí sau này của mình sao? Vì sao đáy lòng lại có cảm giác quen thuộc cùng đau thương như vậy, Nguyệt Luân, Nguyệt Luân, cái từ này rốt cuộc có ý nghĩa thế nào với mình đây? Mà vị canh giữ Kiếm Phần Mộ vẫn không xuất hiện kia hình như đã quen biết mình từ trước. Diệp Vân trong lòng không rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy.

“Ngươi quả nhiên không nhớ cái gì cả”. Giọng nói lại vang lên trong không khí mang theo tia cô đơn không dễ phát hiện, “Có điều, cuối cùng sẽ có một ngày ngươi nhớ ra tất cả”.

“Phải không?” Diệp Vân nghi hoặc, mặc dù rất muốn hỏi người này bị làm sao vậy, nhưng ‘hắn’ cũng hiểu rõ, người này vẫn không nói hết, cho thấy căn bản y không muốn nói, như vậy cho dù mình có hỏi cũng không được gì.

“Nhìn thấy ngươi liền phiền, vẫn là cái bộ dáng thờ ơ đáng ghét kia. Ta đi chơi đùa với đệ tử Thanh Sơn khác vậy”. Giọng nói nam tử trong không khí kia có chút mất kiên nhẫn, nói xong một trận gió nhẹ thổi qua, sau cũng không còn thanh âm gì nữa.

“Sư huynh, người kia đã đi rồi phải không?” Sở Phi Nhi tựa ở bên người Diệp Vân cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Ừ, đã đi. Đừng sợ, bây giờ chúng ta đi tìm vũ khí cho muội”. Diệp Vân sờ sờ đầu Sở Phi Nhi nhẹ giọng an ủi.

“Sur huynh, vũ khí của huynh thật kỳ quái a ~~~” còn chưa chờ Sở Phi Nhi đem câu nói cho hết, Nguyệt Luân trong tay Diệp Vân bỗng nhiên lóe ra ánh sáng màu lam, trong nháy mắt nhỏ đi bám vào mu bàn tay phải của Diệp Vân.

Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi đều kinh ngạc nhìn Nguyệt Luân chỉ trong nháy mắt đã biến thành tam tắc cứ như vậy bám vào trên mu bàn tay phải của Diệp Vân, Nguyệt Luân ở trên mu bàn tay Diệp Vân nhàn nhạt toát ra ánh sáng màu lam. Trong nháy mắt, Diệp Vân bỗng nhiên cảm thấy Nguyệt Luân cùng mình như hợp lại làm một. Trong lòng dâng lên một loại cảm giác quen thuộc khó nói.

“Sur huynh, thật xinh đẹp a ~~~” Sở Phi Nhi ngơ ngẩn nhìn Nguyệt Luân đang nằm trên mu bàn tay Diệp Vân không kìm được mà phát ra tiếng cảm thán. Thật là quá đẹp!

Diệp Vân nhìn Nguyệt Luân trên tay mình, cứ nhìn thật sâu như vậy, không nói được lời nào, ngay cả chính bản thân ‘hắn’ cũng không phát hiện nơi đáy mắt có tia nhìn ôn nhu cùng nụ cười thỏa mãn nơi khóe miệng.

“Được rồi, chúng ta đi thôi”. Diệp Vân nhẹ nhàng xoa Nguyệt Luân trên mu bàn tay sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trước.

“Sur huynh, người canh giữ vừa rồi có nói đi kiếm đệ tử Thanh Sơn khác để chơi là có ý gì a?” Sở Phi Nhi nhìn chung quanh cẩn thận từng li từng tí nhỏ giọng hỏi.

Diệp Vân hơi híp mắt, chợt nhớ tới Thanh Dịch lão đầu đã nói qua, nơi này hình như có chút nguy hiểm như vậy! Lão đầu chết bầm này, hung hiểm mà lão nói chính là như thế này sao? Cái kẻ canh giữ ác liệt kia, ăn nói thô lỗ không nói, mà hành vi còn khó hiểu như vậy, công lực lại sâu không lường được, một tên hi nộ vô thường như vậy, căn bản chính là một phần tử siêu cấp nguy hiểm!

“Không cần lo cái này, chúng ta đi tìm vũ khí của muội”. Diệp Vân không muốn nói về vấn đề này thêm nữa. Người canh giữ kia chỉ sợ là sẽ gây khó dễ cho đệ tử Thanh Sơn khác, thậm chí sinh mệnh còn bị nguy hiểm. Nhưng mà Diệp Vân bản tính cũng không phải người tốt gì, nếu như không có chạm đến điểm máu chốt của mình, không có gây thương tổn cho mình và người mình quan tâm, cho dù thế giới đại loạn cũng sẽ không quan tâm.

“Vâng”. Sở Phi Nhi có chút chần chừ, nhưng vẫn nghe lời gật đầu, theo Diệp Vân rời đi.

Hai người bay qua một ngọn đồi, Sở Phi Nhi trên mặt bỗng nhiên xuất hiện tươi cười, buông bàn tay đang kéo Diệp Vân ra, trực tiếp xông về phía trước. Diệp Vân nhìn theo tầm mắt Sở Phi Nhi, trên mặt cũng lộ ra mỉm cười. Thảo nào Phi Nhi vừa thấy đã cao hứng như vậy, phía trước có một thanh kiếm màu ngân bạch được cắm trên mặt đất, tản ra ánh sáng màu bạc thanh u.

“Sur huynh, huynh xem, thật thần kỳ a”. Sở Phi Nhi vươn tay sờ lên thân kiếm, ánh sáng màu bạc trên kiếm càng thêm đậm.

“Nó thừa nhận muội là chủ nhân của nó rồi”. Diệp Vân mỉm cười. Diệp Vân cảm nhận được thanh kiếm màu bạc này tản ra linh lực không nhỏ, trong lòng cũng cao hứng thay Sở Phi Nhi có thể tìm được một vũ khí tốt như vậy.

“Thực sự sao, thật thần kỳ, thật xinh đẹp a”. Khi Sở Phi Nhi còn đang ca ngợi thanh ngân kiếm tinh xảo đó, ngân kiếm lại càng tỏa ra ánh sáng chói lóa. Sở Phi Nhi nghịch ngợm đưa tay xa khỏi kiếm một đoạn, ánh sáng màu bạc nhạt đi không ít, lại xa một chút, màu bạc lại càng thêm phai nhạt. Rốt cuộc Sở Phi Nhi đưa tay đặt trên chuôi kiếm, rút kiếm ra. Ngay lập tức thanh kiếm phát ra thanh âm vù vù rất nhỏ, giống như đang đáp lại lời Sở Phi Nhi.

“Sau này, người sẽ tên là Ngân Tuyết”. Sở Phi Nhi cao hứng gio thanh kiếm lên, thân kiếm càng phát ra ánh sáng chói mắt, thân kiếm khẽ run giống như đang thực cao hứng.

“Được rồi, chúng ta đi thôi”. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn mờ mịt kia ánh mắt có chút sâu xa. Cái chỗ này, làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

“Vâng, bây giờ chúng ta sẽ chờ đến đúng thời gian rồi quay về thôi”. Sở Phi Nhi yêu thích không muốn buông Ngân Tuyết cao hứng nói, bỗng nhiên lại sờ sờ bụng của mình xin lỗi hỏi, “Sur huynh, huynh có đói bụng không?”

“Tiểu Phi Nhi nhà chúng ta khẳng định là đói bụng rồi”. Diệp Vân cười cười, tất nhiên là hiểu rồi vì sao Sở Phi Nhi lại hỏi như vậy, Diệp Vân móc lương khô từ trong túi, đưa cho Sở Phi Nhi.

“Sur huynh là tốt nhất”. Sở Phi Nhi cao hứng lại thỏa mãn nhận lấy, vừa đưa tới miệng lại cắn một miếng thật to, còn chưa có nuốt vào, bỗng nhiên một tiếng nổ thật lớn vang lên. Thức ăn trong miệng Sở Phi Nhi cứ như vậy nghẹn ở cổ họng, ho sặc sụa lên.

Diệp Vân hơi nhú mày, đem túi nước nhỏ đưa cho Sở Phi Nhi. Tiếng nổ lớn này hình như cũng cách đây không xa. Sở Phi Nhi vội vàng nhận lấy nước uống mạnh một hơi, vỗ vỗ lồng ngực của mình, thật vất vả mới xuôi được.

“Sur huynh, chuyện gì xảy ra a? Sao đột nhiên lại có tiếng nổ lớn như vậy?” Sở Phi Nhi lòng còn sợ hãi vỗ ngực, tiếng vang kịch liệt vừa rồi quả thực là khiến người ta sợ hãi.

“Hắn là có người gặp phải phiền toái”. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn cách đó không xa, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“A, có phải do người kia hay không? Người canh giữ của Kiếm Phần Mộ!” Sở Phi Nhi lập tức liền nhớ tới cái vị canh giữ Kiếm Phần Mộ vừa thô lỗ lại cuồng bạo kia. Hắn cũng đã nói qua sẽ đi tìm đệ tử Thanh Sơn khác gây phiền toái!

“Có lẽ vậy”. Diệp Vân chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu, nhưng mà trong lòng lại rất rõ ràng. Người canh giữ Kiếm Phần Mộ kia nhất định là đã tìm đệ tử Thanh Sơn khác để gây phiền phức, mà người có thể sớm tới Kiếm Phần Mộ tìm vũ khí như vậy còn có thể là ai đây! Ngoại trừ người đã trở về Thanh Sơn trước cả mình - Đoàn Dật Phong còn có thể là ai được đây. Bây giờ đang đánh nhau nhất định là hai người bọn họ. Diệp Vân nhớ tới người canh giữ Kiếm Phần Mộ kia có một thân công lực sâu không lường được, đảo cặp mắt trắng dã, nói thầm câu: “Xem ra Thanh Phồn lão đầu chỉ có thể nén bi thương”.

“Cái gì? Sư huynh, huynh đang nói cái gì?” Sở Phi Nhi lo lắng nhìn về phía phát ra tiếng động lớn kia khó hiểu nhìn Diệp Vân, không đợi Diệp Vân trả lời liền vội vàng nói, “Làm sao bây giờ? Nhất định là đệ tử Thanh Sơn khác gặp phải người xấu kia rồi. Vậy phải làm sao bây giờ a? Sư huynh, chúng ta nhanh đến đó xem một chút a. Chúng ta nhanh bảo đệ tử Thanh Sơn kia mau chạy đi, đừng chọc phải cái người xấu kia”.

Diệp Vân nhẹ nhàng thở dài, đứa bé này, vẫn là quá thiện lương.

“Ừ, đi xem đi”. Diệp Vân thở dài, đi theo phía sau Sở Phi Nhi đi về phía trước đi.

Khi hai người vừa bay qua gò núi, quả nhiên thấy được một màn như Diệp Vân dự đoán. Lần này, vẫn không hề thấy bóng dáng người canh giữ Kiếm Phần Mộ kia, chỉ nghe thấy tiếng cười to trong không khí. Tiểu tử thôi, còn có hai tay thôi, chẳng qua rất nhanh người sẽ chết thôi. Trong không khí vang lên giọng nói thô lỗ mà Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi đã biết kia, trong giọng nói tràn ngập cuồng bạo cùng đắc ý. Giữa không trung là cảnh tượng khiến người ta ghen hòng trần trối, hơn trăm thanh kiếm đang bay múa cuồng loạn, sau đó nhanh chóng bay nhanh thành một vòng. Tất cả mũi kiếm đều đang chỉ về phía người phía dưới mặt đất kia.

“Là Đoàn sư huynh!” Sở Phi Nhi vừa nhìn một cái liền nhận ra người phía dưới chính là Đoàn Dật Phong một người nổi bật trong hàng ngũ đệ tử Thanh Sơn tương xứng với Diệp Vân! Lúc này Đoàn Dật Phong sớm đã không còn phong độ nhẹ nhàng như trước, mà là chặt vật đang nhanh chóng kết ra một đầu tay phức tạp chống lại trận thế kiếm khủng bố này. Vốn dĩ quần áo màu trắng đã đầy vết máu, vạt áo đã bị rách nát, cánh tay cũng bị thương.

“Đoàn sư huynh, đi mau, người không phải là đối thủ của hắn”. Sở Phi Nhi không kịp nghĩ gì liền lớn tiếng hô lên.

Diệp Vân đau đầu nhắm nghiền hai mắt, nha đầu này!

Đoàn Dật Phong chợt nhìn về phía bên này, ánh mắt lạnh lùng thấy được vẻ mặt bất đắc dĩ của Diệp Vân. Đoàn Dật Phong nhăn mày lại, lạnh lùng nói: “Ta không cần hỗ trợ của ngươi”.

“Đoàn sư huynh, ta đi ngang qua, thuận tiện đứng xem mà thôi”. Diệp Vân bất đắc dĩ vuốt tay, ý bảo chính mình sẽ không có tính tiền lên giúp hắn.

“Hừ!” Đoàn Dật Phong hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới bên này, mà là chuyên tâm đối phó kiếm trận đang không ngừng bay quanh.

“Sư huynh, sư huynh, làm sao bây giờ? Tiếp tục như vậy, Đoàn sư huynh sẽ chết a!” Sở Phi Nhi kéo cánh tay Diệp Vân lay động, sốt ruột nhìn giữ màn kiếm trận - Đoàn Dật Phong.

Diệp Vân đau đầu nhìn nhìn bầu trời lại nhìn nhìn về mặt lo lắng của Sở Phi Nhi bên cạnh, đứa bé này ~ ai ~

Giúp? Hay là không giúp?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Người chơi cũng đã rồi đi?

Giúp? Hay là không giúp?

Diệp Vân bất đắc dĩ thờ dãi nhìn về phía Đoàn Dật Phong đứng giữa kiếm trận. Người này, mình cũng hiểu rõ hắn, hắn là một kẻ tâm cao khí ngạo như vậy, nếu mình ra tay giúp hắn so với việc giết hắn có lẽ còn thống khổ hơn. Hơn nữa chuyện này hình như cũng không có liên quan đến mình? Đây là cuộc chiến giữa Đoàn Dật Phong và người canh giữ Kiếm Phần Mộ.

“Sư huynh, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây? Chúng ta cũng không phải đối thủ của người kia. Nhưng mà, nếu cứ tiếp tục như vậy Đoàn sư huynh sẽ chết a”. Sở Phi Nhi sốt ruột nhìn Đoàn Dật Phong càng ngày càng bị ép đến bước đường cùng, càng lo lắng đến sắp khóc lên.

“Đưa ngọc”. Diệp Vân thương yêu sờ sờ đầu Sở Phi Nhi, an ủi nói, “Đừng khóc, ta đi giúp là được. Nếu như Đoàn sư huynh có làm sao, sư phó cùng Thanh Phồn sư thúc mà biết ta còn ở bên cạnh xem náo nhiệt, kết quả của ta phỏng chừng cũng không tốt được”.

“Nhưng mà, sư huynh huynh cũng không phải đối thủ của hắn a”. Sở Phi Nhi mâu thuẫn trong lòng hoàn toàn đã thể hiện rõ trên mặt, lông mày đã nhăn thành một đường thẳng.

“Yên tâm, người kia không muốn giết ta “. Diệp Vân có thể nói chắc như vậy cũng bởi thái độ của người canh giữ Kiếm Phần Mộ cùng những lời hắn đã nói mà xấu chuối lại, khẳng định người kia có quen biết mình, hơn nữa còn có giao tình. Có lẽ hắn sẽ làm khó mình, nhưng mà tuyệt đối sẽ không giết mình. Có điều, trong lòng lại không thể hiểu người kia sao lại quen mình.

“Vâng ~~~ sư huynh huynh cẩn thận. Tránh ra khỏi kiếm trận kia chúng ta bỏ chạy nhanh”. Sở Phi Nhi khẩn trương nói, nhưng mà cách này cũng quá ngây thơ đi. Nơi này là Kiếm Phần Mộ, là địa bàn của người canh giữ Kiếm Phần Mộ, có thể trốn đi nơi nào được chứ? Hiện tại biện pháp duy nhất chỉ có thể hy vọng người canh giữ Kiếm Phần Mộ kia sẽ nể mặt Diệp Vân mà không đại khai sát giới.

Diệp Vân vẫn gặt đầu an ủi Sở Phi Nhi, đầu ngón chân khẽ điểm một cái sau đó lao mình vào kiếm trận, đi tới bên người Đoàn Dật Phong.

“Ta nói rồi, ta không cần trợ giúp của ngươi”. Đoàn Dật Phong sắc mặt chợt biến, lạnh lùng nhả ra mấy chữ.

Diệp Vân nghe Đoàn Dật Phong nói, ở trong lòng thở dài, người này a, vĩnh viễn vẫn luôn khó tính như vậy. Cho dù có chết cũng sẽ không xin sự giúp đỡ của mình, lòng tự trọng của hắn không cho phép hắn làm như vậy.

“Nói thật, ta cũng không muốn giúp ngươi. Cho dù ngươi có chết ta cũng sẽ không đến phần mộ ngươi dâng hương. Nhưng mà sư muội ta cũng đã thấy được, trở lại cũng bị sư phó của ta cùng sư phó của ngươi biết, ta sẽ bị phiền sống không bằng chết”. Diệp Vân lên tiếng cắt ngang mang theo khinh thường cùng không kiên nhẫn. Lời nói này thực sự là độc tới cực điểm. Đoàn Dật Phong sau khi nghe xong, sắc mặt trắng bệch sau lại xanh, xanh rồi lại trắng. Những lời Diệp Vân nói cũng là sự thật, nếu như mình đã đi ngang qua đây thấy Đoàn Dật Phong bị vây, ngay cả liếc nhìn một cái cũng lười, đừng nói là đến giúp hắn. Lại nhớ tới bộ dáng cổ hủ của Thanh Phồn lão đầu kia, nếu như mọi chuyện xảy ra ở đây để ông ta biết, sợ rằng thực sự sẽ liều mạng với mình đi.

“Điều nhân, liên quan cái rắm gì nhà ngươi, ngươi tới xem nào nhiệt gì!” Trong không khí truyền đến tiếng gầm gừ của người canh giữ Kiếm Phần Mộ.

“Ta cũng không muốn a. Nhưng ngươi lại muốn giết đệ tử có tư chất tốt nhất Thanh Sơn ta. Hắn cũng không có gì, nhưng mà nếu để cho sư phó hắn biết thì sẽ phiền chết ta a”. Diệp Vân thờ ơ trên đầu , “Bị hắn phiền chết không bằng chính mình tự giải thoát”.

Lời này bị Đoàn Dật Phong nghe vào trong lỗ tai, trong lòng lại nói không nên cảm thụ. Diệp Vân đang giúp mình! Nhưng lại nói như chuyện này không hề liên quan gì tới hắn vậy!

“Dựa vào! Điều nhân, ngươi đã muốn giải thoát như vậy, ta tới giúp ngươi giải thoát”. Trong không khí thanh âm tức giận gầm rú. Sau đó, xung quanh gió to nổi lên, những thanh kiếm bay xung quanh không ngừng chuyển động, kiếm quang sắc bén bao phủ cả hai người.

Diệp Vân nhìn màn kiếm quang trước mặt, trong lòng không biết nói gì, nếu bị những thanh kiếm này đâm trúng, chính mình không biến thành tổ ong vỡ vụn mới lạ.

“Cửu Cung Trận!” Diệp Vân nhẹ nhàng một tiếng, hai tay đặt trước ngực, mười ngón tay hoặc là cong hoặc là duỗi nhanh chóng múa, giống như một đóa hoa sen nở rộ, kết ra một dấu ấn phức tạp. Nhưng trong lòng lại chửi thầm, tên canh giữ chết tiệt này! Kiếm trận mãnh liệt như vậy, chỉ dựa vào Cửu Cung Trận kết giới thì không thể nào mà chống đỡ được, chỉ có cách nghĩ phương pháp khác. Cửu Cung Trận là mình lên lên học, thanh Dịch lão đầu không chịu dạy, nói là kiếm trận quá mức phiền phức, nếu như không thể khống chế, rất dễ phản phệ lại bản thân. Từ khi học lên đến giờ, đến nay còn chưa từng dùng qua, không ngờ rằng lần đầu tiên lại sử dụng ở đây.

Suru! Suru! Suru...

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Đoàn Dật Phong, những thanh kiếm cầm gần hai người bắt đầu kịch liệt lay động. Chợt, chợt ‘vù’ một tiếng vang lên, ngay sau đó, tất cả những thanh kiếm đều hoàn toàn dừng lên, lấy hai người bọn họ làm trung tâm, hoàn toàn xoay thành một vòng, mũi kiếm hướng ra bên ngoài.

Cửu Cung Trận chỉ có bảy bảy bốn mươi chín thanh kiếm, đương nhiên là không thể chống cự lại hàng trăm thanh kiếm mà người canh giữ Kiếm Phần Mộ đang khống chế. Chỉ là hiện tại cũng chỉ có thể chống lại bao nhiêu thì chống lại bấy nhiêu.

“Đoàn sư huynh, bố trí kết giới”. Diệp Vân trong lúc nói chuyện với Đoàn Dật Phong trên tay cũng đang bày ra dấu kết giới. Kết giới tản ra ánh sáng màu bạc bao bọc quanh hai người, nhưng trước mặt người canh giữ Kiếm Phần Mộ này, hết thảy cũng chỉ như là trò đùa.

“Hừ!” Người canh giữ Kiếm Phần Mộ rống giận, những thanh kiếm sắc bén đang vây quanh hai người đâm thẳng về phía hai người ở giữa.

“Đi!” Diệp Vân cũng gầm nhẹ một tiếng, đem bốn mươi chín thanh kiếm mình đang khống chế nhanh chóng bay ngược lại.

“Oành!” Một tiếng nổ to vang lên giữa kiếm trận, tạo nên một luồng khí đè ép, khiến Sở Phi Nhi đứng gần đó văng xa ra. Sở Phi Nhi chật vật bò dậy, không kịp phui bụi trên người liền vội vàng lại chạy về. Sư huynh đâu? Sư huynh rốt cuộc thế nào.

“Oa dựa vào, ngươi làm thực a”. Diệp Vân đau nhe răng trợn mắt hiểu ra rống giận về phía không khí, mà trong không khí lại vang lên giọng nói trên chóc, “Lại đánh ta thổ huyết, phải bao lâu mới bỏ được trở về?” Mà trên mặt đất có một vết máu chính là do Diệp Vân không nén được khí huyết bốc lên trong ngực mà phun ra. Bên cạnh Đoàn Dật Phong cũng không chịu nổi, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, tựa hồ đang cực lực ấn nhẫn khí huyết đang sôi trào trong ngực. Chung quanh là một đồng hỗn độn, rất nhiều bảo kiếm đã bị cắt thành nhiều đoạn, kết giới sớm đã bị phá vỡ. Kỳ thực hai người cũng đã đứng không vững, chỉ là đều ép buộc chính mình chống đỡ.

“Điều nhân, ngươi bây giờ thực sự là quá yếu a. Thật muốn bóp chết ngươi”. Trong không khí giọng nói kia mang theo khinh thường, mang theo khinh bỉ.

“Được, người cũng đã chơi đã rồi đi. Có thể đi?” Diệp Vân ho khan nhỏ một cái, phun ra một ngụm máu. Đồ quái vật này, công lực rốt cuộc sâu thế nào? Đến bây giờ đến chân thân của hắn còn chưa có thấy, chỉ nghe được giọng nói. Đối với mình cùng Đoàn Dật Phong ra tay có lẽ cũng không cần đến nửa phân công lực. Hoặc là, ít hơn? Nếu tiếp tục như vậy nữa, mình thực sự là được giải thoát từ đây a.

“Hừ! Thật không thú vị”. Thanh âm trong không khí dần dần thấp xuống, chậm rãi biến mất không thấy nữa. Người canh giữ Kiếm Phần Mộ cứ như vậy lặng yên không một tiếng động rời đi.

“Phốc!” Diệp Vân cũng không thể nào mà không chế khí huyết đang bốc lên trong ngực, phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể mềm nhũn ngã xuống. Cửu Cung Kiếm trận vừa rồi thực sự là hao phí tinh thần của ‘hắn’ rất nhiều, mà còn bị kiếm trận của người canh giữ Kiếm Phần Mộ gây thương tích, dĩ nhiên là không thể chống đỡ.

“Sur huynh! Sur huynh! ~ ~ ô ô ~ ~”

Diệp Vân trước khi mất đi tia cảm giác cuối cùng chính là nghe thấy tiếng khóc sột ruột của Sở Phi Nhi, mà còn rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nam nhân kỳ quặc

Diệp Vân trước khi mất đi ý thức điều cuối cùng thấy được chính là Sở Phi Nhi đang sột ruột khóc, còn mình thì đang rơi vào một vòng ôm ấm áp. Vào giờ phút cuối cùng kia, Diệp Vân trong lòng lại nghĩ, cái tên lạnh như người chết- Đoàn Dật Phong này cứ nhiên vòng ôm cũng lại ấm như vậy? !

Khi Diệp Vân tỉnh lại, người đã trở về Thanh Sơn. Diệp Vân chậm rãi mở mắt ra, liền thấy được xà ngang của phòng mình. Toàn thân đau đớn đã biến mất không còn gì, sự buồn bức trong lòng ngực cũng không còn thấy. Xem ra, có lẽ lúc mình hôn mê đã có người cho mình uống bí thuốc của Thanh Sơn. Nhưng mà, vết thương của mình chỉ dựa vào bí thuốc sợ là cũng không nhanh khỏi như vậy?

“Sur huynh tỉnh! Sur huynh, ô ô ô ~ sur huynh, huynh rốt cuộc tỉnh ~ ~” Vừa mở mắt ra, bên tai Diệp Vân liền truyền đến tiếng khóc của Sở Phi Nhi, trong giọng nói còn mang theo niềm rờ rỏ cùng.

“Phi Nhi ~ ~” Diệp Vân chậm rãi chống đỡ thân thể ngồi dậy, Sở Phi Nhi mặt đầy nước mắt vội vàng đỡ Diệp Vân dậy, “Chúng ta đều đã trở về Thanh Sơn sao?”

“Vâng, sur huynh, cuối cùng huynh cũng đã tỉnh, ô ô ô, huynh hôn mê cũng đã hai ngày rồi. Sur phó đã chữa thương cho huynh, nói huynh hôm nay nhất định sẽ tỉnh. May mà huynh cũng đã tỉnh, nếu không, muội ~ ~ ~” Sở Phi Nhi khóc không thành tiếng nói.

“Được rồi, không khóc, không phải ta không có việc gì rồi sao?” Diệp Vân nhàn nhạt nở nụ cười, xoa xoa bả vai của mình nói, “Sur phó chữa thương cho ta? Chữa thế nào vậy?”

“Sur phó hao phí mười năm công lực chữa thương cho huynh”. Sở Phi Nhi thút tha thút thít trả lời, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, “Khi sur huynh đang hôn mê, Đoàn sur huynh mỗi ngày đều tới thăm huynh, cũng ở lại một lúc lâu. Thanh Phồn trưởng lão cũng đưa tới rất nhiều thuốc, chương môn cũng đã tốt”.

“A, Thanh Dịch lão đầu tốt như vậy sao?” Diệp Vân nghe Sở Phi Nhi bảo Thanh Dịch lão đầu cứ nhiên hao phí mười năm công lực để chữa thương cho mình, liền không lựa lời mà hô lên Thanh Dịch lão đầu. Về phần Thanh Phồn trưởng lão đưa thuốc tới cho mình cũng là bình thường, tốt xấu gì mình cũng đã xả thân cứu đồ đệ bảo bối của lão. Chương môn qua đây, hẳn là quan tâm đệ tử. Chẳng qua, không ngờ cái tên cả này nghiêm mặt Đoàn Dật Phong cứ nhiên cũng tới thăm mình lâu như vậy.

“Tiểu tử chết bầm nhà ngươi, không lớn không nhỏ! Muốn ăn đòn phải không?” Từ cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng quát của Thanh Dịch lão đầu, sau đó, một bóng người hùng hổ xông vào.

“Ngài mà cũng tốt như vậy? Tiểu hao mười năm công lực?” Diệp Vân khóe miệng giật giật rõ ràng không tin tưởng Thanh Dịch lão đầu. Không nhìn đến Thanh Phồn cùng Đoàn Dật Phong, còn có chương môn đang đi phía sau. Diệp Vân như thế nào cũng không thể tin được lão đầu này có thể làm chuyện tốt như vậy, thương thể của mình chỉ cần uống thuốc sau đó nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày sẽ khỏi hẳn, mà Thanh Dịch lão đầu lại tiêu hao mười năm công lực để khiến cho thương thể của mình khỏi nhanh như vậy? Khẳng định có quỷ!

“Tiểu tử chết bầm nhà ngươi! Cứ nhiên dám học trộm Cửu Cung Trận! Tức chết ta! Thế này hay chưa, bị người ta đánh gạ bay chó sủa, hoa rơi nước chảy, thiếu chút nữa còn mất mạng?” Thanh Dịch lão đầu lên giọng răn dạy trong giọng nói còn ẩn ẩn có vui sướng khi người gặp họa. Thật vất vả nhìn thấy Diệp Vân chết vật như vậy, trong lòng tự nhiên có chút khuây khỏa.

“Được rồi, sur phó”. Diệp Vân tức giận nói, “Nói đi, ngài chữa cho ta khỏi nhanh như vậy, muốn cho ta đi làm gì?”

“Khụ khụ ~~~” Thanh Dịch vẻ mặt mất tự nhiên, một bên khụ khụ một bên liếc nhìn người bên cạnh, nhìn về phía chuông môn Thanh Giản, “Chuông môn sư huynh, vẫn là để huynh nói đi”.

Diệp Vân lúc này mới nhìn đến ba người khác ngoài cửa, Đoàn Dật Phong vẻ mặt vốn dĩ trong trẻo lạnh lùng khi thấy Diệp Vân nhìn về phía mình, sắc mặt có chút mất tự nhiên đứng lánh sang một bên. Diệp Vân nhìn sắc mặt Đoàn Dật Phong, trong lòng nói thầm, tiểu tử này khôi phục thực ra cũng nhanh a.

“Khụ ~~ này, Diệp Vân a, ta biết ngươi vừa mới khỏi hẳn, bây giờ nói lời này, là có chút không được ôn hòa. Nhưng mà ~~~” chuông môn Thanh Giản bộ dáng có chút khó mở miệng nói, “Nhưng mà, chuyện này, chỉ có ngươi cùng Đoàn Dật Phong mới có thể đi làm a”. Chuông môn Thanh Giản nói những lời này cũng là thực, chuyện này mà để cho các trưởng lão hay chuông môn đi làm có chút không thích hợp, chỉ có người có tư chất tốt nhất trong cả đệ tử Thanh Sơn hiện nay như Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong đi là thích hợp nhất, hơn nữa lại chắc ăn.

“Nha ~~~” Diệp Vân tựa đầu về đầu giường, liếc nhìn người đang sai sử mình kia, mình cũng chỉ vừa mới tỉnh lại, cũng đã có chuyện tới rồi, “Ta có chỗ tốt gì?”

“Cái gì? Tiểu tử chết bầm nhà ngươi! Thân là đệ tử Thanh Sơn, vì Thanh Sơn làm chút chuyện là đúng rồi, ngươi cư nhiên còn dám nói như vậy!” Thanh Dịch lão đầu nhảy ra thở phì phì nói, giữa lúc Thanh Phồn cùng Thanh Giản đều đang cảm thấy ông dạy bảo thực tốt, ông lại hạ giọng nói thầm, “Có lợi a, đó chính là điểm chính. Ngay cả ta cũng muốn”. Mọi người sụp đồ, hoàn toàn không nói được gì. Đoàn Dật Phong khòe miệng kéo nhẹ không dễ phát hiện, trong lòng giật mình, thảo nào Diệp Vân cả người đều là tùy ý như vậy, thì ra là có một vị sư phó như thế.

“Các ngươi làm xong chuyện trở về, tất nhiên là sẽ có thưởng”. Thanh Giản hung hăng trừng mắt nhìn Thanh Dịch sau đó trịnh trọng đồng ý với Diệp Vân.

“Nói đùa thôi, chuông môn, ngài nói đi, muốn chúng ta đi làm cái gì?” Diệp Vân nhìn về mặt nghiêm túc trịnh trọng đồng ý của Thanh Giản cười ha ha cho thấy chính mình là đang nói đùa. Bất nạt sư phó của mình còn có thể, nhưng đây cũng là chuông môn nha, cũng phải nể mặt chứ. Khi Đoàn Dật Phong nghe được Diệp Vân tự nhiên nói ra hai từ ‘chúng ta’, trong đáy mắt nổi lên tia nhìn phức tạp khó thấy, lại không người nào có thể thấy.

“Trên một hòn đảo nhỏ ở phương đông xuất hiện dị tượng (hiện tượng khác thường), giống như là thần thú sắp xuất thế”. Chuông môn trầm ngâm, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng cùng nghiêm túc, “Tất cả các môn phái tu chân lớn nhỏ đều đã phái đệ tử mình đến đó. Lần này, ngay cả Vạn Cổ Quạt biến mất đã lâu cũng phái người đi tới đó. Tuyệt đối không thể để cho môn phái tà đạo này đắc thủ. Nếu không, hậu quả thực không thể nào mà tưởng tượng được”.

“A?” Diệp Vân nghe như lọt vào trong sương mù. Thần thú? Vạn Cổ Quạt?

“Vẫn muốn để các ngươi chuyên tâm tu hành, không nói cho các ngươi biết là sợ nhiễu loạn tâm trí của các ngươi, hôm nay là nên nói cho các ngươi biết “. Chuông môn Thanh Giản thờ dãi, dường như là đang rất quyết tâm để nói ra điều này, “Thế giới này có tứ đại thần thú, Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ. Nếu như có thể đem bốn loại thần thú này thu phục dưới trướng, vậy ~~~” chuông môn nói tới chỗ này, dừng lại, ý vị thâm trường liếc nhìn mọi người một cái, mọi người tự nhiên hiểu được. Thần thú này bất kể được ai thu phục, hay đệ tử môn phái nào thu phục, như vậy người này hay môn phái này danh vọng cùng thực lực sẽ đều tăng lên thật lớn, thảo nào tất cả môn phái tu chân đều phái người tới đó.

“Sư phó, vậy Vạn Cổ Quạt kia là cái gì?” Sở Phi Nhi nghi hoặc xen mồm hỏi.

“Là một môn phái tu chân gian ác. Thủ đoạn đề tiện vô sỉ, là một môn phái vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Đệ tử của Vạn Cổ Quạt đều vô cùng độc ác, đánh cướp thành tính. Bao nhiêu sinh linh vừa mới tu luyện ra nội đan liền bị bọn họ giết chết đoạt đi nội đan để tăng lên tu vi của mình. Dị tượng phương đông lần này bọn họ cũng biết, tất nhiên cũng sẽ phái ra đệ tử đến thu phục thần thú. Vì thế, chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ đắc thủ”. Chuông môn Thanh Giản đem quan hệ lợi hại trong đó nói lên.

“Đã biết”. Diệp Vân sau khi nghe xong chỉ nhàn nhạt đáp lại, hỏi tiếp, “Chúng ta lúc nào xuất phát?”

“Sáng mai”. Thanh Giản nói sắc mặt có chút mất tự nhiên, Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong đều là trọng thương vừa khỏi đã liền hạ sơn đi làm việc nguy hiểm như vậy. Thu phục thần thú cũng không phải là đơn giản như vậy, còn có Vạn Cổ Quạt cùng các môn phái khác đều ham muốn.

“Nha, được rồi”. Diệp Vân chân mày cũng không có nhăn một chút, nhàn nhạt đáp lời.

“Sư phó, ta, ta cũng muốn đi”. Sở Phi Nhi đứng bên cạnh có chút gấp gáp thỉnh cầu Thanh Dịch.

“Vậy không được. Nhiệm vụ lần này cũng không phải là đơn giản như vậy, hơn nữa có nguy hiểm. Mỗi đệ tử các môn phái được phái đi sợ là đều có tư chất tối cao, thần thú cũng không nguyện ý trở thành vật cưỡi của người thường, nếu muốn thu phục thần thú đó là tương đương khó khăn. Huống chi còn có người của Vạn Cổ Quạt ham muốn”. Thanh Giản lập tức liền gạt bỏ ý nghĩ muốn đi của Sở Phi Nhi.

Sở Phi Nhi còn muốn nói thêm điều gì đó, Thanh Phồn lúc này lạnh lùng lên tiếng: “Nha đầu, nếu ngươi đi nhất định sẽ liên lụy đến bọn họ. Như vậy, ngươi còn muốn đi sao?”

Thanh Phồn nói vậy giống như một quyền nặng nề giáng vào trái tim Sở Phi Nhi, Sở Phi Nhi cắn cắn môi, cuối cùng cũng không nói gì thêm.

“Được rồi, mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi, chính các ngươi chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai liền xuất phát”. Thanh Giản nói xong cũng xoay người ra cửa, “Các ngươi nghỉ ngơi trước đi”. Thanh Phồn cũng đi theo phía sau ra ngoài, Đoàn Dật Phong phức tạp liếc nhìn Diệp Vân trên giường, dường như muốn nói cái gì, hơi há miệng, nhưng cũng không nói thêm gì, sau đó đi ra ngoài cửa.

“Tiểu chết bầm, lần này ngươi nếu có thể bắt được thần thú về tất nhiên là tốt, nhưng mà, bình an quay về so với cái gì cũng tốt hơn. Nha đầu, ngươi cũng đi về đi, đừng làm trở ngại sư huynh của ngươi nghỉ ngơi”. Thanh Dịch lão đầu thì thầm nói sau đó cũng xoay người ra cửa, Diệp Vân nghe được từ trong giọng nói ông toàn bộ đều là quan tâm.

“Không chết được, sư phó”. Diệp Vân nhàn nhạt cười, nhìn theo Thanh Dịch rời đi. Từ đáy lòng đã có tia ám áp chậm rãi dâng lên.

“Sư huynh ~” Sở Phi Nhi ngồi ở bên giường, trong mắt tất cả đều là không đành lòng cùng lo lắng, “Sư huynh, muội cũng không quấy rầy huynh nghỉ ngơi nữa. Muội đi ra ngoài trước”.

“Ừ, Phi Nhi ngoan, đừng lo lắng. Ta đi rất mau sẽ trở lại”. Diệp Vân tất nhiên thấy được sự lo lắng trong mắt Sở Phi Nhi, trong lòng cũng lo lắng, cái tiểu nha đầu này, mình chỉ yêu thương nàng như muội muội. Nhưng mà ánh mắt nàng nhìn mình hình như còn có điều gì khác. Nhất định phải tìm cơ hội nói rõ ràng với nàng.

Sau khi Sở Phi Nhi rời đi, trong phòng yên tĩnh lại. Diệp Vân nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn Nguyệt Luân màu xanh nhạt nằm trên mu bàn tay. Nhẹ nhàng xoa lên Nguyệt Luân, cảm giác đau thương mà quen thuộc kia lại dâng lên trong lòng. Bỗng nhiên, Diệp Vân ngẩng đầu lên, trong mắt có chút tàn bạo, mỉm cười nhìn người đột nhiên xuất hiện bên giường mình.

Người trước mắt rõ ràng là Đoàn Dật Phong! Lúc mọi người quay về hết hẳn lại quay trở lại.

“Có việc?” Diệp Vân khóe miệng hiện lên nụ cười có chút tà ác, nam nhân không được tự nhiên này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thái tử điện hạ? !

“Có việc?” Diệp Vân khóe miệng hiện lên nụ cười tà ác, nam nhân không được tự nhiên này a.

“Vết thương của ngươi, như thế nào?” Đoàn Dật Phong đi tới bên cạnh vẻ mặt tự nhiên hỏi.

“Khá hơn rồi”. Diệp Vân nơi khóe miệng hiện lên nụ cười tà ác hiển nhiên khiến cho Đoàn Dật Phong có chút áy náy, mà Diệp Vân lại càng nhìn Đoàn Dật Phong thêm ác liệt không có rời đi. Đoàn Dật Phong ánh mắt lập lờ, làm thế nào cũng không dám nhìn vào mắt Diệp Vân.

“VẬY, vậy là tốt rồi”. Đoàn Dật Phong dường như không biết nói thêm điều gì, mãi một lúc lâu mới nhớ ra được một câu như vậy.

“Ừ, vì thế ngươi có thể an tâm đi. Ngày mai gặp”. Diệp Vân nhắm nghiền hai mắt không khách khí đuổi khách.

“Ta nợ ngươi, chắc chắn sẽ trả lại ngươi”. Đoàn Dật Phong nhìn đáng vẻ thờ ơ của Diệp Vân đang dựa vào đầu giường, gần như là cắn ra một câu nói như vậy.

“Không cần, ta nói rồi, ta cũng không muốn cứu ngươi. Chỉ do trùng hợp mà thôi”. Diệp Vân ngáp một cái quay người đi không hề để ý tới Đoàn Dật Phong. Sau đó, phía sau cũng không còn tiếng động gì nữa. Đoàn Dật Phong đã lặng yên rời đi. Diệp Vân giật giật khóe miệng, ngày mai phải cùng nam nhân này đồng hành, lại còn phải ở cùng với nam nhân này một thời gian lâu như vậy? Tể bào toàn thân mình không biết là sẽ chết bao nhiêu a? Lão đầu chương môn chết tiệt, mình nên đòi ông ta bồi thường cho mình thế nào đây?

Sáng sớm hôm sau, cửa phòng Diệp Vân bị đập đến rung trời, kèm theo tiếng của Thanh Dịch lão đầu hô to gọi nhỏ: “Từ tiểu chết bầm nhà ngươi, nhanh lên một chút”.

Diệp Vân nhú nhú mày, ngáp một cái nhanh chóng mặc quần áo vào sau đó ra mở cửa, nhìn Thanh Dịch đang sốt ruột nhàn nhạt hỏi: “Sư phó, bây giờ còn sớm a. Ngài tên là gì a?”

“Tiểu tử chết bầm nhà ngươi!” Thanh Dịch hừ hừ, “Ngươi mang theo cái này đi. Bên trong cái gì cũng có, đều đã chuẩn bị cho ngươi hết rồi đó. Còn có bản đồ”. Thanh Dịch vừa nói vừa đưa một chiếc túi vải nhỏ trong tay cho Diệp Vân.

“Đây là cái gì?” Diệp Vân hiếu kỳ xem xét túi vải trong tay, cái vật nhỏ này có thể là cái gì đây?

“Đây là túi đựng đồ. Về sau ngươi giữ mà dùng, đưa tay ra đây”. Thanh Dịch lão đầu không nói gì kéo lấy tay của Diệp Vân, ngón tay vung lên, trên tay xuất hiện một chiếc kim châm đâm vào đầu ngón tay Diệp Vân, trên ngón tay Diệp Vân lập tức xuất hiện một giọt máu tươi. Thanh Dịch lão đầu tay phải làm ra một dấu ấn kỳ quái, trong miệng nhanh chóng niệm mấy câu khẩu quyết sau đó nhỏ giọt máu trên ngón tay Diệp Vân lên túi vải. Giọt máu vừa nhỏ xuống lập tức không thấy đâu nữa, mà ngay tại lúc này trong đầu Diệp Vân bỗng nhiên cảm giác được rõ ràng trong túi vải kia có những thứ gì. Y phục, thức ăn, nước, đồ gia vị, bạc, thậm chí còn có chấn. Đều được đặt trong túi một cách quy luật, không có hỗn loạn. Diệp Vân kinh ngạc nhìn Thanh Dịch đang nhét túi vải vào trong tay mình, này! Đây chẳng lẽ là túi đựng đồ, cũng chính là túi không gian? Vật này mình cho tới nay cũng chưa hề thấy

qua, cũng không có thấy đệ tử Thanh Sơn nào đeo qua, nói cách khác vật này là vô cùng quý trọng? Thanh Dịch lão đầu cứ nhiên cho mình như vậy? Chợt nhớ tới năm ấy Thanh Dịch ở trên quảng trường nhóm lửa nướng thịt, nhưng mà mình cũng không hề thấy ông ấy để gia vị ở đâu. Thì ra là để trong chiếc túi này.

“Sur phó, ngài cho ta, vậy còn ngài?” Diệp Vân nhìn bộ dáng vẫn còn buồn ngủ mông lung- Thanh Dịch, trong lòng dâng lên ảm áp. Vừa nãy chính lấy máu của mình chỉ sợ là để cho túi đồ này nhận mình làm chủ đi. Sur phó vừa từ bỏ làm chủ chiếc túi này.

“Hi, sur phó ta sẽ nghĩ cách luyện chế cái khác”. Thanh Dịch nói là chẳng hề để ý, nhưng mà muốn luyện chế một chiếc túi để đồ như vậy đâu phải là chuyện nói là được? Tồn hao thời gian cùng tâm huyết đó là điều đương nhiên.

“Sur phó, chờ ta có thời gian ta sẽ chế cho ngài một chiếc”. Diệp Vân đem túi đựng đồ thu vào hắc hắc cười. Nhưng trong lòng thì vô cùng cảm động. Sur phó luôn quan tâm cùng bảo vệ mình không phải mình không biết, chỉ là vì ông luôn luôn không đứng đắn, không có đáng về của một sur phó, chính mình lại nhận không được mà bắt nạt ông.

“Chờ tiểu tử nhà ngươi có thời gian luyện chế a?” Thanh Dịch đảo cặp mắt trắng dã, nói tiếp, “Hi vọng khi đó vì sur còn chưa có thăng thiên”.

“Ha ha, sur phó ~~~” Diệp Vân nở nụ cười, “Đừng bi quan như thế”.

“Được rồi, mau rửa mặt đi rồi đi”. Thanh Dịch thúc giục.

“Sur phó, ngài cũng nên rửa mặt a”. Diệp Vân nhìn về mặt Thanh Dịch trêu đùa, “Sur phó, ngài cũng vẫn chưa rửa mặt mà chạy tới đây đi?”

“A?” Thanh Dịch há to miệng, xoay người vội vàng chạy về phòng mình, chưa rửa mặt đã đến tiền đồ đệ, lát nữa Thanh Phồn lão đầu thấy mình như vậy không biết là sẽ cười nhạo mình thế nào đây.

Diệp Vân nhìn theo bóng lưng Thanh Dịch, khóe miệng hiện lên nụ cười ôn nhu. Bản thân mình, dường như cũng đã thích ứng với thế giới này rồi. Thanh Sơn, sur phó, chương môn, hình như làm đệ tử Thanh Sơn cũng không phải chuyện xấu gì.

Diệp Vân từng đi qua đại quảng trường Thanh Sơn, lại thấy được năm cây cột nhà vẫn đứng lặng nơi đó, Diệp Vân ngẩng đầu nhìn, có chút cảm giác những cây cột này cũng đã lâu năm lắm rồi. Trang trí? Hay là có tác dụng khác? Nhưng mà đã ở Thanh Sơn mười năm rồi vẫn chưa nghe nói qua. Khi Diệp Vân đi tới cửa, mọi người đã chờ ở ngoài. Đoàn Dật Phong vẫn là một thân bạch y như cũ, vẻ mặt hồ hững. Chương môn cùng bốn vị trưởng lão cũng đều đã đến, đương nhiên còn có vẻ mặt chờ mong của Sở Phi Nhi.

“Diệp Vân, Đoàn Dật Phong, lần này đi tuyệt đối phải cẩn thận”. Chương môn lời nói thâm thúy dạn dò, “Nếu như gặp phải người của Vạn Cổ Quật, có thể tiêu diệt thì tiêu diệt, nhưng mà nếu gặp phải kẻ không thể đối kháng được thì tạm thời thôi lui”.

Diệp Vân trong lòng nhin cười, chương môn không hổ là chương môn, ngay cả chạy trốn cũng có thể nói một cách hoa văn như vậy.

“Đạ. Dật Phong đã hiểu”. Đoàn Dật Phong ngược lại lại trịnh trọng chấp tay lĩnh mệnh.

“Đạ, đệ tử biết”. Diệp Vân cũng không tiện làm xấu mặt chương môn, chỉ đành nghiêm túc gật đầu đáp ứng.

“Tiểu Tử, phải cẩn thận nha”. Thanh Dịch đi tới bên người Diệp Vân bỗng nhiên hạ thấp giọng nói, “Khi ngươi đi đến đảo nhỏ sẽ đi qua An Dương thành, trong thành có Tây Hoan tửu lâu, có loại rượu ủ trăm năm nhớ mang về cho ta mấy hũ”.

“Dịch sư đệ!” Thanh Dịch vừa mới nói xong, liền truyền đến tiếng rống lên như sấm của Thanh Phồn, trong giọng nói mang theo mười phần tức giận, “Bọn họ là đi làm việc, không phải đi du sơn ngoạn thủy!”

Thanh Dịch liếc mắt xem thường, ngẩng đầu nhìn trời không nói thêm gì nữa. Diệp Vân trong lòng buồn cười, cũng thấp giọng nói: “Sur phó, ngài yên tâm, ta mang về cho ngài tám chín mươi hũ”.

“Ha ha, được được”. Thanh Dịch vừa nghe lại vui vẻ nở nụ cười, tự nhiên đưa tới tiếng háng giọng của Thanh Phồn cùng sắc mặt cảnh cáo của trưởng lão.

“Sur huynh, huynh, huynh ngàn vạn phải cẩn thận”. Sở Phi Nhi tiến lên, kéo lấy vạt áo của Diệp Vân, trong mắt tất cả đều là không muốn, “Muội, muội chờ huynh trở về. Huynh phải nhanh quay về nhà. Sur phó không cho các sur huynh khác đến tiễn huynh, các sur huynh nhờ muội nói với huynh nhất định phải cẩn thận”.

“Ừ, ta sẽ, muội ở lại Thanh Sơn phải ngoan ngoãn biết không? Luyện tập thật tốt, trở về ta muốn kiểm tra”. Diệp Vân mỉm cười sờ sờ đầu Sở Phi Nhi.

“Vâng, sur huynh, muội nhất định sẽ tu hành thực tốt”. Sở Phi Nhi lưu luyến không rời nhìn Diệp Vân.

“Vật này, các ngươi mang theo. Đây là Truyền Âm Phù, nếu có chuyện gì thì lập tức liên hệ với chúng ta. Chỉ cần truyền công lực vào là được”. Chương môn vừa nói vừa móc hai tấm bùa từ trong áo ra, đem một chiếc đưa cho Đoàn Dật Phong. Diệp Vân tròn to mắt nhìn nhìn vật trong tay Đoàn Dật Phong, trong lòng âm thầm nói thầm, rất cao cấp đi, trong lòng ngạc nhiên đây là bộ đàm. Hay là vô tuyến, bộ đàm không có hạn chế khoảng cách? !

Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong từ biệt mọi người, từng người ngự kiếm phi hành rời đi, bay về phía chân núi Thanh Sơn. Người tu chân không thể can thiệp vào cuộc sống của con người, không thể khiến bị khủng hoảng. Đây vẫn là điều mà chương môn luôn dặn dò chỉ khi nào ở nơi ít người mới có thể

ngự kiểm phi hành, tuyệt đối không thể trong thành lớn huyện nhỏ bay trên không khiến mọi người rối loạn. Từ xưa đến nay, đây dường như đã trở thành quy định bất thành văn, tất cả người tu chân đều tuân thủ một cách nghiêm chỉnh.

“Phía trước không xa chính là An Dương thành. Chúng ta đi xuống thay xe ngựa”. Diệp Vân nhìn về phía trước không có quay đầu nhìn Đoàn Dật Phong cứ như vậy nhàn nhạt nói, trong lòng rất là không được tự nhiên, ở chung với một người không được tự nhiên như vậy, thật sự là muốn chết a.

“Ừ”. Đoàn Dật Phong cũng nhàn nhạt đáp một câu, ngự kiểm phi xuống dưới, Diệp Vân đi theo phía sau. An Dương thành, chính là nơi mà Thanh Dịch lão đầu đã nói đây. Sau khi hai người vừa hạ xuống, Diệp Vân lấy bản đồ mà Thanh Dịch lão đầu đã chuẩn bị tốt từ trong túi ra. Trên bản đồ đã đánh dấu đảo nhỏ phía đông kia rất kỹ càng, vượt qua Nhiều Thiên quốc lại đi qua tiểu quốc này, là đến Hải Vực vô chủ này. Mà cái đảo hoang kia cách Từ Đăng đảo rất gần, chính là môn phái tu chân am hiểu không chế linh thú.

Vào An Dương thành, Diệp Vân lập tức kéo lấy một người qua đường hỏi Tây Hoan lâu ở nơi nào. Người qua đường kinh ngạc nhìn vị thiếu niên phong hoa tuyết đại này, nhất thời ngây dại quên mất trả lời. Hỏi tiếp vài người nữa cũng đều như thế. Đoàn Dật Phong không kiên nhẫn nữa lại, việc phải làm chính là tìm hai con ngựa sau đó gấp rút lên đường, mà không phải đến từ lâu ăn uống.

“Đoàn sư huynh, chúng ta mua rượu liền lên đường”. Diệp Vân tự nhiên nhìn ra Đoàn Dật Phong không kiên nhẫn, thế nên nói ra câu như vậy. Đoàn Dật Phong quay mặt đi, cũng không nói đồng ý hay phản đối gì.

“Vị tỷ tỷ này, xin hỏi Tây Hoan lâu đi hướng nào?” Diệp Vân đi đến bên đường hỏi một người bày bán hàng. Đoàn Dật Phong quay đầu nhìn cảm thấy chút nữa trật khớp. Cái gì tỷ tỷ, người trước mắt này rõ ràng là một lão phụ nhân (người đàn bà có chồng), nhìn thế nào cũng đã năm sáu chục tuổi. Diệp Vân lại có thể trợn mắt nói dối như vậy? !

“Ái chà, vị tiểu ca này, xem như ngươi hỏi đúng người rồi”. Lão bà bà mặt cười như hoa nở, một câu ‘tỷ tỷ’ này thực sự khiến bà như mở cờ trong bụng. “Đi thẳng về phía trước, sau đó quẹo trái, sau đó đi qua hai con đường ngươi liền thấy được. Vị tiểu ca này rất tuấn tú a”.

“Ha ha, đa tạ tỷ tỷ”. Diệp Vân cười cười, xoay người đi theo hướng lão bà bà kia đã chỉ. Đoàn Dật Phong trầm mặt đi theo phía sau.

Dựa theo sự chỉ đường của lão bà bà kia, cuối cùng hai người cũng đã tới trước cửa Tây Hoan lâu, liền thấy được tiểu nhị đang đứng cạnh cửa đưa tiễn khách nhân, mặt cười cũng sắp cứng đờ. Mà mấy người ra ngoài mặt cũng trầm lại không nói lời nào.

“Tiểu nhị?” Diệp Vân tiến lên nhìn một màn trước mắt ý hỏi.

“Khách quan, thực sự ngại quá. Hôm nay đã có vị khách bao cả tửu lâu, mời khách quan lần khác tới”. Tiểu nhị khó xử xin lỗi.

“Nha, như vậy. Ta chỉ muốn mua vài hũ rượu ủ trăm năm của các ngươi mà thôi”. Diệp Vân nhàn nhạt nói, “Cái này cũng không khó làm đi?”

“Ngạch ~” tiểu nhị nhìn vẻ mặt tuyệt mỹ của Diệp Vân trước mắt, sau một lúc lâu nói không nên lời cự tuyệt người trước mắt.

“Thế nào, tiểu nhị, ngươi mau chóng bán cho ta, ta lập tức rời đi”. Diệp Vân tiếp tục thương lượng.

“Được rồi. Mời khách quan vào bên trong, mua xong cũng mau chóng rời đi thôi. Hôm nay người tới bao hết cả tửu lâu, chính là Bình thân vương An Dương thành”. Tiểu nhị trong giọng nói mang theo tự hào, “Trong thành An Dương này, rượu ủ trăm năm của Tây Hoan lâu của chúng ta là nổi tiếng nhất”.

Thì ra là là vương gia mở tiệc chiêu đãi khách nhân, thảo nào mà đã đặt bao hết mà những người bị mời ra ngoài cũng không dám nói gì.

“A, vương gia đã đến. Khách quan, ngài tự mình đến chỗ trưởng quầy mua đi. Ta phải đi tiếp đón”. Tiểu nhị vội vội vàng vàng chỉ hướng đi cho Diệp Vân sau đó lại vội vội vàng vàng ra cửa.

Cửa vào có vài người đến, mà người đi đầu ăn mặc đẹp đẽ quý giá, là một thiếu niên có khuôn mặt tuấn mỹ, còn bên cạnh là một nam tử trung niên cũng ăn mặc sang trọng, trên y phục có thêu hình kỳ lân. Chắc hẳn đây là Bình thân vương gia trong miệng tiểu nhị kia rồi. Mà đường đường là một vương gia lại cười lấy lòng thiếu niên trước mặt, thái độ rất là cung kính. Diệp Vân hơi nhíu mày, vì sao lại có cảm giác thiếu niên này có chút quen mặt?

“Thái tử điện hạ, ngài đã tới.”. Mặc dù người ở cửa cách Diệp Vân bọn họ khá xa, thanh âm cũng rất nhỏ, thế nhưng Diệp Vân lại nghe được rõ ràng lời vị vương gia kia nói.

Thái tử điện hạ? ! Thiếu niên tuấn mỹ đi phía trước kia chính là đứa nhỏ lúc trước bị bắt cóc cùng mình sao? Sau hán lại đưa ngọc bội cho mình? ! Khó trách mình lại cảm thấy quen mặt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hương Sơn Cốc – sư muội mỹ nữ

Diệp Vân quay đầu lại không nhìn về phía cửa, mua xong mười vò rượu liền rời đi. Khi mọi người đứng ở cửa bước lên lầu, Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong mới ra khỏi cửa của tử lâu.

“Người người quen sao?” Ra cửa, Đoàn Dật Phong bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Không, không nhận ra”. Diệp Vân rũ mắt thấp xuống, nhàn nhạt đáp lại một câu, “Đi thôi, tìm cỗ xe ngựa”. Nói xong, tay Diệp Vân lại vô ý thức sờ vào miếng ngọc bội đeo trên ngực kia, miếng ngọc bội năm đó đưa bé trai đưa cho mình, vẫn không có vết vỡ. Coi như là vật kỷ niệm đi. Năm hải của năm đó cũng đã trưởng thành thành một nữ thiếu niên. Trương Tôn gia hiện tại thế nào rồi?

“Ngồi xe ngựa?” Đoàn Dật Phong hỏi lại.

“Ngươi muốn đi bộ?” Diệp Vân cong miệng hỏi lại.

Đoàn Dật Phong không nói thêm gì nữa, cũng không có đem ý tưởng muốn đi mua hai con ngựa nói ra. Nếu Diệp Vân muốn ngồi xe ngựa vậy thì ngồi xe ngựa đi.

Khi xe ngựa chạy cách xa An Dương thành một đoạn, trong xe hoàn toàn yên tĩnh. Đoàn Dật Phong nhắm mắt tựa vào thành xe không hề nói gì. Diệp Vân thì quan sát bản đồ, đến vùng hải vực vô chủ kia đường còn rất dài. Ra khỏi Nhiều Thiên quốc còn phải đi qua một số tiểu quốc khác mới có thể đến vùng hải vực kia. Đến chỗ nào người ở thưa thớt liền ngự kiếm phi hành, cứ theo tốc độ này, không đến năm ngày là có thể đến. May mắn a, thời gian ở chung với nam nhân không được tự nhiên này cũng không hề dài như mình tưởng tượng.

Dọc theo đường đi hai người vẫn trầm mặc như vậy gấp rút lên đường, thỉnh thoảng nói chuyện câu được câu không khiến cho Diệp Vân cảm thấy té bào nào bỏ mình đi rất nhiều. Ba ngày sau rốt cuộc ra khỏi lãnh thổ của Nhiều Thiên quốc, đi tới một số tiểu quốc nằm giữa Nhiều Thiên quốc cùng vùng hải vực vô chủ kia. Giữa các tiểu quốc này thỉnh thoảng lại có phân tranh, vì mở rộng lãnh thổ của mình. Nhưng phần lớn những tiểu quốc này cũng ít dân, không có thành tựu. Đây cũng là nguyên nhân vì sao trên đại lục này hình thành tam quốc ở thế chân vạc, chính là vì có nhiều tiểu quốc phân tranh. Nhiều Thiên quốc ở bắc, Song Minh quốc ở phía tây, Trường Bạch quốc ở phía nam. Ba nước này vẫn luôn ở thế chân vạc về mặt địa lý cũng có liên hệ rất lớn, phần lớn đều là đất rộng nhiều dân. Nhớ tới chương môn đã nói qua, tất cả các phái tu chân lớn nhỏ đều đã đi tới hoang đảo phía đông, như vậy cách hoang đảo gần nhất – Từ Đăng đảo hiển nhiên không cần phải nói, Hương Sơn Cốc ở Song Minh quốc chỉ lấy nữ đệ tử, Yên Mạch Cốc am hiểu sử dụng dược lý ở Trường Bạch quốc còn có Thiết Huyết Môn chỉ thu nhận nam đệ tử tại Hỗn Loạn sơn mạch đều đã đến. Còn lại những môn phái nhỏ cũng không được rõ ràng.

Trong ngày này, vào ban ngày hai người ngự kiếm phi hành, sắc trời dần dần tối xuống, vừa hạ xuống đất cũng không thấy người nào, xem ra đã đi ngủ hết rồi. Diệp Vân nhớ tới trong cái túi Thanh Dịch lão đầu đưa cho cũng có chặn gì gì đó, trong lòng vui vẻ, lão đầu thật đúng là chu đáo a.

“Ta đi tìm củi nhóm lửa”. Sau khi hạ xuống Đoàn Dật Phong không có nhìn Diệp Vân nhàn nhạt nói một câu liền xoay người vào rừng. Diệp Vân nhàn rồi, tựa vào gốc cây ngồi xuống, lấy đồ ăn cùng nước uống từ trong túi ra. Tay vừa chạm đến miếng lương khô liền nghe thấy một giọng nói giận dữ.

“Vô sỉ cuồng đồ, hạ lưu, xem kiếm đây!” Một giọng nói yêu kiều mang theo tức giận vang lên.

“Ái chà, cô nàng còn rất ác liệt. Lát nữa lột quần áo ngươi ra xem ngươi còn mạnh mẽ được không. Ha ha ~” sau đó, là một trận tiếng cười đắc ý mà vênh vao vang lên. Trong tiếng cười tràn đầy thô tục.

“Bạch sư tỷ, tỷ đi đi, không cần để ý đến muội ~” Lại thêm một giọng nữ nữa tràn đầy lo lắng.

Diệp Vân khẽ nhếch khóe miệng, lấy ra một trái táo không thèm rửa mà hăng hái cắn, trong lòng phiền muộn muốn chết. Từ khi đặt đến cảnh giới Tĩnh Tâm Sáng này thực đúng là có chút phiền, thường xuyên nghe thấy hay nhìn thấy một số chuyện mà mình không hề muốn thấy. Phiền muốn chết !

“A ~” một tiếng gào thét khỏ cùng thê lương truyền tới. Hiển nhiên chủ nhân của thanh âm này đã bị thương nặng.

Diệp Vân dờ dẩn nhai nhai trái táo trong miệng mình, đột nhiên cảm giác được điều gì đó không đúng. Còn chưa có rửa ~! Diệp Vân buồn bực phun táo trong miệng ra. Cứu hay là không cứu? Nếu cứu khẳng định là phiền phức cũng sẽ tới, còn nếu như không cứu thì ‘lòng dạ uế oải’ này đến bao giờ đây?

“Hương Sơn Cốc sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Bọn tà phái vô sỉ các ngươi”. Giọng nữ vừa kêu lên lúc trước lúc này tràn đầy phẫn nộ cùng hiên ngang lâm liệt.

Chờ một chút! Hương Sơn Cốc? Một trong ngũ đại môn phái tu chân – Hương Sơn Cốc? Chắc! Diệp Vân phiền muộn nhìn nhìn trái táo trong tay, lại thả lại vào túi đựng đồ, lát nữa ăn vậy. Dù sao bỏ vào trong túi đựng đồ cũng sẽ không bị biến chất. Sự phò lúc trước cũng đã dặn nàng bảo trì quan hệ tốt với tứ đại môn phái còn lại cũng không tệ, bởi vì nếu như giúp, sau này còn có thể có được chỗ tốt. Khi Thanh Dịch lão đầu vừa nói được nửa câu Diệp Vân thở ra một hơi lạnh, ‘hắn’ mới không tin Thanh Dịch lão đầu sẽ hiểu được cái gì mà đại nghĩa cùng các phái tu chân khác bảo trì quan hệ đâu, kết quả câu nói kế tiếp đã bộc lộ rõ tâm tư của lão. Có thể được chỗ tốt...

Xem ở mặt tốt, còn có thể khiến cho những tạp âm này không thể cường gian lỗ tai của mình, giúp đi! Nếu không ăn cũng không được ăn thoải mái, ngủ cũng sẽ không thoải mái.

Diệp Vân vỗ phui bụi trên người, đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm một chút, trong nháy mắt đã đến nơi ngọn nguồn phát ra tiếng nói kia. Thân hình cực nhanh, nơi đi qua chỉ để lại tàn ảnh.

Khi thấy được một màn trước mắt, Diệp Vân nhẩn mày lại. Hai nữ tử mặc quần áo phấn hồng chắc hẳn là đệ tử của Hương Sơn Cốc, một người đã bị kiềm chế không thể nhúc nhích ở gốc cây, một người chật vật té trên mặt đất, bên mỗi nàng còn vương một vết máu cùng một bãi máu trước mặt cho thấy nàng đang bị thương nặng. Còn người được gọi là tà phái kia cũng đang đem kiếm cắm lại về trên lưng của mình, về mặt mang theo tươi cười tiến lại gần nữ tử đang bị thương kia. Còn có một người! Diệp Vân ánh mắt chợt nhìn lên, một nam tử áo đen ngồi trên ngọn cây, yên lặng nhìn trời, từ góc độ này nhìn không rõ về mặt của người kia. Mà nam tử kia vẫn không hề liếc nhìn dưới mắt đất một cái, phảng phất giống như hết thảy không hề liên quan đến hắn.

“Uy!” Diệp Vân bất chợt không chút để ý lên tiếng gọi nam tử đang muốn ra tay kia. Nam tử này, tướng mạo còn có thể được, đáng tiếc a ~ trong ánh mắt kia tất cả đều là bỉ ổi.

“Người là ai?!” Nam tử bỉ ổi kia giật mình nhảy dựng lên, bỗng nhiên rút kiếm ra chỉ vào Diệp Vân, nơi đáy mắt tràn đầy kinh hãi, rõ ràng Diệp Vân tới gần hắn như vậy mà hắn cũng không hề biết.

“Đi ngang qua “. Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã, “Muốn nghỉ ngơi, nhưng mà bị giọng nói ghê tởm kia của ngươi cũng khiến cho ta không nuốt nổi cơm. Vì thế, ta muốn bẻ hết răng của ngươi!” Thái độ cao ngạo thần nhiên kia của Diệp Vân hiển nhiên là đã chọc giận nam tử này. Hai nữ tử đang bị áp chế kia nghe Diệp Vân nói cũng ngây ngẩn cả người. Nhưng khi hai người nhìn kỹ lại, thấy được y phục của Diệp Vân, trong lòng nhất thời dâng lên hi vọng. Là đệ tử Thanh Sơn! Khi thấy kỹ hóa ra lại là một thiếu niên tuyệt mỹ như vậy, trong lòng ngực lại bang bang đập lên.

“Khẩu khí thật lớn!” Nam tử kia cười lạnh, “Thật ra ta lại muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh làm gì đây!”

“Vị sư huynh phái Thanh Sơn này xin cẩn thận. Người này biết bó thuật”. Nữ tử té trên mặt đất sột ruột hô lên tiếng

Bó thuật? Khiến cho người ta không thể nào nhúc nhích? Diệp Vân nghi hoặc, pháp thuật này hình như cũng tương đối cao cấp, nam tử trẻ tuổi trước mắt này biết hay sao?

Nhưng mà sau một khắc, Diệp Vân liền hiểu ra. Bó thuật? Cười nhạo! Người này căn bản không hề biết bó thuật, mà cũng chỉ là trò quỷ! Bởi vì khi nam tử thô tục kia vùng kiếm lên, Diệp Vân thấy không phải là ai khác, mà là Diệp Thái! Một người căn bản sẽ không có khả năng xuất hiện ở trước mắt mình! ! !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Muốn? Muốn nữa không?

Nhưng mà ngay sau đó, Diệp Vân liền hiểu ra. Bó thuật? Buồn cười! Người này căn bản không hề biết đâu là bó thuật, mà chỉ là trò lừa mà thôi! Bởi vì ngay khi nam tử này vừa vùng kiếm lên, Diệp Vân thấy không phải ai khác, mà là Diệp Thái! Một người căn bản không thể nào xuất hiện trước mắt mình được! ! ! Trò ảo thuật này xác thực cũng cao minh, giống như đúc như vậy. Diệp Thái khuôn mặt mỉm cười: “Chị ~ e rất nhớ chị”.

Trên gương mặt hắc y nam tử kia hiện lên nụ cười thành công, chính là như vậy, nhìn đi, trước mặt các ngươi chính là hình ảnh mà các ngươi muốn thấy nhất. Chỉ cần phân tâm một chút là mình có thể ra tay chế trụ kẻ đó.

“Ngươi là kẻ ngu ngốc sao?” Mà một lúc sau chính là tiếng cười châm chọc của Diệp Vân cùng một kiếm vùng lên không chút lưu tình. Ảo ảnh chỉ trong nháy mắt đã biến mất, hắc y nam tử kinh hãi, cấp tốc lui về phía sau mới tránh được một kiếm tàn nhẫn này.

“Ngươi! ~” hắc y nam tử kinh ngạc nhìn thiếu niên ở trước mắt, chẳng lẽ ‘hắn’ không có điều gì thực sự muốn thấy sao, không có gì quan tâm nhất sao? Cứ nhiên không hề do dự một chút nào chém ra một kiếm như vậy

“Người của Vạn Cổ Quật?” Diệp Vân nheo mắt nhìn hắc y nam tử đang cảnh giác trước mắt.

“Hừ! Biết là được rồi”. Hắc y nam tử kia cười đầy đắc ý. Không chỉ cậy vào danh hào (tên & biệt hiệu) của Vạn Cổ Quật làm cho người ta trong lòng run sợ, mà lần này còn có Lạc Tâm Hồn sư huynh cùng đến, tu vi của hắn sợ rằng trong Vạn Cổ Quật đã không người nào có thể địch nổi rồi. Lần này là do hắn buồn chán muốn đi xem thần thú, nếu không phải là như thế, chương môn cũng không có cách nào mời hắn được.

“Nha, vậy ngươi liền đi chết đi”. Diệp Vân khẽ mỉm cười, cười mỉa hoặc, cười tàn nhẫn.

“Chỉ bằng ngươi?!” Hắc y nam giống như nghe được chuyện chế cười lớn nhất mà ha ha cười lớn tiếng, nhưng cũng chỉ mới cười được một nửa liền im bặt, kinh hoàng vùng kiếm chống lại Diệp Vân đang tấn công về phía mình. Mà nam tử ngồi trên cây kia đầu cũng không hề quay lại một chút, vẫn im lặng nhìn bầu trời đêm.

“Vị sư huynh Thanh Sơn phái xin hãy cẩn thận, người này âm hiểm giao hoạt”. Nữ tử trọng thương ngã trên mặt đất lo lắng hô lên.

Diệp Vân trong lòng cười thầm, âm hiểm giao hoạt sao? So sánh với mình thì thế nào đây?

“Đi tìm chết đi, tiểu bạch kiểm”. Hắc y nam từ nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ một tiếng với Diệp Vân sau đó đột nhiên bay vút về phía sau, từ trong lòng móc ra một thứ gì đó vung về phía này.

“Là ong độc!” Nữ tử mặc y phục hồng nhạt bị chế trụ nơi gốc cây không thể nhúc nhích kia thấy vậy về mặt kinh hoàng kêu lên. Loại ong độc này nuôi rất khó, bởi vì muốn bắt được nó cũng vô cùng khó khăn. Trên người hay trên đuôi chúng nó đều mang kịch độc, nếu không cẩn thận mà bị đốt, hậu quả sẽ khó lòng mà tưởng được. Toàn thân sẽ sưng vù cho đến thối rữa!

“Thieu đốt”. Diệp Vân khoe miệng hiện lên nụ cười tàn bạo, theo miệng nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, đối phương còn chưa rõ là có ý gì, khắp bầu trời lửa nổi lên âm ầm. Đàn ong độc trên không trung lập tức bị đốt trụi, rơi đầy trên mặt đất. Diệp Vân nhìn ong độc rơi đầy trên mặt đất, thầm nghĩ mấy thứ này quả nhiên là lợi hại. Nếu như chỉ là ong bình thường, sợ rằng sẽ bị đốt ngay cả tro cũng không còn.

“Ngươi, ngươi biết Mạn Thiên Lưu Hóa?!” Hắc y nam từ kia về mặt kinh hãi nhìn về mặt không hề để ý của Diệp Vân, lời nói đã không được rõ ràng. Thiếu niên trước mắt này tuyệt đối cũng không vượt qua mười tám tuổi, còn trẻ tuổi như vậy mà đã có tu vi như thế, hơn nữa lại có thể sử dụng hóa hệ pháp thuật thuần thực như vậy, không cần đọc khẩu quyết đã có thể phát động. Tiếp theo suy nghĩ chuyển đổi, ánh mắt càng thêm trầm xuống. Mặc dù thiếu niên trước mắt muốn trưởng thành còn phải một đoạn thời gian nữa, Thanh Sơn năm nay lại có được đệ tử xuất sắc như vậy. Nhất định phải bóp chết hắn ngay tại bây giờ, tuyệt đối không thể để cho hắn trưởng thành rồi trở thành uy hiếp lớn cho mình.

“Nguyệt Luân”. Diệp Vân không thêm để ý đến kẻ đang kinh ngạc trước mắt này, mà khẽ quát một tiếng, đem kiếm trên tay phải đặt trên mặt đất, nhẹ gợn tay ra. Một đạo ánh sáng màu lam nhạt phát ra, Nguyệt Luân ngâm nga một tiếng, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại nguyên hình trên tay Diệp Vân. Dưới ánh trăng, Diệp Vân một thân quần áo trắng phiêu phiêu, tuyệt gương mặt tuyệt mỹ hiện lên nụ cười thần nhiên, Nguyệt Luân màu lam nhạt tản ra ánh sáng màu lam nhạt mịn hoặc lòng người. Một màn này khiến hai nữ đệ tử Hương Sơn Cốc vô cùng rung động, càng khiến cho hắc y nam từ trước mắt kinh hãi. Đây là vũ khí gì vậy? Chưa từng thấy qua có hình dạng như vậy. Nhưng lại tỏa ra linh khí lớn như vậy, lại còn tuyệt luân như vậy, ngay cả heo cũng biết đây chính là vũ khí tốt. Nghĩ tới đây, nam nhân áo đen tự phi nhô trong lòng, cảm giác hình như mình ví dụ như vậy không được thỏa đáng cho lắm.

Có thể giết thì giết, không thể giết thì bỏ chạy. Diệp Vân nhớ tới lời chương môn cấm dặn, mặc dù cũng không hẳn là nói như vậy. Ý chương môn chạy cũng phải chạy đẹp một chút, đại khái có thể hiểu như vậy đi? Nam nhân áo đen trước mắt này? Đương nhiên là có thể giết. Nhưng mà người trên cây kia, hình như vẫn đang kìm nén hơi thở, hoàn toàn không thể nhìn thấu tu vi của người này.

Nam nhân áo đen đối diện với Diệp Vân nhìn chằm chằm Nguyệt Luân trong tay Diệp Vân, tham lam trong mắt lại càng thêm rõ ràng. Vũ khí tốt! Thực sự là vũ khí tuyệt thế a. Chỉ cần giết tiểu tử trước mắt này, món vũ khí này sẽ thành của hắn!

“Muốn?” Diệp Vân tất nhiên cũng thấy rõ sự tham lam trong mắt nam tử áo đen kia, nhẹ nhàng cười lạnh.

“Thế nào? Muốn dâng tặng cho bốn đại gia sao?” Nam nhân áo đen kia hừ lạnh, khinh thường nói, “Chờ bốn đại gia giết ngươi, vũ khí chính là của đại gia”.

“Cho ngươi a”. Diệp Vân ha hả nở nụ cười, nhưng mà nụ cười kia lại khiến hắc y nhân cảm thấy băng hàn tận xương, bởi vì chỉ trong nháy mắt, nụ cười lạnh như băng kia của Diệp Vân càng lúc càng tới gần, ngay gần bên tai nam nhân áo đen. Thật nhanh! ! !

“Xoẹt” một tiếng, máu đỏ bắn ra tung tóe, trong đêm trăng tròn tạo ra một vòng cung yêu dã.

“A ~~~!” Nam nhân áo đen thê lương kêu to một tiếng, bịt kín tay bị thương của mình dùng toàn bộ công lực lui lại phía sau, cách xa Diệp Vân. Hai nữ đệ tử Hương Sơn Cốc thấy được tình cảnh trước mắt, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng. Mà hắc y nam tử trên cây vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Nguyệt Luân màu lam nhạt tỏa ra ánh sáng u lãnh, trên mặt đất là một cánh tay của nam nhân áo đen kia, mặt đất toàn máu. Mà trên Nguyệt Luân không hề dính một vệt máu nào.

“Còn muốn không?” Diệp Vân hơi híp mắt, vẫn là nụ cười khiến lòng người ta lạnh lẽo kia, lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn nam nhân áo đen kia. Mà nụ cười lạnh lẽo của Diệp Vân lại khiến cho hai nữ đệ tử Hương Sơn Cốc nhìn cảm thấy ảm áp vô cùng, tự tin như vậy. Lại càng mịn hoặc lòng người như vậy.

Nam nhân áo đen kia bỗng nhiên cảm thấy sự băng lãnh xuyên vào da thịt, tận vào xương cốt, thẳng vào trái tim. Hắn đột nhiên hiểu được, thiếu niên trước mắt này, mình cũng không phải là đối thủ của hắn. Bất luận là tốc độ hay tu vi, hay là vận dụng pháp thuật có linh hoạt hay không. Người này thực đáng sợ, Thanh Sơn lúc nào lại thu được một người đáng sợ như vậy? Thiếu niên trước mắt này vừa mới chặt đứt tay của mình, nhưng lại có thể mỉm cười như hoa như vậy. Rốt cuộc ‘hắn’ là loại người thế nào? Trong lòng có chút sợ hãi, nam nhân áo đen kia tự nhiên là vô tâm ham chiến, vội vàng cầm máu cho cánh tay của mình, chặt vật gọi hắc y nam tử đang ngồi trên cây kia: “Lạc sư huynh, cứu cứu đệ. Lạc sư huynh ~~~”

“Chính mình rước lấy, tự mình giải quyết”. Nhưng mà đáp trả nam nhân áo đen kia chỉ là một câu nói như vậy, giọng nói lạnh lạnh không hề có một tia gọn sòng, không có một tia độ ảm. Người trên cây vẫn như trước ngẩng đầu nhìn ánh trăng non trên đầu.

Hai nữ tử ngã trên mặt đất kinh hãi thoáng liếc nhau, từ khi các nàng bị tập kích cho tới bây giờ, nam nhân kia vẫn không hề liếc nhìn bên này lấy một cái, phẳng phất như tất cả mọi chuyện không hề có quan hệ gì đến hắn vậy. Hiện tại sư đệ đồng môn gặp nạn, hắn lại có thể lãnh khốc nói ra được câu như vậy. Chẳng lẽ tà phái đều là vô tình như vậy hay sao?

“Lạc sư huynh, van cầu huynh, cứu cứu đệ, đệ không bao giờ gây thêm phiền toái nữa. Nam nhân áo đen kia hướng về phía người trên cây khẩn khoản cầu cứu.

Diệp Vân lạnh lùng nhìn hắc y nam từ trên cây, nắm chặt lấy Nguyệt Luân trong tay hơn. Chẳng biết tại sao, trong lòng Diệp Vân nổi lên cảnh báo, trực giác cho thấy nam nhân này không hề đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Lạc Tâm Hồn

Diệp Vân lạnh lùng nhìn hắc y nam từ trên cây, càng thêm nắm chặt lấy Nguyệt Luân trong tay. Chẳng biết tại sao, trong lòng Diệp Vân nổi lên tia cảnh báo, trực giác cho thấy nam nhân này không hề đơn giản.

Hắc y nam từ trên cây chậm rãi thu hồi ánh mắt đang nhìn ánh trăng trên bầu trời, nghiêng đầu nhìn về phía dưới tàng cây.

Diệp Vân lúc này mới thấy rõ được dung mạo của nam tử này. Con người màu bạc? ! Một đầu tóc đen nhánh đón gió lay động, trong con người màu bạc đó không hề có một tia nhiệt độ nào. Đây là gương mặt thế nào a? Làm cho không người nào có thể nhìn gần, rung động lòng người. Trong con người màu bạc kia phảng phất như có dòng xoáy có thể hút con người ta hăm sâu vào đó. Hai nữ đệ tử Hương Sơn Cốc nháy mắt hít thở không thông. Nam tử trên cây kia, thật sự là con người sao? Nếu như là con người, vì sao lại có thể có được một dung mạo đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông như vậy. Ánh trăng sáng trên bầu trời kia ở trước mặt hắc y nam dường như cũng mất đi ánh sáng. Nhưng mà, mặt của hắc y nam, mắt của hắc y nam, môi của hắc y nam, lại không hề có một chút cảm xúc nào. Lạnh! Vô cùng băng lạnh! Trong đôi mắt đó dường như không hề cất chứa thứ gì, chỉ là hờ hững nhìn đám người dưới tàng cây kia.

Diệp Vân nắm chặt Nguyệt Luân trong tay nhìn nam tử tuấn mỹ như yêu nghiệt kia, càng tập trung tinh thần. Không khỏi thừa nhận, nam tử trước mắt này là kẻ tuấn mỹ nhất mà mình thấy từ trước đến nay. Bất kể là vị thái tử kia hay là Đoàn Dật Phong, cũng không thể so sánh được cùng với người trước mắt này. Trên người hắc y nam lạnh lùng, còn có một luồng, một thứ gì đó? Diệp Vân trong lòng thậm chí có chút nghi ngờ, cảm thấy trong đôi mắt màu bạc của nam nhân này có ẩn ẩn đau thương? Là nhìn nhầm rồi đi. Con người kia lạnh hơn so với băng ngàn năm kia, sao lại có thể đau thương được chứ?

“Diệp Vân”. Lúc này, Đoàn Dật Phong bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau Diệp Vân, liếc mắt nhìn toàn cảnh một cái, liền hiểu rõ trước mắt này xảy ra chuyện gì. Đoàn Dật Phong ánh mắt liếc qua Nguyệt Luân trong tay Diệp Vân, trong lòng có chút chấn động. Đây là vũ khí mà Diệp Vân tìm được tại Kiếm Phàn Mộ sao? Đúng là một vũ khí tuyệt thế. Diệp Vân làm như thế nào khiến cho thanh kiếm này nhận chủ đây?

“Đoàn sư huynh, đừng nhúc nhích”. Diệp Vân nói nhỏ một câu, ánh mắt không hề rời người nam tử đang từ trên cây nhảy xuống. Không đơn giản, nam nhân này, mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắc y nam! Thậm chí liên thủ cùng Đoàn Dật Phong cùng nhau đánh cũng không thắng được! Từ trên người hắc y nam tỏa ra loại linh khí có màu sắc mà mình chưa hề thấy qua. Người bình thường có màu lam nhạt nhạt, nhưng mà trên người hắc y nam lại là màu bạc! Hơn nữa lại còn sâu đậm như vậy. Hắc y nam đã đạt đến một cảnh giới khác với mọi người? Hay là, hắc y nam vốn là kẻ ngoại tộc?

“Lạc sư huynh, cứu cứu đệ, đệ sẽ không gây phiền phức nữa”. Nam nhân bị Diệp Vân chặt đứt một cánh tay kia lên tiếng khẩn cầu, sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Những kẻ chính đạo dối trá này, giết bọn họ, Lạc sư huynh”. Bị chặt đứt một cánh tay, không cần nói cũng thấy được trong chuyện này có bao nhiêu đau đớn cùng khuất nhục (áp bức và lăng nhục). Sẽ ảnh hưởng lớn đến việc tu hành sau này! Là một nam nhân làm sao có thể không hận?

Nam tử trên cây nhẹ nhàng bay xuống, thân nhiên liếc nhìn vị sư đệ đồng môn đang bị thương kia. Nhưng mà chỉ là một cái liếc mắt thân nhiên như vậy, lại khiến cho nam nhân áo đen kia bị dọa cho run rẩy bầy, vội vàng giải thích: “Không, Lạc sư huynh, đệ tuyệt đối không phải đang mệnh lệnh cho huynh, đệ tuyệt đối không có ý đó. Là do đệ nhất thời nói lỡ thôi. Xin lỗi, Lạc sư huynh, xin lỗi ~” Nam nhân áo đen kia lưng đã toát mồ hôi ướt cả áo, trên trán cũng rịn ra một tầng mồ hôi. Mồ hôi chảy ra khi cánh tay bị thương vừa khô đi thì một tầng mồ hôi khác lại thay thế. Vị sư huynh Lạc Tâm Hồn này, tính tình lạnh lùng, tuyệt tình, mình vừa rồi đúng là thực sợ y càn rỡ, lại không chú ý đến khẩu khí. Nếu như chọc giận hắc y nam, đừng nói cứu mình, thậm chí hắc y nam cũng có thể một chương đánh chết mình mà ngênh ngang rời đi. Nam nhân này, Lạc Tâm Hồn, mới thật sự là người nam nhân kinh khủng nhất.

Lạc Tâm Hồn quay đầu lạnh lùng nhìn Diệp Vân, trong lòng cười khế, thiếu niên này tư chất quả là không tệ. Thảo nào Sát Địch Nhân không thể chống lại được, còn bị chặt tay. Chẳng qua, đến đây là kết thúc.

Mà kẻ bị Diệp Vân chặt đứt một tay – Sát Địch Nhân thấy Lạc Tâm Hồn nghiêng đầu, tảng đá trong lòng được đặt xuống, xem ra, hôm nay đã nhặt được lại cái mạng nhỏ rồi. Mà bọn họ ~ Sát Địch Nhân nhìn đám người Diệp Vân, trong mắt hiện lên tàn bạo cùng cuồng tiếu, bọn họ hôm nay xong đời rồi.

Lạc Tâm Hồn chậm rãi đến gần Diệp Vân, Diệp Vân nắm chặt chân mày, lạnh lùng nhìn nam nhân đang ngày một tới gần mình. Hắc y nam càng đến gần, Diệp Vân càng cảm nhận được áp bách ngày một lớn. Nam nhân trước mặt này mang vẻ mặt đạm mạc, nhưng lại gây ra áp lực vô hình cho người khác. Hắc y nam thoát nhìn cũng không quá hai mươi tuổi, cư nhiên đạt tới trình độ như vậy? Diệp Vân trong lòng có chút trầm xuống, bây giờ nên làm gì? Kẻ trước mắt này chính là loại người mà chương môn đã nói không thể chống lại kia. Mặc dù chương môn đã dặn dò rõ ràng, gặp phải người như vậy phải tránh xa, nhưng mà, thật sự có thể chạy thoát được khỏi tay nam nhân này sao? Xem ra, thế giới này thực sự rất lớn. Người canh giữ Kiếm Phàn Mộ, người trước mắt, đều sâu không lường được như vậy. Mình, còn lâu mới mạnh bằng.

“Diệp Vân, người mang theo các nàng đi trước”. Đoàn Dật Phong ánh mắt sâu xa, vươn tay chậm rãi rút kiếm trên lưng ra.

“Ai cũng đi không được”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, mặc dù hiểu Đoàn Dật Phong muốn giữ chân người này để mình tranh thủ thời gian chạy đi, nhưng trong lòng Diệp Vân hiểu rõ, nếu như nam nhân trước mặt này muốn giết họ, cũng không thể trốn thoát được. Lần này đừng nói muốn chạy trốn đẹp chút, ngay cả cơ hội chạy cũng không có.

“Người rất thông minh”. Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều không thấy động tác của Lạc Tâm Hồn, Lạc Tâm Hồn đã lách mình xuất hiện trước mặt Diệp Vân. Diệp Vân cả kinh, nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, không có lui về sau, mà nắm chặt Nguyệt Luân trong tay, đối diện với người trước mặt. Đoàn Dật Phong cũng là kinh hãi tột đỉnh. Tu vi của người này, rốt cuộc đã tới trình độ nào? Nếu sư phó giao đấu cùng hắn, sẽ như thế nào đây?

Tất cả mọi người không hề động, trong nháy mắt không khí như đóng băng. Đoàn Dật Phong hiểu rõ, nam nhân này chỉ trong nháy mắt có thể lấy được tính mạng của Diệp Vân, Diệp Vân lại càng hiểu được.

Chỉ trong khoảng thời gian chỉ mảnh treo chuông này, Nguyệt Luân trong tay Diệp Vân bỗng nhẹ run lên, sau đó phát ra một tiếng than thật nhẹ thật dài. Một tiếng ngâm nga này lại vang vọng đến tận trái tim mọi người, khiến lòng người đau đớn.

Đây là thanh âm gì vậy? Cứ như vậy thấm sâu tận vào nội tâm từng người.

Đau thương, thanh âm thực đau thương.

Hai nữ đệ tử Hương Sơn Cốc phút chốc nước mắt không ngừng chảy, không hề có bất kỳ lý do gì.

Lạc Tâm Hồn ánh mắt cũng trở nên thần thờ trong nháy mắt, thân thể cũng bị kiểm hãm không thể cử động.

“Đ”. Diệp Vân khẽ quát một tiếng, không lợi dụng cơ hội này người là người ngu! Diệp Vân vội vàng xông về phía một nữ đệ tử Hương Sơn Cốc, Đoàn Dật Phong tất nhiên hiểu ý, cũng tiến về phía một đệ tử Hương Sơn Cốc khác. Mỗi người ôm lấy một người, ngự kiếm phi hành vội vã đi. Bỗng dưng bốn người nhanh chóng biến mất nơi xa.

Mà Lạc Tâm Hồn vẫn không thể động dậy như cũ, vẫn lặng yên đứng tại chỗ.

“Lạc sư huynh ~” Sát Dịch Nhân cẩn thận từng li từng tí lên tiếng gọi. Lạc sư huynh không đuổi theo, tất nhiên mình cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Trong lòng lại càng nghi ngờ, Lạc sư huynh rốt cuộc làm sao vậy, dựa vào tu vi của hắn sao lại có thể để một thanh âm bên ngoài khuấy nhiễu như vậy? Nhưng mà Dịch Sát Nhân cũng không dám lên tiếng quấy rầy, rất sợ chọc giận Lạc Tâm Hồn nam nhân đáng sợ này.

Một lúc lâu, Lạc Tâm Hồn mới ngẩng đầu về phía mà bọn Diệp Vân vừa mới biến mất. Người thiếu niên kia...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thục yêu? (yêu tinh quen biết)

Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong bay thẳng đến một nơi rất xa mới hạ xuống.

“Đa tạ các sư huynh phái Thanh Sơn”. Diệp Vân vừa mới buông nữ tử trong lòng ra, nữ tử liền vội vàng nói tạ ơn, nhưng mà vừa mới dứt lời đã phun một ngụm máu tươi ra.

“Bạch sư tỷ ! !” Nữ tử được Đoàn Dật Phong cứu hoảng sợ kêu lên, nhưng thân thể lại không thể nào cử động được, chỉ có thể lo lắng nhìn về phía Diệp Vân. Đoàn Dật Phong đưa tay giải khai cấm chế của nữ tử, nữ tử cuống quýt chạy về phía sư tỷ của mình. “Bạch sư tỷ, tỷ thể nào rồi?”

“Không có gì trở ngại lớn”. Diệp Vân rất tự nhiên bắt mạch cho nữ tử bên người sau đó lấy từ trong túi ra một viên thuốc, “Trước ăn cái này vào”.

“Đa, đa tạ vị sư huynh này”. Nữ tử sắc mặt có chút ửng đỏ, đơn giản là bởi vì Diệp Vân đang nắm lấy tay mình. Diệp Vân lại như không phát hiện điều này, chỉ là ánh mắt có chút nặng nề ngồi xuống bên cạnh. Nữ tử kia nhìn viên thuốc trong tay mình, viên thuốc đen thui tản ra mùi thơm ngát, thuốc này chắc hẳn là rất quý? Cứ như vậy cho mình sao? Nghĩ đến đây, nữ tử kia không khỏi liếc trộm về mặt Diệp Vân. Người này không chỉ tu vi cao, người lại tuấn mỹ, lòng dạ cũng thực tốt.

“Đa tạ hai vị sư huynh”. Nữ tử có vẻ còn nhỏ kia đỡ lấy sư tỷ của mình, “Chúng ta là đệ tử của Hương Sơn Cốc, muội là Cảnh Nhược Lan, vị này chính là sư tỷ của muội Bạch Tố Trinh. Nhờ có hai vị sư huynh ra tay cứu giúp, nếu không ~~~” Cảnh Nhược Lan cắn cắn môi, trong mắt hiện lên bi phẫn. Nếu như không phải Diệp Vân liều chết cứu giúp, các nàng chỉ sợ sớm đã gặp độc thủ (thủ đoạn hiểm độc). Chết cũng không có gì, nhưng mà trước khi chết còn chịu kẻ xấu làm nhục, điều này so với chết còn thống khổ gấp vạn lần.

“Khu ~ khu ~, đa tạ hai vị sư huynh, xin hỏi tục danh (tên húy) của hai vị sư huynh, sau này chúng ta nhất định sẽ cảm tạ”. Bạch Tố Trinh khụ khụ, đè nén sự không thoải mái của mình hỏi.

Diệp Vân nhẹ nhàng nhủ mày, Bạch Tố Trinh? Tên này thật đúng là trùng hợp, giống với tên của Bạch Xà Bạch nương tử.

“Không cần cảm tạ”. Diệp Vân nhàn nhạt trả lời, “Ta tên Diệp Vân, đây là sư huynh của ta – Đoàn Dật Phong”. Diệp Vân dứt lời cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng có điều không cam lòng. Thì ra, mình lại yếu đến như vậy. Thế giới này, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống sót được. Chặt vật đến cực điểm! Thảm bại trong tay người canh giữ Kiếm Phần Mộ cũng không cảm thấy khuất nhục như vậy, dù sao lão quái vật kia không biết là đã sống bao lâu rồi. Nhưng mà, hôm nay, lại chạy trốn chặt vật như vậy. Tự mình không hề có chút sức lực nào để đánh trả, mà đối thủ lại là nam nhân chưa đến hai mươi tuổi kia! Trở nên mạnh mẽ, trở nên mạnh mẽ! Duy nhất trở nên mạnh mẽ, mới có năng lực bảo vệ những người mình quan tâm nhất, mới có thể bảo vệ mình.

Đoàn Dật Phong lúc này sắc mặt cũng không hề tốt chút nào, yên lặng tìm củi đốt lửa, từ đầu đến giờ cũng không có mở miệng nói tiếng nào.

“Diệp sư huynh, xin hỏi các huynh cũng đã đến Đông Phương Hoang sao? Nghe nói nơi đó sắp có linh thú xuất thế”. Cảnh Nhượng Lan mở miệng cẩn thận hỏi.

“Ừm”. Diệp Vân tất nhiên hiểu cô gái trước mắt này hỏi như vậy là có ý gì, muốn đồng hành cùng bọn họ để có người chiếu cố. Cũng đã nghĩ sẽ có phiền toái, cuối cùng phiền toái cũng đến. Diệp Vân quay đầu nhìn hai nữ tử mặc quần áo phàn hồng nói, “Nếu cùng đường, hai vị sư muội nếu không chê thì cùng lên đường đi, có thể giúp đỡ lẫn nhau cũng tốt”.

“Đa tạ Diệp sư huynh”. Về mặt hai nữ tử trong nháy mắt nở rộ, cao hứng nói cảm ơn với Diệp Vân.

“Ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi đi. Ta cùng Đoàn sư huynh sẽ thay phiên canh”. Diệp Vân từ trong túi đồ lấy ra nước uống cùng thức ăn, hai nữ đệ tử Hương Sơn Cốc nhìn vậy ngẩn ngẩn cả người, người trước mắt này lại có túi đựng đồ bảo vật khó tìm như vậy! Mà khi thấy Đoàn Dật Phong cũng lấy ra một chiếc túi đựng đồ lại càng kinh ngạc hơn. Hai người trước mắt này còn trẻ tuổi như vậy, không ngờ lại có vật trân quý như vậy! Thứ này, các nàng cũng chỉ mới thấy qua trên người chưởng môn cùng các chưởng lão ở Hương Sơn Cốc mà thôi. Có thể thấy là trân quý biết bao. Không ngờ hiện tại lại thấy được từ trên người đệ tử trẻ tuổi của Thanh Sơn như vậy, hơn nữa trong một lúc mà thấy được hai cái!

“Diệp sư huynh, túi đựng đồ của các huynh ~” Cảnh Nhượng Lan hâm mộ nhìn túi đựng đồ trong tay Diệp Vân trông mong hỏi.

“Ha ha, cũng không phải là ta luyện chế, là sư phó lấy của mình đưa cho ta”. Diệp Vân nhàn nhạt cười cười, đem thức ăn nước uống đưa tới tay hai người rồi giải thích.

“Oa, Diệp sư huynh, sư phó của huynh đối với huynh thực tốt”. Cảnh Nhượng Lan kinh ngạc cảm thán. Vật quý giá như vậy, không ngờ lại được tặng.

“Ha ha, đúng vậy”. Diệp Vân nhắc tới thanh Dịch lão đầu, trên mặt hiện lên nụ cười ôn nhu. Cảnh Nhượng Lan cùng Bạch Tố Trinh thấy vậy đều ngẩn cả người. Diệp Vân suy nghĩ lại quay trở về Thanh Sơn, lão đầu Thanh Dịch kia, hiện tại đang làm gì? Thiếu chút nữa thì không gặp được lão nữa rồi. Cuối cùng cứu mình vẫn là Nguyệt Luân. Diệp Vân nghĩ tới đây cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve Nguyệt Luân trên mu. Vì sao Nguyệt Luân phát ra thanh âm ngâm nga lại có thể khiến cho nam nhân kia không thể cử động? Rốt cuộc là vì sao?

“Diệp sư huynh, vũ khí của huynh, thật là lợi hại”. Cảnh Nhượng Lan nhích lại gần, trừng lớn mắt nhìn Nguyệt Luân trên tay Diệp Vân, “Còn có thể tùy ý biến lớn biến nhỏ a”.

“Nhượng Lan!” Bạch Tố Trinh hắng giọng có chút trách cứ.

Cảnh Nhượng Lan yếu ớt nhìn sắc mặt trách cứ của Bạch Tố Trinh, vội vàng quay về bên cạnh nàng. Cúi đầu yếu ớt nói: “Muội cũng chỉ là hiệu kỳ mà thôi, vì sao lúc đó vũ khí của Diệp sư huynh lại phát ra thanh âm khiến người ta đau lòng như vậy. Trong phút giây đó lòng muội thực đau, nước mắt liền không ngừng được chảy xuống”.

Nói đến đây, tất cả mọi người trầm mặc lại. Diệp Vân hạ mắt nhìn, lặng lẽ nhìn Nguyệt Luân màu lam nhạt trên mu tay mình. Nguyệt Luân a Nguyệt Luân, rốt cuộc mi là thứ tồn tại thế nào đây? Tất cả đều như câu đố, có lẽ, đến lúc mình nên hiểu thì mình sẽ hiểu.

“Khi đó, trái tim của ta cũng rất đau. Thanh âm kia mang theo rất nhiều đau thương. Nhưng mà không rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra”. Bạch Tố Trinh sắc mặt bình tĩnh chậm rãi nói.

Đoàn Dật Phong đứng một bên nghe mọi người nói không hề lên tiếng, nhưng mà khi đó hắn cũng sâu sắc cảm nhận được đau thương trong thanh âm kia. Điều khiến hắn khó hiểu là vì sao nam tử người Vạn Cổ Quật kia khi nghe thấy thanh âm này lại dừng tay.

Diệp Vân cũng chỉ cười nhàn nhạt: “Ta cũng không rõ ràng lắm. Được rồi, các người nghỉ ngơi thật tốt đi”. Dứt lời, Diệp Vân cũng không để ý tới, điểm nhẹ đầu ngón chân một chút, bay về phía ngọn cây. Dưới bầu trời đêm, ánh trăng non kia vẫn luôn sáng như lúc ban đầu. Diệp Vân trong lòng lại không hề thoải mái, nhưng cũng có nam nhân càng không được thoải mái hơn, dĩ nhiên lại là Đoàn Dật Phong.

Một đêm này, Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong thay phiên gác, cả đêm thái bình.

Ngày hôm sau, bốn người chuẩn bị lên đường. Bạch Tố Trinh khí huyết đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

“Bạch sư tỷ, để muội dẫn tỷ ngự kiếm phi hành đi”. Cảnh Nhượng Lan nhìn về mặt không được tốt của Bạch Tố Trinh tự nhiên thân thiết nói ra như vậy.

“Ừ”. Bạch Tố Trinh gật gù đầu, đi tới bên cạnh Cảnh Nhượng Lan.

Diệp Vân cũng không nói gì thêm, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời. Ở đây chính là lãnh thổ của một tiểu quốc, nhưng lại trong một khe núi sâu hiểm trở, không có người nào ở, có thể yên tâm phi hành.

Đoàn Dật Phong bỗng nhiên xoay người nhìn về phía rừng cây rậm rạp, chau mày, tay đã chậm rãi đặt lên chuôi kiếm trên lưng.

“Yêu”. Đoàn Dật Phong bỗng nhiên cúi đầu phun ra một chữ, xoẹt một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ.

“Cái gì? Yêu? Ở đâu, ở đâu?” Cảnh Nhượng Lan lập tức cảnh giác rút kiếm của mình ra, cũng mở to mắt khẩn trương nhìn về phía Đoàn Dật Phong. Bạch Tố Trinh cũng rút kiếm ra. Quả thật có yêu khí, nhưng mà lại rất yếu ớt.

Yêu? Diệp Vân thu lại ánh mắt đang nhìn bầu trời, nhìn theo ánh mắt mọi người về phía rừng cây rậm rạp. Chợt, Diệp Vân nở nụ cười, quả thật là có yêu, hơn nữa còn là người quen. Nha, không, là yêu quen.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trình Lạc Y

Tiếng xột xột trong rừng càng lúc càng gần, Đoàn Dật Phong cùng hai đệ tử Hương Sơn Cốc đều cảnh giác nhìn về phía phát ra thanh âm kia.

“Đừng động thủ”. Diệp Vân nhàn nhạt nở nụ cười, ngăn lại cử động của mọi người. Con sâu róm tinh pháp lực thấp kia sao lại có mặt ở nơi này? Nàng ta cũng không thể nào chịu được công kích của bất kỳ người nào a.

Xột xột xột xột, thanh âm càng ngày càng gần, một đôi tay nhỏ bé gầy gò vén lá cây ra, sau đó là khuôn mặt nhỏ nhắn xấu xí kia lộ ra, khi nàng thấy được bốn người trước mắt thì bước lui về phía sau.

“Yêu! Là một tiểu yêu tinh”. Bạch Tố Trinh khẽ nhíu mày, một tiểu yêu tinh pháp lực thấp như vậy, một kiếm là có thể giết nàng ta. Nhưng mà sao Diệp sư huynh lại ngăn không cho ra tay?

“Sâu róm tinh, sao ngươi lại ở nơi này?” Diệp Vân mỉm cười đi lên phía trước, sao tên hồ ly cùng một chỗ với nàng lúc trước không thấy đi cùng. Cảnh Nhượng Lan cùng Bạch Tố Trinh thấy Diệp Vân tỏ ra một bộ quen biết với tiểu yêu tinh kia thì kinh ngạc vô cùng, chỉ có Đoàn Dật Phong vẻ mặt không hề có bất kỳ biểu cảm gì.

“Là ngươi”. Sâu róm tinh sau khi thấy được Diệp Vân thì thoáng thở phào một cái, nếu gặp phải mấy tên nhân sĩ tự xưng là chính đạo luôn miệng muốn diệt trừ yêu ma, sợ là hôm nay sẽ bỏ mạng ở nơi này mất.

“Hồ ly sao lại không ở cùng với ngươi? Một mình ngươi ở nơi này rất nguy hiểm”. Diệp Vân đánh giá nha đầu xấu xí trước mắt, trên người cực kỳ chặt chẽ, toàn thân cũng đã bắn hề hề. Dáng vẻ cũng đã vô cùng mệt mỏi, giống như lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi.

“Đừng có mở miệng ra lại hồ ly tinh rồi sâu róm tinh, ta có tên!” Sâu róm tinh hừ lạnh một tiếng. Đoàn Dật Phong ánh mắt băng lãnh quét nhìn về phía nàng, nàng vô ý thức lui về phía sau một chút, yếu ớt nói, “Ta còn có việc, đi trước, các ngươi cứ làm việc của mình đi”.

“Đứng lại, yêu tinh!” Cảnh Nhượng Lan khẽ quát một tiếng đem bảo kiếm trong tay chĩa về phía sâu róm tinh, kẻ trước mắt này chính là yêu tinh! Mặc kệ nàng ta có phải là tiểu cô nương hay không, tóm lại chính là kẻ mà con người cần tiêu diệt – yêu tinh! Bạch Tố Trinh không hề động, chỉ híп mắt lại nhìn về phía tiểu yêu tinh trước mắt.

“Không được động vào nàng!” Diệp Vân khẽ quát một tiếng.

“Nhưng mà, Diệp sư huynh, nàng ta là yêu tinh! Yêu tinh thì phải tiêu diệt!” Cảnh Nhượng Lan nhíu mày nghiêm túc mà có chút tức giận nói. Dứt lời liền đâm thanh kiếm sắc bén về phía sâu róm tinh.

Sâu róm tinh cả kinh, lui về sau đi, hai mắt nhắm nghiền.

“Ta nói dừng tay!” Ngay khi, sâu róm tinh nghĩ sẽ chịu đau đớn lại không thấy gì cả, trước mắt chính là vẻ mặt băng lãnh của Diệp Vân cùng vẻ mặt kinh ngạc của Cảnh Nhượng Lan. Thanh kiếm của Cảnh Nhượng Lan bị Diệp Vân nắm chặt trong tay, không thể nào động đậy được. Đoàn Dật Phong vẫn không hề có biểu cảm gì như trước, chỉ là yên lặng đứng một bên. Mà Bạch Tố Trinh cũng không nói lời nào đứng bên cạnh.

“Diệp sư huynh?” Cảnh Nhượng Lan có chút oan ức cùng khó hiểu.

“Ai bảo ngươi là yêu tinh thì phải giết?” Diệp Vân lạnh lùng cười rộ lên, “Nếu như ta nói đệ tử Hương Sơn Cốc các ngươi đều đáng chết, ta thấy đệ tử Hương Sơn Cốc các ngươi sẽ liền giết! Có phải ngươi cũng cho đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa* hay không?”

*Thiên kinh địa nghĩa: đạo lý hiển nhiên.

“Diệp sư huynh ~” Cảnh Nhượng Lan nơi đáy mắt ngoại trừ kinh ngạc còn hàm chứa nước mắt. Nàng không rõ, nam tử vốn ôn nhu này sao lúc này lại có thể nói ra lời nói khủng bố khiến người ta khiếp sợ như vậy. Quả thực là không thể nói lý! Con người sao có thể so sánh cùng yêu tinh chứ?

Sâu róm tình trọn to mắt nhìn một màn trước mắt, có chút ngây ngốc. Tính cách cùng khẩu khí của người này, rất giống với một người quen trước đây của mình a.

“Không được ra tay với nàng, bất kể là lúc này hay là sau này. Nếu như để ta biết, ta nhất định sẽ không khách khí”. Diệp Vân trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, nhẹ nhàng hất kiếm trong tay ra. Nhưng mà sự ‘nhẹ nhàng’ này cũng đủ để khí huyết trong lồng ngực Cảnh Nhượng Lan sôi trào, bước chân cũng lao đảo. Bạch Tố Trinh mau chóng tiến lên đỡ lấy Cảnh Nhượng Lan.

“Bạch sư tỷ ~” Cảnh Nhượng Lan trong mắt nước mắt lưng tròng, ủy khuất nhìn Bạch Tố Trinh, hi vọng Bạch Tố Trinh có thể nói vài lời công bằng. Vị sư huynh phái Thanh Sơn này sao lại có thể không phân rõ phải trái như vậy. Nhưng mà Bạch Tố Trinh lại nhẹ nhàng lắc đầu sau đó cũng không nói gì, chỉ là đỡ Cảnh Nhượng Lan ngồi xuống một bên.

“Người tên là gì?” Diệp Vân quay đầu nhìn sâu róm tình lại mỉm cười hỏi.

“Trình Lạc Y”. Sâu róm tình nhìn Diệp Vân nghiêm túc trả lời, nàng hiểu rõ người trước mặt này khác hoàn toàn với mọi người. Cùng với những kẻ nhân sĩ ra vẻ chính nghĩa hoàn toàn là ở hai thế giới khác nhau. Thật may, thật may, cuối cùng cũng có người tốt.

“Trình Lạc Y?” Diệp Vân nghe được tên này thì giật mình, thật khéo, trước đây mình cũng có quen một người có tên giống vậy.

“Cám ơn người đã cứu ta. Người, không giống bọn họ”. Trình Lạc Y trên khuôn mặt xấu xí kia lộ ra tươi cười. Mà chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt vốn dĩ xấu xí kia bỗng nhiên nở rộ, xán lạn như hoa, đẹp không sao tả xiết. Diệp Vân trừng mắt nhìn, lại nhìn chăm chú nhìn, trước mắt lại vẫn là khuôn mặt xấu xí ban đầu. Vừa tựa hồ như là ảo giác vậy.

“Sao người lại một mình xuất hiện ở nơi này? Yêu tinh pháp lực yếu như người xuất hiện nơi này rất nguy hiểm”. Diệp Vân cũng chẳng biết tại sao, mình lại để ý đến tiểu cô nương xấu xí trước mặt này như vậy, chính mình cũng không hiểu vì sao.

“Mạc Ly bị thương rất nặng, gần đây có một khe núi có một quả ~~~” Trình Lạc Y nói được một nửa liền ngậm miệng lại, lắc lắc đầu hắc hắc cười khan, “Không có gì, các người đang vội làm gì thì làm đi”.

Mạc Ly? Diệp Vân hơi nhíu mày, có lẽ đây là tên hồ ly tinh ở cùng một chỗ với nàng kia đi. Nàng vì hấn mà một mình mạo hiểm đến nơi này tìm thuốc sao?

“Hắn đối với người rất quan trọng? Cho dù mất mạng cũng không hối tiếc sao?” Diệp Vân tiến lại gần sâu róm tình chăm chú hỏi.

“Đúng!” Trình Lạc Y trả lời nói năng có khí phách.

“Ha ha ~” Diệp Vân cười, cười ôn nhu. Bất kể người là kẻ mạnh hay yếu, đề tiện hay là đại nghĩa, trong lòng cũng đều có một nơi mềm yếu nhất, có người mà mình quan tâm nhất.

“Diệp Vân, đi thôi”. Đoàn Dật Phong lúc này nhàn nhạt mở miệng.

“Ừ”. Diệp Vân xoay người muốn rời đi, phát phát tay bảo người phía sau, “Bảo trọng, tự mình cẩn thận”.

“Diệp Vân, Really you?” Khi mọi người đều đang muốn rời đi, bỗng nhiên phía sau truyền đến thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu, trong giọng nói chứa đựng sự thâm dò.

Diệp Vân con người trong nháy mắt phóng đại, chợt xoay người lại nhìn về mặt nghi hoặc của Trình Lạc Y. Nhìn người bỗng nhiên quay lại - Diệp Vân, Trình Lạc Y con người cũng dần dần phóng đại, môi nhẹ nhàng run rẩy lên, lại không nói thành lời.

“Trình Lạc Y? ! Trình Lạc Y?” Diệp Vân lời nói có chút không được rõ. Thật sự là Trình Lạc Y? Là Trình Lạc Y mà mình quen biết trước khi xuyên qua sao? ! Vừa rồi nàng ta nói chính là tiếng Anh! Không có chuyện trùng hợp như vậy đi?

Đoàn Dật Phong trong mắt đã tràn đầy kinh ngạc, hẳn chưa bao giờ thấy Diệp Vân kích động như vậy, không bình tĩnh như vậy. Cũng bởi vì yêu tinh kia đã nói ra một câu khó hiểu như vậy sao? Mà Cảnh Nhượng Lan lại càng nhíu mày, Diệp sư huynh sao lại có thể quen biết với một yêu tinh thấp kém như vậy? Chẳng lẽ là đồng tình với tiểu yêu tinh này sao? Bạch Tố Trinh vẫn cúi đầu, không thể nào nhìn ra được cảm xúc của nàng lúc này.

Trình Lạc Y đảo cặp mắt tròn nhìn ba người phía sau Diệp Vân, không nói gì thêm, nhưng mà ánh mắt phức tạp kia cũng đã nói lên tất cả. Không chỉ Diệp Vân kinh ngạc vạn phần, Trình Lạc Y trong lòng lại càng kinh ngạc cùng khiếp sợ hơn, thật sự là Diệp Vân mà mình quen biết kia sao? Cô ấy cũng xuyên qua? Đây thực sự là quá trùng hợp rồi! Có phải ông trời đang trêu đùa mình không a. Nhưng mà suy nghĩ một chút, mình cũng có thể xuyên việt, người khác xuyên việt thì có gì kỳ quái chứ.

“Đoàn sư huynh, các người đi trước đi, lát nữa ta sẽ đuổi theo sau”. Diệp Vân hơi nghiêng đầu nhàn nhạt nói với Đoàn Dật Phong.

“Được”. Đoàn Dật Phong cũng chỉ hờ hững phun ra một câu như vậy sau đó tự mình ngự kiếm phi hành. Bạch Tố Trinh đẩy đẩy Cảnh Nhượng Lan đang

sững sờ kia, ý bảo nàng cũng nhanh chóng ngự kiếm phi hành. Cảnh Nhượng Lan há miệng, muốn nói cái gì đó, Bạch Tố Trinh cho nàng một ánh mắt cảnh cáo, Cảnh Nhượng Lan hậm hực ngậm miệng lại, không tình nguyện ngự kiếm mang theo Bạch Tố Trinh bay lên trời. Đoàn Dật Phong ánh mắt hơi liếc liếc Diệp Vân cùng Trình Lạc Y, sau đó ngự kiếm phóng lên cao.

Đợi đến khi ba người đều đã đi xa, Diệp Vân bỗng nhiên tiến lên kích động nắm lấy bả vai gầy yếu của Trình Lạc Y: “Sao cậu cũng ở đây? Thái nhi đâu? Thái nhi thế nào?”

“Dựa vào (= dẻo dẹo được ^^!)! Sao cậu lại biến thành gay thế này? Như thế nào lại biến thành nam vậy? Hóa trang? Đừng lay nữa, sắp bị cậu lay chết rồi”. Trình Lạc Y cũng không còn cảm giác lo sợ như vừa rồi nữa, mà lên tiếng hô to gọi nhỏ Diệp Vân.

“Mình đang hỏi cậu Thái nhi đâu? Nó thế nào rồi?” Diệp Vân đã dừng lay người cô nhưng vẫn truy hỏi đến cùng.

“Đồ đáng chết nhà cậu, chỉ biết Thái nhi Thái nhi! Mình cũng bị cậu hại thành cái dạng này rồi, cậu có còn lương tâm hay không vậy?!” Trình Lạc Y tức giận dùng sức cầm lấy bàn tay của Diệp Vân đang nắm bả vai của mình, “Có một khoảng thời gian cô ấy suy sút, mấy ngày không ăn không uống, thiếu chút nữa đã chết, về sau đọc được thư của cậu mà đã tỉnh lại, sau đó điều hành tốt Diệp gia”. Trình Lạc Y trong lòng rất khó hiểu, bức thư cho Diệp Thái rốt cuộc đã viết gì vậy, có thể làm cho một người hoàn toàn không còn ý niệm sống sót tỉnh táo lại.

Diệp Vân ngơ ngẩn buông tay ra, thật không? Đứa nhỏ kia không có việc gì. Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

“Cậu đúng là kẻ điên, biến thái!” Trình Lạc Y không khách khí mắng, “Chính em ruột mình ra tay giết mình, cậu lại còn lo lắng cho cô ta như vậy, mặc dù không phải do tự tay cô ta ra tay. Cậu đúng là không tự trọng a?”

“Nó không có việc gì là tốt rồi. Trải qua chuyện này, mình nghĩ nó sẽ tỉnh ngộ hơn rất nhiều, sẽ trưởng thành”. Diệp Vân vẻ mặt dần bình tĩnh, như trút được gánh nặng cười cười.

“Cậu đúng là bệnh tâm thần, cái giá để khiến cô ấy tỉnh ngộ có phải là quá lớn rồi hay không? Dùng chính tính mạng của mình như vậy”. Trình Lạc Y khinh thường phân bác.

“Không sao cả a”. Diệp Vân cười khê, “Tất cả đều là phù vân(mây bay) mà thôi. Nó đã hiểu ra cái gì là trân quý nhất là tốt rồi”.

Đáng tiếc a, hiểu được cũng đã chậm. Trình Lạc Y ở trong lòng cảm thán, con người luôn luôn đến khi mất đi mới biết đó chính là thứ mà mình trân quý nhất, quý trọng nhất. Mà bên kẻ điên bên cạnh mình đây, đã dùng một phương thức quyết tuyệt mà ngoan độc như vậy để khiến cho em gái mình hiểu ra. Rốt cuộc là vì sao? Cũng bởi vì Diệp Thái cái gì cũng kém cô ấy, từ lúc sinh ra đã sống dưới cái bóng của Diệp Vân, cho nên cô ấy đã vì Diệp Thái mà từ bỏ đi cái bóng mà này? Người điên! Mùoi phần là người điên!

“Cậu, làm sao sẽ ~~~” Diệp Vân nói xong khó hiểu đánh giá Trình Lạc Y, thực sự là quá xấu xí, trước đây Trình Lạc Y dù sao cũng là một nữ luật sư xinh đẹp, hăng hái, hấp dẫn ánh mắt bao người. Làm việc thẳng thắn lưu loát, khí thế bức người, cho nên đã đại diện cho mình, trở thành luật sư tư nhân của Diệp gia.

“Cậu còn không biết xấu hổ hỏi vậy!” Trình Lạc Y bỗng nhiên phát điên, “Cậu có biết hay không, cái tên tình nhân của em gái cậu kia, không đạt được mục đích, kết quả thì thâm muốn chết, sau đó oán hận phát tiết lên người mình. Ám sát mình. Kết quả khi mình tỉnh lại phát hiện đã nhập hồn vào trong tiểu yêu tinh này. Pháp lực thấp kém thì cũng thôi đi, nhưng mà vóc người này, diện mạo này ~~~! ! !”

“Là xấu xí một chút”. Diệp Vân có chút buồn cười nhìn yêu tinh trước mắt, từ sau khi đến thế giới này tâm tình mới có thể được thả lỏng như vậy.

“Cậu bồi thường thế nào cho mình đây?” Trình Lạc Y phát điên nhào tới trên người Diệp Vân, “Có vật gì tốt, giao toàn bộ ra đây, còn có, mạng mình đi tìm Chu quả”.

“Được rồi, được rồi, là lỗi của mình, lỗi của mình”. Diệp Vân tâm tình giờ phút này vô cùng tốt, ngoại trừ biết được Thái nhi hiện tại rất tốt ra, lại còn gặp một người cũng xuyên việt qua, hơn nữa lại còn là người mà mình quen biết. Chờ một chút, Chu quả? Chu quả là cái gì?

“Chu quả là cái gì?” Diệp Vân ngồi dậy, chợt nhớ tới cái gì, “Có phải cậu đi tìm nó về cho hồ ly tinh kia phải không?”

Trình Lạc Y khước miệng co quắp, đảo cặp mắt trắng dã không nói gì coi như ngầm thừa nhận.

“Dùng để chữa thương?” Diệp Vân dĩ nhiên là nghĩ tới điểm ấy.

“Còn có tác dụng tăng tiến công lực”. Trình Lạc Y tức giận vô lại nói, “Nói chung, cậu phải bồi thường cho mình”.

“Có điều, bây giờ mình còn có chuyện quan trọng trong người a”. Diệp Vân nhớ lại nhiệm vụ mà mình đang làm, “Chờ mình làm xong việc sẽ đến giúp cậu?”

“Phải bao lâu?” Trình Lạc Y trừng lớn mắt nhìn Diệp Vân.

“Không quá năm ngày”. Diệp Vân tính toán ngày một chút.

“Được, mình ở đây chờ cậu”. Trình Lạc Y gật gật đầu. Trình Lạc Y vừa rồi cũng đã tính toán thời gian một chút, thời gian thế nào cho kịp.

“Cậu cũng thật là nhếch nhác. Cái này cho cậu”. Diệp Vân ha hả cười, lấy ra một bộ y phục từ trong túi, thức ăn, nước, chăn đều để lại cho Trình Lạc Y.

“Coi như cậu còn có lương tâm”. Trình Lạc Y bữu môi không khách khí nhận lấy.

“Lá bùa này mình cũng đã truyền pháp lực vào, khi có nguy hiểm cậu chỉ cần đọc chú ngữ là được. Rất đơn giản, để mình dạy cậu”. Diệp Vân lấy một lá bùa từ trong túi ra đưa cho Trình Lạc Y, theo thứ tự làm pháp thuật thủy cùng hỏa.

“Ha, cậu thực đúng là rất có lương tâm”. Trình Lạc Y cười híp mắt nhận lấy bùa chú.

“Mình tạo kết giới cho cậu, cậu cố gắng đừng ra ngoài”. Diệp Vân hai tay đặt trước ngực, trên tay làm ra một dấu ấn phức tạp, trong nháy mắt trên mặt đất chỗ quanh hai người xuất hiện một vòng tròn có ánh sáng nhạt.

“Cậu thực sự là rất rất có lương tâm”. Trình Lạc Y hắc hắc cười rộ lên.

“Được rồi, mình phải đi, chờ chuyện của mình xong xuôi mình sẽ đưa cậu đi tìm Chu quá”. Diệp Vân đồng ý.

“Ừ, cậu đi đi, mình ở đây chờ cậu”. Trình Lạc Y gật gật đầu ngoan ngoãn ngồi ở trong vòng không hề động đậy.

Diệp Vân ngự kiếm bay lên trời, trong chớp mắt chỉ còn là chấm đen biến mất trong không khí, biến mất khỏi tầm mắt Trình Lạc Y. Trình Lạc Y khỏe miệng co quắp trong lòng nói thầm, vì sao Diệp Vân xuyên việt liền trở thành một mỹ thiếu niên như vậy, pháp lực cao cường, còn mình thì lại trở thành một yêu quái xấu xí. Chờ một chút! Quên hỏi cô ấy, sao lại biến thành nam nhân vậy? Là hóa trang thành như vậy hay là xuyên việt trở thành nam nhân?

Diệp Vân ngự kiếm phi hành không bao lâu liền đuổi kịp mấy người Đoàn Dật Phong, mấy người bọn họ cũng đều thả chậm tốc độ chờ Diệp Vân. Thấy Diệp Vân đi lên, tất cả mọi người cũng không có hỏi cái gì, chỉ là tăng nhanh tốc độ bay về phía trước đi.

Dọc theo đường đi, mấy người cũng không nói gì nhiều, bầu không khí có chút xấu hổ. Cảnh Nhượng Lan mỗi lần nhìn Diệp Vân ánh mắt cũng có một chút ai oán. Thực sự không rõ vì sao vị sư huynh vốn dĩ ôn nhu hiền lành này khi gặp phải sâu róm tình kia lại biến thành như vậy. Bạch Tổ Trình dọc theo đường đi lại làm như không hề có chuyện gì. Cứ như vậy mà thẳng tiến về phía Vô Hải Vực, càng đến gần Vô Hải Vực người lại càng thưa thớt.

“Bạch sư tỷ, kia có phải là hoang đảo mà chương môn cùng sư phó đã nói phải không?” Cảnh Nhượng Lan dù sao tuổi tác vẫn còn nhỏ, ngây thơ hồn nhiên, khi thấy có một hoang đảo đập vào mắt liền cao hứng là thốt lên, quên mất cảm giác không vui lúc trước.

“Ừ, đúng vậy, chính là nơi đó”. Bạch Tổ Trình khẽ gật đầu.

Đó chính là nơi mà thần thú sẽ xuất thế? Diệp Vân hơi nhíu mày nhìn đảo nhỏ kia.

Sẽ là thần thú gì đây?

Chu tước? Huyền Vũ? Bạch Hổ? Hay là Thanh Long?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thần thú xuất thế (xuất thế : sinh ra, ra đời)

Mọi người hạ xuống hoang đảo liền xem xét chung quanh, sau khi xác định an toàn mới ngồi xuống bắt đầu nghỉ ngơi.

Trên hòn đảo nhỏ này xuất hiện dị tượng chứng tỏ thần thú sắp xuất thế, nhưng mà rốt cuộc là dị tượng gì đây? Chờ đến buổi tối Diệp Vân rốt cuộc hiểu được dị tượng là cái gì.

Buổi tối, ánh trăng mờ mờ lung, sắc trời có chút u tối, khiến cho người ta cảm thấy có chút áp lực.

Đoàn Dật Phong nhóm lửa, Bạch Tổ Trình cùng Cảnh Nhượng Lan ngồi yên bên cạnh ăn gì đó. Diệp Vân đi đến một khoảng cách xa hơn nhảy lên cây, yên lặng nhìn ánh trăng mờ mờ trên bầu trời.

“Nguyệt Luân, mỗi người đều có thứ mà mình quan tâm nhất. Người, quan tâm nhất là cái gì vậy?” Diệp Vân nhẹ nhàng vuốt ve Nguyệt Luân đang nằm trên mu tay phải thì thảo tự nói. Nguyệt Luân yên lặng nằm trên mu bàn tay không hề có bất kỳ thanh âm nào.

Diệp Vân nhẹ nhàng thở dài, sau đó cười mỉm. Thái nhi mọi chuyện đều tốt là được rồi, cuối cùng thì nó cũng đã lớn. Mình cũng được yên lòng. Vương bản, mỗi người đều sẽ có. Mình bây giờ vương bản cái gì đây? Nghĩ tới đây, Diệp Vân trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt tươi cười không nghiêm chỉnh của Thanh Dịch lão đầu, còn có khuôn mặt tươi cười như hoa của Sở Phi Nhi, mọi người trong Trường Tôn gia...

Ngay khi Diệp Vân còn đang xuất thần, phía tây hoang đảo bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt. Trong màn đêm u tối đặc biệt chói mắt.

Tất cả mọi người đứng dậy nhìn về phía phía tây, Diệp Vân cũng quay đầu nhìn về phía bên kia.

Trong nháy mắt hào quang phía tây bắn ra vạn trượng, ánh sáng bảy màu sáng chói lóa mắt, bao phủ toàn bộ cảnh vật vô cùng xinh đẹp. Chim chóc muông thú trong rừng cây đều xông xáo, cũng bắt đầu chạy trốn về phía bên kia, trong phút chốc cả cánh rừng trở nên ồn ào náo động. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn chim chóc trên bầu trời, không nói hai lời, lập tức ngự kiếm bay lên trời. Thần thú sẽ xuất thế? Diệp Vân cũng không hề quên nhiệm vụ lần này ra ngoài.

Vừa mới bay lên không trung, Đoàn Dật Phong cũng chạy tới cùng Diệp Vân song song phi hành về phía trước, hai nữ đệ tử Hương Sơn cốc cũng đã ngự kiếm phi lên.

“Là đệ tử Từ Đẳng đảo”. Bạch Tổ Trinh vừa liếc mắt liền nhận ra liền quát lên tiếng. Từ Đẳng đảo cách nơi đây gần nhất tự nhiên là đến sớm nhất rồi.

Diệp Vân nhìn về phía tay Bạch Tổ Trinh chỉ, liền nhìn thấy hai người mặc quần áo xanh, một nam một nữ cùng nhau ngồi trên lưng một con chim lớn. Con vật mà bọn họ đang cưỡi chính là linh thú mà Từ Đẳng đảo nuôi sao? Nếu như nói đối thủ lớn nhất trong lần thu phục thần thú này thì chính là đệ tử Từ Đẳng đảo. Bọn họ am hiểu câu thông với linh thú, lại hiểu rõ linh thú muốn gì, cũng rõ ràng linh thú thích gì. Tự nhiên bọn họ nắm chắc phần thắng nhất.

“Đó là đệ tử Thiết Huyết môn, bọn họ cũng tới”. Cảnh Nhược Lan cũng chỉ về một nơi khác nhỏ giọng lên tiếng. Diệp Vân quay đầu nhìn lại, liền thấy hai nam tử khuôn mặt cương nghị đang ngự kiếm phi hành, đều mặc một thân quần áo đen. Kỳ quái chính là dưới chân bọn hắn có một thanh kiếm dùng để ngự kiếm phi hành, mà trên lưng còn mang theo một thanh kiếm thực lớn. Thiết Huyết môn đều là sử dụng song kiếm? Sau đó đứng là như Diệp Vân suy đoán. Các đệ tử Thiết Huyết môn đều dùng song binh, trên lưng một bên đeo một thanh kiếm nhẹ, bên kia lại đeo một thanh kiếm lớn.

“Đệ tử Yên Mạch cốc cũng tới!” Bạch Tổ Trinh nhíu mày, xem ra, lần này ngũ đại môn phái đều không hề thiếu. Hơn nữa còn có những môn phái nhỏ nhiều không đếm xuể, còn có người của Vạn Cổ Quật, có thể thấy lần này tranh đoạt thần thú vô cùng kịch liệt.

Diệp Vân cũng không chú ý đến điểm này, mà đang tìm nam tử Vạn Cổ Quật đã gặp lúc trước, tên nam nhân sâu không lường được kia. Nếu như lần này hắn cũng tới, như vậy, nhiệm vụ thu phục thần thú này khó mà hoàn thành được. Nghĩ tới đây, Diệp Vân nơi khoe miệng bỗng dưng lộ ra nụ cười quỷ dị, mình đang thế nào vậy? Tuyệt không hề giống mình! Cho dù nam nhân kia có đến thì có làm sao? Hừ, trò hay còn ở phía sau.

“Thần thú sẽ xuất thế!” Càng tiến gần về phía trước, tia sáng kia lại càng thêm đậm. Đoàn Dật Phong nói nhỏ một câu. Lúc này, bầu trời đêm vốn dĩ yên tĩnh lại náo nhiệt vô cùng. Các loại phi điều đều phía sau tiếp phía trước bay về phía ánh sáng chói mắt kia, trong nháy mắt trên không trung xuất hiện rất nhiều người, đều đang ngự kiếm phi hành về phía thần thú sắp xuất thế kia. Không chỉ có người của ngũ đại môn phái, còn có rất nhiều người của môn phái nhỏ.

Sẽ là thần thú gì đây?

Khi mọi người ở đây đều đang nghỉ hoặc chờ đợi, trên không trung bỗng dưng truyền đến một tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt ánh sáng bảy màu bắn ra bốn phía khiến người ta không thể mở được mắt.

“Đoàn sư huynh, đi”. Diệp Vân bay đến bên người Đoàn Dật Phong dùng thanh âm mà chỉ có hai người có thể nghe thấy sau đó liền ngự kiếm phi hành bay về phía bên cạnh nguồn sáng kia. Đoàn Dật Phong nghỉ hoặc, nhưng vẫn theo sát phía sau. Hai người cách xa mọi người, không có người nào chú ý đến hai người bọn họ đang tránh khỏi đội ngũ đang tranh đoạt này. Bao gồm cả Bạch Tổ Trinh cùng Cảnh Nhược Lan cũng không có phát hiện. Bởi vì ánh mắt mọi người đều đang tập trung vào nơi phát ra ánh sáng bảy màu kia.

Diệp Vân vừa hạ xuống liền lẳng lặng nhìn bóng người đang bay loạn trên bầu trời bao la kia không nói gì, Đoàn Dật Phong đứng ở bên cạnh dường như cũng đã hiểu ý của Diệp Vân. Thần thú chỉ có một, mà lại có nhiều người tranh đoạt như vậy. Cho dù có bận tâm đến giao hảo giữa các môn phái, nhưng đến lúc đó nhất định sẽ xảy ra xung đột. Dù sao đây cũng không phải là vật nhỏ gì tùy tiện tiện, mà chính là thần thú có thể nâng cao khả năng bản thân, cùng đề cao thực lực cùng uy vọng của môn phái! !! Trên thế gian này cũng chỉ có bốn thần thú, hiện nay chỉ vừa nhận được tin về một thần thú. Thứ hỏi xem ai hay môn phái nào có thể bỏ qua cơ hội tốt này chứ? Trong lúc nhất thời, trên không trung đầy các môn phái bay lơ lửng, màu sắc quần áo không hề giống nhau.

“Thần thú xuất thế!” Bỗng nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng hét kinh hãi. Sau đó, thanh âm cảm thán cùng kinh ngạc của mọi người cùng vang lên.

Ánh sáng bảy màu kia bỗng nhiên biến mất, trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ khiến mọi người ngẩn ra. Sau đó, chân trời bỗng nhiên sáng ngời, hào quang bắn ra vạn trượng khiến ánh mắt mọi người đều đau nhức.

“Là Bạch Hổ! Bạch Hổ a!” Có một giọng nói tràn đầy kinh hi (kinh ngạc & vui mừng).

“Đúng là Bạch Hổ, thật tốt quá!” Liền tiếp thanh âm kinh hi cùng ca tụng vang lên.

Diệp Vân ánh mắt trầm xuống, thì ra là Bạch Hổ sao? Hừ, đúng là miếng thịt béo bở, sói nhiều như vậy. Có chuyện hay để xem.

“Thu phục thần thú dựa vào bản lĩnh của mình. Mọi người đều là chính phái tu chân, hi vọng mọi người đều cạnh tranh công bằng”. Đệ tử Từ Đẳng đảo cười trên lưng phi điều vận công cao giọng nói, để cho tất cả mọi người ở đây đều nghe được. Lời này nghe thì có vẻ rất xuôi tai cùng công bằng, nhưng mà do đệ tử Từ Đẳng đảo – môn phái am hiểu khống chế linh thú nói ra lại không còn là như vậy.

“Hừ, buồn cười. Ai chẳng biết Từ Đẳng đảo các ngươì am hiểu nhất là khổng chế linh thú, có thể câu thông cùng lin thú! Các ngươì nói ra lời này đúng là buồn cười chết ngươì! Ý bảo chúng ta cũng không có khả năng đi thu phục phải không?” Ngươì nói ra lời này cũng không phải là đệ tử của ngũ đại môn phái, mà là đệ tử của một môn phái nhỏ không biết tên. Hắn vừa sút lời rất nhiều ngươì liền phụ họa đồng ý, phút chốc giữa không trung liền ồn ào tiếng la hét.

Tam đại môn phái khác cũng không có hé răng, một là sợ mất phong độ, hai là dù sao giữa các đại phái vẫn có chút giao tình. Thần thú tất nhiên là quan trọng, nhưng mà vì nguyên nhân này mà lật mặt, cũng không được ổn thỏa cho lắm.

“Thì ra là Bạch Hồ 〜〜” Diệp Vân hơi nhú mày.

Diệp Vân vừa lăm bắm xong, từ phía chân trời liền truyền đến một thanh âm vang dội, trong thanh âm tràn đầy khinh thường: “Đám kiến hôi các ngươì, muốn thu phục ta. Ha ha 〜〜 đều để mạng lại đi 〜〜 “

Lại là thanh âm của Bạch Hồ!

Thần thú có thể nói? !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bạch Hồ

Không ngờ Bạch Hồ lại có thể nói khiến mọi ngươì đều kinh ngạc nhưng cũng chỉ là một chút liền hoàn hồn lại. Bạch Hồ cũng không phải linh thú bình thường, mà là thần thú a. Mấy trăm năm hay mấy nghìn năm mới có một thần thú xuất thế! Linh thú mới sinh ra không thể nói chuyện, cũng phải tu luyện mấy trăm năm mới có thể nói chuyện. Thế mà thần thú Bạch Hồ vừa xuất thế đã có thể nói chuyện, không hổ là thần thú. Nhưng mà những ngươì này cũng đâu biết rằng, thần thú Bạch Hồ trước mắt này không chỉ biết nói chuyện, mà còn biết rất nhiều chuyện xảy ra rất lâu trước đây. Bởi vì thần thú cũng có thể truyền thừa ký ức. Cũng chính là khi một thần thú Bạch Hồ sắp chết đi sẽ đem toàn bộ ký ức của mình truyền lại cho thần thú Bạch Hồ tiếp theo. Tất cả thần thú đều là như thế. Bạch Hồ trước mắt mọi ngươì to lớn vô cùng, thân hình to gấp mấy lần một con voi thành niên, lẳng lẳng trôi lơ lửng giữa không trung, toàn thân là một màu tuyết trắng không chút tỳ vết, lóe ra ánh sáng sắc bén khiến lòng ngươì cả kinh, đôi con ngươì màu hổ phách giống như quân vương bề ngễ nhìn con ngươì bình thường phía dưới, trên lưng, một đôi cánh màu tuyết trắng kích thích ánh mắt mọi ngươì, nhẹ nhàng lay động, mỗi lần vỗ cánh lại tạo ra một vòng linh khí giống như những gợn sóng bắn ra bốn phía. Mà tất cả nhân sĩ tu chân đều cảm nhận được luồng linh khí khiếp ngươì toát ra từ ngươì thần thú. Xung quanh các loại phi điều đều bay liệng vòng quanh nó, những con thú đang chạy phía dưới cũng đều tụ tập lại cùng một chỗ liếc nhìn Bạch Hồ trên không trung.

Bạch Hồ có thể nói trái lại khiến cho đệ tử Từ Đẳng đảo kinh hãi cùng cấp bách, thần thú có thể nói chứng tỏ tất cả mọi ngươì ở đây đều có thể câu thông cùng nó. Từ Đẳng đảo am hiểu nhất chính là pháp thuật câu thông cùng linh thú nhưng hiện tại thì không thể sử dụng được rồi.

Về mặt của những kẻ dưới kia Bạch Hồ đã thu hết vào mắt, đáy lòng khinh thường ‘hừ’ một tiếng, lão tử có thể nói kỳ quái vậy sao? Thần thú cũng đều có ký ức truyền thừa !

“Hiện tại thu phục thần thú hãy dựa vào bản lĩnh của mình đi”. Một số đệ tử của môn phái nhỏ ha ha cười rộ lên, đều ngự kiếm phi hành xông về nguồn phát ra ánh sáng kia. Ngoài ra tam đại môn phái cũng đuổi theo.

Hai gã đệ tử Từ Đẳng đảo sắc mặt hết trắng lại xanh, cũng vội vàng thúc giục linh thú dưới chân tiến lên phía trước.

Diệp Vân đứng phía dưới nhìn lên, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh, những ngươì này, một khi đặt lợi ích ở trước mặt liền trở thành trò hề như vậy. Diệp Vân ngáp một cái, chậm rãi ngồi xuống, tựa vào gốc cây nhìn lên bầu trời náo nhiệt phía trên.

“Diệp Vân, ngươì muốn thần thú kia không?” Chợt giọng nói lạnh lạnh của Đoàn Dật Phong bay tới.

“Không muốn”. Diệp Vân trả lời gọn gàng dứt khoát.

Đoàn Dật Phong nao nao, hiển nhiên thật không ngờ Diệp Vân lại trả lời như vậy.

“Nhưng mà chương môn cùng sư phó đều muốn ta tới, ta dĩ nhiên là tới”. Diệp Vân cười ha ha tùy ý nói.

Đoàn Dật Phong chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn về nơi bắn ra hào quang vạn trượng kia. Nơi đó chính là nơi mà thần thú xuất thế, phần lớn ngươì tu chân – nhân sĩ đều tranh đoạt thần thú, Diệp Vân lại nói không muốn. Thần thú hiếm có như vậy lại không muốn, như vậy, Diệp Vân, rốt cuộc ngươì đang nghĩ cái gì vậy?

“Bạch Hồ, nếu ngươì đi theo ta, cam đoan ngươì một bước lên trời “. Một nam nhân có vẻ lưu manh đang ngự kiếm phi hành giữa không trung hô lên với Bạch Hồ.

Mọi người trừng lớn mắt, có thể thu phục thần thú như vậy sao? Đây là người của môn phái nào a, sao lại dung tục như vậy.

“Ta phi! Ngươi biết ta thích ăn cái gì, uống gì sao?” Bạch Hổ hung hăng phi miệng, khinh thường đáp lời. Lại không có người nào nhìn thấy trong mắt Bạch Hổ tràn đầy tàn bạo, đùa bỡn đả phá phụ tục từ này một chút sau đó rồi đi cũng không tệ a.

Nam tử trẻ tuổi kia nhất thời nghẹn lời, nửa ngày nói không ra lời, xung quanh vang lên một trận tiếng cười.

Thật đúng là giống như chợ bán thịt vậy, Diệp Vân trong mắt lộ ra nụ cười khẩy. Bạch Hổ này cũng thực thú vị, lại còn biết đùa giỡn nhân loại. Nó thực sự chỉ là thần thú sao? Sao lại có cảm giác như chỉ số thông minh của nó còn cao hơn cả nhân loại bình thường vậy. Đoàn Dật Phong đứng bên cạnh cũng khó mà có thể tin nhìn Bạch Hổ to lớn giữa không trung kia. Bạch Hổ này sao lại một chút dáng vẻ của thần thú cũng không hề có?

“Bạch Hổ, ngươi chính là một trong tứ đại thần thú, nếu như cùng chúng ta kẻ vai chiến đấu diệt trừ tà phái, như vậy công lao to lớn bậc nào? Đối với dân chúng trong thiên hạ cũng là tích đức a. Từ Đẳng đảo chúng ta sẽ cho ngươi nơi ở tốt nhất cùng tất cả”. Nam đệ tử Từ Đẳng đảo lúc này đi ra nói lời chính nghĩa to lớn.

“Ha ha ~ chết cười ta”. Bạch Hổ cười ha hả vỗ vỗ đôi cánh tuyết trắng của nó, tạo nên một trận cuồng phong, thổi quét qua khiến mọi người phải mất sức thật lớn mới có thể ổn định lại. Trong lòng mọi người đều là vừa mừng vừa sợ, Bạch Hổ sức mạnh thực là ghê gớm. Nhưng mà thanh âm giống như sét đánh kia của Bạch Hổ lại khiến cho mọi người cảm thấy đầu váng mắt hoa, làm thế nào mới có thể thu phục được nó đây: “Cùng các ngươi kẻ vai chiến đấu? Diệt trừ tà phái? Ha ha ~~~ các ngươi chính là chính nghĩa sao? Các ngươi xem mình là gì a? Ta nhìn không vừa mắt thì sẽ trừ bỏ”.

Đám người lơ lửng giữa không trung kia lúc này rốt cuộc đã hiểu rõ, thần thú Bạch Hổ trước mắt này cũng không phải chỉ dựa vào mấy câu nói đơn giản là có thể thu phục được. Dầu muối đều khó vào*!

* ý chỉ cứng mềm đều không xong ^^!

Diệp Vân gật gật khóe miệng, nhú mày nhìn nhìn Bạch Hổ trên bầu trời, trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng tán thưởng. Thần thú này, thật không ngờ rằng lại có cá tính như vậy. Không tồi, mình cũng thực thích. Nhưng mà với tính cách như vậy, sợ rằng nó cũng không nguyện ý quy thuận ai. Thú vị vô cùng.

“Hừ, nếu đã như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào bản lĩnh, đem ngươi thu phục”. Đệ tử Thiết Huyết môn chậm rãi rút thanh cự kiếm trên lưng ra chỉ về phía Bạch Hổ.

“Đứng!” Đệ tử Thiết Huyết môn vừa nói ra lời này, người người đều hướng ứng. Thanh âm binh khí va chạm vào nhau vang lên không ngừng.

Bạch Hổ sâu trong đôi mắt hiện lên tàn bạo, một bầy kiến hôi, còn muốn dùng sức mạnh để thu phục mình sao? Khôi hài!

“Hôm nay chính là ngày ta tái thế, không muốn đại khai sát giới ô uế tay của ta”. Bạch Hổ hừ lạnh, dùng sức vỗ mạnh cánh của mình, từng đợt cuồng phong nổi lên. Tất cả mọi người đều thi triển pháp thuật để ổn định thân mình, nhưng mà mắt cũng không thể mở ra được.

Diệp Vân buồn cười nhìn không trung, lời này hình như có điểm không đúng, hẳn là không muốn ô uế chân của nó đi, ha ha.

Bạch Hổ ngẩng đầu nhìn trắng non trên bầu trời, há hốc mồm, hình như là há xi một cái. Chân, nha, không, là móng vuốt mới đúng đập vào không trung một cái, đập cánh muốn bay đi.

“Chạy đi đâu! ! !” Đệ tử Thiết Huyết môn hét lớn lên một tiếng, dùng sức vung cự kiếm trong tay chém về phía không trung, lại có thể đem gió lớn trước mặt bỏ ra. Hai gã đệ tử Thiết Huyết môn vội vàng ngự kiếm đuổi theo. Những người khác thấy vậy cũng không nói gì, động tác rất nhanh bay theo đệ tử Thiết Huyết môn. Đơn giản là bởi vì họ đã đem kinh phong bỏ ra mới có thể tiếp tục đi về phía trước. Hai gã đệ tử Thiết Huyết môn liếc nhìn đám người bám đuôi phía sau, trong lòng phi nhỏ. Không chỉ những môn phái nhỏ nối đuôi chạy theo, mà người của tam đại môn phái cũng đuổi theo. Thực sự là vô sỉ!

Diệp Vân nhìn hơi nhú mày, xem ra đệ tử của Thiết Huyết môn chủ yếu là tu hành về phương diện lực đạo, rất kiên cường. Sau này nếu như giao thủ cũng không thể liều mạng.

“Đám kiến hôi!” Bạch Hổ bỗng nhiên bay dừng lại giữa không trung không hề động, đôi con ngươi vốn đã to nay lại trừng lớn hơn, trong miệng bỗng nhiên nói lảm bảm không biết nói gì. Tất cả mọi người ngỡ ngàng, không rõ Bạch Hổ bỗng nhiên dừng lại làm gì. Nhưng mà ngay sau đó, mọi người liền hiểu. Phía sau cuồng phong điên cuồng rít gào, hơn nữa càng ngày càng gần, vòng xoáy cũng càng ngày càng mãnh liệt đánh úp về phía mọi người.

Trong nháy mắt, phi điều giữa không trung đều bị cuồng phong nuốt chửng, đã không còn thấy hình bóng. Đám thú trên mặt đất đều đang không ngừng chạy trốn. Đám người giữa không trung lại càng thêm kinh hãi, cả đám đều vận công chuẩn bị chống lại trận cuồng phong gió xoáy này. Nhưng mà, đợt cuồng phong này hoàn toàn khác với gió xoáy bình thường. Trong gió lại còn tràn ngập linh khí nhân nhạ. Khi trận gió này tập kích về phía mọi người, gió cắt như dao sắc bén cắt qua lớp quần áo vào sâu da thịt. Chỉ trong nháy mắt, máu bắn tung tóe khắp bầu trời. Phút chốc, tất cả mọi người loạn cả lên. Linh thú dưới chân các đệ tử Từ Đẳng đảo cũng không còn nghe lời mà giống như ruồi nhặng bay tán loạn khắp nơi. Đụng phải đám người chung quanh lại càng thêm loạn hơn. Thanh âm gập đứ mắng mò, cùng với tiếng kêu vang thành một mảnh. Nhưng mà phi điều bị cuốn vào trong cuồng phong lại không hề việc gì. Đệ tử Thiết Huyết môn rút kiếm muốn lập lại chiêu cũ bỏ gió lốc. Nhưng mà kiếm còn chưa rút ra đã bị một người đụng vào khiến cả người xiêu vẹo, vất vả lắm mới có thể đứng vững để không ngã xuống.

Diệp Vân đứng trên mặt đất nhú nhú mày nhìn Bạch Hổ trên không trung, nhưng trong lòng cảm thán, thì ra Bạch Hổ có thể thao túng phong (gió), hơn nữa thần lực lại kinh khủng như vậy. Con lốc xoáy không lồ đó chỉ trong nháy mắt có thể chế tạo ra. Đám người trên không trung kia tự cầu nhiều phúc

đi. Đoàn Dật Phong trong lòng cũng hít phải ngum khí lạnh, không ngờ thần thú có thể kinh khủng như vậy. Hầu như tất cả mọi người đều nghĩ rất đơn giản, đều muốn đến thu phục nó, hiện tại xem ra, là không thể nào. Bạch Hổ kia tràn đầy hứng thú nhìn náo nhiệt trong lốc xoáy kia, cái đuôi màu trắng nhẹ nhàng phe phẩy. Một đám phàm phu tục tử, lại còn muốn đến thu phục mình, thực đúng là chuyện nực cười.

Diệp Vân sờ sờ cằm của mình, bĩu môi nói: “Đoàn sư huynh, xem ra lần này tất cả mọi người đều tay không quay về thôi. Ta còn có việc, huynh quay về Thanh Sơn đi”. Bạch Hổ khủng bố này, đừng nói thu phục nó, chọc nó tức giận sợ là ngay cả mạng cũng khó giữ. Chẳng qua, xem ra Bạch Hổ cũng không có ý sát sinh, chỉ lơ lửng giữa không trung nấp máy miệng, lắc lắc đuôi nói thầm cái gì đó, sau khi nói thầm xong dùng bốn chân đập vào không trung, vỗ cánh rời đi.

Khi Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong nghe được lời thì thầm của Bạch Hổ, hai người đều cứng ở tại chỗ.

Không thể nào, Bạch Hổ sao lại có thể nói ra lời như vậy? ! !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bạch Hổ nói thầm

Bạch Hổ giọng nói tuy rằng đã nhỏ, nhưng mà Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong lại nghe được rõ ràng rành mạch. Tuyệt đối không có sai, Bạch Hổ nói thầm chính là: Ta mới không cần để mấy tên nam nhân dùng cái mộng thói hoặc của các nguoi ngồi lên người ta, mỹ nữ cũng không tệ lắm, nhưng mà ở đây cũng chỉ toàn những kẻ dong chi tục phẩn *~~~

* bình thường, thô tục .

Bạch Hổ đập đập hai cánh tuyết trắng của nó cứ như vậy thong thả chuẩn bị rời đi, đám người đang vật lộn trong lốc xoáy thấy Bạch Hổ muốn rời đi, đều sốt ruột muốn lao nhanh ra khỏi lốc xoáy, nhưng mà mỗi người ai cũng đều nghĩ như vậy, cuối cùng đã loạn lại càng thêm loạn hơn. Bạch Hổ ngoe nguẩy đuôi của mình, bỗng nhiên tụ lực lại nhanh như chớp đã rời đi, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Mọi người đều ngơ ngẩn, bị tốc độ của Bạch Hổ khiến cho kinh hãi. Thân lực như vậy, tốc độ như vậy! Nếu như có thể thu phục được, vậy thì chính là việc khiến người ta phấn khởi biết bao a. Cả đám người sau khi thấy được thân lực của Bạch Hổ, cũng không bị lốc xoáy của Bạch Hổ dọa sợ chạy mất, trái lại càng thêm kiên định muốn cho Bạch Hổ nhận mình làm chủ. Sau khi Bạch Hổ rời đi, bầu trời vốn dĩ sáng như ban ngày bỗng chốc tối sầm xuống.

“Bạch Hổ này thực là thú vị a, ha ha ~” Diệp Vân cười khê, nhìn đám người mãnh liệt đuổi theo hướng Bạch Hổ đã biến mất, Diệp Vân chợt cảm thấy buồn chán, cuối cùng quyết định nghỉ ngơi trước.

Đoàn Dật Phong nhìn nhìn bầu trời lại nhìn Diệp Vân, cũng không có tính đuổi theo, chấp nhận ý tưởng của Diệp Vân, cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Cả đêm này, hai người không nói lời nào, nghỉ ngơi cho tới bình minh.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn cơm, Diệp Vân nói với Đoàn Dật Phong, “Đoàn sư huynh, huynh quay về Thanh Sơn trước đi, ta còn có chuyện phải làm”. Dứt lời, Diệp Vân liền chuẩn bị ngựa kiếm rời đi.

“Nguoi là muốn đi tìm sâu róm tính kia?” Đoàn Dật Phong cúi đầu thanh âm từ phía sau truyền đến.

Diệp Vân ngựa kiếm rời khỏi mặt đất, trôi lơ lửng gần mặt đất, không quay đầu lại, chỉ thần nhiên nói: “Đoàn sư huynh, đây là chuyện riêng của ta. Không có quan hệ gì tới huynh”.

Đoàn Dật Phong hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên một chút phức tạp nhưng ngay sau đó cũng bị lạnh lùng bao trùm.

“Vậy thì nguoi cẩn thận, nếu như gặp phải nguoi của Vạn Cổ Quật thì mau rút đi”. Đoàn Dật Phong cũng ngựa kiếm phi hành trôi lơ lửng trên mặt đất, sau đó liền thúc giục kiếm dưới chân nhanh chóng rời đi. Chớp mắt chỉ còn là một chấm đen trên không trung.

“Huynh cũng vậy”. Diệp Vân nhìn chấm đen biến mất trên bầu trời nói nhỏ, tất nhiên Đoàn Dật Phong đã đi xa thì không thể nghe thấy được gì. Diệp Vân trong lòng hiểu rõ, để cho một người luôn tâm cao khí ngạo như Đoàn Dật Phong nói ra lời nói quan tâm đến người khác, đúng là làm khó hãn vô cùng.

Đoàn Dật Phong bay xa, chậm rãi hạ xuống mặt đất, móc túi đồ từ trong ngực ra sau đó lấy ra truyền âm bùa, truyền một chút pháp lực vào bên trong bùa, truyền âm bùa liền sinh ra ánh sáng màu lam nhân nhật.

“Dật Phong a, thế nào ?” Từ truyền âm bùa truyền đến thanh âm của chương môn Thanh Giản.

“Chương môn, thần thú không ai có thể thu phục được, đã không thấy bóng dáng”. Đoàn Dật Phong trầm giọng nói, nhưng mà bên kia truyền âm bùa cũng không hề truyền đến sự kinh ngạc của chương môn Thanh Giản, hiển nhiên chương môn Thanh Giản cảm thấy đây mới là hiện tượng bình thường. Đoàn Dật Phong nói tiếp: “Chúng ta chuẩn bị quay về, nhưng mà Diệp Vân nói có việc nên tối nay mới quay về”.

“Vậy sao? Các ngươi không có việc gì chứ?” Chương môn dường như cũng không phải là quan tâm nhất đến chuyện thần thú.

“Chúng ta gặp phải người của Vạn Cổ Quật, có điều chúng ta cũng không có việc gì”. Đoàn Dật Phong cũng không muốn đem tình cảnh chạy trốn chật vật ngày đó nói ra. Chỉ là nói đến đây, trong lòng dâng lên sự không cam lòng ngập trời, nắm tay cũng nắm chặt hơn. Nhất định có một ngày, mình nhất định sẽ đường đường chính chính đứng trước mặt hắn ta và đánh bại hắn. Nhất định sẽ! Từ lúc Bạch Hổ xuất hiện, từ đầu đến giờ, người của Vạn Cổ Quật cũng không hề thấy xuất hiện, đây là vì sao?

“Không có việc gì là được rồi. Ngươi mau mau quay về đi”. Bên kia truyền âm bùa, chương môn cũng khẩn trương cau mày lại. Đoàn Dật Phong đưa nhò này ông cũng hiểu rõ tính tình, hiện tại nhắc tới chuyện người của Vạn Cổ Quật hẳn cũng không nhiều lời, cũng chỉ dùng một câu ‘bọn họ không có việc gì’ để nói qua. Điều này nói lên cái gì? Đã rất xác thực nói rõ Đoàn Dật Phong cùng Diệp Văn không phải đối thủ của đệ tử Vạn Cổ Quật! Mai danh ảm đạm lâu như vậy thực lực của Vạn Cổ Quật đã đạt đến trình độ như vậy sao? Xem ra, cần phải lo lắng một chút rồi.

Sau khi ngắt truyền âm bùa, chương môn đi từ từ ra khỏi đại điện, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc trời có chút mờ tối.

“Hình như, thời tiết muốn thay đổi a”. Chương môn Thanh Giản một lúc lâu sau mới yếu ớt cảm thán.

Mà Diệp Văn một đường ngự kiếm phi hành bay về nơi đã hẹn Trình Lạc Y lúc trước. Lần này Diệp Văn tốc độ phi hành cực nhanh, đương nhiên là vì trong lòng thấp thỏm bởi Trình Lạc Y.

Khi Diệp Văn bay đến ngọn ngọn núi quen thuộc kia, sau khi vững vàng hạ xuống, Diệp Văn liền thấy được kết giới mình đã bày ra, nhưng mà trong kết giới lại không có ai! Không có bóng dáng của Trình Lạc Y!

Diệp Văn trong lòng kinh hãi, vội vàng ngự kiếm bay lên không trung lần nữa, kiểm tra xung quanh. Không có người! Vẫn không có người nào! Trình Lạc Y hiện tại pháp lực thấp kém, nếu như ở trong dãy núi này gặp phải mãnh thú hay yêu quái gì gì đó, chẳng phải là sẽ tặng không tính mạng cho người ta sao? ! Lại còn muốn tìm thuốc cho người trong lòng của nàng, ngay bản thân mình năng lực tự vệ còn không có, còn muốn đi tìm thuốc thể nào nữa? Diệp Văn cắn chặt răng, trong lòng có chút tức giận. Trình Lạc Y này, không phải đã bảo cô ấy đừng có ra khỏi kết giới rồi sao?

“Diệp Văn ~ Diệp Văn ~” bỗng nhiên, bên tai Diệp Văn vang lên tiếng gọi vui mừng của Trình Lạc Y. Diệp Văn ngẩn ra, chậm rãi cúi đầu, liền thấy được Trình Lạc Y đang tụt xuống từ một cái cây lớn bên cạnh kết giới. Hóa ra là ở trên cây, là do mình sốt ruột nên nhất thời không cảm nhận được hơi thở của cô ấy. Quả nhiên tâm loạn thì loạn.

“Cậu chạy lên cây làm cái gì vậy?” Diệp Văn tức giận đáp xuống hỏi.

“Đi nhìn xem cậu a, nhìn xem khi nào thì cậu bay về”. Trình Lạc Y cười hí hóp chạy tiến lên, “Thật nhanh a, cậu nói trong vòng năm ngày, hiện tại mới hai ngày”.

“Còn không phải là sợ cậu treo mình lên”. Diệp Văn bĩu môi.

Trình Lạc Y nao nao, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cậu cười cái gì?” Diệp Văn nhíu mày nhìn Trình Lạc Y.

“Không có gì”. Trình Lạc Y cười nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng trong lòng lại cảm thán. Thay đổi, Diệp Văn thực sự thay đổi rồi. Trước đây trong mắt cô ngoại trừ Diệp Thái cũng không còn thấy người khác nữa, chứ nói gì đến chuyện quan tâm lo lắng cho người khác. Rốt cuộc ai khiến cô ấy thay đổi vậy? Thế giới này?

“Chu quả ở gần nơi này sao? Cậu nghe ai nói?” Diệp Văn nhíu mày nhìn nhìn rặng núi này có chút nghi hoặc, rốt cuộc là ai nói cho Trình Lạc Y đây? Thật không hiểu thân là sâu róm tinh pháp lực thấp kém như cô sao có thể bình an chạy tới nơi này. Hơn nữa, nếu như ghi chép trong sách không sai, hoa quả quý hiếm gì đó đều có mãnh thú bảo vệ. Nếu như không có mình ở đây, sợ là cô ấy cũng sẽ chết một cách vô nghĩa đi? Rốt cuộc là ai nói cho cô ấy biết ở đây có Chu quả để cô ấy đến mạo hiểm đây? Thấy thế nào cũng không phải là do hồ ly tinh kia gây nên. Từ lần đầu tiên gặp mặt cũng đã cảm thấy hồ ly tinh kia rất quan tâm đến cô ấy.

“Dù sao cũng là ở nơi gần đây. Không sai”. Trình Lạc Y móc một tấm bản đồ nhả nhúm từ trong túi ra.

“Tên hồ ly tinh kia biết cậu đến đây không?” Diệp Văn nhíu mày, ánh mắt sâu xa.

“Hắn hôn mê bất tỉnh rồi. Biết cái đầu”. Trình Lạc Y tùy ý nói nhỏ vẫn tiếp tục tìm kiếm trên bản đồ.

Quả nhiên! Diệp Văn ánh mắt sâu thẳm, Trình Lạc Y tới đây tìm Chu quả cũng không phải là đơn giản như vậy. Chỉ sợ là có người muốn trừ bỏ cô ấy mà đã lợi dụng tình cảm của cô ấy với hồ ly kia.

“Ở chỗ này, Diệp Văn, cậu xem, ở chỗ này đây”. Trình Lạc Y kinh ngạc cùng vui mừng chỉ vào một chấm trên bản đồ, “Cậu xem đi, mình đã nói là ở gần đây mà”.

Diệp Văn đi tới nhìn nhìn, quả nhiên điểm đánh dấu đen kia là ở gần đây.

“Đi lên, mình dẫn cậu đi”. Diệp Văn ngự kiếm trôi nổi giữa không trung, ý bảo Trình Lạc Y đi lên.

“Oa, thật thần kỳ. Thật không ngờ rằng có một ngày mình cũng có thể bay như vậy được”. Trình Lạc Y đi lên phía trước ôm lấy thắt lưng của Diệp Vân, chợt nhớ tới tới cái gì, “Đứng rồi, Diệp Vân, cậu xuyên qua trở thành nam nhân hay là hóa trang thành nam nhân vậy?” Trình Lạc Y nghĩ đến chỗ này, đưa tay sờ sờ bộ ngực của Diệp Vân, chạm vào một mảnh bằng phẳng. Bị dọa thiếu chút nữa thì ngã khỏi thanh kiếm.

“Không phải chứ, cậu, cậu, biến thành nam nhân?” Trình Lạc Y run rẩy nói.

Diệp Vân tức giận liếc mắt: “Trên người mình có vật gì đó khiến mình biến thành nam nhân, sau này tự nhiên sẽ khôi phục”.

“Nha, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”. Trình Lạc Y vỗ vỗ ngực, thờ phào nhẹ nhõm, “Mình còn tưởng cậu biến thành..”. Chữ ‘gay’ phía sau còn chưa nói xong, Diệp Vân bỗng nhiên có chút trả thù ngự kiếm phi nhanh lên bầu trời, khiến Trình Lạc Y kinh hãi hô to gọi nhỏ ôm chặt lấy thắt lưng Diệp Vân.

Diệp Vân một đường bay đi, không có phát hiện ở phía xa, một đôi mắt thâm thúy đang chăm chú nhìn đến mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thú canh giữ

“Chính là ở khe núi kia”. Trình Lạc Y ôm lấy thắt lưng Diệp Vân ở bên tai hô nhỏ.

Diệp Vân ngự kiếm bay về phía khe núi kia, sau khi vững vàng rơi xuống, nhìn xung quanh hơi nhíu mày. Quả nhiên là nơi có Chu quả quý hiếm lớn lên, cây cối hoa quả xung quanh tươi tốt vô cùng. Trong tàng thư của Thanh Sơn cũng đã xem qua ghi chép trong sách, Chu quả cả mình đều có màu hồng, to không quá nắm tay, có hình trái xoan, tản ra mùi thơm lạ lùng. Có thể y trị bách bệnh, chữa thương, còn có hiệu quả tăng tiến công lực. Dựa theo thời hạn sinh trưởng của Chu quả mà nói. Một câu, ngàn năm nở hoa, cùng kết quả, hiệu quả của Chu quả tự nhiên là vô cùng tốt.

“Đi mau, đi mau, bên này”. Trình Lạc Y sốt ruột chỉ vào một bên sau đó nhanh chóng kéo Diệp Vân đi tới. Diệp Vân giật giật khóe miệng, nhìn Trình Lạc Y nói: “Trình Lạc Y a Trình Lạc Y, thật không ngờ cậu cũng có ngày vì một nam nhân mà chạy tới chạy lui như vậy”. Trước đây Trình Lạc Y mỹ lệ bức người, hăng hái, chưa bao giờ đem bất kỳ tên nam nhân nào để vào mắt, hiện tại lại vì một hồ ly tinh mà ngay cả mệnh của mình cũng không cần, điều này sao có thể khiến người ta không cảm khái chứ?

“Được, như nhau. Không phải cậu cũng thay đổi rất nhiều sao, nhanh lên một chút, giúp mình tìm Chu quả đi”. Trình Lạc Y lảo đảo bước về phía trước.

Diệp Vân nhẹ khẽ lắc đầu, cũng vội vàng đi theo, ngoài miệng lại nói: “Cậu có biết những vật quý hiếm thường có mãnh thú cùng yêu quái bảo hộ không?”

Trình Lạc Y hơi dừng bước một chút, sau đó lại đi về phía trước, hắc hắc nói: “Vốn không biết, hiện tại đã biết. Chẳng qua, không phải còn có cậu sao? Mình sợ gì chứ. Có quái thú thì đã có cậu ở phía trước chống đỡ rồi”.

Nói một tràng khiến Diệp Vân có chút ghen lời.

“Nếu như không có mình ở đây?” Diệp Vân bỗng nhiên trầm giọng nói, bước chân cũng ngừng lại, “Hồ ly không biết cậu tới nơi này mạo hiểm phải không? Kẻ muốn cậu chết là người bên cạnh hẳn đúng hay không?” Diệp Vân không tin Trình Lạc Y sẽ ngốc như thế, ngốc đến nỗi không nhận ra có người lợi dụng tình cảm của cô ấy với hồ ly để trừ bỏ mình.

“Thì tính sao?” Bỗng nhiên, Trình Lạc Y cũng ngừng lại, quay đầu lại đột nhiên cười, “Ngay cả như vậy, mình vẫn muốn tới. Mình không chỉ sẽ sống quay về bên cạnh hắn, mình cũng sẽ lấy Chu quả mang về”.

Diệp Vân ngẩn ra, nhìn nụ cười tự tin của Trình Lạc Y, bỗng nhiên hiểu rõ, thân thể nhỏ nhỏ trước mắt này, nhưng vẫn là linh hồn mạnh mẽ kia. Cô ấy vẫn là chính mình!

“Ha ha, đúng, cậu nhất định sẽ sống mang Chu quả về”. Diệp Vân ha ha nở nụ cười, “Kẻ muốn hãm hại cậu kia, có cần mình ra tay xử lý giúp không?” Nói xong, trong mắt Diệp Vân đã hiện lên một tia sát khí.

“Không cần. Chính mình sẽ”. Trình Lạc Y cũng nở nụ cười, “Cậu cũng đừng có xem thường mình nha”.

“Ha ha ~” Diệp Vân cười ha ha, vươn tay sờ sờ đầu nhỏ của Trình Lạc Y nói, “Được, mình tin cậu, tiểu muội muội”.

“Cậu!” Trình Lạc Y thờ phỉ phỉ nhìn Diệp Vân cao hơn mình rất nhiều, thực sự là vừa tức vừa hận, nhưng mà cũng không có biện pháp gì a, ai bảo mình xuyên qua lại vào đúng một thân thể như vậy chứ.

Hai người cười cười nói nói đi về phía hẻm núi.

Trên một cây đại thụ gần hẻm núi, Lạc Tâm Hồn lạnh lùng nhìn hai người bên trong khe núi. Địch Sát Nhân ở bên cạnh nuốt nuốt nước miếng mở miệng,

cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Lạc sư huynh, chúng ta không đi tìm Bạch Hồ sao?” Lạc Tâm Hồn không nói gì, vẫn lẳng lặng dựa người vào thân cây nhìn Diệp Vân trong khe núi. Dịch Sát Nhân cũng nhìn nhìn Diệp Vân, hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem Diệp Vân thiên đao vạn quả, băm thành thịt vụn. Chính là do người này, làm cho mình mất đi một cánh tay. Thù này, nhất định phải báo! Nhưng việc quan trọng hiện tại là đi tìm Bạch Hồ. Lạc sư huynh không đi tìm Bạch Hồ, đi theo người này làm cái gì chứ?

“Người đi tìm, ta có việc”. Lạc Tâm Hồn ngăn ngắn một câu lộ ra không kiên nhẫn cùng không cho phép cự tuyệt.

Dịch Sát nhân há miệng, muốn nói gì đó. Nhưng nhớ tới hậu quả khi để Lạc Tâm Hồn lặp lại lời mà nhìn xuống.

“Ta đi đây, Lạc sư huynh”. Dịch Sát Nhân cẩn thận nói xong, không cam lòng nhìn nhìn bóng người Diệp Vân dưới khe núi. Trong lòng càng ác độc mà thể, nhất định phải đem Diệp Vân băm thây vạn đoạn. Âm hiểm nhìn qua người trong khe núi, Dịch Sát Nhân liền ngự kiếm rời đi. Mà Lạc Tâm Hồn từ đầu đến cuối vẫn không quay đầu lại liếc hán một cái.

Mà hai người ở trong khe núi kia, từ rất xa đã thấy được cây Chu quả xanh ngắt mà ướt át, trên cây có vài quả hồng hồng xinh đẹp kia không phải là Chu quả thì là gì? Vì sao có thể khẳng định như vậy, đơn giản là vì quanh thân cây Chu quả kia không có bất kỳ loài hoa nào sinh trưởng, càng không có bất kỳ tiểu động vật nào, xung quanh trụi lủi một mảnh. Chỉ có thân cây xanh ngắt kia mà thôi, khiến người ta vô cùng yêu thích. Đi gần thêm một chút, hương thơm say lòng người kia liền truyền tới, khiến người ta say mê mất đi cả thần trí. Cây Chu quả này dù sao cũng là cây năm trăm năm mới có hoa nở, năm trăm năm mới kết quả !

Hắn là sẽ có thứ gì đó bảo vệ, Diệp Vân cảnh giác nhìn nhìn xung quanh, lại không phát hiện ra điều gì bất thường. Bỗng nhiên, Diệp Vân như có mảy, đơn giản là phát hiện ra dưới tàng cây kia có một tia linh khí yếu ớt, dường như là tận lực ẩn nấp. Đó chính thú canh giữ của cây Chu quả? Là thú dạng gì đây?

Trình Lạc Y vừa thấy Chu quả liền kích động muốn xông lên.

“Chờ một chút! Nguy hiểm!” Diệp Vân liền kéo cổ áo Trình Lạc Y xách cô quay lại.

Vừa lúc đó, vốn dĩ dưới tàng cây không có vật gì bỗng nhiên xuất hiện một con cự xà (rắn lớn) mạnh mẽ xông tới, khiến Trình Lạc Y sợ hãi thét chói tai. Nhìn con quái vật lớn trước mắt, Diệp Vân cũng hút phải một ngụm khí lạnh. Con rắn trước mắt cao khoảng sáu thước, toàn thân tản ra ánh sáng màu xanh biếc, điều khiến cho người ta chấn động chính là, con cự xà này có tám đầu! Mỗi cái đầu đều đang thè cái lưỡi đỏ tươi ra, trong ánh mắt lộ ra hung ác độc địa, cứ như vậy sừng sững đứng trước mặt Diệp Vân cùng Trình Lạc Y.

Thú canh giữ của Chu quả chính là một con Cự Xà có tám đầu!

(lúc này Bạch Hồ đang ở bên một hồ nước trong khe núi nhân nhả uống nước.)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lừa đảo

“Bọn chuột nhắt các ngươi đừng hòng mơ tưởng bước đến gần Chu quả nửa bước”. Ngay khi Diệp Vân chuẩn bị rút kiếm ra, trong đầu lại truyền đến một thanh âm. Thanh âm này làm cho Diệp Vân kinh ngạc là vì hình như vẫn còn mang theo tính trẻ con! Ai đang nói chuyện? Trình Lạc Y hồ nghi liếc nhìn Diệp Vân một cái, Diệp Vân mới hiểu được, Trình Lạc Y cũng nghe thấy những lời này. Mà lời này hiển nhiên là thông qua thần thức trực tiếp trao đổi trong đầu của hai người. Dùng cách giao tiếp như vậy chỉ có hai nguyên nhân, một là còn không thể nói chuyện, chỉ có thể nói chuyện thông qua thần thức với người khác, hai là đối phương không muốn để cho người khác tìm được chân thân cố ý làm như vậy ra vẻ huyền bí.

“Là người đang nói chuyện với chúng ta?” Trình Lạc Y mang theo thăm dò nhìn đại xà hung ác phía trước. Không thích hợp a, đại xà bắt đầu trước mắt hung ác như vậy, sao giọng nói lại mang theo tính trẻ con như vậy?

“Đừng hòng tiến về phía trước thêm một bước!” Song vẫn là giọng nói kia truyền vào trong lỗ tai hai người, khiến Trình Lạc Y kinh ngạc đến mức cảm cũng sắp lệch khớp, Diệp Vân cũng có chút giật mình. Không ngờ giọng nói trong thần thức kia lại chính là cự xà bắt đầu này! Vẫn còn là con nít? Nha, cách nói này cũng không đúng. Thân thể cao lớn như vậy, ánh mắt hung ác như vậy, lại vẫn chỉ là một con rắn nhỏ? ! Không phải chứ! Nếu như thật sự trưởng thành thì sẽ thành cái dạng gì đây?

“Người chính là thú canh giữ của Chu quả?” Trình Lạc Y trừng mắt nhìn cự xà bắt đầu trước mắt, bệnh nghề nghiệp trời sinh nói cho Trình Lạc Y biết sự tình không cần phức tạp đến như vậy.

“Không tồi. Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào bước gần Chu quả nửa bước”. Giọng trẻ con kia lại vang lên trong đầu hai người, giọng điệu vô cùng kiên quyết.

“Vì sao người lại một mực muốn canh giữ nơi này chứ?” Trình Lạc Y ánh mắt bỗng nhiên tỏa sáng bắn ra bốn phía.

“Vi không để cho kẻ nào đến gần Chu quả”. Thanh âm mang theo tính trẻ con kia lại thành thành thật thật trả lời trong đầu hai người.

“Nha, vậy vì sao ngươi lại muốn coi chừng không để ai tiếp cận đây? Ngươi muốn một mình mình ăn luôn sao?” Trình Lạc Y vẫn kiên trì hỏi như trước.

“Ta không ăn, ta chỉ trông coi”. Giọng nói trẻ con kia rất nghiêm túc đáp trả.

Diệp Vân liếc nhìn Trình Lạc Y hai mắt đang tỏa sáng hết chỗ nói rồi, bệnh nghề nghiệp của nha đầu kia lại bắt đầu rồi. Lừa dối người chính là điểm mạnh của người luật sư như cô ấy!

“Ngươi không ăn, ngươi lại chỉ ở nơi này trông coi, có phải là rất không có cách nào nói nổi đúng không? Ngươi chỉ là muốn coi chừng trái cây này phải không? Không muốn ăn, đúng hay không?” Trình Lạc Y nhún mày lại chậm rãi hỏi.

“Ta ~ ta ~” Cự xà bắt đầu vừa muốn nói lại bị Trình Lạc Y cắt ngang.

“Ngươi chỉ cần trả lời ‘phải’ hoặc là ‘không phải’. Có phải ngươi chỉ cần coi chừng trái cây này là được rồi đúng không? Không muốn ăn, có phải hay không?” Trình Lạc Y khoe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt không dễ phát hiện.

“Đúng, đúng”. Cự xà bắt đầu thành thực trả lời hai vấn đề của Trình Lạc Y.

“Vậy là được rồi”. Trình Lạc Y vỗ hai bàn tay của mình vào nhau, chọt nói, “Nói cách khác ngươi chỉ cần coi chừng trái cây là được, mặc kệ trái cây đi đâu, ngươi cũng sẽ phải đi theo, đúng hay không?”

Cự xà bắt đầu giật mình, vẫn không nói gì, Trình Lạc Y lại vội vàng nói: “Ngươi chỉ cần trả lời đúng hoặc không đúng”.

Cự xà bắt đầu nghi hoặc lắc lắc tám cái đầu của mình, hồi lâu mới nói: “Đúng”.

“Vậy thì đúng rồi, tiểu bằng hữu, ta đã nói với ngươi, ở đây hoang sơn dã lĩnh, một mình ngươi ở chỗ này khẳng định rất cô độc rất tịch mịch đúng không? Không có người nào nói chuyện cùng ngươi, không có người nào chơi cùng ngươi, rất buồn chán có phải hay không?” Trình Lạc Y hai mắt tỏa ánh sáng khiếp người, tiếp tục thuyết phục.

Diệp Vân ngồi xuống bên cạnh, giống như đang quan sát một cuộc vui vậy. Trong lòng thầm nhủ, xem ra không cần mình ra tay, nha đầu kia cũng có thể tự mình đối phó rồi.

“Tịch mịch là cái gì? Cô độc là cái gì?” Giọng nói trẻ con kia lại vang lên thiếu chút nữa khiến cho Diệp Vân ngã nhào trên mặt đất. Tịch mịch là cái gì? Cô độc là cái gì? Đứa nhỏ này cư nhiên lại không hiểu? Diệp Vân buồn cười nhìn nhìn Trình Lạc Y, trong mắt có vui sướng khi người gặp họa, xem nha đầu kia tiếp tục lừa dối thể nào đây. Trình Lạc Y liếc nhìn Diệp Vân một cái, quay đầu tiếp tục ôn tồn dụ dỗ.

“Tịch mịch cô độc, chính là điều gì đó khiến cho người ta khó chịu. Tiểu bằng hữu a, ngươi nói cho tỷ tỷ biết, một mình ngươi ở đây không có người nào nói chuyện cùng ngươi không có người nào chơi cùng với ngươi có phải rất là khó chịu hay không? Không có gì đó để ăn ngon rất khó chịu phải không?” Trình Lạc Y hắc hắc cười gian dụ hoặc .

“Ăn ngon?” Giọng nói trẻ con kia lại vang lên lăm bằm, “Sương sớm không có hương vị gì, cái gì là ăn ngon?”

Diệp Vân có chút kinh ngạc, không ngờ thú canh giữ này lại tu hành như vậy? Không có sát sinh, vẫn là ăn sương sớm, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt? Thần trí (tinh thần và trí tuệ) vẫn chỉ là ở giai đoạn hài đồng?

“Như vậy đi, tỷ tỷ thương lượng với ngươi một chút, nếu ngươi vẫn muốn bảo vệ trái Chu quả. Tỷ tỷ mang theo Chu quả, ngươi đi cùng tỷ tỷ, bảo vệ Chu quả. Tỷ tỷ mang ngươi đi ăn ngon , nhìn thấy rất nhiều thứ mà ngươi chưa bao giờ thấy được không?” Trình Lạc Y nhìn như chân thành vạn phần.

“Ngạch, này ~” Cự xà bắt đầu ngoe nguẩy cái đuôi của mình, hình như có điểm gì là lạ, nhưng mà nghe cũng rất có đạo lý a.

“Đi thôi, cùng tỷ tỷ đi. Ngươi muốn bảo vệ Chu quả đúng không? Chu quả mang trên người tỷ tỷ, ngươi coi chừng tỷ tỷ, có phải chính là coi chừng Chu quả đúng không?” Trình Lạc Y còn đang hướng dẫn từng bước .

“Ừm, hình như là chuyện như vậy”. Cự xà bắt đầu nghĩ nghĩ nghiêm túc gật đầu.

“Chính là như vậy . Đi thôi, theo tỷ tỷ đi, tỷ tỷ dẫn ngươi đi ăn ngon, dẫn ngươi ra thế giới bên ngoài ngắm nhìn”. Trình Lạc Y bày ra một bộ người tốt khiến khoe miệng Diệp Vân co quắp.

“Vậy, được rồi”. Cự xà bắt đầu thuận thiên chân cứ như vậy mà gật đầu đồng ý, cứ như vậy bị lừa lấy.

Trình Lạc Y hướng về phía Diệp Vân nhướng nhướng mày, trong mắt lộ vẻ đắc ý. Diệp Vân hướng lên trời đảo cặp mắt trắng dã, nói cái gì cũng cũng không nói ra được. Cái này mà cũng được? Trình Lạc Y, người này đúng là đại thần của lừa đảo!

Nhưng mà, con rắn lớn như vậy, mang đi thể nào đây?

Trong khi hai người vẫn còn nghi hoặc, cự xà bắt đầu kia bỗng dưng biến hóa nhanh chóng, biến thành một con rắn nhỏ vài tấc, đầu cũng biến thành một, nhún trên mặt đất một cái bay về phía Trình Lạc Y, còn dùng thần thức nhu thuận gọi “tỷ tỷ”. Như vậy rất là đáng yêu, chọc Trình Lạc Y thích không

thời.

“Người có tên không a?” Trình Lạc Y cười híp mắt hỏi.

“Không có”. Thanh âm trẻ con vang lên trong đầu Trình Lạc Y, lúc này cũng không có trao đổi với Diệp Vân nữa.

“Vậy sau này ta gọi người là tiểu Mễ nha, có được không?” Trình Lạc Y đặt tên phẩm vị Diệp Vân thực sự không dám tăng bốc. Đây là cái tên gì a? Nhưng mà cái con rắn nhỏ kia lại cao hứng vô cùng, quần lên trên cổ tay Trình Lạc Y.

Trên cây xanh ngắt kia có ba quả Chu quả, mùi thơm vô cùng. Trình Lạc Y cẩn thận hái xuống tay sau đó chăm chú nhìn, ba quả, một quả lớn một chút, hai quả còn lại có vẻ nhỏ hơn. Thừa dịp Tiểu Mễ không chú ý, Trình Lạc Y đem quả lớn nhất lên lên đưa cho Diệp Vân.

Diệp Vân có chút giật mình nhìn Trình Lạc Y, Trình Lạc Y trợn mắt cảnh cáo một cái, ý bảo Diệp Vân không được để lộ ra khiến Tiểu Mễ biết. Diệp Vân cười cười, hiểu được tâm lòng của Trình Lạc Y, cũng không có chối từ nữa, vội vàng thu vào.

“Để mình đưa cậu về”. Diệp Vân chuẩn bị ngự kiếm đưa Trình Lạc Y quay về, Trình Lạc Y lại lắc đầu.

“Cậu yên tâm đi, có nó đưa mình về rồi. Dù sao bây giờ cậu cũng được xưng là nhân sĩ chính đạo, mà mình là yêu, nó lại càng là yêu.”. Nói toi đây Trình Lạc Y không có nói thêm gì nữa, mà cười cười với Diệp Vân, “Chờ mình xử lý tốt mọi chuyện xong. Lúc này cũng không sợ người ta nắm thóp nha. Nha, không, là yêu tinh mới đúng. Hơn nữa mình cũng sẽ tặng cho kẻ kia vài thứ, yên tâm đi”.

“Được rồi, cậu tự mình làm đi”. Diệp Vân gật gật đầu, “Cậu đi đường cẩn thận”. Có cự xà bắt đầu Tiểu Mễ làm bạn, Diệp Vân cũng yên tâm hơn rất nhiều. Mặc dù cự xà bắt đầu kia tâm trí còn là hài đồng, nhưng mà pháp lực đã không thấp.

Diệp Vân đưa mắt nhìn theo bóng dáng Trình Lạc Y biến mất trong rừng cây, lúc này mới ngồi xuống chỉnh trang lại túi đồ. Chu quả, không ngờ rằng vật đáng quý như vậy lại có thể dễ dàng chiếm được như thế. Nên nói Trình Lạc Y vận khí tốt hay là cự xà bắt đầu kia vận khí không tốt gặp phải đại vương lừa đảo Trình Lạc Y này đây?

Mặc kệ thế nào, lấy được là được rồi. Chu quả này mạo muội ăn vào không biết là có tẩu hỏa nhập ma hay không a, vẫn là đi về hỏi hỏi thanh Dịch lão đầu rồi tính. Nghĩ đến chỗ này, Diệp Vân liền ngự kiếm chuẩn bị rời đi.

Kiểm chậm rãi bay lên giữa không trung, Diệp Vân tay làm ra dấu ấn trong không trung, tạo ra một kết giới bao quanh thân cây Chu quả kia, để ngừa bị người phát hiện gây tổn hại. Cây này cũng không biết khi nào mới lại có thể nở hoa kết quả đây. Làm xong mọi việc, Diệp Vân quay đầu chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà, Diệp Vân vừa mới quay đầu, lại kinh hãi lui về phía sau từng bước.

Bởi vì trước mắt đột nhiên lại xuất hiện khuôn mặt yêu nghiệt mà băng lãnh của Lạc Tâm Hồn! Vậy mà hắn lại có thể lẳng lặng không một tiếng động xuất hiện sau lưng mình!

Lạc Tâm Hồn lẳng lặng trôi lơ lửng trong không trung lạnh lùng nhìn Diệp Vân trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mỹ nữ, hắc hắc, người không sao chứ

Diệp Vân cảnh giác nhìn người trước mắt, không rõ rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì. Nếu như hắn vì Bạch Hổ mà đến, vậy sao lúc trước lại không thấy hắn hiện thân? Bây giờ lại âm thầm đuôi theo mình tới tận đây, rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Đem vũ khí của người giao ra đây”. Lạc Tâm Hồn lạnh lùng phun ra mấy chữ.

Diệp Vân ngăn ra, nam nhân lạnh như băng trước mắt này là vì Nguyệt Luân mà đến? ! Vì sao?

“Không có khả năng!” Diệp Vân xụ mặt xuống, cũng lạnh lùng đáp lại một câu.

“Vậy ta cũng chặt luôn cánh tay kia của người!” Lạc Tâm Hồn ánh mắt dời đến Nguyệt Luân màu lam nhạt đang nằm trên mu bàn tay của Diệp Vân. Vũ khí kia, vì sao lại có thể tác động vào tim mình như vậy, phảng phất như muốn nói điều gì đó với mình. Mà đêm đó khi mình đang muốn ra tay giết thiếu niên này, vũ khí này lại phát ra thanh âm có thể khiến cho lòng mình đau thương như vậy, phảng phất như là muốn ngăn cản mình giết người thiếu niên này. Rốt cuộc là vì sao? Rốt cuộc vũ khí kia muốn nói với mình điều gì?

“Có bản lĩnh hãy tới lấy”. Diệp Vân cười lạnh một tiếng, nàng hiểu rất rõ, mình tuyệt đối không phải đối thủ của nam nhân trước mắt này. Nhưng mà, tự tôn của mình tuyệt đối không cho phép mình hai tay dâng lên vũ khí của mình để bảo mệnh!

Lạc Tâm Hồn không nói thêm gì nữa, chỉ trong nháy mắt lao về phía Diệp Vân, mạnh mẽ đánh ra một chiêu. Diệp Vân kinh hãi, muốn tránh nhưng lại không kịp. Mắt có thể nhìn thấy động tác của Lạc Tâm Hồn, nhưng mà thân thể lại không theo kịp tốc độ của hắn. Lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy!

“Phốc” một tiếng, Diệp Vân bị đánh phun ra máu tươi, thân thể cũng không còn vững vàng nữa, thẳng tắp rơi đi xuống.

Lạc Tâm Hồn lạnh lùng nhìn mọi chuyện, không nói gì, đang muốn ngự kiếm đuổi xuống dưới, đúng lúc này truyền âm bùa đặt trước ngực hơi chấn động, truyền đến giọng nói của chương môn: “Tâm Hồn, lập tức trở về, có chuyện quan trọng cần thương lượng”.

“Không rảnh”. Lạc Tâm Hồn nhàn nhạt đáp lại một câu sau đó muốn đuổi xuống phía dưới

“Tâm Hồn, ngay cả lời của ta ngươi cũng không nghe sao?” Trong giọng nói của chương môn không hề có chút tức giận nào, mà là có chút đau lòng.

Lạc Tâm Hồn trôi lơ lửng trong không trung, thật sâu liếc nhìn về phía Diệp Vân đang rơi xuống, cuối cùng vẫn là ngự kiếm rời đi.

Mà Diệp Vân thẳng tắp rơi xuống, thân thể không thể nào ổn định được. Nhưng trong lòng hiểu rõ, nam nhân vừa rồi căn bản cũng không muốn giết mình. Chỉ là đánh cho mình bị thương mà thôi. Diệp Vân thấy mặt đất càng lúc càng gần, trong lòng thầm mắng, chết tiệt, chẳng lẽ không bị nam nhân kia đánh chết, mà mình lại ngã chết sao? Nhưng mà càng ngày càng tới gần mặt đất, Diệp Vân rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm. Phía dưới là hồ nước, không phải là mặt đất cứng rắn. Thật may, thật may.

Bạch Hổ đang ở bên hồ nhân nhả uống nước, nhìn mặt hồ xanh biếc, Bạch Hổ tâm tình thật tốt, lắc lắc đuôi, đang chuẩn bị nằm xuống chợp mắt một chút. Vừa mới nằm xuống liền nghe được “Oanh” một tiếng vang thật lớn như có thứ gì đó rơi xuống, sau đó mặt nước nổi lên bọt nước tung tóe, ướt hết cả người Bạch Hổ.

Bạch Hổ phẫn nộ ngẩng đầu nhìn về phía mặt nước, rốt cuộc là ai to gan chán sống rồi đến quấy rầy mình? !

Diệp Vân dùng hết sức lực toàn thân mà nổi lên mặt nước, nhưng mà áp lực nơi lồng ngực khiến nàng ho khan kịch liệt. May mắn, phía dưới là nước. Tên nam nhân kỳ quái kia! Nhưng mà hình như mình bị thương cũng không nhẹ. Diệp Vân nổi lên mặt nước, hít thật sâu một hơi, lại cảm thấy lồng ngực rất đau.

“Chết tiệt!” Diệp Vân oán hận mắng thầm một tiếng, trong lòng lại càng không cam lòng cùng buồn bực. Tu hành của mình còn xa xa là không đủ! ! Diệp Vân chậm rãi bơi về phía bờ, một bên kịch liệt ho khan. Chờ bơi tới bên bờ mới phát hiện có một bóng đen thực lớn bao phủ.

Diệp Vân có chút kinh hãi, giật mình ngẩng đầu nhìn bóng đen bên bờ, sợ ngây tại chỗ. Bên bờ không phải ai khác, chính là kẻ đã biến mất tại hoang đảo- Bạch Hổ! Kinh ngạc qua đi, Diệp Vân lại thấy yên lòng. Lúc trước cũng đã thấy, Bạch Hổ tính cách là rất tùy ý bốc đồng, mình không có đi trêu chọc nó thì cũng không có nguy hiểm gì. Nguy hiểm nhất chính là nam nhân kia, có điều vì sao hắn lại không đuổi theo mà rời đi đúng là kỳ quái.

Diệp Vân khó khăn bơi tới bờ hồ, chuẩn bị né qua Bạch Hổ lên bờ. Bóng đen, trước mắt vẫn là bóng đen. Diệp Vân ngẩng đầu, nhìn thấy Bạch Hổ lại đang chắn trước mắt mình. Diệp Vân khòe miệng co quắp, cổ nhện đau bơi sang bên cạnh né Bạch Hổ chuẩn bị lên bờ. Nhưng trước mắt lại vẫn là bóng đen như cũ, Bạch Hổ lại chắn ở phía trước

Lập đi lập lại mấy lần như vậy, Diệp Vân rút cuộc buồn bực ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Hổ. Bạch Hổ rốt cuộc muốn làm gì? Khi vừa thấy ánh mắt của Bạch Hổ, Diệp Vân ngây ngẩn cả người. Ánh mắt này, thế nào, thế nào như vậy cái kia gì a? Giống như khát khao? Cái từ này hình dung đúng hay không a?

“Mỹ nữ, hắc hắc, ngươi không sao chứ? Có muốn ta giúp ngươi một tay hay không a?” Giọng nói vô cùng đáng khinh của Bạch Hổ vang lên trên mặt hồ yên tĩnh khiến Diệp Vân gần như ngất đi. Sắc Bạch Hổ này! ! Đây chính là bộ mặt thực của nó.

“Không cần”. Diệp Vân cơ hồ là cắn ra mấy chữ đó, đơn giản là bởi vì đầu óc rất mê muội, không phải là bởi vì lời nói của Bạch Hổ, mà là bởi vì thương thế của mình. Hơn nữa, điều khiến cho Diệp Vân kinh ngạc là, Bạch Hổ này cư nhiên nhìn ra chân thân (người thật) của mình, biết mình là nữ. Ngẫm lại cũng không có gì kỳ quái, đối phương dù sao cũng là một trong tứ đại thần thú – Bạch Hổ!

“Mỹ nữ, ngươi không có việc gì chứ? Ngươi thực sự không có chuyện gì sao?” Bạch Hổ mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm vào Diệp Vân, ánh mắt kia hận không thể đem Diệp Vân nuốt vào trong bụng đi. Tiểu mỹ nhân trước mắt này, quả thực là hoa sen mới nở a, thật đẹp quá chấn động tâm linh của mình .

“Ta, ta không sao ~” Diệp Vân vừa mới suy yếu nói xong, cả người liền mềm nhũn ngã xuống. Bạch Hổ vươn một chân, nhẹ nhàng đã nắm lấy quần áo của Diệp Vân, lại nhẹ nhàng ném lên lưng của mình, mang Diệp Vân biến mất ở tại bên hồ.

Khi Diệp Vân lần thứ hai tỉnh lại, xung quanh âm áp vô cùng, không hề có loại cảm giác y phục bị ướt mà lạnh lẽo. Chuyện gì xảy ra? Diệp Vân trong lòng nghi hoặc. Mình bị rơi vào trong nước a, vì sao hiện tại lại âm áp vậy? Đúng rồi, Bạch Hổ! Bạch Hổ vẫn cản trở chính mình.

“Mỹ nữ, ngươi đã tỉnh, nha, không, chủ nhân, người đã tỉnh a? Hắc hắc”. Giọng nói gần như là đáng khinh của Bạch Hổ vang lên bên tai Diệp Vân, lại còn gần như vậy.

Cái gì? Chủ nhân? Diệp Vân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt phóng đại của Bạch Hổ trước mặt, hoàn toàn choáng váng. Chính mình đang bị Bạch Hổ ôm vào trong ngực, ấm áp mà mình cảm nhận được chính là từ da lông của Bạch Hổ mang đến, thân thể đã sớm bị che đi. Mà trong thần thức còn có một cảm giác mình cùng Bạch Hổ có một luồng gì đó liên hệ với nhau, đã ký kết khế ước! Bạch Hổ đã nhận nàng là chủ nhân! Sao có thể? Muốn lập được khế

ước thì phải là song phương đồng ý? Diệp Vân nhủ vậy, chính mình lúc nào đồng ý qua? Chờ một chút, hình như khi mình còn mơ hồ có người nào đó hỏi mình cái gì đó, mình lại hàm hồ trả lời ra tiếng. Sắc Bạch Hổ này, thì ra là thừa dịp lúc mình bị hôn mê mà lập kế ước sao?

“Chủ nhân a, vì sao chân thân của người lại bị che giấu đi vậy? Tại sao là thân thể nam nhân a? Lúc nào khôi phục thành thân thể của nữ nhân a?” Bạch Hổ vẻ mặt khổ não cùng ai oán một câu hỏi lại tiếp một câu.

“Người!” Diệp Vân phần nộ nhìn bàn chân của Bạch Hổ đang để trước ngực mình, rốt cuộc hiểu vì sao sắc Bạch Hổ này lại hỏi như vậy. Lúc này Bạch Hổ đã đem thân thể thu nhỏ đi rất nhiều, chân lại vững vàng đặt trước bộ ngực của Diệp Vân không nhúc nhích, rất là khổ não hỏi Diệp Vân mấy vấn đề này. Đơn giản là bởi vì nhìn thấy chân thân của Diệp Vân là nữ tử, nhưng mà vuốt vào bộ ngực lại thấy bằng phẳng như vậy, bảo sao nó không phiền muộn cùng khổ não chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Móng vuốt lông

“Người, tên sắc hồ này, đem móng vuốt của người lấy ra cho ta!” Diệp Vân vươn tay dùng sức đẩy bàn chân của Bạch Hổ ra, không ngờ chỉ mới dùng lực một chút mà cả người đều choáng váng.

“A nha, chủ nhân, người chó lộn xộn a, vết thương của người rất nặng nha”. Bạch Hổ vô cùng “Sấn sóc” lại đem Diệp Vân ôm vào trong ngực của mình, móng vuốt lại đặt lên, “Chủ nhân a, người có thuốc gì hay không, lấy ra ăn vào đi”.

Diệp Vân vừa tức vừa giận, lại không có cách nào với Bạch Hổ trước mắt này. Ai bảo bây giờ mình còn đang bị thương chứ. Nghe Bạch Hổ nói vậy, Diệp Vân mới nhớ tới trong túi của mình còn có Chu quả, bí thuốc của Thanh Sơn đã cho Trình Lạc Y hết mất rồi. Diệp Vân móc Chu quả từ trong túi đựng đồ ra, nhìn Chu quả trên tay đang tỏa ra mùi hương lạ lùng, Diệp Vân hơi nhíu mày. Cứ ăn vào như vậy có chuyện gì hay không a?

“Chủ nhân! Là Chu quả nha! Oa ha ha ~ chủ nhân người lấy được từ đâu đây?” Bạch Hổ vui mừng nhìn Chu quả nằm trong tay Diệp Vân, “Chủ nhân, người mau ăn đi, ta hộ pháp cho người”.

“Hộ pháp?” Diệp Vân có chút không hiểu.

“Đương nhiên a, đây chính là Chu quả mà năm trăm năm mới nở hoa năm trăm năm mới kết quả, nếu người ăn vào nhất định phải vận công tiêu hóa. Ăn vào công lực sẽ tăng mạnh, làn da cũng đẹp hơn, lại càng thêm hấp dẫn nha”. Bạch Hổ vừa nói hai mắt cũng sắp thành hình trái tim, không thể chờ đợi được muốn cho Diệp Vân ăn ngay, “Ta sẽ hộ pháp cho chủ nhân, yên tâm, tuyệt đối sẽ không có ai dám quấy rầy đến người đâu”. Trong lời nói của Bạch Hổ quan trọng nhất chính là ở chỗ làn da đẹp hơn, nhiều hấp dẫn.

“Vậy người ngồi xa một chút”. Diệp Vân trừng mắt Bạch Hổ, chỉ chỉ phía trước.

“Được, chủ nhân, ta sẽ vĩnh viễn canh giữ bên cạnh người”. Bạch Hổ “Thâm tình” vạn phần nói, lưu luyến không rời đi về phía trước canh giữ cho Diệp Vân. Không ngờ, một câu này như là nói đùa, sau này Bạch Hổ lại thực sự dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ.

Diệp Vân ngồi xếp bằng xuống, nhìn Chu quả trên tay, đặt tại mũi người người, hương thơm kia thực sự là khiến cho người ta muốn say. Nhẹ nhàng cắn xuống một miếng, vừa vào miệng liền tan. Sau khi ăn hết Chu quả, Diệp Vân đột nhiên cảm nhận được một luồng khí ấm áp xông vào trong cơ thể, di chuyển khắp nơi trong cơ thể. Diệp Vân khẽ nhíu mày, vội vàng vận công dẫn dắt cổ nhiệt khí này chạy đến khắp ngõ ngách trong cơ thể. Nơi nào luồng nhiệt khí kia đi qua, nơi đó liền ấm áp vô cùng thoải mái, hoàn toàn không thể dùng từ nào hình dung được. Cảm giác khó chịu nơi lồng ngực cũng dần phai nhạt, cho đến biến mất không thấy. Từ chi bách hải thư sướng, làm cho Diệp Vân cảm giác giống như mình đang bước vào một thế giới không cần lo nghĩ, cao thấp trôi lơ lửng, quên hết tất cả phiền nhiễu.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Vân cuối cùng cũng mở mắt ra. Chỉ trong chớp mắt khi Diệp Vân mở mắt ra, ngay bản thân cũng giật nảy cả mình. Mọi vật xung quanh nghe thấy còn rõ ràng hơn cả trước đây, không ngờ lại có thể nghe được tiếng nhúc nhích của con sâu nhỏ cách đó không xa, lại ngẩng đầu nhìn lại, không ngờ lại có thể nhìn thấy cả đường vân trên lá cây cách đó mấy mét! Mà những vết thương trên người cũng đã sớm khỏi hẳn, công lực rõ ràng đã thăng tiến hơn rất nhiều. Chu quả thật sự là kỳ diệu như vậy a!

“Ai nha, chủ nhân a, cuối cùng người cũng tỉnh rồi”. Bên tai lại truyền đến giọng nói kinh hi của Bạch Hổ, sau một khắc, móng vuốt lông xù của Bạch Hổ đã tham lam đặt lên vai Diệp Vân, Bạch Hổ chắc chắn cảm thấy, “Oa, quả nhiên, chủ nhân da của người càng lúc càng trắng, càng thêm hấp dẫn”.

“Người ~” Diệp Vân nhắm mắt lại lại hung hăng mở mắt ra, một quyền đánh bay Bạch Hổ, “Người lại sờ loạn, ta làm thịt chân người đem đi ngâm rượu”.

“A nha, chủ nhân, người ta cũng là lo lắng cho người mà thôi”. Bạch Hổ chợt biến thành một con hồ rất nhỏ, chỉ như một chú mèo lớn, thân thể như tuyết trắng, hai mắt thật to, đôi cánh màu trắng nho nhỏ, đáng thương ngoe nguẩy cái đuôi bay tới. Diệp Vân nhìn Bạch Hổ đang chớp chớp đôi mắt to, trong nháy mắt còn tưởng là mình đã trách nhầm nó, nhưng chỉ sau một khắc, Bạch Hổ bay đến bên người Diệp Vân sau đó đứng trên vai Diệp Vân, vươn đầu lưỡi liếm bắt đầu liếm liếm lấy tai Diệp Vân, vừa liếm vừa nói, “Lúc nào chủ nhân mới có thể khôi phục chân thân đây?”

“Ngươi ngoan ngoãn thành thật cho ta”. Diệp Vân vươn tay bắt lấy cái đuôi nhỏ của Bạch Hổ, nhấc nó lên giữa không trung, “Ngươi lại xằng bậy, ta ném ngươi”.

“A, chủ nhân, ta sai rồi, ta không bao giờ nữa “. Bạch Hổ lập tức đáng thương nhận sai, đôi mắt to màu hổ phách chớp chớp, đáng về kia thực khiến người ta yêu mến. Mà nó cũng ở trong lòng bỏ thêm ba chữ nữa, ‘mới là lạ’.

Diệp Vân không nói được gì nữa, thần xui quỷ khiến thế nào mà lại khiến cho Bạch Hổ nhận mình làm chủ nhân chứ, mà điều khôi hài nhất chính là, không phải do mình có pháp lực cao cường thuyết phục được Bạch Hổ, mà là sắc hổ này thấy được chân thân của mình mà tự động đưa tới cửa. Đây đúng thật là không thể tưởng tượng nổi, thật là khiến cho người ta cười sặc sụa.

“Chúng ta quay về Thanh Sơn, ngươi nhớ kỹ cho ta, không cho phép ở trước mặt người khác nói ngươi thấy được chân thân của ta là gì”. Diệp Vân thả đuôi Bạch Hổ ra, Bạch Hổ lập tức ngoe nguẩy đuôi bay đến trên vai Diệp Vân ngồi chồm hổm liên tục gật đầu.

“Ta mới không ngu như vậy đâu, chủ nhân, ta mới không cần người khác biết ngươi là đại mỹ nữ, biết rồi lại giành với ta không phải là thêm nhiều chuyện?” Bạch Hổ làm ra tư thế tự nhận vô cùng suất, ý bảo Diệp Vân quá coi thường nó, “Chủ nhân a, ta đã hộ pháp cho người ba ngày, có phải là người nên thưởng cho ta chút gì đó nha?”

“Cái gì? Ba ngày?” Diệp Vân chấn động, mình ngồi đó vận công mà đã lâu như vậy? Vì sao mình lại có cảm giác chuyện chỉ mới xảy ra trong nháy mắt?

“Đúng vậy, ba ngày a, chủ nhân, người ta không ăn không uống mà canh giữ bên cạnh người ba ngày a”. Bạch Hổ ra vẻ một bộ chịu vất vả mệt nhọc, lại trông mong nhìn Diệp Vân, bỗng nhiên cong cong miệng của mình, “Chủ nhân, người ta cũng chỉ cần hôn một chút là được rồi, một chút là được rồi”.

Diệp Vân cảm nhận được miệng sắc hổ kia càng ngày càng sát vào mặt mình, nhanh chóng túm lấy cái đuôi nhỏ của Bạch Hổ nhấc lên giữa không trung: “Ng ngoan ngoãn cho ta một chút. Chúng ta bây giờ quay về Thanh Sơn. Còn làm bậy nữa, giải trừ khế ước”.

“A, chủ nhân!” Bạch Hổ vừa nghe Diệp Vân nói lời này, sốt ruột đến nỗi bốn chân đạp loạn trong không trung, “Không nên a, chủ nhân. Lòng ta đối với người có trắng sáng chứng giám, ta sẽ ngoan “.

“Vây ngoan ngoãn một chút”. Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã, thực sự không rõ, một trong tứ đại thần thú – Bạch Hổ sao tính tình lại có thể là như vậy, nào có chút phong phạm nào của thần thú? Diệp Vân đem tiểu Bạch Hổ ném lại trên bờ vai, chuẩn bị ngự kiếm phi hành, Bạch Hổ lập tức nhảy xuống vội vàng chạy lên trước mặt: “Chủ nhân, để ta chở người bay, hơn nữa ta có thể bay rất nhanh rất cao nha”.

Diệp Vân nhìn Bạch Hổ, trong lòng cân nhắc một chút, bay cao cũng không tồi, không cần lo lắng sẽ quấy nhiễu đến bách tính thường dân trên mặt đất. Có thể sớm trở lại Thanh Sơn.

“Được, vậy cũng tốt”. Diệp Vân gật gật đầu, Bạch Hổ cao hứng lập tức biến thành thân hình lớn.

“Chủ nhân, đi lên, đi lên, chúng ta đi”. Bạch Hổ liên tục kêu gọi, lắc lắc cái đuôi của mình, lại vỗ vỗ đôi cánh lớn của mình.

Diệp Vân bụng thăm thì kêu lên, Diệp Vân che che bụng, ba ngày nay không ăn cái gì, xác thực có chút đói bụng.

“Chủ nhân a, chúng ta ăn gì trước đã rồi hãy đi?” Bạch Hổ chớp chớp đôi mắt săn sóc nói.

“Cũng tốt”. Diệp Vân gật gật đầu, dù sao cũng không cần vội.

“Chủ nhân muốn ăn cái gì?” Bạch Hổ xưng phong nhận việc sẽ đi kiếm thức ăn.

“Cũng không có gì, bắt vài con cá để nướng là được rồi”. Diệp Vân nhàn nhạt nói một câu, bỗng nhiên nghĩ tới lúc Bạch Hổ xuất thế có một người thanh niên trẻ tuổi có vẻ lưu manh đã dùng đồ ăn ngon để dụ dỗ Bạch Hổ, vậy Bạch Hổ rốt cuộc là ăn cái gì? Nghĩ tới đây, Diệp Vân không khỏi hỏi câu, “Ngươi ăn cái gì?”

“A? Chủ nhân ~” Bạch Hổ thiếu chút nữa nước mắt doanh tròn, “Chủ nhân, người đang quan tâm ta sao?”

“Coi như ta chưa hỏi gì cả”. Diệp Vân khoe miệng hơi co quắp nhe ra một câu.

“Bình thường ta cũng không cần ăn cái gì cả, ta chỉ cần hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, nhưng nếu muốn ăn cái gì thì vẫn có thể ăn”. Bạch Hổ lập tức thành thật trả lời, sau đó cúi thân mình xuống, ý bảo Diệp Vân cười lên, “Chúng ta đi đến bên hồ bắt cá”.

Diệp Vân ngồi lên lưng Bạch Hổ, Bạch Hổ lắc lắc cái đuôi, tốc độ nhanh như tia chớp chạy trong rừng cây, chạy thẳng đến trước hồ nước.

Lúc này, Đoàn Dật Phong đang lặng lẽ ngự kiếm phi hành trên một mặt sông thật dài. Mặt nước xanh biếc không một tia gợn sóng, xung quanh đều không có người nào. Đoàn Dật Phong trong đầu bỗng hiện lên nụ cười hồ hững cùng những lời nói của Diệp Vân khi ở Kiếm Phần Mộ. Cho dù mình có chết ‘hắn’ cũng sẽ không đến trước phần mộ của mình dâng hương. Tính cách của ‘hắn’ luôn luôn tùy ý lạnh lùng như vậy, thậm chí ác liệt. Nhưng mà, vì sao lại khiến cho tim mình rung động như vậy? Bởi vì ‘hắn’ cứu mình? Đoàn Dật Phong từ nhỏ đến lớn nhận thức một điều đó là ‘trong thế giới này không có bất kỳ người nào có thể tin tưởng được, người nào cũng không thể dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính mình! Đây chính là tín ngưỡng mà mình tin từ nhỏ, thật không có sai sao?

Đoàn Dật Phong thò tay vào trong túi đựng đồ, móc ra một trái táo đỏ tươi. Đây chính là quả táo mà đêm hôm đó Diệp Vân cho hắn. Hình như Diệp Vân rất thích ăn táo, trên người lúc nào cũng mang theo táo. Đoàn Dật Phong chợt nhớ tới khi còn bé nhìn thấy Diệp Vân dùng thủy chủ để rửa táo. ‘Hắn’ vẫn luôn luôn không quan tâm đến ánh mắt của người khác như vậy, vĩnh viễn đều là vậy.

Đoàn Dật Phong chợt nhớ tới rất nhiều, nhất thời có chút thất thần, trái táo trong tay cứ như vậy rơi xuống, bọt nước nhỏ nhỏ văng lên. Đoàn Dật Phong ngừng lại, ngơ ngẩn nhìn mặt nước đang không ngừng dao động, táo chậm rãi chìm xuống. Đoàn Dật Phong lẳng lặng nhìn mặt nước, cuối cùng vẫn quyết định ngửa kiếm bay xuống nhặt lại quả táo đỏ. Nhưng mà, vừa lúc đó, bỗng nhiên dưới chân chợt xuất hiện một cột sóng vao mây trắng, thế tới vô cùng hung mãnh, chỉ trong nháy mắt đã nhấn chìm Đoàn Dật Phong.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thụy thú – Thủy Kỳ Lân.

Nhưng mà, vừa lúc đó, bỗng nhiên xuất hiện một cột sóng lớn cao đến mấy trượng, thế tới vô cùng hung mãnh, chỉ trong nháy mắt liền có thể bao phủ Đoàn Dật Phong.

Đoàn Dật Phong hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt tránh người khỏi cột sóng nước lớn này.

“Yêu nghiệt phương nào?” Đoàn Dật Phong trôi lơ lửng giữa không trung nhìn mặt nước lạnh lùng hỏi.

“ÀM” một tiếng vang thật lớn, trên mặt nước xuất hiện một con quái vật vô cùng lớn, một thân xanh biếc với những lớp vảy như rắn, tứ chi trắng kiện, diện mạo thật là quái dị. Đầu giống rồng, sừng lại như hươu, đuôi như trâu. Đây là con gì? Đoàn Dật Phong kinh ngạc nhìn con quái vật lớn trước mắt, trong lòng bỗng nhiên giật mình một cái, chẳng lẽ là Kỳ Lân thủy thú? Sống ở trong nước hiển nhiên chính là thuộc tính thủy - Thủy Kỳ Lân!

Thủy Kỳ Lân lao ra khỏi mặt nước không để ý đến lời nói của Đoàn Dật Phong, mũi thò hồn hên, bỗng nhiên đánh úp về phía Đoàn Dật Phong. Thoạt nhìn hình như đang rất phần nộ? ! Đoàn Dật Phong nhảy lui về phía sau, ánh mắt trầm xuống, đáng cấp chỉ dưới thần thú – Thủy Kỳ Lân này vì sao lại đột nhiên tập kích mình như vậy? Thủy hệ pháp thuật Đoàn Dật Phong cũng am hiểu, Đoàn Dật Phong lạnh lùng nhìn Thủy Kỳ Lân đang thò phi phi trên mặt nước, trên tay cũng đã bắt đầu tạo ra dấu tay phức tạp...

Diệp Vân cùng Bạch Hổ ở bên hồ, sau khi nướng cá ăn xong, cảm thấy mỹ mãn liền chuẩn bị lên đường.

“Chủ nhân a, không ngờ người nướng đồ ăn lại ngon như vậy”. Bạch Hổ gật gù đắc ý, hài lòng cực kỳ.

Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã không nói gì, Bạch Hổ này rõ ràng có thể không cần ăn cái gì, lại còn tranh ăn cá nướng với mình. “Được rồi, chúng ta về Thanh Sơn. Cứ bay theo hướng này là được”. Diệp Vân ngồi trên lưng Bạch Hổ, chỉ chỉ về một phía dạn dò.

“Dạ, chủ nhân, cam đoan rất nhanh”. Bạch Hổ trên chân vừa phát lực, dang cánh ra phóng lên cao.

Diệp Vân ngồi trên lưng Bạch Hổ cũng vui vẻ thanh nhàn, cúi đầu nhìn tầng tầng mây phía dưới cùng với núi non sông ngòi phía dưới, quả thực là so với mình ngửa kiếm phi hành vừa nhanh lại vừa cao hơn. Khi Diệp Vân cùng Bạch Hổ trở lại Thanh Sơn, cái bóng lớn của Bạch Hổ bao phủ lấy bầu trời của Thanh Sơn, sau khi các đệ tử Thanh Sơn đều thấy rõ ràng người đến là Diệp Vân cùng Bạch Hổ, toàn bộ Thanh Sơn đều sôi trào. Các đệ tử Thanh Sơn chạy nhanh đi bẩm báo, vừa bước ra liền thấy một màn khiến cho người ta vừa vui mừng lại khiếp sợ này. Chương môn đứng ở cửa đại điện cũng giật mình há hốc miệng, Diệp Vân vậy mà lại có thể thu phục Bạch Hổ? !

Bốn vị chương lão khác cùng đều kinh ngạc nhìn trên không giữa quảng trường Thanh Sơn Bạch Hổ đang đập cánh còn có Diệp Vân thì cười trên lưng.

“Ha ha ~, không hổ là đồ nhi bảo bối của ta ~ không uổng phí sư phó khổ tâm dạy dỗ người a ~” Thanh Dịch ra vẻ cảm động khóc rống lên, kì thực một giọt nước mắt cũng không lưu, đứng đó gào khan.

Thanh Phồn ở bên cạnh đảo cặp mắt trắng dã: “Người dạy cái gì, còn không phải do Diệp Vân thiên tư thông minh. Người cả ngày chỉ có biết ăn ăn rồi lại ngủ ngủ”.

Thanh Dịch trừng mắt, muốn nói gì đó.

“Được rồi, đều im lặng đi”. Thanh Giản có chút đau đầu mở miệng ngăn lại.

“Chương môn sư huynh, hiện tại có thể thông cáo, để cho các môn phái tu chân đều biết chuyện này đi”. Thanh Tùng lúc này nhàn nhạt mở miệng.

Mọi người nao nao, lập tức hiểu được dụng ý của Thanh Tùng. Ngoại trừ có thể làm cho các môn phái khác không uổng phí công sức đi tìm Bạch Hổ, còn nói cho bọn họ biết thần thú Bạch Hổ đã thuộc về Thanh Sơn, thực lực của Thanh Sơn càng tiến thêm một bước.

“Được rồi, ta ta sẽ đi ngay bây giờ”. Thanh Xuyên vẫn luôn rất gấp gáp.

“Đi đi”. Không ngờ là chương môn Thanh Giản lần này không có trách cứ Thanh Xuyên vội vàng.

Một trận gió thổi qua mọi người, quần áo mấy vị trưởng lão. Bạch Hồ vững vàng đáp xuống phía trước. Diệp Vân xoay người nhảy xuống, đến gần Thanh Dịch cùng mọi người, mỉm cười hành lễ: “Sư phó, chương môn, các vị trưởng lão, ta đã trở về”.

“Tốt, tốt, tốt lắm!” Chương môn Thanh Giản có chút kích động tiến lên nghênh đón, không ngừng nói vài chữ tốt.

Các nữ đệ tử Thanh Sơn xông tới, đều mở to mắt nhìn Bạch Hồ trước mắt, phát ra chặc chặc tiếng cảm thán. Một thân ảnh xinh đẹp lao về phía Diệp Vân: “Sư huynh, sư huynh ~ huynh đã trở về ~” không phải Sở Phi Nhi còn có thể là ai? Sở Phi Nhi tiến lên đứng ở bên người Diệp Vân, lòng tràn đầy vui mừng sung sướng nhìn Diệp Vân.

“Ừ, ta đã trở về, muội có ngoan ngoãn hay không?” Diệp Vân vươn tay sờ sờ đầu Sở Phi Nhi mỉm cười hỏi.

“Có a, có a”. Sở Phi Nhi gật đầu thật mạnh, trong lòng vô cùng vui mừng. Trên quảng trường Thanh Sơn các nữ đệ tử đều nhìn chăm chăm Sở Phi Nhi trong đó có đồ kỵ lại hâm mộ. Thanh Sơn nhiều nữ đệ tử như vậy, chỉ có Sở Phi Nhi thân thiết nhất với Diệp Vân phong hoa tuyệt đại này. Sở Phi Nhi cũng mở to mắt nhìn Bạch Hồ bên cạnh Diệp Vân. Thần thú a, lần đầu tiên nhìn thấy, thật là uy phong, thật xinh đẹp a.

Sở Phi Nhi cẩn thận từng li từng tí đến gần Bạch Hồ, muốn sờ sờ lên bộ lông đẹp đẽ kia của Bạch Hồ, ai biết Bạch Hồ bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng dọa Sở Phi Nhi lui về phía sau, thiếu chút nữa không đứng vững.

Diệp Vân nhún mày nhìn Bạch Hồ, tên này không phải rất háo sắc sao? Thế nào có mỹ nữ sờ nó, nó lại phản cảm như vậy? Phi Nhi dù sao cũng là tiểu mỹ nữ nha.

Bạch Hồ làm như không thấy ánh mắt của Diệp Vân, ngoảnh đầu sang một bên.

“Phi Nhi, thần thú một khi nhận chủ cũng chỉ thừa nhận chủ nhân của nó. nếu người khác chạm vào nó, nó sẽ tức giận”. Thanh Dịch lúc này lên tiếng giải thích.

“Thì ra là như vậy a”. Sở Phi Nhi gật gật một bộ đã hiểu rõ.

Diệp Vân quay đầu lại nhìn Bạch Hồ, cảm thấy tên này tuy háo sắc nhưng vẫn còn có nguyên tắc ? Vừa mới nghĩ tới đây, bỗng nhiên trên quảng trường Thanh Sơn bỗng nổi lên một trận cuồng phong, thổi quần áo mọi người bay tán loạn, mắt cũng đều không mở ra được. Quần áo của các nữ đệ tử Thanh Sơn đều bị thổi tung lên. Liên tiếp tiếng thét chói tai của các nữ đệ tử vang lên, đều cuống quýt đem quần áo của mình giữ chặt. Bạch Hồ hí mắt nhăn nhó nhìn phong cảnh đẹp trước mắt.

“Bạch Hồ!” Diệp Vân cúi đầu giận dữ mắng, khuôn mặt xấu hổ, tên này, tính tình vẫn háo sắc đáng chết như vậy! Chán ghét người khác chạm vào nó, nhưng nó lại có thể đùa giỡn người như vậy.

Chương môn cùng bốn vị trưởng lão đều nhăn mày lại, trận gió này tới có chút kỳ quái a.

“Ha ha, chương môn, sư phó, các vị trưởng lão, không có chuyện gì, đệ tử xin được cáo lui trước”. Diệp Vân rất là xấu hổ cười khan, không thể nói cho bọn họ trận cuồng phong vừa rồi là do Bạch Hồ háo sắc này làm ra.

“Ừ, người cũng mệt mỏi rồi, quay về nghỉ ngơi thật tốt đi”. Chương môn mỉm cười gật gật đầu.

“Diệp sư huynh, chúc mừng huynh a”.

“Diệp sư huynh, huynh rất lợi hại”.

“Diệp sư đệ, đệ chính là kiêu ngạo của Thanh Sơn ta”. ...

Diệp Vân vừa mới quay đầu lại, các đệ tử Thanh Sơn vây phía sau liền xông tới, đều bày miệng tám lười chúc mừng, ca ngợi .

“Được rồi, các người, trước hết để cho Diệp Vân đi nghỉ ngơi đi”. Chương môn cười làm cho tất cả mọi người tránh ra.

Mọi người thế này mới không đành lòng buông tha.

“Bạch Hồ, đi”. Diệp Vân nói thật nhỏ.

Bạch Hồ lắc lắc đuôi, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người biến thành Bạch Hồ nho nhỏ, đứng ở trên vai Diệp Vân. Tất cả mọi người cực kỳ kinh ngạc, nhưng mà, hình dạng này của Bạch Hồ lại càng khiến cho các nữ đệ tử Thanh Sơn kinh hô một mảnh. Tiểu Bạch Hồ thật đáng yêu a!

“Sư huynh ~” Sở Phi Nhi đi phía sau kinh hi nhìn tiểu Bạch Hồ trên vai Diệp Vân, thật là muốn ôm vào trong ngực một cái a. Nhưng là nhớ lại hành động của Bạch Hồ vừa rồi, cũng không dám vọng động.

“Phi Nhi, để cho sư huynh ngươi đi nghỉ ngơi trước đi”. Thanh Dịch lúc này cũng lên tiếng, ngăn lại Sở Phi Nhi vẫn theo phía sau.

“Dạ”. Sở Phi Nhi ảo não đáp lời, không cam lòng dừng bước.

Diệp Vân quả thực là cũng vô cùng mệt mỏi, mang theo Bạch Hổ về nơi ở của mình, chuẩn bị tắm nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Trong một góc khuất của quảng trường, người vừa mới quay lại Thanh Sơn – Đoàn Dật Phong, Đoàn Dật Phong trên mặt lộ vẻ mệt mỏi. Hiển là do trải qua một trận đấu kịch liệt. Bên cạnh Đoàn Dật Phong chính là kẻ đã công kích hắn trên mặt sông – Thủy Kỳ Lân, lúc này Thủy Kỳ Lân nhu thuận đứng ở bên cạnh hắn, đã bị hắn bắt hàng phục trở thành linh thú của mình. Khi Đoàn Dật Phong mang theo Thủy Kỳ Lân đáp xuống trên quảng trường, lại không phát hiện bất kỳ đệ tử Thanh Sơn nào. Đến gần đại điện một chút, liền nghe thấy đoàn người ồn ào náo động, những tiếng ca ngợi này khiến Đoàn Dật Phong hiểu được, thì ra, Diệp Vân thu phục được Bạch Hổ!

Đoàn người ồn ào náo động vẫn còn chìm đắm trong hưng phấn, không một ai chú ý đến Đoàn Dật Phong đứng nơi góc kia bên cạnh Đoàn Dật Phong cấp bậc gần với thần thú – thú thú Thủy Kỳ Lân.

Diệp Vân lại thu phục được Bạch Hổ? ! !

Đoàn Dật Phong ánh mắt càng lúc càng trầm xuống. Trong lòng càng không ngừng lặp đi lặp lại: Diệp Vân, Diệp Vân, Diệp Vân ! !

Rốt cuộc, chương môn Thanh Giản cũng chú ý tới góc kia có hơi thở không bình thường. Chương môn ngừng đầu nhìn lại, giật mình. Mấy vị trưởng lão cũng nhìn theo ánh mắt của chương môn, ngăn cản cả người. Các đệ tử Thanh Sơn cả đám cũng xoay người nhìn theo ánh mắt của chương môn cùng các trưởng lão nhìn lại, đều ngừng người tại chỗ.

Thủy Kỳ Lân? ! !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Phần thưởng?

Trong lúc nhất thời, trên quảng trường yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều ngưng nhìn Đoàn Dật Phong cùng Thủy Kỳ Lân bên cạnh Đoàn Dật Phong. Hôm nay Thanh Sơn là ngày mấy vậy? Không ngờ trong một ngày lại thấy được thần thú Bạch Hổ cùng cấp bậc gần với thần thú – thú thú Thủy Kỳ Lân!

“Tốt!” Thanh Giản cao hứng bước đi hướng về phía Đoàn Dật Phong, “Hôm nay Thanh Sơn chúng ta song hỷ lâm môn”.

Chương môn vừa dứt lời, trên quảng trường liền vang lên trận trận tiếng hoan hô, tất cả đệ tử đều vỗ tay hoan hô. Mấy vị trưởng lão cũng đều mỉm cười nhất tề từ sờ râu của mình. Ngày này, đối với Thanh Sơn mà nói, đúng là một ngày đại hỉ.

Diệp Vân xoay người nhìn đoàn người đang hoan hô trên quảng trường, xuyên thấu qua đám người có thể thấy được Đoàn Dật Phong trên mặt tuy có chút mệt mỏi nhưng vẫn ngạo ngễ đứng ở quảng trường, tự nhiên cũng nhìn thấy bên cạnh Đoàn Dật Phong có thú thú – Thủy Kỳ Lân. Diệp Vân có chút khiếp sợ nhìn một màn trước mắt, đoàn người huyền ảo, Thủy Kỳ Lân nhu thuận đứng ở đó. Còn có ánh mắt sáng quắc của Đoàn Dật Phong xuyên qua đám người nhìn lại đây. Hai người cứ như vậy nhìn nhau, giống như toàn bộ xung quanh đều không hề tồn tại vậy. Diệp Vân từ ánh mắt sáng quắc kia của Đoàn Dật Phong thấy được không cam lòng, còn thấy được kiêu ngạo bị mình đã kích của hắn, hơn nữa lại càng nhiều khiêu chiến.

Diệp Vân trong lòng đột nhiên có chút bất đắc dĩ. Đoàn Dật Phong – nam nhân khó tính này, nhất định cho là mình là dựa vào thực lực thu phục Bạch Hổ, mình đã cướp sạch danh tiếng của hắn. Đừng nhìn ta như vậy a, Diệp Vân ở trong lòng kêu thầm. Cũng không có khả năng xông lên nói với Đoàn Dật Phong, ‘a, tiểu tử, ngươi hiểu lầm. Kỳ thực ta không có bản lĩnh đó, thực ra là do Bạch Hổ là cái tên háo sắc, phát hiện ta là nữ, vì thế muốn nịnh bợ ta nên tự bán thân’. Thực sự là buồn bực a! Diệp Vân nhìn Đoàn Dật Phong ánh mắt một mực trên người mình không có dời đi, thực sự là muốn đem tóc của mình bứt xuống. Tên nam nhân khó tính này a.

“Chủ nhân, người đang nhìn cái gì a? Tiểu tử kia có cái gì đẹp mà xem chứ?” Bạch Hổ ở bên tai Diệp Vân bắt mẫn thì thầm, sau đó ngoe nguẩy cái đuôi lấy lòng, “Chủ nhân, người cũng mệt mỏi rồi, chúng ta đi tắm trước đi. Hắc hắc ~ chúng ta đi tắm uyên ương”.

“Uyen ương cái đầu ngươi”. Diệp Vân tức giận xoay người không mắt đối mắt với Đoàn Dật Phong nữa, vội vàng đi về phòng ở của mình. Còn nhìn như vậy nữa, sợ là mình cũng sẽ bị ánh mắt của Đoàn Dật Phong thiêu thành tro .

Đoàn Dật Phong nhìn theo bóng lưng rời đi của Diệp Vân, chậm rãi thu lại ánh mắt của mình, nhìn sư huynh đệ cùng các sư muội đang cao hứng thay mình, Đoàn Dật Phong tâm tình lại không hứng khởi chút nào.

“Ta mệt mỏi, ta đi nghỉ ngơi trước”. Đoàn Dật Phong hướng về phía chương môn cùng sư phó trước mặt nhàn nhạt nói một câu.

“Được rồi, Dật Phong, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi”. Thanh Phồn cười híp mắt gật gật đầu, mặc dù trong lòng có chút không cam lòng vì đồ nhi của mình

không thu phục được Bạch Hổ, không so được với đồ đệ của Thanh Dịch. Thế nhưng Bạch Hổ dù sao chỉ có một cái, đồ đệ xuất sắc này cũng có thể thu phục được gần với thần thú – thú thú Thủy Kỳ Lân cũng là rất tốt.

“Chương môn, Thủy nhi có thể sống ở trong hồ nước kia được không?” Đoàn Dật Phong chỉ vào hồ lớn bên trái đại điện hội, trên mặt nước lá sen lẳng lặng trôi lơ lửng. Thủy nhi chính là tên mà Đoàn Dật Phong đặt cho Thủy Kỳ Lân. Sau khi đánh bại Thủy nhi, rồi lại cùng nó ký kết khế ước, Đoàn Dật Phong hỏi Thủy nhi vì sao đột nhiên lại tập kích hắn, lý do của Thủy nhi làm cho Đoàn Dật Phong dở khóc dở cười. Thì ra Thủy nhi vẫn luôn mất ngủ, đã mất ngủ đến mấy trăm năm. Cuối cùng trong ngày đó vất vả lắm mới ngủ được, trong khi vừa mới tiến vào mộng đẹp, trên mặt nước liền rơi xuống một quả táo! Thủy nhi ghét nhất chính là táo. Mà cùng với vậy, thứ quấy nhiễu giấc ngủ của nó lại là thứ mà nó ghét nhất, dĩ nhiên giận điên lên rồi.

“Đó là đương nhiên”. Chương môn gật gật đầu cười híp mắt đáp trả.

“Vậy đệ tử xin được cáo lui trước “. Đoàn Dật Phong hành lễ sau đó mang Thủy Kỳ Lân rời đi.

Chúng đệ tử Thanh Sơn đều sùng bái nhìn theo bóng lưng Đoàn Dật Phong, đệ tử mà mười năm trước phụ trách khảo hạch Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong lại càng thêm mừng rỡ, năm đó quả nhiên không có nhìn lầm, hai người kia tương lai nhất định là trụ cột của Thanh Sơn.

Trong nhà tắm, Diệp Vân nằm sấp trên thành bể, trong đầu luôn hiện ra ánh mắt phức tạp kia của Đoàn Dật Phong. Diệp Vân bực bội lắc lắc đầu, cố gắng không suy nghĩ đến vấn đề này nữa.

“Chủ nhân, để ta đến giúp người kỳ lưng”. Bỗng nhiên, giọng nói của Bạch Hổ đột ngột truyền vào lỗ tai Diệp Vân.

Diệp Vân khòe miệng co quắp, chậm rãi xoay người lại, liền thấy phiên bản mini của Bạch Hổ đang vỗ vỗ cánh bay trôi lơ lửng trong không trung mở to mắt nhìn, còn kém không chảy nước miếng nhìn Diệp Vân.

“Ta bảo ngươi canh giữ ở bên ngoài, ngươi nghe không hiểu phải không?” Diệp Vân vươn tay tóm lấy cái đuôi của Bạch Hổ xách ngược nó lên.

Bạch Hổ bốn cái chân nhỏ ở giữa không trung quơ lung tung, đáng thương giải thích: “Chỉ là người ta thấy lâu lắm rồi mà chủ nhân còn chưa ra mà thôi”. Bạch Hổ híp mắt nhìn vóc người Diệp Vân, vươn chân trước lau nước bọt dính trên miệng, may mắn mà thấy được rồi, nhưng trong lòng càng tức giận. Dáng người xinh đẹp của Diệp Vân thu hết vào mắt nó, nhưng mà, sờ lên lại vẫn là thân mình của một nam nhân! Phiên muộn a phiên muộn! Không còn chuyện gì so với chuyện này buồn bực hơn nữa. Rốt cuộc là tên hỗn đản nào giờ trò quỷ a?

“Ta nghĩ nên gột rửa mắt cho ngươi”. Diệp Vân tất nhiên là chú ý tới ánh mắt đáng khinh kia của Bạch Hổ, một tay ấn Bạch Hổ xuống dưới nước. Tên sắc hồ này!

Một người một hồ cứ như vậy đùa vui ồn ào tắm cho xong.

Buổi tối, sau khi dùng qua bữa Diệp Vân liền quay về phòng nghỉ ngơi, sau khi dặn Bạch Hổ ngủ trên chiếc giường nhỏ cách xa giường của mình, không được nhích gần mình Diệp Vân lúc này mới an tâm quay về giường ngủ. Vừa nằm xuống giường, Diệp Vân thấy Bạch Hổ thật đúng là thành thật nằm không nhúc nhích ở kia, Diệp Vân cũng yên tâm đi ngủ.

Đêm khuya, Diệp Vân đột nhiên cảm giác được bên giường có động tĩnh gì đó rất nhỏ, thì ra là Bạch Hổ len lén bò đến giường của mình. Diệp Vân vừa mới muốn tóm Bạch Hổ ném trở về, chợt nghe Bạch Hổ cất giọng đau thương nói: “Ta vẫn luôn ngủ say dưới mặt đất, lạnh quá lạnh quá, không biết ngủ cùng người khác có phải là sẽ ấm áp hơn một chút hay không?” Sau đó Bạch Hổ cẩn thận từng li từng tí bò đến bên người Diệp Vân, dựa vào cánh tay Diệp Vân bắt đầu ngủ. Vốn dĩ Diệp Vân muốn tóm Bạch Hổ ra, nhưng khi nghe thấy Bạch Hổ nói vậy, trong lòng không khỏi hiện lên tia đau lòng, cũng liền tùy ý để Bạch Hổ dựa vào mình ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại, Diệp Vân cảm thấy ngực có chút đè nén. Vừa mở mắt ra liền thấy được Bạch Hổ lông xù đang say sưa ngủ thì hết chỗ nói rồi, tên này dám bò lên ngực của mình nằm ngủ.

“Bạch Hổ, dậy”. Diệp Vân vốn định tóm lấy Bạch Hổ nhấc lên, nhưng nhìn thấy Bạch Hổ đang ngủ ngon như vậy cũng chỉ lớn tiếng kêu Bạch Hổ dậy.

“Chủ nhân ~” Bạch Hổ nhào vào trước ngực Diệp Vân cọ cọ, “Chủ nhân, người thật ấm áp a”.

Diệp Vân khòe miệng co quắp, nhớ tới đêm qua Bạch Hổ lăm lăm khiến mình không đành lòng mà tóm nó quăng xuống. Diệp Vân ngồi dậy, Bạch Hổ ôm lấy cổ Diệp Vân treo ngược trước ngực không chịu dậy.

Vừa lúc đó ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, sau đó truyền đến giọng nói của Sở Phi Nhi: “Sur huynh, đã đến giờ dùng cơm rồi ~~ chương môn bảo huynh ăn cơm xong hãy đến đại điện”.

“Nha, đến đây”. Diệp Vân bất đắc dĩ tóm Bạch Hổ đang bám trên cổ xuống, bắt đầu mặc quần áo vào.

Chương môn tìm mình là có chuyện gì đây? Diệp Vân có chút nghi hoặc ăn xong cơm liền đi đến đại điện. Bạch Hổ hai mắt buồn ngủ một bộ dáng mông lung ngồi trên vai Diệp Vân. Dọc theo đường đi, tổ hợp này đi đến đâu các đệ tử Thanh Sơn đều tự động nhường đường ngoái đầu lại nhìn, thậm chí còn có nữ đệ tử Thanh Sơn to gan gan gan Diệp Vân lại muốn lôi kéo làm quen với Bạch Hổ.

Đây này, lại tới nữa rồi.

“Diệp sư đệ a, ngươi thực sự thật là lợi hại. Chúng ta có thể nhìn nhìn Bạch Hổ không?” Hai nữ tử này đều lớn tuổi hơn so với Diệp Vân, nhưng nhìn thấy

Diệp Vân lại vẫn là một bộ dáng xấu hổ như trước. Bạch Hồ lắc đầu, nhìn ánh mắt cực nóng của hai nữ tử trước mắt, trong lòng khinh thường, rõ ràng là muốn lôi kéo làm quen với chủ nhân nhà ta lại còn lấy ta làm cớ. Chẳng qua, như vậy cũng tốt. Nữ nhân thích chủ nhân tổng so với nam nhân thích thì tốt hơn nhiều.

“Làm sao”. Diệp Vân mỉm cười gật đầu, cũng không muốn dừng lại nhiều hơn, liền đem chương môn gọi đến làm cái cớ, “Hai vị sư tỷ, thực sự không phải, sư phó còn đang ở đại điện chờ ta đâu”.

“Vây lát nữa chúng ta đến Bắc đường tìm người có được hay không?” Hai nữ tử này tất nhiên không chịu bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Diệp Vân có chút khó xử còn chưa kịp đáp lời, bỗng nhiên một trận cuồng phong thổi qua, khiến váy của hai vị sư tỷ này đều tung hết lên, lộ ra hai đùi trắng nõn. Hai vị sư tỷ xấu hổ thét lên, cuồng quit giữ chặt làn váy bị thổi lên.

Diệp Vân đau đầu vội vàng mang theo Bạch Hồ đi xa, không có để ý đến hai vị sư tỷ còn đang xấu hổ kia.

“Người đừng có khiến ta mất mặt nữa được không a?” Diệp Vân đối với Bạch Hồ đúng là một chút biện pháp cũng không có. Phong hệ pháp thuật sợ rằng lần đầu tiên được dùng trên phương diện này, vén váy mỹ nữ...

“Các nàng quấy rầy chủ nhân, ta thay chủ nhân giải vây thôi”. Bạch Hồ chẳng những không có một tia áy náy còn dương dương đắc ý tranh công.

Diệp Vân khoe miệng co quắp, không nói thêm gì nữa, vội vàng đi về phía đại điện.

Vào đại điện, lúc này mới phát hiện không phải chỉ có chương môn đợi mình, mà bốn vị trưởng lão cũng có mặt. Mà ngồi ở bên cạnh đại điện thiếu niên tuyệt mỹ không hề có bất kỳ biểu tình gì kia không phải là Đoàn Dật Phong còn có thể là ai?

“Diệp Vân, người đã đến rồi”. Chương môn mỉm cười gật đầu với Diệp Vân nói, “Ngồi xuống đi”.

“Chương môn có việc?” Diệp Vân ngồi xuống bên cạnh nghi ngờ hỏi.

Đợi Diệp Vân ngồi vào chỗ của mình, chương môn lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Diệp Vân, người có thể đem tình huống khi gặp người của Vạn Cổ Quật nói kỹ càng tỉ mỉ được không?”

Diệp Vân giật mình, quay đầu nhìn về mặt không chút biểu cảm của Đoàn Dật Phong đối diện, giật mình. Với tính cách của Đoàn Dật Phong tất nhiên sẽ không đem chuyện mình phải chật vật chạy trốn mà kể ra.

“Dạ, chương môn, ngày ấy, chúng ta gặp người Vạn Cổ Quật đang ở tập kích hai vị sư muội Hương Sơn cốc...”. Diệp Vân chậm rãi nói, đem tình huống ngày đó cẩn thận nói ra.

“Thì ra là thế”. Chương môn sau khi nghe xong chân mày nhíu lại thật chặt. Mấy vị trưởng lão khác sắc mặt cũng không hề dễ coi. Ai cũng đều không ngờ mai danh ẩn tích lâu như vậy – Vạn Cổ Quật bây giờ lại có thực lực mạnh như vậy.

“Không thể để mặc cho bọn họ tiếp tục làm vậy”. Thanh Phồn nhíu mày lạnh lùng nói.

Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã, lời này nói đúng là dễ nghe, đều biết không thể tiếp tục như vậy. Nhưng mà, tên nam nhân toàn thân băng lãnh kia, mình thật đúng là không phải đối thủ của hắn.

“Diệp Vân, người...” bỗng nhiên, chương môn bình tĩnh nhìn Diệp Vân nghi hoặc sờ sờ cảm của mình.

Diệp Vân ngẩng đầu khó hiểu nhìn chương môn, không rõ ông muốn nói gì.

“Không có gì, nói chung các người không có việc gì là được rồi”. Chương môn bỗng nhiên chuyển đề tài, “Sau chuyện này các người cũng biết mình tu hành còn chưa đủ, cần phải tự rèn luyện thực tốt. Hôm nay gọi các người đến, ngoại trừ hỏi các người chuyện này, còn có lúc trước đã đồng ý sẽ có thưởng”.

Nói tới chỗ này, Đoàn Dật Phong bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt trầm xuống lạnh lùng nói: “Đệ tử xin cáo lui trước”. Đoàn Dật Phong hành động cũng thực là rõ ràng, Bạch Hồ là Diệp Vân thu phục, thưởng cho tất nhiên cũng là Diệp Vân, không quan hệ gì tới mình.

Diệp Vân quay mặt, liếc mắt không nói gì, trong lòng đối với nam nhân khó tính này quả thực là không biết làm sao.

“Người đương nhiên cũng có, thu phục thực thú – Thủy Kỳ Lân đương nhiên cũng có phần thưởng”. Chương môn ha hả cười ngăn lại Đoàn Dật Phong đang muốn rời đi, quay đầu lại nói với Thanh Tùng, “Đem vật đó lấy ra đi”.

Diệp Vân tò mò nhìn Thanh Tùng đang tìm gì đó trong ống tay áo của mình, sẽ là vật gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: CỬu mệnh mèo yêu

Diệp Vân nhìn chăm chăm vào ống tay áo Thanh Tùng, đang nghĩ xem ông ấy lấy ra cái gì, kết quả Thanh Tùng móc ra được một đôi truyền âm bùa.

Diệp Vân khó hiểu nhìn năm lão đầu đang cười híp mắt ngồi trên đại điện, thường cho truyền âm bùa, có phải là có điểm quá keo kiệt hay không a?

“Truyền âm bùa này, hai người các ngươi mỗi người một cái, để tiện liên hệ cùng với chúng ta, khi đến giờ chúng ta sẽ gọi các ngươi, làm phép đem các ngươi ra khỏi đó”. Thanh Giản cười híp mắt nhìn Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong nói lời thăm thía. Nói xong đem truyền âm bùa giao cho mỗi người một cái.

Có ý gì? Đoàn Dật Phong cùng Diệp Vân đều nghi hoặc khó hiểu nhìn mấy lão đầu đều đang cười sáng lạn ngồi kia.

“Phần thưởng của các ngươi, chính là đến Thanh Sơn bí cảnh bế quan tu luyện năm ngày. Ở nơi đó, ngoại trừ tâm pháp, còn có rất nhiều bảo bối được ẩn giấu, các ngươi tự đi tìm. Tất nhiên, bên trong cũng có rất nhiều nguy hiểm. Cần phải cẩn thận một chút a”. Thanh Giản cười híp mắt nói, bốn vị trưởng lão khác ngồi bên cạnh cũng gật đầu phụ họa.

Năm ngày? Thanh Sơn bí cảnh là nơi nào? Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong đều nghi hoặc khó hiểu.

“Chúng ta ở nơi này chỉ là năm ngày, nhưng bên trong bí cảnh lại là năm tháng. Ở trong đó hãy tự lo liệu cuộc sống, không nên kẹt lại đó nha. Sau năm ngày chúng ta sẽ mở bí cảnh ra đem các ngươi mang về”. Thanh Dịch cười ‘Hòa ái dễ gần’, “Bên trong có bảo bối, cũng có yêu thú hung ác, tin các ngươi, tùy ý dễ dàng có thể đánh được chúng nó. Chỉ có một chút nguy hiểm như vậy mà thôi”. Thanh Dịch lão đầu vờn ngón tay út ra dấu.

Diệp Vân khóe miệng co quắp, rất không tin vào lời của sư phó mình, tức giận hỏi: “Vậy lúc trước chúng ta đến Kiếm Phần Mộ nguy hiểm lại là bao nhiêu?”

“Nơi đó a, chỉ có như vậy”. Thanh Dịch lão đầu bấm lên gân móng tay của ngón tay út

Diệp Vân há to miệng, đây là thưởng cho hay vẫn là tra tấn? Trong đại điện năm lão đầu cười đến hòa ái dễ gần, phảng phất như phần thưởng này là vô cùng tốt. Nếu đây là phần thưởng? ! Không cẩn thận là sẽ bỏ mạng trong đó, này cái này gọi là phần thưởng? !

“Đạ, đệ tử lập tức liền chuẩn bị”. Đoàn Dật Phong trên mặt không có bất kỳ biến hóa nào, đứng dậy thân nhiên nói.

“Ừ, mau đi đi, mang chút đồ ăn y phục gì gì đó, mang theo linh thú của các ngươi nữa, nhanh một chút. Muốn mở ra được bích cảnh này chúng ta phải tiêu hao không biết bao nhiêu công lực đâu”. Thanh Dịch lão đầu nhủ mảy mòi rất đúng như là cày vát và công lao lại càng lớn vậy, Diệp Vân thấy vậy không khỏi trợn trắng mắt.

“Sau nửa canh giờ quay lại đại điện, chúng ta sẽ mở ra cửa vào Thanh Sơn bí cảnh”. Chương môn Thanh Giản lời nói sâu xa nói.

“Đạ”. Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong hành lễ lui xuống.

Diệp Vân quay về phòng vội vã thu thập này nọ vừa chuẩn bị bước ra khỏi cửa, liền thấy vẻ mặt ai oán của Sở Phi Nhi.

“Phi Nhi ~” Diệp Vân nhìn Sở Phi Nhi đứng ở cửa có chút áy náy, cuối cùng lần này quay về cũng không có mang cái gì cho nàng, đã đồng ý lúc về sẽ thưởng cho nàng nếu luyện công tốt nhưng mà không kịp.

“Sư huynh, sư phó bọn họ lại giao nhiệm vụ gì cho huynh phải không?” Sở Phi Nhi bàn tay đặt sau lưng có chút do dự.

“Ừm”. Diệp Vân gật gật đầu.

“Muội sẽ chờ sư huynh trở về, cái này cho huynh”. Sở Phi Nhi lấy bàn tay phía sau lưng ra, trên tay rõ ràng chính là một túi hương có chút xấu, mà ngón tay của nàng thì đang quần vải trắng, xem ra để thêu được túi hương này bị kim châm vô cùng thâm thối. “Sư huynh, bên trong này có được thảo, mùi tuy không thơm lắm, nhưng có thể tỉnh táo”. Sở Phi Nhi vừa dứt lời đã đem túi hương nhét vào trong tay Diệp Vân, xoay người liền chạy ra, rất xa truyền đến tiếng của nàng: “Muội sẽ chờ sư huynh trở về”.

Diệp Vân nhìn theo bóng Sở Phi Nhi càng lúc càng xa, lại cúi đầu nhìn nhìn túi hương trong tay, thờ dài một tiếng, trong lòng càng bất an. Xem ra, Phi Nhi đúng là xem mình là nam tử mà đã thích rồi, phải tìm chút thời gian nói rõ cho nàng biết, nhưng mà hiện tại lại phải đến Thanh Sơn bí cảnh, chờ quay về rồi nói rõ với nàng đi.

Khi Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong quay lại đại điện, chương môn hướng về phía bốn vị trưởng lão khác gật gật đầu: “Bắt đầu đi”.

Chương môn cùng bốn vị trưởng lão ngồi xếp bằng, ngồi thành hình tròn bắt đầu thi pháp. Năm người đều nhắm mắt lại trên tay làm ra dấu ấn, ngoài miệng nói lầm bầm, trong nháy mắt, ở giữa năm người xuất hiện một vòng tròn ánh hào quang bắn ra bốn phía.

“Đi đi”. Chương môn khẽ quát một tiếng, ý bảo hai người nhanh chóng tiến vào vòng sáng.

Diệp Vân mang theo Bạch Hổ, Đoàn Dật Phong mang theo Thủy nhi đi vào vòng sáng, biến mất trong ánh sáng đó.

Hai người sau khi biến mất, năm người thu hồi lại pháp lực, vòng ánh sáng lập tức biến mất.

“Như vậy, không có vấn đề gì chứ?” Thanh Dịch bỗng nhiên trầm giọng nói, sắc mặt ông lúc này trở nên nặng nề, không còn là đáng vẻ hi hi ha ha thoải mái như vừa rồi. Thì ra, bộ dáng trêu đùa vừa rồi của ông cũng chỉ là giả vờ.

Thanh Phồn cũng nhũn mảy, từ trong ngực móc ra một chiếc truyền âm bùa cùng với cái của Đoàn Dật Phong, ánh mắt có chút nặng nề, không nói gì.

“Chúng ta chỉ có thể làm như vậy. Ta cũng biết rất mạo hiểm, nhưng mà, nếu như cứ để cho hai người bọn họ thông thả tu luyện như vậy sẽ khó lòng mà tiến bộ, không có kinh nghiệm chiến đấu, vậy thì không cách nào mà trưởng thành được”. Chương môn Thanh Giản thở dài một tiếng, trong lòng lo lắng cùng mâu thuẫn tuyệt không hề ít hơn so với Thanh Dịch cùng Thanh Phồn.

Năm ngày ở trong Thanh Sơn bí cảnh đối với Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong mà nói là năm tháng, chương môn cùng mấy vị trưởng lão không phải là không tương đương với năm tháng dài vậy?

_____ phân cách tuyến đáng yêu _____

Nói về phía bên này, ngày ấy Trình Lạc Y cùng Diệp Vân sau khi tách ra, liền mang theo Chu quả cùng Tiểu Mễ (tức là cự xà bát đầu) quay trở về. Tiểu Mễ quán trên cổ tay Trình Lạc Y, chỉ cần dừng lại nghỉ ngơi Trình Lạc Y lại liền bắt đầu tẩy não Tiểu Mễ.

“Tiểu Mễ a, bên ngoài, có rất nhiều đồ ăn ngon. Bánh gạo nếp, bánh hạt sen vô cùng ngon, khi nào chúng ta đi ngang thành nào đó thì mua cho người ăn được không?” Trình Lạc Y tựa người vào cây bát đầu dụ dỗ Tiểu Mễ.

“So với sương sớm còn ngon hơn sao?” Tiếng Tiểu Mễ vang lên trong đầu Trình Lạc Y.

“Đó là đương nhiên rồi”. Trình Lạc Y dùng sức gật gật đầu, ở trong bao tìm kiếm thức ăn.

“Tỷ tỷ a, vì sao không để cho người kia đưa tỷ về a. Hắn có thể bay a”. Giọng Tiểu Mễ tràn đầy khó hiểu, người kia rõ ràng có thể bay còn nói đưa tỷ tỷ về, vì sao tỷ tỷ không để cho hắn đưa, lại còn tự mình vất vả gấp rút lên đường như vậy.

“Ừm~” Trình Lạc Y nghĩ nghĩ, rốt cuộc nên giải thích thế nào cho Tiểu Mễ đây. Hiện tại Tiểu Mễ đối với thế giới bên ngoài như một trang giấy trắng, phía trên có cái gì toàn bộ đều là nhờ mình viết lên, cũng không thể loạn viết!

“Bởi vì nơi tỷ tỷ muốn đến có người xấu, tỷ không muốn người xấu xúc phạm tới hắn a”. Trình Lạc Y nghĩ nghĩ ra câu trả lời như vậy.

“Vậy người xấu kia sẽ làm tỷ tỷ bị thương sao?” Tiểu Mễ có chút bối rối. Bảo vệ Chu quả cũng chính là bảo vệ tỷ tỷ, nhất định phải bảo vệ tốt tỷ tỷ mới được.

“Ha ha, tỷ tỷ hiện tại có Tiểu Mễ nha, tỷ tỷ mới không sợ đâu”. Trình Lạc Y ha hả nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn về nơi phương xa, ánh mắt trở nên thâm sâu. Cứu mệnh mero yêu! Hừ! Người muốn ta chết, ta sẽ không chết! Ta còn mang theo Chu quả trở lại bên cạnh Mạc Ly. Ta cũng thực muốn xem người có đúng là có chín cái mạng hay không a. Dù cho người thực sự có chín mạng, ta cũng bóp chết từng cái từng cái một!

Lúc này trong nơi sâu nhất Hắc Phong cốc, sâu thẳm phía dưới là một tòa cung điện, trên chiếc giường thật lớn là một người đang hôn mê bất tỉnh. Người trên giường một đầu tóc ngân bạch, đôi mắt trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhắm nghiền, đôi lông mày đẹp nhũn lại, trên mặt không có một tia huyết sắc. Bên giường là một nữ tử ăn mặc hở hang, xinh đẹp mà phong tình vạn chủng lo lắng nhìn người nằm trên giường.

“Lạc Y ~” chợt người trên giường nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Cô gái xinh đẹp bên giường nghe được câu này, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, bàn tay càng thêm nắm chặt, cúi đầu giọng cảm hận nói: “Người chỉ biết tiểu yêu tình kia! Ắ có gì tốt chứ? Vừa xấu vừa ngu! Ta tuyệt đối sẽ không để cho người lại nhìn thấy ả!”

Chỉ có ả ta vĩnh viễn chết đi người mới không gặp được ả! Nữ tử xinh đẹp chậm rãi đứng dậy, trong mắt lộ ra lạnh lùng thấu xương. Cô gái xinh đẹp đi từ từ ra khỏi gian phòng, tay nhẹ nhàng vung lên, bên người lập tức xuất hiện một bóng đen.

“Đi, điều tra xem tiểu tiện nhân kia đã chết hay chưa. Nếu như chưa chết..”. Cô gái xinh đẹp cũng không nói thêm gì, mà bàn tay chợt xiết chặt lại.

“Dạ, thuộc hạ hiểu rõ”. Bóng người màu đen kia âm hiểm đáp lại một câu sau đó biến mất trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Kỳ diệu Thanh Sơn bí cảnh (1)

Edit : Hà Đoàn

Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong sau khi đi xuyên qua vòng ánh sáng kia, trước mắt sáng ngời, xuất hiện ở trước mặt Diệp Vân chính là một thế giới khác. Khi Diệp Vân thấy thế giới trước mắt, kinh hãi ngây dại. Hình ảnh trước mắt thực đẹp. Núi non trùng trùng điệp điệp xinh đẹp tuyệt trần, trong các khe núi tràn đầy không biết bao nhiêu cây hoa cỏ lớn nhỏ, giữa khe núi là một con sông trong suốt, mắt thường có thể thấy được trong sông có đủ loại các loại cá đầy màu sắc hình dạng khác nhau, bên bờ là các loại động vật nhỏ đang uống nước. Mà hai bên sông là những cây ăn quả không biết tên. Theo con sông nhìn về phía xa xa, một thác nước màu bạc như đổ từ trên trời xuống, lộng lẫy sáng lạn.

“Dát ~” một tiếng vang thật lớn vang lên trên đầu Diệp Vân, sau đó Diệp Vân trước mắt tối sầm lại, ánh sáng trên đầu như bị thứ gì đó chặn lại. Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trên bầu trời có một con phi điều thật lớn chậm rãi bay qua. Thật lớn! Diệp Vân ở trong lòng cảm thán, con chim này phải lớn bằng khoảng một nửa sân bóng rổ. Đây là chim gì a?

Được rồi, Đoàn Dật Phong đâu? Diệp Vân quay đầu nhìn nhìn xung quanh, không nhìn tới bóng dáng của Đoàn Dật Phong. Chẳng lẽ chương môn bọn họ là cô ý đem mình và Đoàn Dật Phong đưa tách ra? Bạch Hồ ngồi xồm trên đầu vai Diệp Vân cũng đang đánh giá xung quanh.

“Chủ nhân, nơi này linh khí nặng nề a”. Bạch Hồ hí mắt nhìn về phía trước, trực giác nói cho nó biết cái chỗ này không đơn giản.

“Ừ, đúng là một nơi tốt để tu luyện. Nhưng mà chương môn bọn họ nói tâm pháp ở đâu a?” Diệp Vân nhìn khung cảnh trước mắt tràn đầy nghi ngờ. Chẳng lẽ muốn mình phải tự mình đi tìm?

“Mấy lão đầu kia có phải đã lừa chủ nhân rồi hay không nha?” Bạch Hồ lắc lắc đuôi, nghe rằng nói.

“Sẽ không ~~~” Diệp Vân kiên quyết lắc đầu, nhưng mà vừa mới nói xong, một luồng linh khí sắc bén từ phía sau lưng Diệp Vân đánh úp lại.

“Chủ nhân cẩn thận!” Bạch Hồ hét to một tiếng, cấp tốc nhảy xuống vai Diệp Vân, khôi phục nguyên hình đánh về phía người đánh lén Diệp Vân kia.

“Chờ một chút!” Diệp Vân sau khi tránh thoát được công kích liền nhìn về phía “Người” vừa đánh lén vội vàng quát bảo Bạch Hồ ngừng lại.

Bạch Hồ nhẹ nhàng nhảy về phía sau, nhảy tới bên người Diệp Vân, cảm tức nhìn “người” đột nhiên tập kích Diệp Vân. Đến khi thấy rõ ràng kẻ đó, Bạch Hồ mắt choáng váng, kia đầu phải là người đâu? Rõ ràng chính là một tiểu trư nhĩ trắng treo mập mập a!

“Là, là heo ~~~”. Bạch Hồ nói chuyện có chút không được rõ ràng lắm. Con heo nhỏ trắng treo mập mập này lại có thể phát ra kinh khí tấn công người? !

“Ừ”. Diệp Vân gật gật đầu, nở nụ cười, “Còn không chỉ là một đầu”.

Con heo nhỏ trắng treo kia hừ hừ vài tiếng, lui về sau một chút, phủ phục trên mặt đất, giống như đang bảo vệ thứ gì đó. Bạch Hồ chăm chú nhìn theo, liền thấy phía sau con heo nhỏ trắng treo kia còn có mấy con heo nhỏ hơn giống nó, cái này hình như nó là heo mẹ a!

“Xem ra là do chúng ta đứng không đúng chỗ”. Diệp Vân cúi đầu nhìn nhìn dưới chân, giật mình hiểu ra vì sao con heo trắng kia lại tấn công mình. Thì ra chỗ mình và Bạch Hồ đang đứng là một cái đồng đất nho nhỏ, phía dưới đồng đất là một cái hang khô ráo, dễ nhận ra đây chính là hang của đàn heo này.

“Chúng ta đi thôi”. Diệp Vân gọi Bạch Hồ, trong nháy mắt Bạch Hồ lại biến thành một tiểu hổ nhỏ nhỏ đứng trên vai Diệp Vân. Một người một hổ vội vàng tránh xa khỏi động của đàn heo, đứng xa xa nhìn con heo trắng kia dẫn theo một đàn heo nhỏ đang cẩn thận từng li từng tí tiến vào bên trong hang. Diệp Vân trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Đàn heo này lớn lên nhìn thật là đáng yêu a. Nhưng mà trong lòng Diệp Vân có chút nặng nề. Nơi đây quả nhiên không hề đơn giản! Thậm chí ngay cả một con heo bình thường cũng có thể tu luyện tới mức có linh tính! Có thể thấy sinh vật nơi này rất khác biệt. Xem ra, trong năm tháng ở trong này tu luyện, sợ là không được thuận lợi như vậy.

“Oa, chủ nhân, đây là cái gì a?” Bỗng nhiên Bạch Hồ kinh ngạc giờ giờ chân, chỉ vào mấy thân cây cao vút trong khe núi kia tò mò hỏi.

Diệp Vân nhìn theo hướng Bạch Hồ đang chỉ, bỗng chốc ngây ngẩn cả người. Kia, mấy cây kia thân cây cao vút cơ hồ đến tận tầng mây, hình như ~ a, hình như là cây ngô? ! Không ngờ rằng so với những cây cao chọc trời khác còn cao hơn rất nhiều. Những bắp ngô đầy hạt mập mập, dưới ánh mặt trời toát ra ánh sáng bóng mờ hoặc mắt người. Diệp Vân ngơ ngẩn nhìn nhìn trong không trung: “Chúng ta đến nhìn xem”. Đến khi đến gần, Diệp Vân nhìn kỹ hơn, mới xác định đây quả thật là chính là cây ngô! Lại có cây ngô cao lớn như vậy. Đây là mọc hoang hay vẫn là có người trồng? Quá kỳ quái. Nếu là mọc hoang thì cũng không kỳ quái, ở đây linh khí nặng nề như vậy, còn có rất nhiều thực vật mà mình chưa thấy qua bao giờ. Nếu như là do người trồng, phải là người thế nào mới có thể trồng ra cây ngô lớn như vậy a?

“Chủ nhân, đây là cái gì a? Có thể ăn không?” Bạch Hồ ngồi xồm trên vai Diệp Vân vươn móng vuốt ra quơ quơ vào mấy cây ngô cao lớn thái quá kia.

“Có thể ăn”. Diệp Vân bỗng nhiên nở nụ cười, “Bạch Hồ ăn bỏng ngô bao giờ chưa?”

“Cái gì bỏng?” Bạch Hồ khó hiểu, vươn bàn chân ra mắt rất lớn sức mới có thể lấy được một cái bắp ngô xuống, nhưng mà bắp ngô này quá nặng so với thân mình hiện tại của nó. Nhìn nó tốn sức giữ lấy bắp ngô kia, thật là tức cười.

“Chúng ta đi làm bỏng ngô”. Diệp Vân bỗng nhiên nổi lên tính trẻ con, phát tay chặt lấy một cây ngô xuống, mang theo cây ngô ngự kiếm phi hành rời đi.

Ngay khi Diệp Vân thoải mái đi làm bỏng ngô, Đoàn Dật Phong cùng Thủy nhi đã ở một nơi khác trong Thanh Sơn bí cảnh chăm chú nhìn mặt nước.

“Thủy nhi, người xác định phía dưới có linh khí gì đó rất nặng sao?” Đoàn Dật Phong nhìn hồ nước sâu không thấy đáy kia, hơi nhíu mày. Nơi này thực là thần kỳ đến không thể tưởng. Chìm chóc thật lớn, động vật linh hoạt, còn có những loài hoa kỳ dị không biết tên, hoa lớn như cái bát còn cao hơn so với cả người. Mà nơi này dày đặc linh khí càng khiến cho người ta cảm thấy không đơn giản. Đoàn Dật Phong còn chưa hiểu rõ nơi này, Thủy nhi vẫn luôn ở trong đầu Đoàn Dật Phong kêu gọi, nói nguồn nước không xa phía trước có thứ gì đó có linh khí rất nặng.

Thủy nhi gật gật đầu, lắc lắc thân thể, ý bảo Đoàn Dật Phong ngồi lên sẽ đưa hắn xuống.

Đoàn Dật Phong không nói gì thêm ngồi lên lưng Thủy nhi, Thủy nhi là thú thủy – Thủy Kỳ Lân, theo như cách nói khác, dưới nước chính là thiên hạ của nó. Thủy nhi bước chân đi, Đoàn Dật Phong tạo ra kết giới ngăn cách nước với bản thân mình. Một người một kỳ lân cứ như vậy chậm rãi lặn xuống nước, dần dần biến mất ở mặt nước. Trên mặt hồ nổi lên gợn sóng dần dần biến mất. Phảng phất như chưa từng có người nào đến đây.

Hồ nước xanh biếc, càng đi xuống dưới ánh sáng càng mờ dần, hơn nữa hồ nước này sâu ngoài dự đoán của Đoàn Dật Phong, cũng không biết lặn được bao lâu, trước mắt vẫn là một mảnh mờ tối. Ngay khi ánh sáng sắp biến mất, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời. Đoàn Dật Phong nhìn tình cảnh trước mắt giật mình, phía dưới hồ nước này lại có cung điện! Cung điện vừa to lại vừa xa hoa, tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, cung điện bị một tầng kết giới trong suốt óng ánh bao quanh, tách biệt với làn nước bên ngoài.

“Chủ nhân, linh khí nặng nề chính là xuất phát từ trong này”. Thủy nhi nói trong đầu Đoàn Dật Phong.

“Vậy, chúng ta vào xem”. Đoàn Dật Phong trầm ngâm hạ quyết định.

Thủy nhi chở Đoàn Dật Phong cứ như vậy xuyên qua kết giới kia, tiến vào cung điện không lồ kia.

_____ phân cách tuyến tã ác _____

Lúc này Trình Lạc Y mang theo Tiểu Mễ đi về phía Hỗn Loạn sơn mạch.

“Tiểu Mễ, thế nào, mấy thứ này so với sương sớm ăn ngon hơn a?” Trình Lạc Y dương dương đắc ý nói, vừa bước vào thành Trình Lạc Y liền mua tất cả đồ ăn vặt trong thành. Mặc dù chủ quán đều thấy khuôn mặt xấu xí của Trình Lạc Y mà chán ghét, nhưng mà Trình Lạc Y chỉ cần lấy bạc ra là những người này sắc mặt liền trở nên tốt hẳn. Thương nhân bán sắc như vậy, chỉ cần có tiền, người nào cũng là ông lớn.

“Vâng, tỷ tỷ, ăn thực là ngon”. Tiểu Mễ quán trên cổ tay Trình Lạc Y cảm thấy nỡ nãi nói, bỗng nhiên Tiểu Mễ ngừng mạnh đầu, quát lạnh, “Nguy hiểm, mau ngồi xổm xuống!”

Trình Lạc Y không hề nghĩ ngợi, trực tiếp ngồi xổm xuống.

“Vù” một thanh âm vang lên, một bộ móng vuốt xẹt qua đầu Trình Lạc Y, một trận gió lạnh thổi qua. Trình Lạc Y cái ót toát ra mồ hôi lạnh, nếu như vừa rồi Tiểu Mễ không nhắc nhở mình, thì không biết bây giờ mình thế nào rồi. Trình Lạc Y nghĩ mà sợ sờ sờ đầu của mình, cẩn thận từng li từng tí ngừng đầu lên nhìn về phía bầu trời.

“Két ~~~” một tiếng quạ đen kêu vang trên đầu Trình Lạc Y, một con quạ đen lớn hơn so với bình thường đứng trên cành cây phía trên đầu Trình Lạc Y. Vừa rồi chính là do con quạ đen này tập kích Trình Lạc Y.

“Là quạ đen!” Trình Lạc Y kinh ngạc nhìn con quạ đen khác thường trên cành cây kia.

“Nữ nhân xấu xí, muốn trách thì trách chính người đi. Chỉ với bộ dáng này của người mà cũng dám si tâm vọng tưởng với vương!” Con quạ đen kia bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

Chết tiệt! Trình Lạc Y lập tức hiểu rõ ra, con quạ đen trước mặt này chính là do cửu mệnh mèo yêu phái tới lấy mạng mình!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kỳ diệu Thanh Sơn bí cảnh (2)

Diệp Vân mang theo cây ngô to lớn kia cùng Bạch Hổ tiến đến bên rừng cây, sau khi đặt bắp ngô xuống đất rồi sắp xếp gọn gàng liền bắt đầu tìm thứ gì đó bên trong túi đựng đồ.

“A, cái nồi lớn như vậy à?” Bạch Hổ há to mồm nhìn Diệp Vân móc ra một cái nồi to mà choáng váng, hoàn toàn không ngờ rằng Diệp Vân lại mang theo một cái nồi lớn như vậy.

“Ừm, cây ngô này lớn như vậy, đương nhiên phải có nồi to để dùng”. Diệp Vân đặt nồi xuống đất, lại móc từ trong túi ra một bao giấy dầu gói cái gì đó.

“Chủ nhân, đây là cái gì?” Bạch Hổ hiếu kỳ với móng vuốt muốn đụng vào hỏi.

“Đây là mỡ bò”. Diệp Vân bữu môi, đẩy chân Bạch Hổ ra, “Đi, tách hạt ngô ra sau đó bỏ vào trong nồi”.

Bạch Hổ a một tiếng sau đó biến trở về nguyên hình xoay người vung lên bộ móng vuốt sắc nhọn, đem hạt ngô khổng lồ kia lấy xuống sau đó lại làm phép khiến cho những hạt ngô đó chuẩn xác rơi vào trong nồi.

“Được rồi”. Diệp Vân nhìn trong nồi đã có gần một nửa hạt ngô lên tiếng ngăn Bạch Hổ không tách ngô nữa. Diệp Vân tìm một ít cành cây xung quanh sau đó dựng lên làm một cái giá đỡ, đem nồi treo bên trên. Lại đem mỡ bò đảo ở bên trong, ngón trở cùng ngón giữa của tay phải nhẹ nhàng vung lên, đáy nồi liền xuất hiện một ngọn lửa.

Bạch Hổ hắc hắc nở nụ cười: “Chủ nhân a, người cứ đem pháp thuật dùng như vậy à? Thực sự là lợi hại”.

Diệp Vân liếc nhìn Bạch Hổ một cái nói: “So với việc người dùng gió để thổi tóc váy của người khác lên cũng tốt hơn nhiều”.

Bạch Hổ khoe miệng co quắp, không còn lời nào để nói, chỉ có thể nói sang chuyện khác, nhìn một gốc hoa thật lớn đỏ rực ở bên cạnh hồ lên: “Oa, chủ nhân, người nhìn hoa này xem, thật lớn a”.

“Ừm~”. Diệp Vân quay đầu nhìn đóa hoa Bạch Hổ đang chỉ, đúng là một bông hoa lớn kỳ quái, không có lá cây, chỉ có một thân trống trơn cùng với một đóa hoa to như bốn cái chậu rửa mặt hợp lại. Đóa hoa này đỏ đến mức như sắp xuất huyết, làm cho người ta nhìn vào rất không thoải mái.

“Lớn lên thật là kỳ quái”. Bạch Hổ nói xong định vươn móng vuốt chạm vào.

“Đừng nhúc nhích”. Diệp Vân khẽ quát một tiếng ngăn động tác của Bạch Hổ lại, nhặt một tảng đá lớn trên mặt đất ném về phía đóa hoa đỏ rực như lửa kia.

“Phốc” một tiếng, đóa hoa kia tự nhiên mở ra một lỗ hồng, đem tảng đá trực tiếp nuốt xuống, sau đó một hồi những tiếng ken két nhám nuốt truyền đến, làm cho người ta sồn tóc gáy. Một lát sau, đóa hoa không có cử động nữa, ngay khi Bạch Hổ nhìn đến há miệng ngạc nhiên, đóa hoa kia bỗng nhiên lại nhẹ nhàng lay động, ‘ba’ một tiếng đem viên đá vừa mới nuốt vào liền phun ra. Trên tảng đá đã phủ đầy những vết màu trắng.

Bạch Hổ máy móc quay đầu nhìn Diệp Vân, lại cúi đầu nhìn nhìn chân của mình, dưới chân run run vội vàng chạy về bên người Diệp Vân, thu nhỏ lại thành phiên bản Bạch Hổ mini, đứng ở trên vai Diệp Vân, ôm lấy cổ của Diệp Vân không buông. Trong miệng làm nũng: “Chủ nhân, ở đây thật đáng sợ a. Bảo hộ ta a, chủ nhân ~”

Diệp Vân một tay túm lấy Bạch Hổ xuống: “Được rồi, đừng có giả bộ”.

Diệp Vân quay đầu nhìn trong nồi đã bắt đầu có tiếng động rất nhỏ, mà hương thơm cũng đang từ từ tỏa ra. Cái chỗ này, không thể sơ suất một giây phút nào, không chỉ là động vật có uy hiếp, thậm chí những cây cối này cũng có sự uy hiếp rất lớn.

“Oa, chủ nhân, thơm quá a”. Bạch Hổ hít hít hương thơm tỏa ra thỏa mãn nhắm mắt lại, càng chờ mong lát nữa trong nồi sẽ có cái gì đây.

Chỉ chốc lát, trong nồi bắt đầu vang lên tiếng ‘bùm bụp’, hương thơm cũng càng ngày càng đậm, tản ra theo trong gió.

“Có thể ăn rồi”. Một lát sau, Diệp Vân cười đập tắt lửa phía dưới đáy nồi, mở phong bế trên nồi ra, vừa mở ra hương thơm như xông vào mũi còn có những miếng bỏng ngô đang nhảy loạn.

Bạch Hổ giật mình, nhận lấy một miếng bỏng vô cùng lớn, hé miệng cắn một cái, vui vẻ nheo ánh mắt lại, liên tục ca ngợi: “Ăn ngon, ăn ngon”.

“Ừm, mùi vị cũng không tệ. Lần đầu tiên ta được ăn ngô làm như thế này”. Một giọng nói êm ái dễ nghe đột nhiên vang lên phía sau Diệp Vân cùng Bạch Hổ.

Diệp Vân trong lòng bỗng nhiên cả kinh, nghiêng đầu, liền thấy một nam tử mặc một thân quần áo trắng, trên đầu còn đội đầu lạp! Bạch Hổ cũng ngạc nhiên nhìn người vừa mới xuất hiện sau lưng bọn họ. Bọn họ thế mà lại không hề phát hiện có người này đến gần.

“Tiểu nha đầu, nể tình người làm ra thứ gì đó này mùi vị cũng không tệ, ta sẽ không so đo chuyện người trộm hoàng kim quả của ta”. Nam tử kia nhẹ nhàng bay lên, Diệp Vân cùng Bạch Hổ cũng không thấy rõ ràng thân hình hắn, hắn cũng đã ngồi phía trước nồi.

Hoàng kim quả? Hắn? Diệp Vân hiểu ra, cây ngô kia là của nam nhân này, hơn nữa còn lấy một cái tên rất đẳng cấp — hoàng kim quả...

Chờ một chút! Diệp Vân cùng Bạch Hổ liếc nhìn nhau, trong lòng càng thêm khiếp sợ ừn ừn kéo tới. Nam nhân này mới vừa nói cái gì? Tiểu nha đầu?!

Trong nháy mắt hắn đã xem thấu chân thân của Diệp Vân!

“Ngạch, tiền bối, ngài cảm thấy hương vị tốt là được rồi”. Diệp Vân trong lòng hiểu rõ, mình đã gặp phải cao nhân. Ở nơi như thế này, gặp được vị cao nhân kỳ quái như vậy tuyệt không hề kỳ quái!

“Ừm, có thể ăn được. Nha đầu còn có thể làm gì nữa không?” Nam tử mang đầu lạp thờ ơ hỏi.

“Ngạch, còn có thể làm một số thứ khác nữa “. Diệp Vân cẩn thận từng li từng tí đáp trả. Hoàn toàn không cảm nhận được tu vi của người này, một chút cũng không cảm giác được. Tất cả đều yên lặng như vậy, người trước mắt này xung quanh hắn không hề có một tia linh khí lưu động, lại càng không có cảm giác hơi thở nội liễm. Chính là đáng sợ như vậy! Lúc trước gặp phải hắc y nam tử Vạn Cổ Quạt kia, Diệp Vân còn có thể cảm nhận được tu vi của hắn là ở phía trên mình, nhưng mà người trước mắt, mình không thể nào mà cảm nhận được một chút tu vi nào của hắn. Nam nhân trước mắt này phảng phất như là một người bình thường thôi vậy.

“Hương vị thì thế nào? So với cái này thì sao?” Giọng nói nam tử kia vẫn nhu hòa như cũ.

“Hắn là tốt hơn so với cái này”. Diệp Vân cẩn thận trả lời, không rõ nam tử này hỏi những thứ này làm gì, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Vậy rất tốt. Nha đầu về sau ở lại nấu cơm cho ta đi”. Nam tử nhàn nhạt nói, chậm rãi đứng lên. Khi hắn vừa đứng dậy, Diệp Vân cùng Bạch Hồ kinh ngạc há to miệng, bông ngô hoàn toàn không có, bị nam nhân này ăn sạch ! Tốc độ nhanh như vậy?

“Tiền bối, này ~” Diệp Vân có chút khó xử, mình đến Thanh Sơn bí cảnh là vì tu luyện, năm tháng sau mình cũng phải quay trở về Thanh Sơn .

“Cứ quyết định như vậy đi, đi thôi. Con mèo nhỏ này là người nuôi sao?” Bỗng nhiên trong nháy mắt nam tử kia đã đi tới bên người Diệp Vân, đưa tay đã tóm được Bạch Hồ đem Bạch Hồ nhét vào trong lòng Diệp Vân. Bạch Hồ không thể phản kháng được chút nào. Ngay sau đó, Diệp Vân liền cảm thấy hông mình bị siết chặt, cả người liền bay lên trời. Nam tử trước mắt này cứ ôm lấy thắt lưng Diệp Vân như vậy mà bay lên, không hề mợn bất kỳ vật thể gì! Con mèo nhỏ? Bạch Hồ ở trong mắt của hắn trở thành con mèo nhỏ. Bạch Hồ ở trong lòng Diệp Vân, trong lòng càng khiếp sợ, người này vừa ra tay tưởng như mềm nhẹ, kì thực nhanh dị thường, mình căn bản không hề có cơ hội tránh né. Bạch Hồ am hiểu nhất chính là tốc độ vậy mà trước mặt nam nhân này lại hoàn toàn không có ưu thế gì cả.

Diệp Vân cứ như vậy bị bắt buộc mang đi.

Ở một nơi khác.

Trình Lạc Y phẫn hận nhìn con quạ đen trên cây mắng to: “Đồ quạ đen nhà người, không biết xấu hổ nói ta, người cũng không tự soi gương xem, đồ quái dị nhà người!” Trình Lạc Y trong lòng vô cùng tức giận, mình trước đây tốt xấu gì cũng là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe thấy xe dừng, hiện tại xuyên qua trở thành một tiểu yêu tinh xấu xí không nói làm gì, lại còn bị một con quạ đen xấu xí như vậy cười nhạo!

“Người mới là người quái dị, dám nói ta xấu! Người có biết ta Liễu Tương Quân ở yêu giới nổi tiếng là mỹ nam tử phong độ lấy lòng!” Quạ đen trên cây cũng sắp tức điên, nhảy dựng ở trên cây, lần đầu tiên có yêu quái chửi mình là người quái dị, bảo sao hắn có thể nhịn được? Hơn nữa nói lời này lại chính là một sâu róm tinh vô cùng xấu xí a! Sĩ nhục, vô cùng nhục nhâ!

“Ta nhỏ vào! Người có biết có câu quạ đen cười heo đen, chính mình còn không biết?” Trình Lạc Y nheo mắt lại, nơi đáy mắt có nụ cười âm hiểm, chột lóc lên. Xem ra, tên quạ đen này là kẻ siêu cấp tự kỷ lại còn là kẻ không có não. Trình Lạc Y thêm mắm thêm muối , “Đồ quái dị nhà người, nhìn lại mình xem một thân đen kịt, giống như than, còn không biết xấu hổ tự nhận phong độ nhẹ nhàng?”

“Người muốn chết!” Ô Nha tinh then quá hóa giận hét lớn một tiếng, vỗ cánh gào thét đánh về phía Trình Lạc Y.

“Tiểu Mễ, đề bẹp nó!” Trình Lạc Y thấp giọng nói với Tiểu Mễ trên cổ tay mình.

“A? Đề bẹp là cái gì?” Giọng nói trẻ con tràn đầy nghi hoặc của Tiểu Mễ vang lên trong đầu Trình Lạc Y.

“Chính là đánh hắn không bỏ dẫy được!” Trình Lạc Y lẩn một vòng tại chỗ tránh thoát được đòn tấn công của quạ đen.

Ô Nha tinh vỗ vỗ cánh trên không trung cạc cạc cười quái dị, kẻ xấu xí này sợ là bị mình khiến cho hoảng sợ đến choáng váng đầu đi, lại còn ăn nói khùng điên như vậy. Một tiểu yêu tinh xấu xí như vậy sao có thể sánh bằng với nữ thần như cửu mệnh mèo yêu được chứ? Quả thực cách xa như bầu trời với mặt đất vậy! Ô Nha tinh còn chưa có cười xong, bỗng nhiên trước mặt bỗng tối sầm, sau đó liền cảm thấy cả người bị thứ gì đó đánh bay.

“A ~~~” Ô Nha tinh kêu thảm thiết một tiếng, bị Tiểu Mễ đã khôi phục lại nguyên hình dùng đuôi quạt xuống mặt đất, sau đó Tiểu Mễ lại dùng cái đuôi to lớn của mình đề lên, khiến Ô Nha tinh ho khan.

“Người quái dị!” Trình Lạc Y ha ha cười nhảy tới trước mặt Ô Nha tinh, vươn bàn tay nhỏ bé vào miệng Ô Nha tinh một cái, đánh cho Ô Nha tinh đầu óc choáng váng. Ô Nha tinh thực sự là không rõ hiện tại là xảy ra chuyện gì, vì sao mình đột nhiên bị một con quái vật lớn đề bẹp phía dưới, lại còn bị con sâu róm tinh thấp kém này tát cho một cái. Đợi đến khi trước mắt Ô Nha tinh như bắn ra một đống sao, Ô Nha tinh mới thấy rõ trước mắt kẻ đề mình chính là một con cự xà có tám đầu!

“A ~~~” Ô Nha tinh tuyệt vọng kêu một tiếng, xem ra, hôm nay mình sẽ bỏ mạng nơi này rồi. Thật không ngờ một con sâu róm tinh xấu xí như vậy lại có thể tìm được một chỗ dựa vững chắc mà không bố như vậy!

“Người cả ngày bảo người khác là xấu xí, người cho là người rất tuấn tú? Đồ qua đen chết tiệt nhà người, người có biết cái gì là mỹ lệ không a? Chân chính mỹ đó là tâm linh mỹ! Tâm địa thiện lương mới là chân chính mỹ!” Trình Lạc Y nắm lấy đám lông trên đầu qua đen tinh lớn tiếng quát, chẳng qua, đại đa số những lời này chính là Trình Lạc Y tự nhủ trong lòng an ủi mình. Về ngoài xấu xí này của mình không có cách nào cải biến, chỉ đành phải an ủi mình có tâm linh mỹ.

“Tâm linh mỹ?” Ô Nha tinh cổ gắng nhin đau đớn nghi hoặc lặp lại lời Trình Lạc Y.

“Ái chà, nói với yêu quái nông cạn như người cũng khó mà hiểu được”. Trình Lạc Y buông lỏng tay ra bắt đầu nói, “Chân chính mỹ đó là tâm linh mỹ, tâm địa thiện lương sẵn sóc ôn nhu đó mới là mỹ. Còn hơn có vẻ ngoài đẹp đẽ như tâm địa lại rắn rết, đó là xấu xí vô cùng!” Trình Lạc Y tức giận nói, đơn giản là nhớ lại á cửu mệnh mèo yêu ác độc bên cạnh Mạc Ly kia

“Tiểu Mễ, thả hân, chúng ta đi. Một yêu quái xấu xí nhỏ nhỏ, hừ, ta còn không để vào mắt”. Trình Lạc Y hừ lạnh bảo Tiểu Mễ buông ra, dù sao có Tiểu Mễ ở đây, sợ cái gì?

Tiểu Mễ liền biến thành một con rắn nhỏ quấn lại cổ tay Trình Lạc Y, Trình Lạc Y mang theo Tiểu Mễ cũng không thèm liếc nhìn qua đen tinh đang chặt vật trên mặt đất, trực tiếp rời đi.

Ô Nha tinh ngây ngẩn nhìn theo bóng lưng Trình Lạc Y cho đến khi biến mất vẫn chưa hồi thần lại. Nàng, nàng vậy mà lại buông tha cho mình như vậy? Có cơ hội tốt như vậy lại không giết mình đi? ! Nàng như vậy chính là tâm linh mỹ sao?

Phù một tiếng, xung quanh Ô Nha tinh bốc lên một ánh sáng trắng, Ô Nha tinh thật lớn vừa rồi đã không thấy đâu, nơi này chỉ còn có một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ, chỉ là nam tử này tóc lộn xộn, hiển nhiên là do vừa rồi bị người khác túm lên.

“Nàng như vậy chính là tâm hồn mỹ sao?” Nam tử trẻ tuổi vuốt vuốt cằm mình nghi hoặc nghĩ, mà nơi đáy lòng có cái gì đó rung động, có cảm giác phức tạp, giống như, như là có một chút âm áp?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nhà trên không trung

Khi bạch y nam tử thần bí kia mang theo Diệp Vân cùng Bạch Hồ hạ xuống, Diệp Vân ngấm nhìn bốn phía, trong lòng chấn động không thôi. Nàng không phải đáp xuống mặt đất! Mà là trước một căn nhà đang trôi bồng bềnh trên không trung, cả sân cùng căn nhà cũng khoảng bảy tám mươi thước vuông, ba căn phòng bằng gỗ được nối liền với nhau, trước phòng cũng là một hàng rào bằng gỗ, một vòng hàng rào đem mảnh đất trôi nổi này bao quanh lại. Trước căn nhà gỗ có bày một số nông cụ (dụng cụ làm nông), còn có một giá gỗ được đặt phía trước không biết phơi loại thảo dược gì. Bên cạnh là mấy cây đại thụ to lớn, xanh ngắt ướt át, bên trên còn có loại quả mà Diệp Vân chưa thấy qua bao giờ, khiến người ta thấy mà thích. Một căn nhà trôi nổi bồng bềnh! Sao lại có thể làm vậy được? Phải biết rằng, Thanh Sơn nhìn như bồng bềnh trên không trung, kỳ thực không phải vậy, chỉ là ở trên một ngọn núi rất cao mà thôi, bậc thang bị làm phép biến mất nên mới nhìn như ở giữa không trung. Mà căn nhà của nam tử thần bí này quả thực là đang trôi bồng bềnh giữa không trung!

“Nhà đầu, người tên gì?” Nam tử thần bí kia từ đầu đến giờ vẫn không có lấy dấu lạ ở trên đầu xuống, nhân nhạ hỏi Diệp Vân một câu.

“Diệp Vân, tiền bối”. Diệp Vân đáp trả, trong lòng càng hiểu rõ người trước mắt này tuyệt đối không phải là người bình thường.

“Ừm, Diệp nha đầu, sau này người ở gian phòng kia”. Nam tử thần bí kia đưa ngón tay chỉ vào một căn phòng gỗ ở bên phải kia, “Lát nữa làm cơm trưa cho ta, ta đi nghỉ ngơi trước một chút”.

Không đợi Diệp Vân trả lời, nam tử liền đi về phía phòng mình.

“Tiền bối, xin hỏi xưng hô như thế nào?” Diệp Vân bỗng nhiên gọi nam tử thần bí lại.

“Tiểu Khinh Trần”. Nam tử thần bí dừng bước, hình như hơi có chút do dự nói ra tên của mình, nói tiếp, “Diệp nha đầu, người có thể xem xét chung quanh, nhưng mà tốt nhất chớ có chạy xa”.

“Đạ”. Diệp Vân gật gù đồng ý, nhìn theo bóng lưng Tiểu Khinh Trần trong lòng càng thêm nghi hoặc, nam tử này rốt cuộc là người thế nào? Từ đầu đến giờ còn chưa có thấy qua khuôn mặt thực sự của hắn. Kế tiếp nên làm gì đây?

Diệp Vân đi tới bên cạnh hàng rào nhìn xuống phong cảnh phía dưới có chút liu lười, thật cao. Bỗng nhiên, Diệp Vân con người đột nhiên phóng đại, cả người cứng ngắc lại.

“Chủ nhân? Làm sao vậy?” Bạch Hồ ngồi xồm trên vai Diệp Vân, đương nhiên cảm thấy Diệp Vân có chút khác thường.

“Cái chỗ này, đang di chuyển!” Diệp Vân kinh hãi nhìn cảnh vật phía dưới, mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng mà cảnh vật phía dưới rất rõ ràng là đang

chậm rãi biến hóa, chỗ mình đang đứng không ngờ lại di chuyển. Di chuyển ở giữa không trung! Làm sao có thể làm như vậy được ?

“Chủ nhân, người sẽ không thực sự muốn ở lại đây làm cơm cho người này cả đời à?” Giọng nói Bạch Hổ bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Vân, hiển nhiên là Bạch Hổ sợ nam tử kia nghe được, cho nên mới dùng ý thức trao đổi với Diệp Vân ở trong đầu.

“Đương nhiên sẽ không”. Diệp Vân tức giận đã ở trong đầu đáp lại Bạch Hổ, “Người đánh thắng được hắn?”

Bạch Hổ dùng bàn chân nhỏ của mình gãi gãi đầu, ảo não lắc lắc đuôi: “Đánh không lại”.

“Vậy người còn nói lời vô ích”. Diệp Vân bĩu môi, “Chúng ta làm thế này chính là chiến lược chu toàn, dù sao nếu ta dùng truyền âm bùa gọi cho sư phó, bọn họ sẽ tới đón của ta. Người này lợi hại như vậy, xem có thể học được cái gì từ hắn hay không. Học xong sẽ đi, nấu cơm cũng coi như thù lao”.

“Oa, chủ nhân, người thật thông minh”. Bạch Hổ ôm lấy cổ Diệp Vân ca ngợi, “Đến hôn một cái”.

“Hôn cái đầu của người”. Diệp Vân đối với động tác ăn đậu hũ của Bạch Hổ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, trên vai rõ ràng là một tiểu Bạch Hổ, sao so với người lại còn hão sắc hơn như vậy.

Bọn họ cũng không có nhìn thấy, người trong phòng cũng đã tháo dấu lạp xuống, ngồi trên ghế, khoe miệng lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

“Chủ nhân, đây là cái gì a? A, hương vị thật là lạ a!” Bạch Hổ nhảy xuống khỏi vai Diệp Vân, nhảy tới trước giá gỗ phơi được thảo kia ngửi ngửi, ngửi được hương vị sau lại là lưỡi vọt sang một bên.

Diệp Vân đi tới, nhìn được thảo mà mình chưa thấy bao giờ kia lắc lắc đầu nói: “Ta cũng không biết”.

“A, chủ nhân, người xem đây là cái gì? Không phải là ~” Bạch Hổ nhìn mấy cây đại thụ bên cạnh tròng mắt há hốc mồm, liên tục gọi Diệp Vân sang đó.

Diệp Vân đi tới cũng sợ ngây người, phía sau hai cây đại thụ kia là một cây khác, mà trên cây có mấy quả, nếu như mình không nhìn nhầm, thì đây chính là Chu quả! Bên trên còn có mấy quả đỏ rực. Còn hai cây đại thụ phía trước này Diệp Vân chưa thấy qua bao giờ, quả trên đó tỏa ra mùi hương lạ lùng. Kỳ diệu là một cây có quả màu đen, một cây lại là quả màu trắng.

“Là Chu quả!” Diệp Vân khẳng định gật đầu nói, sau đó nghi hoặc nhìn hai cây đại thụ bên cạnh, “Còn cây này ta cũng không biết là cái gì”.

“Đó là Nhiếp Hồn quả cùng Bảo Nhan quả”. Bỗng nhiên, một giọng nói êm tai vang lên từ phía sau Diệp Vân.

Diệp Vân quay đầu lại, liền thấy Tiểu Khinh Trần đã từ trong phòng bước ra, đã bỏ dấu lạp xuống. Diệp Vân cùng Bạch Hổ trong nháy mắt cả người đều ngây dại, mặt nam nhân này! Diệp Vân bỗng chốc hiểu được những từ để miêu tả như vậy thực đúng là không hề khoa trương. Nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn, những từ này dùng để miêu tả quả thực vẫn rất là thiếu. Trên mặt người này có gì đó khiến người ta kinh diễm mắt hồn, nhưng lại có cảm giác an tâm. Lão yêu nghiệt! Diệp Vân trong lòng bỗng nhiên nổi lên cách hình dung khó hiểu. Nếu như nói nam tử Vạn Cổ Quạt gặp lúc trước có dung mạo yêu nghiệt, như vậy nam nhân này chính là lão yêu nghiệt. Hoàn toàn không còn chi là ở cấp bậc yêu nghiệt nữa. Nếu như, nam nhân này xuất hiện ở trên đại lục, không biết có thể khiến đại loạn không đây? Đáp án rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ. Không biết sẽ có bao nhiêu người sẽ bởi vì tranh đoạt hắn mà tranh chấp. Không chỉ là yêu nghiệt, hoàn toàn chính là ở cấp bậc họa thủy tồn tại.

“Nhiếp Hồn quả là cái gì?” Diệp Vân một lúc sau phục hồi tinh thần nghi hoặc hỏi. Bảo Nhan quả lại là cái gì đây?

“Người đã chết hồn phách có thể tạm thời thu vào bên trong, không đến nỗi hồn phi phách tán. Còn Bảo Nhan quả này, người có thể ăn, dưỡng nhan bảo vệ thanh xuân”. Tiểu Khinh Trần nhàn nhạt nói lên công dụng của hai loại quả này khiến Diệp Vân cùng Bạch Hổ lấy làm kinh hãi.

Bảo Nhan quả mặc dù chưa từng nghe nói qua, chẳng qua công dụng này thì cũng có rất nhiều thứ. Nhưng mà Nhiếp Hồn quả này lại là thứ mà mình lần đầu tiên được nghe thấy thực thần kỳ.

“Diệp nha đầu, ta đói bụng. Làm đồ ăn đi”. Tiểu Khinh Trần giọng nói vẫn êm ái như cũ, không có bất kỳ gợn sóng.

“Dạ”. Diệp Vân đồng ý, nhìn nhìn Nhiếp Hồn quả thêm mấy cái lúc này mới xoay người đi làm đồ ăn.

“Ăn thịt, xuống phía dưới tìm”. Tiểu Khinh Trần nhàn nhạt để lại một câu sau đó quay về phòng.

Diệp Vân mang theo Bạch Hổ ngự kiếm bay xuống, ăn thịt? Vậy thì làm thịt nướng đi.

“Ăn cá lớn nhất trong sông kia”. Giọng nói mềm nhẹ của Tiểu Khinh Trần lại bay tới.

“Dạ, biết rồi”. Diệp Vân đáp lại một câu sau đó mang theo Bạch Hổ bay thẳng về phía con sông bên dưới, người này cũng thực là soi mói, còn muốn ăn cá lớn nhất.

Một lát sau, khi Diệp Vân cùng Bạch Hổ bay đến bờ sông, rốt cuộc cũng được thấy con cá được gọi là lớn nhất kia, Diệp Vân có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Đối mặt với con quái vật cao bằng hai tầng lầu, răng nanh trắng dài, Diệp Vân cười khổ, Tiểu lão đại, ngài nói muốn ăn cá lớn nhất, cũng không có nói

trong sông này lớn nhất chính là cá sấu a? Hơn nữa lại còn là cá sấu có linh tính! Con sông này ngoại trừ cá sấu ra cũng không có loài cá nào khác!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Khi Diệp Vân cả người đều nhếch nhác mang theo một khối thịt cá sấu thật lớn quay trở về căn nhà trên không trung kia, cũng đã qua hơn hai canh giờ.

“Thật chậm”. Tiểu Khinh Trần đứng ở cửa lẳng lặng nhìn Diệp Vân đang bay về nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Bạch Hồ nghe rằng ra muốn nói cái gì đó, Diệp Vân đem thịt cá sấu đặt xuống mặt đất, một không hình tượng đặt mông ngồi trên mặt đất nói: “Lão đại, ngài cũng không có nói trong sông kia có nhiều cá sấu lớn như vậy a. Nếu ngài thấy chậm như vậy thì dạy ta chút gì a, để lần sau ta chuẩn bị đồ ăn cho ngài cũng có thể nhanh hơn chút”. Bạch Hồ tức khắc liền hiểu ý, cũng không nói thêm lời nào, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Diệp Vân.

Tiểu Khinh Trần nao nao, lập tức xoay người nhẹ nhàng nói: “Ngày mai dạy cho ngươi, hiện tại mau làm đồ ăn đi. Ta đói bụng”.

Diệp Vân khoe miệng hiện lên nụ cười không dễ phát hiện, đứng dậy bắt đầu làm đồ ăn, Bạch Hồ cũng biến nhỏ lại nhảy lên vai Diệp Vân, dùng thần thức ở trong đầu Diệp Vân nói: “Oa, chủ nhân, người thực đúng là gian xảo”.

Diệp Vân nhìn trời, không nói gì.

Mà Bạch Hồ cùng Diệp Vân không có phát hiện người đưa lưng về phía các nàng – Tiểu Khinh Trần nơi đáy mắt cũng có nụ cười nhàn nhạt không dễ phát hiện.

Buổi tối, Diệp Vân làm thịt nướng khiến cho Tiểu Khinh Trần hài lòng liên tục gật đầu, mà tư thế khi dùng cơm của Tiểu Khinh Trần thực ưu nhã khiến cho Diệp Vân cùng Bạch Hồ chắc lưỡi. Nam nhân này, quả thực là giống như thần tiên vậy (nếu như thần tiên cũng ăn cơm), dáng vẻ tao nhã khiến cho người ta luyến tiếc dời ánh mắt. Chỉ là... Tư thế ưu nhã nhưng mà sức ăn lại không hề ưu nhã. Tiểu Khinh Trần thừa dịp Diệp Vân cùng Bạch Hồ xuất thần đem toàn bộ thịt Diệp Vân đã nướng ăn hết sạch, ưu nhã cầm lấy khăn lụa lau miệng nói: “Ta ăn xong rồi, Diệp nha đầu làm hương vị cũng không tệ lắm”.

Diệp Vân cùng Bạch Hồ nhìn trên bàn tràn đầy xương cốt tro bụi mãi một lúc mới hồi thần, lúc này đột nhiên nhớ tới, lúc sáng nam nhân này cũng đã đem bông ngô ăn sạch như vậy. Diệp Vân bụng phát ra thanh âm có lỗi không hề nhận, mà Tiểu Khinh Trần lại ưu nhã vụn phần quay về phòng của mình.

Diệp Vân khoe miệng co quắp, xem ra mình chỉ có thể ăn lương khô ở trong túi mà thôi.

Bóng đêm chậm rãi phủ xuống, Diệp Vân cùng Bạch Hồ ăn xong lương khô lẳng lặng tựa người vào hàng rào nhìn lên bầu trời đang dần dần tối.

“Chủ nhân, người sợ cô độc không, sợ tịch mịch không?” Bỗng nhiên, đang tựa bên cạnh hàng rào Bạch Hồ lo lắng mở miệng hỏi, giọng nói bỗng nhiên có chút mờ ảo.

“Sợ, rất sợ”. Diệp Vân cũng không hề che giấu hay trốn tránh, mà chăm chú nhìn sắc trời đang dần dần tối xuống, cũng nhẹ nhàng đáp lời.

“Ta cũng sợ”. Bạch Hồ nhẹ nhàng lắc lắc cái đuôi của mình, bỗng nhiên bắt đầu nhẹ giọng nói, “Ta không biết mình đã cô độc bao lâu, ta rất chán ghét cảm giác như thế. Rất lạnh, rất lạnh”.

Diệp Vân có chút kinh ngạc: “Không phải ngươi vẫn ngủ dưới đất sao?”

Bạch Hồ nhếch miệng, giống như là đang cười khê: “Đúng, nhưng lại mang theo những ký ức dài như vậy thực sự là một chuyện rất thống khổ. Thần thú chúng ta có ký ức truyền thừa, ta nhớ được rất nhiều chuyện thật lâu trước đây. Ta bắt đầu cho rằng đó là ký ức của Bạch Hồ trước đây. Về sau, ta mới hiểu được, tất cả đều là chính ta. Mỗi khi trước khi chết ta sẽ đem ký ức của mình niêm phong vào rồi cất vào kho, truyền cho ta tái sinh. Đây là cuộc luân hồi vô tận cũng là cô độc vô tận”.

Diệp Vân nhìn Bạch Hồ ưu thương bên cạnh, có chút hiểu được. Háo sắc dường như cũng chỉ là một phương thức nó dùng để che dấu cô độc của mình mà thôi.

“Sau này, ngươi sẽ không còn cô độc, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi”. Diệp Vân nhàn nhạt nở nụ cười, vươn tay vuốt đầu Bạch Hồ.

“Oa, chủ nhân, ta biết ngươi là tốt nhất mà”. Bạch Hồ trong nháy mắt biến nhỏ lại bay về trên vai Diệp Vân, hắc hắc cười một cách đáng khinh, ôm lấy cổ Diệp Vân, “Chủ nhân, hôn hôn, đến hôn một cái”.

Diệp Vân khoe miệng co quắp, nắm lấy cái đuôi của Bạch Hồ nhắc nó lên. Bạch Hồ chết bầm này!

Ở trong phòng Tiểu Khinh Trần phẩm trà, đáy mắt lộ ra ý cười mang theo thâm ý. Vắng lặng cũng đã nhiều ngày rồi, dường như sắp bắt đầu náo nhiệt. Sắc trời dần dần tối, mặt trăng chậm rãi lên. Diệp Vân cùng Bạch Hổ ngồi tại nơi trời nổi giữa không trung này mà ngắm mặt trăng, nhưng khi hai người thấy lại chậm rãi quay đầu lại nhìn nhau, trong mắt tràn đầy khó hiểu cùng kinh ngạc. Không vì cái gì khác, đơn giản là vì trên bầu trời có tận ba mặt trăng! Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân khiến nơi đây linh khí dày đặc như vậy?

Thanh Sơn bí cảnh này rốt cuộc là nơi nào đây?

Buổi tối, Diệp Vân cùng Bạch Hổ ngủ ở gian phòng mà Tiểu Khinh Trần đã chỉ, một đêm này, Diệp Vân ngủ vô cùng sâu, cũng vô cùng an tâm. Có lẽ, là bởi vì nơi ở giữa không trung này có một Tiểu Khinh Trần mạnh thái quá đi.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Vân liền bị tiếng đập cửa rung trời đánh thức dậy.

“Diệp nha đầu, ta đói bụng”. Ngoài cửa vẫn là giọng nói nhẹ nhàng như trước của Tiểu Khinh Trần.

“Tới đây”. Diệp Vân xoa xoa mắt, sau khi tỉnh lại có chút kinh hãi, không ngờ mình lại có thể ngủ trầm đến như vậy.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, còn chưa chờ Diệp Vân mở miệng, Tiểu Khinh Trần đã mở miệng hỏi trước: “Diệp nha đầu, ngươi có biết vạn vật trên thế gian chia thành những thuộc tính gì không?”

“Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ”. Diệp Vân mở miệng tự nhiên trả lời, điều này sợ rằng rất nhiều người đều biết.

“Ừm, không tồi, vậy ta lại hỏi ngươi. Năm loại thuộc tính này tương sinh tương khắc thế nào?” Tiểu Khinh Trần không nhanh không chậm hỏi thêm một vấn đề đơn giản.

“Kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim. Kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim”. Vấn đề mặc dù đơn giản, nhưng Diệp Vân vẫn nghiêm túc trả lời như trước. Cũng hiểu Tiểu Khinh Trần hỏi như vậy tất nhiên là có đạo lý của hắn.

“Vậy ngươi có biết, những thứ này là do cái gì phát triển mà có?” Tiểu Khinh Trần ý tứ hàm xúc hỏi thêm.

Diệp Vân hơi nhíu mày, nghĩ nghĩ có chút do dự nói: “Phong, thủy, hỏa”.

“Ha hả, không tồi”. Tiểu Khinh Trần lúc này bỗng nhiên đứng lên, biểu tình có chút nghiêm túc nói, “Ngươi có biết ngoài năm loại thuộc tính hiện tại, kỳ thực còn có một loại thuộc tính nữa mà hiếm ai biết đến?”

Diệp Vân ngơ ngẩn, khó hiểu nhìn Tiểu Khinh Trần, đây là lần đầu tiên Diệp Vân nghe được cách nói như vậy. Ngoài năm loại thuộc tính đó ra còn có thêm một loại thuộc tính nữa? Trên tảng thư của Thanh Sơn không hề có bất kỳ ghi chép gì về điều này, cũng chưa từng nghe chương môn cùng sư phó đề cập qua. Còn có thuộc tính thứ sáu?

“Kỳ thực mỗi người ai cũng đều có thể, chỉ là có rất ít người có thể ngộ ra được”. Tiểu Khinh Trần nhàn nhạt cười, trong nháy mắt trăm hoa đua nở, rực rỡ như hoa đào.

“Ngài nói là rất ít người có thể ngộ ra”. Diệp Vân nhận ra câu này là khẳng định.

“Ha hả, đúng”. Tiểu Khinh Trần dùng ngón tay nhẹ gõ gõ lên mặt bàn, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Vân cùng Bạch Hổ, ngón tay kia roi xuống tâm bàn, nhưng mà sau một khắc, Tiểu Khinh Trần nhấc ngón tay ra, mặt bàn không có một tia khác thường nào cả.

Đây là cái gì?

“Cái này gọi là ‘Vô’. Là thuộc tính thứ sáu”. Tiểu Khinh Trần ưu nhã ngồi xuống, giọng nói nhẹ nhàng giải thích.

Vô? Hư vô? Đây là thuộc tính thứ sáu ngoài năm thuộc tính khai? !

————— phân cách tuyến vô sĩ —————

Vạn Cổ Quật, nghe tên sẽ cho rằng môn phái này cũng sẽ ở một nơi âm trầm kinh khủng như cái tên của nó. Thế nhưng, hoàn toàn sai rồi.

Trong một dãy núi vô chủ, trong cốc có một thác nước vô cùng lớn không thấy điểm đầu mà ít người biết đến, loại thác nước như vậy tùy ý đều có thể thấy khắp nơi. Thế nhưng bên trong thác nước này lại có một cái động tiên. Đơn giản là, Vạn Cổ Quật chính là ở bên trong đó.

Lạc Tâm Hồn hồ hững đi qua làn nước trong suốt kia, không hề bị nước thấm vào người. Đi xuyên qua làn nước trong suốt vào đến bên trong bóng sáng bùng lên. Trước mắt là một cầu thang đá không dài, hai bên thang đá là những con rồng bằng đá lớn, nhe nanh múa vuốt, có chút khí thế. Phía trên là rất nhiều thạch nhũ sáng bóng, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua làn nước chiếu vào bên trong, trong hang động là một cảnh đẹp rực rỡ sắc màu. Dọc theo thang đá đi tới là một quảng trường thật lớn, trên quảng trường là một đám đũa nhỏ đang chăm chỉ luyện công, bên cạnh có người hướng dẫn, một bầu không khí thực hài hòa. Hoàn toàn không hề có cái loại âm trầm của tà phái.

Lạc Tâm Hồn đi xuyên qua quảng trường, đi về phía đại điện. Chương môn lo lắng gọi hắn về như vậy rốt cuộc là có chuyện gì đây?

“Lạc sư huynh, cuối cùng huynh cũng đã trở về. Chương môn vẫn luôn chờ huynh a”. Mới vừa đi tới cửa đại điện, Địch Sát Nhân cũng vừa vặn đi ra ngoài cửa điện thấy Lạc Tâm Hồn liền mở miệng sốt ruột nói. Lúc này Địch Sát Nhân cũng chỉ còn một cánh tay, còn một cánh tay áo khác lại trống rỗng.

Lạc Tâm Hồn lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, Địch Sát Nhân lập tức im miệng bước sang một bên nhường đường.

Vào đại điện, phía trên đại điện là một lão nhân mặc một thân áo nâu đỏ chính là chương môn Vạn Cổ Quật — Thanh Huy, đưa lưng về phía cửa đại điện, khi nghe thấy tiếng bước chân, Thanh Huy quay người lại, cười mím nhìn Lạc Tâm Hồn nói: “Tâm Hồn, ngươi đã trở về”.

“Gọi ta trở về chuyện gì?” Lạc Tâm Hồn đạm nhiên hỏi, đáy mắt không có bất kỳ gợn sóng.

Chương môn Thanh Huy đáy mắt hiện lên phức tạp, cuối cùng đem những lời đang muốn nói đè ép lại, nghiêm mặt nói: “Lần này gọi ngươi trở về, là muốn ngươi đi tra rõ một việc. Chỗ đó chỉ có ngươi có thể bình yên ra vào”.

“Nơi nào?” Lạc Tâm Hồn thanh âm không có nhiệt độ.

“Thanh Sơn”.

Lạc Tâm Hồn lông mi hơi run rẩy.

Là nơi người thiếu niên kia ở? !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vốn là tuần hoàn

“Đi điều tra cái gì?” Lạc Tâm Hồn nơi đáy mắt hiện lên một chút rung động nhưng cũng chỉ trong nháy mắt đã không thấy, không ai thấy được.

Chương môn Thanh Huy có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Lạc Tâm Hồn chủ động hỏi phải đi điều tra cái gì. Trước đây mỗi khi chương môn phân công nhiệm vụ hắn đều chấp hành, chưa bao giờ hỏi nhiều một câu. Mặc dù Thanh Huy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi ra miệng, chỉ là nghiêm mặt nói: “Lần này để ngươi mạo hiểm đến Thanh Sơn, là bởi vì hắn cảm nhận được hơi thở bất bình thường nơi đó, giống như có chút kỳ quái gì đó đang bắt đầu rục rịch”.

Lạc Tâm Hồn hơi nhíu mày, lại là người kia nói sao?

“Cho nên?” Lạc Tâm Hồn thân nhiên hỏi tiếp.

“Vì thế muốn ngươi đến đó điều tra rõ xem có dị vật gì đang rục rịch tại đó”. Thanh Huy có chút phức tạp nhìn khuôn mặt không hề có chút biểu tình nào của Lạc Tâm Hồn, trong lòng dâng lên một nỗi đau thương, đứa bé này, chung quy cũng là do mình khiến cho nó biến thành như vậy.

“Được”. Lạc Tâm Hồn cũng không nói thêm điều dư thừa gì cả, đồng ý sau đó xoay người ra ngoài.

“Tâm Hồn, ngươi ~” Thanh Huy lên tiếng gọi, trong mắt có chút không đành lòng cùng phức tạp, “Ngươi trước nghỉ ngơi rồi hãy đi?”

“Không cần”. Lạc Tâm Hồn ngay cả đầu cũng không hề quay lại, hờ hững đi ra đại điện. Bên ngoài cửa đại điện khuôn mặt Địch Sát Nhân có chút sợ hãi, hiển nhiên hắn đã nghe được cuộc đối thoại giữa hai người. Lạc Tâm Hồn vẫn không hề liếc nhìn Địch Sát Nhân lấy một cái, trực tiếp lướt qua bên cạnh hắn rồi đi.

Địch Sát Nhân nhìn theo bóng lưng Lạc Tâm Hồn, nhíu nhíu mày vội vàng xoay người vào đại điện. Vừa vào đại điện liền thấy trên mặt chương môn Thanh Huy có bất đắc dĩ cùng đau lòng.

“Sư phó ~” Địch Sát Nhân có chút không đành lòng, nhẹ nhàng lên tiếng gọi.

“Sát Nhân, ngươi đã đến rồi”. Bất đắc dĩ cùng đau lòng trên mặt Thanh Huy nháy mắt không thấy đâu, mỉm cười nhìn Địch Sát Nhân.

Địch Sát Nhân trong lòng thở dài một tiếng, không nhắc lại nữa mà chuyển đề tài nói: “Sư phó, tại sao lại muốn Lạc sư huynh đến Thanh Sơn mạo hiểm vậy chứ? Những người đó có quan hệ gì với chúng ta đâu? Chúng ta sao phải để tâm những điều này chứ?” Địch Sát Nhân càng nói càng cảm tức, cái gọi là danh môn chính phái kia toàn là những kẻ cực kỳ dối trá, vì sao sư phó muốn làm như vậy?

“Vi muôn dân”. Thanh Huy trên mặt hiện lên nụ cười thân nhiên.

Chó má! Địch Sát Nhân ở trong lòng thầm mắng, tại sao phải vì muôn dân mà bán tâm, sinh tử của những người đó thì có quan hệ gì tới Vạn Cổ Quật

chứ? Chẳng lẽ sư phó đã quên vài thập niên trước các đại môn phái đã vây quét tàn nhẫn Vạn Cổ Quật sao? Ở trong mắt mọi người Vạn Cổ Quật chính là tà phái, nếu đã là tà phái thì cần gì phải uống phần tâm sức này? Thực sự là ăn no rừng mờ, lại cố sức mấy chuyện không đâu!

“Sát Nhân, ta biết ngươi đang suy nghĩ gì”. Thanh Huy mỉm cười nhìn Dịch Sát Nhân chậm rãi nói, “Đúng, ở trong mắt những người đó, chúng ta không từ thủ đoạn mà tu luyện. Thế nhưng, thế giới này vốn là nhược nhục cường thực (cá lớn nuốt cá bé), mà chúng ta cũng không phải là lấy toàn bộ nỗ lực của yêu thú. Thế giới này, vốn là một vòng tuần hoàn, tuần hoàn vô cùng. Đáng tiếc, những người đó không hiểu ~”

Dịch Sát Nhân gãi gãi đầu, kỳ thực hắn nghe không hiểu sư phó đang nói cái gì. Nhưng mà, nói chung một câu, những kẻ miệng đầy chính nghĩa tự xưng danh môn chính phái đều đáng chết!

“Được rồi, Sát Nhân, ngươi lui ra đi. Mấy ngày này hãy luyện tốt bộ tâm pháp ta đã truyền cho ngươi, không được gây chuyện nữa. Thanh huy có chút nghiêm túc nói.

“Dạ, đệ tử hiểu rõ”. Dịch Sát Nhân thi lễ sau đó lui xuống.

Thanh Huy ngồi một mình trên đại điện, lặng lẽ nhìn đại điện trống trải, thở dài một hơi mới đứng lên rời đi.

Lúc này Diệp Vân đang ở Thanh Sơn bí cảnh ngồi bên một bờ sông hiền muộn chốc chốc đất, mỗi ngón tay hạ xuống lại có một cái lỗ, sao xuyên thế nào cũng là lỗ.

“Chủ nhân ~” Bạch Hổ có chút bất đắc dĩ nhìn đang hiền muộn chốc chốc đất – Diệp Vân mở miệng gọi.

“Vi sao ta mỗi lần ta xuyên đều có lỗ, người kia đâm cái bàn, trên bàn lại không có lỗ? Thuộc tính ‘Vô’ rốt cuộc phải như thế nào mới có thể hiểu thấu đáo đây?” Diệp Vân buồn khổ ngừng lại, nhìn xung quanh toàn là những lỗ nhỏ do ngón tay mình tạo ra bĩu môi.

“Này ~” Bạch Hổ gãi gãi lỗ tai mình, trả lời không được .

“Diệp nha đầu, gấp cái gì? Lúc trước để hiểu thấu đáo ta cũng đã mất năm nghìn năm”. Bỗng nhiên, giọng nói nhẹ nhàng của Tiểu Khinh Trần đột nhiên vang lên phía sau lưng Diệp Vân.

Diệp Vân nhìn trời, thực bất đắc dĩ. Tiểu lão đại hình như rất thích lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện phía sau lưng người khác để nói chuyện. Chờ một chút! Diệp Vân chợt quay đầu lại nhìn về mặt bình thân đang cười của Tiểu Khinh Trần. Hắn nói, hắn phải mất đến năm ngàn năm mới hiểu thấu đáo? Vậy, hắn đã bao nhiêu tuổi?

“Cái kia, Tiểu tiên bối a, mạo muội câu hỏi, ngài bao nhiêu tuổi rồi?” Diệp Vân cẩn thận từng li từng tí hỏi, trong lòng cũng đã chuẩn bị xong tư tưởng.

“Ta a ~” Tiểu Khinh Trần ngồi xuống, khổ não sờ sờ cằm của mình, “Hình như là một vạn ba ngàn năm, nha, không, có lẽ là một vạn năm nghìn, hay là một vạn tám nghìn?”

Bạch Hổ cùng Diệp Vân sau gáy đầy mồ hôi, lão yêu quái vạn năm này! Bạch Hổ cũng kinh ngạc, truyền thừa ký ức của nó cũng chỉ có mấy nghìn năm mà thôi, mà nam nhân này tồn tại những vạn năm. Hắn rốt cuộc là người hay là yêu?

“Vậy ta còn hiểu thấu đáo cái rắm”. Diệp Vân nhin không được nắng thô tục. Năm nghìn năm mới hiểu thấu đáo? ! Minh có thể sống đến một nửa năm nghìn năm cũng đã là kỳ tích!

“Ha ha ~” Tiểu Khinh Trần nở nụ cười, chớp mắt quang cảnh xung quanh liền thay đổi.

Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã, có gì buồn cười chứ ? Không ngờ nam nhân này lại là một ông vua bịp bợm

“Diệp nha đầu, không nên bi quan như vậy. Ta sắp sửa nói bí quyết cho ngươi đây, còn ngươi có thể hiểu được thấu đáo hay không thì còn xem ở tạo hóa của ngươi”. Tiểu Khinh Trần tay phải bỗng nhiên tạo thành một tư thế kỳ quái, bắn vào trán Diệp Vân .

Diệp Vân trong nháy mắt cả người cứng đờ, rất nhiều văn tự kỳ quái cứ như vậy mà trào vào trong đầu nàng, phức tạp vạn phần, hoàn toàn không thể hiểu được. Chờ Diệp Vân phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy Tiểu Khinh Trần đã đứng trên một tảng đá cạnh bờ sông, vờn tay phẩy nhẹ trước mặt một cái, tạo thành từng đợt gợn sóng.

Núi xanh, nước biếc, người đẹp, trong nháy mắt, Tiểu Khinh Trần phảng phất đem tất cả dung hợp lại với nhau một cách tự nhiên như vậy, trở thành phụ trợ cho hắn. Kinh diễm hút hồn người.

“Tiểu tiên bối, đổi lại đi, ngài dạy như vậy thực là quá hư vô mờ mịt, ta cũng không biết lúc nào mới có thể hiểu thấu đáo”. Diệp Vân vô sỉ yêu cầu Tiểu Khinh Trần đổi cách dạy.

Tiểu Khinh Trần khoe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, xoay người lại nói: “Diệp nha đầu, thứ gì đó trên mu bàn tay ngươi cũng thực thú vị”.

Nguyệt Luân? Diệp Vân cúi đầu nhìn Nguyệt Luân vẫn luôn yên lặng nằm trên tay, từ sau khi tới Thanh Sơn bí cảnh cũng chưa có sử dụng Nguyệt Luân.

“Nhưng mà, với thực lực hiện tại của ngươi ngay cả một phần mười uy lực của nó cũng không phát huy được”. Ngay sau đó, lời nói của Tiểu Khinh Trần làm cho Diệp Vân giật mình.

Uy lực của Nguyệt Luân? Ngoại trừ lần đó dùng nó chặt đứt cánh tay của nam tử Vạn Cổ Quạt kia mình cũng không có sử dụng qua nó. Lần đó uy lực của Nguyệt Luân cũng đã khiến cho mình kinh hãi, sắc bén mà lạnh khốc. Còn nhớ rõ khi vừa mới tìm thấy Nguyệt Luân, nó thì thậm chí đợi năm nghìn năm. Nguyệt Luân uy lực rốt cuộc là thế nào ?

“Diệp nha đầu, đem thứ gì đó trên mu bàn tay người đưa cho ta”. Tiểu Khinh Trần đi tới bên cạnh mềm nhẹ nói.

Diệp Vân giật mình, nhưng vẫn lấy Nguyệt Luân xuống, làm cho Nguyệt Luân khôi phục nguyên trạng giao cho vào tay Tiểu Khinh Trần.

“Diệp nha đầu, nhìn kỹ”. Tiểu Khinh Trần mỉm cười nhận lấy Nguyệt Luân, nắm trong tay sau đó bỗng nhiên dùng sức bỏ về phía trước. Một cảm giác áp bách như đồi núi lấp biển đánh úp về phía Diệp Vân cùng Bạch Hổ, không khí tựa hồ dao động.

Dưới ánh mắt không thể tin của Diệp Vân cùng Bạch Hổ, nơi nào Nguyệt Luân bỏ xuống, tất cả đều bị bỏ ra. Mặt đất, hòn đá, cây cối, ngọn núi xa xa, trong nháy mắt đều bị phân thành hai mảnh, đều bị Nguyệt Luân bỏ đôi ra, mặt cắt đều dị thường có quy tắc. Trước mắt không khí cũng lưu động, thậm chí ngay cả không khí cũng như bị cụ thể hóa mà bỏ ra! ! Có xa lắm không? Diệp Vân ở trong lòng đánh giá, một bỏ này vừa xuống, đủ đem bốn trăm mét phía trước mặt Tiểu Khinh Trần hoàn toàn bỏ đôi. Thật không thể tưởng tượng nổi!

Như vậy cũng chưa xong, ngay khi Tiểu Khinh Trần yên lặng đem Nguyệt Luân thu lại, mặt đất, cây cối, hòn đá cùng ngọn núi vừa bị bỏ đôi lấy tốc độ mất thường có thể thấy được đang dần khôi phục lại nguyên trạng, không có một chút thương tổn nào. Nếu vừa rồi là uy lực của Nguyệt Luân, như vậy hiện tại chính là tác dụng thuộc tính ‘Vô’ của Tiểu Khinh Trần.

Thuộc tính ‘Vô’, rốt cuộc là thứ tồn tại cùng vận dụng ra sao đây?

“Ha hã, xem ra vũ khí của Diệp nha đầu đã nhận chủ rồi, ta ngay cả phân nửa uy lực của nó cũng không phát huy được”. Tiểu Khinh Trần mỉm cười, nhàn nhạt nói đem Nguyệt Luân đưa trả lại cho Diệp Vân.

Uy lực như vậy, nhưng mà lại một nửa uy lực của Nguyệt Luân cũng chưa có phát huy? !

Diệp Vân kinh ngạc nhìn Nguyệt Luân trong tay, trong lòng thật lâu vẫn không yên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Nguy hiểm!

Diệp Vân cúi đầu nhìn Nguyệt Luân trên mu bàn tay mình không nói nên lời.

“Diệp nha đầu, thử câu thông cùng với vũ khí của người xem, linh hồn của các người phải liên kết với nhau mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất”. Tiểu Khinh Trần bỏ lại một câu mờ ảo như vậy liền chuẩn bị rời đi.

“Uy, lão đại, không phải chứ, có vẻ như cuối cùng ngài vẫn chưa có dạy cho ta cái gì a?” Diệp Vân khôi phục tinh thần, lên tiếng gọi Tiểu Khinh Trần. Ngoại trừ tâm pháp cùng khẩu quyết của ‘Vô’ kia khắc vào trong đầu, sau đó lại nói linh hồn phải cùng Nguyệt Luân liên kết, hình như cũng chưa có dạy được cái gì thực dụng đi?

Tiểu Khinh Trần ngừng lại, xoay người nhìn Diệp Vân, hơi chút trầm tư: “Người hãy đi đến ngọn núi kia, trong khe núi kia có một khối thạch bích lớn, những thứ khắc phía trên đó hẳn là sẽ hữu dụng với người”. Diệp Vân nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía đông, quả nhiên là một dãy núi thật lớn. Tiểu Khinh Trần lại bổ sung: “Thuận tiện bắt một số chim nhỏ ở nơi đó về nướng ăn. Mau đi đi, về sớm một chút”.

“Dạ”. Diệp Vân không có hoài nghi, ngự kiếm bay lên không trung, mang theo Bạch Hổ cùng nhau bay về phía đông.

Tiểu Khinh Trần nhìn theo bóng lưng Diệp Vân rời đi, nơi đáy mắt có một tia thâm trầm nhàn nhạt ít người phát hiện.

“Chủ nhân a, chẳng lẽ trên khối thạch bích kia sẽ có tâm pháp mà cao nhân nào khắc lại?” Bạch Hổ ôm cổ Diệp Vân suy đoán.

“Ai biết, đi xem sẽ biết”. Diệp Vân vận công, bay nhanh hơn. Bạch Hổ quay đầu, nhìn lại Tiểu Khinh Trần càng ngày càng cách xa bọn họ, trong mơ hồ dâng lên một nỗi bất an.

Khi Diệp Vân cùng Bạch Hổ đến khe núi sâu kia, trước mắt hai người liền sáng ngời, cả hai đều bị cảnh đẹp trước mắt mê hoặc. Đây chính xác là một biển hoa! trong hẻm núi này kéo dài đến vô tận, trong cốc tất cả đều là hoa. Muôn tá nghìn hồng, liên miên bất tận. Một cơn gió nhẹ thổi qua, những đóa hoa kia trong gió nhẹ nhàng dập dềnh, hương thơm xông vào mũi khiến người ta say mê.

“A, chủ nhân, đây là loài hoa gì a?” Bạch Hổ hiếu kỳ bay xuống cổ Diệp Vân, nhìn nhìn những đóa hoa phía dưới, nhưng đã trải qua bài học lúc trước, không dám tới gần hay đụng chạm vào.

Diệp Vân nhìn bộ dáng cẩn thận từng li từng tí của Bạch Hổ, tự nhiên biết là vì sao. Diệp Vân nở nụ cười: “Yên tâm, hoa này sẽ không ăn thịt người. Là hoa hồng”.

“Hoa hồng?” Bạch Hổ trừng lớn con ngươi nhìn những đóa hoa dưới chân mình, “Có màu trắng, có phấn hồng, xanh lam, nhiều loại màu sắc như vậy mà đều là hoa hồng sao? Chưa từng nghe qua”.

Diệp Vân nở nụ cười, không ngờ rằng tới đây lại có hoa hồng, hơn nữa lại còn nhiều như thế. Thực sự là thần kỳ. Diệp Vân phóng mắt nhìn khắp nơi, liền thấy được rất nhiều loài hoa không phải mùa của nó nhưng trong cốc đều đang nở rộ.

“Chủ nhân ~ cho người”. Bạch Hổ vươn chân ngắt một đóa hoa phấn hồng gài lên tóc mai Diệp Vân.

Diệp Vân nở nụ cười, cũng không tránh ra, mặc cho Bạch Hổ gài hoa lên. Nhìn biển hoa trước mắt, trong lòng Diệp Vân cũng thoải mái hơn, tạm thời quên đi những chuyện khác.

“Chủ nhân là xinh đẹp nhất”. Bạch Hổ hắc hắc cười, trong lòng cũng vô cùng cao hứng, vậy mà lần này chủ nhân lại không tóm lấy đuôi mình quăng đi mà để cho mình cài hoa như vậy.

Diệp Vân quay đầu nhìn xung quanh tìm khối thạch bích mà Tiểu Khinh Trần đã nhắc tới kia, nhưng mà xung quanh không hề có khối thạch bích nào giống như Tiểu Khinh Trần đã miêu tả.

“Chúng ta đến phía trước xem một chút”. Diệp Vân ngự kiếm bay về phía trước.

“Grrào ~~~~!” Bỗng nhiên, một tiếng gầm rung trời vang lên phía sau Diệp Vân cùng Bạch Hổ, trong thanh âm đó tràn ngập phần nộ khiến người khác run sợ. Trong nháy mắt, Diệp Vân cùng Bạch Hổ cảm thấy không khí phía sau lưng nóng bừng lên.

“Chủ nhân, cẩn thận!” Bạch Hổ quát lớn một tiếng, nhanh nhẹn nhảy vọt sang một bên, Diệp Vân cũng rất nhanh né tránh.

Trong nháy mắt khi hai người vừa né tránh, một ngọn lửa xuyên qua nơi hai người vừa đứng. Ngọn lửa này không phải là nóng bình thường khiến Diệp Vân trong lòng có dự cảm mãnh liệt. Đây không phải là ngọn lửa bình thường!

Diệp Vân cùng Bạch Hổ sau khi né tránh mới ngẩng đầu nhìn về phía trước, liền thấy một con thú khổng lồ đang lao tới, so với nguyên hình của Bạch Hổ còn to hơn gấp mấy lần. Trên lưng có một đôi cánh màu đen, đầu hình trâu, trên bốn chân lóe ra ánh sáng sắc bén, những chiếc vẩy trên người tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, tản ra mùi khó chịu, hiển là trên lớp vẩy đó có kịch độc. Mà cự thú mũi thờ hồi hên, dường như đang vô cùng phấn nộ.

Ngọn lửa vừa rồi là do con cự thú này phát ra? Diệp Vân cùng Bạch Hổ liếc nhìn nhau, lại theo ánh mắt của con cự thú kia dời đến bông hoa trên tai Diệp Vân, một người một hổ trong lòng có chút hiểu được. Khe núi này chỉ sợ chính là địa bàn của cự thú kia, biển hoa này tự nhiên cũng là của nó. Người khác xông vào địa bàn của nó đương nhiên là khiến nó căm tức, có điều nó cứ nhìn chằm chằm bông hoa trên tai Diệp Vân làm cái gì? Chẳng lẽ hoa này cũng thuộc về nó? Không thể nào.

Không cho Diệp Vân cùng Bạch Hổ chút thời gian phản ứng lại, cự thú lao nhanh đánh tới.

“Chủ nhân, đi”. Bạch Hổ trong nháy mắt khôi phục nguyên hình, vọt tới bên người Diệp Vân chờ Diệp Vân cấp tốc bay lên bầu trời.

“Grrào ~~~” tiếng rống giận của con cự thú kia vang vọng khắp chân trời vang lên sau lưng Diệp Vân cùng Bạch Hổ, làm cho người ta trong lòng run sợ. Bạch Hổ trong lòng càng kinh ngạc, tốc độ của con cự thú này lại cực nhanh như vậy, theo sát phía sau mình không buông.

“Bạch Hổ, xuống!” Diệp Vân bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, cả người nằm rạp trên người Bạch Hổ. Bạch Hổ nghe vậy lập tức lao xuống phía dưới, trên đầu một ngọn lửa nóng kinh người xẹt qua.

Nóng quá! Diệp Vân kinh hãi, rốt cuộc đây là lửa gì vậy? Hỏa cũng là một trong những pháp thuật mà Diệp Vân am hiểu, Diệp Vân ở trong lòng mặc niệm khẩu quyết, muốn khống chế ngọn lửa mà cự thú kia đã phun ra, nhưng mà ngọn lửa kia một chút cũng không hề nghe theo sự sai khiến của Diệp Vân. Vẫn như cũ mỗi lớp lửa lại càng thêm mạnh bạo đánh úp về phía Diệp Vân cùng Bạch Hổ.

“Bạch Hổ, đi đến gần mép hồ”. Diệp Vân trong lòng lo lắng, tốc độ của cự thú này quá nhanh, từ trong miệng lại phun ra hỏa diễm không hề tầm thường, trên lớp vẩy của nó lại có độc, nếu như để cho nó tiếp cận lại thì hậu quả thực là không thể tưởng tượng được. Nếu nó có thể phun lửa, vậy thì nước mới có thể áp chế được nó.

Bạch Hổ tuyệt không dám sơ suất, nhanh như chớp liều mạng bay đi, cảm giác cực nóng phía sau càng ngày càng mãnh liệt, cũng chứng tỏ cự thú kia cũng đang ngày càng tới gần. Tốc độ thật nhanh! Sau khi tới nơi này, ngoại trừ gặp phải tốc độ biến thái như Tiểu Khinh Trần, thì đó chính là cự thú này đây.

“Nhanh lại gần hồ nước”. Diệp Vân vừa thấy ánh sáng lóng lánh trên mặt nước vội vàng bảo Bạch Hổ bay về phía đó.

“Đạ, chủ nhân”. Bạch Hổ trầm giọng bay nhanh về phía hồ nước kia.

“Khuyên xuyên lưu thủy!” Diệp Vân khẽ quát một tiếng, xuất ra pháp thuật thuộc trung cấp của Thủy Hệ pháp thuật. Một cột nước khổng lồ xuất hiện đánh thẳng về phía cự thú kia.

Cự thú không kịp né tránh, trực tiếp bị cột nước khổng lồ đó đánh vào.

“Tur tur tur ~~~” tiếng vang thật lớn tràn đầy mặt hồ. Cột nước lớn kia cùng với ngọn lửa cự thú phun ra va chạm vào nhau trong không trung, tạo ra thanh âm khiến người ta sồn tóc gáy.

Diệp Vân cùng Bạch Hồ quay đầu nhìn lại, an toàn rồi sao?

“Grào ~~~! ! !” Tiếng rống càng thêm phần nộ chọc phá bầu trời, bọt nước còn chưa tan hết, một luồng lực hung mãnh đánh về phía Diệp Vân cùng Bạch Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Vô

“G rào ~~~! ! !” Tiếng rống càng thêm phần nộ chọc đến tận trời xanh, bọt nước còn chưa tan hết, một luồng sức mạnh hung ác đánh úp về phía Diệp Vân cùng Bạch Hồ.

Diệp Vân phút chốc trừng lớn mắt, còn chưa kịp phản ứng, cùng Bạch Hồ cứ như vậy bị mà bị luồng sức mạnh hung ác này đánh bay đi. Diệp Vân cùng Bạch Hồ lộn mấy vòng trên không trung sau đó chặt vật ngã vào trong hồ nước. Một người một hồ đều bị nội thương không nhẹ.

“Bạch Hồ!” Diệp Vân vừa ngoi lên khỏi mặt nước, lo lắng gọi Bạch Hồ.

“Chủ nhân, khu ~ khu ~” Bạch Hồ cũng nổi lên mặt nước, liều mạng bơi tới bên người Diệp Vân.

“G rào ~!” Tiếng gào thét phần nộ kia vẫn không hề yếu bớt chút nào, ngay sau đó, không hề cho bọn họ chút thời gian phản ứng nào, Diệp Vân cùng Bạch Hồ trước mặt bỗng tối sầm, một bộ móng vuốt lóe lên ánh sáng sắc lạnh đánh úp về phía Diệp Vân cùng Bạch Hồ. Hoàn toàn không có thời gian làm phép!

“Chủ nhân, cẩn thận”. Bạch Hồ rít gào một tiếng, xoay người đã đem Diệp Vân đè xuống mặt nước. Trong nháy mắt, Diệp Vân cảm thấy có một luồng áp lực không lời nào tả được đánh tới, đè ép khiến nằng gần như không thở nổi. Ngay sau đó, áp lực biến mất, Diệp Vân khó khăn mở mắt ra, nhưng trước mắt lại đều là màu đỏ.

Máu, xung quanh tất cả đều là máu. Máu ở trong nước lan tràn ra, nhuộm đỏ một vùng xung quanh Diệp Vân.

Bạch Hồ! Bạch Hồ! Diệp Vân điên cuồng xông về phía trước, khắc sâu vào trong mắt nàng chính là con yêu thú kia đang hỗn hển phun khí, còn có Bạch Hồ nổi trên mặt nước. Trên lưng Bạch Hồ có một vết cào rõ ràng, sâu đến tận xương trắng, máu vẫn đang không ngừng tuôn ra từ vết thương trên lưng Bạch Hồ, mà máu cũng chậm rãi biến thành màu đen. Có độc! Trên chân con cự thú kia có kịch độc!

“Không!” Diệp Vân không không chể được ngửa mặt lên trời gào thét, trong lòng chỉ còn lại phần nộ, tuyệt vọng cùng cừ hận. Bạch Hồ! Không thể mất đi Bạch Hồ. Một Bạch Hồ cô đơn khiến người ta đau lòng, một Bạch Hồ háo sắc lại lỗ mãng, khi nguy hiểm nhất nó lại dùng chính thân thể của mình mà che chắn cho nàng. Mà Bạch Hồ nổi trên mặt nước cũng không còn cử động nữa, không còn sức sống.

“Ta giết ngươi!” Diệp Vân đôi mắt trong phúc chốc đỏ ngầu, Nguyệt Luân trên mu bàn tay chợt khôi phục nguyên hình, được Diệp Vân gắt gao nắm chặt trong tay.

Yêu thú lớn trước mặt khinh thường phun lỗ mũi, đối với lời Diệp Vân nói dường như chẳng thèm để ý tới. Cự thú đưa ra bộ móng vuốt sắc bén, nhanh chóng đánh thẳng về phía Diệp Vân. Trong ánh mắt của cự thú, Diệp Vân bị xé thành hai nửa. Yêu thú đắc ý khịt khịt cái mũi, bỗng nhiên lại phát hiện có chỗ không bình thường, bởi vì người mà bị xé thành hai mảnh – Diệp Vân biến mất, không hề có bất kỳ vết máu nào.

Không tốt! Cự thú trong lòng giật mình, vội lách mình rời khỏi vị trí cũ, bay lên trên cao.

“Leng keng” một tiếng thanh thúy vang lên, Nguyệt Luân bỏ vào trong lớp vảy của cự thú, hăm sâu vào bên trong.

Vừa rồi, cự thú xé ra chính là tàn ảnh của Diệp Vân.

“Ngươi nhất định phải chết!” Diệp Vân trong mắt là một mảnh hư vô, đỏ hồng ướt át như chảy máu.

Cự thú thống khổ ngửa mặt lên trời hí dài một tiếng, cái đuôi thật lớn quét về phía Diệp Vân.

Diệp Vân rút Nguyệt Luân ra, phi thân nhảy ra xa tránh khỏi công kích của cự thú, rơi xuống mặt nước, bình ổn đứng trên mặt nước, không nổi lên một chút gợn sóng nào. Diệp Vân ánh mắt phút chốc trở nên lạnh lùng mà tàn khốc, đã không còn một chút âm áp nào

“Gào! ! !” Tiếng gào tức giận mà thống khổ của cự thú vang khắp trời, khiến chim chóc trong rừng kinh sợ bay loạn. Cả mặt đất như cũng đang chấn động. Cự thú cũng đỏ mắt, đây là lần đầu tiên nó bị một nhân loại nhỏ bé gây thương tích!

Cự thú chợt đánh về phía Diệp Vân, vừa nhanh vừa ngoan, không có bất kỳ nương nhẹ.

Diệp Vân trong cơn ngơ ngác hiện lên thân ảnh cự thú càng lúc càng gần, nhưng lại không hề động đậy chút nào, chỉ là lạnh lùng nhìn cự thú đang ngày một đến gần. Giơ tay lên, chậm rãi vung Nguyệt Luân trong tay lên.

Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ như đều đóng băng. Không khí, hồ nước, động tác của cự thú, chim chóc bay trên bầu trời đều như đông cứng lại.

Không có thanh âm gì cả, Nguyệt Luân phát ra một luồng ánh sáng thật dài, đem cự thú một phen thành hai. Vết cắt là hoàn chỉnh mà đầy đủ như vậy, đem cự thú từ đỉnh đầu đến đuôi chia thành hai nửa đối xứng chuẩn xác.

Máu, giống như dòng suối phun trào mãnh liệt từ mặt cắt trên người cự thú, chậm rãi nhuộm đỏ toàn bộ hồ nước.

‘Vô’, vào giờ khắc này bị Diệp Vân trong nháy mắt kích phát đi ra.

Nhưng mà, cái giá dường như...

Diệp Vân một đôi mắt huyết hồng vốn dĩ lạnh lùng mà tàn khốc, sau khi phát ra một kích trí mạng cuối cùng, ánh mắt chậm rãi rời rạc, cả người mềm nhũn ngã xuống, chìm vào mặt nước, chậm rãi chìm sâu xuống. Nguyệt Luân khôi phục nguyên hình lại bám vào mu bàn tay Diệp Vân không hề có động tĩnh. Bạch Hổ vẫn nằm trên mặt nước không hề có sinh khí.

Máu của cự thú vẫn điên cuồng phun ra, toàn bộ mặt hồ trở nên đẹp một cách ma mị mà tàn khốc.

Diệp Vân cứ như vậy chậm rãi chìm xuống đáy hồ.

Có lẽ, tất cả sẽ kết thúc như vậy?

Mặt hồ chậm rãi khôi phục lại yên lặng.

Bỗng nhiên, một đạo ánh sáng trắng hiện lên, trong hồ xuất hiện một cái lỗ xoáy.

Một nam tử xinh đẹp ôm theo Diệp Vân đã mất đi tri giác chậm rãi từ giữa lỗ xoáy đi lên. Nam tử có một đầu tóc màu lam nhạt dài đến chân, màu tóc lam nhạt dưới ánh mặt trời lóe ra mị hoặc lòng người. Lông mày dài đến tận tóc mai, lông mi vừa dài vừa dày, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là một vẻ bình tĩnh. Mũi nằm giữa mi tâm mang theo đau thương lơ mơ, làm cho người nhìn thấy đau lòng. Chỉ là, ánh mắt hắn vẫn luôn nhắm chặt, lại càng thêm vẻ thần bí lộng lẫy. Hắn lẳng lặng ôm Diệp Vân bay về ven hồ, đem Diệp Vân cẩn thận từng li từng tí, lại quay đầu đem Bạch Hổ nổi trên mặt nước kéo vào nếp hồ. Lâm xong hết thảy, nam tử lẳng lặng đứng bên người Diệp Vân, vờn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của Diệp Vân.

“Ngươi, không cảm thấy mình có chút quá đáng sao?” Bỗng nhiên, nam tử tuyệt mỹ này bỗng sâu kín mở miệng.

“Ha ha, không làm vậy sao nàng có thể lớn được?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên cạnh, Tiểu Khinh Trần từ sau một thân cây xuất hiện.

“Ta nếu không hiện ra, nàng liền mất mạng”. Tuyệt mỹ nam tử bình tĩnh nói, giọng nói không hề có bất kỳ gọn sọng nào, nhưng ý tứ trách cứ trong lời nói lại vô cùng rõ ràng.

“Ngươi nếu không hiện ra, ta cũng sẽ xuất hiện a”. Tiểu Khinh Trần nhàn nhạt nở nụ cười, cũng ngồi chồm hóm xuống tỉ mỉ kiểm tra vết thương của Diệp Vân cùng Bạch Hổ.

Nam tử tuyệt mỹ tóc xanh kia ôm Diệp Vân vào lòng, không cho Tiểu Khinh Trần đụng đến nàng, thân nhiên nói: “Nàng không có việc gì, chỉ là tiêu hao công lực của mình. Nàng bây giờ, còn chưa có cách nào sử dụng ‘Vô’”.

“Ha ha”. Tiểu Khinh Trần lơ đãng cười cười, đưa tay qua điểm điểm mấy chỗ trên người Bạch Hổ, máu lập tức ngừng chảy. Tiểu Khinh Trần cũng không nói nhiều, móc một chiếc bình nhỏ từ trong ngực ra lấy ra một viên thuốc, sau khi bóp nát lại rắc lên vết thương của Bạch Hổ. Vết thương kia của Bạch Hổ sâu đến tận xương thể mà theo tốc độ mất thương thấy được đang từ từ khép lại, máu cũng biến trở về màu đỏ bình thường.

“Không cho phép thương tổn nàng”. Tuyệt mỹ nam tử tóc lam nhàn nhạt bỏ lại một câu, một ánh sáng trắng xuất hiện liền biến mất không thấy.

Tiểu Khinh Trần nhìn Diệp Vân đang hôn mê bất tỉnh, khoe miệng lộ ra nụ cười hứng thú, vờn tay ôm lấy Diệp Vân, ngón tay bắn ra, đem Bạch Hổ trên mặt đất biến thành phiên bản tiểu Bạch Hổ, bắt lại ném vào trong lòng Diệp Vân, ôm Diệp Vân rời đi.

Phi trên không trung, Tiểu Khinh Trần cúi đầu nhìn nhìn khuôn mặt tái nhợt của Diệp Vân trong lòng, cười nhẹ.

Kinh nghiệm của nhà đầu này còn xa xa chưa đủ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Khẩu quyết hoàn chỉnh

Diệp Vân có cảm giác như mình là một chiếc thuyền cô độc trên biển rộng mênh mông, một trận gió một con sóng quét qua, liền không khống chế được mà có chút loạn choạng. Xung quanh tất cả đều là trống không, không có gì cả. Hình như mình đã quên mất điều gì đó vô cùng quan trọng? Là cái gì vậy?

“Bạch Hổ!” Diệp Vân trong đầu bỗng nhiên lóe lên tia sáng, lên tiếng gọi to, cả người cũng bỗng nhiên bật dậy.

“Tĩnh?” Giọng nói nhẹ nhàng của Tiểu Khinh Trần truyền vào lỗ tai Diệp Vân.

Diệp Vân có chút mờ mịt quay đầu về chỗ phát ra tiếng nói, liền nhìn thấy khuôn mặt tuyệt thế mỹ hoặc thể nhân của Tiểu Khinh Trần, chậm rãi suy nghĩ. Minh và Bạch Hổ đi đến khe núi ở phía đông kia, sau đó lại gặp phải yêu thú cường đại, mình và Bạch Hổ hoàn toàn vô lực chống lại. Bạch Hổ vì cứu mình mà bị trọng thương, không biết sống hay chết.

“Bạch Hổ ~ Bạch Hổ ~” Diệp Vân lo lắng tìm kiếm mọi nơi, gọi.

Tiểu Khinh Trần nhìn dáng vẻ lo lắng không biết làm sao của Diệp Vân cười nhàn nhạt, trong mắt lại hiện lên một chút sâu xa.

“Diệp nha đầu, Bạch Hổ không phải đang ở bên gối của ngươi kia sao?” Tiểu Khinh Trần vươn bàn tay trắng nõn chỉ chỉ bên cạnh gối đầu của Diệp Vân.

Diệp Vân cuống quýt quay đầu nhìn về bên phải của mình, lúc này mới phát hiện Bạch Hổ đã biến nhỏ trở lại ghé vào bên cạnh mình không hề có động tĩnh gì cả. Diệp Vân trong lòng càng thêm hoảng, nhớ lại Bạch Hổ lúc đó không còn một tia sức sống nổi trên mặt nước.

“Bạch Hổ, Bạch Hổ ~! !” Diệp Vân trong lòng một mảnh tuyệt vọng.

“Đừng đánh thức nó, nó đang ngủ”. Tiểu Khinh Trần ngăn lại Diệp Vân đang lo lắng gọi thầm cười nhìn về phía Bạch Hổ nằm trên gối.

Ngủ? Diệp Vân ngơ ngẩn, lúc này mới tỉnh táo lại, quả nhiên nghe được tiếng hít thở bình ổn của Bạch Hổ. Mà vết thương trên lưng Bạch Hổ cũng không còn thấy!

“Là ngài, đã cứu chúng ta?” Diệp Vân có chút thào nói.

“Đúng vậy”. Tiểu Khinh Trần nhẹ cười rộ lên, ánh mắt liếc tới vật màu lam nhạt trên tay Diệp Vân – Nguyệt Luân, ngay sau đó liền dời ánh mắt đi.

“Không đúng!” Diệp Vân bỗng nhiên lạnh nhạt nhìn Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần nao nao, cho rằng Diệp Vân muốn nói người cứu nàng không phải là mình.

Diệp Vân hừ lạnh một tiếng: “Căn bản ngươi đã biết nơi đó có yêu thú cường đại đúng không? Còn bảo chúng ta đi, chờ chúng ta sắp chết ngươi mới đến cứu. Ngươi là người nào a?” Diệp Vân dứt lời dùng ánh mắt u oán mà khinh bỉ nhìn Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần ngẩn người, lập tức ha hả nở nụ cười, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu như không như vậy, ngươi sao có thể trở nên mạnh mẽ được? Ngươi thử xem, có phải bây giờ ngươi cảm ứng xung quanh càng thêm rõ ràng hay không?”

Diệp Vân cứng đờ người, mãi một lúc lâu mới nói không nên lời. Bình tĩnh suy nghĩ lại, quả nhiên là cảm nhận được mọi vật xung quanh được rõ ràng hơn, xa hơn một chút nữa cũng vô cùng rõ ràng. Một làn gió nhẹ thổi qua khiến cành lá lắc lư cũng vô cùng rõ ràng. Mà linh khí trong cơ thể cũng dồi dào, sự dư thừa này khiến cho chính Diệp Vân cũng kinh hãi.

Tại sao có thể như vậy?

“Ngươi đã dùng ‘Vô’ giết yêu thú kia, đúng hay không?” Tiểu Khinh Trần nghiêm túc hỏi.

“Gi cơ?” Diệp Vân ngẩng đầu suy nghĩ một chút rồi nói, “Ta nhớ không được rõ cho lắm. Lúc đó đầu óc ta thực trống rỗng, giống như không còn khả năng để suy nghĩ. Sau khi chém xuống một nhát như vậy sau đó cái gì cũng không biết”.

“Ngươi thử dùng ‘Vô’ lại xem”. Tiểu Khinh Trần đưa tay mình ra, đưa tới trước mặt Diệp Vân, “Thử xuyên qua lòng bàn tay của ta xem”.

Diệp Vân vươn ngón trỏ của mình ra, nhìn nhìn tay Tiểu Khinh Trần, lại nhìn nhìn ngón tay của mình, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt lại mở mắt ra, đưa ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào lòng bàn tay Tiểu Khinh Trần.

Ngón tay vẫn là ngón tay, lòng bàn tay vẫn là lòng bàn tay, không có bất kỳ điều gì khác thường.

Diệp Vân giật mình, dùng sức chọc chọc, nhưng vẫn không có gì khác thường. Diệp Vân không cam lòng, lại cố hết sức đâm đâm, nhưng vẫn không thể nào xuyên qua như trước. Lúc này Diệp Vân không có các nào sử dụng được ‘Vô’.

Tiểu Khinh Trần khoe miệng co quắp, thu tay về: “Ta đang hoài nghi có phải ngươi đang trả thù”. Dứt lời, xoa xoa lòng bàn tay đang đau của mình. Mà Tiểu Khinh Trần trong đáy mắt hiện lên tia nghiền ngẫm, trong lòng như hiểu chút gì đó.

“Ta mới không nhảm chán như vậy”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, nằm trở lại.

Tiểu Khinh Trần mỉm cười: “Ta biết”.

Vậy ngươi còn nói như vậy! Diệp Vân ở trong lòng mắng thầm một câu, nhưng về mặt lại làm như không để ý tới Tiểu Khinh Trần, mà nhìn kỹ Bạch Hổ đang ngủ say bên cạnh. Diệp Vân đáy mắt lộ ra nụ cười ôn nhu, Bạch Hổ không có việc gì, thật tốt, thực sự rất tốt.

Tiểu Khinh Trần xoay người, sâu trong đáy mắt có tia hàn ý khó thấy. Xem ra, cho dù Diệp Nha đầu tư chất có tốt đến đâu, cũng không có khả năng chi trong thời gian ngắn như vậy có thể sử dụng ‘Vô’ linh hoạt được, chỉ khi nào gặp nguy hiểm, khi ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng mới bức bách nàng sử dụng ‘Vô’ được.

“Diệp Nha đầu, tam hệ pháp thuật của ngươi gồm những thứ gì?” Tiểu Khinh Trần xoay người lại, tia hàn ý nơi đáy mắt kia biến mất không thấy.

“Mộc hệ là mộc thuật cùng Khô Mộc Phùng Xuân (cây khô gặp mùa xuân ^^!), Thủy hệ là thủy chú cùng Khuynh Xuyên Lưu Thủy, Hỏa hệ là hỏa chú cùng Mạn Thiên Lưu Hỏa”. Diệp Vân vươn tay cẩn thận từng li từng tí đem Bạch Hổ đang ngủ say ôm vào trong ngực, trả lời chi tiết vấn đề của Tiểu Khinh Trần.

“Nói vậy những pháp thuật cao cấp ngươi cũng không biết?” Tiểu Khinh Trần sờ sờ cằm trầm ngâm nói. Có điều Diệp Vân ở tuổi này đã biết sử dụng pháp thuật trung cấp của các hệ pháp thuật cũng đã là hiếm thấy.

“Ngài muốn dạy ta?” Diệp Vân nhũ mây hắc hắc nở nụ cười. Pháp thuật cao cấp ở Thanh Sơn xác thực cũng có khẩu quyết, nhưng về sau Diệp Vân thấy thì phát hiện hình như không được trọn vẹn, bởi vì Diệp Vân dù đọc khẩu quyết ra lời vận công phát ra, nhưng mà uy lực của pháp thuật cao cấp cùng pháp thuật trung cấp kém nhau cũng không hề lớn. Hiện tại lão yêu quái vạn năm trước mặt này nếu đã lên tiếng, sao lại không đạo lý mà chiếm tiện nghi chứ?

“Ừ, ngày mai đi”. Tiểu Khinh Trần cũng không có chối từ, mà sau khi đồng ý ngày mai sau liền xoay người ra ngoài cửa, đi tới cửa tiếng nói nhẹ nhàng cất lên, “Đi làm cơm, thương thể của ngươi bây giờ cũng không có gì đáng ngại nữa”.

Đù! Diệp Vân nhỏ giọng ngắt lời, đồng ý. Nhưng trong lòng cũng vô cùng cao hứng, người kia, rốt cuộc cũng muốn dạy cho mình chút gì đó có tác dụng.

Diệp Vân làm một chút thức ăn đơn giản cho Tiểu Khinh Trần sau lại quay trở về phòng canh bên người Bạch Hổ. Mặc dù là tùy ý làm cho, nhưng Tiểu Khinh Trần ăn xong cũng hài lòng gật đầu.

Trong phòng, Diệp Vân lẳng lặng coi chừng Bạch Hổ chờ đợi nó tỉnh lại. Buổi tối, Diệp Vân tự nhiên đem Bạch Hổ ôm vào trong lòng cứ như vậy đi ngủ. Đêm khuya, Bạch Hổ lông mi hơi rung động, chậm rãi tỉnh lại. Vừa tỉnh dậy liền cảm giác xung quanh thực ấm áp, lúc này mới phát hiện mình bị Diệp Vân ôm vào trong lòng.

Bạch Hổ nhẹ nhàng cử động, Diệp Vân lập tức bỗng nhiên tỉnh lại.

“Bạch Hổ, ngươi đã khỏe chút nào chưa?” Diệp Vân khẩn trương hỏi.

“Ta không sao, chủ nhân”. Bạch Hổ vươn chân phiến muộn đặt lên bộ ngực bằng phẳng của Diệp Vân, thấp giọng nói, “Lúc nào mới có thể sờ thấy nơi này mềm mềm đây?”

“Ngươi!” Diệp Vân vừa buồn cười vừa tức giận, Bạch Hổ vừa mới tỉnh lại đã như vậy, đúng là vẫn không thay đổi được thói quen xấu háo sắc này. Diệp Vân gắt gao ôm Bạch Hổ vào trong lòng, thì thào nói, “Ngươi không có việc gì là được rồi, không có việc gì là được rồi”.

“Chủ nhân ~” Bạch Hổ tâm khảm run lên, thân thiết ý vào trong lòng Diệp Vân, nơi đáy mắt có gì đó lóe lên.

“Chủ nhân, sau đó lại có chuyện gì xảy ra?” Bạch Hổ chợt nhớ đến lúc đó mình đã bị mất đi tri giác, vậy Diệp Vân làm thế nào có thể thoát khỏi được yêu thú cường đại như vậy chứ?

“Bị ta giết”. Diệp Vân ánh mắt có chút mơ màng, “Ta cũng không biết. Lúc đó đầu óc trống rỗng, nghĩ đến ngươi đã chết, hình như ta dùng Nguyệt Luân giết yêu thú kia, cái khác ta không biết”.

Bạch Hổ nghe xong trầm mặc lại, không nói thêm điều gì nữa. Mà trong lòng lại có chút khẳng định suy đoán của mình. Tất cả mọi chuyện, đều là do nam nhân kia gây nên. Hắn làm như vậy rốt cuộc là muốn làm gì? Tiểu Khinh Trần tuyệt đối không đơn giản giống như vẻ ngoài của mình. Rốt cuộc hắn muốn làm gì với Diệp Vân?

Đêm nay, Diệp Vân cùng Bạch Hổ ôm nhau ngủ tới tận khi trời sáng.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Khinh Trần liền lại tới gõ cửa.

“Đến đây, đến đây”. Diệp Vân phiền muộn đứng dậy, nhỏ giọng nói thầm, “Cả ngày đều ăn nhiều như vậy, cho người no chết a”.

“Diệp nha đầu, nhanh lên một chút, không phải người muốn học pháp thuật cao cấp hay sao?” Tiểu Khinh Trần ở bên ngoài nhẹ nhàng nói như vậy.

“A, tới!” Diệp Vân nghe thấy vậy lập tức bật dậy tức tốc mặc quần áo.

Trở nên mạnh mẽ, chỉ có trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ tất cả những điều mà mình quý trọng! Diệp Vân trong mắt bắn ra tia lạnh lùng mà kiên định.

Sau khi rửa mặt xong, Diệp Vân mở cửa, nhìn thấy Tiểu Khinh Trần chấp tay sau lưng đứng bên cạnh hàng rào nhìn về nơi phương xa. Bóng lưng Tiểu Khinh Trần lúc này lại có vẻ thô lương mà cô đơn. Bỗng nhiên Diệp Vân rất muốn hỏi hân, có phải trong hơn một vạn năm này đều là hân một mình vượt qua, có phải thực là cô đơn cùng tịch mịch hay không?

“Pháp thuật cao cấp bởi vì có lực sát thương quá lớn, vì thế hậu thế không có bản khẩu quyết hoàn chỉnh”. Tiểu Khinh Trần bỗng nhiên quay người lại thản nhiên nói.

Diệp Vân ngơ ngẩn, thật đúng như những gì mình đã đoán! Những khẩu quyết cao cấp của Thanh Sơn truyền lại quả nhiên là không được đầy đủ. Nhưng mà Tiểu Khinh Trần lúc này chuẩn bị đem khẩu quyết đầy đủ của pháp thuật cao cấp nói cho mình sao? Rốt cuộc hân là người thế nào? Vì sao biết nhiều như vậy? Hân không sợ đem khẩu quyết cao cấp nói cho kẻ xấu hay sao, sau này sẽ đại khai sát giới, mang đến tai họa cho muôn dân?

“Ha ha, Diệp nha đầu, ta biết người đang suy nghĩ gì”. Tiểu Khinh Trần ha ha nở nụ cười, sau đó lại xoay người nhìn về nơi phương xa chậm rãi nói, “Ta là ai cũng không quan trọng. Quan trọng là ta có thể dạy cho người khẩu quyết hoàn chỉnh”.

“Ngài không sợ sau này ta sẽ dùng những thứ pháp thuật này mà sát sinh khắp nơi sao?” Diệp Vân nhũn nhủn hỏi.

“Ta vui vẻ sẽ dạy cho người đó là chuyện của ta, còn lại người thích dùng thế nào thì lại là chuyện của người”. Tiểu Khinh Trần lại tùy ý trả lời một câu, sau đó khẩu khí trở nên nghiêm túc, “Người hãy nhớ kỹ. Người nhất định phải nhớ kỹ, dựa vào tu vi bây giờ của người, mỗi một lần dùng pháp thuật cao cấp này sẽ hao tổn phân nửa công lực của người. Chính người tự giải quyết cho tốt”.

Diệp Vân hiểu rõ, khi đã phải dùng đến loại pháp thuật này chính là được ăn cả ngã về không. Hao phí đến một nửa công lực nhưng lại vẫn không thể chống lại địch nhân. Sau khi sử dụng một lần cũng sẽ phải tĩnh dưỡng thật lâu. Có thể thấy được pháp thuật cao cấp này có uy lực mạnh bao nhiêu, thảo nào khẩu quyết ở Thanh Sơn lại không được hoàn chỉnh.

Tiểu Khinh Trần xoay người, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, lại có một chuỗi khẩu quyết xuất hiện bắn thẳng vào đầu Diệp Vân. Diệp Vân cứng đờ, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, tỉ mỉ tiêu hóa những khẩu quyết mà Tiểu Khinh Trần vừa bắn vào đầu. Trong lòng cũng có chút cảm xúc, mỗi lần đều cường ngạnh đem khẩu quyết nhét vào đầu mình như vậy, đầu óc tuyệt không dễ chịu, tinh thần giống như bị cường bạo vậy, thực khiến người ta không thoải mái.

Đến khi Diệp Vân đem khẩu quyết đọc qua một lượt, lại kinh ngạc phát hiện một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hương Sơn cốc tới chơi

Đến khi Diệp Vân đem khẩu quyết đọc qua một lượt, lại kinh ngạc phát hiện một chuyện. Tiểu Khinh Trần nói cho Diệp Vân không chỉ là khẩu quyết của tam hệ pháp thuật năng am hiểu, mà còn có thêm cả hai loại còn lại. Mặc kệ, dù sao cũng là nói cho mình, không nên nói không cần.

“Đi, đi thử một chút uy lực của pháp thuật cao cấp Hòa Hệ pháp thuật nào”. Trên khuôn mặt yêu nghiệt của Tiểu Khinh Trần bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Dạ”. Diệp Vân gật gù đồng ý, chuẩn bị đi gọi Bạch Hồ còn đang trong mộng dậy.

“Cũng tốt, mang theo nó, lát sau cũng tiện mang người trở về”. Tiểu Khinh Trần cười híp mắt nói. Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã, còn phải đưa về sao, không phải chỉ là thử nghiệm một chút uy lực thôi sao, đến mức khiến mình không thể bay về được sao?

Diệp Vân ôm theo Bạch Hồ còn đang buồn ngủ mông lung lưng lưng kiêu kiêu bay theo sau lưng Tiểu Khinh Trần ra khỏi nhà, bay thẳng tới chỗ mà Diệp Vân dừng lại đầu tiên khi vừa tới Thanh Sơn bí cảnh này. Chính là thung lũng cây ngô khổng lồ kia a.

“Diệp nha đầu, đi, hái nhiều Hoàng Kim Quả của ta xuống đây, sau đó đặt trên mặt đất trống kia”. Tiểu Khinh Trần ưu nhã bay giữa không trung chỉ huy.

Diệp Vân nghe thấy lời này của Tiểu Khinh Trần, khóe miệng bắt đầu co quắp. Người thần kinh này, lại muốn dùng cách này để thử nghiệm pháp thuật cao cấp của mình, thật đúng là không lãng phí. Khấp thiên hạ người tùy ý như vậy chắc cũng chỉ có Tiểu Khinh Trần.

Khó chịu cực kỳ khó chịu, nhưng Diệp Vân vẫn dựa theo lời Tiểu Khinh Trần mà đi làm, chặt thật nhiều cây ngô, chất đống trên mặt đất trong. Những cây ngô lớn xếp lại thành một gò núi lớn, trong mắt ánh vàng rực rỡ, dưới ánh mặt trời lại càng thêm chói mắt.

“Đến đây đi, Diệp nha đầu, thử chiêu Luyện Ngục Hỏa Hải ta dạy cho người xem nào”. Tiểu Khinh Trần hài lòng nhìn một ngọn núi ngô nhỏ kia gập gật đầu, trong mắt cũng tràn đầy vui mừng, nhiều như vậy, nổ bông lên thì, wow ~~~

Diệp Vân liền hiểu Tiểu Khinh Trần là muốn ăn bông, nhưng mà nếu dùng lửa lớn như vậy, lại không có cái gì bọc ngô lại, vậy thì sẽ bị đốt thành tro, mà không phải là bông a.

“Tiểu lão đại, không có nòi, một mối lửa của ta phóng tới toàn bộ Hoàng Kim Quả của ngài sẽ cháy đen “. Diệp Vân buông tay nhắc nhở Tiểu Khinh Trần.

Tiểu Khinh Trần sờ sờ cằm, nhớ lại ngày đó quả thật là Diệp Vân có dùng một cái nòi thật lớn a.

“Cái này dễ thôi”. Tiểu Khinh Trần loáng một cái vung tay ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Vân cùng Bạch Hổ, những cây ngô chồng chất như núi kia giống như có sinh mệnh tự động đứng lên, từng hạt từng hạt ngô một bay ra giữa không trung, sau đó vẽ một đường cong xinh đẹp, tự động nhảy vào trong một vùng kết giới trong suốt. Kết giới chậm rãi bay lên, đem tất cả những hạt ngô ở bên trong bay giữa không trung. Tiểu Khinh Trần hít mũi nói, “Được rồi, nha đầu”.

Diệp Vân hết chỗ nói rồi, người này vì ăn thật đúng là biện pháp gì cũng đều nghĩ ra được, thực sự là thật tài tình, pháp thuật bị hấn vận dụng đến tận trình độ như vậy, quả là cực phẩm luôn ấy chứ.

Diệp Vân hơi hít mũi, nhìn kết giới thật lớn kia, ngưng thần bắt đầu vận công.

“Địa Ngục Lưu Hỏa!” Diệp Vân khẽ quát một tiếng, hai ngón tay vung lên trong không trung tạo thành một đường cung, một ngọn lửa bằng bạc mà kinh khủng tràn ra, ở giữa không trung tạo ra một bức tường lửa thật lớn sau đó xông thẳng về phía kết giới Tiểu Khinh Trần đã tạo ra.

Những thanh âm ‘bùm bùm’ vang lên khắp nơi trong khe núi, trong kết giới những hạt ngô nổ tung, đã thành một đồng bóng lớn vô cùng.

Tiểu Khinh Trần khuôn mặt rạng rỡ hài lòng, vươn ngón tay quơ giữa không trung, kết giới dưới tay hấn nghe lệnh mà bắt đầu chuyển động, giống như một chiếc nòi thật lớn mà trong suốt.

Sau khi thi triển ra pháp thuật cao cấp Địa Ngục Lưu Hỏa, Diệp Vân quả nhiên cảm thấy có chút mất hết sức lực, linh lực trong cơ thể tựa như đã hao phí mất một nửa. Trong không khí từng đợt nóng vô cùng truyền tới, ngọn lửa lớn vô cùng kia một lúc lâu vẫn chưa biến mất. Pháp thuật cao cấp của Hỏa hệ thật đúng là lợi hại!

“Chủ nhân, người không sao chứ?” Bạch Hổ nhìn thấu sự khác thường của Diệp Vân, vội khôi phục nguyên hình để cho Diệp Vân dựa vào người nó.

“Không có việc gì, vẫn tốt”. Diệp Vân gập gật đầu, trầm nghĩ mới chỉ thi triển một lần pháp thuật cao cấp thôi mà đã khiến mình mệt mỏi như vậy, nếu như liên tục thi triển hai thậm chí là ba lần, vậy thì mình sẽ như thế nào đây?

“Diệp nha đầu, không tệ. Uy lực của pháp thuật chính là dựa vào linh lực của người thi triển mà xem xét. Như người vậy đã là không tồi rồi”. Tiểu Khinh Trần nhìn không chớp mắt vào đám bóng vàng óng ở bên trong kết giới, ngay cả đầu cũng không quay lại nhàn nhạt nói.

Diệp Vân cúi đầu nhìn tay của mình, nhỏ giọng nói thầm câu: “Đến Thanh Sơn bí cảnh cuối cùng cũng không uống công”.

“Hà?” Tiểu Khinh Trần lại nghe được Diệp Vân lẩm bẩm, có chút kinh ngạc nói, “Các người gọi nơi này là Thanh Sơn bí cảnh?”

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn Tiểu Khinh Trần có chút nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ ở đây không phải?”

“Ha ha”. Tiểu Khinh Trần bỗng nhiên nở nụ cười, “Nơi này cách nơi người vừa nói là vô cùng vô cùng xa. Người đưa người tới đây công lực cũng không hề thấp nha”.

Diệp Vân có chút kinh ngạc, rốt cuộc thì đây là nơi nào? Giọng điệu của Tiểu Khinh Trần rất rõ ràng đây cũng không phải là nơi thuộc về Thanh Sơn, mà là bị người Thanh Sơn gọi là Thanh Sơn bí cảnh! Diệp Vân không có mở miệng nói rằng người đưa nàng tới đây không phải là một người, mà là năm vị trưởng lão hợp lực phát công đưa tới.

“Diệp nha đầu, ta sẽ nhớ người a, ha ha, có lẽ có ngày ta sẽ tới tìm người”. Tiểu Khinh Trần chột mím cười nói ra một câu khiến Diệp Vân kinh ngạc.

“Ngài, sớm biết rằng ta sẽ đi?” Diệp Vân kinh ngạc.

“Nên đi đương nhiên sẽ đi, lúc nào nên ở đương nhiên sẽ ở”. Tiểu Khinh Trần cũng không nói rõ, mà úp úp mở mở nói câu này.

Diệp Vân giật mình, trầm mặc lại.

“Chủ nhân, có điều thời gian còn chưa có tới a, phải ở chỗ này đủ năm tháng mấy lão đầu kia mới gọi người trở về nha”. Bạch Hồ dùng ý thức giao tiếp với Diệp Vân.

“Hiện giờ ta không để cho các người đi a. Còn ở ngày nào thì làm đồ ăn ngon cho ta ngày đó, trong nhà có một chút sách quý về pháp thuật coi như là thưởng cho”. Tiểu Khinh Trần bỗng nhiên nói tiếp một câu khiến Bạch Hồ cùng Diệp Vân kinh hãi. Bạch Hồ là dùng ý thức giao tiếp với Diệp Vân, không ngờ rằng Tiểu Khinh Trần lại có thể nghe được!

“Được”. Diệp Vân có chút không tự nhiên, “Ngài, ngài vì sao phải dạy ta nhiều như vậy?”

“Ta vui vẻ”. Tiểu Khinh Trần nhàn nhạt cười, bay về phía bóng ngô kia không thèm nói thêm gì nữa.

Diệp Vân cũng nhàn nhạt nở nụ cười, nam nhân này a ~ tính cách cũng giống như mình tùy ý mà ác liệt vô cùng.

Trong những ngày kế tiếp, Diệp Vân mỗi ngày sau khi làm tốt đồ ăn cho Tiểu Khinh Trần, liền chui vào trong phòng xem những bí tịch mà Tiểu Khinh Trần đưa cho. Ngạc nhiên thấy loại pháp thuật cổ quái nơi nào cũng có, rất nhiều thứ căn bản Diệp Vân chưa từng nghe qua, cũng như chưa bao giờ thấy.

Năm tháng rất nhanh liền trôi qua, ở trong khoảng thời gian này, Diệp Vân giống như thoát thai hoán cốt, mà chính nàng lại hoàn toàn không có cảm giác. Ở đây là năm tháng, mà ở Thanh Sơn là năm ngày.

Trong năm ngày này, Thanh Sơn có khách tới chơi, khách đến từ Hương Sơn cốc.

“Đệ tử Hương Sơn cốc – Bạch Tố Trinh (Cảnh Nhược Lan) bái kiến Thanh Sơn chương môn, các vị trưởng lão”. Hai thân ảnh mặc quần áo phấn hồng duyên dáng yêu kiều đứng giữa đại điện khách khí hành lễ với chương môn cùng mấy vị trưởng lão.

“Ha ha, hai vị đệ tử của Hương Sơn cực khổ rồi”. Chương môn Thanh Giản cười mỉm nói.

“Đây là thư của sư phụ gửi cho lão nhân gia ngài. Chúng ta lần này tới đây là để nói lời cảm tạ”. Bạch Tố Trinh lấy ra một phong thư tiến lên cung kính đưa cho chương môn Thanh Giản tiếp tục nói, “Lần trước chúng ta gặp phải kẻ xấu của Vạn Cổ Quật, may mà được Diệp Vân sư huynh cùng Đoàn Dật Phong sư huynh cứu giúp. Nếu như không nhờ hai vị sư huynh, ta cùng sư muội cũng đã chết dưới thủ đoạn tàn độc của người Vạn Cổ Quật”.

“Ha ha, đây là việc phải làm, không cần nói cảm ơn?” Chương môn Thanh Giản cười mỉm nói, mở thư ra đọc sau đó gật gật đầu nói, “Lời sư phó các người ta cũng đã biết. Ta sẽ viết phong thư cho các người mang về. Các người đi đường cực khổ rồi, đi xuống nghỉ ngơi trước đi”. Chương môn nói xong liền gọi một đồ đệ Thanh Sơn dẫn hai vị đệ tử Hương Sơn cốc đến nơi nghỉ ngơi.

“Đa tạ chương môn”. Hai vị đệ tử Hương Sơn cốc chấp tay tạ ơn sau đó đi theo đồ đệ Thanh Sơn đi xuống.

“Chuyện gì a?” Thanh Xuyên nóng nảy vội vàng hỏi ngay.

“Ha ha, chuyện tốt a”. Chương môn Thanh Giản cười híp mắt xoay người, đem thư đưa cho Thanh Phồn, trêu chọc nói, “Ngày ấy đồ đệ bảo bối của Thanh Dịch sư đệ cùng Thanh Phồn cứu đồ đệ bảo bối của người ta, người ta là tới để nói lời cảm ơn, còn mời đồ đệ bảo bối của các người đến Hương Sơn cốc du ngoạn”.

“A?”

“A?”

Hai tiếng ‘A’ vang lên đều có chút khó hiểu, cảm tạ phải dùng tới cách như vậy sao? Hương Sơn cốc luôn luôn không cho phép nam nhân tiến vào. Tiếp khách cũng chỉ là ở khách lâu bên ngoài.

“Sợ là chương môn Hương Sơn cốc chuẩn bị chọn phu quân cho đồ đệ bảo bối của mình đi?” Người luôn luôn ít lời – Thanh Tùng, mỗi lần không lên tiếng thì thôi, một khi đã lên tiếng thì kinh người.

“A – ! ! !” Lần này là hai lão đầu thất thố hết to.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chuyện giữa nữ nhân

Edit : Hà Đoàn

Thanh Dịch cùng Thanh Phồn liếc nhìn nhau một cái, lập tức đầu giống như cái trống bỏi: “Không được, không được, đồ đệ của ta còn nhỏ, còn chưa đủ

mười tám tuổi đầu”.

Lần này, hai lão đầu này lần đầu tiên thống nhất ý kiến như vậy. Hai người cùng lúc nói ra lời như vậy sau đó lại nhìn nhau một cái, hừ lạnh một tiếng quay ngoắt đầu sang một bên.

Chương môn Thanh Giản nhìn cử động như đũa nhỏ của hai người kia bất đắc dĩ nở nụ cười, lúc này mới sâu sắc nói: “Cũng không phải bắt bọn họ thành thân ngay. Cùng Hương Sơn cốc thông gia cũng không phải là chuyện xấu gì. Hai người này cũng là đệ tử xuất chúng nhất của Hương Sơn cốc. Định hôn trước cũng được. Huống chi còn phải chờ Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong trở về rồi mới quyết định tiếp được. Cũng chưa chắc bọn họ đã đồng ý”. Chương môn Thanh Giản trong lòng hiểu rõ, hành động lần này của Hương Sơn cốc chương môn, một là bởi vì Diệp Vân thu phục Bạch Hổ, thực lực của Thanh Sơn cũng được đề cao. Còn điều thứ hai ~~~ Hương Sơn cốc mặc dù cũng là một trong năm môn phái tu hành lớn nhất, nhưng mà tất cả đều là nữ tử, nữ tử xinh đẹp lại càng không thiếu. Tự nhiên đưa tới một số kẻ xấu ham muốn. Lôi kéo một Thanh Sơn thực lực vững mạnh như lúc này làm chỗ dựa cũng là cử chỉ sáng suốt.

Thanh Dịch cùng Thanh Phồn nhũ mảy nghĩ nghĩ, chương môn nói quả thật cũng có đạo lý. Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong là đệ tử xuất chúng nhất của Thanh Sơn, mà hai vị nữ đệ tử vừa rồi lại là đệ tử xuất chúng nhất của Hương Sơn cốc, nếu quả thật có đám hỏi cũng là Thanh Sơn chiếm tiện nghi. Bởi vì nếu như thực sự thành thân thì là hai nữ đệ tử kia gả qua đây, mà không phải là đệ tử của mình tới cửa ở rể. Bởi vì Hương Sơn cốc chưa bao giờ cho phép nam nhân đi vào. Chương môn Hương Sơn cốc mời Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong đến đó để du ngoạn chẳng qua cũng chỉ là ngụy trang, đến cũng chỉ có thể đi dạo phía ngoài Hương Sơn cốc mà thôi. Nghĩ tới đây, Thanh Dịch cùng Thanh Phồn đang nhũ chặt mảy thoáng giãn ra.

“Vậy chờ bọn hấn quay về rồi lại thương nghị đi”. Thanh Dịch cùng Thanh Phồn hiếm khi lại có cùng ý kiến như vậy.

Mà Bạch Tổ Trình cùng Cảnh Nhược Lan lúc này dưới sự dẫn đường của đệ tử Thanh Sơn đi tới khu dành cho khách của Thanh Sơn. Dọc theo đường đi, Cảnh Nhược Lan hiếu kỳ đánh giá mọi thứ xung quanh, khi đi tới quảng trường, Cảnh Nhược Lan mở to mắt nhìn năm cây cột to lớn trên quảng trường kia. Lúc trước khi đi ngang qua quảng trường cũng rất tò mò về công dụng của những cây cột này, hiện tại rốt cuộc cũng có thể hỏi.

“Vị sư huynh này, xin hỏi mấy cây cột lớn đó có tác dụng gì vậy?” Cảnh Nhược Lan hiếu kỳ mà lễ phép hỏi.

Vị đệ tử Thanh Sơn đi phía trước xoay người lại, xin lỗi gãi gãi đầu nói: “Này ~~~ Thật ngại quá, kỳ thực ta cũng không biết. Ta chỉ biết là mấy cây cột này đã có từ rất lâu đời rồi”.

“Nha, như vậy a”. Cảnh Nhược Lan có chút thất vọng ‘a’ một tiếng, nhưng trong lòng lại càng thêm hiếu kỳ về mấy cây cột có niên đại lâu như vậy, dùng để làm cái gì vậy a?

Bạch Tổ Trình nhẹ nhàng ‘khụ’ một tiếng, ý bảo Cảnh Nhược Lan không thất lễ như vậy. Cảnh Nhược Lan lặng lẽ thề lười, không lên tiếng nữa. Dáng vẻ khả ái dễ thương này khiến vị đệ tử Thanh Sơn kia trong lòng nhộn nhạo một hồi. Hai vị sư muội này thực đúng là đang yêu xinh đẹp, không biết đệ tử khác của Hương Sơn cốc có phải đều là khiến người khác yêu thích như vậy hay không.

“Vị sư huynh này, sư muội ta thất lễ, thật ngại ngùng”. Bạch Tổ Trình nhàn nhạt cười cười, khẽ gật đầu xin lỗi.

Đệ tử Thanh Sơn mặt hơi đỏ lên vội lắc đầu lại xua tay: “Không, không, chuyện này. Hai vị sư muội đi bên này mời”.

Ba người một đường bước vào khiến không ít đệ tử Thanh Sơn nhìn theo, đơn giản là vị đệ tử Hương Sơn cốc ăn mặc khác hoàn toàn với đệ tử Thanh Sơn. Đệ tử Thanh Sơn thường thường đều mặc màu trắng, chính thống mà nghiêm túc. Hai nữ đệ tử Hương Sơn cốc lại mặc quần áo màu hồng phấn, tất nhiên là gây chú ý.

Đi xa, không có người nhìn thấy Bạch Tổ Trình dư quang nơi khóe mắt quét về phía mấy cây cột to lớn kia, đáy mắt mang theo điểm thâm trầm mà sâu xa.

“Cái kia, sư huynh, ta muốn hỏi Diệp Vân – Diệp sư huynh ở nơi này sao?” Cảnh Nhược Lan do dự thật lâu, liếc liếc Bạch Tổ Trình bên cạnh vẫn mở miệng hỏi người mà nàng muốn gặp nhất khi tới Thanh Sơn.

Thật bất ngờ là, lần này Bạch Tổ Trình lại không có mở miệng răn dạy Cảnh Nhược Lan, mà là cũng quay đầu lại xem vị đệ tử Thanh Sơn này sẽ nói cái gì.

“A, Diệp sư đệ ở Bắc đường”. Đệ tử Thanh Sơn trong lòng nổi lên một chút thất vọng, thì ra các nàng đến Thanh Sơn là để tìm vị đệ tử xuất chúng – Diệp Vân a, vậy thì mình một chút cơ hội cũng không còn rồi. Mà vị đệ tử này cũng không hề hay biết chuyện Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong bị đưa đi tu luyện.

“Oa, vậy Bạch Hổ cũng ở đó sao?” Cảnh Nhược Lan có chút thất thố hoan hô lên.

“Này ~~~” Đệ tử Thanh Sơn có chút khó xử, chương môn muốn hấn đưa các nàng đến nhà khách.

“Vị sư huynh này, chúng ta chỉ là muốn đi gặp ân nhân cứu mạng của chúng ta mà thôi. Làm ơn, sư huynh, chúng ta đến gặp mặt là được rồi”. Cảnh Nhược Lan năn nỉ.

Đệ tử Thanh Sơn nhìn khuôn mặt như hoa của Cảnh Nhược Lan kia, khổng chế không được mà khẽ gật đầu.

“Thật tốt quá, cảm ơn vị sư huynh này”. Cảnh Nhược Lan cao hứng vỗ tay một cái. Lại nhận được ánh mắt trách cứ của Bạch Tổ Trình liếc tới. Cảnh

Nhược Lan cũng lập tức không có lên tiếng nói thêm gì nữa. Trong lòng cũng có chút ảo não vì hành vi của mình. Sư phó vẫn luôn nói nàng lỗ mãng, cần phải học hỏi sự ôn trọng mà khéo léo của Bạch sư tỷ.

Đệ tử Thanh Sơn kia dẫn Cảnh Nhược Lan cùng Bạch Tổ Trình đi đến Bắc Đường.

Trên quảng trường của Bắc Đường, Sở Phi Nhi đang chán muốn chết tay cầm cành liễu vế trái vế phải loạn trên mặt đất, hai mắt si ngốc nhìn cành cây, đáng vẻ nặng nề tâm sự.

“Sở sư muội ~” Đệ tử Thanh Sơn kia mở miệng gọi.

Sở Phi Nhi vẫn không có động tĩnh, vẫn đang giãy vò cành cây trong tay.

“Sở sư muội!” Đệ tử Thanh Sơn kia cao giọng hơn một chút, khiến Sở Phi Nhi giật mình làm rơi cành cây trong tay.

“A? Lâm sư huynh, huynh có chuyện gì a?” Sở Phi Nhi có chút giận dữ ném cành cây trong tay đứng lên, “Huynh dọa chết người”.

“Ta đã gọi rồi mà muội vẫn không có phản ứng nên mới lớn tiếng chứ sao”. Đệ tử Thanh Sơn họ Lâm kia có chút oan ức nói.

“Thật là”. Sở Phi Nhi bĩu môi, “Chuyện gì a? Huynh ở Nam Đường lại chạy tới đây làm gì?”

“A, Diệp sư đệ ở đâu rồi?” Lâm sư huynh lại đáp phi sở vấn.

* Đáp phi sở vấn : hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Sở Phi Nhi lúc này mới chú ý tới hai cô gái xa lạ đứng phía sau Lâm sư huynh.

“Tìm sư huynh của ta làm cái gì?” Sở Phi Nhi lạnh mặt hờ hững hỏi. Nữ tính trời sinh đối với nữ nhân đều có địch ý Lâm sư huynh cũng cảm thấy. Haha hã cười gượng hai tiếng nói, “Hai vị sư muội này là đệ tử của Hương Sơn cốc, cố ý tìm đến Diệp sư đệ”.

“Sư huynh của ta không có đây”. Sở Phi Nhi tức giận đáp một câu sau đó xoay người muốn đi. Vốn dĩ sư huynh cũng không có ở đây, vừa vặn đã qua năm ngày, ngày mai sư huynh mới trở về.

“Chờ một chút. Người nói không ở là không ở sao? Chúng ta tìm Diệp sư huynh, cũng không phải tìm người”. Cảnh Nhược Lan nhìn đáng vẻ kia của Sở Phi Nhi cũng tức giận vô cùng, liền không khách khí lên tiếng chống đối.

“Ta nói không ở là không ở. Mời các người quay về đi”. Sở Phi Nhi vừa nghe, trong lòng càng nổi giận. Quả nhiên, hai nữ nhân này chính là vị sư huynh mình mà tới đây! Hừ! Tuồng bớ a, sư huynh là của mình, tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân khác tiếp cận huynh ấy.

Lâm sư huynh khó xử nhìn hai bên nữ tử nặng mùi thuốc súng, yếu ớt nói: “Sở sư muội, các nàng ấy là khách từ Hương Sơn cốc tới chơi, sư phó đã dặn dò phải chú ý cho tốt”.

“Ta nói sư huynh không ở đây, sư phó đã phái đi làm nhiệm vụ rồi, không tin thì các người tự vào mà tìm”. Sở Phi Nhi tức giận rống lên, xoay người chạy đi.

Cảnh Nhược Lan vô cùng tức giận, đến nỗi khuôn mặt đỏ hồng lên. Bạch Tổ Trình thần nhiên nói: “Xem ra Diệp sư huynh thực sự không ở đây, hôm khác chúng ta lại tới là được. Vị sư huynh này, thực sự là đã làm phiền huynh rồi”.

“Không có việc gì, không có việc gì. Chúng ta đi đến nhà khách đi”. Lâm sư huynh thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội dẫn Cảnh Nhược Lan cùng Bạch Tổ Trình xoay người rời đi. Trong lòng cũng có chút cảm khái, kỷ thực, được nhiều người hâm mộ cũng không phải là chuyện tốt a.

Bóng đêm phủ xuống, Thanh Sơn dần dần yên lặng lại. Vào buổi tối ngoại trừ đệ tử tuần tra của Thanh Sơn thì những người khác không được ra ngoài đi dạo.

Trên quảng trường to như vậy không hề có một bóng người, yên tĩnh một cách khác thường.

Bỗng nhiên, một bóng tối đen giống như âm hồn lặng lẽ xuất hiện bên cạnh một cây cột trụ trên quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bảo tổ đang đến

Một cơn gió mát yếu ớt thổi qua quảng trường, bóng đen kia vẫn lẳng lẳng đứng bên cây cột lớn không hề cử động.

Một lúc lâu, nhanh như chớp bóng đen kia đã biến mất khỏi quảng trường. Tất cả lại trở lại như ban đầu.

Bên trong Thanh Sơn bí cảnh. Ngày này, chính là ngày cuối cùng trong năm tháng rồi, trong phòng trên bàn bày những món ăn vô cùng phong phú.

“Ha ha, Diệp nha đầu, ngươi làm nhiều món ăn ngon như vậy, không sợ ta thay đổi chủ ý sẽ không thả ngươi đi sao?” Tiểu Khinh Trần hai mắt tỏa ánh sáng nhìn những món ăn trên bàn, hài lòng ngồi xuống.

Diệp Vân nhún vai, không để ý đến lời nói của Tiểu Khinh Trần. ‘Hắn’ biết rõ dựa vào tính cách của Tiểu Khinh Trần, nếu như đã quyết định rồi thì tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Bữa cơm này Tiểu Khinh Trần ăn thực nỡ mẫn, sau khi ăn xong thỏa mãn sờ sờ bụng của mình nói: “Diệp nha đầu a, nếu ngươi muốn đi, vậy ta cũng đưa cho ngươi vài thứ. Trong căn phòng kia ngươi thích cái gì thì cứ lấy đi”.

“Ha ha, Tiểu lão đại, ta thực sự là yêu ngài chết đi được, cảm ơn”. Diệp Vân vô cùng kinh ngạc cùng vui mừng bỏ lại một câu này rồi chạy ra ngoài.

Bạch Hồ lắc lắc đuôi đi theo phía sau Diệp Vân.

Tiểu Khinh Trần ngồi ở bên cạnh bàn, nhàn nhạt cười, trong ánh mắt sâu xa kia không ai thấy được. Giọng nói nhỏ nhẹ mà chỉ có hắn mới nghe thấy được: “Yêu? Ha ha. Nha đầu, sau này ngươi không hận ta đã là tốt lắm rồi”.

Diệp Vân hăng hái vô cùng tìm kiếm này nọ, bí tịch, ừm ừm, vô nghĩa, toàn bộ mang đi, một mảnh vụn cũng không để lại.

Bạch Hồ khoe miệng co quắp, nhìn Diệp Vân đang càn quét nói: “Chủ nhân, người thật đúng là ác a”.

“Là do hắn nói ta thích thì có thể lấy mà. Cái gì ta cũng đều thích, đương nhiên cái gì cũng sẽ lấy”. Diệp Vân tuyệt không cảm thấy đáng thẹn, ngược lại còn đang đắc chí đếm đếm những thứ mà mình đang lấy đi. Bí tịch đã lấy xong hết, ánh mắt Diệp Vân bắt đầu hướng về phía mấy quả trên cây bên ngoài phòng.

“Không phải chứ, chủ nhân người ~” Bạch Hồ đều sắp không đành lòng rồi, loại hành vi như thổ phi này của Diệp Vân hình như có hơi quá đáng .

“Tiểu lão đại ~” Diệp Vân không để ý đến Bạch Hồ, chạy thẳng ra bên ngoài gọi Tiểu Khinh Trần, “Mấy trái cây bên ngoài kia ta có thể lấy đi hay không a?”

Tiểu Khinh Trần chậm rãi đi ra từ trong phòng, nhìn Diệp Vân hai mắt tỏa sáng cười khò: “Lấy đi, lấy đi”.

Diệp Vân hắc hắc cười rộ lên, không khách khí liền bắt đầu hái trái cây. Ừm, Bảo Nhan quả, quả này có thể hái hết. Nhiếp Hồn quả, cái này thì, Diệp Vân nhìn Nhiếp Hồn quả có chút do dự, loại quả này, làm cho nàng có cảm giác thật không tốt.

“Mang theo đi, có lẽ sẽ hữu dụng”. Giọng nói Tiểu Khinh Trần êm ái không có bất kỳ gợn sóng nào.

Diệp Vân chậm rãi vươn tay, hái được hai quả Nhiếp Hồn quả bỏ vào trong túi.

Về phần Chu quả này, Diệp Vân nhú mày, Chu quả lớn như vậy thực hiếm có. Cũng không biết là bao nhiêu năm nở hoa, bao nhiêu năm kết quả. Mặc kệ nó, hái trước đã.

Ngay khi Diệp Vân vươn tay muốn hái xuống, giọng nói mờ ảo của Tiểu Khinh Trần lại vang lên: “Cái đó không thể lấy. Những quả đó không nên xuất hiện ở nơi của các ngươi”.

Diệp Vân giật mình, nghĩ thoáng qua liền rút tay trở về. Có lẽ Tiểu Khinh Trần nói đúng, vật này không nên xuất hiện ở bên kia. Nếu thật sự xuất hiện sẽ đánh vỡ sự cân bằng hiện tại.

“Tiểu tiên bối, cảm ơn ngài đã chăm sóc mấy ngày qua”. Diệp Vân bỗng nhiên xoay người lại, nghiêm túc trình trọng hành lễ với Tiểu Khinh Trần, trong ánh mắt hoàn toàn là chân thành.

Tiểu Khinh Trần sừng sốt, lập tức nở nụ cười: “Đi đi. Hữu duyên tự nhiên sẽ lại gặp lại”.

“Vâng, Tiểu tiên bối, ta đi”. Diệp Vân gật gật đầu, lấy truyền âm bùa ra rót công lực vào, bắt đầu gọi sư phó Thanh Dịch. Rất nhanh, Thanh Sơn bên kia có đáp lại.

Dưới ánh mắt Tiểu Khinh Trần, Diệp Vân mang theo Bạch Hồ cứ như vậy mà biến mất trước mặt hắn. Tiểu Khinh Trần lẳng lặng đứng dưới tàng cây, nhìn chỗ mà Diệp Vân vừa đứng, ánh mắt Tiểu Khinh Trần cũng trở nên mờ ảo.

Thanh Sơn, Diệp Vân chợt xuất hiện giữa vòng tròn mà chương môn cùng các trưởng lão đang ngồi.

“Chương môn, sư phó, các vị trưởng lão”. Diệp Vân mỉm cười hành lễ với năm người.

“Ha ha, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi”. Thanh Dịch ha ha cười rộ lên, đứng lên vỗ vỗ vai Diệp Vân, bỗng nhiên kinh ngạc ngừng cười, “Tiểu tử, ngươi,

ngươi ~” Linh lực dư thừa trong cơ thể Diệp Vân kia thực sự là khiến Thanh Dịch chấn kinh rồi.

“Làm sao vậy sư phó?” Diệp Vân khó hiểu nhìn Thanh Dịch còn đang kinh ngạc.

“Ha ha, Diệp Vân, ngươi thay đổi, trở nên mạnh mẽ”. Chương môn Thanh Giản lúc này cao hứng nói ra Thanh Dịch kinh ngạc là cái gì.

“Vậy sao, có lẽ thế”. Diệp Vân nghĩ nghĩ, quả thật là mình ở chỗ Tiểu Khinh Trần học được rất nhiều thứ, bao gồm cả khẩu quyết của pháp thuật cao cấp. Nghĩ tới đây, Diệp Vân ở trong lòng cân nhắc, những khẩu quyết của pháp thuật cao cấp này có nên nói cho sư phó bọn họ biết hay không? Nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn quyết định sau này sẽ nói.

“Ha ha, tiểu tử, lần này ngươi có điểm phúc”. Thanh Dịch cười híp mắt thần bí nói.

“Cái gì?” Diệp Vân nghi ngờ.

“Hai vị nữ đệ tử Hương Sơn cốc được ngươi cứu lần trước tới tìm ngươi”. Thanh Dịch hắc hắc cười gian .

“A?” Diệp Vân kinh ngạc há to miệng, cứu người còn có Đoàn Dật Phong a, được rồi, Đoàn Dật Phong đâu? “Đoàn sư huynh đâu? Huynh ấy đã trở về chưa?”

“Về sớm hơn người một chút, quay về phòng nghỉ đi. Ha ha, hẳn cũng trở nên mạnh mẽ rất nhiều”. Người nói chuyện là Thanh Phồn, trong giọng nói hơi có chút đắc ý.

“Dạ, vậy là tốt rồi, ta cũng đi về trước. Chương môn, sư phó, các vị trưởng lão, đệ tử xin được cáo lui trước “. Diệp Vân cũng nhanh chóng rút lui, rất sợ mọi người lại nói đến chuyện điểm phúc hay không kia, điểm phúc này mình đúng là không chịu nổi a.

“Chờ một chút, ta quay về cùng ngươi”. Thanh Dịch vội vàng đuổi theo, Diệp Vân lại đi nhanh hơn. Chọc mọi người ở phía sau cười ha ha.

Đọc theo đường đi, Thanh Dịch giống như tiểu quạ đen không ngừng hỏi Diệp Vân rốt cuộc ở Thanh Sơn bí cảnh gặp được gì, sao lại có thể đề cao thực lực nhanh như vậy, có cảm giác như thay đổi thành người khác vậy. Diệp Vân lại vẫn đùa đùa, cũng không nói đến tình hình thực tế.

Hai người vừa mới tới cửa Bắc Đường, liền thấy Sở Phi Nhi đang ngồi xổm ở đó đến ngây ngốc. Hiện tại chính là buổi sáng, mà Sở Phi Nhi sáng sớm liền ngồi ở đây không có làm cái gì.

“Nha đâu, tại sao không đi luyện công? ! Ngồi đây ngây ngốc cái gì?” Thanh Dịch nhíu mày lên tiếng.

Sở Phi Nhi mờ mịt quay đầu lại, khi nhìn thấy Diệp Vân ánh mắt chợt sáng ngời, đứng bật dậy chạy về phía Diệp Vân. Hoàn toàn không để ý đến sư phó bên cạnh Diệp Vân.

“Sư huynh, sư huynh ~ cuối cùng huynh cũng đã trở về”. Sở Phi Nhi liền nhào vào trong lòng Diệp Vân, ô ô khóc lên.

“Làm sao vậy?” Diệp Vân sốt ruột lo lắng hỏi, trở lại liền nhìn thấy Phi Nhi khóc đến thương tâm như vậy sao có thể không lo lắng?

“Ô ô ~ ô ô ~ người ta rất nhớ huynh a. Còn có hai nữ nhân tới tìm huynh, thực đáng ghét”. Sở Phi Nhi trong lòng ngoại trừ vì nhớ nhung Diệp Vân mà khóc còn bởi vì hai nữ đệ tử Hương Sơn cốc kia mà tức giận.

Diệp Vân trong lòng hiểu được, nhất định là Phi Nhi cùng hai nữ đệ tử kia xảy ra xung đột.

“Được rồi, Phi Nhi ngoan, không khóc, lần này sư huynh mang thứ tốt về cho muội đây”. Diệp Vân sờ sờ đầu Sở Phi Nhi nhẹ giọng dỗ .

“Vật gì tốt?” Sở Phi Nhi vừa nghe, cao hứng ngẩng đầu mong đợi nhìn Diệp Vân.

“A, Diệp sư huynh, Thực sự là huynh đã về!” Bỗng nhiên, một giọng nói thanh thúy vang lên từ phía xa ở sau lưng bọn họ. Người nói chuyện đương nhiên cũng không phải ai khác, chính là Cảnh Nhượng Lan.

Sở Phi Nhi nhíu mày nhìn người đang chạy về phía này – Cảnh Nhượng Lan cùng Bạch Tố Trinh, trong lòng tức giận vạn phần. Hai nữ nhân này, sư huynh vừa trở về liền nhận được tin tức chạy tới ! Nhất định là do sư huynh hảo sắc nào đó báo cho các nàng rồi!

Diệp Vân nhìn sắc mặt Sở Phi Nhi chuyển nhiều mây, lại nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng tới gần, hiểu được, bảo tố sắp tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ngoài ý muốn

“Diệp sư huynh, cuối cùng huynh cũng đã trở về”. Cảnh Nhượng Lan vẻ mặt hồng nhật, vui mừng chạy lên thân thiết gọi.

“Ha hả, Cảnh sư muội, Bạch sư muội, sao các muội tới đây?” Diệp Vân xoay người khách khí chào hỏi.

“Bọn muội tới là để tạ ơn cứu mạng của huynh, còn để mời huynh cùng Đoàn sư huynh đến Hương Sơn cốc du ngoạn. Sư phó muốn cảm tạ hai người”. Cảnh Nhượng Lan thấy Diệp Vân trong lòng vô cùng vui vẻ, sau lần thu phục Bạch Hổ bị thất bại cũng không gặp lại hấn nữa. Nghĩ tới đây, Cảnh Nhượng Lan dời ánh mắt đến vai trái Diệp Vân chính là Bạch Hổ thu nhỏ mê người kia, kinh ngạc nói, “Bạch Hổ biến nhỏ như vậy?” Thân thú có thể tùy ý biến hóa lớn nhỏ thân hình, mọi người đều biết. Nhưng mà, đây là lần đầu tiên Cảnh Nhượng Lan được thấy Bạch Hổ trong hình dáng nhỏ nhắn đáng yêu như vậy.

“Ha hả, đúng vậy”. Diệp Vân gật gật đầu.

Sở Phi Nhi nhìn Diệp Vân cùng Cảnh Nhượng Lan cười cười nói nói trong lòng càng thêm tức giận. Chấn ngang trước mặt Diệp Vân ngang ngược nói: “Sư huynh ta sẽ không đến môn phái các người”.

“Phi Nhi!” Diệp Vân lên tiếng quát lạnh. Cho dù Diệp Vân có nuông chiều Sở Phi Nhi, lúc này cũng có chút tức giận. Chiều cũng phải có nguyên tắc, hành vi hiện tại của Phi Nhi thật không có chừng mực, rất không lễ phép.

“Sư huynh ~” Sở Phi Nhi oan ức quay đầu lại nhìn Diệp Vân, đây là lần đầu tiên Diệp Vân có thái độ như vậy với nàng, sao có thể không tủi thân chứ?

“Hai vị sư muội chê cười rồi”. Diệp Vân đạm mạc nói xin lỗi.

“Không có việc gì”. Cảnh Nhượng Lan thấy thái độ Diệp Vân như vậy trong lòng sao còn tức giận cho được, mỉm cười đi đến trước ánh mắt kinh ngạc của Diệp Vân nhìn lên vai Diệp Vân, “Bạch Hổ thật là đáng yêu a”. Nói xong liền muốn đưa tay ra sờ.

“Cảnh sư muội, Bạch Hổ không thích người khác chạm vào nó”. Diệp Vân vội vã ngăn lại hành vi nguy hiểm của Cảnh Nhượng Lan, đơn giản là Bạch Hổ trên vai chân đã bắt đầu vận sức chờ phát động.

“Nha”. Cảnh Nhượng Lan ngượng ngừng thu tay về, sau đó lại hỏi, “Diệp sư huynh đi đâu vậy? Ngày hôm qua bọn muội cũng đã tới tìm huynh”.

“Vậy sao, ta có nhiệm vụ trong người, hôm nay mới trở về”. Diệp Vân nhàn nhạt đáp trả.

Sở Phi Nhi tức giận nhìn hai người vẫn nói chuyện, không thèm để ý đến mình, mà vẻ mặt cười như không cười của Bạch Tố Trinh càng khiến Sở Phi Nhi thêm tức giận.

“Sư huynh, muội ghét huynh!” Sở Phi Nhi tức giận rống lớn một tiếng xoay người chạy đi.

Tất cả mọi người giật mình, Thanh Dịch bất đắc dĩ thở dài, nha đầu kia đúng là đã bị Diệp Vân nuông chiều thành như vậy. Cảnh Nhượng Lan đáy mắt hiện lên vui sướng khi người gặp họa, cái con nha đầu bốc đồng chết tiệt kia, như vậy thì tốt rồi, chắc chắn Diệp sư huynh sẽ không thêm để ý đến nha đầu khiến người ta chán ghét kia nữa. Bạch Tố Trinh cũng không có biểu tình gì, chỉ nhàn nhạt nhìn nhìn bầu trời không nói gì.

“Hai vị sư muội, thật ngại quá. Sư phó, người cho đại đệ từ chiều đã hai vị sư muội đi. Ta trước cáo từ”. Diệp Vân khách khí chấp tay hành lễ liền rời đi.

“Diệp sư huynh, Diệp sư huynh ~” Cảnh Nhượng Lan thất vọng gọi theo, hy vọng có thể giữ Diệp Vân lại. Mà Diệp Vân cũng không quay đầu lại liền đuổi theo.

“Trưởng lão, thật ngại quá Chúng ta làm cho Diệp sư huynh khó xử rồi”. Bạch Tố Trinh vào lúc này lễ phép lên tiếng.

“Ha hả, đều do đồ đệ của ta quá tùy hứng, là ta phải ngại mới đúng”. Thanh Dịch có chút xấu hổ nói, trong lòng đối với Bạch Tố Trinh có chút thương thức. Một nữ tử sắc sảo như vậy nếu trở thành thê tử của Diệp Vân, cũng là một chuyện tốt.

Cảnh Nhượng Lan quay mặt sang một bên mân mân miệng, thật không rõ Bạch sư tỷ làm sao vậy. Rõ ràng là do tiểu nha đầu bốc đồng kia không tốt, tại sao phải xin lỗi, thật là!

Diệp Vân một đường đuổi theo Sở Phi Nhi đến tận bên cạnh Bắc Đường, bên cạnh một cây cầu đá dài treo giữa trời, liền thấy Sở Phi Nhi đang phiền muộn ngồi xổm ở đó chọc chọc mặt đất mà phát tiết, trong miệng còn lầm bầm: “Sư huynh xấu xa, sư huynh ngốc, sư huynh đầu heo~ giúp người ngoài mà không giúp ta, không giúp ta! Người xấu!”

Diệp Vân thấy thế nhin không được cười ra tiếng, đưa nhỏ ngốc này.

“Vậy sao, ta là người xấu a. Vậy Bảo Nhan quả dùng để bảo trì thanh xuân cùng sắc đẹp này đây có lẽ ta nên đưa cho người ngoài a”. Diệp Vân đứng phía sau Sở Phi Nhi mở miệng trêu đùa.

Sở Phi Nhi vừa nghe vậy, vội nghiêng đầu, liền thấy khuôn mặt tươi cười mang theo trêu chọc của Diệp Vân hừ một tiếng sau đó lại quay đầu nhìn mặt đất, chỉ là dư quang nơi khóe mắt vẫn liếc nhìn Diệp Vân.

“Tiểu nha đầu vẫn còn tức giận sao?” Diệp Vân ngồi xổm xuống theo, nhéo nhéo khuôn mặt phấn hồng của Sở Phi Nhi nói, “Đưa nhỏ ngốc nghếch này, sao ta có thể giúp người ngoài được cơ chứ? Người ta tốt xấu gì cũng là đệ tử Hương Sơn cốc, muội lại không nể mặt mũi bọn họ chút nào, sư phó cùng

chương môn sẽ khó xử a”.

“Vừa nãy huynh quát muội!” Sở Phi Nhi thở phì phì cong miệng lên nói. Dù sao cũng chỉ là tiểu nữ tử mới có mười lăm tuổi, bị Diệp Vân làm hư, không chịu nổi một chút oan ức.

“Ừ ừ, sư huynh sai rồi, không phải huynh đến để nhận tội sao”. Diệp Vân cười lấy Bảo Nhan quả màu trắng từ trong túi ra đưa cho Sở Phi Nhi. Vừa mới bỏ trái này ra, Sở Phi Nhi liền ngửi thấy một mùi hương thơm lạ lùng liền biết thứ trên tay Diệp Vân kia không phải là vật phạm.

“Sư huynh, huynh lấy cái này từ đâu vậy?” Sở Phi Nhi nhận lấy trái cây sau đó đặt dưới mũi hít hít, cười híp mắt hỏi, làm sao còn đáng vẻ tức giận như vừa rồi?

“Ta trèo đèo lội suối, chiến đấu với yêu thú mới có thể đem về cho Phi nhi bảo bối nhà chúng ta a”. Diệp Vân yêu thương cười, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Sở Phi Nhi lại bổ sung, “Mới là lạ. Thì cứ hái xuống như thường thôi”.

“Sư huynh, đáng ghét!” Sở Phi Nhi hờn dỗi, nhưng trong lòng thì vô cùng vui vẻ.

“Sau này không cho phép không ngoan như vậy nữa, biết không? Phải biết đạo lý, cho dù muội có chán ghét các nàng ấy, cũng đừng ở ngay trước mặt sư phó cùng chương môn mà biểu hiện ra như vậy”. Diệp Vân nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Sở Phi Nhi lên tiếng giáo dục.

“Biết rồi, sư huynh. Sư huynh tốt nhất”. Sở Phi Nhi vui vẻ nhìn Bảo Nhan quả ở trong tay, trả lời tự nhiên thảnh thơi. Bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, “Nếu các nàng ấy ăn hiệp muội, sư huynh có giúp muội hay không?”

“Đưa ngọc, muội là muội muội mà sư huynh quan tâm nhất, muội nói xem ta có giúp hay không?” Diệp Vân nói một câu hai ý, nên nói rõ với nha đầu kia.

Sở Phi Nhi nơi đáy mắt hiện lên luồng cảm xúc phức tạp, nhưng ngay lập tức biến mất không thấy. Ôm lấy Diệp Vân, trong miệng lẩm bẩm nói: “Muội cũng quan tâm nhất, thích nhất sư huynh”.

Diệp Vân mỉm cười vỗ nhẹ lưng Sở Phi Nhi. Vừa rồi trong mắt Sở Phi Nhi hiện lên tia phức tạp không phải Diệp Vân không thấy được, trong ánh mắt đó bao hàm nhiều cảm xúc lẫn, thương tâm, tuyệt vọng, kinh ngạc. Nhưng mà, để cho nàng hiểu sớm một chút cũng tốt, mình chỉ xem nàng như muội muội mà thôi.

“Ta sẽ vĩnh viễn sẽ đối tốt với Phi Nhi bảo bối của ta”. Diệp Vân yêu thương sờ sờ đầu Sở Phi Nhi cam đoan.

“Dạ, muội cũng sẽ vĩnh viễn đối tốt với sư huynh”. Sở Phi Nhi cười rộ lên, mà đáy lòng nàng có cảm giác thế nào cũng chỉ có nàng biết rõ mà thôi.

Bạch Hồ ngồi xổm trên đầu cầu cách đó không xa nhìn Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi, đánh ách xì một cái trong lòng tự nhủ, ài, oan nghiệt a. Gương mặt này của chủ nhân không biết sẽ gây họa cho bao nhiêu là thiếu nữ xinh đẹp đây. Rốt cuộc là kẻ đáng ghét nào che đi chân thân của chủ nhân vậy?

Mọi chuyện có vẻ cứ như vậy mà qua đi.

Mà đến buổi tối lúc ăn cơm, không hề thấy bóng dáng Sở Phi Nhi đâu.

Diệp Vân nhíu mày, chẳng lẽ Phi Nhi vẫn còn luẩn quẩn trong lòng?

Diệp Vân nghĩ nghĩ, đứng dậy liền muốn đi tìm Sở Phi Nhi.

“Tiểu tử, ngồi xuống”. Lúc này Thanh Dịch híp mắt lên tiếng, “Phi Nhi nói muốn ở phía sau núi luyện công, bảo chúng ta đừng đến đó quấy rầy”.

Diệp Vân giật mình, chợt nhớ tới ánh mắt phức tạp của Phi Nhi khi ở trên cầu, trầm mặc lại, chậm rãi ngồi xuống. Có lẽ, nàng cần chính là được yên tĩnh, suy nghĩ lại cho thật tốt.

Lúc này Sở Phi Nhi đang ngơ ngẩn ngồi trong đình sau núi, sắc trời dần dần tối sầm xuống nàng cũng không có nhận ra. Vẫn cứ ngơ ngác nhìn về phía trước không hề động đậy. Sư huynh, người mà mình thích nhất, nhưng lại chỉ coi mình là muội muội mà thôi. Nhưng mà, mình muốn trở thành tân nương của sư huynh a. Sở Phi Nhi nước mắt chậm rãi theo khuôn mặt im lặng chảy xuống. Trong lòng đau quá đau quá, vì sao, đây là vì sao? Sư huynh chưa bao giờ thích mình hay sao? Khi mà sư huynh nói ra những lời kia, có cảm giác như cả trời đất đều sụp đổ.

Không! Sở Phi Nhi bỗng nhiên đứng lên, lau khô đi hai hàng nước mắt. Không thể chấp nhận vận mệnh như vậy. Hiện tại sư huynh không có yêu mình, nhưng mà sư huynh cũng không có yêu nữ tử nào khác a! Mình còn có cơ hội, nhất định mình có thể khiến cho sư huynh yêu mình!

Ngay khi Sở Phi Nhi vừa hạ quyết tâm, chợt thấy phía trước có một bóng đen hiện ra.

Người nào? Chẳng lẽ không biết vào buổi tối ở Thanh Sơn không được ra ngoài sao? Hơn nữa lại còn sau ngọn núi hẻo lánh nơi này, bình thường căn bản không có người đến. Sư huynh? Không có khả năng. Mình nói với sư phó là không cho sư huynh đến đây. Sư huynh cũng không có khả năng sẽ đến sau núi lên lút đi lại thế này. Sẽ là người thế nào? Nghĩ tới đây, Sở Phi Nhi nhíu mày, nhẹ nhàng nhảy đuổi theo

Hắc y nhân kia hình như thật không ngờ ở nơi này có người, khi Sở Phi Nhi xuất hiện ở phía sau hắc y nhân kia quát lên một tiếng, hắc y nhân rõ ràng ngăn ra.

“Người là ai? Chẳng lẽ không biết Thanh Sơn buổi tối không cho phép ra ngoài đi dạo sao?” Sở Phi Nhi nhìn bóng lưng người trước mắt, chân mày nhăn lại, càng nắm chặt lấy chuỗi kiếm chờ tấn công.

“Ha ha ~~~ Có trách thì trách người biết rõ buổi tối không thể đi ra ngoài mà còn ở nơi này”. Lúc này hắc y nhân bật ra tiếng cười quỷ dị, chậm rãi quay người lại.

“Là người!” Sở Phi Nhi kinh hãi, rút kiếm ra.

“Ha ha ~~~” hắc y nhân cười quỷ dị, sau đó từ trên quần áo của hắn xuất hiện một cái vòi đen thui đâm thẳng về phía Sở Phi Nhi.

Sở Phi Nhi con người chợt phóng đại, chưa kịp phản ứng lại, cái vòi màu đen kia đã đâm sâu vào trong bụng Sở Phi Nhi sau đó nhanh chóng thu hồi. Ánh mắt Sở Phi Nhi chậm rãi tan rã, thân thể mềm nhũn ngã xuống. Từ trên bụng phun ra dòng máu đỏ đen, nhuộm đỏ quần áo cùng một mảng đất dưới chân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hoa Vị Ương

Edit : Hà Đoàn

Sở Phi Nhi con người chợt phóng đại, còn chưa kịp phản ứng, chiếc vòi màu đen kia đã đâm sâu vào bụng Sở Phi Nhi sau đó nhanh chóng rút ra. Sở Phi Nhi ánh mắt chậm rãi rời rạc, thân thể mềm nhũn ngã xuống. Từ trên bụng phun ra dòng máu đỏ đen, nhuộm đỏ quần áo cùng một mảng đất dưới chân nàng.

Sư huynh ~~~ trước khi mất đi tri giác điều cuối cùng mà Sở Phi Nhi nghĩ tới vẫn là Diệp Vân.

Bóng đen kia cũng không thèm liếc nhìn Sở Phi Nhi thêm cái nào liền xoay người rời đi, biến mất trong bóng đêm lạnh lẽo.

Rất xa, một đôi mắt băng lãnh đã thu hết mọi chuyện vào mắt, cũng chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi bóng đêm.

Đêm khuya, Diệp Vân đứng ở trong phòng lặng lẽ nhìn vào bóng đêm thâm lương, trong lòng luôn luôn có một cảm giác bất an kỳ lạ. Vì sao đến giờ Sở Phi Nhi vẫn chưa quay về? Chẳng lẽ nha đầu ngốc kia vẫn còn điều gì lẩn quẩn trong lòng sao? Sẽ không, Phi Nhi sẽ không dấn như vậy. Nếu bây giờ mình đi tìm lại càng khiến nàng thương tâm hơn thôi?

Bạch Hổ nhìn Diệp Vân trong lòng mâu thuẫn, bữu môi nói: “Chủ nhân, được rồi, ta giúp người đi tìm xem nha đầu kia làm sao”. Bạch Hổ nói xong liền vỗ cánh bay ra ngoài cửa sổ. Diệp Vân giật mình, lập tức lộ ra nụ cười: “Cảm ơn”.

Bạch Hổ cũng không nói gì liền bay ra ngoài, biến mất ở trong bóng đêm.

Không đến nửa nén hương sau, ngoài cửa sổ vang lên tiếng bay xé gió của Bạch Hổ. Hiển nhiên Bạch Hổ đã khôi phục lại nguyên hình cấp tốc bay như vậy mới tạo ra dao động trong không khí lớn như thế. Diệp Vân trong lòng chợt trầm xuống, đã xảy ra chuyện, nhất định là Phi Nhi đã xảy ra chuyện!

Diệp Vân xông lên phía trước mở cửa ra, liền thấy trên lưng Bạch Hổ cõng theo cả người đầy máu Sở Phi Nhi!

“Hắn là bị tập kích. Thương rất nặng, còn có khí”. Bạch Hổ ngừng lại để cho Diệp Vân đem Sở Phi Nhi ôm xuống ngăn gọn thông báo lại tình huống, “Khi ta đến đó xung quanh không có ai, máu của nàng cũng đã đông lại. Miếng vết thương cũng không giống do kiếm gây ra”.

“Khốn kiếp!” Đương Diệp Vân nhìn thấy vết thương trên bụng Sở Phi Nhi cùng quần áo toàn máu đen đỏ mà giật mình oán giận mắng ra tiếng, rốt cuộc là kẻ nào hạ độc thủ như vậy? Là kẻ nào đó đã trà trộn vào Thanh Sơn sao? Diệp Vân vội vàng giúp Sở Phi Nhi ăn bí thuốc của Thanh Sơn, nhưng lại không hề có tác dụng gì. Sở Phi Nhi một chút khôi sắc cũng không hề có, sắc mặt vẫn tái nhợt đến trong suốt như trước.

“Đi, giúp ta gọi sư phó tới đây”. Diệp Vân trong lòng mặc dù phần nộ cùng sốt ruột, nhưng cũng lập tức bình tĩnh lại, dặn Bạch Hổ lập tức đi gọi sư phó. Vết thương trên bụng Phi nhi xác thực không phải là do kiếm gây nên, lại có chút giống với vết thương do chân của yêu thú gây nên. Nhưng mà Thanh Sơn lại có yêu thú lợi hại như vậy trà trộn vào sao? Không có khả năng! Rốt cuộc là kẻ nào? Diệp Vân xem mạch cho Sở Phi Nhi, trong lòng càng ngày càng âm trầm. Mạch đập càng ngày càng yếu.

Đáng chết! Diệp Vân trong lòng sốt ruột nhưng lại không có cách nào. Chu quả! Diệp Vân nhớ lại hiệu quả chữa thương của Chu quả. Nhưng mà bây giờ đi đâu tìm được chứ?

“Phi Nhi, chịu đựng, ta nhất định sẽ cứu muội”. Diệp Vân nắm lấy tay Sở Phi Nhi, nói thật nhỏ. Nhìn đến bụng Sở Phi Nhi, Diệp Vân cũng không suy nghĩ nhiều, dùng sức vạch vạt áo trên bụng Sở Phi Nhi ra, liền thấy vết thương khiến người ta nhìn mà giật mình khai. Diệp Vân ngón trỏ chụm vào cùng ngón giữa vung tay lên không trung, toàn bộ nước trong bồn rửa mặt trong góc phòng bay lên, bị một tầng kết giới trong suốt vây quanh. Sau đó, Diệp

Vân ở trong lòng niệm một hồi khẩu quyết, một ngọn lửa xuất hiện phía dưới kết giới, rất nhanh đã đun sôi nước trong kết giới. Sau khi đun nóng, Diệp Vân tắt lửa, lại vung ngón tay lên, nước lại quay về chậu rửa mặt. Diệp Vân vội vã đi tới bồn lấy chậu nước, cẩn thận rửa sạch vết thương cho Sở Phi Nhi. Tất cả những ứng dụng pháp thuật này đều là học từ cái kẻ khác người Tiểu Khinh Trần kia.

Không bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, Thanh Dịch chạy nhanh tới, vừa vào cửa liền nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của Diệp Vân cùng Sở Phi Nhi đang nằm trên giường.

“Sư phó! Người mau cứu Phi Nhi đi. Bí thuốc của Thanh Sơn không có tác dụng!” Diệp Vân vội vàng gầm nhẹ.

Sắc mặt Thanh Dịch cũng trở nên nghiêm túc, vội đến bên giường kiểm tra thương thế của Sở Phi Nhi, càng nhìn chân mày càng nhíu chặt lại. Lại bắt mạch cho Sở Phi Nhi, trong lòng đã hiểu rõ.

“Chất độc này, chúng ta giải không được”. Giọng Thanh Dịch trầm thấp lạnh lùng nói. Trong lòng nghi hoặc mà bất an, sao nha đầu này lại trúng kịch độc như vậy? Là ai hạ độc thủ? Đệ tử Thanh Sơn? Không có khả năng, không có người sẽ độc ác như vậy. Hơn nữa nhìn vết thương này, không giống như do binh khí gây nên, giống như là do một loại yêu thú gì đó. Có thứ kinh khủng như vậy ẩn vào Thanh Sơn hay sao?

“Phi Nhi trúng độc gì vậy a?” Diệp Vân ánh mắt chậm rãi trở nên lạnh, là ai? Rốt cuộc là ai hạ độc thủ như vậy với Phi Nhi. Bất kể là ai, đều tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!

“Ta cũng không biết”. Thanh Dịch bắt đầu dĩ nhiên thành thật mà nói.

“Vậy người có ý gì?” Lúc này Diệp Vân nghe thấy Thanh Dịch nói như vậy, lại không làm sao mà bình tĩnh được, không không chế được gầm lên, “Vậy người nói xem, rốt cuộc người có thể cứu Phi Nhi được không?!”

“Đừng nóng vội. Tiểu tử”. Thanh Dịch có chút đau đầu nhìn Diệp Vân, đệ tử bảo bối này lúc bình thường rất bình tĩnh, lúc này lại mất đi lý trí. Thanh Dịch ngưng trọng nói, “Ta cứu không được, không có nghĩa là những người khác cứu không được. Có người nhất định có thể cứu nha đầu này”.

“Ai?!” Diệp Vân vội vàng hỏi.

“Yên Mạch Cốc – Hoa Vị Ương”. Thanh Dịch khẳng định như đinh đóng cột.

Hoa Vị Ương? Diệp Vân hơi nhíu mày, nói tiếp: “Dạ, sư phó, ta đi tìm người. Người giúp đệ tử chăm sóc cho Phi Nhi”.

Diệp Vân dứt lời liền mang theo Bạch Hồ chuẩn bị xuất môn.

“Ngươi gấp cái gì?!” Thanh Dịch bắt đầu dĩ nhiên gọi lại Diệp Vân, “Ngươi cho là người nào hắn cũng cứu sao? Người ngày tính cách lạnh nhạt mà ác liệt, tuyệt đối có thể làm ra bất kỳ chuyện gì gây bất lợi. Dù cho người trong thiên hạ chết sạch, hắn cũng sẽ không cảm thấy khổ sở. Ngươi cứ như vậy đã đi, ngươi cho là hắn sẽ giúp ngươi?”

Diệp Vân ngơ ngẩn, còn có người giống với mình như vậy sao?

“Cái này ngươi cầm đi. Hắn nhất định sẽ giúp ngươi. Ta sẽ thay ngươi chăm sóc cho nha đầu này, trước dùng chân khí để duy trì năng lượng, ngươi đi nhanh về nhanh là được rồi”. Thanh Dịch móc một đôi truyền âm bùa từ trong ngực ra, đưa cho Diệp Vân một cái.

“Sư phó, cảm ơn ~~ còn có, xin lỗi. Vừa rồi ta...” Diệp Vân nhận lấy truyền âm bùa, chân thành nói lời cảm tạ, hành vi vừa rồi của mình thực sự là quá phận

“Tiểu tử thôi, sư phó sẽ giận ngươi sao? Mau đi đi”. Thanh Dịch ha hả cười thúc giục Diệp Vân nhanh chóng lên đường

“Dạ, ta sẽ mau chóng quay trở về”. Diệp Vân cất truyền âm bùa đi, liếc nhìn Sở Phi Nhi một cái, cười lên lưng Bạch Hồ đã chuẩn bị tốt, vội vã rời đi, biến mất trong bóng đêm thê lương.

Thanh Dịch quay đầu lại nhìn Sở Phi Nhi còn nằm trên giường, vội đi lên phía trước, chuẩn bị vận khí giúp Sở Phi Nhi kéo dài tính mạng.

Cũng may Yên Mạch Cốc ở Trường Bạch quốc cách Nhiều Thiên quốc cũng không xa lắm. Nếu như thuận lợi, dựa vào tốc độ của Bạch Hồ, trong vòng ba ngày nhất định có thể mang theo giải dược quay về.

Nhưng mà, thực sự có thể thuận lợi như vậy sao?

Hoa Vị Ương ~~ trong bóng đêm, ánh mắt Diệp Vân dần dần trở nên thâm thúy, mặc kệ người này tích cách ác liệt thế nào, cho dù mình có phải trộm lửa hay đoạt lấy cũng phải mang giải dược về!

Mà trong khi đang vận khí giúp Sở Phi Nhi giữ lại tính mạng lại không ngờ rằng, Sở Phi Nhi lần này bị thương lại có ý nghĩa như thế nào.

Ầm ầm ~~ từ phía chân trời truyền tới tiếng sấm đình tai nhức óc.

Trời, biến đổi.

Bảo tổ chân chính sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thượng cổ tiên thảo

Tiếng sấm ầm ầm, Bạch Hổ cùng Diệp Vân chạy vội vàng trong đêm mưa. Diệp Vân vung tay lên bắn ra một tầng kết giới trong suốt bao lấy Bạch Hổ, làm cho trên người bọn họ không dính đến một giọt nước mưa.

“Chủ nhân, cái người Hoa Vị Ương kia hình như cũng không hiền lành gì a”. Bạch Hổ dùng ý thức trao đổi với Diệp Vân trong đầu.

“Ừ”. Diệp Vân gật đầu thấp giọng đáp lại một câu.

“Chắc chắn ~ đối với thần thú chúng ta mà nói cho dù người trong thiên hạ có chết sạch cũng không liên quan gì đến chúng ta, đó là rất bình thường. Có điều làm một con người ~ chắc chắn ~” Bạch Hổ cảm thán, bỗng nhiên lại bỏ sung, “Hiện tại không giống vậy a, chủ nhân, người ở trong lòng ta không có giống như vậy.

“Ha ha, ta biết mà”. Diệp Vân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Người ở trong lòng ta cũng không giống như vậy”. Diệp Vân nói câu tiếp lời, “Cái tên Hoa Vị Ương kia nhất định là người khó giải quyết. Nếu sư phó đều đã nói kịch độc kia cũng chỉ có hắn mới có thể giải được, vậy giải được nhất định rất quý giá. Loại người có tính cách như vậy sao có thể đơn giản mà giao giải được ra được cơ chứ.

“A, vậy làm sao bây giờ a?” Bạch Hổ có chút bận tâm hỏi. Mặc dù sống chết của cái người tên Sở Phi Nhi kia không liên quan gì tới mình, nhưng mà nó cũng không muốn thấy chủ nhân đau lòng a.

“Hừ! Trộm hoặc là lừa. Nếu như quá trắng trợn mà đoạt đi, sẽ ảnh hưởng tới quan hệ của Thanh Sơn cùng Yên Mạch Cốc”. Diệp Vân nói ra biện pháp của mình.

Bạch Hổ lắc lắc đuôi, nhưng trong lòng lại dấy lên nỗi bất an. Có cảm giác như mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy.

Một người một hổ không hề ngủ nghỉ nhắm thẳng về phía Trường Bạch quốc.

Yên Mạch Cốc, là một nơi bốn mùa như mùa xuân. Trong cốc có đủ loại thảo dược, có cao lớn như cây cột, có cây lại nhỏ như sợi tơ, có tiên điểm đến lóa mắt, cũng có âm đạm không ánh sáng, vô cùng kỳ quái, làm cho người ta nhìn không hết. Lúc này Diệp Vân lại không có tâm tư đi thưởng thức những thứ này, Diệp Vân cùng Bạch Hổ đáp xuống trước cửa vào Yên Mạch Cốc sau đó lại nhờ đệ tử canh cửa vào thông báo.

Người Yên Mạch Cốc cũng đã sớm biết đệ tử Thanh Sơn – Diệp Vân đã hàng phục được Bạch Hổ, khi nhìn thấy Bạch Hổ thật lớn kia tự nhiên là biết người trước mặt là ai. Ngoài ra trong mắt mỗi môn phái, Diệp Vân chính là một tân tú có thực lực cường hãn, đương nhiên cũng không dám chậm trễ, sau khi thông qua Truyền Âm Phù bẩm báo với trưởng môn liền dẫn Diệp Vân vào Yên Mạch Cốc.

“Diệp sư đệ, Hoa sư thúc không thích người khác ồn ào. Ở tại Phủ Tinh Các chỗ tận cùng của Yên Mạch Cốc, mời đi theo ta”. Đệ tử Yên Mạch Cốc phía trước nho nhã lễ độ nói

“Cám ơn”. Diệp Vân khách khí gật đầu nói cảm ơn.

“Tính cách Hoa sư thúc có chút lạnh lùng...” Đệ tử Yên Mạch Cốc kia nói được nửa câu cũng không có nói thêm nữa, trong giọng nói mang theo khó xử, ý chính là nếu như có đắc tội Diệp Vân cũng mong Diệp Vân đừng để ở trong lòng.

“Ha ha, cảm ơn vị sư huynh này đã nhắc nhở. Ta đã biết”. Diệp Vân nhàn nhạt cười cười ý bảo mình cũng đã sớm hiểu rõ.

“Vậy là tốt rồi, Diệp sư đệ mời đi bên này”. Đệ tử Yên Mạch Cốc nghe vậy cũng yên lòng. Ở Yên Mạch Cốc ai cũng biết, tính cách Hoa sư thúc quái dị lạnh lùng, xử sự càng tùy tâm sở dục*. Nếu muốn cứu người thì cho dù có là kẻ tội ác tày trời hay tà ma ngoại đạo thì vẫn sẽ cứu. Không muốn cứu, dù cho dù cầm đến vạn lượng hoàng kim, phong vương hay thưởng gi cũng không cứu. Hi vọng Diệp Vân gặp vận may đi.

*Tùy tâm sở dục : làm việc theo sở thích

Đi thẳng một đường, đến tận nơi sâu nhất trong Yên Mạch Cốc, mới nhìn thấy một vườn đào đẹp không sao tả xiết, trong vườn đào mơ hồ thấy được tầng tầng lầu các khác biệt. Diệp Vân đi theo phía sau, đi xuyên thẳng qua vườn đào, đi qua hồ nhỏ trong vườn đào, đi tới trước lầu các.

“Sư thúc, đệ tử đã dẫn khách quý tới”. Đệ tử Yên Mạch Cốc dẫn đường kia đứng phía ngoài cung kính hô lên.

“Vào đi”. Một giọng nói lạnh lạnh đậm mực từ trong lầu các truyền ra.

“Diệp sư đệ, tự đệ vào đi. Tính cách Hoa sư thúc không thích ồn ào”. Đệ tử Yên Mạch Cốc cười cười ngượng ngùng nói, “Ta chờ đệ ở bên ngoài vườn đào”.

“Như vậy, cảm ơn”. Diệp Vân gật đầu nói tạ ơn, sau đó một mình đi vào.

Vừa đến trước cửa, bước vào trong sân lầu các. Bạch Hồ ngồi xổm trên vai Diệp Vân vẫn nhu thuận trầm mặc. Vừa vào sân, Diệp Vân phóng mắt nhìn khắp nơi một lượt liền thấy một nam tử ngồi cạnh bàn trong vườn đào đầy hoa, tự nhiên phẩm trà. Nam tử kia mặc một bộ trường bào màu trắng, tóc đen như mực rối tung trên vai, đường nét trên khuôn mặt cực kỳ nhu hòa, bên má có chút hồng cang tôn lên làn da như ngọc của hắn. Một trận gió nhẹ thổi qua, khắp bầu trời cánh hoa đào như nhảy múa, rơi xuống tóc nam tử kia, trên vai, trên áo.

Mỹ nam tử này chính là Hoa Vị Ương? Người cũng như tên, Diệp Vân trong lòng có chút không được tự nhiên nghĩ. Một nam nhân lại có thể khiến cho người ta hít thở không thông như vậy sao!

“Thanh Sơn phái – Diệp Vân, bái kiến Hoa sư thúc”. Diệp Vân chấp tay hành lễ.

“Không cần đa lễ, ngồi đi”. Bàn tay Hoa Vị Ương như có như không nâng Diệp Vân dậy.

“Hoa sư thúc ở đây, Diệp Vân sao dám lỗ mãng”. Diệp Vân hai tay nhẹ tránh một chút, bước lui về bên cạnh khoảng hai bước, lại tiếp tục hành lễ, nói: “Lần này Diệp Vân đến đây, chính là có việc muốn nhờ Hoa sư thúc, kính xin sư thúc trước tiên xem Truyền Âm Phù mà sư phó đưa Diệp Vân mang tới”. Diệp Vân trong lòng có chút kinh ngạc về tu vi của nam nhân này, rất mạnh, quả thực rất mạnh. Nhưng mà, có cảm giác khác với những người khác. Rốt cuộc là cái gì cũng không thể nói rõ được. Diệp Vân lấy Truyền Âm Phù đặt trên tay.

“Nha, sư phó ngươi để ngươi mang Truyền Âm Phù tới?” Hoa Vị Ương ngón tay hơi khẽ động. Truyền Âm Phù trên tay Diệp Vân liền bay tới tay hắn. Hoa Vị Ương dùng thần thức xâm nhập vào trong đó, nhắm mắt tựa đang cùng Thanh Dịch nói chuyện với nhau vậy.

Diệp Vân chờ đợi nhìn Hoa Vị Ương, nam nhân quả thực giống như sư phó nói là có thể cứu Phi Nhi sao?

Một trận gió thổi qua, cuốn hoa đào rơi khắp trời, làn gió nhẹ thổi mái tóc, cùng tay áo dài của Hoa Vị Ương phiêu dạt hoa đào bay tán loạn. Hình ảnh xinh đẹp đến hút hồn. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn về mặt Hoa Vị Ương, muốn biết nội dung mà bọn họ đang nói, nhưng mà lại không nghe thấy cái gì cả. Bỗng nhiên, Diệp Vân khẽ nhíu chân mày lại, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

Đó là cái gì? Bên tóc mai của Hoa Vị Ương là cái gì? Một gốc cây cỏ? Cây cỏ này động đây?

“Chủ nhân, ta biết thứ đó. Đó là thượng cổ tiên thảo a! Cũng đã tuyệt chủng a, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?” Ngồi xổm trên vai Diệp Vân – Bạch Hồ bỗng nhiên dùng ý thức nói chuyện cùng Diệp Vân, “Chủ nhân, đó là đồ tốt a. Có thể trị bách bệnh, loại bỏ bách độc. Độc của sư muội người cũng không khó giải. Tiên thảo kia hình như đã có nội đan, ha ha, thật tốt quá a, chủ nhân”.

“Thượng cổ tiên thảo?” Diệp Vân có chút kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, chủ nhân, nội đan của tiên thảo kia chính là bảo bối khó mà có được”. Bạch Hồ giải thích, “Nếu quả thật để cho sư muội người ăn được, nhất định sẽ giải được độc. Tiểu Thảo này đã kết nội đan”.

Như vậy a. Diệp Vân trong lòng đã có biện pháp.

Bỗng nhiên, Tiểu Thảo bên cạnh tóc mai Hoa Vị Ương giật giật lá cây. Diệp Vân vội dời ánh mắt đi, khoe miệng lộ ra nụ cười thần nhiên. Nếu người này không cho giải được hoặc là không có giải được cũng không có vấn đề gì cả. Cây tiên thảo kia, nhất định mình phải lấy!

Lúc này hình như Hoa Vị Ương cũng đã nói chuyện với Thanh Dịch xong, móc một bình sứ từ trong ngực ra ném cho Diệp Vân: “Màu lam dùng để thoa ngoài da, thuốc màu hồng dùng để uống, có sư phó của ngươi ở đó, ước chừng có thể kéo dài được đến mười ngày nửa tháng”.

Diệp Vân ngơ ngẩn nhìn nhìn bình thuốc trong tay, ngẩng đầu nhìn chăm chăm chăm Hoa Vị Ương: “Hoa sư thúc, vừa rồi ngài nói cái gì?” Về mặt lộ rõ khó tin được, mà đáy lòng hừ lạnh một tiếng. Nam nhân này, quả nhiên không có sáng khoái như vậy.

“Trở lại nói cho sư phó ngươi biết, ba lần cơ hội hắn đã dùng hết, lần sau đừng đến làm phiền ta”. Cũng không để cho Diệp Vân giải thích thêm gì, ông tay áo vung lên một cái, liền đem Diệp Vân đưa ra ngoài cửa.

Diệp Vân ở trong lòng càng hiểu rõ tính tình của người nam nhân này, quả nhiên là lạnh nhạt đến ác liệt. Trước đây nhất định từng có chuyện sâu xa gì đó nên mới đồng ý cho sư phó ba điều kiện, bây giờ lại làm cho có lệ như vậy.

“Hoa sư thúc, Hoa sư thúc!” Diệp Vân ở ngoài cửa làm bộ gõ cửa lớn tiếng lo lắng gọi. Đương nhiên cánh cửa này không có bất kỳ phản ứng gì cả.

Khéo miệng Diệp Vân lộ ra nụ cười thâm trầm khó mà phát hiện sau đó xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 51: Đồng hương?

Edit : Hà Đoàn

Diệp Vân xoay người rời đi, một trận gió nhẹ thổi qua, cánh hoa đào bay khắp đầy trời. Gã đệ tử Yên Mạch Cốc tên Thừa Phong kia vừa thấy Diệp Vân đi ra, nhất thời giật mình. Cánh hoa đào phấn hồng, xiêm y trắng như tuyết, tóc đen tung bay trong gió, còn có Bạch Hồ nho nhỏ trên vai kia, vào giờ khắc này lại là hoàn mỹ như vậy, lay động lòng người đến như vậy.

“Vị sư huynh này?” Diệp Vân đi tới trước mặt Thừa Phong gọi một tiếng hần mới hỏi thần lại.

“Cái gì?” Thừa Phong giật mình, “A, Diệp sư đệ, thế nào? Hoa sư thúc đáp ứng thỉnh cầu của đệ chứ?”

Diệp Vân hơi nhún mày sau đó nhẹ lắc đầu: “Không có, có lẽ tâm tình Hoa sư thúc không tốt, không có đáp ứng thỉnh cầu của ta”.

Thừa Phong nhìn vẻ mặt thất vọng của Diệp Vân liền muốn lên tiếng an ủi, Diệp Vân lại chợt nở nụ cười nhàn nhạt nói: “Nhưng ta cũng sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy, ta sẽ đợi khi nào tâm tình Hoa sư thúc tốt hơn mà thay đổi suy nghĩ”.

Thừa Phong há miệng, nhìn khuôn mặt kiên định của mỹ thiếu niên trước mặt, nhất thời cảm khái, Hoa sư thúc sao lại có thể nhẫn tâm cự tuyệt thỉnh cầu của vị thiếu niên tuyệt mỹ này chứ?

“Có thể nhờ sư huynh sắp xếp cho chỗ ở hay không, nơi nào cách đây gần nhất ấy, ta sẽ chờ ở chỗ này”. Diệp Vân nho nhã lễ độ thỉnh cầu .

“Đương nhiên là có thể”. Tên đệ tử tên Thừa Phong một hơi đồng ý.

Thừa Phong dẫn Diệp Vân ra khỏi vườn đào, đến một tiểu trúc cách đây gần nhất, sau khi bố trí cho Diệp Vân ở đây xong mới khách khí nói với Diệp Vân cần gì cứ gọi hần sau đó rời đi.

Diệp Vân tiễn Thừa Phong đi quay về giường nằm, nhìn xà ngang trên nóc nhà suy tư.

“Chủ nhân, người đang suy nghĩ cái gì vậy?” Bạch Hồ vô si nằm úp sấp trên ngực Diệp Vân ân cần hỏi .

“Đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể lấy được cây tiên thảo kia”. Diệp Vân cau mày nói, “Tên Hoa Vị Ương kia tu vi rất cao, tuy có đánh nhau ta cũng vẫn chịu được. Nhưng mà, lần này chỉ có thể trộm cùng lừa, không thể trực tiếp cướp được”.

“Ngạch ~ này, quả thật là có chút khó khăn a. Cây tiên thảo kia hần lại tùy thân mang bên người, khẳng định rất là quý thứ này. Muốn trộm sợ rằng không dễ dàng a”. Bạch Hồ thoải mái nằm úp sấp ở trên ngực Diệp Vân mà trở mình.

“Ừ, vì thế có chút khó khăn”. Diệp Vân cau chặt mày, nhưng mà bất kể có khó khăn thế nào, cây tiên thảo kia nhất định phải lấy về tay.

“Còn có a, chủ nhân, nếu cây tiên thảo kia đã kết nội đan thì nhất định là đã mở linh trí”. Bạch Hồ bỗng nhiên trở mình đến chăm chú nhìn Diệp Vân nói, “Ý ta là nếu lấy đi nội đan thì chính là phế nó. Như vậy sẽ chặt đứt linh căn của nó, từ nay về sau cũng sẽ không có cách nào tu luyện, lại không có cách nào để kết nội đan nữa”.

Diệp Vân trầm mặc lại, Bạch Hồ bình tĩnh nhìn Diệp Vân cũng không nói gì.

“Cho dù như vậy, cũng phải lấy!” Một lúc lâu sau, Diệp Vân mới yếu ớt phun ra một câu. Trong giọng nói chính là không còn cách nào mà kiên quyết.

“Được. Ta sẽ luôn sát cánh với chủ nhân”. Hiếm khi thấy Bạch Hồ trịnh trọng gật đầu.

“Chủ nhân, người có mệt hay không? Lên giường gấp rút như vậy, khẳng định là rất mệt mỏi rồi, trước ngủ đi đã”. Bạch Hồ đẩy bả vai Diệp Vân.

“Ừm, người mới là mệt muốn chết rồi. Chúng ta nghỉ ngơi trước, chuyện tiên thảo nghĩ biện pháp sau”. Quả thật Diệp Vân cũng có chút mệt mỏi, vừa mới nhắm mắt lại liền nặng nề ngủ.

Bóng đêm dần dần phủ xuống, trong phòng Diệp Vân cùng Bạch Hồ vẫn còn đang ngủ say, một bóng đen nho nhỏ xuất hiện bên bệ cửa sổ. Dưới ánh trăng, có thể thấy bóng đen kia chính là cây tiên thảo bên tóc mai của Hoa Vị Ương. Tiểu Thảo nhẹ rung rung cánh lá mảnh mai của mình, hình như là tò mò nhìn Diệp Vân cùng Bạch Hồ bên trong phòng.

“Chủ nhân ~” trên giường Bạch Hồ dùng thần thức nói chuyện với Diệp Vân.

“Xuyt ~” Diệp Vân cũng dùng thần thức nói với Bạch Hồ, ý bảo nó đừng lên tiếng. Khi mà Tiểu Thảo vừa bò lên trên cửa sổ Diệp Vân cũng đã biết. Thực sự là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu. Tiểu Thảo này cư nhiên tự đưa mình tới cửa!

“A ~ Bạch Hồ a, người đói bụng không?” Diệp Vân giả bộ như không nhìn thấy Tiểu Thảo trên bệ cửa sổ, làm bộ như vừa tỉnh thờ ơ hỏi Bạch Hồ.

“Có chút”. Bạch Hồ trở mình

“Cũng không biết sư muội thế nào rồi”. Diệp Vân thở dài một hơi, trong giọng nói tràn đầy ưu thương.

“Hỏi sư phó một chút đi”. Bạch Hồ khước mắt lên lên liếc liếc bóng đen nắp bên bệ cửa sổ kia, sẵn sàng tùy lúc đều có thể nhào tới.

“Ừ”. Diệp Vân lấy Truyền Âm Phù ra, bắt đầu rót công lực vào bên trong, rất nhanh bên kia đã có đáp lại.

“Tiểu tử, thế nào, có lấy được thuốc không?” Trong giọng nói của Thanh Dịch có chút mệt mỏi.

“Không có, sư phó. Hoa sư thúc không chịu cho giải dược”. Diệp Vân đau thương nói, “Phi Nhi, Phi Nhi như thế nào rồi?”

“Phi Nhi, ai ~” Thanh Dịch bắt đầu thở dài.

Diệp Vân siết chặt Truyền Âm Phù cũng hiểu được tình hình hiện tại, Phi Nhi căn bản không thể kéo dài được bao lâu nữa. “shit!” Diệp Vân trong lòng tức giận, rốt cuộc là ai hạ độc thủ với Phi Nhi như vậy, rốt cuộc độc này là cái gì?

Ai biết khi Diệp Vân vừa tức giận mắng ra những lời này, bóng đen bên bệ cửa sổ kia chợt nhảy xuống, chạy thẳng về phía Diệp Vân.

“Mau sử dụng côn nhị khúc, hừ hừ ha hắc!” Tiểu Thảo nhảy lên trên giường đến trước mặt Diệp Vân liền tuôn ra một câu nói như vậy. Đương nhiên, Tiểu Thảo thì không có cách nào nói chuyện được, là trực tiếp dùng thần thức giao lưu cùng với Diệp Vân cùng Bạch Hồ.

Bạch Hồ có chút khó hiểu nhìn Tiểu Thảo đang kích động mà tự mình hiện thân, không rõ là nó đang nói cái gì vậy.

Diệp Vân lại như bị sét đánh vậy, cố định tại chỗ không hề động đậy, mãi một lúc chưa thốt nên lời.

Tiểu Thảo kia hơi lay động lá cây, hình như đang vô cùng hưng phấn, chờ đợi Diệp Vân trả lời.

“Mau sử dụng côn nhị khúc, nhân giả vô địch”. Nín thật lâu, Diệp Vân rốt cuộc phun ra câu nói càng kinh người.

“Ha ha! Đồng hương a!” Tiểu Thảo hưng phấn lá cây càng rung rung mạnh hơn, “Thật không ngờ, ha ha, thật không ngờ a”.

Diệp Vân thực là có chút xúc động muốn học máu. Thế giới này làm sao vậy? Lại là người xuyên việt? Thật lâu sau này Diệp Vân mới biết được, thì ra có rất nhiều thứ sâu xa đã được định sẵn từ lâu.

Diệp Vân khước miệng co quắp, lần trước là con nhóc Trình Lạc Y xui xẻo kia, người xuyên việt trước mắt này hình như lại càng xui xẻo hơn. Trình Lạc Y tốt xấu xuyên qua còn được duy trì hình thái con người, mặc dù xấu xí một chút. Thế nhưng người trước mắt này, cư nhiên xuyên việt thành cây tiên thảo, còn chưa có tu luyện thành hình người.

“Người ~ người tên gì?” Diệp Vân do dự nửa ngày vẫn là quyết định hỏi tên trước đã, sẽ không phải là bị mình liên lụy nữa đi?

“Ta tên Nhiếp Tiểu Dạ”. Tiểu Thảo bò lên đầu gối Diệp Vân kích động nói.

Diệp Vân trong lòng nhẹ thở phào, may mắn may mắn, mình không có nhận ra. Thế nhưng câu sau của Nhiếp Tiểu Dạ thiếu chút nữa khiến Diệp Vân ngã nhào.

“Tên của ngươi thực giống với tên cấp trên của ta a”. Ánh mắt Nhiếp Tiểu Dạ dời đến cánh tay Diệp Vân, tò mò nhìn nơi đó.

Diệp Vân máy móc hỏi: “Ngươi, ngươi làm việc ở đâu?”

“Tập đoàn Sáng Thế a”. Nhiếp Tiểu Dạ trả lời tự nhiên.

Diệp Vân lại giống như bị sét đánh phát nữa, mãi một lúc không nói gì. Bạch Hồ lại vô cùng mờ mịt, không rõ một người một cỏ đang nói cái gì vậy.

Nhiếp Tiểu Dạ lại tò mò nhìn cánh tay Diệp Vân: “Cái gì đang phát sáng trên cánh tay ngươi kia chính là bảo bối che dấu chân thân của ngươi sao? Thật thần kỳ a. Ban đầu ta còn tưởng ngươi là nam nhân a. Sau đó nhìn kỹ mới biết ngươi là nữ tử”. Thì ra cũng bởi vì Tiểu Thảo này cảm thấy hiếu kỳ với chân thân của Diệp Vân nên mới chạy tới đây xem.

“Ngươi nhìn ra?” Diệp Vân phục hồi tinh thần lại sờ sờ Ngọc Linh Lung trên tay có chút kinh ngạc hỏi.

“Ừ. Nhìn ra. Thật thần kỳ a, thế giới này thực sự rất là thần kỳ”. Nhiếp Tiểu Dạ dường như có chút hưng phấn

“Ha ha, quả là rất thần kỳ, cũng rất tinh cò. Tập đoàn Sáng Thế là công ty của ta”. Diệp Vân lúc này bắt đầu vô si lòi kéo làm quen.

“Thực sự?” Nhiếp Tiểu Dạ kinh hi hô lên, nàng hoàn toàn không ngờ mình ở nơi này lại có thể gặp được bà chủ mà mình chưa bao giờ gặp qua kia.

“Ừ. Sau này do ngoài ý muốn mà ta qua đời nên mới xuyên việt tới đây”. Diệp Vân tiếp tục bắt chuyện, “Còn ngươi? Ngươi lại là xảy ra chuyện gì?”

“Ừm, vì người gặp tai nạn trên không mà chúng ta đều vô cùng khiếp sợ cùng tiếc hận”. Nhiếp Tiểu Dạ run lên lá cây, tiếp tục nói, “Ta mới đáng buồn, ta xuyên qua lại thành một Tiểu Thảo...” Hiển nhiên trước khi Diệp Vân chết, Diệp Vân đã sớm làm cho Trình Lạc Y tuyên bố với mọi người là mình gặp tai nạn trên không, người bên ngoài cũng không hề biết chân tướng.

Một người một cô bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, trong đó Nhiếp Tiểu Dạ vẫn là vui vẻ mà chân thành, hoàn toàn không rõ tâm tư thâm trầm của Diệp Vân.

“Tình hình của sư muội người thực là nghiêm trọng?” Nhiếp Tiểu Dạ vòng vo đề tài lo lắng hỏi.

Nói đến đây, Diệp Vân lại thở dài một hơi, trên mặt tất cả đều là ưu thương, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Ừm, sợ rằng không kéo dài lâu hơn được nữa”.

“Vị Ương chết tiết, vậy mà hân lại không chịu cứu. Quá là tồi tệ!” Nhiếp Tiểu Dạ lòng đầy căm phẫn cuộn lá cây của mình lại.

“Không thể oán hân. Hân cũng không có bất kỳ lý do gì mà giúp ta”. Diệp Vân trong ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ cùng đau xót, nhìn Nhiếp Tiểu Dạ đang lo lắng. Ở trong lòng Nhiếp Tiểu Dạ, trước đây Diệp Vân là một con người hoàn mỹ mà lớn mạnh, trên thương trường không ai là đối thủ của nàng, nàng là như vậy không chê vào đâu được, khiến người ta phải ngước nhìn. Hiện tại, người trước mắt này đây lại tràn đầy đau lòng cùng bất đắc dĩ.

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?” Nhiếp Tiểu Dạ sốt ruột hỏi.

Bạch Hổ chuyển đầu đến một bên, lắc lắc cái đuôi của mình, trong lòng nói thầm: “Tiểu Thảo này thật đúng là một con nhóc ngốc mà, chủ nhân nhà ta đang chờ những lời này của người a”.

“Có thì có. Nhưng mà ~” Diệp Vân khó xử nhíu mày, “Ta không mở miệng được”.

“Vì sao a? Chuyện rất khó sao?” Nhiếp Tiểu Dạ lo lắng hỏi.

“Chính là ~” Diệp Vân dường như rất mâu thuẫn cắn cắn môi, chậm rãi phun ra một câu, “Chính là nội đan của thượng cổ tiên thảo như người”.

“Hà?” Nhiếp Tiểu Dạ giật mình, nội đan, đối với nàng quan trọng thế nào, không phải nàng không biết. Vì thế dù cho Nhiếp Tiểu Dạ có ngốc hồ hồ lúc này cũng ngần ngại cả người, không có lập tức tiếp lời Diệp Vân.

“Nội đan của người có thể khử bách độc, cũng có thể phòng ngừa bách độc”. Diệp Vân lúc này có chút trầm trọng mở miệng, “Nhưng mà, nếu người đem nội đan cho ta, phải rất lâu sau người mới có thể kết xuất được nội đan nữa. Ta ~” Diệp Vân trên mặt tất cả đều là mâu thuẫn.

“A”. Nhiếp Tiểu Dạ run lên lá cây, dừng cảm nói, “Nếu ta còn có thể kết xuất nội đan, vậy thì có gì khó. Ta đem nội đan cho người, người đi cứu người. Ta lại dùng chút thời gian để kết xuất nội đan không phải là được rồi sao? Đương nhiên là cứu người quan trọng a”. Nhiếp Tiểu Dạ thiện lương nào biết người trước mặt đây đang dối gạt mình, coi những lời nói của Diệp Vân đều là thật.

“Ngạch, này ~” Diệp Vân dường như vẫn còn khó xử cùng ngượng ngùng, “Đối với người như vậy, rất quá đáng a, người còn phải mất chút thời gian để kết xuất nội đan”. Đáng về nhíu mày của Diệp Vân khiến cho Nhiếp Tiểu Dạ cảm thấy không đành lòng.

“Không việc gì, thực sự. Không phải là mất thêm chút thời gian thôi sao”. Nhiếp Tiểu Dạ dùng lá cây vỗ vỗ ngọn cây của mình, dừng cảm nói.

Bạch Hổ ở trong lòng chia buồn cùng với Tiểu Thảo đơn thuần mà thiện lương này, quá thiện lương đơn thuần, hoàn toàn không phải là đối thủ của chủ nhân gian trá nhà mình, cứ như vậy cam tâm tình nguyện đem nội đan quan trọng nhất của mình nộp ra.

“Thực cảm ơn người. Ta ~ nếu sau này người có khó khăn gì, nhất định phải đến tìm ta”. Diệp Vân lúc nói lời này cũng không phải giả tạo, mà là thành tâm thành ý nói ra.

“Ừ ừ. Chúng ta là đồng hương mà, giúp đỡ nhau là phải”. Nhiếp Tiểu Dạ nói xong liền phun nội đan của mình ra, giao vào tay Diệp Vân.

Diệp Vân nhìn nội đan sáng bóng còn có linh tính trong tay mình kia, kiềm chế kích động trong lòng tiếp tục nói cảm ơn với Nhiếp Tiểu Dạ.

“Ta quay trở về. Tiểu Dạ, cảm ơn người. Ân tình của người ta nhất định nhớ kỹ trong lòng”. Diệp Vân cất nội đan đi liền cáo từ.

“Hiện tại phải đi?” Nhiếp Tiểu Dạ nhìn nhìn bóng đêm mờ mịt bên ngoài đặt câu hỏi, sau đó lại nghĩ tới cái gì, “Cũng đúng, cứu người cấp tốc, người đi nhanh đi, không nên làm lỡ việc”.

Diệp Vân lại chăm chú nhìn Tiểu Thảo thiện lương này, nặng nề gật đầu, cùng Bạch Hổ vội vàng ra ngoài.

“Cảm ơn người, Tiểu Dạ”. Khi Nhiếp Tiểu Dạ đứng ở cửa liền nghe trên bầu trời đêm truyền đến một câu, giọng nói mờ ảo lại có chút hàm xúc.

Một người một hổ cứ như vậy biến mất trong bóng đêm.

Mọi chuyện đương nhiên sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, Diệp Vân ở trong lòng cũng đã chuẩn bị nghênh đón bão tố sắp tới.

“Chủ nhân, người ~ làm như vậy, cái tên Hoa Vị Ương kia nhất định sẽ tới cửa, đến lúc đó ~” Bạch Hổ ở phía sau còn chưa dứt lời.

“Phụng bồi đến cùng”. Diệp Vân nói như đinh đóng cột.

Vô sỉ sao? Chính mình rất vô sỉ sao? Thì làm sao đâu... Ánh mắt Diệp Vân trong bóng đêm mờ mịt dần dần kiên định mà lạnh lùng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Lại gặp Lạc Tâm Hồn

Khi mà Diệp Vân vừa quay trở lại Thanh Sơn, đứng trên quảng trường liền thấy Đoàn Dật Phong đứng bên cạnh hồ nước đang nói gì đó với thục thú Thủy Kỳ Lân. Từ xa Diệp Vân đã có thể nhận ra linh khí đang lưu động chung quanh Đoàn Dật Phong, Diệp Vân có chút kinh hãi, rốt cuộc ở Thanh Sơn bí cảnh Đoàn Dật Phong đã gặp cái gì vậy, tu vi lại có thể tăng tiến đến mức cao như vậy.

Dường như Đoàn Dật Phong cũng cảm nhận được ánh mắt của Diệp Vân, xoay người lại từ xa nhìn về phía Diệp Vân. Diệp Vân lại quay đầu đi không nhìn Đoàn Dật Phong nữa, nhanh chóng đi về phòng mình. Phi Nhi còn đang chờ mình mang giải được về.

Bóng Diệp Vân càng lúc càng đi xa, Đoàn Dật Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn theo bóng lưng Diệp Vân không hề động đậy.

Khi Diệp Vân về đến phòng mình, Thanh Dịch kinh ngạc nhìn Diệp Vân nhanh như vậy đã quay trở về đến ngay ngắn cả người.

“Sur phó, Phi Nhi thế nào rồi?” Diệp Vân đi tới bên giường, nhìn Phi Nhi vẫn hôn mê bất tỉnh nhủ mảy hỏi, “Ba ngày nay có tra được điều gì không sur phó? Là thứ gì đã lên vào Thanh Sơn?”

“Phi Nhi vẫn tốt, mạch tượng mặc dù yếu ớt nhưng cũng coi như ổn định”. Thanh Dịch tâm sự nặng nề lắc đầu nói, “Không có tra được cái gì cả. Tất cả đều rất bình thường”.

“Dạ”. Diệp Vân nhàn nhạt đáp lại một tiếng liền móc nội đan của Tiểu Thảo từ trong túi trữ vật ra, Diệp Vân cúi đầu nhìn nội đan trong tay, không chút do dự liền nuốt cho Phi Nhi ăn.

Thanh Dịch ánh mắt sắc bén, thoáng cái đã nhận ra nội đan trong tay Diệp Vân có chút bất thường, kinh ngạc nói: “Đây là cái gì? Không phải Hoa Vị Ương nói không có giải được sao?”

“Có giải được, nhưng mà hần không muốn cho”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, cẩn thận đỡ Phi Nhi dậy, đem nội đan nuốt cho Phi Nhi ăn vào.

“A?” Thanh Dịch đối với việc Hoa Vị Ương không chịu cho giải được một chút cũng không cảm thấy kỳ quái, mà kỳ quái là Diệp Vân lấy giải được ở đâu ra vậy. Hoa Vị Ương không muốn cho, vậy thứ trong tay Diệp Vân kia chính là?

“Ta lừa tới”. Diệp Vân yên lặng nói ra nghi hoặc trong lòng Thanh Dịch.

“Lừa ~ lừa tới?” Thanh Dịch há to miệng, “Hoa Vị Ương là người cáo già mà vô sỉ sao người có thể lừa được hần chứ?” Trong lời nói của Thanh Dịch còn có kinh ngạc cùng tự đắc, thật không ngờ đệ tử bảo bối của mình lại có thể lừa được người không có kẻ hở nào như Hoa Vị Ương kia. Lúc này Thanh Dịch có chút đắc ý mà hoàn toàn không để ý tới hậu quả như thế nào.

“Không phải”. Diệp Vân nuốt cho Phi Nhi ăn vào sau đó cẩn thận đỡ Phi Nhi nằm xuống sau đó quay đầu lại chậm rãi nói, “Người mà ta lừa chính là gốc cây tiên thảo mà Hoa Vị Ương quan tâm nhất”. Tùy thời mang theo trên người, hơn nữa cây tiên thảo này có thể giải độc cho sư muội, Hoa Vị Ương lại nói không có giải được. Đến mức như vậy còn nói không quan tâm thì ai tin?

Thanh Dịch trừng lớn mắt, hai bàn tay đánh vào nhau có chút lo lắng nói: “Xong xong, tên kia, việc này so với lừa hần hậu quả còn nghiêm trọng hơn. Nếu người lừa hần thì nhiều nhất hần chỉ là cảm thấy mình ngu xuẩn mà sẽ không truy cứu người. Nhưng mà người lại lừa cây tiên thảo mà hần quan tâm nhất. Không đúng a, từ lúc nào mà tên kia có quan tâm đến gì đó chứ?” Thanh Dịch lão đầu bước qua bước lại trong phòng tự mình lẩm bẩm.

Diệp Vân cúi đầu nhìn sắc mặt Phi Nhi vẫn tái nhợt như trước, hơi nhíu mày.

“Chủ nhân, đừng nói vội. Nội đan kia sẽ từ từ hấp thu hết độc tố trong người sư muội người. Dù sao cây tiên thảo kia tu vi còn thấp, hiệu quả của nội đan cũng chỉ có như vậy. Đừng lo lắng, sẽ tốt thôi”. Bạch Hổ đứng lúc dùng thần thức an ủi Diệp Vân.

Diệp Vân khẽ gật đầu, yên lòng hơn một chút.

“Sur phó, mấy ngày nay Thanh Sơn không có gì khác thường hay sao?” Diệp Vân nhìn Thanh Dịch vẫn còn đang lẩm bẩm rồi rầm lên tiếng cắt ngang.

“A? À, không có. Chỉ có hai nữ đệ tử Hương Sơn Cốc kia tới tìm người”. Thanh Dịch rồi rầm đến mức nhăn chặt hai hàng lông mày. Đến lúc đó nếu như Hoa Vị Ương thật sự chạy đến Thanh Sơn đòi công đạo thì làm sao bây giờ? Dù sao cũng là do mình đuổi lý, là đồ đệ bảo bối nhà mình lừa người ta.

“Ta ra phía sau núi nhìn xem”. Diệp Vân cũng không thèm để ý mình vừa mới quay về không có nghỉ ngơi liền ra ngoài luôn.

“A, đồ đệ ngoan a, gần đây ngươi cũng đừng chạy lung tung nữa. Hoa Vị Ương tên khốn kia nhất định sẽ đến tìm chúng ta tính sổ. Không đúng, nếu không thì ngươi trốn trước đi, ta chết cũng không thừa nhận?” Thanh Dịch lão đầu vẫn còn đang rối rắm vấn đề kia.

“Sur phó, nếu như hần đến, ta nhất định thác tùng”. Diệp Vân nhàn nhạt bỏ lại một câu, liền mang theo Bạch Hổ ra cửa, đi về phía sau núi. Nói trong lòng Diệp Vân không có áy náy đó là giả. Nhưng mà, nếu không làm như vậy, tính mạng của Phi Nhi liền nguy hiểm. Nếu như Hoa Vị Ương tìm đến, vậy thì cứ để hần xử trí mình đi.

“A nha, tiểu tử chết tiết này, nói chuyện không biết chừng mực gì cả. Bây giờ là ngươi đuối lý, là ngươi lừa người ta a”. Thanh Dịch lão đầu ở phía sau giậm chân gào thét, Diệp Vân lại làm như mất diếc tai ngoi đi về phía trước.

Diệp Vân cùng Bạch Hổ đi thẳng đến phía sau núi.

“Bạch Hổ, ngày đó ngươi phát hiện Phi Nhi là ở đâu? Mang ta đến đó”. Diệp Vân trong lòng hiểu rõ, mọi chuyện không phải là đơn giản như vậy. Rốt cuộc là thứ gì ẩn vào trong Thanh Sơn mà có thể che dấu giỏi như vậy. Rốt cuộc Phi Nhi có nhìn thấy bị thứ gì tập kích hay không?

Trên đường quan sát, phía sau núi Bắc Đường đều thực yên lặng, không có điều gì khác thường. Bạch Hổ dẫn Diệp Vân đến nơi ngày hôm đó Sở Phi Nhi bị tập kích, vết máu nơi đó đã bị mưa rửa sạch sẽ, không nhìn ra một chút dấu vết nào.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Diệp Vân có chút thất vọng ngồi bên trong đình. Yêu thú có thể ẩn vào Thanh Sơn? Ẩn vào có mục đích gì đây?

Trong khi Diệp Vân đang đau khổ suy tư, hai tai Bạch Hổ chợt run lên, bỗng nhiên nhìn về phía một cây đại thụ, cúi đầu gầm thét lên.

Có người! Diệp Vân nhanh chóng nắm chặt Nguyệt Luân trong tay, phát lực nhìn chăm chăm cây đại thụ kia, vừa nhìn qua, liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lạc Tâm Hồn!

“Là ngươi!” Diệp Vân kinh ngạc nhìn về mặt lạnh lùng của Lạc Tâm Hồn, hần lại có thể xuất hiện ở nơi này. Từ khi nào thì ẩn vào Thanh Sơn, lại có mục đích gì?

“Chẳng lẽ là ngươi tập kích sư muội của chủ nhân?” Bạch Hổ nghe thấy giọng căm hận nói.

Lạc Tâm Hồn nhẹ nhàng nhảy xuống dưới, đi tới trước mặt Diệp Vân cùng Bạch Hổ, trong lòng kinh ngạc khi thấy tu vi của Diệp Vân lại tăng nhanh như vậy.

“Không phải”. Lạc Tâm Hồn nhàn nhạt đáp lại một câu.

“Không phải ngươi thì là ai? Xem ngươi lên lút ở chỗ này”. Bạch Hổ hừ lạnh.

“Bạch Hổ, hần nói không phải thì là không phải”. Lúc này Diệp Vân lại mở miệng, trên tay cũng càng nắm chặt lấy Nguyệt Luân. Vì sao nam nhân này lại xuất hiện ở nơi này? Mặc dù thực lực của mình có tăng mạnh hơn, nhưng đối với hần, tuyệt đối không thể khinh thường. Chẳng biết tại sao, có phải là do nam nhân này gây ra hay không, Diệp Vân lại cảm thấy không phải. Cảm thấy người nam nhân này căn bản khinh thường nói dối.

“Ngươi, trở nên mạnh mẽ hơn”. Lạc Tâm Hồn bình tĩnh nhìn Diệp Vân, bỗng nhiên lộ ra một chút kinh ngạc.

“Không liên quan đến ngươi”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, “Ngươi ẩn vào Thanh Sơn chúng ta làm cái gì?”

Lạc Tâm Hồn nhìn bộ dáng chuẩn bị nghênh chiến của Diệp Vân, cười nhạt nói: “Lần này ta tới đây cũng không phải là vì đánh nhau với ngươi. Là tới tra rõ một việc”.

“Chuyện gì?” Diệp Vân cũng có chút kinh ngạc khi thấy mình lại có thể cùng với nam nhân thiếu chút nữa thì giết mình này đây nói chuyện trong hòa bình được.

“Có cái gì ẩn vào Thanh Sơn các ngươi, hơn nữa còn có ý đồ gì đó”. Lạc Tâm Hồn trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng, “Nữ nhân kia chính là bị thứ đó tập kích”.

“Ngươi thấy được?” Diệp Vân kinh ngạc nhìn Lạc Tâm Hồn, hần gọi thứ tập kích Phi Nhi là gì đó! Nếu vật thì nhất định không phải là con người, rốt cuộc là cái gì?

“Muốn biết? Lấy vũ khí để đổi”. Lúc này Lạc Tâm Hồn lại nói ra lời không hề giống với tính cách của hần.

Diệp Vân khóe miệng co quắp, nam nhân này đang nói cái gì vậy? Vô si đề tiện như vậy? Không phải chứ, cảm giác một chút cũng không giống hần a.

Lạc Tâm Hồn trong lòng mình cũng có chút kinh ngạc, mình đang làm cái gì vậy? Từ trước đến nay hần muốn thứ gì đều mà tự mình đoạt lấy, hiện tại lại lợi dụng mà uy hiếp người khác? Không, là muốn ép buộc thiếu niên trước mắt này. Vì sao lại cần nhiều chuyện như vậy?

“Ngươi nằm mơ! Hôm nay ngươi cũng đừng mong còn sống mà chạy”. Diệp Vân khóe miệng hiện lên nụ cười nguy hiểm, “Món nợ lần trước, hôm nay

nên tính toán cho thật tốt”.

“Vậy sao?” Lạc Tâm Hồn lần này lại không dám khinh thường, cũng rút kiếm của mình ra.

Hai người nín thở nhìn đối phương, hết sức căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chân thân hiện ra

Bạch Hổ trừng lớn mắt nhìn Diệp Vân thấp giọng nói: “Chủ nhân, người cùng với người kia có cái món nợ gì a?”

Diệp Vân khoe miệng hiện lên nụ cười trên tức: “Nhớ lúc trước ta rơi xuống nước được người cứu không?”

Bạch Hổ gật đầu, bỗng nhiên giật mình: “Chẳng lẽ, chính là do tên này?”

“Đúng, là hắn đánh ta rơi xuống nước”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, si nhục ngày hôm đó, hôm nay nhất định sẽ hoàn trả.

Bạch Hổ đảo tròn mắt, nói như vậy mình còn phải “Cảm tạ” nam nhân trước mắt này, là nhờ hắn đem chủ nhân đưa tới trước mặt mình. Bạch Hổ nghĩ tới đây lại ở trong lòng ‘phi phi’ hai tiếng, đây là cái logic chó má gì vậy, nam nhân này thiếu chút nữa thì giết chết chủ nhân quý giá nhất của mình. Tính sổ, đúng, nhất định phải tính sổ.

Nghĩ tới đây, Bạch Hổ cũng nghe rằng vận sức chuẩn bị tấn công

“Bạch Hổ”. Bỗng nhiên Diệp Vân trầm giọng gọi một tiếng, sắc mặt thật sự nghiêm túc. Ánh mắt bình tĩnh nhìn Lạc Tâm Hồn không có dời đi chỗ khác.

Bạch Hổ nao nao, chẳng lẽ chủ nhân muốn nói đây là cuộc chiến giữa người và nam nhân này, không cho phép mình nhúng tay vào sao? Hiển nhiên là Lạc Tâm Hồn cũng cho là như vậy, cho rằng thiếu niên cao ngạo này muốn tự mình rửa nhục.

“Chúng ta một trước một sau giáp công hắn”. Diệp Vân lại vô si nói ra câu này khiến Bạch Hổ cùng Lạc Tâm Hồn thiếu chút nữa té ngã.

Bạch Hổ thật sâu hít một hơi ổn định lại hơi thở của mình, hăng hái gật đầu đồng ý. Có điều ngẫm lại cũng đúng, đây mới là tác phong cùng tính cách của chủ nhân mình.

Khỏe miệng Lạc Tâm Hồn hơi co quắp...

Không hề để cho Lạc Tâm Hồn có nhiều thời giờ suy nghĩ, Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, đã điểm nhẹ đầu ngón chân nhảy lên không trung, sắc bén đánh úp về phía Lạc Tâm Hồn. Lạc Tâm Hồn kinh ngạc trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà Diệp Vân như trở thành một người khác vậy, vội vung kiếm chống đỡ.

“Ngao ~” Bạch Hổ gầm nhẹ một tiếng, dựa theo sắp xếp của Diệp Vân mà vô si dời đến phía sau Lạc Tâm Hồn, dùng một đòn Phong Hệ pháp thuật đánh về phía sau lưng Lạc Tâm Hồn.

Lạc Tâm Hồn khẽ quát một tiếng, sau khi vung kiếm lên đỡ lấy Nguyệt Luân trên tay Diệp Vân, lại điểm đầu ngón chân tránh đi công kích của Bạch Hổ.

Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, vung Nguyệt Luân lên đuổi theo. Bạch Hổ cũng vẫy cánh bám chặt theo. Phía sau núi đều là những cây đại thụ chọc trời, cách đình xa hơn chính là vách núi. Một người một hổ đuổi theo Lạc Tâm Hồn ép về phía vách núi.

“Chủ nhân, người làm gì thế, sao không dùng pháp thuật Tiểu lão đại đã dạy?” Bạch Hổ dùng ý thức trao đổi với Diệp Vân.

“Lần trước hắn cũng không dùng pháp thuật gì đã đánh ta rơi xuống, lần này, hừ!” Ý của Diệp Vân cũng thực rõ ràng, cũng muốn dùng thủ đoạn tương tự như vậy đánh cho Lạc Tâm Hồn ngã xuống. Người khác gây thương cho mình một phần, vậy thì mình sẽ hoàn lại gấp mười lần. Đây vẫn luôn là tác phong của Diệp Vân.

Bạch Hổ vỗ cánh đuổi theo, đảo cặp mắt trắng dã, chủ nhân làm như vậy là sao a? Kiểu ngao muốn ăn miếng trả miếng, dùng cách thức giống nhau để đánh với nam nhân trước mắt này, ‘hắn’ không dùng pháp thuật. Thế nhưng, lại muốn mình cùng nhau giáp công, để cho mình dùng pháp thuật.

“Vi sao đột nhiên thực lực của người đề cao như vậy?” Lạc Tâm Hồn thoáng có chút chật vật né tránh khỏi công kích của Diệp Vân rồi lại lách người né tránh công kích của Bạch Hổ.

“Muốn biết?” Diệp Vân trên mặt lộ ra nụ cười trên tức, học giọng điệu vừa rồi của Lạc Tâm Hồn, về mặt Lạc Tâm Hồn bị đè nén nghĩ rằng Diệp Vân đang muốn nói ra gì đó, Diệp Vân chuyển sang chuyện khác, “Ta không nói cho người”.

Lạc Tâm Hồn sắc mặt cứng đờ, có chút không biết nói gì. Thiếu niên này, xem ra còn xấu xa hơn so với cả mình nữa. Lạc Tâm Hồn chỉ mới phân tâm một chút, Bạch Hổ nhân cơ hội đó đánh một phong trào về phía sau lưng hắn.

“Này! Người tên là gì? Kỳ thực trông người thực là đẹp trai a”. Diệp Vân thấy Bạch Hổ công kích lúc này càng thêm vô sỉ thốt ra một câu như vậy khiến Lạc Tâm Hồn thêm phân tâm. Nhưng lời nói này cũng là lời thật lòng của Diệp Vân, quả thực là nam nhân này rất dễ nhìn, nhưng thời điểm nói ra lời này hình như không được thích hợp cho lắm.

Cái gì? Lạc Tâm Hồn ngẩn ra, thiếu niên này đang nói cái gì a? Ngay sau đó, Lạc Tâm Hồn liền thấy được nụ cười xấu xa khi thực hiện được ý đồ của Diệp Vân.

Không tốt! Lạc Tâm Hồn đột nhiên muốn nhảy ra xa, nhưng mà đã chậm, một chưởng Phong sắc bén của Bạch Hổ đã đánh vào phía sau lưng Lạc Tâm Hồn. Lạc Tâm Hồn hừ một tiếng, hiển nhiên là bị nội thương. Dù sao cũng là pháp thuật của thần thú phát ra cũng không phải là uy lực bình thường.

Tay trái Lạc Tâm Hồn cấp tốc kết một dấu ấn, sau khi kết xuất ra kết giới ngăn chặn công kích của Diệp Vân liền lui về phía sau một bước. Bạch Hổ giờ giờ chân, bay đến bên người Diệp Vân.

Một người một hổ cùng Lạc Tâm Hồn giằng co.

“Không ngờ danh môn chính phái như các người mà cũng dễ tiện như vậy, thực sự là hiếm thấy”. Lạc Tâm Hồn khẽ nhủ mày nhìn Diệp Vân cùng Bạch Hổ thần nhiên nói. Nhưng trong lòng Lạc Tâm Hồn cũng hiểu rõ, tự trách mình phân tâm. Vì sao thiếu niên trước mắt này lại có thể khiến mình bối rối như vậy.

“Cảm ơn đã khen ngợi”. Diệp Vân nắm chặt Nguyệt Luân, lạnh lùng cười cười.

“Ta không phải khen người”. Lần đầu tiên trong lòng Lạc Tâm Hồn có chút ức chế như vậy.

“Chỉ cần có thể đánh bại đối thủ là được, thời khắc sinh tử, chúng ta chỉ cần đến kết quả, không phải quá trình. Sống sót chính là thắng”. Diệp Vân khinh thường hừ một tiếng. Trong thế giới quan của ‘hắn’, hoặc phải nói là trong thế giới trước khi đến đây, chỉ cần đạt được mục đích là được, không phải sao? Người cố gắng làm nhiều như vậy không phải chỉ là muốn hoàn thành một việc mà thôi. Nếu muốn hoàn thành, không cần để ý thủ đoạn. Huống chi bây giờ là chiến đấu sinh tử. Chẳng lẽ còn đợi hai người tu luyện đến cùng trình độ cùng tu vi, vũ khí cũng giống nhau rồi mới quyết đấu sao?

Lạc Tâm Hồn hí mắt lại: “Nhưng ta đã nói, hôm nay ta tới đây không phải là cùng người đánh nhau. Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, tạm biệt”. Lạc Tâm Hồn cười lạnh một tiếng, nhiệm vụ đã hoàn thành cũng không cần phải ở chỗ này nhiều lời. Lạc Tâm Hồn dứt lời, liền muốn ngự kiếm rời đi.

“Chạy đi đâu? !” Diệp Vân gầm lên một tiếng, vung Nguyệt Luân đánh tới.

“Ngao ~” Bạch Hổ cũng gầm nhẹ vọt tới.

Lạc Tâm Hồn nhíu mày đành phải vung kiếm lên đỡ. Vừa rồi đánh nhau hắn cũng hiểu rõ, thiếu niên trước mắt này cũng không phải là người trước đây nhìn thấy mình sẽ chạy trốn, hắn hiện tại, đã có năng lực chống lại mình. Bỗng nhiên hắn cảm nhận được một làn gió tràn ngập linh khí lao về phía mình, Lạc Tâm Hồn vội vàng kết ấn tay để ứng phó. Bây giờ lại còn có một thần thú thực lực cường hãn giúp ‘hắn’ nữa!

Ngay khi tay trái Lạc Tâm Hồn đang kết ấn, Diệp Vân khẽ niệm chú ngữ, linh khí quanh thân bắt đầu lưu động. Khi mà Lạc Tâm Hồn còn chưa kịp có phản ứng gì, sự dư thừa linh khí tạo thành một sợi dây dài màu lam mà mắt thường có thể thấy được, giống như là rắn quấn quanh Lạc Tâm Hồn, dưới cái nhìn kinh ngạc của Lạc Tâm Hồn, sợi dây đó đã trói chặt Lạc Tâm Hồn lại.

Bạch Hổ cũng mở to mắt nhìn một màn khó tin trước mắt. Linh khí lại có thể cụ thể hóa thành dây thừng để trói người sao? Mấy quyền bí tịch của Tiểu lão đại thật là cổ quái?

Trong mắt Lạc Tâm Hồn cũng tràn đầy kinh ngạc, lần đầu tiên hắn thấy linh khí còn có thể sử dụng như vậy.

“Đi xuống đi”. Diệp Vân không có hảo ý đứng bên người Lạc Tâm Hồn hắc hắc cười rộ lên, vươn chân, đá một cái đá đem Lạc Tâm Hồn đang bị trói chặt đá xuống phía dưới.

“Chủ nhân, đi!” Bạch Hổ vẩy cánh, cũng chuẩn bị lao xuống. Như vậy là được rồi, cuối cùng chủ nhân cũng đã rửa được nhục, đánh bay cái người này xuống. Hiện tại điều cần phải làm là đuổi xuống giết được hắn.

Diệp Vân gật đầu, đang chuẩn bị ngự kiếm bay xuống dưới, bỗng nhiên, vách núi đen vốn dĩ đang yên lặng kia bỗng nhiên xuất hiện một chiếc vòng màu vàng sáng chói, thứ đó giống như là có mắt đang xoay thẳng về phía Diệp Vân.

“Chủ nhân!” Bạch Hổ kinh hãi hô lên một tiếng, muốn nhào về phía Diệp Vân cản chiếc vòng vàng ấy đi, nhưng chiếc vòng ấy bỗng dung quán lấy Diệp Vân, liền kéo Diệp Vân thẳng về phía vách núi.

Diệp Vân bỗng nhiên ngừng lại, đơn giản là vì nhìn thấy Lạc Tâm Hồn dưới vách núi tà mị tươi cười, chiếc vòng màu vàng này đúng là nhô ra từ vũ khí của hắn. Lạc Tâm Hồn cùng Diệp Vân đều lao xuống phía dưới. Bạch Hổ bám sát phía sau.

“Hừ!” Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, cầm Nguyệt Luân bổ mạnh vào chiếc vòng vàng kia. Mà chiếc vòng vàng kia lại không hề làm sao, Diệp Vân trong

lòng tức giận, mặt niệm khẩu quyết cực nhanh: “Mạn thiên lưu hỏa!”

Hỏa thể từ chiếc vòng vàng gào thét đánh về phía Lạc Tâm Hồn, Lạc Tâm Hồn cảm nhận được nhiệt độ không hề giống bình thường kia, nhưng cũng không có buông chiếc vòng ra, lại càng dùng sức kéo, kéo Diệp Vân thẳng tấp va vào trong ngực hắn.

“Khốn kiếp!” Tự nhiên là Bạch Hổ nhìn thấu ý đồ của hắn. Nếu chủ nhân không muốn bị đốt cùng hắn thì sẽ phải tắt ngọn lửa kia đi.

“Hừ!” Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, cũng không thu hồi thể hòa, mà rất nhanh tay làm kết ấn một cái, tạo ra một tầng kết giới trong suốt bao bọc lấy bản thân.

Trong mắt Lạc Tâm Hồn lộ ra tia kinh ngạc, nhanh chóng thu hồi chiếc vòng vàng kia về, đánh ra một đòn Phong Hệ pháp thuật, đem hỏa thể hung hãn kia đánh ngược lại về phía Diệp Vân. Bạch Hổ thấy thể vội vỗ cánh thi triển Phong Hệ pháp thuật vọt tới. Lạc Tâm Hồn cười nhẹ, nhảy lên trên không, vùng kiếm bỏ về cánh tay phải của. Diệp Vân vùng Nguyệt Luân lên ngăn cản.

Vũ khí của Lạc Tâm Hồn phát ra lực lượng cường đại, hất văng Nguyệt Luân ra, kết giới bị phá, chém vào cánh tay Diệp Vân.

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên, cánh tay của Diệp Vân cũng không bị thương, mà có một vật nho nhỏ sáng chói bắn ra. Động tác của Lạc Tâm Hồn bỗng nhiên ngừng lại, sững sờ nhìn Diệp Vân.

“Keng!” Diệp Vân bỗng nhiên vùng Nguyệt Luân chém tới, vòng vàng từ vũ khí của Lạc Tâm Hồn quấn chặt lấy Nguyệt Luân. Lạc Tâm Hồn cấp tốc đến gần Diệp Vân, sự kinh ngạc trong mắt vô cùng rõ ràng. Diệp Vân nhất thời cũng ngơ ngẩn, không rõ Lạc Tâm Hồn muốn làm cái gì.

“Ngươi, là nữ nhân?” Lạc Tâm Hồn tới gần Diệp Vân, kinh ngạc nhìn khuôn mặt Diệp Vân, sau đó ánh mắt dời xuống dưới.

Diệp Vân kinh hãi, nhìn theo ánh mắt Lạc Tâm Hồn xuống, lúc này mới thấy không biết mình đã khôi phục chân thân từ lúc nào. Lạc Tâm Hồn sững sờ nhìn bộ ngực đột nhiên nhô lên kia.

“Đi chết đi!” Diệp Vân trong lòng vừa tức vừa giận, rất nhanh niệm khẩu quyết ở trong miệng, chuẩn bị phát động pháp thuật cao cấp liều mạng với hắn.

Lúc này Lạc Tâm Hồn lại đột nhiên thu hồi vòng vàng đang buộc Diệp Vân lại, ngực kiếm rời đi, rất nhanh biến mất trên không trung. Không hề cho Diệp Vân bất kỳ cơ hội phản kích nào đã hoa hoa lệ lệ chạy như vậy.

Khốn kiếp! Diệp Vân trong lòng tức giận, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Được rồi, vừa rồi Lạc Tâm Hồn chém vào cánh tay của mình, chẳng lẽ Ngọc Linh Lung trên tay... ? Diệp Vân chợt nhìn về phía cánh tay phải của mình, quả nhiên, nơi đó đã không còn Ngọc Linh Lung.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Bạch Hổ háo sắc

Khốn kiếp! Diệp Vân trong lòng tức giận, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đúng rồi, vừa rồi Lạc Tâm Hồn chém vào cánh tay của mình, chẳng lẽ Ngọc Linh Lung trên tay... ? Diệp Vân chợt nhìn về phía cánh tay phải của mình, quả nhiên, nơi đó đã không còn Ngọc Linh Lung.

Ngay khi Diệp Vân hạ xuống dưới vách núi đen đang nghi hoặc không tìm thấy Ngọc Linh Lung, bỗng nhiên có một ánh mắt nóng bỏng thẳng tấp nhìn về phía Diệp Vân. Khi Diệp Vân còn chưa kịp có phản ứng, một đạo ánh sáng đánh úp về phía bộ ngực của Diệp Vân. Tốc độ cực nhanh làm cho người ta lú lờ.

“Chủ nhân, oa, chủ nhân, quả nhiên người là xinh đẹp nhất”. Ánh sáng màu trắng đánh úp về phía bộ ngực của Diệp Vân không phải là ai khác, chính là Bạch Hổ phiên bản nhỏ. Bạch Hổ dán sát vào bộ ngực của Diệp Vân bất động, lấy chân đặt lên ngực Diệp Vân, còn kém không chảy nước miếng, “Thực là mềm a”.

“Đông” một tiếng, Diệp Vân hung hăng gõ mạnh vào đầu Bạch Hổ một cái, sau đó lại túm lấy đuôi của Bạch Hổ kéo nó ra khỏi bộ ngực của mình, “Sao lúc đánh nhau không thấy tốc độ của ngươi nhanh như vậy?”

“Cái đó không giống nhau a, chủ nhân”. Bạch Hổ đánh khinh cười hắc hắc, nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Diệp Vân nói, “Chủ nhân hiện tại chân thân của người lộ ra có thể kích thích tiềm lực lớn của ta a”. Bạch Hổ nói, vươn chân ra muốn sờ lên ngực Diệp Vân, nhưng bất đắc dĩ đuôi vẫn bị Diệp Vân túm, thân thể treo ngược trong không trung, vươn chân thế nào cũng không với tới. Ánh mắt trông mong, cố gắng vùng chân ra, đáng về rất là tức cười.

Diệp Vân nhìn chân sau của Bạch Hổ, nhíu mày.

“Giao ra đây”. Diệp Vân tóm chặt đuôi của Bạch Hổ quát lạnh.

“Cái gì a? Chủ nhân? Người đang nói cái gì?” Bạch Hổ làm ra vẻ mặt vô tội, trừng lớn đôi mắt màu hổ phách nhìn Diệp Vân. Đáng về kia rất đáng

thương.

“Đừng có giả vờ, nhanh giao ra đây”. Diệp Vân nắm chặt đuôi Bạch Hổ dùng sức quơ quơ, Bạch Hổ bị quay đến hoa cả mắt chóng mặt nhưng vẫn làm một bộ không biết Diệp Vân nói gì.

Diệp Vân có chút căm tức nhìn nhìn Bạch Hổ, lại cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực nổi lên của mình. Sẽ có ngày tự mình nói cho Thanh Dịch lão đầu thân phận của mình, nhưng mà bây giờ còn không phải là lúc.

“Con mèo ngu ngốc này, nhanh giao ra đây. Chính là người nói nha, để người khác biết được thân thân của ta không sợ người ta cướp mất sao? Nhanh lấy ra đây!” Diệp Vân thấy uy hiếp không được chỉ đành dẫn dắt từng bước.

Bạch Hổ mở trừng hai mắt, lắc lắc đuôi, dường như đang suy nghĩ gì đó. Nét mặt vẫn còn có chút do dự.

“Nhanh giao ra đây, người là con mèo ngốc, Thanh Sơn nữ đệ tử nhiều hay nam đệ tử nhiều hả?” Diệp Vân cố gắng dùng lời lẽ chí lý khuyên bảo.

Vô nghĩa! Đương nhiên là nam đệ tử nhiều hơn rồi! Bạch Hổ trong lòng vang lên tiếng trống cảnh báo. Mặc dù mình vẫn mong chờ chủ nhân khôi phục thân thể, nhưng mà, không muốn để cho nhiều nam nhân thấy được thân thể xinh đẹp của chủ nhân sau đó lại cứ nhìn chăm chăm a. Người có thể nhìn chăm chăm chủ nhân chỉ có mình mà thôi! Hừ! Vì vì mình chính là hổ. Nữ nhân yêu chủ nhân cũng không có quan hệ gì, nhưng mà nếu là đám nam đệ tử Thanh Sơn kia~~~ Bạch Hổ ngừng lại suy nghĩ, vội vàng đem Ngọc Linh Lung giấu ở chân sau lấy ra.

Diệp Vân thấy thế, thả đuôi Bạch Hổ ra, vươn tay lấy Ngọc Linh lung

“Chủ nhân, người ta thực luyến tiếc người”. Bạch Hổ lại bỗng nhiên thu chân lại, thoáng cái đã nhào tới bộ ngực của Diệp Vân. Bàn chân lông xù lại ấn lên bộ ngực của Diệp Vân.

“Bạch Hổ!” Diệp Vân tức giận lại tóm lấy đuôi của Bạch Hổ kéo nó ra khỏi ngực của mình. Quá háo sắc !

“Được rồi, chủ nhân, đưa người là được mà. Người ta cũng chỉ là muốn sờ sờ một chút trước khi người biến lại thôi mà”. Bạch Hổ tội nghiệp nói sau đó đem Ngọc Linh Lung ở chân sau nộp ra.

Diệp Vân nhận lấy Ngọc Linh Lung, nhìn dáng vẻ đáng thương của Bạch Hổ vừa bực mình vừa buồn cười. Người không biết lại cho là mình bắt nạt nó. Diệp Vân nhìn Ngọc linh Lung óng ánh trong suốt trong tay, không có suy nghĩ nhiều, đem nó khảm vào cánh tay của mình. Ngay sau đó, Diệp Vân lại biến trở về là dáng vẻ của nam tử.

Bạch Hổ đứng đó trơ mắt nhìn, phát ra tiếng gào khóc thất vọng.

“Đi, quay về”. Diệp Vân nhún mày, nam nhân kia nói có thứ gì đó ẩn vào trong Thanh Sơn, tất nhiên không phải là lời nói dối. Nhưng mà rốt cuộc là cái gì đây? Chỉ đành chờ Phi Nhi tỉnh lại mới biết được, bất kể như thế nào, trước đem chuyện này nói cho sư phó đã, để cho các đệ tử Thanh Sơn có phòng bị.

Bạch Hổ biến trở về nguyên hình để Diệp Vân cười đi lên, đập chân một cái, nhẹ nhàng bay lên bầu trời, bay về vách đá phía trên.

Về phòng, liền thấy Thanh Dịch đang chuẩn bị ra.

“Tiểu tử, người ào ào chạy tới sau núi có phát hiện điều gì không?” Thanh Dịch lúc này nhìn qua quả thực là rất mệt mỏi, cũng khó trách ông mệt như vậy, mấy ngày nay vẫn không ngủ không nghỉ canh bên người Sở Phi Nhi.

“Sư phó, người cũng mệt rồi, đi về nghỉ ngơi đi. Ở đây đệ tử nhìn cho. Không có phát hiện cái gì, chỉ đành chờ Phi Nhi tỉnh lại hỏi thôi”. Diệp Vân nhìn về mặt mệt mỏi của Thanh Dịch, trong lòng tràn đầy cảm động cùng áy náy.

“Người cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi”. Thanh Dịch gật gật đầu chuẩn bị rời đi.

“Sư phó, cảm ơn người”. Diệp Vân nhìn bóng lưng Thanh Dịch trịnh trọng nói.

“Tiểu tử ngốc, Phi Nhi là sư muội của người, cũng là đồ đệ của ta a. Cảm ơn cái gì?” Thanh Dịch không quay đầu lại, chỉ đám đám bả vai của mình, “Ta đúng là già thực rồi, quả thực là không chịu được ép buộc như vậy a”.

Diệp Vân nhìn theo bóng lưng Thanh Dịch rồi đi không nói gì, mãi đến khi bóng dáng Thanh Dịch biến mất khỏi tầm mắt mới xoay người vào phòng.

Trong phòng Sở Phi Nhi vẫn yên lặng nằm trên giường như trước không có tỉnh lại. Diệp Vân đi đến chiếc bàn giữa phòng, ngồi xuống, chuẩn bị nằm úp sấp xuống mặt bàn nghỉ ngơi.

“Chủ nhân, ta cảm thấy thứ độc kia có chút quen thuộc a”. Bạch Hổ bỗng nhiên nhẹ nhàng nhảy tới trên bàn nhìn Diệp Vân nói thật nhỏ

“Quen thuộc?” Diệp Vân chợt ngồi thẳng dậy bình tĩnh nhìn Bạch Hổ, “Người biết đây là loại độc gì?”

“Ta ~” Bạch Hổ phiền muộn dùng hai chân trước ôm lấy đầu của mình, “Quen thuộc là quen thuộc, nhưng mà ta không nhớ ra được. Truyền thừa ký ức của ta mặc dù nhớ rất nhiều chuyện trước đây, nhưng mà cũng không phải là rõ ràng như vậy”.

Diệp Vân nhìn dáng vẻ phiền muộn của Bạch Hồ lên tiếng an ủi: “Không có việc gì, chờ Phi Nhi tỉnh lại chúng ta sẽ biết là có chuyện gì xảy ra”.

“Đạ”. Bạch Hồ ghé vào trên bàn, ngáp to một cái, “Vây chủ nhân, chúng ta nghỉ ngơi trước đi. Khăng định là người mệt muốn chết rồi, ta cũng rất mệt a”.

“Ừ”. Diệp Vân gật đầu, lại quay đầu lại nhìn nhìn Sở Phi Nhi nằm trên giường, hơi trầm tư, tay phải làm kết ấn, tạo ra kết giới bao lấy giường của Sở Phi Nhi đề phòng bất trắc.

Lúc này Lạc Tâm Hồn đang Ngự Kiếm phi hành trên không trung, trong ánh mắt có chút mê man. Thiếu niên tuyệt mỹ kia, lại là nữ nhân! Hơn nữa xinh đẹp khiến người ta bị hút hồn, khiến cho người khác không cách nào nhìn thẳng được.

Lại là nữ nhân? ! Cái tên thiếu niên khiến cho mình lúng túng không biết làm sao lại là một nữ nhân! Trong lòng Lạc Tâm Hồn nổi lên rung động trước nay chưa từng có. Cảm giác rất kỳ quái. Lúc trước ở trong rừng cây kia khi mà mình muốn ra tay, vũ khí của thiếu niên kia phát ra tiếng ngâm nga khiến lòng người nhói đau, cho nên mới để cho bọn họ chạy. Vì thế mình mới đuổi theo hần muốn đoạt thứ vũ khí đó, suy nghĩ cẩn thận rồi cuộc là vì sao. Hiện tại, hiện tại là sao?

Lạc Tâm Hồn có chút không hiểu rồi cuộc mình thế nào.

Vừa lúc đó, Truyền Âm Bùa trong người Lạc Tâm Hồn hơi chấn động.

Về mặt Lạc Tâm Hồn chợt lạnh xuống, lấy Truyền Âm Bùa ra

“Tâm hồn, người không sao chứ?” Từ Truyền Âm Bùa vang lên giọng nói lo lắng của chương môn Thanh Huy, mà câu nói đầu tiên của chương môn Thanh Huy cũng không phải là hỏi Lạc Tâm Hồn có hoàn thành nhiệm vụ hay không, mà trước tiên quan tâm đến an nguy của Lạc Tâm Hồn.

“Tra được, ta tức khắc trở về”. Lạc Tâm Hồn lại lạnh lùng đáp phi sở vấn*, trong giọng nói không có một tia nhiệt độ. Sau khi nhận nhạ nói vậy liền cất đứng Truyền Âm Bùa, ngự kiếm bay nhanh rời đi.

Bóng đêm phủ xuống, Diệp Vân ghé vào trên bàn ngủ rất say, mấy ngày nay quả thực là vô cùng mệt mỏi. Cùng Lạc Tâm Hồn giao thủ cũng hao phí không ít tinh lực. Vừa qua thời gian com tối một chút, cửa phòng đột nhiên bị gõ.

Là ai?

Diệp Vân chậm rãi đứng dậy, ánh mắt mông lung còn chút buồn ngủ nói: “Ai?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Phi Kiếm

Diệp Vân chậm rãi đứng dậy đi tới, ánh mắt vẫn còn có chút buồn ngủ mông lung nói: “Ai?”

“Diệp sư huynh, là bọn muội”. Ngoài cửa vang lên giọng nói mềm mại của Cảnh Nhượng Lan.

Diệp Vân đứng dậy đi tới mở cửa, liền thấy Cảnh Nhượng Lan cùng Bạch Tố Trinh đứng phía sau.

“Diệp sư huynh”. Cửa vừa mở ra, trên gương mặt Cảnh Nhượng Lan tràn đầy tươi cười, Bạch Tố Trinh đứng phía sau cũng mỉm cười gật đầu gọi một tiếng Diệp sư huynh.

“Có việc gì sao?” Diệp Vân mở miệng hỏi.

“Mấy hôm trước bọn muội có đến tìm huynh, kết quả Dịch trưởng lão mới nói cho bọn muội biết là Sở sư muội bị thương nên huynh đi cầu thuốc giải”. Cảnh Nhượng Lan có chút thấp thỏm nói, nhìn một vòng vào trong phòng, “Hiện tại Sở sư muội thế nào rồi?”

“Ừm, vẫn tốt. Sẽ từ từ khá hơn”. Diệp Vân nhận nhạ nói.

“Nghe nói Sở sư muội bị trúng kịch độc?” Cảnh Nhượng Lan giấu tay phía sau lưng, cẩn thận hỏi.

“Ừm. Là độc gì còn chưa được rõ cho lắm”. Diệp Vân gật đầu.

“Diệp sư huynh, bọn muội có thể vào thăm Sở sư muội được không? Mặc dù lúc trước bọn muội có chuyên không vui, nhưng mà muội cũng không muốn thấy nàng ấy giống như bây giờ”. Cảnh Nhượng Lan chân thành nói, sau đó đưa tay từ phía sau lưng ra, trên tay nàng là một chiếc giỏ trúc đầy kín.

Cảnh Nhượng Lan có chút ngượng ngùng nói, “Diệp sư huynh hẳn là chưa có ăn cơm đi, muối cũng tiện đường mang một chút cơm đến cho huynh”.

Diệp Vân giật mình, liền cười nhẹ nhàng. Xem ra Cảnh Nhượng Lan này rất đơn thuần đáng yêu a.

“Vào đi”. Diệp Vân nghiêng người để cho hai người bọn họ vào phòng.

“Diệp sư huynh, huynh ăn cơm trước đi, vẫn còn nóng. Mấy ngày nay huynh vẫn bồn ba khắp nơi, khẳng định là chưa được ăn no đi”. Cảnh Nhượng Lan đi tới bên cạnh bàn, vội vàng đem đồ ăn trong giỏ trúc đặt lên mặt bàn. Bạch Tố Trinh cũng giúp nàng bày ra.

“Cám ơn các muối a”. Diệp Vân mỉm cười nói tạ ơn, quả thực là có chút đói bụng. Bạch Hồ nằm trên mặt bàn, ánh mắt híp lại nhìn hai nữ tử đang bận rộn kia, mũi hơi hử hử, trong lòng lại có chút vui sướng khi người gặp họa, ừm, chính là như vậy, nữ nhân thích chủ nhân cũng không có quan hệ gì cả. Không sao cả, tùy các người đi.

“Diệp sư huynh, huynh cũng mệt muốn chết rồi, nếu cứ luôn ở đây canh Sở sư muội sẽ lại càng mệt hơn a”. Cảnh Nhượng Lan ngồi ở một bên lo lắng nói.

“Không có gì, độc của Phi Nhi đã chậm rãi hóa giải. Ta chỉ là ở một bên nghỉ ngơi mà thôi”. Diệp Vân đang ăn cơm tùy ý nói.

“Vây, Diệp sư huynh cần phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt. Muối cùng với sư tỷ cũng đã bảo đảm với sư phó việc này, sư phó bảo bọn muối giúp mọi người điều tra xem là vật gì đã ăn vào Thanh Sơn”. Về mặt Cảnh Nhượng Lan nghiêm túc, “Bọn muối sẽ dốc toàn lực để đi điều tra”.

“Ha hả”. Diệp Vân nhìn nhìn vẻ mặt đầy căm phẫn của Cảnh Nhượng Lan nhàn nhạt cười, “Hiện tại còn chưa tra được gì, chỉ đành chờ Phi Nhi tỉnh. Đợi muội ấy tỉnh lại thì sẽ biết thôi”.

“Diệp sư huynh, mấy ngày nay huynh cũng đã mệt mỏi nhiều rồi, nếu không thì hôm nay huynh đi nghỉ ngơi đi, muối cùng với Cảnh sư muội sẽ ở lại trông giúp huynh”. Bạch Tố Trinh lúc này lên tiếng.

“Này, vậy thì làm phiền hai người quá rồi, vẫn cứ để ta tự mình làm đi”. Diệp Vân ngoại trừ không muốn làm phiền các nàng ra, còn có Diệp Vân không yên lòng giao Phi Nhi cho người ngoài như vậy.

Bạch Tố Trinh thấy Diệp Vân không có đồng ý cũng không có nói thêm gì nữa, chỉ yên tĩnh ngồi một bên chờ Diệp Vân ăn cơm tối. Cảnh Nhượng Lan quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Sở Phi Nhi, trong lòng có chút không đành lòng. Mặc dù mình rất chán ghét nha đầu bốc đồng này, nhưng cũng chưa chán ghét đến mức hận nàng không thể chết đi.

Ăn cơm xong, Cảnh Nhượng Lan cùng Bạch Tố Trinh cũng không có ở lại lâu liền rời đi.

Ngay lúc Diệp Vân chuẩn bị nằm úp sấp trên bàn ngủ một chút, lần này cửa cũng không hề đập mà trực tiếp được mở ra. Ngoài cửa Thanh Dịch vui tươi hơn hờ dãn theo một nữ đệ tử.

“Sư phó?” Diệp Vân có chút nghi hoặc.

“Tiểu tử, đi nghỉ ngơi đi. Nơi này có vị sư muội này là được rồi. Mấy ngày hôm nay đều là nhờ vị sư muội này chăm sóc vết thương trên người Phi Nhi đây”. Thanh Dịch giải thích, “Đêm nay để nàng ấy trông chừng giúp người đi”.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn nữ tử đứng bên cạnh Thanh Dịch kia, còn nữ tử kia cũng đang e lệ ngẩng đầu lên nhìn Diệp Vân. Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của sư phó, hẳn là lúc trước đều là sư phó coi chừng rồi vận công kéo dài tính mệnh giúp Phi nhi đi, nàng kia hẳn là chỉ đến giúp lau người liền rời đi. Mà đạo này lại chủ động muốn thay Diệp Vân trông nom, mục đích cũng là quá rõ ràng rồi.

“Đa tạ sư muội”. Diệp Vân cũng muốn ngủ một giấc thật ngon, vì thế liền đáp ứng.

“Diệp sư huynh, muối tên là Phương Thúy Nhi”. Nữ tử kia có chút e lệ nói.

“Phương sư muội, vậy phải làm phiền muội rồi. Ta ở cách vách, có chuyện gì thì muội gọi ta”. Diệp Vân mỉm cười gật đầu. Hiện tại Phi Nhi cũng không còn trở ngại gì lớn nữa, mà mình cũng đã bố trí kết giới bên người Phi Nhi rồi.

“Dạ, Diệp sư huynh cứ nghỉ ngơi cho tốt, nơi này có muối, không cần lo lắng”. Nữ tử tên Phương Thúy Nhi kia gật đầu nói.

“Đa tạ muội, ta sẽ nhớ ơn muội”. Diệp Vân lộ ra nụ cười tận đáy lòng, dẫn theo Bạch Hồ rời đi. Để lại Phương Thúy Nhi mặt đỏ tim đập đứng kia.

Thanh Dịch lão đầu khoe miệng co quắp, tiểu tử này đúng là biết lợi dụng người.

Đêm lạnh như băng, ở căn phòng sát vách, Diệp Vân đã đi vào giấc ngủ, bên gối đầu là Bạch Hồ đang ngủ say.

Đột nhiên, Diệp Vân bỗng nhiên mở mắt ra, khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng, chợt xoay người đứng lên liền xông ra bên ngoài. Bạch Hồ cũng xoay người đứng lên đi theo phía sau.

Quả nhiên tới!

Sắc mặt Diệp Vân trầm xuống, cái thứ gì đó kia quả nhiên tới. Kết giới mà mình bố trí bên người Phi Nhi bị thứ kia chạm vào. Rốt cuộc là vật gì đây?

Rất nhanh Diệp Vân đã vọt tới căn phòng của Sở Phi Nhi.

Trước mắt là một khung cảnh yên bình, nữ đệ tử tên Phương Thúy Nhi kia đang ghé vào nằm bên giường ngủ say sưa, mà Phi Nhi trên giường cũng vô sự. Duy nhất khác thường đó chính là cửa sổ bị mở toang. Diệp Vân không hề suy nghĩ gì, lao người ra ngoài cửa sổ đuổi theo.

Không có người! Tất cả mọi thứ xung quanh đều yên lặng như vậy

Tôi vô ảnh đi vô tung!

Rốt cuộc là vật gì? ! Ân vào Thanh Sơn có mục đích gì? Tới nay đến là muốn tìm Phi Nhi diệt khẩu đi. Vì cái gì vậy? Không cho người ta biết được thân phận của nó? ! Như vậy thì thứ này nhất định có thân phận gì đó mà cần che giấu. Là đệ tử Thanh Sơn hay vẫn là người ngoài? Người ngoài ~~~ Diệp Vân lập tức nghĩ tới Cảnh Nhục Lan cùng Bạch Tô Trình đến từ Hương Sơn Cốc. Sẽ là một trong hai người kia sao? Không có dấu vết nào chứng tỏ là người nào. Diệp Vân có chút phiền não.

“Chủ nhân, không có gì cả a”. Bạch Hổ nghi hoặc cũng điều tra xung quanh.

“Đã chạy “. Diệp Vân có chút bức mình, xem ra thứ này cũng rất lợi hại.

“Hắt xì”. Bạch Hổ đột nhiên khụt khịt cái mũi, hắt hơi một cái.

“Cảm lạnh ?” Diệp Vân quay đầu nhìn Bạch Hổ hỏi.

“Không”. Bạch Hổ cau mũi nói, “Có một mùi gì đó mà ta rất chán ghét. Nhưng mà đến nơi này liền biến mất”.

“Mùi vị chán ghét?” Diệp Vân nhú mày.

“Không biết”. Bạch Hổ ngáp một cái, “Nếu không còn chuyện gì, chúng ta lại trở lại đồng sàng cộng chẩm* đi”.

*Đồng sàng cộng chẩm: cùng giường chung gối

Diệp Vân không có tâm tư để ý tới cái miệng tùy tiện của Bạch Hổ, mà xoay người về lại gian phòng của Sở Phi Nhi, sau khi nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại mới quay về căn phòng sát vách.

Sáng sớm hôm sau cửa phòng của Diệp Vân liền bị gõ.

“Diệp sư huynh ~ Diệp sư huynh ~” ngoài cửa vang lên tiếng nói vội vàng của Phương Thúy Nhi.

Diệp Vân bỗng nhiên cả kinh, chẳng lẽ là Phi Nhi đã xảy ra chuyện gì? Tới hôm qua thoát nhìn cũng không có chuyện gì a. Diệp Vân rất nhanh mở cửa, liền thấy Phương Thúy Nhi đang mỉm cười, Phương Thúy Nhi nói: “Diệp sư huynh, Sở sư tỷ tỉnh rồi, huynh mau tới xem đi”.

“Hả? Thực sự sao?” Diệp Vân lộ ra tươi cười, đi tới căn phòng sát vách.

“Diệp sư huynh, quần áo của huynh ~~~” Phương Thúy Nhi có chút ngượng ngùng gọi Diệp Vân lại, Diệp Vân cúi đầu nhìn lại, mới thấy trên người mình chỉ mặc một bộ quần áo mỏng bên trong.

“A, ta đi mặc quần áo. Cảm ơn muội a, Phương sư muội”. Diệp Vân vội xoay người đi mặc quần áo .

Phương Thúy Nhi đứng ở cửa mặt đã hồng một mảng lớn. Lần đầu tiên thấy Diệp Vân ăn mặc tùy ý như vậy, tán ra nị lực khó nói nên lời.

Cùng Phương Thúy Nhi đi đến căn phòng sát vách, đi tới trước giường, Sở Phi Nhi đã sớm nghe thấy tiếng động, nhưng lại không thể nào nhúc nhích được.

“Sư huynh ~~~” Tiếng nói Sở Phi Nhi rất yếu ớt.

“Phi Nhi, muội đã tỉnh là tốt rồi”. Diệp Vân ngồi ở bên giường, cao hứng nắm lấy bàn tay của Sở Phi Nhi.

“Sư huynh, hình như muội đã mơ một giấc mơ rất dài”. Ánh mắt Sở Phi Nhi có chút mơ hồ. Khiến Diệp Vân có một cảm giác khác thường, nhưng mà khác thường ở chỗ nào Diệp Vân lại nghĩ không ra.

“Muội không có việc gì là được rồi, không nên suy nghĩ nhiều. Hiện tại phải nghỉ ngơi cho thật khỏe”. Diệp Vân an ủi, bỗng nhiên Diệp Vân nhớ tới nên hỏi Phi Nhi xem là ai đã tập kích nàng. “Phi Nhi, có nhớ dáng vẻ của người đã tập kích muội không?”

Sở Phi Nhi nhú mày, cực khổ lắc đầu nói: “Muội, không nhớ rõ, hoàn toàn không nhớ rõ”.

Diệp Vân nghe được đáp án này giật mình, không nhớ rõ? Không phải không nhìn thấy, mà là nói không nhớ rõ! Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có người động tay động chân với Sở Phi Nhi? Đêm qua hẳn là thứ kia chưa làm gì Phi Nhi a, tự mình đã bày kết giới mà .

“Sư huynh, muội rất đói”. Sở Phi Nhi nhẹ giọng nói .

“Đề muội đi làm”. Lúc này Phương Thúy Nhi lên tiếng .

“Rất cảm ơn muội, Phương sư muội”. Diệp Vân quay đầu cảm kích nói với Phương Thúy Nhi.

“Không ~ không khách khí”. Phương Thúy Nhi nhìn vào ánh mắt Diệp Vân, ngượng ngùng cúi đầu chạy nhanh ra phòng.

“Phương sư muội Đông Đường sao lại ở đây?” Sở Phi Nhi nghi hoặc nhìn Diệp Vân hỏi.

“Tôi đây chăm sóc cho muội a, muội cũng đã hôn mê nhiều ngày rồi”. Diệp Vân nhìn sắc mặt Sở Phi Nhi đã hồng hào hơn trước nhiều, trong lòng cũng an tâm chút

“Dạ”. Sở Phi Nhi nhàn nhạt đáp một câu, không nói thêm gì.

Khi Phương Thúy Nhi đem cháo bụng tới, Sở Phi Nhi ăn qua một chút sau đó liền nghỉ ngơi.

Diệp Vân kéo Phương Thúy Nhi ra ngoài cửa: “Phương sư muội, đêm qua vất vả cho muội rồi, muội trở về nghỉ ngơi đi, đêm nay không cần qua đây. Ta sẽ chăm sóc cho Phi Nhi”.

“Diệp sư huynh, đừng quá mệt mỏi a”. Phương Thúy Nhi lo lắng nói. Diệp Vân đối Sở Phi Nhi sủng ái trên dưới Thanh Sơn ai cũng đều biết. Trong lòng Phương Thúy Nhi cũng rất hâm mộ cùng đố kỵ. Nhưng mà Phương Thúy Nhi hiểu rõ, nếu như biểu hiện ra là chán ghét Sở Phi Nhi vậy thì vĩnh viễn sẽ không chiếm được cảm tình của Diệp Vân. Nhưng nếu như không màng tới gì đến chăm sóc cho Sở Phi Nhi, trong lòng Diệp Vân nhất định sẽ nhớ nàng.

“Ừm. Trở lại nghỉ ngơi thật tốt đi”. Diệp Vân mỉm cười nói .

Phương Thúy Nhi quay trở về, nhưng mà, sau lần này, liền không thấy xuất hiện nữa. Có lẽ, nên nói không còn sống mà xuất hiện nữa.

Vào lúc ban đêm, Phương Thúy Nhi đã chết.

Vào buổi trưa ngày hôm sau trong một góc phòng của Đông Đường có đệ tử phát hiện thi thể dử tợn của nàng

Phương Thúy Nhi chết một cách lạ lùng như vậy Diệp Vân cũng không có biết được. Đơn giản là vì thi thể của Phương Thúy Nhi đến buổi trưa mới phát hiện, mà sáng sớm hôm đó Diệp Vân được báo có người tới tìm ‘hắn’, nói là có chuyện quan trọng. Người nọ đang ở phòng tiếp khách chờ Diệp Vân.

Diệp Vân trong lòng buồn bực, là ai đến tìm mình vậy? Gần đây sao mà có nhiều chuyện như vậy?

Khi Diệp Vân đi tới phòng khác, thấy người đến tìm mình kia mà kinh hãi.

Người tới không phải ai khác, chính là người mười năm trước đưa mình tới Thanh Sơn – Phi Kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nguyên nhân như thế

Phương Thúy Nhi chết một cách lạ lùng như vậy Diệp Vân cũng không có biết được. Đơn giản là vì thi thể của Phương Thúy Nhi đến buổi trưa mới phát hiện, mà sáng sớm hôm đó Diệp Vân được báo có người tới tìm ‘hắn’, nói là có chuyện quan trọng. Người nọ đang ở phòng tiếp khách chờ Diệp Vân.

Diệp Vân trong lòng buồn bực, là ai đến tìm mình đây? Gần đây sao mà xảy ra nhiều chuyện vậy kia?

Khi Diệp Vân vừa tới phòng khác, thấy được người đến tìm mình mà kinh hãi.

Người tới không phải ai khác, chính là người mười năm trước đưa mình tới Thanh Sơn – Phi Kiếm! Mà Phi Kiếm lại vẫn trẻ tuổi như trước, vẻ ngoài không có bất kỳ biến hóa gì. Vẫn trẻ tuổi thanh tú như vậy. Khi Phi Kiếm thấy Diệp Vân xuất hiện ở cửa, đáy mắt lộ ra tia kinh ngạc cùng mừng rỡ.

Đệ tử đi thông báo đi ra, trong phòng tiếp khách cũng chỉ còn Diệp Vân cùng Phi Kiếm.

“Tiểu chủ, người đã trưởng thành rồi, những năm gần đây người sống tốt không?” Phi kiếm đề nén cảm khái trong lòng, rốt cuộc thốt ra được một câu. Phi Kiếm cũng không để ý đến Bạch Hổ đang hí mắt ngồi trên vai Diệp Vân, chỉ cho là Diệp Vân nuôi một con linh thú xinh xắn.

“Đúng vậy, ta đã trưởng thành, mà ngươi lại vẫn trẻ như vậy. Như ngươi thấy. Ta rất tốt”. Diệp Vân mỉm cười, “Trưởng Tôn gia thế nào?”

“Tiểu chủ ~” Sâu trong ánh mắt Phi Kiếm khi nhìn Diệp Vân hình như có chút mâu thuẫn, phải mở miệng như thế nào đây, Trưởng Tôn gia cũng chưa

từng làm bất cứ chuyện gì vì đứa bé trước mắt này, hiện tại lại đến tìm ‘hắn’ để xin giúp đỡ.

“Trưởng Tôn gia đã xảy ra chuyện?” Diệp Vân thấy được mâu thuẫn nơi đáy mắt Phi Kiếm, trong lòng dâng lên một dự cảm không hay. Gia đình đó, chính là nơi đầu tiên khiến mình cảm thấy ám áp khi đến thế giới này. Ngay cả bản thân mình cũng không hy vọng nhà đó xảy ra chuyện gì.

“Tiểu chủ, Trưởng Tôn gia cũng không có cho người được cái gì, chủ nhân còn đem người lúc còn nhỏ ném vào Thanh Sơn mặc kệ. Theo lý, người cũng không có lý do gì phải giúp chúng ta. Vì thế, lần này chủ nhân đề cho ta tới đây xin người giúp đỡ, cho dù người có không ra tay tương trợ, chúng ta cũng sẽ không oán hận nửa câu”. Sắc mặt Phi Kiếm lúc này có chút trầm trọng.

“Ai nói Trưởng Tôn gia không cho ta cái gì?” Diệp Vân nhàn nhạt nở nụ cười. Sinh mệnh lần thứ hai này không phải là Trưởng Tôn gia cho nàng sao? Hơn nữa khi đến thế giới này Trưởng Tôn gia còn cho nàng một thứ vô cùng quý giá, đó chính là — âm áp.

“Tiểu chủ?” Phi Kiếm có chút kinh ngạc nhìn Diệp Vân đang cười. Đứa nhỏ trước mắt này cũng không giống như đang châm chọc hay là khách sáo, mà là ngữ khí chân thành.

“Nói đi, có phải Trưởng Tôn gia gặp phải phiền phức gì hay không?” Trong lòng Diệp Vân hiểu rõ, Phi Kiếm đến đây xin mình giúp đỡ còn nói cho dù mình không ra tay tương trợ cũng không oán giận nửa câu, vậy chứng tỏ lần này Trưởng Tôn gia thực sự là gặp phải phiền toái. Nếu không cũng sẽ không lên tận Thanh Sơn cầu mình giúp đỡ.

“Này, tốt nhất vẫn là tiểu chủ quay về nhà một lần đi. Mẫu thân người bệnh nặng đã lâu, vẫn luôn muốn gặp người. Phòng chừng không kéo dài được nữa”. Phi Kiếm cũng không nói rõ là chuyện gì, mà bảo Diệp Vân quay về một chuyến liền rõ. Ngay khi Diệp Vân rời đi không lâu, Liễu Yên Yên bởi vì con gái rời đi vẫn không có tin tức, lâu ngày nhớ nhung cuối cùng sinh bệnh, hơn nữa bệnh liền không chữa khỏi.

“Cái gì?” Diệp Vân vừa nghe thất kinh, vị nữ tử ôn nhu dịu dàng kia bị bệnh nặng không dậy nổi sao?

“Dạ, tiểu chủ quay về gặp mặt phu nhân lần cuối đi”. Sắc mặt Phi Kiếm cũng không hề tốt.

“Được, chúng ta khởi hành ngay lập tức. Ta đi nói cho sư phó một tiếng”. Diệp Vân trong lòng lo lắng, vị nữ tử dịu dàng kia, bất luận thế nào mình cũng không muốn để cho nàng như vậy. Sau khi bảo Phi Kiếm ở lại phòng khách chờ một lúc, Diệp Vân xoay người đi ra ngoài cửa tiến về phía phòng Thanh Dịch.

Diệp Vân tìm thấy sư phó cũng nói đại khái tình huống, chỉ nói là trong nhà có người bệnh nặng cũng không có nói ra thân phận của mình.

Thanh Dịch lão đầu kia ánh mắt quái dị nhìn Diệp Vân vô cùng khó chịu: “Tiểu tử, ngươi còn có người nhà? Ta còn tưởng rằng ngươi là nhảy ra từ tảng đá chứ”.

Khóe miệng Diệp Vân co quắp: “Hiện tại có thứ gì đó ẩn nấp trong Thanh Sơn, Phi Nhi lại trúng độc trong người, theo lý đệ tử không nên ở lúc này rời đi, nhưng mà mẫu thân lại bị bệnh nặng muốn gặp mặt ta lần cuối ta nhất định phải trở về”.

“Biết rồi, tiểu tử, ngươi đi đi, nơi này có ta a. Còn có chương môn cùng các trưởng lão nữa”. Thanh Dịch an ủi, “Ngươi an tâm đi, mọi chuyện tốt hơn rồi quay về, không cần nóng vội”.

“Dạ”. Diệp Vân trầm trọng gật gật đầu, bỗng nhiên ôm Bạch Hồ đang híp mắt ngủ trên vai xuống.

“Chủ nhân?” Bạch Hồ mất buồn ngủ mông lung nhìn Diệp Vân không rõ Diệp Vân muốn làm gì.

“Bạch Hồ, ngươi ở lại quan sát. Có tình huống khác thường gì thì hãy cấp báo cho sư phó. Không có việc gì thì đi ra ngoài đi dạo một chút, đi thăm dò điều tra”. Diệp Vân dặn dò.

“A? Chủ nhân người muốn đi đâu? Đừng bỏ ta lại mà”. Bạch Hồ vừa nghe vậy liền sốt ruột, giãy khỏi tay Diệp Vân rồi nhào vào trong lòng Diệp Vân.

“Ta có chuyện phải xử lý, không thể dẫn ngươi đi cùng. Con người nhìn thấy ngươi sẽ bị rối loạn, Thanh Sơn hiện tại chính là lúc cần dùng đến ngươi, ngươi thay ta coi chừng cho tốt”. Diệp Vân dỗ Bạch Hồ.

Bạch Hồ ngơ ngẩn: “Chủ nhân, người muốn xuống núi?”

“Ừ, ngươi ngoan ngoãn chờ ta trở lại”. Diệp Vân đem Bạch Hồ ôm xuống, “Trong khoảng thời gian ta không có ở đây ngươi hãy nghe lời sư phó, không được đến quảng trường dùng pháp thuật thổi bay váy của các nữ đệ tử, không được ném người của ta, hiểu chưa?”

Bạch Hồ bất mãn run run tai, hữu khí vô lực đồng ý.

Thanh Dịch ở một bên nhìn, nghe được câu cuối của Diệp Vân thiếu chút nữa thổ huyết. Một người một hồ này thật đúng là cực phẩm.

Nhận lấy Truyền Âm Phù Thanh Dịch đưa, Diệp Vân cáo biệt Thanh Dịch cùng Bạch Hồ liền chuẩn bị rời đi, Diệp Vân cũng không muốn báo cho Phi Nhi biết, nha đầu kia mà biết lại không quan tâm đến thân thể của mình mà theo tới gây ra chuyện phiền toái. Không nói đến thân thể của nàng không cho phép, lần này quay về sẽ phải lấy chân thân thật để gặp người nhà Trưởng Tôn gia.

Diệp Vân mang theo Phi Kiếm ngự kiếm phi hành rời khỏi Thanh Sơn bay trên cao, công lực của Diệp Vân lúc này đã có thể ngự kiếm bay trên tầng

mây, đã không còn phải lo lắng sẽ quấy nhiễu đến dân chúng trên mặt đất.

Phi Kiếm có chút không được tự nhiên nhẹ nhàng ôm thắt lưng Diệp Vân, nhưng trong lòng cảm thấy tiểu chủ lúc này so với ngày xưa thật khác xa. Đứa nhỏ trầm ổn năm đó đã thực sự trưởng thành. Đã có thể ngự kiếm phi hành cao mà nhanh như vậy .

“Là ở nơi đó đúng không?” Bay một lúc, Diệp Vân ngự kiếm trôi lơ lửng trên bầu trời, chỉ vào một tòa nhà lớn trong kinh thành Nhiều Thiên quốc hỏi.

Phi Kiếm trong lòng kinh ngạc, tiểu chủ rời đi đã lâu như vậy, hơn nữa chỉ có một lần như vậy thôi mà nhớ được Trường Tôn gia.

“Đúng vậy, tiểu chủ. Hiện tại xuống đó ngay chỉ sợ không được tiện cho lắm a”. Phi kiếm khó xử trả lời. Đúng vậy, đang ban ngày mà hai người nghênh ngang hạ xuống đây, không làm cho rối loạn mới là lạ.

Diệp Vân khẽ nhủ mảy, xem ra chỉ có thể hạ xuống ngoài thành rồi đi vào. Nghĩ tới đây, Diệp Vân ngự kiếm bay ra ngoài thành một đoạn, ở một nơi hẻo lánh không một bóng người liền hạ xuống.

Diệp Vân cùng Phi Kiếm đi bộ về phía trước, dọc theo đường đi Diệp Vân đi vội không hề nói lời nào, đơn giản là trong lòng nàng đang nhớ tới nữ tử ôn nhu – Liễu Yên Yên, không biết bây giờ nàng thế nào rồi.

Đi hơn nửa canh giờ, mới đến một trấn nhỏ, Phi Kiếm đi thuê một cỗ xe ngựa, hai liền hướng về phía trong thành mà đi.

Vừa tới cửa thành, lại xảy ra chuyện.

Cửa thành người người ra vào, hai bên đầy áp người, mà ở giữa để thừa lại một con đường trống trải, có binh lính duy trì trật tự không cho dân chúng đi qua.

Diệp Vân cùng Phi Kiếm xuống xe ngựa đến gần, liền nghe thấy có dân chúng đang kháng nghị, có cầu tình, có chửi bới .

“Dựa vào cái gì không cho chúng ta vào thành?”

“Quan lão gia a, mau cho chúng ta vào thành đi, hôm nay vợ ta sẽ sinh a”.

“Dựa vào cái gì mà ngăn đường vào của chúng ta? Dựa vào cái gì để cho bọn họ qua?”

“Thái tử điện hạ cũng không có hoành hành như vậy, vì sao chỉ là con của thái phó thôi mà bá đạo như vậy?”

“Có chuyện gì vậy?” Diệp Vân quay đầu lại hỏi Phi Kiếm

“Đây chính là nguyên nhân gọi chủ nhân về”. Phi kiếm có chút bất đắc dĩ nói .

Hả? Diệp Vân nghi hoặc khó hiểu. Cái này thì có quan hệ gì với mình chứ?

“Nhìn kia, bên kia. Người cưỡi ngựa kia là con trai Thái Phó, còn trong xe chính là con gái của Thái Phó. Hoàng thượng hiện tại rất là tin tưởng Thái Phó, thậm chí chẳng phân biệt được trắng đen. Thái Phó thỉnh cầu hoàng thượng lập con gái mình làm thái tử phi. Nhưng mà thái tử chết sống không chịu, cũng nói đã có hôn ước cùng với tiểu chủ. Nhưng bởi vì tiểu chủ người không ở nhà, Thái Phó vẫn luôn gây sự, bắt thái tử điện hạ phải giải trừ hôn ước, sau đó lập nữ nhi của mình làm thái tử phi”. Phi Kiếm đề thấp tiếng nói nói bên tai Diệp Vân.

“Lúc nào thì ta có hôn ước với hắn?” Diệp Vân nghi hoặc hỏi.

“Ngay khi tiểu chủ vừa rời đi, thánh chỉ liền ban xuống”. Phi Kiếm giải thích.

“A ~” Diệp Vân nhàn nhạt đáp một câu sau đó nhìn theo ánh mắt Phi Kiếm, liền thấy trên con ngựa cao to kia có một thiếu niên vênh váo tự đắc ngồi trên, bên cạnh là một chiếc xe ngựa xa hoa vô cùng, tùy tùng phía sau đông nghìn nghịt. Khí thế quả thật làm cho người liú lười. Nhưng trong lòng có chút cười khở, năm đó đứa bé kia nói thương cho mình chính là thương như vậy sao, lập mình làm thái tử phi?

“Hủy bỏ thì hủy bỏ, có vấn đề gì chứ?” Diệp Vân tùy ý nói một câu. Mười năm trước tuy là mình có cứu đứa bé kia, sau này mình cùng với hắn căn bản cũng không có giao thiệp gì nữa, hủy bỏ cũng là chuyện tốt.

“Vấn đề chính là làm thế nào thái tử điện hạ cũng không chịu hủy bỏ a”. Phi Kiếm thở dài, “Vì thế hiện tại Thái Phó nhắm vào Thừa Tướng khắp nơi, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ áp dụng thủ đoạn hèn hạ nào đó để đối phó với Thừa Tướng”.

Diệp Vân nhủ mảy, có chút khó hiểu sao mà tên thái tử kia lại chấp nhất như vậy

“Dựa vào cái gì mà ngăn đường đi của chúng ta? Chẳng qua hắn cũng chỉ là con của Thái Phó, không phải thái tử cũng không phải hoàng thượng”. Nam nhân trung niên đứng bên cạnh Diệp Vân nhỏ giọng nói thầm .

“Cầu nô tài tọ gan, nguoi nói cái gì? !” Không ngờ, lời này lại bị thiếu niên ngồi trên lưng ngựa kia nghe được, thiếu niên giận tím mặt, vung roi trong tay đánh mạnh về phía này.

Chương 57: Thần thú Thanh Long

“Cầu nô tài, ngươi nói cái gì?!” Không ngờ lời này lại bị thiếu niên ngồi trên lưng ngựa kia nghe thấy được, thiếu niên giận tím mặt, vung roi ngựa trong tay lên đánh về phía này.

Chiếc roi xé gió sắc bén trong không trung, tất cả mọi người vì người kia mà đổ mồ hôi, cho là hắn sẽ bị đánh cho chết mất. Trong lòng cũng đều than thở sao mà người này lỗ mãng vậy, con trai thái phó – Tư Không Minh luôn luôn ngang ngược, coi mạng người như cỏ rác. Sao có thể ở ngay trước mặt hắn mà chống đối như vậy?

Nhưng mà, cũng không có giống như mọi người nghĩ sẽ có tiếng kêu thảm thiết, nam tử kia cũng không có cảm thấy đau đớn gì.

Trong nháy mắt xung quanh lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người mở to mắt nhìn một màn trước mắt. Roi ngựa của Tư Không Minh bị thiếu niên tuyệt mỹ kia nắm chặt trong tay, về mặt lãnh ngạo của thiếu niên kia khiến cho người ta không thể nào mở mắt mà nhìn được.

“Ngươi! Ngươi lớn mật!” Tư Không Minh chưa từng bị người nào ngang nhiên phản kháng như vậy, thẹn quá hóa giận muốn rút roi ngựa của mình về. Roi ngựa trong tay lại không hề nhúc nhích tí nào.

“Vị đại thúc này có nói cái gì sai sao? Ngươi là thái tử? Hay là hoàng thượng?” Diệp Vân cười lạnh, “Ngươi chẳng là cái gì mà dám kiêu ngạo như vậy. Người to gan là ngươi mới đúng?”

Dân chúng chung quanh trong lòng âm thầm trầm trồ khen ngợi, nhưng trong lòng cũng thay vì thiếu niên tuấn mỹ này lo lắng. Làm nhục con thái phó như vậy, kết quả nhất định rất là thảm.

“Ngươi! Làm càn, ngươi có biết ta là ai không?” Tư Không Minh đỏ bừng mặt, liều mạng kéo roi ngựa trong tay, “Ta chính là con thái phó! Bỏ tay ra cho ta”.

“A! Ngươi là con của thái phó!” Diệp Vân giả vờ kinh ngạc.

Tư Không Minh thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Vân trong lòng không khỏi có chút đắc ý, đã nói sao lại có người dám ngang nhiên phản kháng như vậy, thì ra là người bên ngoài không biết tới mình.

“Vậy sao, ta buông ra”. Diệp Vân nở nụ cười trên tức, chột buông lỏng roi ngựa trong tay mình ra. Bất ngờ không kịp đề phòng chiêu ấy làm cho Tư Không Minh bị ngã lăn xuống ngựa, té ngã mặt xám mảy tro.

Dân chúng chung quanh cũng nhìn không được nữa ồn ào cười rộ lên, bọn quan binh cũng liều mạng nhìn cười.

“Ta thấy là ngươi muốn chết!” Tư Không Minh thẹn quá hóa giận bò dậy gào thét, vung roi ngựa trong tay về phía người hầu sau ngựa: “Ngu xuẩn, còn đứng ngây đó làm gì? Bắt người lại cho ta”. Lúc này Tư Không Minh cũng không dám vung roi về phía Diệp Vân nữa, sợ hãi lại tái xuất hiện cảnh mất mặt như vậy nữa.

“Theo ta thấy ngươi mới là kẻ muốn chết!” Diệp Vân khề quát một tiếng, tiến lên nhẹ nhàng tung một chưởng về phía con ngựa của Tư Không Minh, con ngựa kia hí vang một tiếng sau đó nhảy dựng lên lao thẳng về phía Tư Không Minh, đem Tư Không Minh đè bẹp phía dưới. Mà con ngựa kia lại không hề bị làm sao, dùng sức đập đập bốn chân đè lên Tư Không Minh khiến hắn thiếu chút nữa hết hơi mà chết. Cuối cùng con ngựa cũng đứng lên, mà đáng về chặt vật thảm hại của Tư Không Minh khiến mọi người xung quanh cười vang.

“Vô liêm sỉ, lũ bất tài các ngươi? Còn không mau bắt lũ dân đen này lại cho ta!” Tư Không Minh hỗn hển gào thét với mấy người đang đỡ hắn dậy.

“Đại ca, có chuyện gì vậy?” Động tĩnh bên ngoài lớn như vậy khiến Tư Không Oanh ở bên trong xe ngựa cũng nghe thấy, xóc rèm xe ngựa lên xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

“Không có việc gì, chỉ là tên dân đen gây hấn sinh sự mà thôi”. Tư Không Minh đứng vững lại cố gắng che dấu chặt vật cùng xấu hổ của mình.

“Dân đen?” Tư Không Oanh nhìn Tư Không Minh vô cùng chặt vật mà kinh ngạc, nàng chưa từng thấy đại ca của mình nhếch nhác đến như vậy. Là người phương nào lớn mật trêu đùa đại ca như vậy? Tư Không Oanh cảm tức nhìn về bên cạnh, khi thấy Diệp Vân lạnh lùng sừng sững đứng một bên mà ngây dại. Người này chính là tên dân đen trong miệng đại ca sao? Một tên dân đen mà lại tuấn mỹ như vậy sao?

“Lên cho ta!” Tư Không Minh hét lên, mệnh lệnh cho tùy tùng xông lên bắt Diệp Vân.

Một đám người như ong vỡ tổ vọt lên, Diệp Vân cũng không thèm liếc mắt một cái, chỉ tung ra một chưởng về phía đám người đang xông tới trước mặt kia, người đầu tiên lao tới kêu lên một tiếng sau đó bay về phía sau. Một lực đạo vô cùng lớn đánh lên mọi người phía sau, tất cả đều ngã trên mặt đất,

ngã nhào ra ra đất không dậy nổi. Kỳ thực những người này cũng không hề bị thương, nhưng trong lòng tất cả đều hiểu hôm nay gặp phải cao nhân, bảo toàn tính mạng là quan trọng. Cứ giả vờ giả vịt là được.

Tư Không Minh thấy tình trạng như vậy, trong lòng có chút sợ hãi. Tư Không Oanh lại ngơ ngẩn nhìn một màn trước mắt đến thất thần.

“Ngươi đã ngăn trở đông đảo bách tính rồi lại còn ăn nói càn rỡ như vậy, con thái phó sao?” Diệp Vân cười lạnh, “Hôm nay có phải ta nên vì dân mà trừ hại hay không?”

“Ngươi, ngươi muốn làm gì? Ta chính là con thái phó!” Trong mắt Tư Không Minh xuất hiện tia hoảng sợ. Thân thủ của người thiếu niên này vừa rồi mình cũng đã thấy rõ, nếu như hắn ta muốn, thực sự là có thể giết mình mất.

“Tiểu chủ, nếu như lúc này hắn có sơ xuất gì, tên thái phó kia nhất định sẽ trách trên người thừa tướng”. Phi Kiếm nhỏ giọng nói một câu.

Diệp Vân hơi nhíu mày, xem ra chuyện này vẫn cần phải trị tận gốc, nếu không chỉ là đánh bọn họ hay là giết bọn họ cũng chỉ là trị phần ngọn mà thôi, lại còn mang thêm phiền phức đến cho Trưởng Tôn Trần Uy nữa.

“Cút đi”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, “Nếu như ngươi không muốn tính mạng của ngươi hôm nay liền để lại nơi này thì nhanh cút đi cho ta. Lập tức nhường đường”.

Diệp Vân dứt lời cũng không thèm liếc nhìn Tư Không Minh thêm một cái, xoay người đi về phía cửa thành, không có bất kỳ người nào dám tiến lên ngăn cả nòng nữa, đều tự giác nhường đường. Diệp Vân đi vài bước lại chợt dừng chân xoay người lại, khiến đám tùy tùng bên cạnh cả kinh.

“Đều đi đi. Không cần đứng ở đó chờ”. Diệp Vân quay đầu lại nhàn nhạt nói với dân chúng đang ngây ngẩn đứng chỗ kia.

Dân chúng ồn ào hẳn lên tiến về phía cửa thành mà đi, tất cả mọi người đều hiểu con của thái phó cũng không thể nào bắt nhiều người như vậy để trút giận, lúc này hẳn đã không thể khống chế được nữa.

Tư Không Minh nghiêng răng nghiêng lợi, còn muốn nói gì đó. “Đại ca!” Lúc này Tư Không Oanh ở xe ngựa phía sau lại lên tiếng gọi hắn lại, Tư Không Minh khó hiểu nhìn Tư Không Oanh, mà Tư Không Oanh chỉ nhẹ lắc đầu, sau đó vẫy tay ý bảo Tư Không Minh lên xe ngựa. Tư Không Minh cũng cảm thấy ở ngoài này chỉ thêm mất mặt, vội chui lên xe ngựa.

“Khởi hành”. Tư Không Oanh lên tiếng ra lệnh người bên ngoài sau đó liền buông rèm xe xuống.

“Tiểu muội, sao muội lại buông tha cho tên dân đen kia như vậy?” Tư Không Minh cắn răng phẫn hận hỏi.

“Huynh đánh thắng được người ta sao?” Tư Không Oanh tức giận phản bác .

Tư Không Minh yên lặng, không cam lòng nắm chặt tay lại.

“Chúng ta làm chính sự quan trọng hơn, đã quên việc phụ thân giao cho huynh sao?” Mặc dù Tư Không Oanh kinh diễm với sự tuấn mỹ của thiếu niên vừa rồi, nhưng cũng không có quên chuyện Thái phó đã dặn dò.

“Không phải là đi tìm thái tử đang săn thú bên ngoài sao? Cùng hắn săn thú, trò chuyện. Tạo mối quan hệ tốt, để cho hắn sớm nghĩ thông suốt, hủy bỏ hôn ước đáng buồn cười kia”. Tư Không Minh hữu khí vô lực nói, trong giọng nói tràn đầy không kiên nhẫn.

“Biết vậy là được rồi. Làm cho thái tử sớm lập muội làm phi, sau đó đợi đến khi thái tử đăng vị, khi đó muội chính là hoàng hậu . Lúc ấy huynh muốn tìm ai tính sổ mà chả được? Đến lúc đó tịch thu gia sản nhà hắn là được”. Đây mắt Tư Không Oanh hiện lên sự độc ác đáng sợ, “Phụ thân còn có thể làm cho hắn sống không bằng chết, huynh quên rồi sao?”

“Đừng vậy! Còn có thể kiếm cơ diệt cửu tộc hắn! Phụ thân thân thông quảng đại như vậy, ta còn sợ gì hắn chứ?” Tư Không Minh giật mình đấm tay vào nhau, hắc hắc cười rộ lên, “Vẫn là tiểu muội rất tốt với ta”.

Tư Không Oanh hơi hơi híp mắt lại, trong đôi mắt hiện lên hàn quang, không nói gì thêm.

Trên đỉnh cửa thành, nơi mà mọi người không thấy được, có một người lẳng lặng đứng ở nơi đó. Trên vai người nọ có một con rắn toàn thân màu xanh. Mà người này không phải ai khác chính là Lạc Tâm Hồn. Con vật trên bả vai hắn cũng không phải là tiểu sùng vật, đó chính là một trong tứ đại thần thú – Thanh Long.

“Chủ nhân, sao mà người lại đi theo cái tên nữ giả nam trang kia vậy?” Thanh Long vung vung móng vuốt, nhìn theo ánh mắt Lạc Tâm Hồn nhìn về phía Diệp Vân.

Lạc Tâm Hồn trầm mặc, không nói một lời.

“Chủ nhân, chẳng lẽ có nhiệm vụ gì? Nhất định phải đi theo người kia?” Thanh Long chớp chớp mắt kiên trì không ngừng hỏi.

Lạc Tâm Hồn trầm mặc như trước, đưa mắt nhìn theo Diệp Vân vào thành.

“Chủ nhân, hay là để ta kể chuyện cười cho người nghe nha? Ngày xưa, có một tên địa chủ đặc biệt thích khoe khoang, mọi người chung quanh đều vô

cùng chán ghét hẳn. Nhà tên địa chủ này, có một tên người ở rất ngoan. Tên người ở này không thể nói~~~~” Thanh Long lải nhải bên tai Lạc Tâm Hồn bắt đầu câu chuyện nó cho là buồn cười.

Nói thật lâu, Lạc Tâm Hồn lại trầm mặc nhìn phương xa.

“Chủ nhân, vì sao người không cười? Chẳng lẽ không buồn cười sao? Vậy ta kể tiếp một chuyện”. Thanh Long chớp chớp mắt lại chuẩn bị bắt đầu dùng ngôn ngữ để tra tấn.

Lạc Tâm Hồn đưa tay tóm lấy Thanh Long trên vai xuống, chột ném mạnh nó lên không trung, còn hắn lại lác mình đi về phía khác. Từ hai ngày trước gặp được thần thú Thanh Long, Lạc Tâm Hồn đều sắp nổi điên rồi. Giống như một con ruồi suốt này lải nhải bên tai hắn, nó thích nhất là kể một số câu chuyện cười không hề buồn cười chút nào.

“A, chủ nhân, sao người lại ném ta lên không trung vậy? Là để rèn luyện năng lực phản ứng của ta sao? Yên tâm, chủ nhân, năng lực phản ứng của ta tuyệt đối là lợi hại nhất trong các thần thú. Tuyệt đối sẽ không khiến chủ nhân mất mặt đâu. Thực sự. Không tin, chủ nhân lại ném thử lại đi. A, không, chủ nhân, người ném mấy lần cũng được”. Thanh Long ở giữa không trung linh hoạt lộn mấy vòng sau đó lại bình yên rơi lại trên vai Lạc Tâm Hồn, tiếp tục thi hành cực hình ngôn ngữ với Lạc Tâm Hồn, “Chủ nhân, người lại muốn đi theo người kia sao? Ừm, không quan hệ gì cả, chủ nhân người đi đâu ta sẽ theo đó”.

Lạc Tâm Hồn không thèm để ý đến Thanh Long đang lải nhải trên vai, mà vội vàng đi theo.

Diệp Vân cùng Phi Kiếm đi thẳng đến phủ thừa tướng. Trên đường, Diệp Vân tùy ý hỏi: “Vì sao hoàng thượng lại tin tưởng Thái phó một cách mù quáng như vậy?”

“Hình như thái phó không phải là người thường. Lừa hoàng thượng sẽ luyện chế ra đan dược trường sinh bất lão, hàng năm hoàng thượng đều sẽ cấp cho thái phó một khoản tiền rất lớn.” Phi Kiếm trầm ngâm nói, “Ta cùng chủ nhân đều đoán có lẽ thái phó là người tu hành. Nhưng mà người tu hành không thể nhúng tay vào phạm thế. Chỉ đành chờ tiểu chủ về dò xét”.

“Ừ”. Diệp Vân gật gật đầu. Nếu thái phó kia thực sự là người tu chân, nàng lại thật muốn nhìn một chút xem kẻ nào lại trắng trợn can thiệp và chuyện trần thế như vậy.

“Tiểu chủ, chúng ta vào theo cửa sau, phải để cho chủ nhân lấy Ngọc Linh Lung trên tay người đi mới được”. Phi Kiếm nói.

“Ừm. Thứ này ta không thể tự lấy ra được, nhưng lại có thể tự mình khám vào”. Diệp Vân gật đầu đáp lời.

Phi Kiếm vừa nghe Diệp Vân nói mà giật mình. Ý Diệp Vân là vật kia đã bị người khác lấy ra, nhưng lại bị nàng khám trở về? ! Chẳng lẽ tiểu chủ đã có người trong lòng? Không đúng! Nếu như động tâm, thì Ngọc Linh Lung kia sẽ vỡ vụn, nhưng mà tiểu chủ còn nói là khám nó trở lại. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Đi thôi, Phi Kiếm”. Diệp Vân nhìn cửa sau trước mặt, biểu tình có chút phức tạp, “Mười năm rồi”.

Phi Kiếm mở cửa cho Diệp Vân, dẫn Diệp Vân đi vào. Vẫn là hậu viện yên tĩnh như vậy, không có hơi người. Vẫn là con đường kia, vẫn dẫn tới trước căn phòng kia.

“Chủ nhân, tiểu chủ đã trở về”. Phi Kiếm đứng ở ngoài cửa cung kính nói.

“Người đã trở về”. Giọng nói yếu ớt kia lần thứ hai vang lên trong lòng Diệp Vân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Trò hay chỉ mới bắt đầu

“Chủ nhân, tiểu chủ đã trở về”. Phi kiếm đứng ở ngoài cửa cung kính nói.

“Người đã trở về”. Giọng nói yếu ớt kia lần thứ hai vang lên trong lòng Diệp Vân.

“Đúng vậy, lão đầu, ta đã trở về, có phải là ngài rất nhớ ta hay không?” Diệp Vân nhạo báng, đẩy cửa ra bước vào.

Phi Kiếm há to miệng, chưa từng có người dám bất kính với chủ nhân như vậy đâu. Nhưng mà vì sao mình không hề cảm thấy bất ngờ chút nào?

“Ha ha, cuộc sống ở Thanh Sơn thế nào?” Chủ nhân của giọng nói kia xoay người lại, vẫn là dáng vẻ trẻ tuổi y như mười năm trước, chỉ là giọng nói lại già nua thêm mà thôi.

“Nhìn sẽ biết, ta sống rất tốt”. Diệp Vân tùy tiện ngồi xuống bên cạnh, đánh giá người nói chuyện. Trong lòng vô cùng hiếu kỳ về tuổi tác của người này? Đã thủ hộ ở Trường Tôn gia bao lâu rồi?

“Phi Kiếm, đi châm trà”. Lão tổ tông Trường Tôn Trung Lam nhàn nhạt phân phó một câu.

“Ài, không cần, mau lấy Ngọc Linh Lung trên tay ta ra đi, ta đi gặp bọn họ”. Diệp Vân chỉ chỉ cánh tay của mình.

“Cũng đúng”. Trường Tôn Trung Lam đứng lên đi tới trước mặt Diệp Vân, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, cứ như vậy nhẹ nhàng tách Ngọc Linh Lung trên tay Diệp Vân ra mà không cần chạm vào.

“Đi đi, đổi một bộ y phục khác rồi đi từ cửa chính vào”. Trường Tôn Trung Lam giao Ngọc Linh Lung vào tay Diệp Vân nói.

“Dạ”. Diệp Vân gật đầu đứng lên, theo Phi Kiếm ra ngoài cửa. Đổi một bộ y phục mà Phi Kiếm đã chuẩn bị từ trước, từ cửa sau ra, cùng Phi Kiếm đến cửa trước.

Cửa trước vẫn giống trước kia không hề có thay đổi gì, hai bên cửa là hộ vệ. Khi Diệp Vân cùng Phi Kiếm đi tới cửa, hộ vệ gác cửa ngăn bọn họ lại. Cũng bởi bọn họ chưa gặp Diệp Vân bao giờ, mà Phi Kiếm lại vẫn luôn ở hậu viện không có đi ra ngoài, tự nhiên bọn họ cũng không có nhận ra.

“Xin hỏi hai vị tìm ai?” Hộ vệ thái độ không tự ti không kiêu ngạo hỏi.

“Đi bẩm báo lão gia đi, nói rằng tiểu thư đã trở về”. Phi Kiếm thân nhiên nói.

“Tiểu thư?” Mấy hộ vệ đều kinh ngạc cùng nghi hoặc nhìn Diệp Vân vẫn đứng một bên không nói gì. Cô nương này quả thật rất đẹp, nhưng mà nghe nói tiểu thư nhà mình đã đi gần mười năm rồi. Có phải là giả mạo hay không?

“Đi bẩm báo. Ngay bây giờ!” Giọng nói của Phi Kiếm bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, mấy hộ vệ kia không khỏi có chút run sợ.

“Xin hai vị chờ một chút, để ta vào trong bẩm báo”. Một hộ vệ vội chạy vào trong bẩm báo.

Không lâu sau, từ trong viện vang lên tiếng bước chân dồn dập. Rất xa, Diệp Vân liền thấy được Trường Tôn Chấn Uy cùng Trường Tôn Phó Tiềm chạy ở phía trước, phía sau còn có vài nha hoàn.

“Doanh nhi! Thật sự là Doanh nhi của ta!” Từ đằng xa, Trường Tôn Phó Tiềm liền kích động la hét vọt tới, Trường Tôn Chấn Uy mặc dù tóc đã bạc trắng, nhưng cũng như đang thi chạy cùng với nhi tử, “Doanh nhi, Doanh nhi ngoan của ta, thực sự đã trở về!”

Hộ vệ vào trong bẩm báo kia tròn tròn mắt nhìn, không ngờ rằng tiểu thư nhà mình thực sự trở về!

Trường Tôn Chấn Uy cùng Trường Tôn Phó Tiềm vội kéo Diệp Vân vẫn không ngừng kích động nói chuyện, không để cho Diệp Vân có cơ hội xen mồm. Một lát sau, Trường Tôn Phó Tiềm mới nhớ ra cái gì đó.

“Đến đây, Tự nhi, đây là tỷ tỷ của con”. Trường Tôn Phó Tiềm bỗng nhiên xoay người kéo một tiểu nam hài đang núp phía sau mình ra.

Tiểu nam hài vẻ mặt tò mò nhìn Diệp Vân, diện mạo thập phần giống Diệp Vân

“Đây là?” Diệp Vân nghi hoặc.

“Con đi rồi, mẫu thân con ngày đêm nhớ nhưng, cha sợ nàng quá đau thương, liền ~” Trường Tôn Phó Tiềm giải thích.

Diệp Vân giật mình, thì ra Trường Tôn Phó Tiềm cùng Liễu Yên Yên tái sinh đứa nhỏ là vì giảm bớt nỗi khổ nhớ thương của Liễu Yên Yên, nhưng thật không ngờ Liễu Yên Yên lại vẫn ngã bệnh như vậy.

“Tỷ tỷ”. Trường Tôn Vô Tự khẽ gọi một tiếng.

“Ừ. Tiểu Tự ngoan”. Diệp Vân nhìn đứa bé khỏe mạnh kháu khỉnh trước mắt mà hai mắt tỏa sáng, căn cốt tốt. Đứa bé này lại là kỳ tài tu hành. Như vậy rất tốt, dạy cho nó một chút pháp thuật cơ sở, khi mình không có mặt tại đây Trường Tôn gia cũng không đến mức bị uy hiếp.

“Đi thôi, đi gặp mẫu thân con một chút”. Trường Tôn Chấn Uy lúc này lên tiếng.

“Dạ”. Diệp Vân lúc này cũng muốn mau một chút thấy Liễu Yên Yên ốm đau thế nào.

Mọi người đi qua đình viện, đi đến gian phòng của Liễu Yên Yên.

“Yên Yên, Yên Yên, nàng xem ai đến đây?” Trường Tôn Phó Tiềm vừa đến hành lang từ xa đã la hét.

“Không xong! Lão gia, thiếu gia, thiếu phu nhân nàng ~” một giọng nói hoảng loạn truyền ra từ căn phòng kia.

Sắc mặt mọi người đại biến

Diệp Vân cũng không nói cái gì, bỗng nhiên lắc mình một cái liền đi tới cửa, đẩy cửa phòng ra xông vào. Trong căn phòng sáng sủa, nha hoàn thất kinh không biết nên làm thế nào cho phải, Diệp Vân đi tới bên giường liền thấy Liễu Yên Yên sắc mặt tái nhợt nhắm chặt mắt nằm đó, nắm lấy cổ tay nàng xem mạch, mạch tượng càng ngày càng yếu ớt.

Diệp Vân hơi nhíu mày, đỡ Liễu Yên Yên dậy, lấy bí thuốc Thanh Sơn từ trong túi đồ ra, bẻ ra làm hai, cho Liễu Yên Yên ăn một nửa. Lúc này mọi người đều đứng ngoài cửa, thấy được động tác của Diệp Vân.

“Ừm~” Ngay sau đó, Liễu Yên Yên nhẹ ưm một tiếng có dấu hiệu tỉnh lại.

Mọi người ngoài cửa ngạc nhiên mà vui mừng nhìn Diệp Vân. Không ngờ rằng Diệp Vân ra đi mười năm, y thuật lại cao minh như vậy. Nhất thời tất cả mọi đều vô cùng tán thưởng.

Liễu Yên Yên chậm rãi mở mắt ra, thấy được người đỡ mình trước mặt. Trong nháy mắt, Liễu Yên Yên cả người cứng ngắc. Nước mắt cứ như vậy im lặng rơi xuống.

“Doanh nhi, là Doanh nhi của mẹ sao?” Liễu Yên Yên chậm rãi vươn tay nhẹ xoa mặt Diệp Vân, cẩn thận như vậy, sợ hãi như vậy. Sợ người trước mắt đây lại chỉ là ảo giác của mình, sợ người trước mắt sẽ lập tức biến mất.

“Dạ, con đã trở về”. Diệp Vân mỉm cười dịu dàng an ủi Liễu Yên Yên.

“Doanh nhi, con thực sự đã trở về”. Liễu Yên Yên chợt ôm chặt Diệp Vân vào trong ngực.

Tất cả đều vui mừng, một ngày này, phủ thừa tướng trong suốt mười năm nay vui mừng như vậy, náo nhiệt như vậy. Bệnh của Liễu Yên Yên vốn là tâm bệnh. Hiện tại gặp được người mà mình ngày nhớ đêm mong rồi, bệnh liền giảm hơn phân nửa.

Trưởng Tôn Chấn Uy lại dặn người dưới chuẩn bị buổi tối mở tiệc chúc mừng, vì cháu gái bảo bối của ông đón gió tẩy trần.

Tin tức này, rất nhanh truyền tới tai thái tử đang săn thú bên ngoài — Đông Phương Cẩn.

“Đã trở về? ! Trưởng Tôn Mạnh Doanh đã trở về?” Thái tử không thể tin không ngừng hỏi người tới báo tin.

“Thiên chân vạn xác, thái tử điện hạ, hiện tại phủ Thừa Tướng vô cùng vui mừng, đều đang chuẩn bị mở tiệc chúc mừng thái tử phi trở về”. Người tới báo tin tất nhiên là hiểu rõ tâm tư của thái tử, xưng hô cũng là thái tử phi.

“Lập tức trở về thành”. Đông Phương Cẩn xoay người lên ngựa, cũng không thèm liếc nhìn Tư Không Minh cùng Tư Không Oanh ở phía sau liền cười ngựa đi.

“Cái gì? ! Tiểu tiện nhân kia sao lại trở về vào lúc này?” Tư Không Oanh cắn chặt răng.

“Không phải mất tích mười năm sao? Ở khoảng thời gian mấu chốt này lại quay về, có điểm quá là trùng hợp rồi”. Tư Không Minh cũng nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt đều là âm độc, “Chẳng lẽ có gian trá trong đó?”

“Đi về hỏi hỏi phụ thân tiếp theo làm sao bây giờ. Chúng ta không thể hành sự lỗ mãng”. Tư Không Oanh trầm giọng nói.

“À? Chúng ta không đến xem thực hư ra sao sao? Nếu như là lão già Trưởng Tôn kia tùy tiện tìm một người giả làm cháu gái của lão, không phải là chúng ta chịu thiệt lớn sao?” Tư Không Minh nói ra lo lắng trong lòng.

“Hừ!” Đáy mắt Tư Không Oanh tràn đầy âm hiểm, “Huynh cho rằng nói như vậy thái tử điện hạ sẽ tin sao? Thái tử điện hạ chấp nhất đợi nữ nhân kia như vậy, hẳn sẽ không phân biệt được sao? Huống chi thái tử điện hạ cũng nói đã đem ngọc bội của mình đưa cho nữ nhân kia làm tín vật đính ước. Hiện tại nữ nhân ở phủ Thừa Tướng là thật hay giả, có ngọc bội hay không chẳng phải là sẽ biết?”

“Đừng vậy! Ngọc bội kia thì không thể nào làm giả được”. Tư Không Minh bưng tỉnh đại ngộ, bỗng nhiên lại nhíu mày, “Nếu là thật sự, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đại ca, huynh thật đàn. Khó trách phụ thân luôn mắng huynh”. Tư Không Oanh có chút bất đắc dĩ nhìn Tư Không Minh, “Nếu là thật sự, nghĩ cách diệt trừ không phải được rồi sao?”

Tư Không Minh sừng sốt sau đó hắc hắc nở nụ cười: “Đúng, nếu như là thật sự thì diệt trừ là được. Ta còn lo lắng cái gì chứ?”

Hai huynh muội nhìn nhau cười lạnh, sau đó cũng nhanh chóng quay về phủ tìm thái phó bàn bạc.

Ngay khi Trưởng Tôn gia từ trên xuống dưới đều đang chuẩn bị mở tiệc chúc mừng, ngoài cửa vang lên tiếng vó ngựa dồn dập.

Đông Phương Cẩn xoay người xuống ngựa liền phóng vào bên trong. Hộ vệ gác cửa đương nhiên biết đây chính là thái tử điện hạ, nào dám ngăn cản. Muốn đi bẩm báo, nhưng cũng không có nhanh bằng thái tử điện hạ.

Lúc này Diệp Vân đang đỡ Liễu Yên Yên ngồi ở trong sân hít thở không khí mới mẻ, Trưởng Tôn Chấn Uy cùng Trưởng Tôn Phó Tiềm đều đã đi giám sát việc mở tiệc chúc mừng. Chỉ có Trưởng Tôn Vô Tự ở bên cạnh.

Đông Phương Cẩn một đường chạy vào, không người nào dám ngăn cản, cũng không có ai có tốc độ nhanh bằng hắn.

Trong đại đường, Trương Tôn Chấn Uy đang vui tươi hơn hờ nói gì đó với Trương Tôn Phó Tiềm, Đông Phương Cẩn như một con gió vọt vào, liền vội vàng hỏi: “Trương Tôn Mạnh Doanh ở đâu?”

“Ở đông viện”. Trương Tôn Phó Tiềm vô ý thức đáp lại, còn chưa kịp phục hồi tinh thần, Đông Phương Cẩn đã không thấy bóng người.

“Cha?” Trương Tôn Phó Tiềm ngờ ngẩn nhìn ngoài cửa không một bóng người.

“Há?” Trương Tôn Chấn Uy cũng chưa có hồi thần lại.

“Người vừa rồi hình như là thái tử?” Trương Tôn Phó Tiềm ngờ ngẩn hỏi.

“A, hình như là vậy”. Trương Tôn Chấn Uy cũng chưa có phục hồi, dờ dẫm đáp lại một câu.

Sau đó hai cha con nhìn nhau, giống như hỏa thiêu mông cùng chạy nhanh về đông viện.

Đông Phương Cẩn chạy một mạch. Mười năm, cô bé kia biến mất mười năm. Mang theo tim của mình cứ như vậy biến mất tròn mười năm!

Vào đông viện, Đông Phương Cẩn đứng ở cửa, nhìn một màn trước mắt mà giật mình.

Trong viện một trận gió nhẹ thổi qua, hoa đào nhảy múa đầy trời, thiếu nữ đứng trong biển hoa kia duyên dáng yêu kiều, khuôn mặt xinh đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông kia mang theo nụ cười dịu dàng. Đang cầm trong tay một đóa hoa nhẹ nhàng gài lên tóc người đang ngồi trên ghế. Làn gió thổi qua vén lên vài sợi tóc, quần áo trắng như tuyết tung bay, trong nháy mắt làm cho người ta quên mất hô hấp, quên mất cả suy nghĩ.

Trên một tầng mây rất cao, Lạc Tâm Hồn cũng lẳng lặng nhìn Diệp Vân trong sân. Mặc dù cách rất xa, thế nhưng Lạc Tâm Hồn lại thấy vô cùng rõ ràng. Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Vân mặc một thân nữ trang.

“Chủ nhân, thời tiết hôm nay cũng không tệ lắm ơ”. Thanh Long ngồi xổm trên vai Lạc Tâm Hồn lải nhải, “Chủ nhân, có phải người coi trọng nữ nhân kia hay không. Ừm, kỳ thực nhìn cũng rất đẹp”.

Lạc Tâm Hồn sắc mặt băng lãnh, không nói một lời.

“Chủ nhân, tiếp theo chúng ta làm gì? Cứ đi theo nàng làm cái gì? A, như vậy thì thực là nhàm chán?” Thanh Long nhìn lên trời, tiếp tục nói, “Chủ nhân, hay là ta ra câu đố để người đoán nhé. Lúc trước ~~~~”

Thanh Long còn chưa dứt lời, Lạc Tâm Hồn mặt không chút thay đổi, một nắm lấy đuôi Thanh Long, quay quay giữa không trung mấy vòng, chợt ném về phía trên cao. Thanh Long phát ra tiếng a ~~~ thật dài, biến thành một chấm đen trên không trung, sau đó đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Thế giới trở nên yên tĩnh, ít nhất có thể yên tĩnh một hồi lâu, Thanh Long muốn bay trở về cũng cần một chút thời gian. Trên trán Lạc Tâm Hồn nổi gân xanh. Nếu như lại cho Lạc Tâm Hồn thêm một lần cơ hội, Lạc Tâm Hồn thà chết cũng không muốn đi ngang qua chỗ kia để rồi gặp phải Thanh Long đáng ghét này.

Lạc Tâm Hồn trong lòng cũng có nghi hoặc. Đứng xa xa nhìn Diệp Vân, không rõ nàng đến kinh thành Nhiều Thiên quốc là có chuyện quan trọng gì? Thanh Sơn có ma tộc ẩn vào, nàng còn có tâm tư để ý đến chuyện phạm thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Đại hiển thần uy

Ánh mắt Đông Phương Cẩn dừng lại trên người Diệp Vân, chậm rãi đi vào trong viện.

Lúc này Diệp Vân cũng chú ý tới người ở cửa kia, giương mắt nhìn lại, liền thấy một nam tử đầu đội kim quan, mặt như quan ngọc, biểu tình trên mặt thực phức tạp.

“Tham kiến thái tử điện hạ”. Diệp Vân nhân dịp hành lễ, Liễu Yên Yên cùng Trương Tôn Vô Tự cũng đi đến hành lễ. Diệp Vân tất nhiên biết thân phận người trước mắt này, lúc trước ở An thành cũng đã gặp qua hắn một lần.

Mà Đông Phương Cẩn không nói gì, chỉ là đi từ từ về phía Diệp Vân, nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trước mắt. Xung quanh thực yên tĩnh, chỉ có gió nhẹ nhàng thổi. Sau một lúc, Đông Phương Cẩn mới phun ra một câu: “Nàng, cuối cùng cũng đã trở về”.

“A, thái tử điện hạ!” Trương Tôn Chấn Uy cùng Trương Tôn Phó Tiềm vào lúc này chạy tới.

“Không cần đa lễ”. Mà Đông Phương Cẩn cũng không quay đầu lại nhìn, nhìn chăm chăm vào Diệp Vân, nhàn nhạt nói một câu.

“Điện hạ có việc tới chơi?” Diệp Vân nhàn nhạt cười.

“Ừ”. Trên mặt Đông Phương Cẩn lộ ra nụ cười mỉm, “Nàng đã trở về, vì thế hôn sự của chúng ta cũng phải thông báo nhỉ”.

Mọi người đều ngỡ ngàng, không ngờ rằng thái tử điện hạ lại nóng lòng như vậy. Tất cả đều lo lắng nhìn về phía Diệp Vân, nàng vừa mới về nhà, còn chưa có chuẩn bị tâm lý đâu.

“Điện hạ, hình như ngài đã hiểu lầm”. Diệp Vân vẫn chỉ nhàn nhạt cười nói, “Lần này ta quay về, là để hủy bỏ hôn ước giữa hai chúng ta”.

Diệp Vân vừa dứt lời sắc mặt mọi người đều biến đổi. Hoàn toàn thật không ngờ Diệp Vân lại có thể trực tiếp từ chối thái tử điện hạ như vậy, này, cái này thực là quá lớn mật rồi, cũng quá là không nể mặt mũi thái tử. Liễu Yên Yên cũng kinh ngạc, chẳng lẽ Doanh Nhi nhà mình đã có người trong lòng, cho nên mới từ chối thái tử sao?

“Không thể nào”. Nhưng mà, Đông Phương Cẩn trả lời càng làm cho mọi người kinh ngạc.

“Ta với ngài không có bất kỳ tình cảm gì, không thể cùng ngài thành thân”. Diệp Vân cũng không vội, mà là chậm rãi trần thuật lý do của mình.

“Nàng có người trong lòng ?” Sắc mặt Đông Phương Cẩn chợt trở nên lạnh.

“Không có”. Diệp Vân nhún vai.

“Vậy là được rồi”. Đông Phương Cẩn nhún mày. Nếu như có, mình nhất định sẽ đích thân lấy đi tính mạng của người kia, nhìn xem ai còn dám tranh giành cùng mình nữa.

“Nhưng mà, ta không thích ngài”. Diệp Vân càng lớn mật nói khiến mọi người Trương Tôn gia thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Trời ạ, đứa nhỏ này đang nói gì với đương kim thái tử vậy?

“Có rất nhiều thời gian, thành thân rồi thích ta là được”. Đông Phương Cẩn mặt không chút thay đổi bá đạo trả lời khiến mọi người thiếu chút nữa hộc máu.

Đối thoại giữa hai người sao mà lại có cảm giác như là đang trả giá mua bán thức ăn ngoài chợ vậy? Lúc hai người đối thoại sắc mặt lại không thay đổi chút nào, mà mọi người đứng xung quanh nghe sắc mặt hết thay đổi rồi lại biến đổi, giống như là phùng nhuộm vậy.

Diệp Vân còn đang chuẩn bị nói gì nữa, lúc này Trương Tôn Chấn Uy vội vàng lên tiếng cắt ngang : “Thái tử điện hạ cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước đi. Nếu ngài không chê bữa tối hôm nay ~~~ “

Trương Tôn Chấn Uy còn chưa nói hết câu, Đông Phương Cẩn đã “Được” một tiếng chấp nhận điều này.

“Thái tử điện hạ mời đi bên này, trước đi tắm rửa đã”. Trương Tôn Chấn Uy thấy trang phục trên người Đông Phương Cẩn, tự nhiên biết hắn vừa mới đi săn thú trở về.

“Được”. Đông Phương Cẩn gật gù đầu, theo Trương Tôn Chấn Uy rời đi.

Đợi đến khi Đông Phương Cẩn đi xa, Liễu Yên Yên mới kéo tay áo Diệp Vân , thấp giọng hỏi: “Doanh Nhi, con thật không có người trong lòng sao?”

“Không có ạ”. Diệp Vân lắc đầu.

“Kỳ thực, mẹ cảm thấy thái tử nói rất có đạo lý. Nếu con đã không có người trong lòng, có thể thành thân lại bồi dưỡng tình cảm. Thái tử văn võ song toàn, người lại anh tuấn”. Liễu Yên Yên nghiêm túc nói.

“Mẹ!” Diệp Vân cười khổ nói, “Cái này là đạo lý gì vậy?”

“Này, cái này để bàn bạc sau đi. Nếu như Doanh Nhi đã không muốn chúng ta nghĩ cách khác. Dù sao cửa cung sâu như biển, ta sợ Doanh Nhi sau này chịu khổ”. Về mặt Trương Tôn Phó Tiềm có chút nghiêm túc, nhưng sự lo lắng nơi đáy mắt vẫn không thoát khỏi ánh mắt Diệp Vân. Diệp Vân trong lòng vô cùng cảm động. Phải biết rằng, dưới chế độ như ở đây, kháng chi sẽ có hậu quả như thế nào. Trương Tôn Phó Tiềm lại vì nàng mà mạo hiểm nghĩ cách hủy bỏ hôn ước.

“Cha, cha yên tâm. Con tự có biện pháp của mình”. Diệp Vân mỉm cười lộ ra tự tin vô cùng

Diệp Vân vừa nói xong, tất cả mọi người đều sửng sốt, có thể có cách gì? Khuyên bảo thái tử điện hạ tự mình hủy bỏ hôn ước? Không có khả năng. Hoàng thượng gây áp lực lớn như vậy còn không khiến cho thái tử hủy bỏ hôn ước được, chứ đừng nói một mình Doanh Nhi. Tình trạng vừa rồi không phải mọi người không có phát hiện. Thái tử chấp nhất như vậy, sao có thể chỉ cần khuyên bảo mà buông tay được.

Ngoại trừ hủy bỏ hôn ước còn có chuyện cần làm, đó chính là trừ bỏ uy hiếp lớn nhất đối với Trương Tôn gia – thái phó.

Mà khi Diệp Vân còn chưa kịp tới tìm thái phó, thái phó cũng đã tự mình đưa tới cửa.

Thực vừa vặn khi vừa bắt đầu bữa tối, thái phó liền dẫn theo hai người con của mình tới chơi. Nói là tới chơi, không bằng nói là trực tiếp xông vào. Không có bất kỳ thông báo gì, thái phó liền dẫn người ngang ngược xông thẳng vào bên trong. Không người nào dám ngăn cản, chỉ bởi vì hiện tại hắn là người được hoàng thượng tin tưởng nhất. Nói là dưới một người trên vạn người tuyệt không quá.

“Ái chà, thừa tướng đại nhân ~ thực sự là quá rầy”. Thái phó vừa vào cửa liền giả mù sa mưa chấp tay hành lễ, sau đó thấy được thái tử cũng ngồi ở vị trí chủ thượng, làm bộ kinh ngạc, “A, tham kiến thái tử điện hạ, thật không ngờ thái tử điện hạ cũng ở nơi đây”.

“Miễn lễ”. Đông Phương Cẩm nhân nhạ nói một câu cũng không thêm đề ý nữa.

Mọi người đều ngơ ngẩn, nhìn một nhà ba người thái phó không mời mà tới, một lúc lâu không biết nói gì. Thái phó ngửa đầu, liếc mắt nhìn mọi người. Bọn nha hoàn trong đại sảnh đều im thin thít, đáng vẻ vênh vào kia của thái phó, Diệp Vân đều nhìn ở tại trong mắt.

“Thừa tướng đại nhân, chúng ta không quá rầy chứ. Nghe nói cháu gái của ngài đã trở về, chúng ta là đặc biệt đến thăm hỏi”. Thái phó ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi. Nói là thăm hỏi, đến nghiệm thật giả thì đúng hơn đi

“Đâu có, người đâu lấy ghê”. Trương Tôn Chấn Uy cười cười có lệ, ra lệnh cho người hầu mang thêm ghế trên. Nếu như đã tới, sao có thể không nể mặt mũi mà đuổi họ đi được?

Thái phó ngạo mạn vô lễ không nói tiếng nào liền ngồi xuống. Vừa lúc đó, một giọng nói không khách khí lạnh như băng vang lên.

“Đương nhiên là có quá rầy. Người nhà chúng ta sum họp, người ngoài tới xem náo nhiệt cái gì chứ?”

Nhất thời, trong đại sảnh lặng ngắt như tờ. Sắc mặt thái phó đại biến, ngẩng đầu nhìn lại, muốn xem là ai lại nói chuyện vô lễ như vậy. Sắc mặt Trương Tôn Chấn Uy cũng biến đổi, sao Doanh Nhi lại nói như vậy? Thái tử điện hạ vẫn còn đang ở nơi đây.

“Doanh nhi”. Trương Tôn Phó Tiềm lên tiếng cúi đầu răn dạy.

“Hả? Vị này chính là thiên kim vừa mới về nhà sao?” Thái phó nhìn Diệp Vân thân nhiên ngồi chỗ kia, chớp mắt hỏi, trong mắt hiện lên hàn quang.

Tư Không Minh cùng Tư Không Oanh đứng phía sau thái phó cũng đã nhìn thấy Diệp Vân, trong lòng đều sợ hãi than bởi mỹ mạo vô song của Diệp Vân. Mà Tư Không Minh lại bắt đầu tính toán trong lòng.

“Có phải thật hay không, thái tử điện hạ đang ngồi đây là rõ ràng nhất. Cũng không tới phiên các người tới kiểm nghiệm?” Diệp Vân mỉm cười lạnh lùng, nói chuyện lại càng thêm không khách khí, từ khi thái phó bước vào cửa đến nay Diệp Vân đã biết. Người này đúng là nhân sĩ tu chân, có điều là tu vi không cao. Vì sao lại gặp được nhân sĩ tu chân ở kinh thành, hơn nữa lại vào triều làm quan? Trong lòng Diệp Vân càng thêm tức giận thái độ ngạo mạn kia của thái phó, lại thấy Trương Tôn Chấn Uy cùng Trương Tôn Phó Tiềm cẩn thận ứng phó với thái phó như vậy, trong lòng Diệp Vân liền nổi lên ngọn lửa tức giận.

“Người!” Thái phó cho dù có ra vẻ thế nào cũng không còn mặt mũi gì nữa rồi. Bị một tiểu nha đầu luôn mãi khiêu khích như vậy mặt mũi còn để vào đâu nữa. Mà thái tử ngồi một bên cũng không nói một lời, hơn nữa nơi khoe miệng còn ần ần có nụ cười.

“Thái phó đại nhân, tiểu nữ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, mong ngài bao dung”. Trương Tôn Phó Tiềm lúc này lại lên tiếng giảng hòa. Dù sao thái phó cũng là tâm phúc trước mặt hoàng thượng, hiện tại cho dù thái tử đứng về phía bọn họ nhưng cũng không thể đắc tội hắn được. Huống chi hắn lại là tên tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi.

“Hừ! Không cần. Món nợ này lão phu sẽ nhớ kỹ. Ngày mai khi lên triều sẽ xin hoàng thượng định đoạt, một nữ tử không có quy củ như vậy có tư cách gì trở thành thái tử phi chứ?” Thái phó hờn hển phát tay áo liền muốn bỏ đi. Trong lòng hắn hiểu rõ, nữ tử vô lễ chống đối lại mình này nhất định là Trương Tôn Mạnh Doanh hàng thật giá thật, nếu không thái tử cũng sẽ không ở lại dùng bữa tối.

“Thái phó, thái phó xin chờ một chút ~” Trương Tôn Chấn Uy vội vã đứng dậy lên tiếng giữ lại.

“Hừ, ngày mai lâm triều gặp!” Thái phó hung hăng hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn rời đi. Trương Tôn Chấn Uy vội mặt bắt an.

Sắc mặt của mọi người đều biến đổi. Thái tử nhủ mảy đang chuẩn bị nói gì đó.

“Chạy đi đâu?” Diệp Vân quát lạnh một tiếng, đang lúc mọi người còn trừng mắt kinh ngạc, Diệp Vân nhẹ nhàng nhún mũi chân một cái, bay lên trời, chớp mắt đã đến trước mặt thái phó. Vốn định đến đêm sẽ một mình đến phủ thái phó xử lý sạch sẽ, không ngờ hắn lại tự đưa mình tới cửa. Vốn dĩ định nhẫn nại chút, chờ hắn trở về phủ đệ của mình lại trừ bỏ hắn, nhưng mà thực sự không thể chịu được thái độ không coi ai ra gì đáng ghê tởm này của hắn.

“Hừ! Dã nha đầu như ngươi còn muốn làm gì ta?” Thái phó híp mắt lại khinh thường nhìn Diệp Vân nói, nhưng trong lòng lại mừng thầm, xú nha đầu này càng vô lễ với mình càng tốt, đến lúc đó mình càng có cớ để trị tội nàng.

“Ngươi nói xem?” Diệp Vân cười quỷ dị. Chợt vươn đầu ngón tay, nhẹ nhàng điểm vào ngực thái phó.

Ánh mắt thái phó chậm rãi trùng lớn, đơn giản là vì hắn cảm nhận được rõ ràng linh khí trong cơ thể mình đang không ngừng cuộn cuộn chảy ra ngoài, tiêu tan ở không trung. Đột nhiên có cảm giác như mình rơi vào địa ngục nóng rực vô cùng, nóng muốn chết tại chỗ. Muốn kêu, nhưng lại không thể nào kêu được. Khi hắn còn chưa kịp hít sâu một hơi, ngay sau đó lại cảm giác như thân thể chìm trong băng hàn cực kỳ lạnh lẽo, khiến hắn không thể nào mà hít thở được nữa. Giờ khắc này, thái phó hận không thể chết ngay tại chỗ, chỉ có chết đi mới không bị thống khổ như thế.

Tất cả mọi người đều khó hiểu nhìn Diệp Vân cùng thái phó, không rõ rốt cuộc hai người này đang làm cái gì.

Một lát sau, Diệp Vân mới thu tay lại, lộ ra một nụ cười tà mị, lên tiếng gọi thần trí sắp tan rã của thái phó trở về: “Thái phó đại nhân, Băng Hóa Lưỡng Trọng Thiên thoải mái không?”

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Thái phó run run lên, nhìn linh khí dư thừa vây quanh Diệp Vân, cuối cùng hắn cũng hiểu, nữ tử trước mắt này không phải người thường! Cũng là người tu chân, hơn nữa tu vi là trên mình rất xa. Phản kháng? Đó căn bản là muốn chết! Ngay cả mảnh vụn cũng sẽ không còn. Thái phó trong lòng hối hận muốn chết. Thái tử chọn ai không chọn, lại chọn cái người không đơn giản này làm thái tử phi. Cái này chẳng những hắn không làm gì được, mà ngay cả tính mạng này cũng khó mà giữ được. Vừa rồi nữ tử này vẫn luôn ăn giấu hơi thở của mình.

“Lá gan cầu nhà ngươi cũng thật lớn!” Ánh mắt Diệp Vân chợt trở nên băng lãnh, dùng thần thức quét lớn trong đầu thái phó, “Ngươi là người môn phái nào? Người tu chân lại dám tự ý vào triều làm quan, hơn nữa còn mưu toan khống chế toàn bộ Nhiều Thiên quốc. Ngươi có biết, một khi bị giới tu chân biết, không chỉ là ngươi, môn phái của ngươi cũng sẽ phải chịu liên lụy”. Trên người Diệp Vân tỏa ra luồng khí thể khiến người khiến tất cả mọi người đều ngơ ngẩn.

“A ~ ta, ~ không phải, ta không có ~”. Thái phó hoảng sợ đến nói năng lộn xộn. Nếu như nhân sĩ tu chân can thiệp sự vụ trần thế, vậy thì tất cả nhân sĩ tu chân đều có quyền truy sát.

Mọi người ngồi trong đại sảnh vẫn không phục hồi tinh thần lại, đều ngây ngốc nhìn hết thấy trước mắt. Đông Phương Cẩm mày nhăn lại càng chặt. Thái phó đang nói một mình gì vậy?

“Cha? Rốt cuộc là làm sao vậy? Sao cha lại sợ nàng ta vậy?” Mặc dù Tư Không Oanh không rõ là đã xảy ra chuyện gì, nhưng về mặt hoảng sợ của ông nàng lại hiểu. Lần đầu tiên nhìn thấy cha mình thất kinh như vậy, khó hiểu lại thêm tức giận. Nữ nhân này sau khi trở về vị trí thái tử phi của mình khó bảo toàn không nói, bây giờ lại còn chịu thua trước mặt nàng ta thế này

“Câm miệng!” Thái phó quay đầu lại quát thét con gái mình im miệng. Tư Không Oanh cắn cắn môi ác độc nhìn Diệp Vân, đều là do nữ nhân này, làm cho cha mất mặt, lại còn khiến ông lớn tiếng răn dạy mình nữa. Thật không rõ rốt cuộc là cha sợ cái gì? Hiện tại hoàng thượng tin tưởng vào Tư Không gia như vậy, vì sao phải sợ bọn họ?

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lúc này, Đông Phương Cẩm đứng lên, đi về phía bên này.

“Không có gì cả”. Diệp Vân quay đầu cười tươi như hoa đào, Đông Phương Cẩm thấy mà ngẩn ra, Diệp Vân tiếp tục nói, “Thái phó nói quấy rầy chúng ta ăn cơm, nói thật là ngại. Nói mình lập tức liền rút ngay”. Diệp Vân đem từ ‘cút’ nhấn thật mạnh, để cho tất cả mọi người trong đại sảnh đều nghe được.

“Cái gì? Cha, tiểu tiện nhân này đang nói cái gì?” Tư Không Oanh giận dữ, tiểu tiện nhân này lại dám nói như vậy!

“Câm miệng. Ngươi câm miệng cho ta!” Thái phó gầm thét vung tay lên giáng cho Tư Không Oanh một cái tát, lực tay vô cùng lớn, khiến Tư Không Oanh ngã nhào trên mặt đất. Lúc này thái phó nào còn đáng vẻ ngang ngược không ai bì nổi như vừa rồi? Hoàn toàn giống như con chó Nhật nhu thuận đang lấy lòng Diệp Vân. Khiến con người mọi người đều nhanh roi hét xuống đất. Đây là vị thái phó đại nhân hô mưa gọi gió trên triều đình kia sao? Vì sao thấy Diệp Vân tựa như chuột thấy mèo?

Diệp Vân cười thuần khiết, cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn thái phó lại vô cùng băng lãnh: “Thái phó đại nhân, ta nói có đúng hay không?”

“Đúng, rất đúng”. Thái phó liên tục gật đầu, khiến người khác còn tưởng hắn bị chuột rút cổ, “Dạ, ta lập tức liền cút”.

Thái phó nói xong, lại còn thật sự ngồi chồm hổm xuống, ôm đầu của mình, cút khỏi phòng khách. Tất cả mọi người nghen hòng nhìn trần trối, ngây ngốc nhìn một màn bất khả tư nghị trước mắt đến thần thoi. Tư Không Minh cùng Tư Không Oanh càng ngây ngốc đến đầu óc trống rỗng. Không phải đầu óc cha có vấn đề đấy chứ? Lại làm một chuyện mất mặt mũi như vậy. Trong mắt Diệp Vân hiện lên nụ cười lạnh, xem ra có người vì bảo mệnh thật đúng là cái gì đều làm được. Đông Phương Cẩm nhìn Tư Không Minh cùng Tư Không Oanh vội vàng đuổi theo cha mình, lại nhìn nhìn vẻ mặt mỉm cười của Diệp Vân, chân mày hơi nhăn nhăn.

Trên một cây cao to cách phủ thừa tướng không xa, Lạc Tâm Hồn có chút hưng phấn nhìn đánh sảnh đèn đuốc sáng trưng kia. Những điều vừa rồi hắn đều nghe được, tất nhiên cũng thấy thái phó đang cút khỏi cửa. Nàng làm việc, thật sự là rất thú vị.

Ánh mắt Diệp Vân trầm xuống, chuyện này sẽ không kết thúc như vậy. Điều mình muốn làm, liên nhất định sẽ làm sạch sẽ, sẽ không để lại chút uy hiếp nào cho Trương Tôn gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 60: Nhỏ cỏ nhỏ tận gốc

“Doanh nhi, này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Trương Tôn Phó Tiềm hỏi ra câu hỏi trong lòng mọi người.

“Cha, thái phó bị chuột rút hay sao đó. Chúng ta không cần phải xen vào chuyện của hắn, chúng ta ăn cơm thôi”. Diệp Vân không biết nói thế nào cho rõ ràng với mọi người.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Trương Tôn Chấn Uy nghiêm túc hỏi.

“Con cũng không biết ạ”. Diệp Vân vô tội lắc đầu, “Gia gia, thật sự là con không biết thái phó làm sao nữa”.

“...” Trương Tôn Chấn Uy nhìn Diệp Vân giả ngu không biết nói cái gì cho phải. Sau một lúc, bầu không khí trong phòng trở nên lúng túng.

“Được rồi, thái phó là tự mình động kinh, Doanh nhi làm sao biết được? Chúng ta ăn cơm đi”. Lúc này Liễu Yên Yên vội lên tiếng dàn xếp. Kỳ thực trong lòng nàng hiểu rõ, Doanh nhi không muốn nói thì có hỏi cũng không được gì.

Trương Tôn Chấn Uy há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không có thốt nên lời, chỉ đành ngồi xuống bảo mọi người cùng ăn cơm.

Bầu không khí lại sinh động hẳn lên, mọi người bắt đầu ăn cơm. Mà Trương Tôn Vô Tự vẫn sùng bái nhìn chăm chăm Diệp Vân. Ở trong tim cậu, tỷ tỷ vừa trở về này chính là anh hùng, dọa cho người xấu sợ mà bỏ chạy. Đồng Phương Cần không nói một câu, vô cùng yên lặng, sau khi ăn cơm xong liền rời đi.

Trên cây đại thụ cách phủ thừa tướng không xa.

“Chủ nhân, người đang nhìn cái gì vậy? Bọn họ đều ăn xong rồi, chủ nhân có đói bụng không?” Thanh Long ngồi chồm hổm trên vai không hề nhận được bài học nào sau những lần trước, thấy Lạc Tâm Hồn không để ý tới nó, tiếp tục bắt đầu lải nhải, “Chủ nhân, người có đói bụng không? Để ta đi tìm chút thức ăn cho người”.

Lạc Tâm Hồn không nói gì.

“Chủ nhân, người không nói lời nào ý là không đói? Hay là do đói nói không nên lời?” Thanh Long lo lắng lắc lắc cái đuôi của nó, “Như vậy đi, chủ nhân, Để ta kể chuyện xưa cho người đỡ đói nha. Ngày xưa ~~~”

“Thanh Long”. Cuối cùng Lạc Tâm Hồn cũng mở miệng phun ra hai chữ

“Dạ, chủ nhân, ta ở đây. Người gọi ta cái gì vậy, ta đều ở đây, yên tâm”. Thanh Long gật gù đắc ý, “Chủ nhân, có phải người đã bị ta cảm động hay không?”

“Để ta kể chuyện xưa cho người nghe”. Lạc Tâm Hồn mặt không chút thay đổi nói.

“A, chủ nhân, người đối với ta thật tốt, lại còn muốn kể chuyện xưa cho ta nghe, trời ạ, chủ nhân ~~~” Thanh Long chuẩn bị tiếp tục lải nhải.

“Ngày trước”. Lạc Tâm Hồn ngẩng đầu nhìn bầu trời, tối nay không có mặt trăng.

“Hả?” Thanh Long vô cùng háng hái mở to mắt.

“Có một con giun”. Lạc Tâm Hồn vừa nói vừa nắm lấy đuôi của Thanh Long.

“Sau đó thì sao, chủ nhân, sau đó thì sao?” Thanh Long vội vàng muốn nghe đến nội dung phía sau, vội vàng thúc giục.

“Nó muốn bay”. Lạc Tâm Hồn đã nắm lấy đuôi của Thanh Long ở trong tay, quay vòng vòng nó trong không trung.

“A? Chủ nhân? Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? Mau nói nhanh đi, chủ nhân”. Thanh Long vẫn còn đang truy hỏi.

“Sau đó, nó liền bay”. Lạc Tâm Hồn mặt không đổi sắc cầm Thanh Long trong tay chọc tung lên không trung, Thanh Long phát ra tiếng a—— thật dài, sau đó nháy mắt biến thành một chấm đen trên không trung.

Lạc Tâm Hồn phui phui bả vai mình, nhảy xuống đại thụ, lắc mình biến mất trong bóng đêm.

Đêm khuya yên tĩnh, mọi người trong phủ thừa tướng cũng dần dần đi vào giấc ngủ.

Diệp Vân đuổi đuổi thất lung, bò dậy, nhẹ nhàng mở cửa, điểm nhẹ đầu ngón chân một cái, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, lên xuống, biến mất trong bóng đêm. Lần theo bột phấn mà lúc tối đã rắc lên người thái phó, Diệp Vân theo đó chạy tới một tòa nhà to lớn. Trong tòa nhà chỉ còn một gian phòng đèn đuốc sáng trưng. Diệp Vân hướng về phía phát ra ánh sáng kia lao tới, liền nghe thấy bên dưới có người đang nói chuyện.

“Cha, sao hôm nay cha lại nhẫn tâm đánh tiểu muội như vậy? Lại còn trước mặt nhiều người như thế”. Tư Không Minh tức giận chất vấn thái phó.

“Đưa ngược, cha mà không đánh nó, hôm nay tính mạng của nó liền không giữ được”. Thái phó nhún mày giải thích, lại nhìn nhìn Tư Không Oanh đang hờn dỗi một bên, cẩn thận từng li từng tí xin lỗi, “Nữ nhi bảo bối à, đừng có tức giận với cha. Cha làm như vậy cũng chỉ là vì bảo toàn tính mạng chúng ta mà thôi”.

“Cha!” Tư Không Oanh phản hận hỏi, “Rốt cuộc là cha sợ cái gì vậy? Tiểu tiện nhân kia thì có cái gì đáng sợ chứ?”

“Đưa ngược”. Thái phó bắt đầu dĩ sớ sờ đầu Tư Không Oanh nói, “Cha con không phải là người thường, vốn dĩ cha là một gã đệ tử của đại phái tu chân Thiết Huyết Môn. Nhưng cha không chịu được phương thức tu luyện tàn khốc của bọn họ, vì thế cha đã chạy trốn. Đến nơi này an cư. Người tu hành không thể can thiệp phạm thế. Thế nhưng, cha lại vào triều làm quan. Nữ nhân kia cũng là người tu chân, hơn nữa tu vi còn cao hơn cả cha. Tối hôm nay phụ thân không thể không chịu nhục để cầu toàn”.

“Cha, con xin lỗi, con trách oan cha rồi”. Cuối cùng Tư Không Oanh cũng hiểu rõ, đứng dậy ôm lấy thái phó, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì đó, hưng phấn nói, “Cha ơi, tu hành có phải là cuối cùng sẽ thành tiên hay không vậy?”

“Hửn là, nhưng cha cũng chưa từng thấy qua”. Thái phó xấu hổ cười cười, “Cha đã bỏ chạy từ sớm”.

“Cha! Chẳng lẽ nỗi nhục hôm nay chúng ta chịu đựng cứ như vậy mà quên đi sao?” Lúc này Tư Không Minh oán hận mở miệng nói.

“Đương nhiên là không!” Sắc mặt thái phó chợt lạnh xuống, xoay người đi đến bức họa trên tường trong thư phòng, vén bức họa ra, lộ ra một hốc tối. Thái phó cẩn thận từng li từng tí mở ngăn bí mật ấy ra, lấy ra một chiếc hộp gấm.

“Cha, đây là cái gì?” Tư Không Minh cùng Tư Không Oanh đều tò mò hỏi.

“Đây là pháp bảo, cha đảm bảo là tiểu tiện nhân kia cũng không thể chống lại được. Đêm nay, ta sẽ đi huyết tẩy cả nhà thừa tướng”. Trong mắt thái phó lộ ra âm ngoan đáng sợ.

Tư Không Oanh cùng Tư Không Minh đều mong đợi nhìn hộp gấm kia, ở trên nóc phòng Diệp Vân cũng có chút hiếu kỳ. Sẽ là vật gì đây? Thậm chí ngay cả mình cũng không thể chống lại?

Khi thái phó cẩn thận mở hộp gấm kia ra, từ bên trong phát ra thứ ánh sáng bảy màu, chiếu sáng toàn bộ gian phòng.

“Oa, thật xinh đẹp, đây là cái gì vậy cha?” Tư Không Oanh vui mừng muốn lấy xem.

“Đừng động vào!” Thái phó vội vã ngăn cản hành vi nguy hiểm của nữ nhi. Sau đó vội giải thích, “Vật này, vốn là được cung phụng tại từ đường cấm địa của Thiết Huyết Môn, bị cha len lén lấy đi. Nghe nói đã cung phụng mấy nghìn năm. Cha cũng chỉ mới sử dụng một lần”. Một lần duy nhất sử dụng đó chính là dùng để đánh chết các đệ tử Thiết Huyết Môn truy bắt hắn.

“Vậy cha muốn dùng thứ này giết cả nhà thừa tướng sao?” Tư Không Minh có chút lo lắng hỏi.

“Không tồi. Trong một đêm phủ thừa tướng bị bọn cướp xông vào giết cả nhà, cũng không kỳ quái”. Trên mặt thái phó lộ ra nụ cười hung ác.

“Hử”. Tư Không Minh có vẻ có chút thất vọng, “Một con nhóc xinh đẹp như vậy mà chết thật là đáng tiếc”.

“Đại ca, huynh nói cái gì vậy? Tiểu tiện nhân kia, chết chưa hết tội!” Tư Không Oanh tức giận nói. Nhớ tới việc tiểu tiện nhân kia khiến cha cùng mình chịu nhục nhã như vậy, Tư Không Oanh liền hận đến nghiến răng.

Tư Không Oanh vừa mới nói xong, trong phòng bỗng nhiên nổi lên một luồng gió quỷ dị. Trong khi ba người ở trong phòng chưa kịp phản ứng lại, Diệp Vân đã đứng giữa phòng, trong tay chính là hộp gấm mà thái phó vừa cầm trên tay.

“Là người!” Ba người kinh hãi, nhìn Diệp Vân đột nhiên xuất hiện đều kinh hoàng, đặc biệt khi thấy pháp bảo có thể thay đổi cục diện kia lại rơi vào tay Diệp Vân.

“Ha ha, kỳ thực chúng ta nghĩ thực giống nhau nha”. Diệp Vân nhàn nhạt khẽ cười lộ lên, nhưng nụ cười kia lại không có một chút độ ấm nào cả.

“Người, người đang nói cái gì, ta không rõ. Ban đêm người lại xông vào phủ thái phó, muốn làm cái gì?” Thái phó giả bộ trấn định, quát lớn Diệp Vân. Trong lòng cầu nguyện Diệp Vân không có nghe được đoạn đối thoại vừa rồi của bọn họ.

“Đương nhiên ~” Diệp Vân bỗng nhiên cười đẹp như hoa đào, “Là tới diệt các người. Trừ hậu họa vĩnh viễn”.

Nháy mắt sắc mặt ba người trắng như tuyết, đang muốn lên tiếng hô gọi người. Trong nháy mắt Diệp Vân đã di chuyển đến cạnh ba người, vươn tay chế ngự cả ba người, khiến cho ba người bọn họ không thể nhúc nhích cùng hô hoán được.

Đáy mắt Diệp Vân lạnh như băng, hờ hững vươn tay chỉ vào giữa mi tâm của thái phó, một ngọn lửa nho nhỏ cứ như vậy rót vào mi tâm hắn. Nóng rực, một loại nóng rực khiến người ta không thể nào chịu được nháy mắt lan tràn khắp toàn thân thái phó. Chỉ trong chớp mắt, thân thể thái phó biến thành tro tàn. Tư Không Minh cùng Tư Không Oanh kinh hoàng nhìn một màn trước mắt, muốn kêu, nhưng lại không kêu được lời nào. Muốn chạy, nhưng bước chân lại không hề động đậy.

Diệp Vân nhìn về mặt kinh hoàng của hai người, trong mắt không hề có bất kỳ chút thương hại nào. Đồng tình với kẻ địch chính là tự giết mình, từ lâu Diệp Vân đã hiểu đạo lý này. Diệt cô thì phải diệt tận gốc, nếu không sau này hai người này sẽ mang tới phiền phức lớn cho Trường Tôn gia.

Bỗng nhiên, Diệp Vân nhú mày, xoay người nhìn về phía phía sau. Có người đến!

Suru một tiếng, một bóng người rơi vào trước mặt Diệp Vân. Không phải ai khác, chính là một thân hắc y – Đông Phương Cần.

Đêm khuya hán tới đây làm gì? Chẳng lẽ bữa tối hôm nay hán đã nhìn ra điều gì? Là tới giúp thái phó hay là giúp mình? Diệp Vân còn chưa kịp mở miệng, Đông Phương Cần mặt không chút cảm xúc đi tới trước mặt Tư Không Minh cùng Tư Không Oanh, rút chủy thủ ra, ưu nhả mà chuẩn xác rạch một đường trên yết hầu hai người. Máu tươi rơi đầy đất, tạo thành những bông huyết hoa diêm dúa lẳng lơ trên mặt đất. Tư Không Minh cùng Tư Không Oanh trong mắt tràn ngập sợ hãi, nghi hoặc, còn có không cam lòng. Hai người cứ như vậy chậm rãi ngã xuống.

Diệp Vân ngo ngẩn nhìn hành động của Đông Phương Cần, nhất thời nói không ra lời. Hán thân là thái tử điện hạ, hán có biết mình đang làm cái gì không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thách đố, nguy cấp

Diệp Vân ngo ngẩn nhìn hành động của Đông Phương Cần, nhất thời nói không nên lời. Hán thân là thái tử điện hạ, hán biết mình đang làm cái gì chứ?

“Diệt cô thì phải diệt tận gốc, không phải sao?” Đông Phương Cần xoay người lại nhìn Diệp Vân lộ ra nụ cười vô cùng tà mị.

“Người biết ta sẽ đến”. Diệp Vân hơi nhú mày, nhìn nam tử trước mắt, hình như mình đã quá coi thường hán. Hán cũng không phải là cái loại người hoàng thất chỉ biết hưởng thụ kia. Hơn nữa thân thù của hán cũng không phải là của một phạm nhân có thể có. Lại có thể lặng yên không một tiếng động lên vào phủ thái phó!

“Nàng là thái tử phi tương lai của ta, đương nhiên là ta biết nàng đang suy nghĩ điều gì”. Đông Phương Cần ưu nhả xoa xoa máu trên chủy thủ, sau đó thu lại chủy thủ, mỉm cười nhìn Diệp Vân nói, “Có phải là rất tò mò vì sao ta biết hay không?”

“Người không phải người thường!” Diệp Vân bỗng nhiên trừng lớn con ngươi, bình tĩnh nhìn người trước mắt kia. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Vân, đôi mắt Đông Phương Cần dần dần biến thành màu huyết hồng, ngay sau đó mái tóc vốn dĩ đen nhánh cũng dần biến thành màu huyết hồng. Tàn ra một loại tuần mỹ vô cùng diêm dúa lẳng lơ.

Đông Phương Cần không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Vân, xoay người móc ra một chiếc bình sứ từ trong ngực, đem nước trong bình nhỏ vào hai cổ thi thể trên mặt đất, ngay lập tức hai cổ thi thể đó liền biến thành một đồng tro tàn.

“Người là yêu!” Diệp Vân nhú mày nhìn nam tử diêm dúa lẳng lơ trước mắt.

“Sai”. Đông Phương Cần xoay người nhìn Diệp Vân, trên khuôn mặt kia vẫn là nụ cười mỉa hoặc lòng người.

“Nửa yêu?” Diệp Vân trong lòng càng kinh ngạc, chẳng lẽ nam tử trước mắt này là yêu quái cùng con người sở sinh – nửa yêu?

“Cũng sai”. Đông Phương Cần mỉm cười vươn tay vén mái tóc dài của Diệp Vân, “Nàng đoán”.

“Nếu người lợi hại như vậy, sao mười năm trước lại để bị bắt cóc?” Diệp Vân hừ lạnh, đẩy bàn tay đang quấy rối của Đông Phương Cần ra.

“Khi đó phong ấn của ta còn chưa được cởi bỏ, ta vẫn còn là một đứa nhỏ ngây thơ hồn nhiên”. Đông Phương Cần mang vẻ mặt oan ức nói.

“Rốt cuộc thì người là ai?” Diệp Vân nhìn về mặt giả bộ oan ức của Đông Phương Cần, trong lòng nổi lên cảnh báo. Người trước mắt này, tuyệt đối không phải là người thiện lương gì! Nguy hiểm, rất nguy hiểm. So với mình lại càng biết phản trư ăn thịt hổ! Người lợi hại như vậy sao lại có thể để cho thái phó tác oai tác quái? ! Hừ! Dùng đầu ngón chân cũng có thể biết được.

“Ừm, sau này sẽ biết”. Đông Phương Cần khẽ cười rộ lên, “Lần đầu tiên ta để lộ chân diện mục trước mặt người khác như vậy nha”.

“Vậy là ta còn phải cảm thấy vinh hạnh rồi?” Diệp Vân tức giận hỏi lại. Trong lòng rất nghi ngờ, người trước mắt không phải nhân loại, không phải yêu, rốt cuộc là cái gì?

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta. Nàng chỉ cần biết ta là phu quân tương lai của nàng là được rồi”. Đông Phương Cần tà mị mỉm cười, lại vươn tay ra muốn sờ sọc tóc bên tai Diệp Vân.

“Có phải mười năm trước chỉ cần nữ nhân nào cứu ngươi, ngươi đều sẽ đuổi theo muốn kết hôn với người ta?”. Diệp Vân khoe miệng co quắp vươn tay muốn đẩy bàn tay đang quấy rối của Đông Phương Cần ra, chăm chọc hời.

“Đúng”. Ai ngờ, Đông Phương Cần lại chẳng chặc đoàng hoàng trả lời là đúng.

Diệp Vân nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói cái gì cho phải. Đối với nam nhân trước mắt này là hoàn toàn hết nói nổi rồi. Vậy nên cũng chỉ tự trách mình xui xẻo, vừa xuyên qua đã cứu hần cho nên mới tạo thành chuyện như vậy?

“Ta liền biết ngươi nhất định sẽ vì Trương Tôn gia trở về”. Đông Phương Cần sờ sờ cái cằm đẹp của mình, mỉm cười nói.

Con ngươi Diệp Vân chợt phóng đại. Quả nhiên, người này không đơn giản! Thái phó có thể áp bức Trương Tôn gia như vậy, hần không phải không có năng lực ngăn cản, mà là không muốn ngăn cản. Chính là đang đợi Trương Tôn gia không còn cách nào nữa phải gọi mình về.

“Hừ!” Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới Đông Phương Cần, xoay người điểm nhẹ đầu ngón chân bay lên trời, biến mất khỏi căn phòng.

Đông Phương Cần sờ sờ cằm của mình, cười cười, thời gian còn còn nhiều mà. Thái tử phi của mình, đừng có nghĩ bỏ mình lại một mình mà chạy. Ngay sau đó, Đông Phương Cần cũng biến mất khỏi căn phòng.

Diệp Vân cũng không có nhìn kỹ pháp bảo cướp đoạt được từ trong tay thái phó, thuận tay ném vào túi đựng đồ, quay về Trương Tôn gia.

Diệp Vân nằm ở trên giường, lật qua lật lại vẫn không ngủ được. Sao cảm thấy cả người Thái tử như một ả số vậy, mặc kệ hần. Diệp Vân lác lác đầu. Mà bây giờ đã trừ bỏ thái phó, Thanh Sơn còn có một đồng lớn sự tình chờ mình về giải quyết. Nhất định là Trương Tôn gia không mong mình quay về nhanh như vậy, đặc biệt nữ tử dịu dàng — Liễu Yên Yên. Diệp Vân thở dài một hơi, cho dù không đành lòng, nhưng vẫn phải mau chóng quay về Thanh Sơn.

Sáng sớm hôm sau sau khi ăn xong bữa sáng, Diệp Vân ngồi trong sân nghĩ xem nên mở miệng thế nào, đột nhiên cảm giác có một đạo ánh mắt cực nóng rơi ở trên người mình. Diệp Vân lộ ra nụ cười dịu dàng, đối với cây đại thụ cách đó không xa ngoác ngoác. Cười nói: “Tự nhiên, lại đây”.

“Tỷ tỷ, tỷ rất lợi hại, lại có thể phát hiện đệ trốn ở nơi đó”. Người đi ra chính là Trương Tôn Vô Tự, trong mắt nó mang theo sùng bái, “Tỷ tỷ, đêm hôm đó tỷ thật là lợi hại, có thể dọa người xấu chạy đi”.

“Tự nhiên, vậy đệ có muốn cũng lợi hại như tỷ không, sau này biến lợi hại có thể bảo vệ cha mẹ còn có gia gia?” Diệp Vân mỉm cười nhìn đứa nhỏ trước mặt.

“Có thể trở thành lợi hại như tỷ tỷ vậy sao?” Trong mắt Trương Tôn Vô Tự đều là ánh sao lấp lánh.

“Đương nhiên là có thể”. Diệp Vân cười sờ sờ đầu Trương Tôn Vô Tự, “Có muốn học hay không?”

“Muốn, đương nhiên muốn ạ!” Trương Tôn Vô Tự gật đầu như gà con mổ thóc. Trong mắt tràn đầy hưng phấn cùng chờ mong. Diệp Vân cười: “Vậy chúng ta tới thư phòng, tỷ viết cho đệ vài thứ, nhưng đệ phải hứa với tỷ, chỉ có thể một mình đệ xem, sau khi học thuộc lòng xong hãy thiêu hủy đi, không thể để cho những người khác biết. Có hiểu không?”

“Đệ hiểu. Đây là bí mật của đệ cùng tỷ tỷ”. Trương Tôn Vô Tự nghiêm túc gật gật đầu, “Đệ cũng sẽ không nói cho cha mẹ biết đâu”.

“Tự nhiên ngoan”. Diệp Vân mỉm cười dẫn Trương Tôn Vô Tự đến thư phòng, viết xuống một số khẩu quyết pháp thuật cơ bản nhất sau đó giao cho Trương Tôn Vô Tự. Trương Tôn Vô Tự nhận lấy như được bảo bối liền cất kỹ vào trong ngực.

“Tỷ tỷ, tỷ muốn rời đi sao?” Bỗng nhiên Trương Tôn Vô Tự đột ngột hỏi ra một câu.

Diệp Vân ngơ ngẩn, yên lặng nhìn đứa nhỏ trước mắt. Vì sao đứa bé này lại có thể cảm thấy được?

“Tỷ tỷ, tỷ yên tâm khi tỷ không có ở đây đệ nhất định sẽ bảo vệ tốt cha mẹ cùng gia gia, còn có tất cả mọi người trong nhà nữa”. Trên khuôn mặt trẻ con của Trương Tôn Vô Tự xuất hiện tia thành thực không tương xứng với tuổi.

“Cám ơn”. Diệp Vân ngồi xổm người xuống, sờ sờ đầu Trương Tôn Vô Tự, lấy ra túi bí thuốc từ trong túi ra đưa cho Trương Tôn Vô Tự, “Đệ giữ lấy cái này, nếu như mẹ ~”

“Đệ biết rồi. Nếu mẹ bị bệnh nặng đệ sẽ cho mẹ ăn”. Trương Tôn Vô Tự nhận lấy nói tiếp, trầm ổn tựa như một người trưởng thành vậy, “Tỷ tỷ, nhất định là tỷ còn chuyện quan trọng phải làm, tỷ mau đi đi. Xong xuôi nhớ quay về thăm nhà”.

Một dòng nước ấm chảy xuôi trong lòng Diệp Vân, đứa bé này thực sự là khiến người ta thực thương yêu.

“Ừ, tỷ sẽ”. Diệp Vân gật gật đầu, lúc này, trong đầu Diệp Vân vang lên một giọng nói.

“Chủ nhân? Chủ nhân? Xảy ra chuyện lớn rồi”. Rõ ràng là giọng nói của Bạch Hổ.

Sắc mặt Diệp Vân khẽ biến. Thần thú bởi vì khế ước mà lại có thể ở ngoài ngàn dặm cũng có thể dùng ý thức trao đổi cùng mình? Chỉ sợ cũng chỉ có thần thú mới có thể làm được như vậy.

Trưởng Tôn Vô Tự nhìn về mặt biến hóa của Diệp Vân, kéo kéo vạt áo của nàng: “Tỷ tỷ, tỷ đi đi. Yên tâm, trong nhà đã có đệ. Đệ đã là một nam tử hán”.

“Ừ. Tự nhi là một nam tử hán rất giỏi”. Diệp Vân yêu thương sờ sờ đầu Trưởng Tôn Vô Tự nhẹ giọng nói, “Tỷ phải đi, đệ thay tỷ nói với cha mẹ cùng gia gia một tiếng”.

“Dạ, đi đi, tỷ tỷ”. Trưởng Tôn Vô Tự gật mạnh đầu, cắn môi, cực lực nhịn xuống nước mắt trong hốc mắt.

Diệp Vân xoay người ra khỏi phòng, lấy tốc độ chớp mắt đã Ngự Kiếm bay lên trời, nhanh chóng biến mất nơi phía chân trời. Diệp Vân cũng không có nhìn thấy, ở phía đông viện, Liễu Yên Yên ngơ ngẩn nhìn thiên không, nước mắt im lặng chảy xuống.

“Yên Yên ~” phía sau Trưởng Tôn Phó Tiềm không đành lòng lên tiếng, nhẹ tay nhẹ nắm bả vai Liễu Yên Yên.

“Thiếp không sao. Đứa bé kia, đã không phải là người thường, thiếp biết, thiếp đều biết”. Liễu Yên Yên mỉm cười rơi lệ chậm rãi nói, “Đêm hôm đó có thể dọa cho thái phó chạy thiếp đã biết. Chàng cũng biết, cha cũng biết, không phải sao?”

Trưởng Tôn Phó Tiềm không nói gì, chỉ là trầm mặc được nhìn thiên không.

“Phó Tiềm, chàng nói xem Doanh nhi sẽ trở lại gặp chúng ta chứ?” Liễu Yên Yên cũng yên lặng nhìn trời.

“Sẽ, Yên Yên. Nhất định con sẽ quay về”. Trưởng Tôn Phó Tiềm nhẹ giọng an ủi.

Mà Đông Phương Cẩn sau khi biết được Diệp Vân đã rời đi, mạnh mẽ bóp nát chén trà trong tay. “Nữ nhân của ta, nàng cho rằng làm như vậy là có thể trốn được ta sao?” Trong đôi mắt Đông Phương Cẩn lóe lên hồng quang diêm dúa lạnh lẽo, khóe miệng gọi lên một nụ cười phức tạp. Thanh Sơn đứng không? Không lâu nữa chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Diệp Vân phi trên không trung, lúc này mới đáp lại Bạch Hổ.

“Xảy ra chuyện gì?” Diệp Vân cũng dùng thần thức hỏi

“Chủ nhân, tên Hoa Vị Ương kia đã xông vào Thanh Sơn. Đẳng đẳng sát khí, có người ngăn cản hần, hần thấy một đánh một. Oa, lại ngã một. Hần cũng không nói lời nào, trực tiếp đi về phía Bắc Đường rồi”. Bạch Hổ ở trong đầu Diệp Vân kể lại nhai, “Ái chà, có một tên thật đáng thương, bị ném thẳng vào trong ao ở quảng trường. Không biết có bị chết đuối hay không”. Trong giọng nói của Bạch Hổ mang theo chút vui sướng khi người gặp họa, rõ ràng là ở một bên xem náo nhiệt. Bởi vì Hoa Vị Ương cũng không có hạ sát thủ, cũng chỉ đem những đệ tử Thanh Sơn ngăn cản hần đánh ngất xỉu.

“Ngăn hần trước đi, ta lập tức về ngay! Đừng để cho hần tiếp cận được Phi Nhi”. Diệp Vân nhấn chặt mày lại. Hoa Vị Ương! Hần tuyệt đối là một kẻ ngoan độc. Diệp Vân móc Thủy Linh Lung ra sau đó tự khám trở về cánh tay của mình, lập tức, Diệp Vân lại quay trở về dáng vẻ của một nam nhân.

Rất xa, Lạc Tâm Hồn chậm rãi bay ở phía sau, đi theo Diệp Vân ở phía trước. Trên vai Thanh Long híp mắt nhìn về phía trước: “Chủ nhân, chúng ta còn phải đi theo người kia sao? Hần lại biến thành nam nhân. Dáng vẻ nữ nhân xinh đẹp như vậy sao lại muốn biến thành nam nhân chứ?” Thanh Long lắc lắc đuôi, tiếp tục nói, “Chủ nhân, chúng ta phải đi theo hần bao lâu? Không phải là đi theo vĩnh viễn đấy chứ?” Lần này, Lạc Tâm Hồn cũng không giống ngày thường đánh bay Thanh Long trên vai. Mà chỉ hơi nhú mày nhìn về phía trước, ánh mắt có chút hoang mang, hồi lâu cũng không có bất luận hành động gì. Thanh Long ngáp một cái, chậm rãi nhắm mắt lại ghé vào vai Lạc Tâm Hồn bắt đầu ngủ. Không có nói cái gì nữa. Cũng chỉ có lúc này, Thanh Long mới có thể an tĩnh lại. Mặc kệ nó có bị ném bao nhiêu lần, vĩnh viễn cũng sẽ không nhận được bài học nào.

Đi theo vĩnh viễn? Lạc Tâm Hồn đáy lòng hồi tưởng câu nói cuối cùng của Thanh Long.

Vì sao, trong lòng lại dâng lên một cảm giác kỳ quái?

Diệp Vân dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Thanh Sơn, lần trước mang theo phi kiếm còn có chút lo lắng mới thả chậm tốc độ. Lần này, Diệp Vân còn chưa có nửa nén hương thời gian liền trở về Thanh Sơn.

Cửa lớn của Thanh Sơn, hai đệ tử thủ vệ té trên mặt đất hôn mê bất tỉnh. Trong lòng Diệp Vân vô cùng sốt ruột, bất chấp cái gì, nhanh chóng chạy về phía Bắc Đường. Dọc theo đường đi, cũng bắt gặp rất nhiều đệ tử Thanh Sơn ngã dưới đất. Thế nhưng, không có ai bị thương, đều là đã hôn mê mà thôi.

Bắc Đường! Hoa Vị Ương đã xông vào Bắc Đường! Bên Bắc Đường ra sao rồi? Diệp Vân chạy như bay về phía Bắc Đường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Thủy Linh Châu, mỹ nhân ngư

Khi Diệp Vân chạy tới Bắc đường, Bạch Hổ đang đứng che ở cửa ngăn cản Hoa Vị Ương.

“Ta nói cho ngươi biết, Hoa Vị Ương, không phải chủ nhân nhà ta cướp nội đan của Tiểu Thảo, là tự nàng đưa ra”. Bạch Hổ nhảy về phía trước phóng ra luồng gió gào thét.

“Vô si, nếu không phải Diệp Vân lừa nàng nội đan lại có thể kết thì sao nàng có thể giao ra chứ?” Hoa Vị Ương nhẹ vung vũ khí trong tay, dễ dàng chặn được công kích của Bạch Hổ, phong nhận bay tới tầng đá bên cạnh, trong nháy mắt đem ụ đá chém thành hai mảnh.

Bạch Hổ nhảy về phía trước muốn nói gì đó, Diệp Vân lướt tới trước mặt nó. Diệp Vân nhìn về mặt lạnh như băng, tóc dài tung bay của Hoa Vị Ương, biết được nam nhân trước mắt này đang vô cùng tức giận. Vũ khí trên tay Hoa Vị Ương lại càng thêm quý dị, lại là một gốc cây mạn châu sa hoa tiên điểm ướt át!

“Đúng, là ta lừa Tiểu Thảo của ngươi”. Diệp Vân che trước mặt Bạch Hổ mặt lạnh lùng nói “! Nhưng mà, ta sẽ không đem nội đan trả lại cho ngươi. Điều kiện khác ta đều chấp nhận”.

“Muốn chết!” Hoa Vị Ương khua gốc cây mạn châu sa hoa tiên điểm trong tay, bay lên không đánh về phía Diệp Vân, “Ta tự mình lấy về là được”.

“Không có khả năng!” Trong nháy mắt Diệp Vân đã nắm chặt Nguyệt Luân trong tay, nhảy lên nghênh đón.

Hai người nhào vào nhau giữa không trung.

“Ầm” một tiếng nổ vang vọng khắp chân trời. Chấn kinh Thanh Sơn từ trên xuống dưới.

Ngoài đại sảnh chương môn cùng bốn vị trưởng lão cũng đều nghe thấy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thanh Phồn nhăn chặt chân mày.

Thanh Dịch vỗ mạnh một cái đầu của mình, bước qua lại trong phòng, miệng không ngừng lầm bầm: “Xong, xong rồi, nhanh như vậy tên kia đã đánh tới đây rồi”.

“Cái gì?!” Chương môn Thanh Giản nhìn Thanh Dịch đang gấp như kiến bò chảo nóng nghi ngờ hỏi.

Thanh Phồn chột xoay người nhìn Thanh Dịch: “Dịch sư đệ! Có phải ngươi lại gây ra chuyện gì hay không?”

“Ta mới không có!” Thanh Dịch lập tức cao giọng phản bác, bỗng nhiên lại yên lặng, “Nhưng mà đồ đệ bảo bối của ta đã gây họa”.

“Cái gì?” Tất cả mọi người giật mình nhìn Thanh Dịch.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!” Chương môn Thanh Giản sắc mặt trầm trọng.

“Chương môn, chương môn, có người xông vào Thanh Sơn chúng ta, đánh ngất xỉu rất nhiều đệ tử”. Bỗng nhiên một Đệ tử Thanh Sơn hoang mang chạy tiến vào, cũng không có thông báo liên tục tiếp bẩm báo.

“Thanh Dịch!” Lúc này sắc mặt Thanh Phồn đã xanh mét, “Nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Thanh Dịch cúi đầu, chột dạ liếc nhìn mọi người mới khó khăn nói: “Còn không phải so lần trước Sở Phi Nhi bị thứ gì đó tập kích mà trúng độc, Diệp Vân đi lừa một gốc cây của Hoa Vị Ương – Yên Mạch Cốc lấy nội đan. Sau đó ..” Thanh Dịch nhìn sắc mặt của mọi người càng ngày càng xanh mét, lắp bắp mới, “Sau đó, hình như Hoa Vị Ương rất quan tâm tới Tiểu Thảo kia, liên, liên ~ liên tới tận cửa tính sổ”.

“Hò đồ!” Thanh Giản lên tiếng quát lớn.

“Ngươi!” Thanh Phồn dùng tay chỉ Thanh Dịch, tức giận đến ngón tay run run, “Không phải ngươi nói giải được đã lấy được, không có trở ngại lớn gì sao? Thì ra không phải là câu được giải được, mà là lừa tới!” Thanh Dịch đuối lý, không nói tiếng nào mặc cho Thanh Phồn trách cứ.

“Cái gì? Chúng ta mau chóng qua đó xem xem. Đừng để cho Diệp Vân bị thương”. Tính tình táo bạo Thanh Xuyên đầu tiên nghĩ tới điểm này.

“Đứng, đứng, nhanh đi”. Thanh Dịch vội vàng xoay người chạy về phía cửa đại sảnh, mọi người vội vàng đuổi theo phía sau.

Lúc mọi người vừa chạy tới Bắc Đường, xung quanh vô cùng hỗn loạn, khoe miệng Diệp Vân đã chảy ra máu tươi, Hoa Vị Ương mặc dù chặt vật lại không có bị thương.

“Ái chà, lão đầu, các ngươi đã tới, nhanh lên một chút cứu chủ nhân gốc nhà ta đi. Hắn cũng không trốn, đã bị đánh trúng mấy chương rồi”. Bạch Hổ vừa thấy chương môn cùng các Trưởng lão tới liền lớn tiếng ồn ào, “Chủ nhân cũng không cho ta giúp”.

Thanh Dịch yêu thương nhìn Diệp Vân đang bị thương, hiển nhiên hiểu rõ nguyên nhân Diệp Vân thoái nhượng mà không ra tay nặng, hẳn cảm thấy đuối lý, dù sao cũng là lừa thứ mà người khác quan tâm. Cũng thật không ngờ là, tiểu tử Hoa Vị Ương này lại thật đúng là rất quan tâm thứ này. Không tiếc xông lên Thanh Sơn, đắc tội một đại phái như Thanh Sơn

“Dừng tay! Có chuyện gì thương lượng đã”. Chương môn Thanh Sơn – Thanh Giản lớn tiếng quát dừng.

“Không có gì để thương lượng cả. Nội đan, ta nhất định phải lấy lại”. Về mặt Hoa Vị Ương lạnh lùng, không có bất kỳ ý nghĩ muốn thương lượng nào.

“Ngươi có lấy lại cũng chỉ là đồ bỏ đi”. Lúc này Thanh Dịch xen mồm.

“Dịch sư đệ!” Thanh Giản quay đầu tức giận quát lớn Thanh Dịch, lúc này còn đang lửa cháy đổ thêm dầu!

“Cho dù vậy cũng phải lấy về!” Hoa Vị Ương hừ lạnh một tiếng liền muốn động thủ.

“Thanh Sơn chúng ta sợ ngươi sao. Hoa tiểu tử, ngươi đã thương đồ đệ của ta, ta ~” Thanh Dịch vén tay áo liền muốn tiến lên động thủ.

Hoa Vị Ương hừ lạnh một tiếng, Thanh Sơn bao che khuyết điểm mọi người đều biết, nhưng cho dù có nhiều người cũng không có nghĩa là mình sẽ sợ mà buông tha.

“Tất cả im miệng cho ta!” Thanh Giản gầm lên, một tay tóm lấy Thanh Dịch đang muốn xông về phía trước trở về, “Không có chuyện gì là không giải quyết được cả? Nội đan của bụi cây Tiểu Thảo mặc dù sau khi hấp thu độc đã là đồ bỏ, nhưng cũng không phải không có cách nào. Hoa Vị Ương, ngươi cũng không ra tay ngoan độc với đệ tử Thanh Sơn ta, ngươi cũng không muốn Thanh Sơn cùng Yên Mạch Cốc vì vậy mà kết thù hận. Đứng không?”

Chương môn Thanh Giản nói xong, tất cả mọi người nao nao, trong mắt Hoa Vị Ương lóe lên tia sáng mà động tác trên tay cũng ngừng lại.

Diệp Vân đứng ở một bên, cũng ngăn cản cả người.

“Có cách nào?” Hoa Vị Ương lạnh giọng hỏi, nhưng trong giọng nói lại ẩn ẩn mang theo chờ đợi khiến Thanh Dịch thất kinh. Cái tên không quan tâm đến gì như hắn cũng có ngày hôm nay?

“Thủy sinh mộc”. Chương môn Thanh Giản trầm giọng nói, “Chỉ cần tìm được tinh hoa của nước – Thủy Linh Châu, để cho bụi cây kia hấp thu lấy nó, không bao lâu nữa, nội đan nhất định có thể khôi phục”.

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, một lúc vẫn không nói gì.

“Được, ta đi tìm. Là ta nợ Tiểu Dạ, nhất định ta sẽ tìm Thủy Linh Châu về trong khoảng thời gian ngắn nhất”. Lúc này, Diệp Vân lên tiếng. Đối với Nhiếp Tiểu Dạ kia, trong lòng Diệp Vân vô cùng áy náy.

Hoa Vị Ương đứng ở nơi đó không động đậy, cũng không nói gì.

“Hoa Vị Ương, ngươi thấy thế nào? Diệp Vân sẽ mau chóng tìm Thủy Linh Châu về. Nếu như không tìm được, mặc cho ngươi xử lý”. Chương môn Thanh Giản lên tiếng hỏi, sau đó quay đầu hỏi Diệp Vân, “Diệp Vân, ngươi có ý kiến gì không?”

Vừa nói đến tìm không được mặc cho Hoa Vị Ương xử lý, sắc mặt Thanh Dịch đều trắng bệch. Trong lòng âm thầm nói thầm, điều đó tuyệt đối không có khả năng. Dù thế nào cũng không thể để tên biến thái này đánh đồ đệ bảo bối nhà mình được.

Hoa Vị Ương trầm tư, nhàn nhạt gật gật đầu.

“Không có vấn đề”. Diệp Vân cũng gật đầu.

“Nhưng hiện tại ta vẫn sẽ lấy nội đan”. Hoa Vị Ương lạnh lùng nói, dứt lời sắc mặt của mọi người đều biến, Diệp Vân cũng đã biến sắc muốn lên tiếng nói, Hoa Vị Ương cũng đã nói tiếp, “Ta sẽ giúp sư muội ngươi khu trừ độc tính, trong vòng nửa tháng ngươi nhất định phải tìm được Thủy Linh Châu về. Nếu không, ta nhất định sẽ giết sư muội của ngươi”. Trong giọng nói không có một chút độ ấm nào, cũng không cho bất kỳ cơ hội mặc cả.

“Được”. Diệp Vân cắn cắn môi, cứng rắn đồng ý.

“Dẫn ta đi”. Hoa Vị Ương ngẩng đầu nhìn Thanh Dịch, “Những người khác chờ bên ngoài không cho phép tiến vào”.

Thanh Dịch khòe miệng co quắp, đi lên phía trước, dẫn Hoa Vị Ương vào Bắc Đường, đi về phía phòng của Sở Phi Nhi.

“Diệp Vân, con không sao chứ?” Chương môn Thanh Giản đi lên phía trước kiểm tra vết thương của Diệp Vân.

“Con không sao”. Diệp Vân nhẹ nhàng lắc đầu, vươn tay lau đi máu nơi khóe môi, lộ ra nụ cười cảm kích, “Chương môn, cảm ơn ngài”.

“Cái đứa nhỏ ngốc nghếch này”. Chương môn Thanh Giản nhẹ nhàng thở dài, “Chỉ có nửa tháng, con nhất định phải mau chóng tìm được Thủy Linh Châu quay về nhanh, hiểu chưa?”

“Đệ tử hiểu”. Diệp Vân gật đầu, sau đó hành lễ với chương môn cùng các trưởng lão, “Đệ tử bắt tài mang phiền toái đến cho chương môn cùng các trưởng lão rồi”.

“Thương thế nghiêm trọng không?” Thanh Phồn cũng đi lên phía trước, xem xét, sau khi bắt mạch, gật đầu nói, “Cũng may, không có trở ngại lớn”.

Trong lòng Diệp Vân trăm loại cảm xúc ngổn ngang, chính mình gây ra đại họa, chương môn cùng trưởng lão không hề trách cứ một lời, đều là quan tâm tới thân thể ‘hắn’.

“Chương môn, Thủy Linh Châu có ở nơi nào?” Diệp Vân lên tiếng hỏi.

“Ồ thủy vực Đông Phương, đi về phía đông”. Chương môn Thanh Giản trầm giọng nói.

“Lát nữa con sẽ lên đường ngay”. Diệp Vân quay đầu nhìn gian phòng bên kia, chờ đợi Thanh Dịch cùng Hoa Vị Ương đi ra. Một lát sau, Thanh Dịch cùng hơi có vẻ mệt mỏi cùng Hoa Vị Ương đi ra.

Diệp Vân đưa mắt nhìn về phía Thanh Dịch, Thanh Dịch gật gật đầu, ý bảo đã làm tốt. Diệp Vân yên lòng, nhìn Hoa Vị Ương trình trọng mà chân thành nói tiếng tạ ơn: “Cảm ơn người, Hoa sư thúc. Hiện tại ta sẽ lên đường tìm Thủy Linh Châu luôn”. Diệp Vân nhìn ra, vì giải trừ độc của Phi Nhi, sợ là Hoa Vị Ương hao tổn không ít sức lực.

Hoa Vị Ương lạnh nhạt gật đầu không nói gì thêm.

Chương môn cùng các trưởng lão đều chân thành dặn dò Diệp Vân nhất định phải cẩn thận. Đơn giản là vì bảo bối thường có linh khí rất nặng nên có thể sẽ có yêu thú bảo vệ. Diệp Vân đều nhất nhất gật đầu, liền chuẩn bị rời đi.

“Bạch Hổ, chúng ta đi. !” Diệp Vân gọi Bạch Hổ, xoay người cười lên lưng Bạch Hổ, sau khi cáo từ mọi người liền bay thẳng lên trời.

Trên bầu trời, Bạch Hổ lắc lắc đuôi, đập đập hai cánh bay rất nhanh.

“Chủ nhân, người biết không? Lúc người đi rồi cái người tên gì mà Thủy nhi từng chăm sóc cho sư muội của người ấy” Bạch Hổ nhũn mày không nghĩ ra tên của nữ tử kia.

“Phương Thúy Nhi”. Diệp Vân bổ sung.

“Nàng ta đã chết”. Bạch Hổ trong đôi mắt màu hổ phách của nó hiện lên thâm trầm, “Vào ngày buổi tối trước khi người rời đi đã chết, phát hiện thi thể vào buổi trưa hôm sau khi người vừa đi. Trên thi thể của nàng ta có mùi khiến ta chán ghét”.

“Cái gì? !” Diệp Vân kinh hãi, “Phương sư muội đã chết?”

“Dạ”. Bạch Hổ lại nói tiếp, “Còn chưa điều tra được là do ai gây ra”.

Diệp Vân trầm mặc, trong lòng cũng dần dần trầm xuống. Là do thứ lần trước đã tập kích Phi Nhi giờ lại giết Phương Thúy Nhi sao? Bạch Hổ nói có mùi khiến nó chán ghét, là thứ gì đây?

Ngay khi Diệp Vân còn đang trầm tư, bỗng nhiên Bạch Hổ la hoảng lên, vỗ cánh bay nhanh hơn. Bộ dáng kinh hoàng kia của nó rất giống như gặp phải động vật đáng sợ nhất thế giới vậy. Bạch Hổ một bên liều mạng bay một bên bắt đầu oán giận: “Gào khóc ~ trời ạ, chủ nhân, muốn chết, không ngờ lại gặp nó. A ~ chết tiệt, nó tỉnh lại từ lúc nào vậy? Vì sao không có dấu hiệu gì cả?”

“Làm sao vậy? Bạch Hổ?” Diệp Vân cố gắng an ủi Bạch Hổ đang hoảng hốt lo sợ dưới thân, nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông cổ Bạch Hổ, nhưng lại không có chút tác dụng nào. Bạch Hổ vẫn hoảng sợ vỗ mạnh cánh bay nhanh về phía trước.

“Bạch Hổ, Bạch Hổ? ! !” Diệp Vân nóng nảy, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng sợ hãi như vậy của Bạch Hổ, rốt cuộc là sao vậy? Chẳng lẽ có cái gì lợi hại hơn cả yêu thú gặp được ở Thanh Sơn bí cảnh đang đuổi tới sao.

“Chủ nhân, chúng ta chạy mau, tên khốn kia, ngoại trừ Huyền Vũ, ta sợ nhất chính là nó. Chúng ta chạy mau ~ nếu bị hắn đuổi theo chúng ta xong rồi”. Trong mắt Bạch Hổ tràn ngập sợ hãi.

Huyền Vũ? Không phải là một trong tứ đại thần thú sao? Theo lý thì tứ đại thần thú đều có thực lực tương đương nhau, vì sao Bạch Hổ lại sợ Huyền Vũ? Nếu nói như vậy, chẳng lẽ kẻ đuổi phía sau kia cũng là một trong tứ đại thần thú? ! Diệp Vân bị cái ý niệm này khiến cho hoảng sợ. Một thần thú khác đã xuất thế?

Ngay khi Diệp Vân còn đang buồn bực, tiếng xé gió phía sau kia càng ngày càng gần giải đáp nghi ngờ của Diệp Vân. Diệp Vân quay đầu nhìn lại, liền thấy một con rồng màu xanh thực lớn đang hí hục bay về phía bọn họ.

Là một trong tứ đại thần thú – Thanh Long! ! !

Diệp Vân kinh hãi há to miệng. Lực lượng vô cùng to lớn phía sau kia, một cự long toàn thân xanh thẫm thiêng liêng không ai dám xâm phạm, vậy sáng lấp lánh, trên đầu góc cạnh có hình. Không ngờ lại có thể gặp được Thanh Long ở chỗ này.

“Bạch Hổ, phía sau chính là Thanh Long sao?” Diệp Vân chớp chớp mắt hỏi Bạch Hổ vẫn đang liều mạng vỗ cánh.

“Dạ Dạ! Nó là một tên vô cùng khủng bố”. Bạch Hổ cuống quýt đáp trả, dưới chân càng chạy nhanh hơn.

“Bạch Hổ, Bạch Hổ, um ha ha, chờ ta một chút. Không ngờ rằng lại gặp được người ở đây”. Phía sau, Thanh Long bỗng nhiên phun tiếng người gọi Bạch Hổ, trong giọng nói là không che giấu được kích động cùng hưng phấn.

Bạch Hổ mất điếc tai ngơ, lại càng bay nhanh hơn.

“Bạch Hổ, nó đang gọi người đấy”. Diệp Vân có chút nghi hoặc. Sao lại có cảm giác kỳ quái vậy, một tên thì nhiệt tình như lửa liều mạng đuổi phía sau, một tên thì giống như gặp quỷ làm bộ như không nghe thấy chạy bán sống bán chết.

“Chủ nhân, đừng để ý tới nó, chúng ta chạy mau”. Bạch Hổ lầm bầm.

“Bạch Hổ, Bạch Hổ, chờ ta một chút ~~~ m đã lâu lắm rồi không gặp nhau, người không nhớ ta sao?” Thanh Long ở phía sau lại càng đuổi theo nhanh hơn.

Một đuổi, một chạy, đều dốc toàn bộ sức lực. Diệp Vân trừng lớn mắt. Ngây ngốc nhìn Thanh Long phía sau cách càng ngày càng xa, Bạch Hổ lại đối xử với bạn lâu lắm không gặp như vậy sao?

Dù sao Bạch Hổ am hiểu nhất chính là phong hệ pháp thuật, tốc độ là thượng hạng. Chạy một lúc, Thanh Long chậm rãi bị bỏ rơi lại phía sau.

Rốt cuộc, phía sau không còn thấy bóng dáng Thanh Long đâu nữa, Bạch Hổ thở phào một cái, bay chậm lại.

“Bạch Hổ, người, người toát mồ hôi?” Diệp Vân kinh ngạc lau một tầng mồ hôi trên cổ Bạch Hổ. Bạch Hổ cho tới bây giờ cũng chưa từng liều mạng bay như vậy, nhưng hôm nay lại chảy mồ hôi. Là bị dọa sợ hay là do nóng?

“A, chúng ta xuống dưới tắm đi. Nghỉ ngơi rồi lại đi”. Bạch Hổ thở hắt ra một hơi, chờ Diệp Vân hạ xuống bên dưới.

Trong lòng Diệp Vân tràn đầy nghi ngờ, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Hình như Thanh Long rất vui khi gặp được Bạch Hổ, vì sao Bạch Hổ nhìn thấy nó liền chạy?

Bên một hồ nước trong suốt, Diệp Vân đang giúp rửa sạch bộ lông Bạch Hổ, tò mò hỏi: “Bạch Hổ, hôm nay người làm sao vậy? Vì sao nhìn thấy Thanh Long lại bỏ chạy nhanh như vậy? Hình như nó rất vui mừng khi gặp được người. Là bằng hữu của người sao?”

“Ta phi!” Bạch Hổ vừa nghe Diệp Vân nói vậy phần hận phi. Nói, “Thiên tài mới là bằng hữu của nó”.

Diệp Vân nghi ngờ nhìn dáng vẻ tức giận kia của Bạch Hổ, hoàn toàn không hiểu gì cả. Hình như là Thanh Long lấy mặt nóng áp Bạch Hổ mông lạnh rồi.

“Đừng, đừng nói đến nó nữa”. Bạch Hổ sợ run cả người, vội vàng nhìn xung quanh một lượt, rất sợ Thanh Long bỗng nhiên nhảy ra ngoài, “Chúng ta nghỉ ngơi rồi đi nhanh thôi”. Diệp Vân gật gật đầu, trong lòng vẫn là không hiểu gì cả, không rõ Bạch Hổ rốt cuộc đang sợ cái gì.

“Oa ha ha, Bạch Hổ, ta nhớ người muôn chết đây!” Bỗng nhiên, từ trong hồ chui ra một cái đầu màu xanh biếc, sau đó Thanh Long liền rào rào chui ra khỏi mặt nước.

Bạch Hổ ngây ngốc nhìn một màn trước mắt mà sững sờ tại chỗ. Nó quên mất, Thanh Long am hiểu nhất chính là thủy hệ pháp thuật. Hồ này nhất định thông với dòng suối ngầm trong đất, tên khốn Thanh Long này là theo mạch nước ngầm trong đất mà tìm tới được.

“Bạch Hổ, hắc hắc, Bạch Hổ, người đang tắm sao? Có muốn ta giúp người tắm một tay hay không?” Thanh Long bốn chân đập đập trên mặt nước, trên mặt nước không có nổi lên một tia gợn sóng đi tới bên người Bạch Hổ.

“Không cần”. Bạch Hổ chết lặng đáp lại một câu xoay người lại dùng mông đối diện với Thanh Long.

“Bạch Hổ, lâu rồi chúng ta không có gặp nhau. Lần trước chúng ta gặp nhau thật đúng là quá lâu rồi”. Thanh Long nói, bỗng nhiên lại nghiêng nghiêng đầu, giống như là đang tự hỏi, “Lần trước là bao lâu rồi?”

Bạch Hổ lúc này dùng thần thức ở trong đầu điệp điệp Vân vội vàng nói: !”Chủ nhân, đi mau, chúng ta đi mau thôi”.

Diệp Vân nghi hoặc nhìn Thanh Long đang hưng phấn cùng Bạch Hổ đang phụng phịu, cuối cùng vẫn quyết định nghe Bạch Hổ trước đã, đi lại nói.

“A nha, thì ra chủ nhân của Bạch Hổ chính là người. Xin chào, ta là Thanh Long, người tên là gì?” Lúc này, ánh mắt Thanh Long mới dời tới trên người Diệp Vân rất có lễ phép hỏi.

“A, ha ha, xin chào. Ta tên Diệp Vân”. Diệp Vân lễ phép gật gật đầu.

“Ừm, kỳ thực, ta cảm thấy người khi là nữ nhân xinh đẹp hơn. Phun chắc, ánh mắt Bạch Hổ quả là không tệ. Ha ha”. Thanh Long bỗng nhiên biến thành một con Thanh Long nho nhỏ mé người bay đến trên vai Diệp Vân.

Diệp Vân trong lòng thẳng phạm nói thầm, sẽ không này Thanh Long cũng là cái sắc quỷ, vì thế Bạch Hổ như thế chán ghét nó chứ.

“Chúng ta còn có việc, Thanh Long, chúng ta đi trước”. Bạch Hổ hình như rất nóng lòng muốn thoát khỏi Thanh Long, vội vàng nói.

“Ta biết, các ngươi muốn đi tìm Thủy Linh Châu. Ta có thể đi cùng với các ngươi, ta giúp các ngươi tìm nó. Ngươi quên rồi sao, ta am hiểu nhất chính là thao tác thủy hệ nên Thủy Linh Châu ta có thể cảm ứng được từ xa. Đừng không, Tiểu Vân Vân? Nếu có ta giúp các ngươi có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian”. Thanh Long bay đến trên vai Diệp Vân.

Diệp Vân vừa nghe vậy trên mặt liền lộ ra tươi cười: “Vậy thì làm phiền ngươi quá”.

“Không có việc gì, không có việc gì, ngươi là chủ nhân của Bạch Hổ mà”. Thanh Long lắc lắc cái đuôi sáng chói của mình, “Ta đuôi theo gọi các ngươi lâu rồi. Bạch Hổ lại vẫn bay nhanh như vậy, thật là”.

Bạch Hổ nghe vậy, trong lòng vô cùng buồn bực. Chủ nhân không biết lợi hại của Thanh Long, cho nên mới đồng ý. Chứ nếu chủ nhân biết được Thanh Long này có bao nhiêu đáng sợ nhất định là sẽ không đồng ý đâu.

“Vậy là Tiểu Vân Vân đồng ý rồi. Vậy chủ nhân của ta cũng đi cùng nữa nha wow”. Tiểu Thanh Long cao hứng nói.

“Chủ nhân của ngươi?” Diệp Vân nghi hoặc, từ vừa rồi cũng không có thấy ai ở cùng một chỗ với Thanh Long cả.

“Chủ nhân, chủ nhân, người mau tới đây, chúng ta cùng nhau đi tìm Thủy Linh Châu”. Thanh Long hướng về phía trên mặt nước kêu.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Vân, trên mặt nước hiện lên một kết giới, mà người ở trong kết giới đó không phải ai khác, chính là Lạc Tâm Hồn!

“Là ngươi!” Diệp Vân kinh ngạc lên tiếng.

“Đúng vậy, chủ nhân đối với ta tốt lắm”. Thanh Long líu ríu nói, “Chủ nhân cũng đã đồng ý cùng với ta giúp các ngươi đi tìm Thủy Linh Châu. Ngươi xem xem có phải chủ nhân nhà ta rất tốt hay không? Bạch Hổ, lâu lắm rồi không gặp nhau, ngươi có nhớ ta không vậy?” Thanh Long nhẹ nhàng nhảy tới trên lưng Bạch Hổ tiếp tục lái nhái.

Bạch Hổ vùng đuôi không khách khí quét Thanh Long xuống dưới, khóe miệng giật giật nói “Thiên tài mới nhớ ngươi”.

“Ái chà, Bạch Hổ, ngươi đừng như vậy. Ngươi lúc nào cũng khẩu thị tâm phi, kỳ thực ta biết, khẳng định là ngươi rất nhớ ta. Chỉ là ngươi không chịu nói, ngươi không nói ta làm sao biết? Có điều, không sao cả, ngươi không nói ta cũng biết, ta có thể đoán mà, tâm tư của ngươi ta hiểu rõ mà”. Thanh Long không để ý tới hành vi không khách khí của Bạch Hổ, nhiệt tình nói ra suy nghĩ của mình.

“Ta không nhớ ngươi. Rất không nhớ ngươi, tuyệt không muốn gặp đến ngươi”. Bạch Hổ trừng lớn mắt.

“Thật là, ngươi vẫn luôn không thẳng thắn như vậy, ta biết mà, ngươi nghĩ vô cùng ~(đáng sau lược bỏ năm trăm từ.)!” Thanh Long lái nhái không ngừng.

Diệp Vân không có chú ý tới cuộc nói chuyện giữa Bạch Hổ cùng Thanh Long, mà cứ ngơ ngẩn nhìn người đứng trên mặt nước – Lạc Tâm Hồn.

“Ngươi chính là chủ nhân của Thanh Long?” Diệp Vân nhú mày hỏi.

“Ta thà rằng không phải”. Lạc Tâm Hồn cất giọng lạnh lùng, hơn nữa một chút cũng không hề giống như đang nói đùa.

Diệp Vân trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không có hỏi hấn nói như vậy là có ý gì, chỉ tiếp tục không khách khí hỏi: “Ngươi đi theo chúng ta làm cái gì?”

“Giúp các ngươi tìm kiếm Thủy Linh Châu”. Lạc Tâm Hồn nghiêm túc đáp lời.

Diệp Vân giật giật khóe miệng thiên tài mới tin lời của hắn.

“Thật sự”. Lạc Tâm Hồn đi từ từ tới gần, Diệp Vân vô ý thức lui về sau hai bước. Ai ngờ, Lạc Tâm Hồn lại cúi người xuống, một tay tóm lấy đuôi của thanh Thanh Long sau đó kéo nó lên. Cứu vớt Bạch Hổ sắp tan vỡ.

“Bạch Hổ, ngươi biết không? Có biết vì sao khi ta thức tỉnh lại không có động tĩnh lớn như ngươi vậy không?” Thanh Long bị nhấc ngược lên không trung quơ quơ bốn móng vuốt của mình nhưng vẫn chít chít nói.

Lạc Tâm Hồn mặt không chút thay đổi đem Thanh Long đang nắm trong tay, ném mạnh nó vào trong nước, bọt nước văng lên tung tóe.

Diệp Vân trừng lớn mắt nhìn hành động của Lạc Tâm Hồn, nam nhân này đang làm cái gì vậy? Sao lại có thể đem thần thú quảng đi như vậy?

Lạc Tâm Hồn khóe miệng lộ ra nụ cười không dễ phá hiện: “Ngươi nên cảm tạ ta đã cứu Bạch Hổ của ngươi đi”.

Có ý gì? Diệp Vân nghi hoặc, chợt xoay người lại, thấy được Bạch Hổ khóe miệng đang bắt đầu sùi bọt mép.

“Bạch Hổ? Bạch Hổ ngươi làm sao vậy?” Diệp Vân lo lắng nhẹ nhàng lắc lắc Bạch Hổ.

“Phốc thù!” Bạch Hổ phun bọt mép nơi khóe miệng ra, run rẩy nói, “Chủ nhân, ta ta ~ ta hận chết Thanh Long”.

A? Diệp Vân không rõ là lời này có ý gì.

Vừa lúc đó, Thanh Long đạp bốn bàn chân nhỏ của nó trên mặt nước chạy trở về, tất nhiên là cũng nghe được lời của Bạch Hổ. Còn thật sự nghiêm túc sửa lại: “Bạch Hổ ta biết ngươi đang nói trái với ý mình. Kỳ thực trong lòng ngươi rất thích ta, rất thích ở cùng một chỗ với ta. Chúng ta đã là bằng hữu nhiều năm như vậy, sao ngươi có thể hận ta chứ, đúng hay không? Ngươi không cần giấu đầu hở đuôi, ta đều biết. Ngươi như vậy là quá hao phí khổ tâm rồi ~” “Thanh Long lại tiếp tục lái nhãi.

Bạch Hổ khòe miệng lại bắt đầu sùi bọt mép .

Diệp Vân nhìn nhìn không ngừng nói – Thanh Long, lại nhìn nhìn Bạch Hổ sắp tan vỡ, rốt cuộc hiểu được vì sao Bạch Hổ lại sợ hãi Thanh Long như vậy.

Lạc Tâm Hồn mặt không chút thay đổi từ trong túi đựng đồ móc ra một trái táo, trực tiếp nhét vào cái miệng của Thanh Long, tạp âm liền biến mất. Thanh Long hự hự gặm lấy trái táo, bộ dạng vô cùng thỏa mãn.

“Ngươi nên cảm tạ ta lại cứu Bạch Hổ của ngươi lần nữa”. Lạc Tâm Hồn vẻ mặt thành thật.

Diệp Vân khòe miệng co quắp, bỗng nhiên có chút hiểu được, vì sao vừa rồi Lạc Tâm Hồn tóm lấy đuôi của Thanh Long sau đó lại ném nó xuống nước thành thạo mà tự nhiên như vậy.

“Bạch Hổ, ngươi không sao chứ?” Diệp Vân lo lắng nhìn Bạch Hổ.

Bạch Hổ run rẩy lật người, đứng lên: “Còn chưa có chết, may quá ! !”

Diệp Vân quay đầu nhìn Lạc Tâm Hồn, trầm giọng nói: “Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?”

“Ta nói rồi, giúp các ngươi tìm Thủy Linh Châu”. Lạc Tâm Hồn vẫn nghiêm túc nói vậy.

Diệp Vân không thêm để ý tới hắn, lật trên người ngồi lên lưng Bạch Hổ chuẩn bị rời đi.

“Thanh Long, đi”. Lạc Tâm Hồn cũng lên tiếng kêu Thanh Long chuẩn bị lên đường.

Bạch Hổ chờ Diệp Vân bay lên trời, Thanh Long khôi phục nguyên hình chờ Lạc Tâm Hồn bám chặt ở phía sau.

Diệp Vân khòe mắt liếc nhìn Lạc Tâm Hồn sát ở phía sau kia, hơi nhú mày nhưng không nói gì.

“Chủ nhân, tên Thanh Long đáng ghét kia cũng theo đi”. Bạch Hổ có chút khẩn trương lắm lắm, xem ra Thanh Long để lại ám ảnh trong lòng nó thực là không nhỏ. ”Đừng sợ. Ta biết làm thế nào để cho nó ngậm miệng. Để cho bọn họ theo đi, xem bọn hắn muốn làm cái gì”. Diệp Vân nói khẽ với Bạch Hổ.

Bạch Hổ trong lòng rất hiếu kỳ, chủ nhân có cách gì khiến Thanh Long câm miệng lại chứ?

Chặng đường tiếp theo, Diệp Vân nghỉ ngơi, phía sau Lạc Tâm Hồn cũng liền dừng lại nghỉ ngơi, cùng nhau hành trình, Lạc Tâm Hồn cũng lên đường. Vẫn duy trì một khoảng cách không xa không gần.

Bóng đêm phủ xuống, Diệp Vân cùng Bạch Hổ hạ xuống một sơn cốc chuẩn bị ăn ngủ. Thanh Long cùng Lạc Tâm Hồn cũng hạ xuống.

Bạch Hổ đi tìm củi, Diệp Vân làm một lửa trại. Lúc này, Thanh Long cùng Lạc Tâm Hồn vẻ mặt ung dung tới gần.

“Đi sang bên kia”. Diệp Vân nhú mày, giống như đuổi con ruồi đuổi Lạc Tâm Hồn đi.

“Làm Đệ tử Thanh Sơn, ngươi hẳn là lấy việc giúp người làm vui”. Lạc Tâm Hồn vẻ mặt nghiêm túc, “Trời lạnh, cho chúng ta ngồi bên cạnh sưởi ấm cùng”.

Diệp Vân cùng Bạch Hổ đều ngẩng đầu nhìn trắng tròn trên bầu trời, hôm nay khí trời mát mẻ như vậy, hẳn lại còn nói qua đây sưởi ấm? Còn là đáng về chăng chặc mà đang hoang nữa? !

“Đúng vậy, Bạch Hổ, ngươi không nên đối xử với bằng hữu lâu năm như vậy, có phải hay không, ta nhớ trước đây ngươi đối với ta là ~” “Thanh Long cũng không biết thẹn mà sắp lại đây, bắt đầu dùng cực hình ngôn ngữ với Bạch Hổ.

Bạch Hổ thống khổ dùng hai chân trước ôm lấy đầu mình.

“Thanh Long”. Lúc này Diệp Vân bỗng nhiên nhân nhạ mở miệng.

“Tiểu Vân Vân, chuyện gì vậy?” Thanh Long nhích lại gần phía Diệp Vân, còn chưa kịp lái nhãi, Diệp Vân liền móc từ trong túi đồ ra hai thứ gì đó ném cho Thanh Long.

Thanh Long vươn hai cái móng vuốt tiếp được, nhất thời mặt mày rạng rỡ hẳn lên, thì ra thứ mà Diệp Vân ném tới được là hai trái táo.

“Đi rửa đi, ngươi chỉ có một, rửa xong đưa ta một trái”. Diệp Vân nhân nhạ dặn dò.

“A? Không phải cả hai quả đều cho ta sao?” Thanh Long ôm chặt hai quả táo vào trong ngực, trơ mắt nhìn Diệp Vân.

“VẬY NGUOI YÊN TĨNH MỘT CHÚT, NẾU KHÔNG THÌ MỘT QUẢ CŨNG KHÔNG CÓ”. Diệp Vân nhú mày.

Thanh Long đang chuẩn bị mở miệng đầu có, Diệp Vân nhú mày: “Hả?” Thanh Long lập tức ngậm miệng lại, ôm hai quả táo vọt về một bên.

Lạc Tâm Hồn khoe miệng lộ ra nụ cười hiểu ý, không hổ Diệp Vân tư chất tốt nhất Thanh Sơn, không ngờ nhanh như vậy đã phát hiện được nhược điểm của Thanh Long. Đúng vậy, một trong tứ đại thần thú – Thanh Long, thích ăn nhất là táo.

Bạch Hồ mắt liếc nhìn Thanh Long chạy sang một bên gặm táo, hắc hắc cười rộ lên, thoáng cái đã nhào vào trong lòng Diệp Vân nói: “Chủ nhân, người thật là lợi hại, cũng chỉ có người đối với ta tốt nhất”.

“Được rồi”. Diệp Vân kéo Bạch Hồ xuống, “Chúng ta ngủ, biến lớn”.

“Đạ”. Bạch Hồ đáp lời, sau khi biến thành lớn liền ghé sang một bên, Diệp Vân tựa đầu gối lên cái bụng mềm mềm của Bạch Hồ, chuẩn bị ngủ. Cũng không thèm liếc nhìn Lạc Tâm Hồn lấy một cái. Diệp Vân trong lòng rất rõ ràng, Lạc Tâm Hồn đi theo mình nhất định là có mục đích gì đó, nhưng hẳn lại không gây thương tổn cho mình, nếu như hắn muốn gây thương tổn thì đã sớm động thủ.

Lạc Tâm Hồn nhìn tư thế ngủ thoải mái của Diệp Vân, nhìn bộ lông mềm mại của Bạch Hồ, lại quay đầu nhìn bộ váy cứng rắn lờ lờ tỏa sáng có thể cắt đứt da người của Thanh Long, trong lòng bỗng nhiên có chút khó chịu, về mặt đỡ xoay người tựa vào tấm chăn lót đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Tâm Hồn tỉnh lại liền nhìn thấy Diệp Vân đang dùng hệ pháp thuật để rửa mặt.

Lạc Tâm Hồn có chút háng hái nhìn động tác của Diệp Vân, nhớ tới lần trước Diệp Vân dùng linh khí của mình tạo thành một sợi dây sau đó trói mình lại, nữ tử này lại có thể đem pháp thuật vận dụng một cách linh hoạt như vậy, thật là thú vị.

Thanh Long cũng đập đập chân đứng lên, thấy mọi người đang ăn bữa sáng, vội vàng chạy tới.

“Ta kể cho mọi người một câu chuyện cười để khai vị nha. Có một người đàn bà trộm một con dê của hàng xóm, đem nó giấu ở dưới gầm giường, dặn con trai không được nói. Người hàng xóm mất dê kia chửi bậy, đứa con trai vội nói: ‘Mẹ ta không có trộm dê của nhà người’. Người đàn bà kia sợ con trai mình nói hớ, vội vã liếc mắt nhìn nhìn nó, ám chỉ nó không được phép nói lung tung. Tên con trai kia liền chỉ vào mẹ mình nói với người hàng xóm: ‘Người xem con mắt của mẹ ta kìa, thật là giống con mắt của con dê ở dưới gầm giường!’ Buồn cười quá đi!” Thanh Long nói xong, liền oa ha ha cười mà cười.

Diệp Vân đỡ đỡ liếc nhìn về mặt không chút thay đổi của Lạc Tâm Hồn, bỗng nhiên rất là đồng tình với hắn.

“Dừng”. Bạch Hồ lên tiếng nghiêng đầu sang một bên.

“Thanh Long”. Lạc Tâm Hồn lúc này nhàn nhạt mở miệng...

“A? Chủ nhân, ta ở đây. Có chuyện gì vậy? Ngươi cũng cảm thấy rất buồn cười, đúng không?” Thanh Long kể sát vào Lạc Tâm Hồn tự tin nói.

“Ừm, đúng vậy”. Lạc Tâm Hồn trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, nghiêm túc nói, “Không phải ngươi rất thích giải đố sao? Ngươi đoán trúng có thưởng cho, đoán không trúng dọc theo đường đi liền cầm miệng cho ta”.

“Ha ha, ta thích nhất giải đố, chủ nhân, người ra đề mục đi. Mau nói câu hỏi đi nếu như mà ta đoán đúng, ngươi phải thưởng táo cho ta nha”. Thanh Long quơ quơ cái chân của mình cực kỳ hưng phấn.

“Có con thỏ đang chạy bộ, nó chạy hai bước đầu liền nghiêng đầu sang phải, chạy nữa hai bước lại nghiêng đầu sang bên phải, lại chạy hai bước nữa lại nghiêng đầu sang bên phải, vì sao?” Lạc Tâm Hồn nghiêm túc hỏi.

“Hả?” Thanh Long mắt choáng váng, sững sờ nhìn Lạc Tâm Hồn, “Vì sao?”

“Nếu không đoán đúng thì đừng có nói chuyện”. Lạc Tâm Hồn về mặt không chút thay đổi đứng dậy, quay đầu nhìn Diệp Vân nói, “Chúng ta đi thôi”. Thanh Long lập tức ngậm miệng lại, bắt đầu suy nghĩ kỹ lưỡng câu trả lời.

Diệp Vân cùng Bạch Hồ liếc nhìn nhau, cũng không hiểu đáp án của câu đố này của Lạc Tâm Hồn là cái gì? Rốt cuộc vì sao con thỏ kia lại có kiểu chạy kỳ quái như vậy? Nhưng nếu có thể khiến Thanh Long lăm miệng kia cầm miệng lại là tốt rồi.

Mọi người lại khởi hành, lần này thực là yên tĩnh khiến người ta thư thái, Thanh Long vẫn ngậm miệng cau mày suy nghĩ kỹ lưỡng câu trả lời câu đố của Lạc Tâm Hồn.

Vẫn bay về phía đông, bay một ngày cũng không có cảm ứng thấy nơi nào có linh khí rất nặng. Đã bay qua hoang đảo phía đông mà lần trước Bạch Hồ xuất thế, nhưng vẫn không có hơi thở của Thủy Linh Châu.

“Chủ nhân, chương môn lão nhân kia có phải là đã nhớ nhầm hay không?” Bạch Hồ lên tiếng nghi ngờ hỏi.

“Sẽ không. Hẳn là còn ở phía trước. Không nên gấp gáp”. Diệp Vân trầm giọng nói.

“Đạ”. Bạch Hồ gật gật đầu, liếc mắt nhìn Thanh Long bay song song bên cạnh, Thanh Long vẫn không nói được một lời, vẫn rất tập trung tinh thần để giải câu đố. Bạch Hồ nhìn không được đặt câu hỏi: “Rốt cuộc đáp án là gì vậy?”

Diệp Vân cũng quay đầu nhìn nhìn Lạc Tâm Hồn tùy ý hỏi: “Vì sao con thỏ kia lại chạy bộ như vậy?”

Lạc Tâm Hồn liếc nhìn Bạch Hồ cùng Diệp Vân, sau đó lại tiếp tục nhìn về phía trước, không nói gì, ngay khi Bạch Hồ cùng Diệp Vân đều cho rằng Lạc Tâm Hồn sẽ không nói ra đáp án, Lạc Tâm Hồn bỗng nhiên dùng thần thức trong đầu Bạch Hồ cùng Diệp Vân nhận nhậ nói câu: “Không tại sao cả, bởi vì thỏ thích chạy như vậy”.

Bạch Hồ cùng Diệp Vân co quắp khóe miệng đồng tình liếc nhìn Thanh Long, đứa nhỏ đáng thương này sợ là có suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra đáp án này đi. Một người một thú này đúng là tuyệt phối.

Bóng đêm chậm rãi phủ xuống, ánh sáng có chút mờ mờ tối. Chung quanh là biển rộng còn có lăm lăm đảo nhỏ. Ngay khi Diệp Vân chuẩn bị đáp xuống đảo nhỏ gần nhất để nghỉ qua đêm. Bỗng nhiên Thanh Long ô ô lên tiếng, còn uốn éo người.

“Làm sao vậy? Thanh Long”. Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đều đặt câu hỏi, uốn éo người như vậy, chẳng lẽ dưới mặt nước có yêu thú gì sao?

Thanh Long không nói lời nào vẫn là ô ô lên tiếng, còn chớp hai mắt của mình.

“Người nói chuyện đi, nói xong người tiếp tục cầm miệng lại”. Lạc Tâm Hồn hiểu rõ ra nguyên nhân vì sao Thanh Long lại không nói lời nào, Thanh Long vẫn nhớ nếu không đoán được đáp án thì không thể nói chuyện.

“Thủy Linh Châu cách nơi này không xa, tiếp tục đi về phía trước khoảng năm mươi dặm đường”. Thanh Long một hơi nói xong lại ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn về phía trước, buổi tối lờ mờ phía trước là một mảnh sương mờ mịt, không nhìn rõ được một vật.

“Đi thôi, chủ nhân, nếu tên Thanh Long này đã nói là ở phía trước thì chắc chắn không sai đâu”. Bạch Hồ lắc lắc đuôi, bay về phía trước đi.

Lạc Tâm Hồn cùng Thanh Long đi theo phía sau.

Đi năm mươi dặm về phía trước, quả nhiên thấy được một hòn đảo. Nhưng xung quanh đảo nhỏ này cũng không hề có linh khí dao động. Là ở chỗ này sao? Diệp Vân nghi hoặc nhìn nhìn Thanh Long. Thanh Long gật đầu thật mạnh, liền bay xuống dưới. Bạch Hồ đi theo phía sau.

Trên đảo nhỏ cây cối mọc tươi tốt, bên dia đảo nhỏ cũng có rất nhiều viên đá ngầm to. Nhìn thế nào cũng chỉ giống như một đảo nhỏ bình thường. Thủy Linh Châu ở chỗ này sao?

“Dẫn chúng ta đi tìm Thủy Linh Châu, tìm được ta cho người biết đáp án”. Lúc này Lạc Tâm Hồn nhận nhậ mở miệng... Diệp Vân trong mắt hiện lên phức tạp, không rõ vì sao nam nhân này lại muốn giúp mình như vậy.

Thanh Long trong ánh mắt hiện lên tia sáng hưng phấn, biến tiểu Thanh Long mê người bay ở phía trước. Diệp Vân ngón tay bắn nhẹ một cái. Bắn ra một ngọn lửa, lại tạo ra một kết giới nhỏ tròn trong, bao bọc ngọn lửa kia vào bên trong, trôi nổi trước mặt mọi người để chiếu sáng.

Thanh Long bay ở phía trước tốc độ càng lúc càng nhanh, không vì cái gì khác, chỉ vì Lạc Tâm Hồn đã hứa nếu tìm được Thủy Linh Châu sẽ cho nó biết đáp án. Đám người Diệp Vân cũng bám sát theo phía sau. Thăng đường đi tới, cảnh vật xung quanh không khác gì những đảo nhỏ bình thường. Đến tận khi Thanh Long dừng lại trước một huyệt động sâu thẳm mà từ trong huyệt động thổi ra một luồng gió mát yếu ớt, bên trong vô cùng tối tăm, không nhìn thấy bất kỳ cái gì cả. Thế nhưng, cũng không có bất luận linh khí gì đó phát ra từ bên trong.

“Ở bên trong?” Lạc Tâm Hồn nhận nhậ hỏi.

Thanh Long gật đầu giống như một chú gà con đang mổ thóc.

Diệp Vân thấy vậy cũng không nói hai lời, liền dẫn đầu đi vào. Kết giới bao bọc ngọn lửa trôi lơ lửng trên đầu vào theo. Bạch Hồ vội vàng đi theo phía sau. Trong hang động rất ẩm ướt, cũng không hề có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy Thủy Linh Châu ở nơi này? Diệp Vân trong lòng bắt đầu nổi lên nghi ngờ.

Đi thẳng về phía trước, đến nơi tối tăm âm u bên trong cũng không hề có con dơi nào cả.

“Kỳ quái”. Diệp Vân đột nhiên cảm thấy dưới chân có cái gì đó không đúng, cúi đầu, lại thấy đất dưới chân màu đen không biết từ bao giờ đã biến thành màu trắng gạo! Hơn nữa lại còn mềm, giẫm lên có chút dính dính.

Lạc Tâm Hồn cũng hơi nhíu mày, hang động này thực sự là có chút kỳ quái.

“Chính là ở phía trước”. Lúc này Thanh Long bỗng nhiên mở miệng nhận mạnh.

Diệp Vân cũng không nói gì nữa, tiếp tục đi về phía trước. Càng đi về phía trước lại thấy một luồng sáng yếu ớt. Chẳng lẽ phía trước kia là một nơi khác?

Cái hang động này thông sang một nơi khác hay sao?

Cứ đi thẳng về phía trước, đi hơn nửa canh giờ, ánh sáng kia càng ngày càng sáng, càng tiến về phía trước Diệp Vân cũng dập tắt ngọn lửa trên đầu. Xung quanh đều vô cùng sáng sủa, Diệp Vân cũng thấy rõ tình huống xung quanh. Dưới chân là mặt đất màu trắng gạo, hai bên cũng là tường màu trắng gạo, cũng có chất gì đó nhòn nhòn.

“Sao nhìn có điểm giống thịt?” Lúc này, Lạc Tâm Hồn hơi nhú mày ngồi xổm người xuống, nói ra cảm tưởng của mình.

Thịt? ! Diệp Vân đột nhiên giật mình, chẳng lẽ đây là trong ruột một con cự thú? Đoàn người mình cứ như vậy đi vào miệng con cự thú này, đi tới tận sâu bên trong nó?

“Nhanh đến đây”. Lúc này, Thanh Long lên tiếng khẳng định.

Diệp Vân bước nhanh về phía đó, Lạc Tâm Hồn cũng đứng dậy đi theo phía sau.

Bỗng nhiên, một luồng sáng chói mắt khiến mọi người không thể nào mở mắt ra được. Đến khi mọi người đều quen với ánh sáng chói mắt này, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều ngây ngẩn cả người. Trước mắt là một nơi vô cùng rộng rãi, bên trong tất cả đều là màu trắng gạo, mà ở giữa nơi này có một quả trứng cực lớn màu trắng ngà, ước chừng có ba tầng bảo vệ như vậy. Hạt châu sáng loáng tròn trịa, mà ánh sáng chói mắt ở nơi này chính là do hạt châu màu trắng ngà kia tỏa ra.

“Thủy Linh Châu ở bên trong nó”. Thanh Long vui sướng đến nỗi khoa chân múa tay, phải biết rằng, Thủy Linh Châu càng nhanh tới tay. Vậy thì, mình cũng nhanh biết đáp án câu đố kia.

Diệp Vân ngả nhào. Lành khí, bỗng nhiên hiểu ra tất cả mọi chuyện! Diệp Vân suy đoán không có sai, đây quả thật là ở bên trong một con vật nào đó!

“Nơi này chính là trong cơ thể mẹ hạt châu!” Diệp Vân bỗng nhiên lên tiếng khẳng định nói, “Không ngờ lại kết xuất được một hạt trân châu to như vậy”. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn viên trân châu cực đại kia, sợ rằng khắp thiên hạ này cũng không tìm thấy được hạt châu nào to như vậy nữa. Chẳng lẽ là bởi vì Thủy Linh Châu ở đây mà, mẫu thể của trân châu mới khổng lồ như vậy? Nói như thế, cái đảo nhỏ này căn bản cũng không phải là đảo, mà chính là con trai to nhả ra trân châu kia! ! !

Bạch Hổ há to mồm: “Một con trai lớn như vậy sao? Cái này là Trân Châu?”

“Không sai. Thảo nào bên trong đều là màu trắng gạo, đây chính là vách thịt của con trai kia”. Diệp Vân chậm rãi đến gần viên trân châu cực lớn kia, Thủy Linh Châu ở ngay bên trong nó?

Lạc Tâm Hồn nheo mắt nhìn viên trân châu cực lớn kia, lại dùng thần thức quét xung quanh.

Bỏ đôi viên trân châu rồi lấy Thủy Linh Châu sao? Diệp Vân tiến đến gần viên trân châu lớn sáng bóng kia, trong lòng lòng có chút không nỡ đập nó. Không biết phải mất bao nhiêu thời gian con trai này mới có thể kết được viên trân châu lớn như vậy? Bỗng nhiên, Diệp Vân nhớ lại lúc ở Thanh Sơn bí Tiểu Khinh Trần đã dạy cho nàng ‘vô’, hình như có thể xuyên qua tất cả, nhưng là lại không tổn hại đến vật kia. Nhưng mình lại không thể vận dụng nó. Vậy phải làm thế nào đây? Thật sự phải đập viên trân châu này sao?

“Tên trộm vô sỉ, đừng có hòng trộm trân châu của chúng ta!” Bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng kêu khế, sau đó, phía sau viên trân châu cực lớn kia có xuất hiện vài người.

Diệp Vân giật mình, Lạc Tâm Hồn hơi nhú mày, nói trước mắt xuất hiện mấy người, cũng chưa đúng cho lắm.

Trước mặt Diệp Vân có ba người, đều là đại mỹ nhân khiến người ta phải say mê, thế nhưng, chỉ là thân trên thì là người, dùng tảo biển tươi tốt che đi bộ ngực, hạ thân lại là đuôi cá. Tất cả đều có tóc màu xanh biếc, trên tóc mang vó sò cùng tảo biển như một loại trang sức, trong tay cầm chiếc giáo thật dài, tròn mắt nhìn chằm chằm Diệp Vân.

Mỹ nhân ngư? !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ta gả cho người là được rồi chứ?

Edit by Hà Đoàn

Diệp Vân kinh ngạc nhìn ba mỹ nhân trước mắt, trong lòng vô cùng chấn động. Mỹ nhân ngư? ! Thật sự có mỹ nhân ngư tồn tại.

“Đồ trộm cắp lớn mật, lại dám vô lễ nhìn chằm chằm chúng ta như vậy, móc mắt người ra!” Mỹ nhân ngư đứng đầu nhìn ánh mắt của Diệp Vân, lại tưởng

làm đây là ánh mắt của sắc lang, hỏn hển mắng lớn. Mỹ nhân ngư dẫn đầu kia so với hai người phía sau xinh đẹp hơn một chút, tóc mai bên tai còn có một chiếc vòng tròn châu nho nhỏ làm trang sức, càng thêm xinh đẹp động lòng người

“Ngươi còn nhìn! Đồ trộm cắp vô sỉ, đừng hòng được chạm vào Trân Châu của chúng ta!” Mỹ nhân ngư dẫn đầu kia nắm chặt giáo trong tay, trợn mắt nhìn Diệp Vân.

Diệp Vân lấy lại tinh thần, xấu hổ cười cười, nhận lỗi nói: “Ngại quá, từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua người cá mỹ lệ như các ngươi, vì thế nhất thời thất thần. Chúng ta cũng tuyệt đối không phải đến trộm trân châu của các ngươi”.

Diệp Vân vừa dứt lời, mấy mỹ nhân ngư kia đều nghi ngờ nhìn nhìn Diệp Vân, lại nhìn nhìn Lạc Tâm Hồn đang chờ phía sau Diệp Vân.

“Nếu không phải vì trân châu mà tới, vậy các ngươi tới đây làm gì?” Mỹ nhân ngư dẫn đầu lúc này ngữ khí cũng đã khá hơn. Nam tử trước mắt này thật là tuấn mỹ, lời ca ngợi vô ý vừa rồi đã khiến nàng có chút hài lòng.

“Chúng ta đến đây tìm Thủy Linh Châu”. Diệp Vân đứng sự thật mà nói.

“Thủy Linh Châu?” Mỹ nhân ngư dẫn đầu nhú mày, sau đó nghi ngờ nói, “Ở đây không có Thủy Linh Châu”.

“Có, ngay bên trong viên trân châu này”. Diệp Vân vội vã tiếp tục bổ sung, “Ta chỉ muốn lấy Thủy Linh Châu bên trong mà thôi, tuyệt đối sẽ không lấy trân châu của các ngươi”.

Mỹ nhân ngư dẫn đầu đảo tròn mắt, hiển nhiên là đang suy nghĩ cái gì đó, sau đó xoay người lại nói với hai người ở phía sau, hình như là đang nghị luận.

“Như vậy đi, Thủy Linh Châu có thể cho các ngươi. Nhưng phải đợi chúng ta mài viên trân châu này thành phấn mang đi đã”. Mỹ nhân ngư dẫn đầu nói.

“Mài thành phấn?” Diệp Vân trừng lớn con ngươi, chẳng lẽ những mỹ nhân ngư này mài trân châu thành phấn để đắp mặt làm đẹp?” “Đắp mặt?” Diệp Vân lên tiếng thử thăm dò.

“Đắp mặt? Đắp cái gì mặt?” Ba mỹ nhân ngư đều nhìn Diệp Vân hiếu kỳ cùng nói, “Chúng ta dùng để làm thuốc”.

“Hả. Bột trân châu có thể đắp mặt làm đẹp”. Diệp Vân giật mình, hiểu được người cá trước mặt đây có lẽ không biết đến tác dụng kia của trân châu.

“A? Làm đẹp? Có thể khiến chúng ta càng thêm hấp dẫn sao?” Mỹ nhân ngư dẫn đầu nhất thời kích động hỏi, hai mỹ nhân ngư đứng phía sau cũng có chút kinh ngạc. Lần đầu tiên nghe đến công dụng như vậy nữa.

“Đúng, có thể khiến làn da đẹp hơn”. Diệp Vân bắt đầu lời kéo làm quen, sau đó tiếp tục hỏi, “Vậy xin hỏi khi nào các ngươi mới đem viên trân châu này mài thành bụi phấn?”

“Phải đợi một tháng sau!” Mỹ nhân ngư dẫn đầu ngẩng đầu nhìn trân châu, “Ngươi cũng thấy đấy, trân châu này lớn như vậy, chúng ta muốn mài thành phấn mang đi sẽ mất rất nhiều thời gian”.

Diệp Vân hơi nhú mày, nhưng mình không thể chờ một tháng được.

“Các vị nhân ngư tỷ tỷ, không biết có thể để cho ta cống hiến chút sức lực giúp các vị mài trân châu được hay không?” Diệp Vân khách khí hỏi.

“Ngươi mài?” Mỹ nhân ngư dẫn đầu kia nghi hoặc nhìn Diệp Vân, “Khi nào thì ngươi có thể mài?”

“Ngay bây giờ ta có thể mài viên trân châu này thành bụi phấn”. Diệp Vân trả lời, ngẩng đầu nhìn viên trân châu lớn trước mặt. Mài thành bụi phấn không khó, nhưng mà mài được rồi thì để ở đâu đây? Lạc Tâm Hồn đứng ở phía sau có chút hứng trí nhìn Diệp Vân cùng vài nhân ngư kia nói chuyện, Bạch Hổ lại ngáp dài lơ đãng nhìn về phía trước. Mỹ nhân ngư mặc dù đẹp, nhưng mà, không phải là người! Tự nhiên Bạch Hổ cũng không có hứng thú gì.

Hiển nhiên ba mỹ nhân ngư cũng nghĩ tới điều này: “Mài thành bụi phấn rồi để ở đâu đây? Nhất thời chúng ta không thể đi lại nhiều như vậy được”.

“Nếu như không để ý, ta có thể mang về giúp các ngươi”. Diệp Vân có túi đựng đồ, đương nhiên có thể đem mấy thứ này mang đi.

“Được. Cứ quyết định như vậy đi, ngươi mang về giúp chúng ta rồi các ngươi lấy Thủy Linh Châu đi”. Mỹ nhân ngư đứng đầu kia một câu liền đồng ý. Như thế lại khiến Diệp Vân giật mình. Là do đối phương có thực lực lớn mạnh mà quá tự tin, hay vẫn là kinh nghiệm sống chưa nhiều, quá mức đơn thuần? Vậy mà lại có thể dễ dàng đồng ý dẫn người ngoại tộc như bọn họ đến nơi ở của mình.

“Công chúa! Sao người có thể tùy ý đáp ứng người lạ vậy chứ?” Phía sau, một mỹ nhân ngư lập tức lên tiếng phản đối.

“Công chúa, không thể dẫn người lạ đến nơi của chúng ta được. Nếu nữ vương biết sẽ trách tội ngài đấy”. Một mỹ nhân ngư khác cũng liền vội lên tiếng phản đối.

Diệp Vân giờ mới hiểu được, mỹ nhân ngư trước mắt này thân phận lại không hề đơn giản như vậy, là công chúa của tộc người cá. Thoạt nhìn là một người có chút bốc đồng, thảo nào một câu đã đáp ứng đưa Diệp Vân đến nơi ở của các nàng.

“Sợ cái gì, mẩu thân đi Tây Hải thân chinh, qua một thời gian ngắn nữa mới trở về”. Công chúa nhân ngư hừ lạnh một tiếng, không có ý định để ý tới

khuyến can của hai người cá kia.

“Công chúa, nếu bọn họ là người xấu thì sao?” Một người cá sốt ruột khuyến can, sớm biết như vậy sẽ không mang công chúa theo.

“Công chúa, chưa từng có nam tử nào đến chỗ ở của chúng ta, không thể !” Một người cá khác cũng vội khuyến can.

“Sợ cái gì, nếu hần là người xấu, ta liền giết hần”. Công chúa nhân ngư một bộ không quan trọng, như trước làm theo ý mình, “Mẫu thân quy định không cho phép nam tử của tộc ta bước vào chỗ ở của chúng ta, nhưng cũng không có nói là không để cho nam tử nhân loại tiến vào”.

“Công chúa ~~~” “Công chúa!” Hai người cá trên mặt đều lộ ra vẻ lo lắng, lại quay đầu do dự nhìn nhìn Diệp Vân đang chờ.

“Được rồi, này, người, mang trân châu đến chỗ chúng ta đi”. Công chúa nhân ngư chỉ vào Diệp Vân mà vênh mặt hất hàm sai khiến. Bạch Hồ khòe miệng co quắp, vị công chúa này đúng là khó mà khiến người ta thích được, Diệp Vân vung tay lên, thu viên trân châu thật lớn kia vào trong túi đựng đồ. Xung quanh bỗng tối xuống, ngay sau đó lại sáng lên. Lúc này mọi người, mới phát hiện ra là những vật trang sức đeo trên tay ba người cá kia chính là khoáng thạch phát sáng.

“Oa, thật là lợi hại! Trân châu đâu rồi? Người giấu trân châu đi đâu rồi?” Công chúa nhân ngư vẻ mặt hưng phấn, nghi hoặc nhìn Diệp Vân từ trên xuống dưới.

“Ồ trong túi đựng đồ”. Diệp Vân nhàn nhạt cười cười.

“Vậy sao, đi theo ta”. Công chúa nhân ngư hiểu ý, vẫy vẫy tay, hai người cá khác vẻ mặt vô cùng lo lắng. Lúc này, công chúa nhân ngư trong lòng hiểu rõ, hai nam tử này không phải là người thường.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đi theo phía sau, Thanh Long cùng Bạch Hồ đều biến nhỏ lại đứng ở trên vai của hai người. Công chúa nhân ngư đi ở phía trước, đi qua nơi đặt trân châu không xa, Diệp Vân mới phát hiện ra phía trước có đường thủy. Ba người cá ngay lập tức nhảy vào trong nước, chỉ để lộ ra cái đầu, công chúa nhân ngư bỗng nhiên khó xử nói: “Nguy rồi, làm sao mà các người xuống nước được đây? Trong thành của chúng ta không có nước, nhưng mà xung quanh lại đều là nước. Các người sẽ bị chết đuối mất.

“Không sao cả, công chúa cứ đi ở phía trước dẫn đường là được”. Diệp Vân trong nháy mắt tự tạo ra một kết giới trong suốt quanh người sau đó đi theo công chúa nhân ngư xuống nước. Lạc Tâm Hồn đứng phía sau cũng tạo một kết giới.

Công chúa nhân ngư thấy vậy, yên lòng, bơi ở phía trước. Cứ như vậy, công chúa nhân ngư dẫn theo đoàn người Diệp Vân bơi về phía biển sâu. Đi ngang qua thân thể mẫu bối của trân châu, xung quanh bắt đầu xuất hiện đá ngầm cùng bãi cá, xuống chút nữa, là các rặng san hô mọc thành bụi. Bạch Hồ trừng lớn mắt nhìn một đàn cá trắng bên ngoài đầm phải kết giới của bọn họ, muốn vrom chân ra bắt, nhưng nghĩ tới hậu quả nếu như kết giới này bị phá nên dừng lại hành động của mình. Thanh Long lại chạy ra khỏi kết giới của Lạc Tâm Hồn hưng phấn bơi lội khắp nơi.

Càng đi sâu xuống phía dưới, ánh sáng cũng càng ngày càng mờ, ánh trắng xuyên qua mặt nước cũng dần dần biến mất, càng về sau chỉ còn lại ánh sáng từ khoáng thạch trong tay của nhân ngư là còn phát ra ánh sáng. Qua một lúc nữa, trước mắt chậm rãi sáng lên.

Trước mắt Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đều sáng ngời, phía trước bất ngờ xuất hiện một tòa thành san hô to lớn mà xa hoa! Tòa thành san hô ấy được một tầng kết giới trong suốt bao quanh, ngăn cách với nước biển bên ngoài. Bên trên tòa thành san hô điểm đầy những viên khoáng thạch phát sáng, cả tòa thành được bao phủ trong ánh sáng ngũ sắc, khiến người ta nhìn mà không mở mắt ra được. Đẹp đến mức khiến lòng người dao động. Đây chính là nơi sinh sống của tộc nhân ngư?

Công chúa nhân ngư bơi về phía cửa thành, mọi người đi theo phía sau. Nhẹ nhàng xuyên qua màng kết giới trong suốt kia, công chúa nhân ngư đứng ngoài cửa vẫy vẫy tay với bọn Diệp Vân, ý bảo bọn họ cũng nhanh đi xuống. Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn cũng xuyên qua kết giới kia, tiến vào cửa thành. Thủ vệ cửa thành đều khẩn trương nhìn hai người xa lạ Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn.

Diệp Vân cũng đánh giá thủ vệ cửa thành, không ngờ tất cả lại đều là nữ tử! Hai bên cửa có bốn người đứng thẳng, đều là nữ tử dung mạo xinh đẹp! Mà những thị vệ gác cửa thấy Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn cũng đều kinh hãi, ngơ ngẩn nhìn bọn họ.

“Bọn họ là giúp ta chuyển trân châu về. Cho bọn họ đi vào”. Công chúa nhân ngư ra lệnh cho thị vệ canh cửa.

“Công chúa, nhưng mà Lưu Ly thành chúng ta chưa bao giờ để cho nam tử nhân loại tiến vào cả”. Đầu lĩnh thị vệ canh cửa khó xử nói.

“Hiện tại mẫu thân không ở đây, ta nói được là được”. Công chúa nhân ngư ngang ngược đẩy nhân ngư đang chắn cửa ra, sau đó xoay người vẫy vẫy tay với Diệp Vân để cho Diệp Vân đi vào. Dưới ánh mắt thấp thỏm bất an của bọn thị vệ Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đi theo công chúa nhân ngư vào thành.

Bỗng nhiên, công chúa nhân ngư như nhớ ra cái gì đó, quay đầu hỏi: “Thị vệ trưởng đâu?”

“Khởi bẩm công chúa, thị vệ trưởng nói trong nhà có việc, xin nghỉ đi trở về”. Thị vệ bẩm báo.

“A, không có việc gì cả”. Công chúa nhân ngư nhẹ phát tay, dẫn theo mọi người bước vào cửa thành cao to.

Vào cửa thành là một con đường lớn được trải bằng san hô cùng vỏ sò, từ xa nhìn lại, nổi thẳng với một cung điện tráng lệ sâu bên trong. Hai bên là nơi ở của cư dân, còn có vài cửa hàng buôn bán. Những gian nhà này đều được làm từ san hô cùng những viên ngọc thạch không biết tên. Mặc dù cửa hàng

không lớn lắm, thế nhưng phong cách lại rất khác biệt. Nhân ngư ra vào cửa hàng này khiến Diệp Vân hiểu được. Có cửa hàng là bán vũ khí, có cửa hàng bán thức ăn, còn có cửa hàng bán vật phẩm trang sức.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn cùng nhau đi tới, những người cá thấy hai người đều kinh ngạc dừng lại xì xào bàn tán. Diệp Vân cũng đánh giá xung quanh, trong lòng kinh ngạc vạn phần. Từ thị vệ ngoài cửa thành cho đến những cư dân này, không ngờ tất cả lại đều là nữ tử! Không có một nam tử. Xảy ra chuyện gì vậy? Không có nam tử, tộc nhân ngư làm thế nào mà sinh sôi nảy nở duy trì được đây?

“Đến hiệu thuốc phía trước kia, người mài trên châu thành bụi phấn rồi người lấy Thủy Linh Châu đi là được”. Công chúa nhân ngư chỉ vào phía trước vừa đi vừa nói.

“Được, công chúa”. Diệp Vân gật đầu đáp ứng. Đi thẳng trên con đường lớn, đi qua quảng trường trước cung điện, công chúa nhân ngư dẫn bọn Diệp Vân đi vòng về phía bên phải quảng trường, lại đi qua một đình viện, tới trước một căn nhà thật to. Phía trước cửa nhà có một tấm bảng đề hai chữ kỳ quái, có chút giống nông nọc, thế nhưng Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn lại không biết hai chữ này là gì. Theo như lời vừa rồi của công chúa nhân ngư, đây hẳn là hiệu thuốc.

Trong hiệu thuốc nhân ngư cũng đều là nữ tử, vừa thấy công chúa tới liền rối rít hành lễ, khi thấy hai nhân loại đi phía sau công chúa lại đều ngơ ngẩn.

“Nhìn cái gì vậy, hai vị này là khách của ta. Vô lễ!” Công chúa nhân ngư tức giận quát, sau đó căn dặn, “Đi lấy dụng cụ để đựng bột phấn trên châu tới đây”.

Tất cả người cá đều cúi đầu chạy đi tìm dụng cụ, lúc sau mang tới một dụng cụ vô cùng lớn, công chúa nhân ngư lại nói tiếp: “Tìm thêm đi, không đủ”. Mọi người nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời đi tìm nhiều dụng cụ để đựng hơn.

“Chỉ có thế này thôi”. Nhân ngư công chúa xoay người nói với Diệp Vân.

“Vậy được rồi công chúa, ta có thể mài trước một nửa, nửa còn lại sau này các người tự mài là được. Mài một nửa là có thể lấy Thủy Linh Châu ra rồi”. Diệp Vân lắc đầu ý bảo không có vấn đề gì.

“Vậy cũng được”. Công chúa nhân ngư gật đầu ý bảo Diệp Vân bắt đầu.

Diệp Vân lấy trần châu từ trong túi đựng đồ ra, trong nháy mắt viên trần châu đã chiếm hai phần ba căn phòng lớn này, đang lúc mọi người còn kinh ngạc trừng lớn mắt, Diệp Vân búng nhẹ ngón tay một cái, giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện vòng xoáy nhỏ, vô cùng sắc bén lao về bề mặt trần châu, rất nhanh mặt ngoài của trần châu bắt đầu bị mài ra, mài trần châu thành bột phấn, bột phấn như có ý thức ngoan ngoãn bay vào những dụng cụ để sẵn đó.

“Thật là lợi hại!” Công chúa nhân ngư vỗ tay khen ngợi. Người cá khác cũng ngơ ngẩn nhìn động tác của Diệp Vân, sợ nói không ra lời. Lạc Tâm Hồn hơi nhíu mày, lúc này Diệp Vân đang sử dụng Phong hệ pháp thuật à? Nàng thật sự sử dụng Phong hệ pháp thuật sao? Kỳ thực Diệp Vân chỉ là nén không khí lại rồi xoay tròn mà thôi.

Rất nhanh, hơn phân nửa viên trần châu bị mài thành bột phấn, Diệp Vân cũng cảm thấy luồng linh khí bàng bàng kia bắt đầu tràn ra phía ngoài một chút, trong suốt óng ánh, Thủy Linh Châu màu xanh lục dần dần lộ ra, to như một quả trứng gà. Diệp Vân cẩn thận lấy Thủy Linh Châu ra.

“Công chúa, cảm ơn người. Nếu như không có chuyện gì, chúng ta xin cáo từ”. Diệp Vân cẩn thận cất Thủy Linh Châu vào túi đựng đồ sau đó liền cáo biệt với công chúa người cá, trong lòng lo lắng đến Niep Tiểu Dạ đang đợi Thủy Linh Châu để khôi phục nội đan ở nhà.

“Chờ một chút! ” Công chúa nhân ngư lên tiếng giữ lại, “Người phải nói toàn bộ công dụng của trần châu cho ta biết rồi mới có thể đi”.

Diệp Vân cười nhân nhậ, còn tưởng rằng là yêu cầu gì: “Cái này đơn giản thôi!” Diệp Vân đem toàn bộ công dụng của trần châu nói ra, khiến những người ở chỗ này nghe đến mờ mịt mắt nhìn.

Ngay khi Diệp Vân vừa nói xong chuẩn bị rời đi, từ ngoài cửa hiệu thuốc xuất hiện một nhân ngư mặt đầy mồ hôi chạy tới, cũng không để ý tới chuyện hành lễ, ở ngay cửa đã ồn ào: “Công chúa, xảy ra chuyện lớn rồi, xảy ra chuyện lớn rồi”.

“Chuyện gì mà hoang mang như vậy! Còn ra thế thống gì nữa!” Công chúa nhân ngư tức giận quát lớn, “Không thấy ta còn đang có khách ở đây hay sao? !”

Lúc này ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng hò hét ầm ĩ.

“Công chúa, bọn Cá Lớn tạo phản, đã đánh giết vào cửa thành rồi, sắp tới quảng trường”. Nhân ngư tới bẩm báo kia hoảng hốt lo sợ, “Công chúa mau mau trốn đi, nếu không bọn Cá Lớn tiến vào trong đại điện mất”

Mà tiếng hò hét ngoài cửa càng lúc càng gần.

“Cái gì? !” Nháy mắt sắc mặt công chúa nhân ngư trở nên tái nhợt, “Bọn thị vệ đâu?”

“Chính là do thị vệ trưởng Nghê Húc thả Cá Lớn! Con tiện nhân kia còn nói cái gì mà đã yêu một trong những Cá Lớn hèn hạ đó”. Nhân ngư tới bẩm báo trên mặt xuất hiện tia khinh thường nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau đó lại sốt ruột nói, “Công chúa, trước tiên người tránh đi đã, từ cửa sau đi ra ngoài đi”.

“Vô liêm sĩ! Ta thân đường đường là công chúa, há có thể lâm trận bỏ chạy?” Công chúa nhân ngư vẻ mặt hiên ngang lẫm liệt.

“Nhưng mà, công chúa, tuổi của người lúc này vẫn chưa được giải trừ phong ấn, người bây giờ căn bản là không có cách nào đối kháng với bọn họ”. Mọi người cá ở đây đều bắt đầu khuyên bảo.

“Mà quan trọng nhất là nữ vương vẫn chưa quay về”. Một người cá khác lo lắng nói.

“Công chúa, hay là tránh đi trước đã. Đợi đến khi nữ vương trở về, hừ! Đám loạn thần tặc tử này, nhất định chết không có chỗ chôn!” Tất cả nhân ngư ở đây đều khuyên bảo.

“Chủ nhân, Cá Lớn là cái gì vậy?!” Bạch Hồ ngồi xổm Diệp Vân vai nhỏ giọng hiếu kỳ hỏi.

“Là cá gieo giống”. Diệp Vân tùy ý trả lời một câu. Trong lòng cũng hoàn toàn hiểu được vì sao từ khi bước vào thành lại không hề thấy một nhân ngư nam tính nào cả, thì ra trong tộc nhân ngư, địa vị của nam tử rất thấp, là bị nô dịch còn dùng làm công cụ để duy trì nòi giống. Phỏng chừng là do bị áp bức quá lâu nên hôm nay mới có một màn phản kháng như mình thấy. Chẳng qua, đây là chuyện nội bộ của người ta, hiện tại cũng đã lấy được Thủy Linh Châu, nên đi thôi.

“Đi thôi!” Diệp Vân cúi đầu nói một tiếng liền xoay người chuẩn bị đi. Bạch Hồ lại vẫn đang tự hỏi, cá gieo giống? Rốt cuộc có ý gì? Cá có thể trồng trọt? Vùng biển này còn có chỗ nào để trồng trọt?

Lạc Tâm Hồn vẻ mặt không chút thay đổi ở phía sau cũng chuẩn bị rời đi.

“Các người chờ một chút!” Bỗng nhiên, công chúa nhân ngư lên tiếng ngăn hai người rời đi.

“Công chúa có việc gì sao?” Diệp Vân xoay người lại khách khí hỏi.

“Người giúp ta đánh lùi đám Cá Lớn này”. Cô công chúa này chống eo vênh mặt hất hàm sai khiến Diệp Vân nói.

“Đây là chuyện trong tộc các người, chúng ta là nhân loại không nên can thiệp”. Diệp Vân lạnh nhạt cự tuyệt, công chúa nhân ngư sắc mặt biến đổi, hình như đã nhận ra giọng điệu của mình không được thích hợp, đã cầu người ta giúp mà còn dùng loại giọng điệu này.

“Xin lỗi, ta nhất thời nóng nảy nên ngữ khí không được tốt. Người có thể giúp ta đẩy lùi đám Cá Lớn này hay không, chúng ta tất có hậu tạ”. Công chúa nhân ngư lập tức hít sâu một hơi, mềm nhẹ hỏi.

Tiếng chém giết càng ngày càng tới gần cửa.

“Không xong rồi, đám Cá Lớn đã xông tới quảng trường, công chúa, người chạy nhanh đi. Chúng ta cản phía sau”. Mọi người cá vội vàng khuyên bảo. Còn có người lớn mật tiến lên kéo tay công chúa đi về phía cửa “Làm càn”. Công chúa hất mạnh bàn tay đang lôi kéo mình kia ra, không hề nhúc nhích, bình tĩnh nhìn Diệp Vân.

Về mặt Diệp Vân lạnh nhạt, ngay lúc Lạc Tâm Hồn cho rằng Diệp Vân sẽ cự tuyệt sau đó rời đi, Diệp Vân lại hỏi một câu: “Có chỗ tốt gì?” Lạc Tâm Hồn khóe miệng hơi giật giật, thật đúng là phong cách của nàng. Khi người khác còn đang khủng hoảng cũng không quên bắt chẹt một chút.

“Người có thể chọn một vật bất kỳ trong bảo khố của chúng ta”. Công chúa nhân ngư ra điều kiện. Phải biết rằng, bảo khố của vương thất tộc nhân ngư cũng đều là bảo bối hiếm có. Đều là những vật quý được tích lũy qua tháng ngày cất ở nơi đó.

Diệp Vân đứng yên ở đó không hề động, cũng không nói gì.

“Vẫn còn chưa đủ sao, người đừng quá đáng. Trong bảo khố chúng ta đều là bảo vật hiếm có đấy”. Công chúa nhân ngư sốt ruột vẫy cái đuôi của mình, “Vậy cho người chọn ba món”.

“Ngay cả vị trí công chúa của người còn sắp không giữ được, lại còn nhỏ mọn như vậy?” Diệp Vân tuyệt không sốt ruột, đưa tay ôm trước ngực bắt đầu trêu chọc. Bạch Hồ ngáp một cái, sau đó cúi đầu nói với Diệp Vân: “Đúng vậy, sắp cái gì cũng không có còn nhỏ mọn như vậy”.

“Người! Người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!” Công chúa nhân ngư gấp đến nỗi cái đuôi quét liên tục trên mặt đất, trong lòng sốt ruột vô cùng, không khỏi hạ giọng ra giá lần nữa, “Vậy thì người thích vật gì trong bảo khố thì cứ lấy đi”.

Diệp Vân vẫn chỉ cười không nói lời nào. Kỳ thực lúc này Diệp Vân đã có quyết định, chỉ là muốn trêu chọc cô công chúa rất tùy hứng này mà thôi.

“Ta, ta gả cho người là được rồi chứ hả? Nhanh đánh lùi đám Cá Lớn ti tiện này đi”. Công chúa nhân ngư cắn răng, hạ quyết tâm nói.

Dứt lời, trong hiệu thuốc hoàn toàn trở nên yên tĩnh. Tất cả người cá hai mặt nhìn nhau, nhất thời không có tiếng gì. Diệp Vân khóe miệng co quắp, tươi cười cứng lại trên mặt. Bạch Hồ há to miệng, bàn chân đang ôm cổ Diệp Vân cũng buông lỏng ra.

“Chúc mừng người, phò mã gia”. Lạc Tâm Hồn vẻ mặt không chút thay đổi thản nhiên nói chúc mừng.

“Chủ nhân, người thật xấu nha”. Thanh Long lặng lẽ nói thầm bên tai Lạc Tâm Hồn.

Bạch Hồ ‘Phốc’ một tiếng, muốn cười to nhưng lại không dám, chỉ đành nghẹn ở trong lòng.

“Không, không cần, ta giúp công chúa đẩy lùi bọn họ, ta chọn bảo vật là được rồi”. Diệp Vân dứt khoát nói. Như sợ vẫn không rõ lại nói thêm, “Công chúa cao quý vô cùng, ta, ta không xứng với”.

Diệp Vân nói xong liền giống như chạy trốn ra khỏi hiệu thuốc, khoe miệng Lạc Tâm Hồn gọi lên một độ cung nhọt nhọt không dễ phát hiện liền đi theo ở phía sau Diệp Vân ra khỏi hiệu thuốc.

Khi Diệp Vân ra khỏi hiệu thuốc đi qua đình viện tới trước quảng trường thấy một màn mà kinh sợ. Trên quảng trường tụ tập đầy người cá, không chỉ có nhân ngư nam tính, còn có không ít nhân ngư nữ tính. Xem ra binh biến lần này hình như là dựa theo tâm ý phần lớn nhân ngư.

“Giết công chúa, chúng ta muốn đấu tranh cho tự tôn của chúng ta!” Nhân ngư nam giới cầm đầu kia giờ giáo trong tay phần nộ quát.

Diệp Vân híp mắt nhìn, đấu tranh nội bộ mình không muốn quản, có điều, muốn bảo toàn tính mạng cho công chúa mình vẫn có thể làm được.

“Các ngươi dừng lại, không được tiến lên thêm một bước!” Diệp Vân đứng sừng sững ở cuối quảng trường, lạnh lùng hét lên. Tiếng Diệp Vân vừa rơi xuống, không khí xung quanh Diệp Vân lưu động, sắc bén rít gào, thổi hướng về phía bọn người cá, gió thổi sắc bén khiến bọn họ không thể nào mà mở mắt ra được. Đám nhân ngư trên quảng trường đều vô cùng kinh sợ. Toàn thân Diệp Vân toát ra hơi thở lạnh như băng khiếp người, làm cho người ta sợ hãi.

“Ngươi là ai? Người ngoại tộc như ngươi dựa vào cái gì mà dám can thiệp vào chuyện tộc nhân ngư chúng ta!” Bỗng nhiên, một nhân ngư nữ giới tay cầm trường thương bước lên, găm lên với Diệp Vân.

“Đứng đứng! Người ngoại tộc, ngươi dựa vào cái gì đến can thiệp vào chuyện của chúng ta?”

“Cút ra ngoài!”

“Cút khỏi địa bàn tộc nhân ngư chúng ta”.

Phút chốc tiếng chửi bậy vang lên khắp nơi.

Diệp Vân còn chưa có mở miệng, một giọng nói tức giận vang lên

“Thị vệ trưởng! Ngươi là đồ tiện nhân không biết xấu hổ. Tự thông với Cá Lớn tí tiện muốn tạo phản!” Từ hiệu thuốc đám nhân ngư vây quanh bảo vệ công chúa phía sau đi ra, có người cá lớn tiếng quát lớn với nhân ngư đang đứng phía trước nói chuyện với Diệp Vân.

“Ta yêu hấn thì làm sao?” Thị vệ trưởng không hề có chút thẹn thùng nào cả, ngược lại còn lớn tiếng phản bác, dùng thanh âm mà để tất cả người cá ở đây đều có thể nghe thấy nói, “Hắn có tình có nghĩa, tình cảm của ta với hắn không có mây may chút tạp chất nào cả. So với đám không hiểu giá trị tình yêu là gì mà chỉ biết lợi dụng bọn họ như công cụ tốt hơn gấp hàng nghìn hàng vạn lần!”

“Ngươi! Tiện nhân vô sỉ to gan!” Người cá đứng bên cạnh công chúa tức giận mắng, nhưng lại không biết dùng lời nói ra sao để có thể phản bác được.

“Giết công chúa, giết nữ vương, mở ra một vương triều mới”. Thị vệ trưởng vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt lại tràn ngập ánh sáng kiên định.

Diệp Vân khoe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, bỗng nhiên bước từng bước về phía trước. Tất cả người cá đều ngẩn ngơ, bị khí thế hùng mạnh kia của Diệp Vân khiến cho kinh sợ, đều không tự chủ lùi về phía sau hai bước.

“Các ngươi nói rất có lý, quả thật là nên thay đổi một vương triều mới”. Diệp Vân nhàn nhạt nói, giọng nói không lớn, nhưng do không khí bên người lưu động lại truyền tới tai mỗi người rõ ràng. “Chỉ có âm dương điều hòa, một chủng tộc mới có hưng thịnh lâu dài”.

Tất cả người cá có mặt tại đây đều ngây ngẩn cả người, công chúa nhân ngư cũng ngẩn ngơ, tiếp theo công chúa nhân ngư vô cùng tức giận, chẳng lẽ tên nhân loại này muốn làm phản, muốn ra tay giúp lũ phản bội này sao? Người cá đứng bên cạnh công chúa cũng có chút sợ hãi, nếu nam tử nhân loại này lại cố ý giúp bọn phản bội kia thì làm sao bây giờ?

Đám nhân ngư tạo phản trên quảng trường đều ngây ngẩn cả người, không rõ Diệp Vân trong hồ lô bán cái thuốc gì.

“Ngươi...” Thị vệ trưởng nghi ngờ.

“Nhưng mà, hôm nay các ngươi không thể giết công chúa. Ta đã đồng ý sẽ bảo vệ nàng ta được an toàn”. Diệp Vân lộ ra nụ cười mê người sau đó lại phun ra một câu khiến sắc mặt thị vệ trưởng biến đổi, nắm chặt giáo mác trong tay. Tên nhân loại đáng chết này, lại ngang nhiên đùa giỡn mình như vậy?

Công chúa nhân ngư cũng yên lòng, lạnh lùng nhìn những kẻ tạo phản trên quảng trường quát: “Hừ, đám loạn thần tặc tử các ngươi! Ta sẽ tổng tất cả các ngươi vào địa lao, trọn đời không thể ra ngoài được”.

“Hừ! Giết công chúa!” Công chúa nhân ngư vừa nói ra lời ngoan độc, tiếng hò hét lại nổi lên bốn phía, tất cả người cá cũng trở nên đờ đờ sát khí.

Diệp Vân thờ dài khe khẽ, búng nhẹ ngón tay, tạo ra một kết giới vô cùng lớn, bao quanh chính mình cùng đoàn người của công chúa nhân ngư. Sau đó

kết giới chậm rãi bay lên, cách ly hẳn với thế giới bên ngoài.

Lạc Tâm Hồn cùng Thanh Long bình tĩnh nhìn đám người cá như hung thần ác sát đang vọt tới trước mặt mình, Lạc Tâm Hồn dờ dẩn quay đầu nhìn nhìn Thanh Long đang há to mồm, lại ngẩng đầu nhìn nhìn đám người Diệp Vân được kết giới bao quanh đang chậm rãi bay lên không trung, khóe miệng hơi co quắp, cũng ngự kiếm phi tới, tự mình tiến vào bên trong kết giới của Diệp Vân.

“Sao lại như vậy, lại không cho chúng ta vào kết giới cùng”. Thanh Long lải nhải kháng nghị. Bạch Hổ ở trong lòng nói thầm câu đáng đời lại không dám nói ra, sợ lại rơi vào cực hình ngôn ngữ của Thanh Long.

Hiển nhiên Diệp Vân đề ý tới kháng nghị của Thanh Long, lạnh nhạt nhìn một đám người cá đang kêu gào phía bên dưới

“Bắn chết công chúa! Mau!”

“Mọi người mau ném giáo!”

Tiếng kêu giết vang vọng khắp nơi, sau đó, giáo mác ném lên giống như mưa sao băng vừa mạnh mẽ lại chuẩn xác. Người cá bên trong kết giới kinh hãi hô lên, công chúa nhân ngư cũng nhắm chặt hai mắt lại. Nhưng mà, giáo mác đâm vào kết giới chỉ phát ra những thanh âm thanh thúy, sau khi bắn ra vài tia lửa lại rơi xuống.

Nghe được thanh âm như vậy, công chúa nhân ngư liền mở mắt, thấy được một màn khó mà tin trước mắt. Giáo vẫn không ngừng phi lên, nhưng vẫn chỉ như cũ đụng phải kết giới phát ra thanh âm thanh thúy sau đó lại rơi xuống phía dưới. Người cá phía dưới không có cách nào khác, căn bản không có cách nào thương tổn đến người ở bên trong kết giới kia.

“Hắc hắc, thật là lợi hại”. Công chúa nhân ngư hưng phấn vỗ tay. Nhìn đám người cá thờ hồn hể phía dưới còn làm cái mặt quỷ.

Người cá phía dưới ném mạnh giáo như vậy, nhưng thấy không thể nào tổn thương đến người bên trong kết giới, cũng chậm rãi dừng tay.

“Chúng ta cứ trốn ở phía trên như vậy sao?” Công chúa nhân ngư bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề này, nhú mày hỏi.

Diệp Vân xoay người nhìn công chúa nhân ngư, nhún vai nói: “Hình như là như vậy”.

“Ta không muốn, người giết sạch đám đen này cho ta, ta gả cho người. Người có thể làm phi tử của ta, đợi sau này ta kế vị, người chính là vương hậu. Phò tá ta thống trị tộc nhân ngư chúng ta”. Lúc này, công chúa nhân ngư nói ra lời như sét đánh ngang tai, mà vẻ mặt của nàng biểu tình vô cùng nghiêm túc.

“Công chúa?”

“Công chúa!”

Đám người cá bên cạnh công chúa đều kinh ngạc hô thành tiếng.

“Àm ỉ cái gì? ! Hiện tại đã là lúc nào rồi, các người còn muốn nói nhiều lời vô ích?” Công chúa nhân ngư có chút tức giận mà khiển trách đám người cá bên cạnh.

“Dạ, chúng tiểu nhân không dám” Người cá chung quanh thấy công chúa tức giận thì đều im lặng.

“Thế nào? Ta tên là Đồng Đồng, người tên là gì? Từ giờ trở đi người chính là phi tử của ta”. Lúc này, công chúa nhân ngư mới nói ra tên của mình.

“Ta tên là Diệp Vân. Việc kia, đa tạ công chúa đã ưu ái”. Diệp Vân thực sự là dở khóc dở cười. Bạch Hổ ngồi xồm trên vai Diệp Vân cười đến nỗi miệng sắp méo.

Lạc Tâm Hồn về mặt hồ hững hờ cúi đầu phun ra một câu: “Phần thưởng này cũng không tồi”.

“Người!” Diệp Vân chợt quay đầu nhìn về mặt không chút thay đổi của Lạc Tâm Hồn, “Người không nói lời nào, không ai bảo người câm điếc”. Diệp Vân chán nản quay đầu, nàng rõ ràng thấy được nơi đáy mắt Lạc Tâm Hồn xuất hiện ý cười vui sướng khi người khác gặp họa.

“Ta cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của tộc nhân ngư các người, chỉ là vì công chúa khẳng khái để ta lấy Thủy Linh Châu đi, cho nên ta nhất định sẽ bảo vệ cho công chúa được an toàn”. Lúc này, Diệp Vân uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của công chúa nhân ngư, “Vì thế, công chúa, ta cũng sẽ không ở lại để làm vương hậu của người”

“Người!” Trên mặt công chúa nhân ngư xuất hiện vẻ tức giận, bỗng nhiên lại cá giận nói, “Chẳng lẽ ta không đủ xinh đẹp sao?”

“Đẹp, rất đẹp”. Diệp Vân cười khỏ, không biết nên giải thích thế nào với cô công chúa nhân ngư này.

“Vậy là được rồi, thay ta giết sạch đám dân đen này, vì tương lai của chúng ta”. Công chúa nhân ngư một bộ là đương nhiên.

“Vị công chúa này thật đúng là ngang ngược”. Bạch Hổ lắc lắc đuôi, nói nhỏ một câu.

“Người ta là công chúa”. Thanh Long lúc này cũng xen mồm một câu, Bạch Hồ lập tức ngậm miệng, không cùng Thanh Long tiếp tục đề tài này.

“Công chúa, ta đưa ngươi tới thủy vực an toàn, ngươi hãy dẫn theo tùy tùng của mình đi tìm mẫu thân ngươi đi”. Diệp Vân không muốn nói thêm lời vô nghĩa, sau khi quyết định liền đem kết giới chậm rãi bay lên không trung, bay trên đỉnh tòa thành san hô, xuyên qua đường lớn, bay thẳng ra ngoài cửa thành. Người cá phía dưới muốn đuổi theo, bị thị vệ trường quát bảo ngưng lại.

“Ngươi!” Công chúa nhân ngư vừa tức lại vừa thẹn. Đường đường là công chúa nhân ngư lại bị một người cự tuyệt đến hai lần!”Ta không đi! Ta không đi!” Công chúa nhân ngư tính khí bắt đầu bộc phát, vừa khóc nức âm ỉ lại làm loạn.

Diệp Vân một đầu mà biến thành hai cái đầu lớn. Thật muốn ném nàng ta ở chỗ này mặc kệ, nhưng mà nếu ném xuống hậu quả chính là nàng ta chết không có chỗ chôn. Nhớ tới cô công chúa người cá này khẳng khái đồng ý cho Thủy Linh Châu, Diệp Vân cũng thật không thể làm như vậy được.

“Ngươi bắt nạt ta, ngươi bắt nạt ta ~~~ ô ô ô ~~~” Công chúa nhân ngư khóc than đau lòng khiến đám người hầu tay chân luống cuống.

“Là ai? Lại dám cả gan ức hiếp nữ nhi của ta!” Khi Diệp Vân còn đang khó xử thì một giọng nói bỗng nhiên vang vọng vào lỗ tai ‘hắn’.

“Mẫu thân!”

“Nữ vương!”

Công chúa nhân ngư cùng mấy người cá khác kích động nhìn bên ngoài kết giới, vui sướng hô lên.

Diệp Vân cũng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói kia, nhất thời ngây ngẩn cả người. Bên ngoài kết giới, nhân ngư dẫn đầu kia mặc một thân khôi giáp được làm từ vỏ sò, trên đầu đỉnh đầu là mũ miện ánh vàng rực rỡ, trên khuôn mặt mỹ lệ kia tản ra hơi thở uy nghiêm bất khả xâm phạm, cười trên một con hải mã cao to. Trong tay cầm giáo móc lóe hàn quang, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người trong kết giới. Phía sau nàng là một đội mỹ nhân ngư ngay ngắn có trật tự, khí thế mười phần.

“Mẫu thân, ô ô ô, là tên này ức hiếp con ~ ô” Công chúa nhân ngư khóc vô cùng đau lòng, nhất quyết không ngừng náo loạn.

Diệp Vân hết chỗ nói rồi, nhìn nữ vương trước mắt không nói gì.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Trong thành đã xảy ra chuyện gì?” Nữ vương không phải kẻ ngu ngốc, sao có thể không nhìn ra là con gái mình đang cố tình gây sự. Nữ nhi bốc đồng này của nàng, quả thật là nàng hiểu nó quá mà.

“Nữ vương, đám Cá Lớn ti tiện kia làm phản. Là do thị vệ trường tiện nhân vô si kia tiếp ứng cho chúng”. Người cá bên cạnh công chúa nghiêng răng nghiêng lợi bẩm báo, “Hiện tại, đám phản bội kia đã tấn công vào đại điện! Nhờ có vị nhân loại tốt bụng này đã cứu chúng thân ra khỏi đó”.

“Cái gì?!” Nữ vương nhú mày, lại không hề lo sợ, mà là bình tĩnh xoay người giờ giáo lên phần nộ quát, “Các đừng sĩ nhân ngư tộc, theo ta bình loạn. Đem đám Cá Lớn ti tiện kia bắt nhốt vào ngục đi”.

“Nữ vương vô địch!” Đám tướng sĩ nhân ngư phía sau nữ vương giờ cao giáo trong tay lên hô theo.

“Vị hiệp sĩ này, nữ nhi của ta xin nhờ ngươi trông nom giúp. Sau khi xong việc tất có hậu tạ”. Nữ vương quay đầu hướng Diệp Vân nho nhã lễ độ đưa ra lời hứa, nói xong liền dẫn đầu đội quan người cá phía sau đằng đằng sát khí về phía cửa thành.

“Ta cũng muốn đi, ngươi, mang ta đi, nhanh lên một chút”. Công chúa nhân ngư lớn giọng ra lệnh cho Diệp Vân, vô cùng sốt ruột nhìn theo đại quân đang vào thành, “Ta cũng muốn giúp đỡ”.

“Ngươi chỉ gây thêm việc thôi”. Diệp Vân tuyệt không khách khí lạnh lùng châm chọc, “Thành thật đợi ở nơi này đi”.

“Ngươi, ngươi lại dám nói chuyện với ta như vậy. Ta chán”. Công chúa nhân ngư hờn hển chỉ vào Diệp Vân, ngón tay cũng vì tức giận mà run run.

“Công chúa, xin người ở lại chỗ này chờ tin lành của nữ vương đi”. Người cá bên cạnh đều lên tiếng khuyên giải, “Nữ vương không có việc gì đâu, nhất định người sẽ đánh bại đám loạn thần tặc tử này”.

“Hừ!” Công chúa nhân ngư hừ lạnh một tiếng, thờ phỉ phỉ xoay người không thèm để ý tới Diệp Vân.

Không đến nửa nén hương, đám phản loạn đã bị bình định như gió cuốn mây bay vậy, đại quân nhân ngư đi một mạch ~. Tới quảng trường, nữ vương nhân ngư kết ấn tay, nháy mắt ánh sáng bắn ra vạn trượng, khiến người ta không thể nào mở mắt ra được.

Nháy mắt chết hết!

Diệp Vân ở trong kết giới trên không trung khiếp sợ nhìn một màn trước mắt. Lạc Tâm Hồn cũng hơi nhú mày lại. “Oa, thật lợi hại”. Bạch Hồ thè lưỡi cảm thán, quá trâu rồi, lại có thể trong nháy mắt giết hết.

“Hừ! Sau này phong ấn của ta mở cũng sẽ lợi hại như vậy, công chúa nhân ngư khinh thường nhìn Bạch Hồ ngồi trên bả vai Diệp Vân nói.

“Ừ, vậy là tốt rồi. Sau này lại sẽ không bị đuổi theo đến mức gà bay chó sủa”. Diệp Vân nhàn nhạt nói một câu.

“Ngươi!” Công chúa nhân ngư trong lòng vô cùng tức giận, người này thực sự là quá đáng ghét!

Rất nhanh, nữ vương nhân ngư đã phái người tới đón bọn họ. Khi đám người Diệp Vân lần thứ hai bước vào trong thành, khung cảnh lần này khác hoàn toàn so với lần trước, cảnh tượng trước mắt vô cùng hoang tàn, khắp nơi hỗn độn bừa bãi. Đi thẳng một đường, tới trước quảng trường liền thấy vết máu loang lổ. Khắp nơi là thi thể, có nhân ngư nam giới cũng có nhân ngư nữ giới. Có kẻ thiếu cánh tay có kẻ thiếu đuôi, có kẻ chết không nhắm mắt. Công chúa nhân ngư thấy cảnh này liên tục kêu lên sợ hãi. Có thị vệ đang gia tăng thu thập tàn cục.

Mọi người đi theo đường vào đại điện, nữ vương nhân ngư ngồi trên ngai báu trong đại điện lạnh lùng nhìn đám người quỳ phía dưới. Diệp Vân bình tĩnh nhìn theo, liền nhận ra là nhân ngư nam giới vừa dẫn đầu tạo phản cùng với thị vệ trưởng kia.

“Nghe Húc, ngươi có biết tội của ngươi không?” Nữ vương ở trên điện lạnh lùng hỏi.

“Không biết”. Nhân ngư quỳ phía dưới vẻ mặt kiên trung, lạnh giọng đáp trả một câu.

“Lớn mật, ngươi tư thông cùng Cá Lớn ti tiện mưu phản, còn lời gì muốn nói không?” Nữ vương trong lòng căm tức, nhìn nữ tử mà mình luôn tin tưởng đang quỳ phía dưới lại vì một Cá Lớn ti tiện mà phản bội mình, vô cùng đau lòng. Lần này tây chinh còn không đỡ theo nàng ta, không ngờ lúc trở về lại có thể xảy ra chuyện như vậy.

“Ngươi... luôn nói bọn họ ti tiện, không có bọn họ sẽ có nữ vương ngươi sao?” Thị vệ trưởng tức giận chống đối.

“Ngươi!” Nữ vương tức giận toàn thân phát run, lần đầu tiên có người dám chống đối nàng như vậy.

“Ti tiện? Như thế nào là ti tiện? Tộc ta vẫn luôn đối với bọn họ vẫn bất công! Cu li là bọn hán ở làm, thế nhưng đãi ngộ cũng là kém nhất”. Trên khuôn mặt xinh đẹp của thị vệ trưởng đều là vẻ bất bình, “Tại sao gọi là tư thông, ta với Thanh Nhã có tình, lưỡng tình tương duyệt!”

“Vô sỉ! Thấp hèn!” Người cá thị vệ đứng bên cạnh nữ vương nghe nói như vậy, cũng không nhịn được nữa mà lớn tiếng phản bác, “Ngươi vẫn luôn là chiến sĩ anh dũng mà chúng ta sùng bái nhất, hôm nay ngươi đã làm nhân ngư tộc ta mất hết mặt mũi”.

“Ha ha trong lòng ha ha ~ trong lòng”. Thị vệ trưởng sau khi nghe xong liền phát ra tiếng cười như điên, “Chiến sĩ anh dũng nhất? Không có bọn Thanh Nhã vất vả chế tạo vũ khí, không có bọn họ ở hậu phương tiếp viện, chúng ta có hôm nay sao?”

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn ở một bên lẳng lặng nhìn không nói gì.

“Húc nhi, không cần nói lời vô ích với bọn họ”. Lúc này, nhân ngư nam giới toàn thân bị thương kia lên tiếng, trong giọng nói tràn ngập khinh thường. “Hôm nay chúng ta thua đó là thua. Mặc cho các ngươi xử trí”.

Người cá này chính là Thanh Nhã trong miệng thị vệ trưởng đi? Diệp Vân nghĩ trong lòng, người cá này mặc dù bị thương nhưng vẫn rất có khí tiết.

“Hừ!” Nữ vương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, “Từ lúc nào thì đến phiên Cá Lớn ti tiện như ngươi được nói hả? Người đâu, cắt lưỡi hán đi cho ta!”

Người cá bên cạnh nghe thấy mệnh lệnh, vội móc một ra một thanh chủy thủ tiến đến chuẩn bị cắt đầu lưỡi Thanh Nhã.

“Các ngươi muốn làm gì?” Thị vệ trưởng nóng nảy, xông tới, đánh bay thị vệ đang muốn hành hình, xô thị vệ đó ngã lăn ra mặt đất.

“Phản!” Nữ vương hồn hển vỗ mạnh vào tay ghế vịn, tức giận đứng lên. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt phẫn nộ của thị vệ trưởng, ngoại trừ phẫn nộ còn có đau lòng, còn có cầu xin.

Một lúc lâu, nữ vương cùng thị vệ trưởng cứ nhìn nhau như vậy không hề nói gì

“Nhốt bọn chúng vào đại lao cho ta!” Một lát sau, nữ vương mệt mỏi ngồi xuống, không còn sức mà ra lệnh.

Những thị vệ khác đều hai mặt nhìn nhau, không nói gì.

“Đều điếc có phải hay không? Nhốt hết vào đại lao cho ta!” Bỗng nhiên, nữ vương cau kinh đề cao giọng nói

Đám người cá cuống quýt kéo thị vệ trưởng cùng Thanh Nhã xuống giam lại.

Mọi người trên đại điện đều nhìn ra được lúc này tâm tình nữ vương không được tốt lắm.

“Mẫu thân”. Công chúa nhân ngư nhỏ nhẹ mở miệng.

Nữ vương phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Vân đang chờ, sắc mặt hòa hoãn: “Đa tạ vị hiệp sĩ này đã cứu nữ nhi của ta. Hiệp sĩ muốn thù lao thế nào cứ mở miệng. Nếu ta có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ”.

“Mẫu thân, con đã đồng ý để Diệp Vân tùy ý chọn bảo vật trong bảo khố”. Lúc này công chúa nhân ngư chen vào nói.

“Hả?” Nữ vương nhân ngư nhìn Diệp Vân, “Tên của người là Diệp Vân? Nếu nữ nhi của ta đã đồng ý, vậy người có thể ở trong bảo khố chúng ta tùy ý chọn bảo vật mà người thích”.

“Đa tạ nữ vương”. Diệp Vân chấp tay hành lễ nói tạ ơn.

“Nữ nhi ngoan, con dẫn Diệp Vân đi chọn bảo vật đi”. Nữ vương nhìn như rất mệt mỏi, dặn dò như vậy.

“Mẫu thân, còn có một chuyện nữa. Con còn đồng ý với Diệp Vân một việc”. Công chúa nhân ngư lại không hề động đậy, nói tiếp.

“Hả, còn đồng ý cái gì, đều đồng ý là được rồi”. Nữ vương lơ đãng đồng ý rồi hạ lệnh đuổi người. “Được rồi, đây chính là mẫu thân đã nói nha. Con muốn gì cho hẳn, để hẳn làm phi tử của con”. Công chúa nhân ngư không sợ chết người mà thốt lên một câu.

Nháy mắt, sắc mặt nữ vương đại biến, đứng bật dậy, không thể tin nhìn về mặt thân nhiên của con gái mình.

“Điều này là thật? Công chúa thực sự đã đồng ý như vậy?” Nữ vương tức giận chất vấn người theo hầu bên cạnh công chúa.

“Dạ, dạ ~” Người theo hầu công chúa thấy ánh mắt lạnh như băng của nữ vương sợ hãi gật gật đầu.

“Hò đồ, hò đồ”. Nữ vương chán nản ngồi xuống, đáng vẻ thất hồn lạc phách. Công chúa cũng không nói gì, chờ nữ vương mở miệng nói chuyện. Diệp Vân lơ đãng nhìn phía trên đại điện, thường thức khoáng thạch đủ loại màu sắc gắn bên trên. Dù sao nữ vương tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Mà thôi. Nếu là đã đồng ý rồi, vậy thì ta cũng đành chấp thuận cửa hôn nhân này vậy”. Nữ vương ngẩng đầu nhìn Diệp Vân bỗng nhiên có chút bất đắc dĩ nói, “Có điều, nếu người đã trở thành phi tử của Đồng Đồng, vậy phải tuân thủ giới luật, không được gặp gỡ nữ tử khác, ở trong hậu cung chờ đợi Đồng Đồng là được. Đến thời điểm gieo giống người cũng không được phép tranh giành tình nhân...” Nữ vương ngồi đó tự nói ra một đồng quy củ, không có chú ý tới sắc mặt Diệp Vân hết thay đổi lại biến sắc.

Công chúa thì ở một bên vui mừng không kể. Người cá khác lại là một bộ dáng khiếp sợ. Bạch Hổ nghe rằng, không biết là nên khóc hay nên cười.

“Được rồi, cứ như vậy đi. Người đâu, dẫn Diệp Vân xuống nghỉ ngơi trước đi, chờ xử lý xong chuyện phản loạn liền cử hành hôn lễ”. Nữ vương không để cho Diệp Vân cơ hội nói chuyện liền trực tiếp dặn dò an bài tất cả.

Diệp Vân choáng váng, vội vàng mở miệng chuẩn bị nói.

Lúc này, Lạc Tâm Hồn lại mở miệng: “Vậy không được”.

“Vì sao? Người là ai?” Nữ vương không vui nhíu mày nhìn nam tử dám làm trái ý mình không vui chất vấn

“Bởi vì Diệp Vân đã là người của ta. Ta là phu quân của hắn”. Lạc Tâm Hồn mặt không đổi sắc tim không loạn phun ra một câu kinh sợ toàn trường.

Lời này vừa rơi xuống, tất cả nhân ngư ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Diệp Vân, người đang lo lắng cho ta sao?

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

“Cái gì? Người nói gì?” Nữ vương giật mình trừng lớn mắt. Những người cá chung quanh cũng đều giật mình nhìn về mặt bình thần ung dung của Lạc Tâm Hồn.

“Nhưng mà, hắn, hắn là nam nhân”. Lúc này, công chúa nhân ngư cũng khó khăn thốt nên lời, chỉ vào Lạc Tâm Hồn nói, “Người, người cũng là nam nhân”.

“Đúng vậy”. Lạc Tâm Hồn vẻ mặt nghiêm túc nói, “Ai nói nam nhân cùng nam nhân lại không thể thành thân với nhau?”

Diệp Vân khóe miệng co quắp, đang muốn nói gì đó, thì giọng nói lạnh lạnh của Lạc Tâm Hồn vang lên trong đầu nàng: “Người muốn ở lại làm phi tử của cô ta?”

Diệp Vân mặc dù còn khó chịu trong lòng nhưng cũng lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhìn Lạc Tâm Hồn đối đáp với đám người cá.

“Người!” Công chúa nhân ngư thờ hồn hèn, “Làm sao có thể! Các người đều là nam nhân!”

Trong lòng nữ vương cũng dâng lên một cảm giác buồn nôn, không kiên nhẫn phát tay: “Người đâu, dẫn bọn họ đến bảo khố, lựa chọn gì đó xong lập tức rời đi”. Dứt lời, trong tay nữ vương lóe lên một cái, trong tay bà ta là một chiếc chìa khóa vô sò, sau đó liền giao cho thị vệ bên cạnh.

“Mẫu thân!” Công chúa nhân ngư không cam lòng lên tiếng, căn môi còn muốn nói gì đó.

“Câm miệng”. Nữ vương trong lòng phiền muộn, “Người đâu, đưa công chúa về phòng nghỉ ngơi cho ta”. Hai thị vệ liền bước lên phía trước, mỗi người nắm một bên tay công chúa đưa nàng ra khỏi đại điện. Công chúa bị kéo đi một đoạn lại quay đầu lại nhìn Diệp Vân, trong mắt tràn đầy phức tạp. Ở trong lòng nàng không thể nào mà tin được, một nam tử tuấn mỹ như vậy lại có thể thành thân với người đàn ông khác.

“Đa tạ nữ vương, vậy thì chúng tôi xin cáo từ”. Lạc Tâm Hồn thân nhiên nói lời tạ ơn sau đó nổi gót thị vệ xoay người rời đi, Diệp Vân không nói được một lời cũng đành đi theo phía sau hần, chỉ là sắc mặt không hề nhìn chút nào. Bạch Hổ ngồi xỏm trên vai Diệp Vân, cố gắng nhin cười để khỏi lẩn xuống vai Diệp Vân. Diệp Vân trong lòng tức giận vô cùng, vừa đi ra khỏi đại điện liền túm lấy đuôi Bạch Hổ còn đang ghen cười, dùng sức quay tròn, cho đến tận khi Bạch Hổ đầu vàng mắt hoa mới dừng lại.

Thanh Long ngồi xỏm trên vai Lạc Tâm Hồn nhìn Bạch Hổ phía sau bị quay đến đầu vàng mắt hoa cười vui sướng khi người gặp họa đến lần lộn.

“Hai người các ngươi đi nhanh lên”. Thị vệ đi phía trước tựa như ăn phải con ruồi chán ghét liếc nhìn Lạc Tâm Hồn cùng Diệp Vân phía sau, bước chân cũng tăng tốc đi về phía trước, vẫn luôn duy trì một khoảng cách với hai người.

Lạc Tâm Hồn không hề có một chút gọn sóng, yên lặng đi theo phía sau. Diệp Vân nhìn theo bóng lưng của Lạc Tâm Hồn trong lòng càng tức giận. Hiện tại thì hay rồi, bị cả nhân ngư tộc hiểu lầm là đồng tính nam. So với việc trở thành phi tử của công chúa, dường như cũng không khá hơn chút nào.

Thị vệ nhân ngư dẫn hai người đến một nơi sâu trong cung điện, tới trước một cánh cửa màu ngà không hề liền ngừng lại. Thị vệ nhân ngư dừng lại, lấy chiếc chìa khóa mà nữ vương vừa đưa, đặt vào một chỗ lõm trên cửa lớn.

Cánh cửa lớn chậm rãi mở ra.

“Nhanh đi chọn đi, chọn xong thì rời khỏi tộc chúng ta !” Thị vệ nhân ngư phát phát tay, vẻ mặt không kiên nhẫn. Diệp Vân cũng không thêm khách khí, sai bước chân đi vào, Lạc Tâm Hồn yên lặng đi theo phía sau.

Vừa bước chân qua cánh cửa, khắp phòng đều là bảo vật chói lọi. Có mũ miện bằng vàng, có trang sức điêu khắc từ bạc, có quyền trượng khảm mã não bảo thạch, cũng có trân châu, còn có khoáng thạch năm màu không biết tên, có huyền thiết ngàn năm, còn có vật phẩm trang sức làm từ mã não. Mỗi một vật phẩm đều vô cùng tinh xảo, mỗi một vật lại đều vô giá.

Diệp Vân quét mắt qua một vòng, đối với mấy thứ này, Diệp Vân không có hứng thú gì. Bỗng nhiên, một vật gì đó xanh biếc ướt át rơi vào ánh mắt Diệp Vân. Sáo trúc? ! Diệp Vân kinh ngạc nhìn chiếc sáo trúc lẳng lặng nằm nơi góc phòng khó mà thấy kia, từ từ đi tới. Nơi này lại có cả nhạc khí? Sáo trúc màu xanh biếc hiển nhiên là được sở chế từ trúc, toàn thân tỏa ra một loại linh khí nhân nhậ, dường như quanh thân còn chảy xuôi một nỗi đau thương nhân nhậ. Diệp Vân không có cách nào rời đi ánh mắt, từ từ lại gần, nhặt chiếc sáo trúc xanh biếc lên. Trong nháy mắt, có một nỗi đau thương không ngôn từ nào diễn tả được xâm nhập vào trong lòng Diệp Vân, khiến Diệp Vân không cách nào thoát ra được.

“Chọn xong chưa? Chọn xong rồi thì nhanh rời đi đi”. Người cá bên ngoài cửa không kiên nhẫn thúc giục, tiếng nói này đã kéo Diệp Vân về thực tế.

Diệp Vân đem sáo trúc bỏ vào trong túi đựng đồ, đi tới cửa thân nhiên nói: “Được rồi”. Lạc Tâm Hồn tiện tay lấy vật gì đó sau đó cũng đi theo.

“Vay đi nhanh lên”. Thị vệ nhân ngư nhíu mày dẫn đường ở phía trước, dọc theo đường đi cũng không hề nói chuyện với Diệp Vân nữa, cho tới tận khi đoàn người Diệp Vân đi tới cửa thành, thúc giục bọn họ đi nhanh rồi mới quay vào trong thành, đóng thật chặt cửa thành lại.

Mà công chúa nhân ngư đứng trước cửa sổ trong phòng mình, bình tĩnh nhìn bên ngoài. Trong lòng thâm hạ quyết tâm: Diệp Vân, chờ, phong ấn của ta được cởi, nhất định ta sẽ đi tìm ngươi. Nhất định sẽ gả cho ngươi, ngươi nhất định phải làm phi tử của ta!

Kết giới nổi lên mặt nước, lúc này đã là hừng đông. Hóa ra bọn họ đã ở trong thành nhân ngư ầm ỹ một đêm.

Diệp Vân ngáp một cái, thời hạn nửa tháng quá dư dả rồi, cuối cùng cũng có thể khôi phục lại nội đan của Nhiếp Tiểu Dạ. Diệp Vân thở phào một hơi nhẹ nhõm, làm cho kết giới bay về phía gần bờ.

“Chủ nhân, một không? Chúng ta nghỉ ngơi trước một chút, chờ tinh thần nghỉ ngơi tốt hãy quay về Thanh Sơn. !” Bạch Hổ ngồi xỏm trên vai Diệp Vân nói.

“Ừ”. Diệp Vân cũng đã mệt mỏi rồi gật gật đầu.

“Nương tử, chúng ta đi ngủ đi”. Lúc này, Lạc Tâm Hồn mặt không đổi tim không loạn phun ra một câu.

Bạch Hổ ngoác miệng ra, ngây ngốc tại nơi đó.

Diệp Vân không nói được một lời, ngón tay búng nhẹ một cái, kết giới dưới chân Lạc Tâm Hồn đột nhiên vỡ ra, Lạc Tâm Hồn rơi thẳng xuống nước. Diệp Vân cũng không thêm nhìn Lạc Tâm Hồn lấy một cái, ngư kiếm bay vào bờ. Lạc Tâm Hồn linh hoạt lật người nhảy lên kiếm sau đó đuổi theo.

“Nương tử, sao nàng không đợi ta?” Lạc Tâm Hồn về mặt nghiêm túc đi lên chất vấn.

“Ngươi đi chết đi!” Diệp Vân lửa giận bùng phát, làm một cái kết ấn, một cột nước thật lớn từ phía sau Lạc Tâm Hồn đánh tới Lạc Tâm Hồn nhẹ lắc mình tránh thoát, nhất quyết không buông bám theo phía sau Diệp Vân.

“Cút ngay!” Diệp Vân trong lòng nổi giận, ở nhân ngư tộc hần nói như vậy thì cũng coi như thôi đi, bây giờ lại còn nói nhảm nữa, thực đúng là muốn đánh mà!” “Ngươi là ai vậy? Ta không biết ngươi”. Diệp Vân lập tức trở mặt.

“Lạc Tâm Hồn. Ngươi phải nhớ kỹ tên này”. Giọng nói Lạc Tâm Hồn lạnh lạnh không có nửa phần vui đùa, “Bởi vì đây là tên nam nhân của ngươi”.

Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã: “Ngươi đừng tưởng rằng Thanh Long của ngươi giúp ta tìm được Thủy Linh Châu, ngươi có thể tùy ý làm bậy. Đây không phải là ngươi tìm, là Thanh Long tìm được”. Nam nhân này, đã được một tắc lại còn đòi tiền một thước .

Lạc Tâm Hồn còn đang chuẩn bị nói cái gì đó, Thanh Long ở một bên lại bắt đầu lăm lè: “Chủ nhân, đúng vậy, chủ nhân, người đã nói, chỉ cần ta tìm được Thủy Linh Châu thì người sẽ cho ta biết đáp án. Chủ nhân, nói mau, đáp án là cái gì vậy? Vì sao con thỏ kia lại chạy kỳ quái như vậy chứ?”

Lạc Tâm Hồn nhìn Diệp Vân bay nhanh phía trước, rung động nổi lên trong lòng càng lúc càng lớn, rốt cuộc thì bắt đầu từ lúc nào, nữ tử này đã xông vào giữa tim của hần? Là từ lần đó ở vách núi thấy được chân thân của nàng, dáng vẻ kia xinh đẹp quyến rũ khiến người ta hít thở không thông, hay là dáng vẻ nàng giảo hoạt khi dạy dỗ người khác, hay vẫn là dáng vẻ nàng khi ở nhân ngư tộc cháy nhà còn đi hôi của rất buồn cười. Không biết vì sao, nàng cho hần có một cảm giác quen thuộc, quen thuộc giống như đã biết nàng rất lâu rất lâu trước kia. Không muốn dời đi ánh mắt của mình, muốn tìm được nhiều đáp án hơn từ trên người nàng. Khiến hần nghi hoặc khó hiểu không tìm thấy đáp án. Lạc Tâm Hồn cũng không hiểu bản thân mình làm sao, vậy mà lại có thể đối với một người ăn nói lỗ mãng đến như vậy. Nhưng mà mỗi lần thấy Diệp Vân bị mình nói đến tức giận, trong lòng hần lại ần ần có chút sáng khoái.

“Chủ nhân, người nói mau đi, vì sao con thỏ kia lại chạy như vậy”. Thanh Long lại tiếp tục lải nhải bên tai Lạc Tâm Hồn.

Lạc Tâm Hồn rốt cuộc cũng đem ánh mắt rời khỏi bóng lưng Diệp Vân, nhìn Thanh Long, chậm rãi nói: “Ngươi có biết vì sao ta luôn tóm đuôi ngươi ném bay đi không?”

Thanh Long nghi hoặc nghiêng đầu nhìn Lạc Tâm Hồn, sau đó lắc đầu: “Không biết. Ta đây đáng yêu, thông minh như vậy, vì sao chủ nhân lại nỡ lòng nào mà ném ta thế chứ?”

“Bởi vì ta thích”. Lạc Tâm Hồn vừa nói dứt lời, liền tóm lấy đuôi của Thanh Long, vung lên, ném mạnh nó về phía sau.

Thanh Long phát ra tiếng a thật dài mà thảm thiết dưới bầu trời, sau đó tiếng nói của nó mơ hồ truyền tới, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc cùng vui mừng: “Ta biết rồi, chủ nhân, ta biết ~ rồi ~ bởi vì con thỏ kia thích chạy như vậy, cho nên nó mới chạy kỳ quặc như vậy”.

Bạch Hổ đưa chân trước ôm lấy cái trán của mình, ngóng nhìn bộ dáng Thanh Long bị ném, trong lòng thực sự là thoải mái tới cực điểm.

Tới bên bờ, Diệp Vân liền đi về phía trong rừng, lại đốt một đồng lửa như trước, nằm tựa vào Bạch Hổ đã biến lớn chuẩn bị ngủ. Nghĩ nghĩ, lại kết xuất một kết giới ở xung quanh, lúc này mới yên tâm nằm ngủ.

Lạc Tâm Hồn ngồi ở bên cạnh, nhìn động tác của Diệp Vân, không nói gì.

Bạch Hổ trừng lớn mắt nhìn Lạc Tâm Hồn, nhe răng, dùng thần thức nói với Lạc Tâm Hồn: “Ta cảnh cáo ngươi, tiểu tử, chủ nhân là của ta”.

Lạc Tâm Hồn nhìn Bạch Hổ, bỗng nhiên quay đầu nhìn nhìn bầu trời, thản nhiên nói câu: “Thanh Long hần là sắp trở về, lát nữa để cho bằng hữu lâu lắm như các ngươi ôn chuyện”.

Bạch Hổ nhất thời biến sắc, nhe răng nhưng không dám nói thêm gì nữa.

Lạc Tâm Hồn không có ngủ, chỉ yên lặng ngồi một bên, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh ngủ của Diệp Vân không muốn dời mắt. Vì sao, nữ nhân này lại cho mình một cảm giác quen thuộc như vậy, quen thuộc đến mức khiến mình có cảm giác đau lòng? Rốt cuộc là vì sao? Chỉ có đi theo nàng mới có thể biết được đáp án đi.

Chậm rãi, Lạc Tâm Hồn cũng dựa vào một bên ngủ thật say.

Trong mộng, bạch y nữ tử cười đến sáng lạn, cười khiến lòng người say mê. Nhưng mà, tất cả đều mờ mịt như vậy, không thể thấy rõ mặt của nàng

Là ai? Là ai? Lạc Tâm Hồn bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, bên người đã không có bóng dáng Diệp Vân cùng Bạch Hổ. Bên cạnh là Thanh Long đang ngủ say. Xem ra, Diệp Vân đã quay về Thanh Sơn. Thanh Sơn sao? Ha ha, Diệp Vân, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại thôi.

Diệp Vân cùng Bạch Hổ chạy suốt cả một đêm quay về, một là muốn sớm đem Thủy Linh Châu đưa tới tay Hoa Vị Ương, hai là thoát khỏi tên Lạc Tâm Hồn đáng ghét kia.

Khi gần tới Thanh Sơn, Diệp Vân lấy Truyền Âm Phù ra, sau khi truyền công lực vào đầu bên kia liền có hồi âm: “Tiểu tử? Nhanh như vậy đã tìm được Thủy Linh Châu sao?”

“Dạ, sư phó, tìm được rồi, Hoa Vị Ương ở đâu vậy?” Diệp Vân nhàn nhạt hỏi.

“Ồ gian nhà khách”. Thanh Dịch trong giọng nói mang theo ngạc nhiên vui mừng, “Ta lập tức đi cho hẳn biết tin tức tốt này. Tiểu tử, hiện tại con đang ở chỗ nào?”

“Ở cửa Thanh Sơn”. Diệp Vân đáp lại một câu liền cắt đứt liên lạc, cùng Bạch Hồ đáp xuống cửa Thanh Sơn...

“Diệp sư đệ, đệ đã trở về rồi”. Đệ tử gác cửa chào hỏi cùng Diệp Vân.

“Hai vị sư huynh cực khổ rồi”. Diệp Vân khách khí bắt chuyện sau đó cùng Bạch Hồ đi về phía trước. Phía sau, đệ tử gác cửa dùng ánh mắt hâm mộ mà lại sùng bái nhìn theo bóng lưng hắn cùng thân thủ Bạch Hồ ở bên cạnh.

Diệp Vân cấp tốc bước tới gian nhà khách, trên đường không ngừng có đệ tử Thanh Sơn chào hỏi, tới cửa liền thấy Thanh Dịch đang chờ ở đó

“Tiểu tử, đi thôi, Hoa Vị Ương ở lâu hai”. Thanh Dịch đi ở phía trước.

Diệp Vân gật đầu đi theo phía sau, vừa mới bước vào cửa, một giọng nói vui mừng mà kinh ngạc truyền tới: “Diệp sư huynh, huynh đã trở về!”

Người hô lên chính là Cảnh Nhượng Lan ngây thơ đáng yêu, lúc này nàng ta còn đang kinh ngạc cùng vui mừng nhìn Diệp Vân.

Diệp Vân hơi nhíu mày, thấp giọng hỏi Thanh Dịch nói: “Sao các nàng ấy còn chưa quay về vậy sư phó?”

“Con còn chưa quay về sao họ đi chứ?” Thanh Dịch thấp giọng trêu chọc một câu.

Diệp Vân không nói gì, cũng không tiếp tục với đề tài này nữa.

“Diệp sư huynh ~” Cảnh Nhượng Lan chạy tới, Diệp Vân thân nhiên nói: “Cảnh sư muội, bây giờ ta còn có chuyện quan trọng cần phải làm, lát nữa nói được chứ?”

“Dạ, Diệp sư huynh, vậy muội đợi huynh ở phía dưới”. Cảnh Nhượng Lan nhu thuận dừng chân lại, trông mong nhìn theo bóng lưng Diệp Vân.

Diệp Vân gật đầu cùng Thanh Dịch lên lầu hai.

Đi đến nơi sâu nhất trong hành lang, trước một căn phòng yên tĩnh, Thanh Dịch gõ gõ cửa: “Hoa tiểu tử”.

Bên trong không có thanh âm gì. Không có ai? Diệp Vân nghi hoặc nhìn nhìn cánh cửa đang đóng.

“Đã tìm được Thủy Linh Châu”. Thanh Dịch sờ sờ râu của mình, tiếng nói thấp đến không thể thấp hơn nói một câu.

Cửa rầm một cái bị mở ra, trước mắt chính là khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Hoa Vị Ương. Về mặt không chút khác thường, nhưng Diệp Vân lại cảm nhận rõ ràng linh khí xung quanh Hoa Vị Ương trở nên hỗn loạn.

Nam nhân lạnh lùng khó chịu này, lúc này rất kích động. Tuyệt đối sẽ không sai.

Thanh Dịch nhíu mày, trêu chọc một câu: “Ngươi cũng có hôm nay”.

“Không liên quan tới ông!” Hoa Vị Ương lạnh lùng nhìn Diệp Vân nhàn nhạt hỏi, “Thủy Linh Châu đâu?”

“Tiểu Dạ đâu, ta muốn gặp nàng”. Diệp Vân cũng không lập tức lấy Thủy Linh Châu ra, mà hỏi Nhiếp Tiểu Dạ ở đâu.

“Ngươi còn có mặt mũi gặp nàng?” Hoa Vị Ương hừ lạnh một tiếng, cũng không nói Nhiếp Tiểu Dạ ở đâu, mà vươn tay, “Thủy Linh Châu”.

“Không gặp không thể đưa”. Diệp Vân vô lại nói khiến Hoa Vị Ương chán nản.

Hoa Vị Ương xoay người vào phòng, Diệp Vân cùng Thanh Dịch đi theo phía sau. Vừa vào phòng, Diệp Vân liền thấy được Tiểu Thảo. Lúc này Tiểu Thảo sớm đã mê man bất tỉnh, Hoa Vị Ương cẩn thận đặt nàng trong một chiếc bát ngọc.

“Nhờ ngươi ban tặng, nàng sẽ biến thành một gốc cây cỏ bình thường, vĩnh viễn ngủ say”. Hoa Vị Ương giọng nói lạnh lùng mà tràn ngập oán hận.

“Xin lỗi”. Lúc này, Diệp Vân là chân thành xin lỗi. Hoa Vị Ương hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Diệp Vân xin lỗi. Diệp Vân đi từ từ lên phía trước, lấy Thủy Linh Châu từ trong túi đựng đồ ra, cẩn thận từng li từng tí bỏ vào chiếc bát ngọc trong suốt kia. Linh khí thủy hệ bàng bạc bao quanh Tiểu Thảo, Diệp Vân nhìn chăm chăm không hề chớp mắt.

Một lúc lâu, Tiểu Thảo hơi hơi động lá cây của mình. Diệp Vân trừng lớn mắt, cẩn thận nhìn tình cảnh trước mắt. Con ngươi Hoa Vị Ương cũng trừng thật lớn, đi tới trước bàn nhìn chăm chú vào Tiểu Thảo.

“Tiểu Dạ ~” Diệp Vân nhẹ nhàng gọi, đáp lại Diệp Vân chính là Tiểu Thảo hơi rung lá cây của mình.

Hoa Vị Ương trong mắt hiện lên tia sáng, khẩn trương nhìn.

“Diệp Vân” Cuối cùng tiếng nói yếu ớt của Tiểu Thảo cũng vang lên trong phòng.

“Tiểu Dạ, xin lỗi, Tiểu Dạ ~ xin lỗi” Diệp Vân không biết nên nói cái gì cho phải, “Là tôi lừa cô, xin lỗi. Hại cô biến thành như vậy”.

“Không, không sao đâu”. Tiểu Thảo nhẹ giọng nói, “Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy thôi ~ tôi, tôi cũng sẽ vì người mình quan tâm mà đi làm như vậy~~”

“Xin lỗi, Tiểu Dạ”. Diệp Vân trong lòng cảm động vạn phần, Tiểu Dạ, Tiểu Dạ thiện lương.

“Diệp Vân, tôi không ~ không có trách anh, thực sự đó” Tiếng nói của Tiểu Thảo càng ngày càng nhỏ.

“Nàng ấy cần nghỉ ngơi”. Hoa Vị Ương lạnh lùng chen lời.

“Nếu như sau này cô gặp nguy hiểm gì, tôi nhất định sẽ tới trước tiên, cho dù, hi sinh cả tính mạng của mình”. Diệp Vân nhìn Tiểu Thảo trong bát, trịnh trọng dùng tính mạng của mình thề .

“Cám ơn người”. Tiểu Thảo hơi hơi động lá cây, suy yếu nói lời cảm ơn .

“Ra. Nàng cần nghỉ ngơi”. Hoa Vị Ương giọng nói không hề có một chút độ ấm nào, mà ánh mắt nhìn Tiểu Thảo lại tràn ngập lo lắng.

“Cũng cảm ơn người, Hoa sư thúc. Cám ơn”. Diệp Vân chân thành nói lời cảm ơn, trịnh trọng nói, “Ta nói rồi, nếu các người có gặp khó khăn gì, khi mà các người gặp nguy hiểm, nhất định ta sẽ tới”.

“Biết, đi ra ngoài đi”. Hoa Vị Ương hơi hòa hoãn sắc mặt, nhưng vẫn lên tiếng đuổi Diệp Vân.

Diệp Vân cũng biết Tiểu Thảo cần nghỉ ngơi, cũng không nói nhiều gì nữa, mà chỉ nhìn Tiểu Thảo một cái thật lâu: “Nghỉ ngơi thật tốt”.

“Ừ”. Tiểu Thảo suy yếu lên tiếng trả lời.

Diệp Vân xoay người bước ra khỏi cửa phòng, Thanh Dịch lão đầu lại dựa người vào cửa nhìn Hoa Vị Ương hắc hắc nở nụ cười nói: “Hoa tiểu tử, ta cảm thấy, Tiểu Thảo này của người rất tốt nha, rất thiện lương lại dịu dàng, để làm nương tử của đồ đệ ta cũng không tồi”.

“Cút!” Hoa Vị Ương lạnh lùng hét lên, đóng mạnh cửa lại. Cửa đóng rầm một cái thiếu chút nữa thì đụng vào mũi Thanh Dịch.

Thanh Dịch nghĩ mà sợ sờ sờ cái mũi của mình, hừ lạnh một tiếng: “Ta phi, chỉ đùa một chút thôi mà cũng hung thế”.

“Sư phó, ai cũng nhìn ra hần coi Tiểu Thảo như bảo bối, người lại còn cổ mà đi trêu đùa hần như vậy. Hần có đánh người cũng là đáng đời thôi”. Diệp Vân buồn xuống việc lớn trong lòng, tự nhiên tâm tình cũng khá hơn nhiều, không khỏi bắt đầu trêu chọc sư phó của mình.

“Hi, tiểu tử nhà mi, sao lại nói chuyện như vậy, có ai nói chuyện với sư phó mình như nhà mi sao?” Thanh Dịch thổi râu trừng mắt nhìn Diệp Vân.

Diệp Vân vờn vai, lơ đãng, xoay người chuẩn bị đi xuống lầu.

“Được rồi, tiểu tử, ta nói với con chuyện này, Cảnh Nhượng Lan cùng Bạch Tổ Trình kia, con cảm thấy thích người nào, sư phó sẽ lập tức đi làm mai cho con”. Thanh Dịch lão đầu mang vẻ mặt đứng đắn hét lên phía sau Diệp Vân.

“Sư phó, người cảm thấy ai tốt?” Diệp Vân khước miệng hiện lên nụ cười.

“Cái này, ta cảm thấy Bạch Tổ Trình đưa bé kia rất tốt, dịu dàng mà lại hiểu biết”. Thanh Dịch lão đầu hiển nhiên không hiểu ý của Diệp Vân khi hỏi như vậy, thành thật nói ra cảm nhận của mình.

“Vậy sư phó đi cưới Bạch Tổ Trình không phải được rồi sao”. Diệp Vân cười rộ lên, bước chân nhanh hơn, biến mất ở tại cuối hành lang, đi xuống lầu dưới.

“Tiểu tử chết bầm nhà người!” Thanh Dịch lần thứ hai bị tức thổi râu trừng mắt.

Đi xuống lầu, Cảnh Nhượng Lan đã đứng ở đó. Chờ đợi. Vừa thấy được Diệp Vân xuống lầu liền vui mừng tiến lên đón: “Diệp sư huynh”.

“Ha hả, Cảnh sư muội, ta vừa trở về, một chết đi được, có chuyện gì có thể để ta nghỉ ngơi trước rồi hãy nói được không?” Diệp Vân uyển chuyển cự tuyệt.

“Dạ, Diệp sư huynh, chờ huynh nghỉ ngơi cho tốt, muội lại tới tìm huynh”. Cảnh Nhượng Lan quan tâm gật gật đầu, đứng sang một bên tránh đường. Diệp Vân cũng mỉm cười gật đầu rồi đi. Thanh Dịch lão đầu cũng chậm chậm đi xuống, chính nhìn thấy Cảnh Nhượng Lan thâm tình nhìn theo bóng lưng Diệp Vân. Thanh Dịch lão đầu bĩu môi, tiểu tử chết bầm này thực đúng là được hoan nghênh.

Diệp Vân đi tới cửa bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn Thanh Dịch đang đi tới hỏi: “Phi Nhi không làm sao chứ sư phó?”

“Không sao cả. Rất nhanh sẽ khỏe, đã có thể xuống giường đi lại, rất vui vẻ”. Thanh Dịch vượt vượt râu nói, “Có điều gần đây Thanh Sơn gió yên sóng lặng, hình như không có gì bất thường”.

“Hung thủ giết chết Phương Thúy Nhi là ai?” Diệp Vân trầm giọng hỏi.

Thanh Dịch bỗng nhiên nhíu mày mãi một lúc lâu vẫn không nói được một lời, cuối cùng mới nói: “Còn chưa tra ra được, nhưng có thể khẳng định một điểm, tuyệt đối không phải là cùng một người đã tập kích Sở Phi Nhi”.

Diệp Vân cắn răng, trong đầu hiện khuôn mặt tươi cười xấu hổ của Phương Thúy Nhi, rốt cuộc là ai đã giết Phương Thúy Nhi đây?

“VẬY CON ĐẾN THĂM PHI NHI”. Diệp Vân nói xong liền bước về phía Bắc Đường.

“Tiểu tử, chờ một chút, ta cũng đi”. Thanh Dịch vội vàng đuổi theo phía sau.

Nhưng mà, khi Diệp Vân quay về Bắc Đường lại không hề thấy bóng dáng Sở Phi Nhi ở trong phòng. Người đâu? Diệp Vân nghi ngờ nhìn xung quanh, không có ai cả.

“Tiểu tử, có lẽ nàng đi tản bộ xung quanh rồi. Con cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ trước đi. Nhìn xem mắt con đều thâm quầng cả vào rồi. Quả thực là gần đây con phải vất vả rồi” Thanh Dịch nhìn khuôn mặt có chút tiều tụy của Diệp Vân yêu thương nói.

“Dạ, sư phó, con đi nghỉ ngơi trước vậy. Có việc gì thầy gọi con”. Diệp Vân trong lòng dâng lên một dòng nước ấm áp, gật gật đầu đi ra ngoài.

Diệp Vân mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống liền ngủ đến một ngày một đêm, hình như đã rất lâu rồi không được nghỉ ngơi thoải mái như vậy.

Sáng sớm ngày thứ ba, Diệp Vân cũng tỉnh lại. Sở Phi Nhi bụng chao mồm cười chờ Diệp Vân tỉnh lại. Ánh mặt trời bao phủ khắp Thanh Sơn, mọi việc đều gió yên sóng lặng, một ngày mới lại bắt đầu. Hoa Vị Ương lấy được Thủy Linh Châu vào lúc ban đêm đã mang theo Tiểu Thảo cùng Thủy Linh Châu rời đi.

“Chủ nhân, nói thật nha, ta không hề thích sư muội của người chút nào”. Trên quảng trường, Bạch Hổ ngáp dài tựa vào bên người Diệp Vân lười biếng phơi nắng, lại lật người một cái, chống vó lên mà phơi nắng cái bụng. “Trước đây nàng ta không phải là bám riết lấy người sao, mà sao lần này người trở về lại không quán quýt lấy người nữa?”

“Ừm. Không thích thì liền thôi. Không quán lấy ta có lẽ là chăm chỉ tu luyện đi, đây là chuyện tốt mà”. Diệp Vân thuận miệng nói một câu cho có lệ, cũng lười biếng phơi nắng. Rốt cuộc có thể nghỉ xả hơi, mọi chuyện đều đã xử lý xong. Đã lâu không được nhàn nhã mà phơi nắng như vậy. Lấy có phải tu luyện mới trốn tránh được Cảnh Như Lan.

“Chủ nhân, người nhìn xem, những nữ đệ tử đang luyện kiếm trên quảng trường kia, người nào so với sư muội của người cũng không hề kém, người lại giữ gìn nàng ta như vậy làm chi?” Bạch Hổ lắc lắc đuôi, liếc mắt nhìn đáng người uyển chuyển của những nữ đệ tử đang luyện kiếm trên quảng trường.

Diệp Vân cười cười, không nói gì.

Đột nhiên, một cơn gió thổi qua quảng trường, quần áo của những nữ đệ tử đang luyện kiếm trên quảng trường đều bị thổi lật lên, lật lên đến tận đùi, lộ ra từng mảnh cảnh xuân. Khắp nơi vang lên tiếng kêu sợ hãi, những nữ đệ tử luyện kiếm đều vội vàng giữ váy che lại. Bạch Hổ hí hóp mắt thỏa mãn nhìn cảnh trước mắt.

“Bạch Hổ!” Diệp Vân vừa bức lại vừa buồn cười quát lớn. Có thể làm được chuyện như vậy ngoại trừ sắc Bạch Hổ bên cạnh mình, còn ai vào đây nữa?

Bạch Hổ lật người một cái, tiếp tục phơi nắng.

Một ngày nhàn nhã, Diệp Vân cứ như vậy mà phơi nắng qua một ngày. Bóng tối phủ xuống, Diệp Vân ở trong phòng nhìn những bí tịch lấy từ chỗ Tiểu Khinh Trần về, Bạch Hổ thì co rúc ở trên gối đầu của Diệp Vân hí hóp mắt.

Diệp Vân mắt nhìn sách, tay lại vươn ra lấy táo trên bàn, nhưng lại không thấy đâu. Diệp Vân lại vươn tay ra xa hơn sờ sờ, nhưng cũng không có. Sau đó, trong phòng phát ra thanh âm ực ực, hiển nhiên là có người đang ăn táo. Diệp Vân chợt ngừng đầu, mới phát hiện Thanh Long phiên bản mini đang ngồi trên cửa sổ thỏa mãn gặm trái táo vừa trộm được từ trên bàn.

“Thanh Long? !” Diệp Vân kinh hô, “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Thanh Long quay đầu nhìn nhìn Diệp Vân, sau đó lại hự hự gặm trái táo, không nỡ bỏ để nói chuyện.

“Lúc nên nói chuyện lại không nói lời nào, lúc không nên nói lại nói ra một đống lời vô ích!” Bạch Hổ hiển nhiên cũng đã thấy Thanh Long, hừ lạnh một tiếng khinh bỉ nói.

Diệp Vân nhíu mày, Thanh Long ở chỗ này, cũng có nghĩa là chủ nhân của Thanh Long – Lạc Tâm Hồn cũng ở nơi đây. Hắn lại dám chạy tới Thanh Sơn, cái tên ngu ngốc kia tới làm gì? Diệp Vân nghĩ nghĩ, ôm lấy Thanh Long đang ăn đến bất giác nhạc hồ chạy ra cửa, hòa vào bóng đêm tối tăm. Bạch Hổ bắt đầu vỗ cánh bay theo phía sau.

Phía sau núi, Diệp Vân mang theo Thanh Long đi tới trong đình, liền thấy Lạc Tâm Hồn đang nhóm lửa nướng thịt thì hết chỗ nói rồi.

“Muốn cay hay là không cay?” Lạc Tâm Hồn vẽ mặt nghiêm túc nướng thịt, rắc thêm một chút gia vị lên thịt, vừa rắc vừa hỏi.

“Ngươi!” Diệp Vân chán nản, đem Thanh Long đang gặm táo ném cho Lạc Tâm Hồn, “Ngươi là người của Vạn Cổ Quật, ngươi có biết ngươi ở chỗ này sẽ rất nguy hiểm hay không?”

“Ngươi là đang lo lắng cho ta sao?” Lạc Tâm Hồn lật thịt nướng trong tay, ngẩng đầu nhìn Diệp Vân nhàn nhạt cười cười.

“Coi như ta chưa nói gì”. Diệp Vân giật giật khóe miệng.

“Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”. Lạc Tâm Hồn cắn thịt, tùy ý trả lời.

“Hừ! Vậy ngươi ở nơi này chờ an toàn đi”. Diệp Vân xoay người mang theo Bạch Hổ chuẩn bị rời đi.

“Tôi mai mang theo bầu rượu tới đây!” Lạc Tâm Hồn ở phía sau Diệp Vân thản nhiên nói.

“Mang cái đầu ngươi”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, bước nhanh rời đi. Mình không đi tìm đệ tử Thanh Sơn đến vậy bắt hấn đã là tốt lắm rồi, lại còn dám nói điều kiện với cả mình nữa.

“Mang tới rồi ta sẽ cho ngươi biết là kẻ nào tập kích sư muội ngươi”. Lạc Tâm Hồn ném ra một câu, làm cho Diệp Vân dừng chân lại, chột quay đầu lại, nhìn Lạc Tâm Hồn.

“Là ai?!” Diệp Vân vội vàng hỏi, “Vật kia có phải vẫn còn ở Thanh Sơn hay không?”

“Muốn biết?” Khuôn mặt yêu nghiệt kia của Lạc Tâm Hồn lại lộ ra một nụ cười yêu mị, “Giờ này ngày mai hãy mang một bầu rượu tới đây”. Diệp Vân chán nản, xoay người đi nhanh rời khỏi. Tên nam nhân đáng chết này! Diệp Vân quay lại phòng mình, trước khi đi ngủ lại nghiêng răng nghiêng lợi, tên xu nam nhân kia lại lấy điều này ra để dụ mình.

“Vô sĩ”. Diệp Vân hàm hừ mắng một câu.

“Kỳ thực, chủ nhân à, hấn và người rất giống nhau”. Bạch Hổ nhỏ giọng nói thăm câu, “Ồ phương diện vô sỉ ấy”.

“Ngươi!” Diệp Vân tóm lấy cái đuôi của Bạch Hổ sau đó vút nó xuống cuối giường.

Vào buổi tối đầu tiên, Diệp Vân có chút tức giận mang theo bầu rượu cùng Bạch Hổ đi tới sau núi, liền thấy Lạc Tâm Hồn đang ngồi trong đình hóng gió.

“Này”. Diệp Vân không khách khí hô một tiếng, Lạc Tâm Hồn nghiêng đầu, Diệp Vân ném bầu rượu cho hấn, “Hiện tại ngươi có thể nói rồi chứ, là ai tập kích sư muội ta?”.

Lạc Tâm Hồn mở bình rượu ra, uống một ngụm. Sau đó mới chậm rãi nói: “Đó là một nữ nhân, à, không đúng, là một nữ ma tộc”.

“Cái gì?!” Diệp Vân kinh hãi con ngươi phóng đại, ma tộc? Ma tộc? ! Căn cứ theo sổ sách ghi chép, ma tộc biến mất đã lâu.

“Ngươi không tin?” Lạc Tâm Hồn nhìn Diệp Vân nhàn nhạt mỉm cười.

“Ta tin!” Diệp Vân lập tức khôi phục lại vẻ mặt như thường, trầm giọng nói, “Ta tin. Tất cả đều có thể. Vậy ngươi có thấy được đáng vẻ của ma tộc kia hay không?”

Lạc Tâm Hồn nghiêng đầu nhìn nhìn Diệp Vân, không nói gì.

Diệp Vân trong lòng căm tức, ánh mắt trên choker kia của Lạc Tâm Hồn hình như lại muốn đưa ra điều kiện gì khác. Tên vô sỉ!

“Không thấy được”. Ai ngờ, Lạc Tâm Hồn lại thẳng thắn nói không biết.

“Vậy thì tạm biệt”. Diệp Vân lại càng thẳng thắn, xoay người liền mang theo Bạch Hổ rời đi.

Lạc Tâm Hồn nhìn theo bóng lưng Diệp Vân, khóe miệng gợi lên một độ cong nhợt nhạt.

Diệp Vân đi trên đường quay về, tức tối đá hòn đá dưới chân. Nàng có cảm giác như mình đang bị đùa bỡn vậy, một chút tin tức hữu dụng đều không thu được.

Bỗng nhiên Bạch Hổ hắt hơi thật to một cái, đến nỗi cổ Diệp Vân toàn là nước miếng của nó.

“Bạch Hổ!” Diệp Vân tức giận tóm Bạch Hổ kéo xuống.

“Chủ nhân, cái mùi vị chán ghét kia lại tới nữa rồi, a, còn càng ngày càng gần, đang ở gần đây”. Bạch Hổ ở trong tay Diệp Vân la hét.

“Bạch Hổ, ngươi là đồ ngu ngốc! Đó chính là mùi của ma tộc. Ngươi thậm chí ngay cả mùi này cũng không nhớ nữa rồi, ngươi là Bạch Hổ hay là heo vậy

há? Người ngu lâu như vậy, đầu óc cũng vì ngu mà hỏng rồi sao?” Lúc này, tiếng nói Thanh Long bỗng nhiên vang lên đến đây, sau đó Thanh Long bay tới dừng lại trên vai Diệp Vân, tiếp tục lái nhai, “Chủ nhân có rượu uống, ở trong đình một mình uống rượu. Ta không có tào đê ăn, Tiểu Vân Vân người thật là thiên vị nha. Ta cũng muốn, cho ta tào đê”.

“Mùi của ma tộc? ! Người nói cái gì?” Diệp Vân kích động tóm lấy Thanh Long trên vai mình kéo ra trước mặt hỏi.

“Đúng rồi, chủ nhân, ta nhớ ra rồi, đó là mùi của ma tộc. Thật là thú! Đang ở gần đây”. Bạch Hồ dùng chân trước của mình ôm lấy cái mũi.

“Ở đâu?” Diệp Vân bất chợt ngừng đầu nhìn xung quanh một lượt, nhưng mà tất cả xung quanh đều thật yên tĩnh

“Ở bên kia”. Thanh Long đưa chân chỉ vào bên trái rừng trúc, “Tìm được cho ta nhiều tào nha”.

“Được, mau, chúng ta đi”. Diệp Vân buông Thanh Long ra, để cho Thanh Long bay phía trước dẫn đường. Thanh Long vừa nghe thấy Diệp Vân đồng ý thưởng tào, dốc toàn lực bay về phía bên trái rừng. Diệp Vân cùng Bạch Hồ bám chặt theo phía sau.

“Tại kia, tại kia”. Thanh Long dùng ý thức kêu lên trong đầu Diệp Vân.

Diệp Vân nhú mày, trong lòng có chút hoảng sợ. Đã thấy được, một bóng đen bên rừng trúc kia cực kỳ rõ ràng, nhưng lại không hề cảm thấy chút hơi thở nào của đối phương, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của đối phương!

“Tiểu Vân Vân, ta giúp người bắt hân, cho ta thêm mười trái tào được không?” Thanh Long lại mở miệng mặc cả phần thưởng, “Thành”. Diệp Vân nghe vậy đương nhiên là đồng ý ngay.

Bóng đen kia ngồi xổm trên mặt đất không biết đang làm cái gì, hình như cũng không cảm nhận được Diệp Vân đang đến.

Diệp Vân đứng tại chỗ, ngưng thần nhìn bóng đen kia, tập trung tinh lực, đem linh khí quanh người hóa thành dây thừng, lặng yên không một tiếng động bay về phía bóng đen kia. Muốn bắt sống!

Thanh Long cùng Bạch Hồ cũng chia ra hai bên trái phải lặng lẽ tiến về phía bóng đen kia.

Tất cả đều nín thở tiến hành. Trên bầu trời, một đám mây đen kéo qua che đi mất ánh trăng, khắp nơi trở nên âm u.

Ngay lúc linh khí của Diệp Vân sắp tiếp xúc với bóng đen kia, bóng đen kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, bất chợt nhảy mạnh sang một bên.

“Chạy đi đâu!” Thanh Long nhe nanh múa vuốt xông tới, trong lòng chỉ có một ý niệm, tuyệt đối không thể để tên ma tộc này chạy mất. Đây chính là một đồng tào lớn ngon lành nha.

Bóng đen kia hình như không ngờ tới lại có thần thú Thanh Long xuất hiện, sau khi hơi ngần ra, lập tức muốn chạy về phía bên phải, bên phải Bạch Hồ cũng nhe răng trợn mắt xông tới.

“Hừ!” Bóng đen hừ lạnh một tiếng, mau chóng lao về phía trước. Quả nhiên là tiếng của nữ .

Diệp Vân không nói hai lời, bay nhanh đuổi theo. Tuyệt đối không thể để ả ta chạy thoát!

Bóng đen kia chạy như điên, lại không hề phát ra một tiếng thở dốc, cứ chạy thẳng một đường tới rừng trúc bên cạnh. Bạch Hồ có tốc độ nhanh nhất, đuổi đến phía trước bóng đen kia ngăn cản đường chạy của ả.

“À, lại còn mang thêm cái khăn che mặt. Chẳng lẽ người là ma tộc ngoại tộc, quá xấu không dám gặp ai?” Trong ấn tượng của Bạch Hồ nữ tử ma tộc xinh đẹp nhưng lại vô cùng ngoan độc.

“Muốn chết!” Cô gái áo đen che mặt kia hừ lạnh một tiếng liền vùng roi quát tới. Bạch Hồ nhẹ nhàng tránh khỏi, chém một phong nhận về phía ả, bóng đen kia vội vàng nhảy ra, tránh né công kích của Bạch Hồ.

Lúc này Diệp Vân cùng Thanh Long cũng đều chạy tới nơi.

Hắc y nữ tử hiển nhiên nóng nảy, chỉ là một Diệp Vân thôi đã quá sức rồi, không ngờ lại còn xuất hiện thêm hai thần thú nữa!

“Trái tào của ta!” Thanh Long hô to một tiếng, một cột nước mang theo linh khí từ trong miệng nó phun ra, sắc bén đánh úp về phía cô gái áo đen kia. Cô gái áo kia hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng xoay người chuẩn bị tránh né, ai ngờ, cột nước kia giống như là có mắt vậy, bỗng dưng chuyển hướng thành đường vòng đánh trúng cô gái áo đen kia.

Cô ta kêu rên một tiếng, có thể thấy bị thương không nhẹ. Thanh Long vì thức ăn ngon của mình, thật đúng là đem toàn bộ sức lực bú sữa đánh ra. Bạch Hồ thấy vậy cũng không bỏ qua cơ hội này, một đòn phong nhận mãnh liệt hơn đánh tới.

“Xoẹt” một tiếng, là tiếng phong nhận xé rách quần áo.

Máu, từ trên vai cô gái áo đen kia chảy ra.

Máu của ma tộc cũng là màu đỏ? Diệp Vân lập tức dùng linh khí hóa thành dây thừng trói cô ta lại, khiến cô ta không thể nào mà cử động được nữa.

Bạch Hổ tiến lên dùng một chân lột chiếc khăn che mặt của cô ta ra, lộ ra bộ mặt thật của ả.

Diệp Vân kinh sợ, người trước mắt đây chính là một nữ đệ tử của Thanh Sơn, cùng một sư phó với Phương Thúy Nhi, là đệ tử Đông Đường. Diệp Vân biết nàng ta bởi vì hôm đó khi Phương Thúy Nhi quay về, người chờ Phương Thúy Nhi ở cửa chính là cô gái này. Mơ hồ nghe thấy nàng ta gọi Phương sư muội. Nàng ta lại là ma tộc? Làm sao có thể?

Nhưng sự thực lại xảy ra trước mắt. Lúc này, đôi mắt cô ta biến thành màu đỏ tươi, móng tay màu đen mà thon dài vô cùng sắc bén.

“Ngươi! Lại là ma tộc! Là ngươi tập kích Phi Nhĩ”. Diệp Vân chất vấn.

“Ai bảo cô ta thấy được thứ không nên thấy”. ả ta lạnh lùng cười rộ lên, “Con tiện nhân Phương Thúy Nhi kia cũng vậy, còn muốn giúp ngươi truy tìm đầu mối, ngu xuẩn như vậy, chết chưa hết tội!”

Ánh mắt Diệp Vân chợt băng lãnh, sợi dây thừng từ linh khí càng buộc chặt cô ta lại, từ từ xiết chặt da thịt của cô ta, máu tươi chảy đầm đìa.

“Vậy thì ngươi nhất định phải chết”. Bạch Hổ quơ chân hừ lạnh.

“Hừ, không cần các ngươi phải bận tay”. Bỗng trên mặt ả ta lộ ra một nụ cười quỷ dị, Diệp Vân trong lòng thầm kêu không ổn, bỗng nhiên cả người cô ta co giật, sau đó không nhúc nhích nữa.

Bạch Hổ nhìn nhìn, vươn chân thăm dò hơi thở của cô ta, sau đó lắc lắc đầu: “Chết rồi”.

Diệp Vân nhíu mày thu hồi dây thừng linh khí, nhưng trong lòng thì nghi hoặc. Rốt cuộc cô ta ẩn núp vào Thanh Sơn đã bao lâu rồi, lại là ma tộc gì. Ẩn núp vào Thanh Sơn vì cái gì? Vốn định làm gì và đang làm gì?

“Đáng ghét”. Diệp Vân nhìn thi thể cô ta thăm mắng một câu, lại để cho cô ta tự sát như vậy, không có được một tia đầu mối. Chỉ biết là một điều, Phi Nhĩ cùng Phương Thúy Nhi đều do cô ta tập kích. Nhưng mà sư phó đã nói không phải là do một người làm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây? Diệp Vân trăm mối ngờ vực không giải được.

“Tiểu Vân Vân, táo của ta đâu, táo”. Thanh Long bay vòng vòng quanh Diệp Vân, nhắc nhở đến táo của mình. Diệp Vân lấy ra một đồng táo trong túi đựng đồ ném cho Thanh Long. Thanh Long vươn bốn móng vuốt của mình ra bắt lấy, trên lưng lại cẩn thận chớ một đồng, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí quay về chỗ Lạc Tâm Hồn. Diệp Vân nhíu mày móc Truyền Âm Phù ra, gọi thẳng Thanh Dịch tới đây.

Ngày hôm sau, đám mây đen vẫn bao phủ Thanh Sơn liên biến mất, chân tướng mọi chuyện đã rõ ràng.

Vu Ti Ti đệ tử ở Đông Đường hóa ra chính là ma tộc biến mất đã lâu, sát hại đệ tử Phương Thúy Nhi ở Đông Đường, tập kích đệ tử Sở Phi Nhi ở Bắc Đường. Sau bị Diệp Vân cùng thần thú Bạch Hổ bắt được liền tự sát.

Sự tình được giải quyết, ở Thanh Sơn, danh vọng của Diệp Vân lại vàng được đề cao. Chương môn cùng mấy vị trưởng lão đều tán thưởng, đặc biệt thanh Dịch lão đầu, đuôi đều sắp vênh lên trời, nếu như ông ấy thực sự có đuôi.

Ánh mặt trời tươi đẹp chiếu khắp Thanh Sơn, Diệp Vân ngồi trong đình phía sau núi Bắc Đường, trông về phương xa trước mặt. Trong đôi mắt sâu thẳm mà thâm thúy.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Lạc Tâm Hồn cũng nhìn về phía trước nhân nhạ hỏi một câu.

“Ta có cảm giác như mọi chuyện không hề đơn giản như vậy”. Diệp Vân thở thật dài ra một hơi, chẳng biết tại sao, trong lòng không hiểu, lại muốn nói chuyện với nam nhân này một chút.

“Đương nhiên, ma tộc kia tới Thanh Sơn vì cái gì, không ai biết”. Lạc Tâm Hồn tùy ý nói một câu. Diệp Vân không nói gì, ở trong lòng của nàng vẫn cảm thấy có sự khác lạ ở chỗ nào đó, nhưng cụ thể là cái gì, lại lại không nói ra được.

Trong mật thất của Thanh Sơn, chương môn cùng mấy vị trưởng lão ngồi xếp bằng ở trên đệm cỏ, về mặt đều là nghiêm túc đến đáng sợ.

“Ma tộc lại có dấu hiệu tàn phá lại”. Thanh Phồn nhíu mày.

“Mơ tưởng!” Thanh Xuyên quát lớn một tiếng, vẫn là tính tình nóng nảy như vậy

“Tăng mạnh đệ tử thủ vệ đi tuần tra đi. Phái ra nhiều đệ tử chú ý một chút”. Thanh Tùng cũng nhấn chặt chân mày.

Trong mật thất, không khí vô cùng nặng nề, nhưng mà, mọi người bên ngoài không ai biết được.

Trong tiểu đình phía sau núi, Diệp Vân vẫn còn đang suy nghĩ.

“Chủ nhân! Có yêu khí!” Bỗng nhiên, Bạch Hổ đột nhiên xoay người nhìn chằm chằm vách núi phía trước. Diệp Vân cũng cảm thấy, quay đầu nhìn về phía vách đá, yêu khí truyền đến từ phía đó. Mặc dù kẻ đó đã cố gắng áp chế, nhưng vẫn có mùi yêu khí nhân nhạ

“Hóa ra là một con hồ ly”. Lạc Tâm Hồn về mặt không chút biểu cảm nói.

Ngay sau đó, một bóng người màu trắng nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt mọi người. Mạc Ly? ! Diệp Vân kinh ngạc nhìn con hồ ly tinh tuyệt mỹ đột nhiên xuất hiện tại Thanh Sơn – Mạc Ly. Trình Lạc Y đâu? Sao không cùng một chỗ với hắn?

Đến đây tình hình ôn chuyện sao? Diệp Vân vội phủ định cách suy nghĩ hoang đường này. Trình Lạc Y không ở cùng một chỗ với Mạc Ly, mà về mặt Mạc Ly lạnh như băng. Diệp Vân trong lòng dâng lên một nỗi bất an. Trình Lạc Y đã xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Người lại là nữ tử!

Mạc Ly một đầu tóc bạch kim về mặt sương lạnh, trong mắt có ẩn ẩn xấu hổ cùng không cam lòng.

“Mạc Ly? Trình Lạc Y đâu?” Diệp Vân nhìn Mạc Ly đang tới gần, không khách khí trực tiếp mở miệng hỏi.

“A, người biết hắn sao?” Lạc Tâm Hồn nhìn Mạc Ly trước mặt, trong lòng cảm thán, lại là cứu vĩ hồ.

Bạch Hồ nghi hoặc nhìn Mạc Ly, sao chủ nhân lại có thể quen biết với yêu tinh này, thoát nhìn giao tình cũng không bình thường.

Mạc Ly không dám nhìn mặt Diệp Vân, dường như có chút khó khăn mở miệng: “Ta, ta đến chính là vì việc này”.

“Nói đi, Lạc Y ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Vân tâm dần dần trầm xuống. Trình Lạc Y nhất định là đã xảy ra chuyện. Lần trước Trình Lạc Y mang Chu quả đi, hắn là giúp hắn trị thương, hai người nên cùng một chỗ mới đúng. Vì sao bọn họ lại không cùng một chỗ? Chẳng lẽ Trình Lạc Y bị thương?

“Nàng, bị huyền sói Văn Duyệt bắt đi. Ở yêu giới, ta ~” Mạc Ly cắn chặt bờ môi, dường như có cắn nát cũng không cảm thấy đau vậy, câu nói tiếp theo cũng chưa kịp nói ra, máu trên môi cũng chậm rãi rơi xuống mặt đất.

“Người!” Diệp Vân vừa nghe vậy, trong lòng bốc hỏa, “Người bảo vệ nàng vậy sao? ! Một nàng ra sống vào chết để tìm Chu quả cho người. Bên cạnh người có người muốn nàng chết, người lại còn không biết?”

Sắc mặt Mạc Ly nháy mắt vô cùng khó coi, mãi một lúc không nói nên lời. Lạc Tâm Hồn hơi nhíu mày, hắn lần đầu tiên thấy Diệp Vân tức giận đến như vậy, Trình Lạc Y là người thế nào?

“Người là người điếc hay là câm hả?” Diệp Vân càng lúc càng tức giận, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, con đại mãng xà tám đầu kia không phải vẫn luôn theo Trình Lạc Y sao, con rắn lớn đó công lực lại cao, Trình Lạc Y sao có thể đơn giản bị người khác cướp đi như vậy? “Đại xà bát đầu đi theo bên người nàng đâu?” Diệp Vân nhíu mày hỏi.

“Là cứu mệnh mèo yêu bên cạnh ta lừa nó đi, vì thế lúc này cứu mệnh mèo yêu cũng chỉ còn hai cái mạng”. Cuối cùng Mạc Ly cũng phun ra đầy đủ một câu.

Diệp Vân tâm nháy mắt như chìm xuống đáy vực sâu, xem ra đây là một âm mưu, hơn nữa chỉ sợ cũng không phải là âm mưu đơn giản như vậy. Rõ ràng, cứu mệnh mèo yêu chính là con yêu tinh muốn Trình Lạc Y phải chết. Cũng là do con yêu tinh kia khiến Trình Lạc Y đi tìm Chu quả đi. Hừ, xem ra sau khi mọi chuyện bại lộ, nó đã đầu phục đối thủ một mất một còn của Mạc Ly – Huyền Sói. Diệp Vân lại nhìn Mạc Ly kỹ hơn một chút, vết thương cũ chưa khỏi hẳn, hiện tại lại có thêm vết thương mới. Phát hiện điều này, trong lòng Diệp Vân mới hơi bớt giận một chút. Xem ra Mạc Ly cũng bị cái gì đó không đơn giản cản trở.

“Hiện tại nàng thế nào?” Diệp Vân tức giận chất vấn.

“Ở yêu giới, không có nguy hiểm. Bởi vì thứ huyền sói muốn là mệnh của ta cùng toàn bộ yêu giới”. Mạc Ly sắc mặt khó coi muốn chết, để van cầu giúp đỡ của Diệp Vân hiển nhiên đối với hắn là một sự xi nhục vô cùng lớn.

“Toàn bộ yêu giới?” Diệp Vân nghi hoặc nhíu mày, “Rốt cuộc thì người là ai?”

“Ta là yêu vương”. Mạc Ly nhẹ giọng trả lời.

“Lúc trước là ai đã thương người?” Diệp Vân trong lòng kinh ngạc, nếu yêu tinh trước mắt đây là yêu vương, sao có thể bị người khác dễ dàng đã thương nặng như vậy

“Huyền sói, còn có hai yêu thú”. Mạc Ly hơi hốt trả lời.

“Chờ một chút, hai yêu thú?” Thanh Long bỗng nhiên chen vào nói, sau đó quay đầu nhìn Bạch Hổ, biểu tình nghiêm túc chưa bao giờ có, “Bạch Hổ, còn nhớ rõ không?”

“Ta phi! Ta đương nhiên là nhớ”. Bạch Hổ sắc mặt cũng biến đổi, “Song song với chúng ta chính là tứ đại yêu thú, hóa thành tro ta đều nhớ. Lần đó bị Khâm Nguyên đá cho một chân ta vĩnh viễn nhớ rõ. Nó thiếu chút nữa đã lấy mạng của ta rồi”.

“Đáng đời ngươi, ai bảo ngươi ham mê sắc đẹp của người ta”. Thanh Long vui sướng khi người gặp họa. Khâm Nguyên là một trong tứ đại yêu thú, bề ngoài là một tiểu mỹ nữ đáng yêu.

Diệp Vân nhủ thầm, ánh mắt nhìn Mạc Ly cũng không còn tức giận lớn như vậy nữa. Thảo nào Trình Lạc Y lại bị cướp đi, đối phương có huyền sói, còn có hai đại yêu thú sánh ngang với Thanh Long Bạch Hổ tương trợ, cũng có cứu mệnh mèo yêu làm nội ứng nữa.

“Muốn mạng của ngươi còn có quyền thống trị yêu giới? Vì thế cướp đi Lạc Y, muốn cho ngươi tự chui đầu vào lưới”. Diệp Vân nhìn vẻ mặt không cam lòng của Mạc Ly nhàn nhạt hỏi.

“Đừng”. Mạc Ly gật đầu, “Cửa vào yêu giới năm trăm năm mới mở ra một lần, chỉ có tiểu yêu bình thường mới có thể ra vào. Tuy chúng ta có thể tự mình mở cửa ra vào, nhưng mà bị tiêu hao ba phần công lực”. Mạc Ly trình bày .

“Hừ, đi, mang ta đi, ta muốn báo thù!” Bạch Hổ quơ chân kêu gào .

“Ngươi báo thù cái gì, chủ nhân nhà ngươi cũng chưa nói là muốn đi”. Thanh Long không quên châm chọc , “Muốn đi thì ngươi tự mình đi đi”.

“Bị bắt đi từ lúc nào? Chúng ta lập tức khởi hành”. Diệp Vân vẻ mặt nặng nề hỏi. Thanh Long thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi của mình, Bạch Hổ liếc mắt khiêu khích nhìn về mặt ngây ngốc của Thanh Long. Thanh Long đang chuẩn bị nói gì đó, tiếng nói của Lạc Tâm Hồn lại vang lên trong đầu nó: “Cùng đi, mỗi ngày cho ngươi hai quả táo”.

“Đừng, Bạch Hổ, chúng ta đi giúp ngươi báo thù, ngươi yên tâm, nhất định sẽ đánh cho Khâm Nguyên kia răng rơi đầy đất”. Thanh Long lập tức thay đổi thành vẻ lòng đầy căm phẫn, quơ quơ bàn chân của mình, “Tiểu Vân Vân, ngươi yên tâm, ngươi đi đâu ta cũng sẽ theo, ta nhất định sẽ giúp các ngươi”.

Diệp Vân không để ý đến thay đổi của Thanh Long, mà là chờ đợi đáp án của Mạc Ly. Bạch Hổ hung hăng trừng mắt nhìn Thanh Long, xoay người chông mông về phía nó không nói gì thêm.

“Mấy ngày hôm trước”. Mạc Ly cắn răng nói.

“Ta là trời sinh mệnh vất vả rồi”. Diệp Vân thở dài, dùng thần thức dò xét xem những thứ trong túi đồ, cái gì cũng đều đầy đủ, bao gồm cả y phục tắm rửa. Sau đó lấy Truyền Âm Phù ra, ịu xiu liên hệ với Thanh Dịch.

“Tiểu tử, con lại có chuyện gì?” Thanh Dịch bên kia vừa nhận được liền hỏi luôn.

“Con đến yêu giới du ngoạn một vòng sẽ quay về”. Diệp Vân tức giận nói xong cũng cắt đứt liên lạc.

“Này, tiểu tử, này ~” Phía bên kia Thanh Dịch vẫn còn đang gào thét với Truyền Âm Phù đã bị cắt đứt.

“Dịch sư đệ, làm sao vậy?” Trong đại điện, chương môn Thanh Giản nghi ngờ hỏi.

“Diệp Vân tiểu tử này, muốn đi yêu giới. Còn nói cái gì mà du ngoạn chứ, chó má, chỗ đó là nơi có thể tùy tiện du ngoạn sao?” Thanh Dịch không để ý hình tượng mắng lên, “Có thể còn sống mà quay về đã không tệ rồi. Du ngoạn, còn du ngoạn!” Thanh Dịch tức giận nói bừa. Yêu giới là nơi ngọa hồ tàng long, là nơi đơn giản như vậy sao? Còn nói nhẹ nhàng như vậy, đi du ngoạn. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà nó phải tới đó?

“Cái gì? Hắn muốn đi yêu giới? Hồ đồ”. Thanh Giản sắc mặt cũng hơi đổi, lên tiếng quát lớn.

Bên cạnh, Đoàn Dật Phong sắc mặt khế biến, Diệp Vân muốn đi yêu giới?

“Không được, tiểu tử chết bầm này, ta phải đi xem một chút. Không cho hắn đi”. Thanh Dịch cắt Truyền Âm Phù đi, quay đầu liền muốn chạy ra khỏi đại điện.

“Sư phó, đệ đệ từ đi giúp Diệp Vân một tay”. Lúc này, Đoàn Dật Phong lại vội mở miệng thỉnh cầu Thanh Phồn, “Diệp Vân một khi đã quyết định, chắc hẳn sẽ không thay đổi đâu. Dịch trưởng lão cũng không thể khuyên hắn được đâu”.

“Ngươi thật ra lại rất hiểu Diệp Vân. Vậy ngươi đi đi, tất cả đều phải cẩn thận”. Thanh Phồn gật gù đầu, đồng ý.

“Đa tạ sư phó”. Đoàn Dật Phong hành lễ, cũng vội đuổi theo.

“Phồn sư đệ, sao đệ lại cũng? !” Thanh Giản đầu đều lớn, sao lại có thể để cho hại vị đệ tử xuất chúng nhất của Thanh Sơn đến yêu giới mạo hiểm chứ.

“Chương môn, chính huynh cũng đã nói, nếu không trải qua thực sự chiến đấu, sao bọn họ có thể lớn được chứ?” Thanh Phồn cười híp mắt đáp lại một câu, làm cho Thanh Giản á khẩu không trả lời được.

Thanh Dịch lấy Truyền Âm Phù ra, gọi lớn Diệp Vân: “Tiểu tử, con đang ở đâu? Ta đem ít đồ đến cho con”.

“Dạ, con ở phía sau núi”. Diệp Vân trả lời, “Có điều, sư phó, người không cần đến đâu, cái gì con cũng mang đủ rồi”.

Nói xong, Diệp Vân liền cắt đứt liên lạc, xoay người nhìn Mạc Ly: “Đi thôi. Nhân tình này ngươi nợ ta sau này nhất định phải trả, mà còn phải hoàn gấp đôi”.

“Ta sẽ”. Mạc Ly lạnh giọng đồng ý.

“Mở cửa vào yêu giới của ngươi đi”. Diệp Vân không kiên nhẫn phát tay, trong lòng bất đắc dĩ. Lúc này mới được nghỉ ngơi có mấy ngày, mà sao lại có nhiều chuyện vậy chứ?

Mạc Ly ngưng thần tĩnh khí ngón tay thon dài tinh tế không ngừng kết dấu ấn phức tạp trước ngực, trong miệng lầm bầm chú ngữ phức tạp. Chớp mắt, phía trước Mạc Ly xuất hiện một quang sáng, tốc độ kết ấn tay cũng càng lúc càng nhanh, tốc độ đọc chú ngữ càng ngày càng gấp, quang sáng kia không ngừng mở rộng, cho tới tận khi cánh cửa dần hình thành, Mạc Ly mới dừng lại kết ấn cùng đọc chú ngữ.

“Đi thôi”. Diệp Vân nhàn nhạt nói.

“Chờ một chút, ta cũng cùng đi”. Bỗng nhiên, từ xa một giọng nói truyền vào lỗ tai mỗi người.

Diệp Vân kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy Đoàn Dật Phong cùng với Thủy Kỳ Lân ngồi trên vai hắn đang chạy tới.

“Ngươi tới làm cái gì?” Diệp Vân nhìn Đoàn Dật Phong không khách khí hỏi.

Đoàn Dật Phong cũng đã thấy Lạc Tâm Hồn cùng Mạc Ly ở đây, chỉ hơi nhíu mày lại cũng không hỏi gì, mà nói như đương nhiên: “Ta đi để mang ngươi trở về, ta nợ ngươi còn chưa có trả”.

“Tùy ngươi”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, xoay người đi theo Mạc Ly tiến vào lối đi kia, Lạc Tâm Hồn mang theo Thanh Long cũng đương nhiên đi theo phía sau.

Đoàn Dật Phong nhìn nhìn theo bóng lưng Lạc Tâm Hồn, không nói một câu liền đi theo phía sau bọn họ. Khi tất cả bọn họ đều đã vào thông đạo liền đóng lại, xung quanh lại khôi phục lại nguyên trạng. Lúc này, Thanh Dịch mới thở hắt ra chạy tới, mà trước mắt cũng đã không còn bóng dáng đám Diệp Vân.

“Tiểu tử chết tiệt, ngươi mà để xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Thanh Dịch lão đầu nắm chặt tay nhìn trời gầm thét.

Lúc này, Diệp Vân đã không nghe thấy được rồi, đã xuyên qua thông đạo, đi tới yêu giới.

“Nơi này chính là yêu giới?” Diệp Vân nghiêng đầu nhìn xung quanh, non xanh nước biếc, bầu trời xanh thẳm, không khí mới mẻ, không khác gì so với thế giới nhân loại.

“Nơi này chính là nơi giáp ranh giữa hai thế giới. Với pháp lực hiện tại của ta cũng chỉ có thể mở thông đạo đến nơi này”. Mạc Ly trên mặt mang theo vẻ xấu hổ nhàn nhạt.

“Đã biết, ngươi cực khổ rồi”. Diệp Vân sao không nhìn ra tình trạng thân thể Mạc Ly lúc này chứ, vốn dĩ thân thể đã bị thương, lại cố mà mở thông đạo tiêu hao ba thành công lực, đương nhiên là một môi vô cùng.

Thanh Long cùng Bạch Hổ đều đánh giá xung quanh, ánh mắt có chút phức tạp.

Lạc Tâm Hồn ngẩng đầu nhìn trời: “Lại có cấm chế không thể ngự kiếm phi hành”.

Mạc Ly nhàn nhạt mở miệng: “Ừ, ở yêu giới không thể ngự kiếm phi hành. Đây là do một vị yêu vương rất lâu trước đây đã hạ cấm chế”.

“Có điều, chúng ta có thể bay”. Bạch Hổ lắc lắc đuôi, bay giữa không trung vô cùng đắc ý.

“Ừ, chỉ có nhân loại tu chân là không thể ngự kiếm phi hành ở đây”. Mạc Ly tiếp tục giải thích, “Xuất phát từ việc bảo vệ yêu giới”.

“Lạc Y bị giam ở đâu?” Diệp Vân trực tiếp hỏi.

“Ở tòa thành, tòa thành của yêu vương qua các triều đại”. Mạc Ly ngẩng đầu nhìn hướng phương xa, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Chúng ta bay đi?” Diệp Vân nghi vấn.

“Trên không mục tiêu quá lớn, nếu như bị yêu quái khác phát hiện sẽ bị tấn công. Như vậy phiền phức rất lớn, chỉ có thể hành tẩu trên mặt đất”. Mạc Ly nhíu mày nói, “Sợ là huyền sói Văn Duyệt đã biết chúng ta tiến vào yêu giới rồi”.

“Vậy bộ hành”. Diệp Vân gật đầu làm quyết định.

Mọi người cũng đồng ý.

“Bạch Hổ”. Diệp Vân bỗng nhiên quay đầu gọi Bạch Hổ phiến bản mini đang bay tới bay lui trên không trung.

“Chủ nhân, có chuyện gì vậy?” Bạch Hổ bay xuống.

“Biến lớn, chờ ta đi. Bộ hành liền bộ hành”. Diệp Vân nói xong liền xoay người leo lên tấm lưng mềm mại rộng lớn của Bạch Hổ, mấy nam nhân khác nhìn thấy vậy không biết nói gì.

Mọi người khoe miệng đều giật giật, không còn lời nào để nói. Thanh Long cùng Thủy Kỳ Lân đều biến nhỏ đứng trên vai chủ nhân nhà mình, chỉ có Diệp Vân cười trên lưng Bạch Hổ, đoàn người cứ như vậy liền đi về phía trước.

“Đi qua cánh rừng này, là một tòa thành nằm ngoài rìa yêu giới”. Mạc Ly nhìn về phía trước, như chợt nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn mọi người nói, “Trên người các ngươi không có yêu khí, nếu như bị yêu quái khác phát hiện thì thật là phiền phức”.

“Vậy có cách nào để trên người chúng ta cũng có yêu khí không?” Diệp Vân sờ sờ cái tai lông xù của Bạch Hổ hỏi.

Mạc Ly không nói gì, mà bứt lấy một sợi tóc bạc của mình xuống, ở trong tay hóa thành bụi, rắc vào trên mọi người. Sau đó, Mạc Ly lại ngưng thần biến đổi, biến thành một yêu quái tóc đen dung mạo bình thường.

“Đi thôi”. Mạc Ly trong lòng lo lắng, nhất định là Lạc Y đang chờ mình tới cứu nàng.

Đoàn người bộ hành đi về phía trước, Diệp Vân cười trên lưng Bạch Hổ nhìn phong cảnh hai bên, tuyệt không sót ruột.

“Không phải là ngươi muốn đi cứu người sao?” Đoàn Dật Phong từ trong đối thoại giữa mọi người đã biết Diệp Vân lần này tới yêu giới chỉ là vì cứu sâu róm tinh kia, mạo hiểm lớn như vậy để tới yêu giới, bây giờ lại là đáng về từ tốn như vậy. Đoàn Dật Phong tất nhiên nhìn không được mà lên tiếng hỏi.

“Gặp cái gì? Ta nói là tới du ngoạn. Dù sao Trình Lạc Y cũng không gặp bất luận nguy hiểm gì. Con lang yêu kia là muốn mệnh của Mạc Ly cùng yêu giới, chắc chắn sẽ không làm cho Trình Lạc Y có nguy hiểm gì. Về phần, ~” Diệp Vân sờ sờ cằm, hắc hắc cười xấu xa, “Hiện tại nàng ta xấu như vậy, có nam nhân nào coi trọng nàng ấy mới là lạ”.

Một bên Mạc Ly sắc mặt chợt biến đổi, Diệp Vân buông tay tiếp tục nói: “Đương nhiên, ngoại trừ vị yêu vương bên cạnh chúng ta đây, mắt vừa dài đến đuôi”.

“Ngươi!” Mạc Ly hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía một bên lẩm bẩm nói, “Ngươi vĩnh viễn sẽ không biết Lạc Y tốt như thế nào”.

Diệp Vân nhìn Mạc Ly, khoe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Lần này, xem ra Trình Lạc Y đã tìm được một người thật sự yêu thương nàng. Đoàn người đi thẳng về phía trước, bầu không khí cũng có chút lúng túng. Diệp Vân khoe miệng giật giật, bầu không khí này thực sự là khó chịu. Vốn có một nam nhân lạnh như núi băng đã đủ rồi, bây giờ là ba nam nhân núi băng đi cùng một chỗ, lúc này nhiệt độ thực là xuống tới cực điểm. Lúc này, Diệp Vân lại hoài niệm Thanh Long lải nhải, mà Thanh Long lại nằm úp sấp trên vai Lạc Tâm Hồn ngủ say.

Xuyên qua rừng cây chính là một con đường lớn, mà hai bên đường lớn đều có những căn nhà kỳ quái, có lẽ là nhà ở của các yêu tinh. Nhưng, kỳ quái là, không thấy bất kỳ con yêu quái nào. Nhà cửa vắng vẻ, quán trà hai bên đường lớn cũng trống rỗng, không có tung tích của một yêu quái nào.

“Sao lại không thấy yêu quái nào vậy?” Diệp Vân ngáp một cái, nằm úp sấp trên lưng Bạch Hổ, “Không có khả năng bọn họ biết là ngươi tới nên sợ chạy hết đó chứ?”

Mạc Ly nhú mày nhìn xung quanh, cũng không hiểu vì sao không có ai.

“Đó là công văn?” Bỗng nhiên, Đoàn Dật Phong chỉ vào bố cáo được dán ven đường. Có điều chữ trên đó thực giống như giun, đám Diệp Vân quả thật là xem không hiểu.

Mạc Ly chăm chú nhìn nhìn, chợt nói: “Thành chủ chọn rể, bất kể pháp lực cao cường hay là thấp kém, bất kể dung mạo xấu xí hay là tuấn mỹ, bất kể tuổi lớn nhỏ, chỉ cần nữ nhi của thành chủ nhìn trúng thì lập tức thành thân. Yêu quái toàn thành nhất định phải trình diện, nếu không giết không cần hỏi”.

“A, thảo nào”. Diệp Vân cười rộ lên, “Vì thế tất cả yêu quái đều đã vào thành”.

“Chúng ta phải đi qua thành mới tới được tòa thành của yêu vương”. Mạc Ly trầm giọng nói.

Diệp Vân suy sụp hạ mặt: “Phải đi qua mấy cái thành, ngươi đừng nói là phức tạp như hoàng kim thập nhị cung đấy”.

“Chỉ là bốn thành. Hoàng kim thập nhị cung là cái gì?” Mạc Ly nghi hoặc hỏi ra nghi vấn trong lòng mỗi người. Bốn phương của yêu giới là bốn thành gắn với nhau tạo thành một đường, tòa thành của yêu vương nằm ở chỗ trung tâm. Giống như là mạng nhện vậy.

“Không có gì, vậy là tốt rồi”. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn tòa thành mờ hồ ở phía trước nói, “Chúng ta nhanh chóng đi xuyên qua thành này thôi”.

Đoàn người cứ như vậy đi tới trước cửa thành, trước cửa thành bằng đá lờ mờ không thấy một bóng người, vào cửa thành, đi trên con đường rộng

khoảng mấy trượng vào thành, cửa hàng ở ven đường cùng với nhân gian không có gì khác nhau lắm, chỉ là không có bóng dáng yêu quái nào cả. Càng đi về phía trước, liền mơ hồ nghe thấy được thanh âm ầm ầm.

“A nha, chủ nhân, phía trên kia đang chọn rế?” Thanh Long tò mò nhìn về phía đám người náo nhiệt phía bên kia. Trong thành đông nghịt yêu tinh, ở giữa có một cái đài to, trên đài có người nằm ngón ngang ~ a yêu quái mới đứng, đều là thiếu tay hoặc là thiếu chân.

Lạc Tâm Hồn về mặt không chút cảm xúc, không nói gì.

“Ít xem náo nhiệt đi, chúng ta đi nhanh lên”. Diệp Vân cũng không muốn gặp rắc rối, chỉ muốn sớm một chút đi qua nơi này, đi tìm nơi Trình Lạc Y bị giam.

“Một đám phế vật vô dụng! Ha ha ha ha ~” một giọng nói bén nhọn tựa như muốn đâm rách màng tai mọi người vang vọng trong không trung.

Diệp Vân xoa xoa lỗ tai của mình, hít lấy một ngụm lãnh khí, quay đầu nhìn về phía ngọn nguồn mọi chuyện kia, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp mặc một bộ quần áo bó sát người quơ quơ roi trong tay trên đầu lũ yêu tinh bên dưới. Nữ tử này có hai tai thật to, phía sau hình như còn có một chiếc đuôi khi ẩn khi hiện.

“Đây là yêu quái gì vậy?” Diệp Vân nghi ngờ.

“Là mèo”. Mạc Ly nhàn nhạt đáp một câu. Diệp Vân chỉ à một tiếng liền rời mắt đi nhìn về phía khác. Thật đúng là biến người, không đúng, là biến yêu núi yêu mới đúng, muốn chen người đi qua đây quả thực là có chút phiền phức.

“Phía dưới kia còn có ai khiêu chiến không?” Mèo yêu kia cười lớn bừa bãi, “Chẳng lẽ trong thành chúng ta tất cả đều không phải là nam nhân sao?”

Phía dưới vang lên tiếng bàn tán sôi nổi, nhưng cũng không có ai dám bước lên. Thành chủ ngồi phía cao trên đài, híp mắt nhìn đám yêu quái phía dưới.

“Thực đúng là toàn đồ vô dụng, không có một kẻ nào dám đi lên đánh với ta sao?” Mèo yêu xinh đẹp kia cười to bừa bãi, “Ai đánh thắng ta, ta gả cho kẻ đó, vị trí thành chủ trong lai cũng là của hắn, của cái cả tòa thành cũng đều là của hắn, vậy mà không kẻ nào dám lên nữa sao? Hơn nữa, mặc kệ lớn lên trông thế nào, trong nhà nghèo thế nào, ta cũng sẽ gả. Trong thành ta không có yêu nào dám sao?” Mấy câu cuối này, mèo yêu giống như cuồng loạn hô lên.

Đám yêu quái phía dưới vờ nghe thấy vậy, cũng đều nóng lòng muốn thử, thế nhưng nhìn đám yêu quái ngã trên đài cùng với những vết máu gai mắt kia thì bọn họ lại dừng bước chân.

“Phế vật, toàn là một lũ phế vật. Hừ!” Mèo yêu nhìn về mặt sợ hãi của lũ yêu phía dưới kia cúi đầu mắng. Bỗng nhiên, hành vi kỳ quái của một đám người rơi vào trong mắt nàng. Lũ yêu đều nhìn chăm chăm vào nàng, duy chỉ có đám người kia lại liều mạng chen chúc đi qua.

“Các ngươi! Đứng lại!” Mèo yêu dùng roi chỉ vào đám Diệp Vân lớn tiếng quát.

Lũ yêu đều dời ánh mắt về phía bọn Diệp Vân, trong nháy mắt, bọn Diệp Vân bị ánh mắt của lũ yêu kia vây kín lại. Diệp Vân khóe miệng giật giật, ngừng lại.

“Muốn chạy? Ngươi, chính là ngươi!” Mèo yêu dùng roi chỉ vào Diệp Vân, “Ngươi lên đây cho ta. Bản tiểu thư tuyển chồng, vậy mà ngươi lại dám chạy. Có ý gì? Kinh thường bản tiểu thư có phải hay không?” Trên khuôn mặt xinh đẹp của mèo yêu kia tràn đầy căm tức.

Trong nháy mắt, trên quảng trường to lớn liền yên lặng lại. Tất cả đám yêu ở đâu đều nhìn Diệp Vân, thành chủ cũng híp mắt nhìn Diệp Vân. Mạc Ly trong lòng thầm kêu không tốt, nhưng lại không còn cách nào cả. Lạc Tâm Hồn lại vô cùng hứng thú nhìn cử động của Diệp Vân, muốn nhìn xem ‘hắn’ sẽ có phản ứng gì.

Diệp Vân dùng ngón tay chỉ chỉ chính mình, về mặt vô tội.

Mèo yêu gật đầu, dùng roi chỉ vào Diệp Vân: “Chính là ngươi ngươi, là ngươi chạy nhanh nhất. Mau cút lên đây cho ta! Hôm nay bản tiểu thư sẽ dạy cho ngươi một bài học”.

Diệp Vân trong lòng vô cùng buồn bực, cái gì mà bảo là mình chạy nhanh nhất chứ hả? Rõ ràng đi nhanh nhất chính là Mạc Ly, sau đó là Lạc Tâm Hồn, sao lúc này lại đổ hết lên đầu mình vậy?

“Đại tiểu thư, hiểu lầm, đều là hiểu lầm”. Diệp Vân trên mặt làm ra vẻ tươi cười nịnh nọt, “Tôi thấy đại tiểu thư đánh cũng mệt rồi, nên muốn đi rót cho đại tiểu thư một chén nước”. Diệp Vân chỉ nghĩ nhanh nhanh qua cho có lệ, mau rời khỏi cái nơi thị phi này.

“Vay nước đâu?” Mèo yêu kia khoanh tay trước ngực, chậm rãi nhẹ nhàng nhảy tới đây, liếc mắt nhìn nhìn Diệp Vân.

“Không phải là đang muốn đi lấy đây sao”. Diệp Vân hắc hắc cười khan.

“Ngươi coi bản tiểu thư là đũa ngọc sao!” Mèo yêu chợt thay đổi sắc mặt, một roi tàn nhẫn đánh qua đây.

Diệp Vân sắc mặt khê biến, roi kia đánh tới thực tà nhãn, đánh vào không khí phát ra tiếng rít bén nhọn. Diệp Vân lách người né sang bên cạnh, tránh thoát một roi này, còn những tiểu yêu bên cạnh không kịp né tránh, lại bị một roi này của mèo yêu chém thành hai khúc. Máu tươi bắn tung tóe giữa

không trung, nở rộ ra huyết hoa quý dị mà diễm đúa lẳng lơ.

Thật là độc ác! Diệp Vân nhìn mấy tiểu yêu quái vừa bị chém thành hai nửa chết không nhắm mắt, trong lòng có chút run sợ. Mèo yêu này lại ngoan độc như vậy! Diệp Vân nhưng không biết, ở yêu giới vốn là như vậy. Nhược nhục cường thực, kẻ lớn mạnh ăn tươi kẻ yếu. Lớn mạnh sẽ không cảm thấy mình có cái gì sai, những kẻ yếu bị nuốt tươi cũng không cảm thấy bất công. Yêu giới vốn là như vậy.

“Định trốn đi đâu!” Mèo yêu vung roi trong tay gào thét vọt về phía Diệp Vân.

“Thành chủ đại nhân tương lai, lên đài đi”. Lạc Tâm Hồn về mặt không chút cảm xúc vọt sang một bên an toàn, cúi đầu phun ra một câu. Đám tiểu yêu xung quanh cũng giống như Lạc Tâm Hồn, phản phát một tiếng tránh thật xa, đem Diệp Vân để lộ ra, xung quanh nàng trở thành một vòng tròn trống không.

Lạc Tâm Hồn chết tiệt! Diệp Vân chửi thầm ở trong lòng. Xú nam nhân này luôn luôn vào những lúc này trêu chọc mình, lại còn bằng cái vẻ mặt nghiêm túc ấy! Diệp Vân bắt đầu đi, đành phải chuẩn bị để nghênh tiếp.

“Không nên thắng”. Tiếng nói lo lắng của Mạc Ly nhỏ nhỏ truyền tới.

Diệp Vân tất nhiên hiểu ý của Mạc Ly. Đương nhiên không thể thắng, dù cho mình là nam nhân, mình cũng không muốn lấy một nữ yêu hung ác như vậy về nhà. Huống chi mình cũng không phải là nam nhân! Nhưng mà, cũng không thể thua. Diệp Vân hừ lạnh, nàng cũng chưa muốn chết, càng không muốn thiếu cánh tay hay cái chân.

“Lên đây cho ta!” Mèo yêu đại tiểu thư bay về trên đài, dùng roi chỉ vào Diệp Vân hô quát nói.

Diệp Vân thở dài, chậm rãi đi về phía đài. Mới chỉ vừa mới bước lên đài, tiếng xé gió sắc bén của roi đã đánh tới trước mặt Diệp Vân, Diệp Vân cũng không hoảng, mà trực tiếp vươn tay bắt lấy roi của mèo yêu, bỗng nhiên kéo mạnh, kéo mèo yêu lại gần thêm vài bước. Mèo yêu vội dùng sức kéo roi lui về phía sau.

“Buông tay!” Mèo yêu trong lòng kinh hãi, đây là yêu quái đầu tiên có thể dùng tay bắt được roi của mình mà không bị thương.

“À”. Diệp Vân nghe lời chột buông roi trong tay ra, mèo yêu đứng không vững, lao đảo vài cái trên không trung mới đứng vững được. Lũ yêu bên dưới đều mở to hai mắt nhìn một màn khó tin trước mắt. Thành chủ vốn ngồi híp mắt tại kia cũng mở lớn mắt nhìn lại, rất có hưng trí quan sát Diệp Vân.

“Vô liêm sỉ!” Mèo yêu tức quá hóa giận, quơ roi điên cuồng vọt lên.

Diệp Vân nghiêng đầu nhìn nhìn mèo yêu càng ngày càng tới gần, có điểm đau đầu. Nên xử lý như thế nào? Đánh nàng? Vậy không được, đừng nói không đảm đương được con rết của thành chủ, phỏng chừng cũng không thể ra khỏi cửa thành này được. Bị nàng đánh? Vậy thì càng không có khả năng.

So sánh lợi hại, vẫn là đánh nàng ta đi.

Diệp Vân nhẹ nhàng né tránh một roi sắc bén kia, lắc người một cái liền xuất hiện phía sau mèo yêu, đầu ngón chân điểm nhẹ một chút liền bay lên trời, vung chưởng vốn định đánh cho mèo yêu kia đầu óc choáng váng, nghĩ nghĩ, vẫn là duỗi ngón tay nhẹ nhàng bắn vào lỗ tai của mèo yêu kia. Mèo yêu lúc này mới cảm thấy lỗ tai của mình bị nam tử kia bắn vào

“Vô liêm sỉ!” Mèo yêu tức giận sôi lên, xoay người mạnh mẽ rút roi vung lên.

Diệp Vân nhẹ nhàng né tránh, đứng một bên nhẹ nhàng búng ngón tay của mình.

“Tốt!”

“Tốt!”

Tiếng trầm trồ khen ngợi phía dưới vang lên không dứt, còn có tiếng cười vang.

Mèo yêu mặt ửng đỏ, vung roi nổi giận dùng dùng lại tập kích.

Diệp Vân không biết, sau khi nàng búng lỗ tai mèo yêu, thành chủ đang ngồi kia cười không ra tiếng đứng lên. Mà ở phía dưới sắc mặt Mạc Ly trong nháy mắt liền thay đổi.

Diệp Vân hoàn toàn không biết, còn vô cùng hưng trí nhìn lỗ tai to lớn đang không ngừng rung rung của mèo yêu. Nếu như mèo yêu này không nói lời nào, không động thủ, kỳ thực còn rất đáng yêu.

“Vô liêm sỉ, ta giết ngươi!” Mèo yêu vọt lên.

Diệp Vân có chút buồn cười nói: “Ngươi chỉ biết mắng chửi người bằng một câu vô liêm sỉ thôi sao?”

“Ngươi! Vô liêm sỉ!” Mèo yêu tức giận đến đỏ bừng mặt, nhưng là lại đúng như lời Diệp Vân nói, quả nhiên là nàng chỉ biết mắng người bằng một câu như vậy.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Diệp Vân lộ ra nụ cười mỉa hoặc lòng người, mèo yêu này đúng là hài hước.

Không có gì ngoài ý muốn, mèo yêu xa xa không phải đôi thủ của Diệp Vân, Diệp Vân vừa trêu chọc vừa sờ sờ lỗ tai lớn của mèo yêu kia. Phía dưới tiếng trầm trồ khen ngợi càng lúc càng cao. Khuôn mặt kiêu diễm của mèo yêu kia càng ngày càng hồng.

“Ta, ta ... ta không đánh nữa”. Khi Diệp Vân lại sờ tai mèo yêu lần thứ hai, mèo yêu cảm thấy ném mạnh roi xuống đất, người sáng suốt đều nhìn ra Diệp Vân đang đùa giỡn nàng.

“À, vậy xin cáo từ. Đại tiểu thư, tái kiến, hi vọng ngài có thể tìm được đức lang quân như ý trong đó”. Diệp Vân mỉm cười xoay người muốn bước xuống đài.

“Chạy đi đâu!” Một tiếng chột quát, một quái vật lớn từ trên trời giáng xuống, chột đáp xuống trước mặt Diệp Vân, phát ra tiếng vang thật lớn, cả đài đấu võ cũng lắc lư cả lên.

“Phụ thân, hấn bắt nạt con!” Mèo yêu một bộ tui thân của con dâu chạy tới trước mặt quái vật lớn kia. Diệp Vân không nói gì, sao mà đại tiểu thư điều ngoa này không đánh lại mình lại nói mình bắt nạt nàng ta chứ?

Diệp Vân ngừng đầu nhìn bóng đen lớn trước mắt, nuốt nuốt nước miếng. Hai yêu cha vào con gái này? Đây tương phản cũng quá lớn đi. Một nhỏ nhắn xinh xắn đẹp đẽ, một khổng lồ xấu xí, khuôn mặt dữ tợn bước một bước cũng đều rung rung. Rất rõ ràng, quái vật lớn này chính là phụ thân của mèo yêu và cũng chính là thành chủ đại nhân!

“Ha hả, thành chủ đại nhân, ngài khỏe chứ”. Diệp Vân ha hả cười khan, “Tôi cam bái hạ phong. Đại tiểu thư thực sự là đánh đâu thắng đó”.

“Ha hả”. Thành chủ cũng ha hả nở nụ cười.

Diệp Vân cũng cười, đám yêu quái phía dưới cũng đều cười. Mạc Ly sắc mặt lại trắng bệch

“Rất tốt, ngươi tên gì?” Thành chủ đại nhân cười hí mắt cúi đầu nhìn Diệp Vân.

“Diệp Vân”. Diệp Vân đáp lại một câu.

“Ừm. Ngày mai liền cử hành hôn lễ”. Thành chủ đại nhân bỗng nhiên giơ hai tay lên hô với lũ yêu ở phía dưới, “Thành chủ đòi tiếp theo — Diệp Vân, cũng là con rể của ta, ngày mai bắt đầu, toàn thành cuồng hoan ba ngày”.

Thành chủ đại nhân vừa dứt lời, Diệp Vân mặt lập tức liền tái rồi.

Một đạo cực nóng ánh mắt cực nóng rơi trên người Diệp Vân, Diệp Vân máy móc quay đầu, hóa ra đó chính là ánh mắt xấu hổ của mèo yêu kia.

“Đại tiểu thư, ta, ta không đánh thắng ngươi mà”. Diệp Vân hoa cả mắt.

“Ngươi, sao ngươi có thể xấu xa như vậy hả? Ngươi cũng đã sờ lỗ tai người ta nhiều như vậy, cũng không có bị thương, còn nói không thắng?” Mèo yêu lúc này hoàn toàn thay đổi về mặt, một bộ nữ tử e thẹn sắp gả ra ngoài.

Diệp Vân há to miệng, đúng vậy sờ lỗ tai, mà sờ lỗ tai thì làm sao?

“Ồ chỗ này, sờ soạng tai của mèo yêu đó là âu yếm”. Mạc Ly trầm mặt nhìn khuôn mặt ngốc ngốc của Diệp Vân nói thật nhỏ.

“Vậy Diệp Vân thật đúng là háo sắc”. Lạc Tâm Hồn về mặt lạnh tanh cúi đầu nói.

Đoàn Dật Phong mở to mắt nhìn một màn trước mắt, không thể nào mà hồi thần lại được.

Thanh Long cùng Bạch Hổ muốn cười, nhưng lại cảm thấy hình như tình huống không được đúng, chỉ đành nhìn cười nhìn chăm chăm Diệp Vân đang lâm vào trạng thái hóa đá trên đài.

“Người đâu, đi, dẫn các bằng hữu của con rể ta vào trong đi”. Mèo yêu khổng lồ kia hào sảng cười lớn, vỗ vỗ vai Diệp Vân, “Đi thôi, con rể”.

Diệp Vân lúc này mới hồi thần, đưa mắt tìm được bóng Mạc Ly ở phía dưới, dùng thần thức hỏi: “Làm sao bây giờ? Mở đường máu ra ngoài?”

“Buổi tối tìm cơ hội trốn. Đừng động thủ”. Mạc Ly lập tức đáp lời, “Ngươi đành nhìn một chút đi. Dù sao hấn cũng là thần tử của ta. Còn nữa lỗ tai của mèo yêu không thể tùy tiện sờ, sờ soạng chính là có ý âu yếm”.

Diệp Vân muốn mắng người: “Thế sao không nói sớm?”

“Ta nào biết ngươi muốn sờ tai nàng ta chứ”. Mạc Ly cười khổ, đi theo đám Lạc Tâm Hồn chờ bọn thị vệ đến đưa đi.

“Phu quân, sau này chàng phải luôn bên cạnh ta nha”. Bên tai Diệp Vân vang lên tiếng nói ồm ồm khiến người nghe xương cốt đều run lên, Diệp Vân quay đầu lại liền thấy mèo yêu về mặt tiểu nữ nhân ân ân đưa tình nhìn mình, cùng với dáng vẻ hung thần ác sát vừa rồi hoàn toàn khác nhau.

“Người từng học qua Xuyên kịch* trở mặt sao?” Diệp Vân tức giận đáp một câu.

*Xuyên kịch (kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc)

“Cái gì? Phu quân chàng đang nói cái gì vậy? ?” Mèo yêu nghi hoặc nhìn Diệp Vân.

“Không có gì”. Diệp Vân cười khan, nhìn đám Lạc Tâm Hồn đang đi ở phía trước, vội bước chân đuổi theo.

“Phu quân, chờ ta một chút”. Mèo yêu hai tai to trên đầu run run, vội vàng đuổi theo. Giọng nói ôn à ôn ền kia thực là khiến cho toàn thân Diệp Vân đều nổi da gà.

Nhấn đi, đến buổi tối liền trốn. Diệp Vân không ngừng tự an ủi mình ở trong lòng.

Buổi tối, thành chủ đại nhân tổ chức tiệc rượu chiêu đãi đoàn người Diệp Vân.

“Được rồi, phu quân, chàng còn chưa biết tên của ta nha”. Mèo yêu run run hai tai, vươn tay tóm lấy đuôi Bạch Hổ đang ngồi trên vai Diệp Vân len lén kéo nó xuống, ôn thuận tựa vào vai Diệp Vân, sau đó lại là dáng vẻ dịu dàng mỉm cười, “Ta tên là Mộng Tuyết. Phu quân có thể gọi ta Tiểu Tuyết nha”.

“A, ha ha, Tiểu Tuyết. Đến uống rượu nào”. Diệp Vân cười so với khóc còn khó coi hơn. Nhìn người đối diện với mình – Lạc Tâm Hồn, Lạc Tâm Hồn nơi đáy mắt ẩn ẩn có vui sướng khi người gặp họa. Lại nhìn người vẫn trầm mặc ngồi một bên không nói – Đoàn Dật Phong, còn có vẻ mặt đầy tâm sự – Mạc Ly. Bỏ nguy trang xuống Mạc Ly không nói, Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong người nào mà không tuân mỹ? Sao mà mèo yêu này lại coi trọng mình chứ? Nam nhân thực sự thì không thêm đề mặt, lại cố tình coi trọng kẻ giả nam nhân như nàng. Vận mệnh thật đúng là hay trêu đùa.

Diệp Vân chuyện có thể làm cũng chỉ là có lệ với Tiểu Tuyết vẫn quần quít lấy mình, chúc cho nàng ta uống nhiều rượu.

Thành chủ đại nhân rõ ràng nhìn cô vẻ vô cùng vui vẻ, một chén lại uống tiếp một chén, rất nhanh liền say khướt rồi tiệc đi nghỉ ngơi. Mà Tiểu Tuyết cũng bị Diệp Vân chúc cho gần như vậy.

“Được rồi, phu quân, ta, ta đi nghỉ ngơi”. Tiểu Tuyết say khướt mồm miệng nói không được rõ, “Người đâu, mang phu quân của ta đi nghỉ ngơi, còn có các bằng hữu của phu quân nữa”.

Rốt cuộc, bên tai Diệp Vân cũng được yên lặng. Một tiểu yêu dẫn mọi người đến khách phòng nghỉ ngơi.

Bên trong sân khách phòng, Diệp Vân ngồi trên ghế đá, không nói gì ngẩng đầu ngắm nhìn ánh trăng sáng tỏa ra ánh sáng nhu hòa trên bầu trời đêm. Cũng không khác gì với ánh trăng ở thế giới nhân loại, cũng là một tháng tròn một lần. Diệp Vân nằm sấp trên bàn đá, hồi tưởng lại từng chút từng chút một khi bước tới thế giới này. Trình Lạc Y, hiện tại cô ấy thế nào? Người con gái kiên cường kia, tuy thân thể nhỏ nhỏ nhưng vẫn là linh hồn mạnh mẽ ấy, nhất định có thể bảo vệ tốt chính mình, chờ đợi Mạc Ly đi cứu nàng.

Diệp Vân nghi hoặc gãi gãi đầu, Mạc Ly nói buổi tối tìm cơ hội trốn, sao lúc này còn không có động tĩnh gì? Bạch Hổ nằm trên đầu gối Diệp Vân buồn ngủ.

“Diệp Vân”. Khi Diệp Vân còn đang nghi hoặc, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng nói yếu ớt của Mạc Ly.

“À, Mạc Ly, khi nào thì đi?” Diệp Vân ngáp một cái.

“Đến khi đêm khuya”. Mạc Ly nói xong bỗng nhiên lại yên lặng, khuôn mặt phức tạp.

“Đừng lo lắng, Lạc Y rất thông minh cũng rất kiên cường, cô ấy tự hiểu được tự bảo vệ mình”. Diệp Vân cho rằng Mạc Ly đang lo lắng cho an nguy của Trình Lạc Y, lên tiếng an ủi.

Một lúc lâu, Mạc Ly vẫn không nói gì.

“Thực sự không cần lo lắng”. Diệp Vân nhìn ánh trăng trên bầu trời, “Người không nên xem thường nữ nhân mà mình thích”.

“Vậy còn người?” Bỗng nhiên, Mạc Ly đột ngột hỏi ra một câu khó hiểu

“Cái gì?” Diệp Vân nhú mày, không hiểu Mạc Ly hỏi vậy là có ý gì.

“Người rõ ràng là thích Lạc Y, nhưng vì sao trên tiệc rượu đêm nay người cũng không hề bài xích mèo yêu kia?” Trong giọng nói của Mạc Ly ẩn ẩn phần nộ, thấp giọng chất vấn Diệp Vân.

“Gi?” Diệp Vân lại choáng váng, ngơ ngác nhìn Mạc Ly. Vừa rồi con hồ ly chết tiệt này nói gì vậy, nói mình thích Lạc Y? A! Diệp Vân ngay sau đó liền hiểu được, tên ngu ngốc này xem mình là nam nhân. Xem ra, Trình Lạc Y cũng không có nói cho Mạc Ly biết sự thực mình là nữ tử.

Diệp Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, không lên tiếng, rất muốn trêu chọc hồ ly tinh si tình này. Thảo nào lúc hồ ly tinh này tới xin mình giúp đỡ nhìn như còn khó chịu hơn cả giết hấn vậy, nhất định là Trình Lạc Y đã nói với hấn đến tìm mình giúp đỡ. Thì ra hồ ly tinh đáng yêu này vẫn luôn coi mình là tình địch.

“Ngươi cười cái gì!” Mạc Ly cúi đầu chất vấn, trong giọng nói có tức giận.

“Cười ngươi ngu ngốc”. Diệp Vân bỗng nhiên dừng cười, bình tĩnh nhìn Mạc Ly, “Ngươi nghĩ rằng ta thích Trình Lạc Y, vì thế mới đồng ý đi cứu nàng?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Mạc Ly nhún mày.

“Hương giới tính của ta vẫn rất bình thường”. Diệp Vân buồn cười nhìn Mạc Ly, “Có phải Lạc Y bảo ngươi tới tìm ta đúng không? Nếu như không phải ngươi không có cách nào cứu được Lạc Y, căn bản là ngươi sẽ không tới tìm ta đúng không?”

“Đúng. Nếu không phải huyền sói có hai đại yêu thú tương trợ, ta căn bản không cần xin giúp đỡ của bất luận kẻ nào”. Mạc Ly noi đầy mắt hiện lên mãnh liệt là không cam lòng cùng khuất nhục. Bỗng nhiên Mạc Ly lại nghĩ hoặc nhìn Diệp Vân, “Hương giới tính bình thường là có ý gì?”

“Ngươi thích nam nhân không?” Diệp Vân cười hỏi lại.

“Nói nhảm”. Mạc Ly vẻ mặt sương lạnh phun ra hai chữ cái.

“Chính là như vậy”. Diệp Vân nở nụ cười, nói cho hồ ly tinh trước mắt này chân thân của mình cũng không sao cả.

Mạc Ly lập tức liền hiểu được ý của Diệp Vân, chợt mở to mắt nhìn Diệp Vân, mãi một lúc mới cố hết sức thốt ra một câu: “Ngươi, ngươi là nữ tử?”

“Nếu không, ngươi cho là Lạc Y đầu óc cô lỗ kia sẽ thân thiết với nam nhân khác như vậy sao?” Diệp Vân buồn cười nhìn Mạc Ly giật mình trước mặt, thấy vô cùng thú vị.

Mạc Ly hóa đá tại chỗ thật lâu chưa hồi phục tinh thần. Thì ra mình vẫn luôn ăn bậy dâm chua với một nữ nhân!

“Vậy, vậy vì sao nhìn ngươi ~” Mạc Ly không nói ra được câu nói kế tiếp. Vì sao bề ngoài của Diệp Vân thoạt nhìn lại như nam tử vậy.

”Bởi vì trên người ta có một viên Ngọc Linh Lung”. Diệp Vân chỉ chỉ cánh tay của mình, vén tay áo lên để Mạc Ly thấy rõ Ngọc Linh Lung xanh biếc ướt át kia.

“Đây là cửu chuyển ngọc. Có thể đem nam tử biến nữ, nữ tử biến nam”. Mạc Ly trong giọng nói mang theo mừng rỡ. Thì ra người luôn khiến Lạc Y lo lắng như vậy lại là nữ tử, buồn cười là mình còn ăn bậy dâm chua như vậy.

“A, bây giờ ngươi biết rồi đấy, liền đừng cả ngày cùng Lạc Y không được tự nhiên là được”. Diệp Vân nhàn nhạt cười.

Mạc Ly mặt chuyển qua một bên: “Ta, ta đi kiểm tra một chút”.

Diệp Vân hiểu mình đã chọc đúng khuyết điểm của Mạc Ly, cũng không vạch trần, để mặc Mạc Ly rời đi.

“Ngươi, ngươi là nữ tử!” Ngay Mạc Ly vừa rời khỏi, tiếng nói hoảng hốt mà lạnh lạnh của Đoàn Dật Phong truyền đến.

Diệp Vân nhất thời một cái đầu biến thành hai đầu. Sao mà mình lại quên mất! Tu vi tăng tiến thật lớn Đoàn Dật Phong cũng ở đây. Lời nói vừa rồi hiển nhiên đều bị Đoàn Dật Phong nghe thấy hết.

Diệp Vân máy móc đứng lên, ôm Bạch Hổ, không quay đầu nhìn Đoàn Dật Phong: “Đoàn sư huynh, vừa rồi đều là ảo giác của ngươi. Ngươi đang mộng du. Được rồi, ngươi tiếp tục mộng du trở về đi”.

“Diệp Vân!” Ngay sau đó, một trận gió nhẹ thổi qua, Đoàn Dật Phong đã lác mình đi tới trước mặt Diệp Vân.

Diệp Vân ha hả cười khan nhìn nam tử trước mắt, trong lòng vô cùng buồn bực. Cả ngày hôm nay cười gượng so với mấy năm nay cộng lại đều nhiều hơn rồi!

Đoàn Dật Phong trong lòng không ngừng điên cuồng, trong con ngươi phức tạp vạn phần. Diệp Vân là nữ tử! Diệp Vân lại là nữ tử! Người mà mình vẫn luôn coi là đối thủ, hóa ra lại là nữ tử! Người mà mình đã bại nhiều lần, sao lại là một nữ tử!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Lạc Tâm Hồn, ngươi không thể chết!

Đoàn Dật Phong trong lòng như điên cuồng, ánh mắt vạn phần phức tạp. Diệp Vân là nữ tử! Diệp Vân lại là nữ tử! Người mà mình vẫn luôn coi là đối thủ, lại có thể là một nữ tử! Người mà mình bại nhiều năm kia, thế nào lại là một nữ tử!

“Đoàn sư huynh ~” Diệp Vân giật giật khoe miệng, nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mắt, cuồng loạn trong mắt Đoàn Dật Phong Diệp Vân làm sao có thể không nhìn ra. Xem ra nhất thời hẳn không thể tiếp nhận sự thật này được.

Đoàn Dật Phong vẫn bình tĩnh nhìn Diệp Vân, không nói gì.

“Đoàn sư huynh, ha ha, dù cho ta có là nữ tử, cũng sẽ không ảnh hưởng tới tình cảm huynh đệ giữa chúng ta, đúng không?” Diệp Vân cười trừ. Muốn xoay người rời đi, thế nhưng ánh mắt nóng rực của Đoàn Dật Phong kia khiến Diệp Vân không thể nào mà nhúc nhích được.

Đoàn Dật Phong cứ sáng quắc nhìn vào Diệp Vân như vậy, không nói lời nào cũng không có bất kỳ động tác gì.

Lúc này, Bạch Hổ đang nằm trong lòng Diệp Vân đã bị nàng ôm chặt đến mức không thở được mà tỉnh lại, vừa tỉnh lại liền thấy Đoàn Dật Phong gần sát trước mặt, hoảng một cái đã nhảy tới vai Diệp Vân, quơ chân: “Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi, đừng có đứng gần chủ nhân nhà ta như vậy”.

Đoàn Dật Phong vẫn không hề dời mắt, chợt nói: “Vì thế nên Bạch Hổ nhận ngươi làm chủ”. Vào buổi tối mà Bạch Hổ xuất thế đó, Đoàn Dật Phong cũng nghe rõ ràng câu nói thâm kìa của Bạch Hổ. Bạch Hổ rất sắc, Đoàn Dật Phong đã sớm biết, hiện tại lại biết Diệp Vân là một nữ tử, tất cả mọi chuyện như được xâu chuỗi lại. Nữ tử, Diệp Vân quả thật chính là một nữ tử! Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Đoàn Dật Phong có một cảm giác khó tả. Mười năm, tròn mười năm, không kiếm được mà đưa mắt nhìn kĩ lại con người mà mình đã quen biết mười năm này.

“Tiểu tử, ngươi đang nói bậy bạ gì đấy?” Bạch Hổ không rõ Đoàn Dật Phong nói làm nhảm cái gì

“Chủ nhân nhà ta nói, chủ nhân của ngươi là nữ tử”. Lúc này, tiểu kỳ lân vẫn ngồi xồm trên vai Đoàn Dật Phong mở miệng nói.

Bạch Hổ đang quơ chân cương cứng giữa không trung, nghiêng đầu nhìn Đoàn Dật Phong, lại quay đầu nhìn nhìn về mặt xấu hổ của Diệp Vân, trong lòng nổi lên một cảm giác chẳng lành: “Chủ nhân, này, tiểu tử này biết?”

Diệp Vân máy móc gật gật đầu.

Bạch Hổ há hốc miệng, trong lòng vô cùng phẫn nộ. Lúc trước, tên khốn Lạc Tâm Hồn sau khi biết được chủ nhân là nữ tử, ánh mắt nhìn chủ tử cũng trở nên không được bình thường, Tiểu tử trước mắt này lại càng không cần phải nói làm gì, ánh mắt nóng rực kia giống như muốn nuốt chủ nhân vào bụng luôn! Không được, tuyệt đối không được! Tuyệt đối không thể lại để cho những nam nhân khác tiếp cận chủ nhân nhà mình nữa!

“Ta cảnh cáo ngươi, tiểu tử, chủ nhân là của một mình ta”. Bạch Hổ nhe răng uy hiếp .

“Bạch Hổ, ngươi nói hươu nói vượn gì vậy?” Diệp Vân lập tức tóm lấy đuôi Bạch Hổ, xách nó ra trước mặt, mượn cơ xoay người đi về phía hành lang, “Xem ta dạy dỗ ngươi thế nào đây”. Vừa nói vừa đi xa, để Đoàn Dật Phong một mình ở lại trong sân.

Mãi đến khi bóng Diệp Vân biến mất, Đoàn Dật Phong mới chậm rãi đi đến bên ghế đá ngồi xuống, trong đầu loạn vô cùng. Mười năm qua, mỗi một chuyện có liên quan tới Diệp Vân từng chuyện từng chuyện nhảy mắt như hiện ra trước mắt. Năm đó khảo hạch, một đứa bé tùy ý học thuộc sách dễ dàng, dùng thủy chú dễ rửa tảo – Diệp Vân, khi ở Kiếm Phần Mộ đã cứu mình một mạng nhưng vẫn độc mồm – Diệp Vân, khi thu phục được thần thú Bạch Hổ cùng mình đối mặt tại quảng trường, ánh mắt khi đó rõ ràng là vô cùng phức tạp, vì sao lúc ấy mình lại không nhìn ra? Còn có... Rất nhiều ký ức liên quan tới nàng. Người mà mình vẫn luôn coi là đối thủ, lại là nữ tử. Trong nháy mắt, Đoàn Dật Phong đột nhiên cảm giác bức tường thành mà mình luôn tự bày ra, vào giờ khắc này nhảy mất liền sụp đổ.

Cũng không biết qua bao lâu, vẫn ngồi trong sân phát ngốc – Đoàn Dật Phong bị Diệp Vân nhẹ giọng gọi tỉnh lại: “Đoàn sư huynh, đi thôi”.

“Hả? À”. Đoàn Dật Phong ngơ ngác đáp một câu, ngẩng đầu mới thấy đám Diệp Vân đều đã chuẩn bị xong, chuẩn bị len lén trốn ra khỏi thành.

“Rượu mừng còn chưa có uống”. Lạc Tâm Hồn về mặt nghiêm túc.

“Ngươi có thể có thể tự mình ở lại mà uống rượu mừng”. Diệp Vân tròn trắng mắt nhìn Lạc Tâm Hồn, nam nhân chết tiết này, không trêu chọc mình thì chết sao?

Mạc Ly nhẹ nhàng phát tay, ngăn mọi người không nên nói chuyện nữa, liền đi phía trước dẫn đường. Dọc theo đường đi, dễ dàng tránh thoát thị vệ tuần tra, thuận lợi ra khỏi cửa sau của thành, Diệp Vân thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, mình không cần phải đối mặt với mèo yêu kia nữa rồi.

“Đi”. Mạc Ly nhẹ giọng nói, đêm khuya người tĩnh, trên đường cũng không có bóng dáng yêu quái nào, cả thành như chìm vào giấc ngủ. Chỉ có những căn nhà hình thù kỳ quái được khảm đủ loại khoáng thạch kỳ quái tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Cửa thành đã ở ngay phía trước, mọi người bước đi nhanh hơn. Mấy tiểu yêu canh giữ cửa thành gật gù buồn ngủ, dùng giáo mác trong tay để chống đỡ thân thể buồn ngủ đang gục xuống, không hề cảm giác được đám người Diệp Vân tới gần.

Mạc Ly hơi híp mắt, bàn tay vung lên một cái, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một nắm bột phấn hồng nhạt, Mạc Ly nhẹ nhàng thổi một cái, bột phấn liền nhẹ bay về phía đám tiểu yêu đang ngủ gà ngủ gật kia. Sau một khắc, tất cả các tiểu yêu đều ngã trái ngã phải hôn mê, khoe miệng chảy ra nước bọt, về mặt vô cùng thỏa mãn.

“Đây là vật gì?” Diệp Vân nhú mày nghi ngờ hỏi.

“Phấn hồ mị”. Mạc Ly trả lời có chút ngượng ngùng, “Có thể khiến người ta mê man làm mộng đẹp không muốn tỉnh dậy”.

“Cho ta chút đi”. Diệp Vân vừa nghe liền biết là thứ tốt, lập tức không khách khí mở miệng muốn.

Mạc Ly dúi một ít cho vào tay Diệp Vân, Diệp Vân trừng mắt nhìn nói: “Nhỏ mọn như vậy! Lại thêm chút đi! Nếu không ta nói với Lạc Y ngươi là nam nhân keo kiệt, không có tiền đồ gì, bảo cô ấy đừng ở cùng với ngươi”.

Khỏe miệng Mạc Ly méo xẹo vô cùng khó coi, lấy một túi to đưa cho Diệp Vân. Lúc này, Diệp Vân mới thỏa mãn thu vào. Thứ tốt đây, về sau tác dụng khẳng định là lớn.

Đoàn Dật Phong nhìn Diệp Vân ánh mắt phức tạp vạn phần. Lạc Tâm Hồn cũng thấy nhưng không hề thấy ngạc nhiên.

“Đi”. Bạch Hồ lắc lắc đuôi, dẫn đầu đi ở phía trước.

Bỗng nhiên, tất cả mọi người đều trở nên lạnh lùng, Bạch Hồ cũng chột lui về sau đi.

“Phanh” một tiếng vang thật lớn, một quái vật lớn từ trên trời giáng xuống trước mặt mọi người, mặt đất bị chấn động hơi rung rung. Có thể lên sân khấu gây chấn động như vậy ngoài thành chủ kia, còn ai vào đây? Mà xung quanh, rất nhanh liền xuất hiện một đám tiểu yêu vô trang đầy đủ chạy tới, trên đầu cũng có một đám tiểu yêu đang bay.

“Con rể tốt của ta, con đang muốn đi đâu vậy?” Lúc này, thành chủ đại nhân trước mặt mọi người nào còn dáng vẻ say khướt như vừa rồi chứ, một bộ ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Diệp Vân.

“A, tôi ra ngoài hóng gió một chút”. Diệp Vân ha hả cười.

“Phải không? Cho ta cùng đi chứ”. Thành chủ đại nhân cười híp mắt nói rồi lui về phía sau vài bước, sau đó từ trên trời giáng xuống một cái lưới, Đoàn Dật Phong rất nhanh chắn trước mặt Diệp Vân bỏ về phía chiếc lưới kia, nhưng lại giống như là chém vào bông vậy, không có bất cứ tác dụng gì. Tám lưới lớn phủ kín cả đám người Diệp Vân.

Diệp Vân nhú mày đang muốn ra tay. Bạch Hồ hự thanh, cảm giác chẳng lành trong lòng kia càng ngày càng mãnh liệt. Đoàn tiểu từ sau khi biết chủ nhân là nữ tử liền bắt đầu xun xoe rồi!

“Đừng nhúc nhích!” Mạc Ly bỗng nhiên dùng thần thức nói với mọi người, “Đây là dùng dây trói tiên mà làm thành lưới, càng giãy dụa càng chặt. Hơn nữa người có linh lực càng mạnh sẽ càng bị trói chặt hơn”.

Mọi người kinh ngạc, Diệp Vân giật mình quả thật là có cảm giác như linh lực của mình đang bị hạn chế, cũng dùng thần thức trả lời: “Tại yêu giới tại sao lại có thể có những thứ lợi hại như vậy? Thành chủ kia đã nhìn ra chúng ta là nhân loại sao?”

“Thiên hạ to lớn, không thiếu điều lạ”. Mạc Ly lạnh lùng lên tiếng, “Xem ra hần đã sớm biết các ngươi là nhân sĩ tu chân, nếu không cũng sẽ không biết mà dùng cái lưới này”.

“Ngươi không phải là vua của yêu giới sao?” Diệp Vân khinh bỉ nhìn Mạc Ly, “Ngay cả bộ hạ của mình mà ngươi cũng không giải quyết được à?” Diệp Vân trong lòng vô cùng căm tức, nơi yêu giới này đã hạn chế nhân loại, nói là tới cứu người, sao lại có cảm giác như Mạc Ly muốn mưu sát mình vậy? Đương nhiên, đây chỉ là lời nói khi tức giận.

“Yêu quái so với ta mạnh hơn ở yêu giới cũng không ít, chi là bọn họ không muốn làm Vương mà thôi”. Mạc Ly thần nhiên nói, không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, “Chiếc lưới này tên là Thiên Tru Vồng, là vật trấn gia chi bảo của thành chủ”.

“Trấn gia chi bảo?” Diệp Vân há to mồm nói thành tiếng.

“Ha ha, trái lại ngươi biết không ít nha”. Thành chủ híp mắt đánh giá Diệp Vân, “Nếu biết nhiều như vậy, thì cũng nên hiểu rõ ngươi sẽ không chạy thoát được đâu. Nhân sĩ tu chân mà lại to gan dám đến yêu giới chúng ta như vậy. Chẳng lẽ ngươi có chuyện gì lẩn quẩn trong lòng sao?” Câu nói kể tiếp cũng không cần nói ra, chẳng lẽ Diệp Vân là có chuyện lẩn quẩn trong lòng nên mới chạy tới nơi này tự sát?

“Ngươi mới lẩn quẩn trong lòng! Ngươi muốn thế nào?” Diệp Vân xụ mặt xuống lạnh giọng hỏi. Trong lòng cũng hiểu, yêu giới cũng không phải là đơn giản như vậy. Mà Mạc Ly cũng không phải là yêu quái mạnh nhất yêu giới. Nhân loại tới nơi này quả thực là rất nguy hiểm. Có cảm chế ngự kiểm phi hành không nói, lại còn có cả pháp bảo nhằm vào nhân sĩ tu chân.

Thành chủ đưa mắt nhìn xuống đám người Diệp Vân sờ sờ chiếc cầm dài rộng của mình, có chút nghi ngờ: “Nhân loại các ngươi đến yêu giới chúng ta làm gì?”

“Dù sao cũng không phải là vì cưới con gái của ngươi”. Diệp Vân nhú mày nhạo báng.

“Ngươi có thể không cần làm con rể của ta, nhưng ngươi phải giúp ta đánh thắng trận đấu ba ngày sau”. Thành chủ đại nhân kia híp đôi mắt bé lại, dính thành một đường thẳng. Kỳ thực không cần híp thì cũng là đường thẳng rồi.

“Nếu như tôi không đồng ý thì sao”. Diệp Vân cúi đầu nhìn nhìn Bạch Hồ đang dùng răng cắn cắn chiếc lưới kia nhàn nhạt hỏi.

“Vậy gói thành quả cầu thịt, ngày mai ta liền hạ lệnh toàn thành tổ chức chơi đá cầu”. Thành chủ cười híp mắt hòa ái dễ gần nói.

Thành chủ vừa dứt lời, tất cả mọi người trong lười đều hết chỗ nói rồi, tư tưởng của vị thành chủ này thực là biến thái.

Bạch Hổ nhe răng: “Đau quá, cắn không đứt”.

“Tôi đang phải vội vàng đi cứu người, ở trong tòa thành của yêu vương”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng.

“Người phải đi qua thành của ta, còn phải đi qua thành kế tiếp nữa! Hóa Tiêu thành. Luận võ ba ngày sau chính là ở giữa hai thành. Nếu người thắng không chỉ có thể đi qua nơi này của ta, Hóa Tiêu thành cũng có thể qua. Nếu như vậy, người còn tiết kiệm được thời gian nữa”. Thành chủ cười híp mắt nói rõ tình huống.

Mạc Ly khẽ gật đầu nói với Diệp Vân: “Tòa thành sau quả thực là không dễ chịu lắm”.

“Được, thành giao”. Diệp Vân đáp ứng, Thiên Tru Vong lập tức được thu hồi, Diệp Vân thấp giọng hỏi Mạc Ly: “Vì sao thành sau lại không dễ chịu?”

“Thành chủ tòa thành phía sau là cầu yêu”. Mạc Ly thần nhiên nói, “Thù vạ sẽ kiểm tra, cái mũi rất thính, vẫn phải đánh thôi”.

Diệp Vân giật mình, sớm muộn đều phải đánh, không bằng tự lại một chỗ đánh nhau còn thuận lợi qua thành. Đoàn người lại trở về tòa thành, quay về tiểu viện lúc trước.

“Đại nhân, mời uống trà”. Diệp Vân đang ngồi trên ghế đá ngay góc một hồi đột nhiên có một tiếng nói truyền tới, Diệp Vân cúi đầu nhìn xuống lúc này mới thấy đây là một tiểu yêu, ở giữa có một ngọn lửa, bên trên là ấm trà.

“Người là yêu gì vậy?” Diệp Vân nhận lấy ly trà tiểu yêu đưa tới hưng trí, tò mò hỏi.

“Yêu pha trà”. Tiểu yêu nhỏ giọng trả lời. Cả thân hình chính là một bộ đồ uống trà, ngọn lửa kia được gắn trên trán tiểu yêu.

Diệp Vân nhấp một ngụm trà, thăm than yêu giới thật thần kỳ.

“Diệp Vân”. Lúc này, Đoàn Dật Phong tựa như một linh hồn xuất hiện trước mặt Diệp Vân, ngồi xuống chiếc ghế đá ở đối diện.

“Đoàn sư huynh có việc gì sao?” Diệp Vân cười ha ha.

“Ta sẽ bảo vệ người, nhất định sẽ đem người an toàn về Thanh Sơn”. Về mặt Đoàn Dật Phong đông cứng, nghiêm túc thề. Sau khi biết được Diệp Vân là nữ tử, tâm tính Đoàn Dật Phong xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“A a, Đoàn sư huynh, cảm ơn huynh”. Diệp Vân là như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, trả lời một câu cho có lệ.

“A phi! Ta sẽ bảo hộ chủ nhân! Không cần người”. Lúc này, Bạch Hổ từ trên đầu gối Diệp Vân nhảy lên bàn hướng về phía Đoàn Dật Phong kêu gào.

“Rống ~” bỗng nhiên, Thủy Kỳ Lân vẫn ngồi trên vai Đoàn Dật Phong gào lên một tiếng liền đánh về phía Bạch Hổ, đụng Bạch Hổ ngã vào trên bàn, hai thú bắt đầu lăn lộn.

“Không cho phép người rống với chủ nhân ta”.

“Người cút ngay cho ta, đừng tưởng rằng người là nữ nhân là ta không dám đánh người”.

Diệp Vân kinh ngạc nhìn Thủy Kỳ Lân đang đánh nhau với Bạch Hổ thành một đoàn, nó là nữ? Bạch Hổ la hét, nhưng cũng không có ra tay tấn công nó, chỉ là đẩy nó ra, sau đó vội vàng chạy tới trên vai Diệp Vân.

“A, Bạch Hổ, từ khi nào thì người thay đổi khẩu vị vậy?” Tiếng nói châm chọc của Thanh Long truyền tới, sau đó Thanh Long nho nhỏ liền bay đến một bên vai khác của Diệp Vân, lấy lòng nói, “Tiểu Vân Vân, có còn táo không?”

“Hừ, người mới là đồ không có khẩu vị, lại thích ăn táo, cái thứ đó là thứ khó ăn nhất mà ta biết”. Lúc này, Thủy Kỳ Lân liền hừ lạnh một tiếng chen miệng nói.

Diệp Vân nghi hoặc nhìn Thủy Kỳ Lân, không biết vì sao mà nó lại có phản ứng lớn như vậy.

“Nó ghét nhất chính là táo”. Đoàn Dật Phong giải thích. . .

“Người mới không có khẩu vị, thứ ngon nhất chính là táo”. Thanh Long khó chịu, ồn ào.

“Khó ăn nhất!” Thủy Kỳ Lân khinh thường hừ lạnh.

“Người, người đừng tưởng rằng mình là nữ mà ta không dám đánh người”. Thanh Long nhe nanh múa vuốt uy hiếp.

“Sợ người à!” Thủy Kỳ Lân cúi đầu nổi giận gầm lên một tiếng liền đánh về phía Thanh Long, lần này lại đánh nhau với Thanh Long lẫn thành một đoàn trên đất.

Diệp Vân nhìn Đoàn Dật Phong không nói gì, Đoàn Dật Phong giật giật khoe miệng, trên mặt lộ vẻ xấu hổ hiếm thấy, cúi đầu nói: “Ta cũng không biết Thủy nhi làm sao nữa, nó chưa từng hung dữ với người nào như thế”.

“Nữ nhân chết tiệt này, lại dám cắn ta, ôi ~~~” Tiếng kêu thảm thiết của Thanh Long truyền đến, thế nhưng Thanh Long lại không có đánh trả.

Bạch Hổ vui sướng khi người gặp họa nhìn Thanh Long bị bắt nạt mà lại không đánh trả. Trong lòng Diệp Vân còn sợ hãi nhìn Thủy Kỳ Lân kia hết cần rồi lại đập, người này rõ ràng chính là một người đàn bà chanh chua a.

Lúc này, Lạc Tâm Hồn vẻ mặt không chút biểu cảm ngồi xuống, cầm lấy chiếc chén mà Diệp Vân vừa mới uống qua, mặt không đổi sắc uống một hơi cạn sạch.

Diệp Vân tròn to mắt nhìn Lạc Tâm Hồn, Lạc Tâm Hồn cũng nhìn lại Diệp Vân, nghiêm túc hỏi: “Có việc gì sao?”

“Đó là trà của ta!” Diệp Vân phẫn nộ chỉ vào chiếc chén trống trơn kia.

“Thì làm sao?” Lạc Tâm Hồn mang theo vẻ mặt lạnh lùng đứng đắn hỏi lại.

“Ngươi đền cho ta!” Diệp Vân thực sự là tức giận rồi, xú nam nhân này!

“À, đền thế nào? Nhỏ ra?” Lạc Tâm Hồn chừng chạc đằng hoàng hỏi lại.

“Ngươi thật là ghê tởm!” Diệp Vân tức giận trách cứ, “Ba ngày sau, ngươi đi đánh, ta sẽ ở phía dưới cổ vũ trợ uy cho ngươi, nếu có chết ta sẽ giúp ngươi nhặt xác”.

“Được”. Lạc Tâm Hồn chân mày cũng không có nhăn một chút liền đồng ý

Dứt lời, Đoàn Dật Phong ánh mắt khê biến, hắn đến tìm Diệp Vân chính là muốn nói cho Diệp Vân biết thi đấu ba ngày sau hắn sẽ đi. Bây giờ lại bị nam nhân này giành mất rồi. Người nam nhân này lần đầu tiên liếc nhìn hắn đã nhận ra. Hắn ta chính là người Vạn Cổ Quật, là người ngày đó khiến mình cùng Diệp Vân hốt hoảng chạy trốn. Nhưng mà, hiện tại, lại không xuất hiện tình huống như vậy nữa! Vì sao Diệp Vân lại ở cùng một chỗ với nam nhân này? Hắn đến giúp Diệp Vân cứu yêu tinh kia? Bên cạnh hắn có thần thú Thanh Long, nếu thần thú Bạch Hổ đã biết được chân thân của Diệp Vân là nữ tử, vậy thì Thanh Long cũng có thể nhìn ra, nam nhân này biết Diệp Vân là nữ tử!

Đoàn Dật Phong trong lòng liền thấu hiểu. Mà có một cảm giác phức tạp nổi lên trong lòng. Nam nhân này là biết chân thân của Diệp Vân là nữ tử cho nên vẫn cứ ở bên cạnh nàng sao?

“Ta ngủ đây. Ngươi cũng nghỉ ngơi cho tốt đi, ba ngày sau ngươi có chết không chừng ngoại trừ nhặt xác giúp ngươi, ta còn có thể thấp hương cho ngươi nữa”. Diệp Vân ngáp một cái, ôm Bạch Hổ rồi đi.

“A nha nha ~ xú nữ nhân, buông ra, buông đuôi ta ra”. Thanh Long cùng Thủy Kỳ Lân vẫn còn đánh lộn trên mặt đất.

“Ta sẽ không bỏ!” Thủy Kỳ Lân rõ ràng vẫn chiếm thượng phong.

Diệp Vân rời khỏi, hai nam nhân liếc nhìn nhau không nói gì, trong lòng mỗi người đều mang tâm sự.

Lạc Tâm Hồn cũng không thèm liếc nhìn Thanh Long trên mặt đất một cái, lập tức rời khỏi.

“Thủy nhi, đi”. Đoàn Dật Phong thân nhiên gọi một câu, lúc này Thủy Kỳ Lân mới thả cái đuôi của Thanh Long ra, bay đến trên vai Đoàn Dật Phong rồi đi.

“Đúng là người đàn bà chanh chua”. Thanh Long nghe răng nhếch miệng bò dậy, đuổi sát theo Lạc Tâm Hồn rồi đi.

Diệp Vân ngáp dài về phòng, vừa mới mở cửa liền cảm thấy không thích hợp. Có người! Có người ở trong phòng.

“Chủ nhân?” Bạch Hổ dùng ý thức giao tiếp với Diệp Vân, “Có người bên trong”.

“Ừ. Xuyt, đừng nói chuyện”. Ánh mắt Diệp Vân lạnh lùng quét về phía giường, cả người đều cảnh giác. Người lên vào phòng mình là ai đây? Muốn làm gì?

“Phu quân, tới ~~~” Ngay sau đó, chăn trên giường bị xốc lên, lộ ra vóc người kêu gọi mà mặc rất ít của mèo yêu. Dáng người mị hoặc lại mặc một bộ váy lụa mỏng, dáng người quyến rũ như ẩn như hiện.

Bạch Hổ mở to mắt nhìn một màn trước mắt, ngây dại.

“Cái kia, đại tiểu thư, ngài làm cái gì vậy?” Diệp Vân nhìn mèo yêu xinh đẹp xuất hiện bên trong phòng mình, sau đó dờ khóc dờ cười.

“Chúng ta sớm động phòng thôi. Vừa rồi ta uống say quá, ta vừa tỉnh rượu liền tắm rửa xong tới đây. Phu quân, chàng xem ta đẹp không?” Mèo yêu hữu ý vô ý vung vẩy làn váy mỏng trên người dụ hoặc Diệp Vân. Nàng cũng không tin một nam yêu bình thường có thể chống lại mê hoặc của mình.

“A, cái kia, đại tiểu thư, ta đi nhà vệ sinh một chút”. Diệp Vân nói xong liền như chạy trốn chạy ra khỏi phòng quên mất cả đóng cửa. Để lại một mình mèo yêu sững sờ trong phòng.

Chẳng lẽ mình mặc vậy còn quá dày sao? Mèo yêu nghi hoặc kiểm tra quần áo trên người.

Một đêm này, Diệp Vân ôm Bạch Hồ nằm trên nóc phòng cho hết một đêm.

Ngày thứ hai thành chủ tuyên bố hôn lễ được lùi lại không thời hạn, phái người đưa tới rất nhiều thức ăn, tiện thể còn nhắn bọn họ giữ thể lực thật tốt để tham gia luận võ.

Sáng sớm ngày thứ tư, thành chủ cùng mèo yêu cùng chờ đoàn người Diệp Vân.

“Đi thôi”. Thành chủ dẫn theo mọi người đi tới cửa thành, hướng về phía hồ bên cửa hành huyết gió một cái, ngay sau đó, một bóng đen thật lớn chợt phá nước mà ra, bóng đen kia bao phủ trên đầu tất cả mọi người.

“Thật lớn — a, cóc”. Diệp Vân hóa đá, nhìn con cóc to giống như một gò núi nhỏ trước mắt kia cảm thán.

“Đi thôi. Đại Môn sẽ dẫn chúng ta nhanh chóng tới nơi kia”. Thành chủ đại nhân vẫy tay, con cóc khổng lồ kia liền bước vài bước đi tới bên cạnh cửa thành, thành chủ đại nhân nhảy lên đầu tiên.

“Đây là tọa kỵ của cha — Đại Môn, có phải rất lợi hại hay không?” Mèo yêu ở một bên khoe khoang. Diệp Vân tê dại gật gật đầu: “Ừ, lợi hại”.

Mọi người cũng theo thành chủ nhảy lên lưng cóc.

“Ngồi vững vàng vào”. Thành chủ đại nhân lên tiếng nhắc nhở.

Vừa mới nói xong, mọi người đột nhiên có cảm giác cảnh tượng xung quanh đột nhiên lùi lại, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù.

“Oa!” Tiếng cóc kêu rung trời, chợt nhảy về phía trước một bước, hạ xuống, sau đó lại nhảy, lại hạ xuống.

Diệp Vân bị lắc lư đến choáng váng, từ khi đến thế giới này lần đầu tiên có cảm giác say xe.

Cóc khổng lồ, nhảy lên lại không hề ngừng, nhảy cao, rơi xa. Cửa thành nhanh chóng biến mất ở phía sau. cảnh vật bốn phía vèo vèo thay đổi.

“Nôn ~ lại có thể nhanh hơn cả so với chúng ta bay”. Thanh Long chân nắm chặt quần áo của Lạc Tâm Hồn, cố gắng đè nén cảm giác muốn nôn trong lòng ngực.

Bạch Hồ không nói tiếng nào, cũng không có nôn khan.

Chưa đến nửa nén hương thời gian, cóc liền ngừng lại.

“Được rồi, tới rồi, chính là quảng trường phía trước”. Mèo yêu chạy tới kéo cổ tay Diệp Vân, nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của Diệp Vân hỏi, “Phu quân, chẳng không sao chứ?”

“Không có việc gì”. Diệp Vân vỗ vỗ lồng ngực của mình.

Bạch Hồ chao đảo từ trên vai Diệp Vân bay xuống, lao tới bên cạnh liền nôn ra.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn lên, phía trước là một mảnh sân không còn chỗ trống, vây quanh đều là ghế gỗ dài mảnh, còn có không ít yêu từ bốn phương tám hướng đi tới, vây quanh chỗ kia chặt như nêm cối.

“Ha ha, lần này mà thắng lợi, Hòa Tiêu thành phải tiến cống cho ta hai mươi năm”. Thành chủ đại nhân cười híp mắt, thúc giục mọi người mau tiến vào, “Mau vào đi. Con cháu yêu kia sợ là sắp chờ không nổi rồi”.

“Hôm nay hấn đánh”. Diệp Vân chỉ chỉ Lạc Tâm Hồn bên cạnh.

“Tùy các ngươi, chỉ cần thắng cho ta là được”. Thành chủ đại nhân đi nhanh vào trong.

“Ta dẫn mọi người tới nơi chuẩn bị”. Mèo yêu trong lòng vui vẻ vì Diệp Vân không cần lên đài, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Mèo yêu kéo tay Diệp Vân, kéo Diệp Vân đi về phía sân, mọi người đi theo phía sau.

Tiếng chiêng trống ngút trời. Quanh sân bãi vô cùng náo nhiệt, đám tiểu yêu vây quanh đài thi đấu hình tròn kia chặt như nêm cối.

“Xin mời đại biểu của Hòa Tiêu thành cùng Băng Tuyết thành lên sân khấu”. Một tiểu yêu có hình dáng tựa như cái loa hô lớn, làm cho tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy được.

Diệp Vân ở dưới đài nhìn Lạc Tâm Hồn với vẻ mặt hồ hững lên sân khấu, trong lòng tuyệt không lo lắng.

“Luận võ bắt — bắt đầu ~” Tiểu yêu có hình dáng cái loa kia hô to một tiếng cuối cùng, sau đó cũng tranh thủ thời gian mà chạy tới bên cạnh đài luận võ.

Trên đài, vẻ mặt yêu nghiệt của Lạc Tâm Hồn như băng sương, kiếm trong tay lóe ra ánh sáng sắc bén, đứng yên lặng tại nơi đó khiến người ta nhìn như đui mù.

Phía đối diện, một nam tử cao lớn trên lưng còn đeo cự kiếm, dưới chân là một tiểu yêu bay lên đài, tiểu yêu kia hai bên là một đôi cánh dài, vỗ cánh chờ người trên lưng bay lên đài luận võ. Hình ảnh như vậy thực là vô cùng tức cười.

Thế nhưng, ngay sau đó, dưới đài tiếng hoan hô dậy lên một mảnh. Đỉnh tai nhức óc.

“Thính Phong! Thính Phong!”

“Thính Phong!”

“Giết chết hắn, Thính Phong!”

Mèo yêu vẫn kéo tay Diệp Vân thấy vậy liền biến sắc: “Hắn trở về lúc nào? Thế này thảm rồi”. Diệp Vân khó hiểu nhìn Mạc Ly sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Ở nơi cao nhất kia, hai thành chủ ngồi cùng một chỗ.

Sắc mặt thành chủ mèo yêu cũng khó coi: “Hắn trở về lúc nào?”

“Hắc hắc, là đêm qua gấp gấp trở về. Cậu yêu thành chủ đặc ý nói.

Mèo yêu thành chủ sắc mặt trầm xuống, trầm mặc nhìn Lạc Tâm Hồn trên đài. Hi vọng đừng thua quá khó coi là được.

“Hắn là ai?” Diệp Vân dùng thần thức hỏi Mạc Ly.

“Con trai thành chủ Hóa Tiêu thành, thủ đoạn độc ác, yêu lực rất cao. Vốn là ở nhân gian tu luyện, không biết trở về lúc nào”. Sắc mặt Mạc Ly không hề dễ coi chút nào.

Diệp Vân hơi nhíu mày nhìn Lạc Tâm Hồn trên đài, sẽ có chuyện sao?

Thính Phong, cử động, kiếm ra khỏi vỏ.

Lạc Tâm Hồn cười nhạt một tiếng, rút kiếm.

Nháy mắt, kiếm ảnh khắp trời, không ngừng lóe sáng. Thân thể hai người quấn lấy nhau, thỉnh thoảng lại va chạm, phát ra tiếng vang rung trời. Động tác của hai người đều nhanh như chớp, khiến người nhìn căn bản không thấy được gì. Tiểu yêu dưới đài đều ngẩn cổ lên để nhìn cho rõ, nhưng lại chỉ thấy hai đạo tàn ảnh ở trên dưới lần lượt thay đổi, chạm vào nhau, chỉ nghe thấy tiếng nổ lớn khiến người ta sợ hãi.

Đám người Diệp Vân lại xem vô cùng rõ ràng.

Con chó yêu Thính Phong kia sắc mặt từ ban đầu trấn định tự nhiên đến bây giờ có hơi kích động. Mà Lạc Tâm Hồn lại vẫn là vẻ mặt không biểu cảm đó.

Diệp Vân đối với thắng bại lần này đã rõ.

“Hừ!” Chợt Thính Phong kia hừ lạnh một tiếng, lác minh nhảy thật xa, đứng xa xa nhìn Lạc Tâm Hồn.

Lúc này, tiểu yêu phía dưới cùng hai vị thành chủ bên trên đều nhìn rõ ràng, trên trán Thính Phong đã rịn ra mồ hôi, động tác cũng không còn linh hoạt như vừa rồi.

“Ha ha, lão câu, hôm nay xem ra, con trai của ngươi gặp được đối thủ rồi”. Thành chủ mèo yêu mặt hồ hững vui sướng nhìn vẻ mặt hồ hững của Lạc Tâm Hồn phân chấn nói.

“Nói lời này còn sớm! Lão Miêu, ngươi chờ xem!” Cậu yêu thành chủ oán hận hừ lạnh một tiếng, sở trường của con mình còn chưa có đem ra đâu.

“Chủ nhân, con cậu yêu kia muốn làm gì?” Bạch Hổ bám vào bên tai Diệp Vân nhẹ giọng hỏi.

“Nhìn chẳng phải sẽ biết sao”. Diệp Vân nhìn tên Thính Phong kia kia bỗng nhiên sờ mó vào trong miệng mình, bộ răng hoàn chỉnh kia liền lập tức phập xuống. Rất buồn nôn! Diệp Vân bĩu môi. Thế nhưng, khóe miệng Thính Phong lại không hề có một vết máu nào.

Không ngờ sau cử động này của hắn, đám tiểu yêu phía dưới hoan hô lên lần thứ hai, thanh âm còn to hơn cả khi Thính Phong bước lên sân khấu. Trên khán đài tối cao, mèo yêu thành chủ sắc mặt đại biến, mà trên mặt cậu yêu thành chủ lại lộ ra ý cười tình thế bất buộc. Một chiều này chưa có yêu quái nào có thể phá được.

Đây là có chuyện gì? Diệp Vân nghi ngờ.

Thính Phong ném răng nanh lên mặt đất, một đám răng nanh màu vàng kia lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được đột nhiên biến lớn, dần dần lớn cao ngang với cả hai người.

“Nôn, chủ nhân, thật là buồn nôn”. Bạch Hồ ôm cổ Diệp Vân nôn khan.

Lạc Tâm Hồn về mặt vẫn hờ hững như cũ nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt.

“Diệp Vân, bảo hắn cẩn thận bộ răng kia, nó có thể cắn nuốt sạch ngươi! Sẽ rơi vào một không gian khác, sẽ không có cách nào ra được”. Giọng nói lo lắng của Mạc Ly vang lên bên tai Diệp Vân.

Cái gì? ! Diệp Vân thất kinh. Ngẩng phát đầu nhìn về phía đài cao, còn chưa tới kịp cảnh cáo Lạc Tâm Hồn, bộ răng vàng thật lớn kia bỗng há mồm nhảy lên không trung, lại lấy thế sét đánh không kịp bưng tai nuốt toàn bộ Lạc Tâm Hồn vào.

Trên đài vô cùng trống rỗng, chỉ có bộ răng vàng kia đang nhảy cả tung. Thính Phong đứng bên cạnh mở lớn miệng cười lên ha hả, cười bừa bãi. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả đám yêu đều ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp hồi thần lại. Ngồi ở trên đài cao mèo yêu thành chủ sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, hắn biết, lần này mình lại thua rồi. Cậu yêu thành chủ cao hứng cười ha hả lên, nhẹ vỗ vai mèo yêu an ủi: “Bạn già à, xem ra, hai mươi năm sau này ngươi phải tiến cống cho ta rồi”.

Diệp Vân nhìn bộ răng vàng không ngừng nhảy nhót kia, nháy mắt trái tim giống như ngừng đập vậy.

Lạc Tâm Hồn, ngươi không thể chết!

Giờ khắc này, trong lòng Diệp Vân chỉ có duy nhất ý niệm này. Chợt, Diệp Vân đem Nguyệt Luân nắm chặt trong tay, đang chuẩn bị xông lên.

Nhưng mà, tiếng cười bừa bãi của Thính Phong kia đột nhiên lại dừng lại. Lũ yêu đều ngây ngốc nhìn về mặt khiếp sợ của Thính Phong.

Đoàn Dật Phong kéo cánh tay Diệp Vân lại, Diệp Vân yên lặng quay đầu lại nhìn Đoàn Dật Phong, Đoàn Dật Phong nhẹ nhàng lắc đầu ý bảo Diệp Vân trước không nên vọng động.

Thính Phong trên mặt xuất hiện khiếp sợ, tiếp theo là thống khổ.

Bộ răng vàng đang nhảy nhót kia bỗng nhiên phát ra thanh âm khanh khách quỷ dị, Thính Phong khuôn mặt càng ngày càng trở nên thống khổ. Cậu yêu thành chủ sắc mặt cũng thay đổi, trên mặt mèo yêu thành chủ lại xuất hiện hi vọng.

“A –! !” Thính Phong phát ra tiếng gào thét thống khổ, sau đó, bộ răng vàng đầy đủ kia bắn ra ánh sáng màu vàng từ kẽ răng, răng vàng liền bị nổ tung.

“Rầm” một tiếng, bộ răng vàng nguyên vẹn kia vỡ tan tành, răng mảnh nhỏ bay tung tóe khắp nơi. Những mảnh nhỏ bị vỡ tạo ra uy lực không nhỏ, nó bay về phía nào là nơi đó tràn ngập tiếng kêu thảm thiết. Đoàn Dật Phong chợt chắn ở trước mặt Diệp Vân, rút kiếm đỡ những mảnh nhỏ đang bắn về đây. Bạch Hồ mạnh mẽ vung chân, lại bị tên mặt trắng này đoạt mất tiên cơ!

Ngoại trừ tiếng kêu thống khổ của Thính Phong, xung quanh một tiếng động nhỏ cũng không hề có, tất cả yêu quái đều bình tĩnh nhìn lên đài thi đấu.

Lạc Tâm Hồn về mặt băng sương lẳng lẳng ngạo nghễ đứng nơi đó, kiếm trong tay tỏa ra kim quang lóa mắt. Làm cho người ta không dám nhìn gần. Mà Thính Phong thì tru lên thống khổ, miệng đầy máu tươi. Bộ răng vàng kia là dùng máu của hắn để luyện chế ra, lại chính là từ huyết của hắn. Hiện tại bị Lạc Tâm Hồn phá vỡ, đã mất hết hy vọng.

“Được!”

“Tốt!”

Tiếng khen ngợi trầm trầm vang lên, tiếng hoan hô vang thành một mảnh.

Thế nhưng, lần này không phải là bởi vì Thính Phong, mà là bởi vì Lạc Tâm Hồn! Lạc Tâm Hồn đánh bại yêu quái bất bại trong lòng bọn họ.

“Ha ha, ông bạn già, kết quả lại là ngươi tiến cống nha”. Mèo yêu thành chủ thiếu chút nữa thì cao hứng đến hoa chân múa tay, chỉ là nhớ đến dáng người của mình, cho nên vẫn nhịn lại.

Cậu yêu thành chủ tức giận ngồi ở đó một lúc nói không nên lời.

“Lạc Tâm Hồn”. Diệp Vân bình tĩnh nhìn Lạc Tâm Hồn trên đài, lên tiếng gọi tên của hắn.

Lạc Tâm Hồn quay đầu lại, tìm được bóng người Diệp Vân, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Diệp Vân nao nao, không ngờ Lạc Tâm Hồn khi cười lên lại khiến người ta tâm động như vậy.

Dĩ nhiên là có thể thuận lợi qua thành .

Lần này đi qua thành cùng với lần trước hoàn toàn khác nhau. Chỗ nào mọi người đi qua, đều có tiểu yêu tụ tập lại xem, đều ở đây chỉ trỏ, nhỏ giọng lên tiếng nghị luận.

“Đó chính là yêu quái đã đánh bại Thính Phong”.

“Thực là tuần mỹ nha”.

“Nhưng mà nguyên hình của hắn là gì vậy, không thấy được gì cả?”

“Ta phi! Ngươi còn có thể nhìn ra hay sao. Không nghĩ xem yêu quái có thể đánh bại Thính Phong thì lợi hại thể nào, chỉ với một chút công lực này của ngươi thôi mà đòi thấy nguyên hình của người ta”.

“Cũng đúng, Nhìn ra mới là lạ, nhìn ra ta cũng có thể đánh bại Thính Phong”.

“Phi!”

“Ngươi thành thần tượng rồi”. Diệp Vân đi ở đầu đường, nhìn đám tiểu yêu đang chăm chú nhìn về phía này trên chóc nói.

“Vị đại ca này, có khát hay không? Uống chén nước trà rồi lại đi”. Diệp Vân vừa mới dứt lời, một nữ yêu trang điểm xinh đẹp bưng bát trà đến ngăn cản Lạc Tâm Hồn.

“Không khát”. Lạc Tâm Hồn về mặt không chút biểu cảm lạnh lùng đáp lại một câu, cũng không thèm nhìn nữ yêu kia một cái, tiếp tục đi về phía trước đi.

“Ngao ~” Bạch Hổ quơ chân voley vàng ngăn lại vật thể không rõ đang tiến tới Diệp Vân.

“Con mèo chết tiệt này, lại dám chống đối với ta!” Bên cạnh Diệp Vân, vật thể không rõ kia không phải cái gì khác, chính là mèo yêu Mộng Tuyết bám theo một đường kia. Mộng Tuyết liền túm lấy đuôi Bạch Hổ, Bạch Hổ nhẹ nhàng nhảy ra, vung móng vuốt tới. Mộng Tuyết cũng xoẹt vurun tay ra, nhảy mất móng tay cũng liền biến dài đánh về phía Bạch Hổ

“Đều dừng tay cho ta!” Diệp Vân căm tức lên tiếng quát bảo ngưng lại.

“Chủ nhân, người nói xem tiểu yêu tinh này có phải không cần mặt mũi không, lại còn bám theo chúng ta nữa”. Bạch Hổ thờ phi phi đứng trên vai Diệp Vân lên án .

“Ta phi, ta đi theo phu quân ta thì làm sao, ngươi mới là, con mèo hoang chui ở đâu ra, cứ bám lấy phu quân ta không chịu đi”. Mộng Tuyết cũng phi một tiếng vội ôm lấy cánh tay Diệp Vân, tựa vào bên vai kia của Diệp Vân, về mặt thỏa mãn, “Phu quân, chờ chàng cứu được bằng hữu ra, chúng ta sẽ thành thân được không? Chàng đi đâu ta liền theo chàng tới đó”.

Khi Mộng Tuyết biết Diệp Vân muốn đi cứu một người, nói cái gì cũng muốn theo cùng. Vị thành chủ đại nhân kia lại cười híp mắt không hề phản đối, chỉ nói một câu bảo Diệp Vân chăm sóc tốt cho con gái mình, sau đó liền vỗ mông bỏ chạy.

“Ta không phải phu quân ngươi”. Diệp Vân đầu đầu lớn, rút cánh tay mình về.

“Chàng đều đã sờ tai ta rồi!” Mộng Tuyết hừ hừ lại ôm lấy cánh tay Diệp Vân.

“Đó là ~” Diệp Vân vốn muốn nói ra thân phận của mình, nhưng mà yêu tinh trước mắt này vô cùng vọng động mà ngoan độc, cũng không giống như thành chủ. Nếu như nàng ta vung tay lên hô noi này có nhân loại, vậy thì phiền phức lớn.

“Sau này hãy nói, sau này hãy nói”. Diệp Vân đáp có lệ lại rút tay mình về.

Ba nam nhân băng sơn kia không nhìn tình huống bên này của Diệp Vân. Không có bất kỳ ngăn cản gì, đoàn người thuận lợi ra khỏi thành.

Cửa thành, mèo yêu móc bạc ra, thuê một cỗ xe ngựa, để cho mọi người lên xe.

Diệp Vân nhìn trên bánh xe kia có hai mắt thật to mà há hốc miệng, đây không phải là xe ngựa? Đây là yêu tinh.

“Đây là xe yêu. Là công cụ đi bộ chủ yếu ở yêu giới”. Mạc Ly dùng thần thức giải thích với mọi người. Xe yêu, tên như ý nghĩa, là yêu tinh giống như xe. Có bốn bánh xe, phía trước cũng không cần yêu thú gì, tự động chạy .

Sau khi mọi người lên xe, xe yêu kia liền vận sức chạy về phía trước.

“Phu quân, các người đến từ thành nào vậy? Sao trước đây ta không thấy mọi người nhỉ”. Mộng Tuyết ở một bên hiếu kỳ hỏi.

Diệp Vân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng trả lời có lệ : “Trước đây chúng ta ở nhân gian tu luyện, mới quay về yêu giới không lâu”. Cảnh sắc ngoài cửa sổ khiến Diệp Vân giật mình không ngừng.

Khỏi đá xám xịt ven đường kia, bỗng nhiên lại có chân đứng lên, đi về nơi râm mát hơn.

“Đó là cự thạch yêu, thích ngậy gốc ven đường”. Mạc Ly dùng thần thức giải thích với Diệp Vân.

Lúc đi ngang qua một hồ nước, Diệp Vân nhìn thấy có rất nhiều đóa hoa lớn ven hồ vén lá lên, cẩn thận đi tới bên hồ, giống như đang rửa lá dâu.

“Đây là hoa yêu đang nghịch nước”. Mạc Ly tiếp tục làm đủ tư cách của một người thuyết minh.

Bỗng nhiên, xe bị thắng gấp.

“Xảy ra chuyện gì vậy? ! Trừ bớt tiền của ngươì đi bây giờ!” Mộng Tuyết kêu to lên, thiếu chút nữa thì bị đụng đầu nên nàng vội kêu lớn.

“Khách nhân, ta cũng không muốn vậy đâu. Nhưng mà, phía trước có người chặn xe”. Giọng nói oan ức của xe yêu kia vang lên trong xe.

“Chuyện gì?” Mộng Tuyết thò đầu ra, không ngờ vừa mới thò đầu ra, xe yêu kia bỗng nhiên lại di chuyển về bên phải, thiếu chút khiến Mộng Tuyết nhào ra ngoài. Sau đó tiếng vang âm ỉ vang lên, tiếng nằng nề tức giận.

“Ngươi làm cái gì vậy? !” Mộng Tuyết nổi giận thật sự.

“Khách nhân, ngài tự nhìn một chút đi, ta không tránh không được a”. Xe yêu kia vô cùng oan ức.

Mộng Tuyết thờ phỉ phỉ xốc màn xe lên nhảy xuống, lúc thấy được cảnh tượng trước mắt liền hừ lạnh một tiếng. Lại là đám quý tộc nhằm chặn này!

Diệp Vân cũng xuống xe, mọi người đi theo phía sau, nghi hoặc không biết phía trước xảy ra chuyện gì.

P phía trước có mấy chiếc xe dừng lại, một đám yêu vây quanh một chỗ, hình như đang quát roi cái gì đó. Vừa rồi xe yêu né tránh chính là tránh những roi này.

“Là cái đám ruột thịt của thành chủ kia, cả ngày ăn no rừng mỡ không có chuyện làm”. Mộng Tuyết khinh bỉ nhìn đám yêu kia đang quát gì đó “Ta bảo bọn họ tránh ra”. Mộng Tuyết nói xong liền đi tới.

“Này, các ngươì, mở đường ra cho ta”. Mộng Tuyết không khách khí lớn tiếng la hét.

“Ngươi là cái gì ~” Hai chữ ‘này nọ’ còn chưa kịp nói ra, yêu tinh đang quơ roi kia lập tức thay đổi sắc mặt, đổi thành khuôn mặt tươi cười đầy nịnh nọt, “Là đại tiểu thư Băng Tuyết thành sao. Chúng ta lập tức tránh đường”.

“Các ngươì cả ngày ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm? Ở chỗ này chặn đường người ta?” Mộng Tuyết vỗ tay với mọi người phía sau, ý bảo có thể qua rồi, thuận tiện răn dạy đám tiểu yêu này.

“Hi, đại tiểu thư nói rất đúng a”. Tên tiểu yêu cầm roi đầu lĩnh kia vô tội nói, “Ai mà lại thành thói không có việc gì tới nơi này cản đường chứ. Còn không phải là vì sủng vật của thành chủ chúng ta chạy sao, chúng tôi chỉ là đi bắt hẩn lại thôi”.

“Có ai đi bắt như thế sao?” Mộng Tuyết châm chọc chỉ cây roi còn đang rỉ máu trong tay tiểu yêu kia hỏi.

“Ha ha, chúng tôi đây là đang dạy cho cái tên không biết nghe lời này mà thôi”. Tiểu yêu cầm đầu xấu hổ. Cũng không thể để cho chủ nhân biết bọn họ đối xử với sủng vật của hẩn như vậy được.

“Hừ, thực đúng là nhiều chuyện. Ta thấy là các ngươì muốn đánh phát tiết với chủ nhân của mình sau đó mới lại bôi thuốc cho hẩn mang về đi”. Mộng Tuyết liếc mắt một cái liền xuyên thủng ý đồ của tiểu yêu này, sắc mặt tiểu yêu lập tức trở nên khấn trương, mà câu sau của Mộng Tuyết lại khiến hẩn yên lòng, “Chẳng qua, không liên quan tới ta. Các ngươì tránh ra là được”.

“Đa tạ đại tiểu thư giờ cao đánh khề”. Tiểu yêu đứng đầu kia vội vàng mệnh lệnh cho xe yêu của mình tránh đường.

“Phu quân, chúng ta đi”. Mộng Tuyết bám vào tay Diệp Vân, vui vẻ chuẩn bị lên đường.

Diệp Vân nhàn nhạt gật gù đầu, liền chuẩn bị lên xe. Xem ra mang theo nàng ta cũng có chỗ tốt.

Bỗng nhiên một bóng người cấp tốc lao tới, lao thẳng về phía Diệp Vân. Mọi người kinh hãi, đợi đến khi mọi người thấy rõ kẻ tập kích về phía Diệp Vân, thì đều ngây ngẩn cả người.

Là một thiếu niên tuấn mĩ cả người đầy máu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Xà tinh thâm tà

Gục ở bên chân Diệp Vân chính là một thiếu niên nhân loại tuần mỹ! Thoạt nhìn chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi. Thân thể mảnh khảnh, dung mạo tuần mỹ, đôi con ngươi có màu xanh biếc xinh đẹp, vẻ mặt kiên nghị.

Trong mắt Diệp Vân hiện lên kinh ngạc, vì sao ở đây lại có một thiếu niên nhân loại? Diệp Vân bỗng nhiên nhớ lại đoạn đối thoại giữa Mộng Tuyết cùng tiểu yêu kia, nói đây là sủng vật, thiếu niên tuần mỹ này lại là sủng vật của yêu quái?

“Oa, bỏ bàn tay bản thủ của ngươi ra!” Mộng Tuyết la hoảng lên, nhấc chân muốn đá vào bàn tay đang lôi kéo ống quần Diệp Vân của thiếu niên tuần mỹ kia.

Thiếu niên kia nhẫn nhịn chịu một cước này, lại không hề kêu lấy một tiếng, cũng không buông tay, vẫn gắt gao lôi kéo ống quần Diệp Vân.

“Vô liêm sỉ! Bỏ bàn tay bản thủ của ngươi ra”. Nhất thời, đám tiểu yêu kia cũng hồi thần lại vọt lên, kéo kéo, đá đá, Mộng Tuyết cũng dùng chân ra sức đạp lên lưng thiếu niên kia.

Thiếu niên kia không hề xin tha cũng không có buông ta, một đôi mắt xanh biếc cứ bình tĩnh nhìn vào Diệp Vân như vậy, mặc cho lũ yêu kia đá đánh.

Cho dù khi Diệp Vân nhìn thấy sủng vật lại là một thiếu niên nhân loại cũng không có ý định can thiệp hay cứu. Mỗi thế giới đều có nguyên tắc của nó, không thể phá vỡ. Tự như nhân loại cũng có kẻ bắt yêu về làm sủng vật. Vạn vật tuần hoàn, không có lý do gì đi đánh vỡ vòng tuần hoàn này.

Diệp Vân cúi đầu nhìn về mặt quạt cường của thiếu niên trên đất kia, cậu ta vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm Diệp Vân. Không có cầu xin Diệp Vân cứu hần, nhưng cũng không buông tay.

“Tiểu Tuyết, dẫn hần đi theo”. Diệp Vân nhẹ nhàng thờ dài, ý tứ trong mắt thiếu niên kia nàng đọc rõ. Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong đều không lên tiếng, lẳng lặng nhìn tất cả, chờ đợi Diệp Vân ra quyết định.

“Hả?” Mộng Tuyết thu chân mình về, chớp mắt không hiểu ý Diệp Vân là gì, bỗng nhiên biến sắc, “Phu quân, chàng không phải chàng để ý hần đây chứ?”

“Ta sẽ sao?” Diệp Vân tức giận đáp lại một câu.

“A, cũng đúng”. Mộng Tuyết xoa thắt lưng quay đầu lại nói với đám tiểu yêu kia: “Sủng vật này bao nhiêu tiền? Ta mua”.

“A, đại tiểu thư, cái này ~~, thực là làm khó tiểu yêu quá”. Sủng vật này rất được chủ nhân sủng ái.

“Thế nào, sợ ta không mua nổi sao?” Mộng Tuyết trừng mắt như sắp phát hỏa.

“Sao có thể chứ? Đại tiểu thư nhìn trúng là vinh hạnh của hần”. Tiểu yêu xoa xoa mồ hôi trên trán, “Nhưng mà, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?!” Mộng Tuyết tức giận quát lớn, “Ta muốn hần định rồi!” Mộng Tuyết rút cây roi được quấn quanh bên hông ra, quát mạnh về phía tiểu yêu vừa nói chuyện kia.

“A!” Tiểu yêu kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, lại không dám đánh trả, vâng vâng dạ dạ nói, “Vâng, Đại tiểu thư người cứ mang đi đi. Nhưng mà, nếu như chủ nhân tức giận, chuyện này không liên quan tới bọn tôi nha”.

“Cút!” Mộng Tuyết nhìn đáng vẻ lo lắng hãi hùng của tiểu yêu kia, khinh thường quát lại.

“Dạ, đại tiểu thư, cái này, cái này cũng không liên quan gì tới chúng tôi nha”. Tiểu yêu lui về sau, rất sợ lại ăn thêm một roi nữa.

“Tiền này cho các ngươi, về nói là ta mang đi, chủ nhân các ngươi cũng không dám nói gì”. Mộng Tuyết vênh vào tự đắc hừ lạnh một tiếng, không kiên nhẫn phát tay, “Được rồi, các ngươi đều cút đi”.

“Đại tiểu thư, bạc này chúng tôi cũng không dám thu đâu, nếu như chủ nhân hỏi, chúng tôi dám đương không nổi”. Tiểu yêu kia nào dám nhận tiền của Mộng Tuyết, nếu nhận rồi mà để chủ nhân tra ra được. Ai mà dám tự chủ trương bán sủng vật của hần chứ.

“Bảo ngươi nhận thì cứ nhận đi, đừng có nói nhiều lời vô nghĩa như thế nữa đi”. Mộng Tuyết hừ lạnh một tiếng ném tiền lên người tiểu yêu kia, “Mau cút đi!”

Tiểu yêu dẫn đầu nom lớp lo sợ nhặt lấy bạc, vội vàng xoay người cùng với mấy tiểu yêu khác lên xe yêu rồi đi.

Xung quanh yên tĩnh lại. Mộng Tuyết chán ghét nhìn cậu thiếu niên cả người đầy máu kia: “Ta không muốn ngồi cùng một xe với hần”.

“Ngươi muốn chạy theo phía sau xe?” Diệp Vân hỏi lại.

“Mới không cần!” Mộng Tuyết nhú mày, nhìn cậu thiếu niên nhân loại cả người đầy máu kia, đáng về này của hắn cũng không có khả năng chạy theo phía sau xe ngựa được. Mộng Tuyết bĩu môi: “Vừa rồi quên không hỏi bọn chúng thuốc chữa thương”.

“Muốn cũng vô dụng, cũng chỉ có thể chữa khỏi được những vết thương ngoài da, nhưng những vết thương bên trong căn bản không thể khép lại”. Mạc Ly thân nhiên nói một câu. Mộng Tuyết không khỏi liếc nhìn Mạc Ly, trong lòng suy đoán không biết hắn là ai. Lại có thể biết được loại thuốc trị thương trong giới quý tộc kia. Bất kể bị thương nặng thế nào, chỉ cần xoa thuốc kia, vết thương bên ngoài sẽ lập tức khỏi hẳn, làn da giống như chưa từng bị thương vậy. Nhưng mà, bên trong vết thương đó lại không hề tốt hơn chút nào. Thường thì dùng loại thuốc kia, chỉ càng khiến thân thể thêm suy sụp. Đám quý tộc biến thái kia cũng mặc kệ những điều này, miễn là bọn họ có thể đùa bỡn trên làn da bóng loáng của sủng vật là được.

Diệp Vân nhìn nhìn về mặt quái cường của thiếu niên kia, ngồi xổm người xuống, từ trong túi đựng đồ móc ra bí thuốc của Thanh Sơn nhét vào miệng cậu. Thiếu niên cũng không hề do dự chút nào, một hơi liền nuốt xuống.

Diệp Vân nhìn động tác của cậu ta, khóe miệng hiện lên một nụ cười khó hiểu: “Ngươi không sợ ta cho ngươi ăn độc dược hay xuân dược sao?”

Diệp Vân vừa dứt lời, Mộng Tuyết lại biến sắc đầu tiên: “Phu quân, chàng, chàng cho hắn ăn xuân dược?”

Thiếu niên kia không nói được một lời, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Diệp Vân nhìn bộ y phục rách nát của thiếu niên kia, thờ dãi, lấy một bộ y phục từ trong túi đựng đồ ra: “Thay đi. Tự mình rửa lấy vết thương. Cho ngươi thời gian nửa nén hương”. Diệp Vân cầm quần áo đặt xuống bên người thiếu niên kia, búng nhẹ ngón tay, trên mặt đất liền kết xuất ra một kết giới hình cái bồn, Diệp Vân lại nhẹ nhàng phát tay, trong kết giới xuất hiện đầy nước trong suốt.

“Oa, phu quân, chàng thật là lợi hại”. Mộng Tuyết ở một bên kinh ngạc vui sướng kêu lên, liền ôm lấy cánh tay Diệp Vân, “Sao chàng làm vậy được? Dạy cho ta đi, làm thế nào vậy”, Diệp Vân về mặt lạnh nhạt: “Chúng ta đến ven đường nghỉ ngơi đi, thuận tiện chờ hắn”.

“Phu quân, rốt cuộc chàng là yêu quái gì vậy? Ngay cả ta cũng không thể nhìn ra nguyên hình của chàng nữa?” Mộng Tuyết đi theo bên người Diệp Vân líu ríu nói, “Rốt cuộc thì chàng là yêu quái gì vậy?”

Thanh Long nhìn Mộng Tuyết nói liên hồi không ngừng, cúi đầu nói: “Lại còn có người so với ta còn nhiều lời hơn”. Dọc theo đường đi Thanh Long đều thành thật rất nhiều, chủ yếu là mỗi lần muốn mở miệng, nhưng trong lúc vô ý lại nhìn thấy đôi mắt sâu kín của Thủy Kỳ Lân, lời vừa đến bên miệng liền nuốt xuống.

Thiếu niên kia ở bên cạnh tẩy rửa vết thương, mỗi một vết roi đều sâu vô cùng, nhưng cậu ta cũng không hề kêu lấy một lời, cũng không có nhú mày, chỉ yên lặng rửa vết thương.

Diệp Vân liếc mắt nhìn qua thiếu niên kia một cái, đôi con ngươi xanh biếc kia rất lạnh, tựa như không hề tức giận chút nào. Thế nhưng, Diệp Vân thấy rõ ràng, khi thiếu niên kia chạm mắt với mình trong mắt hắn trở nên sáng bóng. Ẩn sâu trong đó như là khát vọng.

“Chủ nhân, đôi mắt của đứa bé kia nhìn ta khiến ta có chút nao núng. Có cảm giác như nó có thể nhìn thấu con người của người vậy”. Bạch Hổ ngồi xổm trên vai Diệp Vân nhỏ giọng nói.

“Dừng, đồ con mèo gan con chuột này”. Mộng Tuyết chen vào nói khinh bỉ nhìn Bạch Hổ, “Mới có chút vậy đã sợ hãi? Sau này gặp phải nguy hiểm không phải là ngươi sẽ chạy rất xa sao, bỏ lại phu quân của ta. Sớm cút đi là tốt rồi”.

Bạch Hổ tròn trắng mắt Mộng Tuyết, cũng lười phản bác lại nàng.

Thiếu niên kia đã thay ra quần áo rách nát, mặc vào quần áo của Diệp Vân, vết thương đầy người nhìn thấy mà ghê người, quần áo của Diệp Vân có chút lớn quá khổ, nhưng lại tạo nên một cảm giác khác. Xinh đẹp khiến người ta phải thương tiếc.

“Lên xe”. Diệp Vân nhàn nhạt nói câu, mọi người lên xe, thiếu niên kia đi ở phía sau cùng, khi cậu ta vừa muốn bước lên xe, vết thương trên người bị toạc ra đau đớn, thiếu niên khẽ nhú mày, lại không hề hé răng. Một bàn tay thon dài trắng nõn xuất hiện trước mặt cậu, thiếu niên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, liền thấy về mặt hồ hững của Diệp Vân. Thiếu niên cắn răng, túm lấy bàn tay Diệp Vân, Diệp Vân nhẹ nhàng lôi kéo, kéo hắn lên xe. Trong xe yên tĩnh, không ai nói chuyện.

“Tên”. Bỗng nhiên Diệp Vân nhàn nhạt mở miệng...

Thiếu niên ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Diệp Vân nói: “Không có”.

“VẬY sau này ngươi gọi là Vô Danh”. Diệp Vân thuận miệng nói câu. Trong đôi mắt xanh biếc của cậu ta xuất hiện một tia sáng, gạt gạt đầu.

Mà mấy tiểu yêu kia cũng đã về tới Hòa Tiêu thành, vào một tòa đại trạch hoa lệ.

Tiểu yêu dẫn đầu nom lớp lo sợ đi đến căn phòng lớn nhất kia, mãi một lúc mới do dự mở miệng: “Chủ nhân, chúng nô tài đã trở về”.

“A, Có mang Tiểu Lục về cho ta hay không?” Bềng trong vang lên một giọng nói âm hiểm.

“Chủ, chủ nhân ~ Tiểu Lục, bị, bị đại tiểu thư Băng Tuyết thành, đoạt đi rồi”. Tiểu yêu lấy hết dũng khí lắp bắp phun ra những lời này.

Trong phòng không còn động tĩnh gì nữa. Tiểu yêu thấp thòm bất an đứng ở cửa.

Bỗng nhiên, cánh cửa bị bật ra, lộ ra một chiếc mòm lớn toàn máu. Tiểu yêu đứng ở cửa kia ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp liền bị nó nuốt vào.

“Phé vật”. Một giọng nói khàn khàn phát ra từ chiếc mòm to như chậu máu kia, một con măng xà màu xanh lá cây thật lớn trườn từ cửa ra, sau đó biến hóa nhanh chóng, biến thành một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ, chỉ là trên khuôn mặt tuấn mỹ kia lại là một đôi mắt âm ngoan, tỏa ra ánh sáng màu lục yếu ớt.

“Vậy con mèo yêu kia đâu? Đi về phía nào rồi?” Xà tinh khàn khàn hỏi. Trong lòng cũng nghi hoặc, chưa từng nghe nói mèo yêu ở Băng Tuyết thành kia có ham mê này, ham mê của nàng ta chính là dùng roi quát người đến chết đi mới đúng.

“Chủ nhân, đi, đi về phía ngoài thành, đang trên đường đến Xích Viêm thành”. Một tiểu yêu đứng ngoài sân nom lóp lo sợ trả lời.

“Vô liêm sỉ!” Xà tinh biến sắc. Thành chủ của Xích Viêm thành hẳn hiểu rõ nhất. Cũng là xà tinh, là một nữ yêu xinh đẹp tốt cùng, thích nhất chính là thu thập mỹ nam. Tiểu Lục của mình mà đi đến thành kia thì đừng nghĩ đến chuyện trở về nữa.

“Đi đất Phi Vũ tới cho ta”. Sắc mặt xà tinh khó coi đến cực điểm, chỉ có ngồi trên Phi Vũ thú mới có thể đuổi theo bọn họ được.

“Nhưng mà, chủ nhân, Phi Vũ thú hôm qua vừa mới sinh con”. Tiểu yêu khiếp đảm đáp lại một câu.

“Đi đất tới cho ta!” Xà tinh nhaoáng lên một cái, há to mồm một ngụm liền cắn nuốt tiểu yêu đang nói chuyện kia, độc tố màu đen theo vết thương bị cắn chảy vào làn da, trong nháy mắt thân thể tiểu yêu kia trở nên đen nhánh, hơi hơi run rẩy liền chết đi.

Mấy tiểu yêu khác thấy vậy hai chân phát run, nhìn đôi con người sâu thẳm của xà tinh, vội vàng xoay người chạy về phía khác đi đất Phi Vũ thú tới.

Rất nhanh, Phi Vũ thú liền được đất tới. Phi Vũ thú cũng không lớn, chiều dài chỉ khoảng ba bốn thước, thể nhưng tốc độ rất nhanh, dáng người cũng rất linh hoạt, ở yêu giới là một phương tiện đi lại hơi hiếm, thường thường chỉ có quý tộc cùng với yêu có tiền mới có thể có Phi Vũ thú như vậy. Mặc dù trong tên có một chữ ‘Vũ’, nhưng trên người yêu thú này lại không có một cọng lông chim. Trên thân thể mạnh mẽ cơ bắp rắn chắc, hai đôi cánh thịt mở rộng ra ước chừng dài khoảng bốn năm thước. Trước ngực có một chiếc túi như của chuột túi. Thông thường Phi Vũ thú sẽ đem thứ gì mà mình vừa ý để vào đó. Mà Phi Vũ thú cái sẽ đem con của mình giấu ở trong túi. Lúc này, Phi Vũ thú trước mặt xà tinh kia có vẻ yếu ớt, trong chiếc túi trước ngực nó là một tiểu Phi Vũ thú vừa mở mắt.

“Đi”. Xà tinh đi tới cười lên, nhận lấy dây cương tiểu yêu dâng lên, vừa kéo mạnh một cái, Phi Vũ thú liền kêu lên một tiếng thống khổ, xông lên bầu trời. Trên mặt đất đám tiểu yêu nhìn hình ảnh dần dần biến mất trên không trung, lại nhìn nhìn tiểu yêu toàn thân biến thành màu đen trên mặt đất, yên lặng nâng thi thể tiểu yêu vừa chết kia đi. Những tiểu yêu pháp lực thấp kém như bọn họ, sống chết cũng không thể do chính mình quyết định. Còn có Phi Vũ thú kia, sợ là hôm nay chính là đại nạn của nó.

A a ô ô, Phi Vũ thú dưới thân xà tinh phát ra tiếng kêu thống khổ.

“Bay nhanh lên cho ta!” Xà tinh ra sức giật dây “Chậm chạp nữa ta nuốt thẳng nhai con của ngươi!”

Phi Vũ thú nghe thấy vậy, liền dốc sức vỗ đôi cánh của mình lao về phía trước. Tiểu yêu đi đường trên mặt đất chợt thấy đầu ướn nhẹp, tiểu yêu đưa tay sờ sờ đầu mình, lại nhìn nhìn trời: “Trời mưa ?” Lại nhìn nhìn chất lỏng trên tay mình, ngây ngẩn cả người, dịch thể màu đỏ, đều là máu. Tiểu yêu ngẩng đầu nhìn con đường phía trước, dọc theo đường đi tất cả đều là máu.

Dưới thân Phi Vũ thú không ngừng chảy ra máu đỏ tươi, một đường đều là máu. Mà xà tinh kia lại không hề thương tiếc chút nào. Đối với hắn mà nói, Phi Vũ thú mất có thể dùng tiền mua được, mà một nhân loại cực phẩm như Tiểu Lục, sẽ không tìm đâu được nữa.

“Nhanh hơn nữa cho ta!” Xà tinh bỗng giật mạnh dây cương thúc giục. Phi Vũ thú phát ra tiếng kêu thống khổ, nhưng vì tiểu Phi Vũ thú mới sinh, chỉ đành liều mạng bay về phía trước.

Cuối cùng, một chiếc xe yêu không giống những chiếc xe khác đập vào mắt xà tinh. Xe yêu rất lớn, mà chủ yếu là vì bên trong xe tỏa ra hương vị của Tiểu Lục của hắn.

“Hạ xuống, ngăn cản bọn họ lại cho ta”. Xà tinh vung dây cương lên, chỉ huy cho Phi Vũ thú vọt tới phía trước chiếc xe kia. Phi Vũ thú cũng không nhịn được nữa, xiêu xiêu vẹo vẹo hạ xuống mặt đất. Bởi tốc độ quá nhanh nên không thể dừng lại bình thường được, thân thể ma sát trên mặt đất. Xà tinh nhẹ nhàng nhảy xuống, vứt bỏ Phi Vũ thú. Phi Vũ thú phát ra tiếng kêu thống khổ, thân thể bị trượt đi một đoạn dài mới dừng lại. Chân cũng đã bị mài nát, trên mặt đất là một vết máu thật dài. Phi Vũ thú vẫn cố gắng nâng bộ ngực lên, tránh cho tiểu Phi Vũ thú bên trong túi bị thương. Tiếng động lớn như vậy tất nhiên là khiến cho mọi người trong xe chú ý tới. Xà tinh chặn ở phía trước, lạnh lùng nhìn về phía xe yêu, xe yêu vội vàng phanh lại, ngừng lại.

“Là ai chặn ở phía trước?” Mộng Tuyết hồn hồn nhảy xuống, căm tức nhìn người phía trước.

“Đại tiểu thư Băng Tuyết thành, xin cô hãy trả lại sủng vật của ta!” Xà tinh khinh thường nhìn Mộng Tuyết, lạnh lùng nói một câu.

Mọi người ở trong xe hiển nhiên cũng nghe được, Diệp Vân thấy rõ trong đôi mắt xanh lục của Vô Danh ngời trước mặt nổi lên một tia cừ hận.

Mộng Tuyết còn chưa kịp nói chuyện, Diệp Vân đã vén màn xe lên, lạnh nhạt nói: “Nếu chúng ta không trả thì sao?”

“Ngươi là ai? Ta đang nói chuyện cùng đại tiểu thư, ngươi dám xen mồm vào?” Xà tinh vừa thấy Diệp Vân liền biết cũng không phải là quý tộc gì, dĩ nhiên là sẽ không khách khí.

“Hắn là phu quân của ta!” Mộng Tuyết quát lạnh, “Ngươi nói chuyện khách khí chút”.

“Ha ha, đại tiểu thư thật đúng là độc đáo, thích yêu quái có ham mê đặc biệt như vậy làm phu quân sao?” Xà tinh ha hả cười lạnh, giọng điệu chanh chua khiến sắc mặt Mộng Tuyết đại biến.

“Ngươi nói káo, phu quân của ta mới không biến thái buồn nôn như nhà ngươi”, Mộng Tuyết giận dữ, lớn tiếng rống giận với xà tinh.

“Vậy thì trả lại sủng vật cho ta”. Xà tinh mặt hầm hầm, lạnh lùng nói.

“Ngươi, tai có vấn đề sao?” Diệp Vân cười lạnh nhạt bước xuống xe, lời này khiến Mộng Tuyết đang chú ý cũng ngưng ngẩn, không rõ Diệp Vân có ý gì.

“Không có”. Xà tinh khó hiểu.

Mọi người trên xe cũng xuống, chỉ có Vô Danh núp trong góc xe không dám đi ra. Mà xe yêu rõ ràng cảm nhận được Vô Danh đang run nhè nhẹ.

“Vừa rồi ta cũng đã nói rất rõ ràng, không trả”. Diệp Vân nhàn nhạt cười rộ lên, “Đã nói không trả ngươi còn nói mấy lời vô ích này làm gì, không phải là tai ngươi có vấn đề thì là gì?”

“Ha ha, thì là kẻ ngu ngốc chứ sao”. Thanh Long cười ha hả.

Thủy Kỳ lân liếc mắt Thanh Long, Thanh Long lập tức ngừng miệng, tiếng cười cũng liền im bật. Bạch Hổ thu tất cả màn này vào mắt, trong lòng vui sướng muốn chết, cuối cùng cũng có người có thể khắc chế Thanh Long đáng ghét này.

Mộng Tuyết cũng cười ha hả lên, đi tới ôm lấy cánh tay Diệp Vân, vẻn cầm lên: “Có nghe hay không? Không trả, mau cút đi!”. Nháy mắt sắc mặt xà tinh vô cùng khó coi, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lục sâu thẳm, hung hăng nhìn chằm chằm Mộng Tuyết âm trầm nói: “Đừng tưởng rằng ngươi là đại tiểu thư Băng Tuyết thành mà ta sợ ngươi. Xưa nay giữa các thành nước giếng không phạm nước sông, hôm nay ngươi muốn đi đâu khơi mào tranh chấp có phải không?”

“Ngươi nói đúng!”. Mộng Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ ngươi không biết, cầu hùng Thính Phong của các ngươi đã bị băng hữu của phu quân ta đánh cho rằng cũng không tìm thấy sao. Ngươi cũng chỉ là một con rắn nhỏ, còn dám ở trước mặt ta làm càn?”. Đáng vẻ vênh vênh vào vào của Mộng Tuyết khiến xà tinh vừa tức vừa giận, mà khi nghe đến Thính Phong lại bị yêu quái trước mắt đã bại, ngoài khó tin ra cũng có một chút run sợ.

“Đó là sủng vật của ta!” Xà tinh nghĩ tận lực tránh phải động thủ mà tìm về sủng vật của mình.

“Thì làm sao? Ta nói không trả”. Diệp Vân trêu chọc nhướn mày, bỗng nhiên thấp giọng nói với Mộng Tuyết, “Không trả cho hắn, hắn có thể đến chỗ tên thành chủ kia cáo trạng ảnh hưởng quan hệ hai thành các ngươi hay không?”

Mộng Tuyết hơi suy nghĩ một chút, gật gật đầu: “Sẽ. Dù sao hắn cũng là thân thích của thành chủ Hòa Tiêu thành. Hơn nữa có thể lão cầu kia sẽ phái người truy đuổi chúng ta”.

Diệp Vân thì có điểm không hiểu, thành chủ kia là cầu yêu, còn tên này là xà tinh, sao có thể là thân thích được nhỉ?

“Vậy thì giết hắn”. Diệp Vân cúi đầu cười bên tai Mộng Tuyết nói ra quyết định của mình. Hiển nhiên diệt trừ hậu hoạn là cách tốt nhất. Nàng cũng không muốn rước lấy phiền phức.

Mộng Tuyết nhìn Diệp Vân trừng lớn mắt, sau đó trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng vui mừng: “Đúng, phu quân, giết hắn là xong hết mọi chuyện. Nếu tên biến thái này có chết thì tiểu yêu trong phủ hắn cũng không dám nói gì, tất cả sẽ đều chạy trốn. Mới không có người giúp hắn đi mật báo. Nếu như một mình ta, ta lại không giết được hắn”.

“Các ngươi thì thăm cái gì!” Xà tinh trong lòng có chút bất an.

“Chúng ta đang bàn đưa hắn trả lại cho ngươi”. Diệp Vân lộ ra một nụ cười sáng lạn, xà tinh nhìn mà trong lòng càng bất an.

Ngay sau đó mặt hắn nhoáng lên một cái, Diệp Vân đã nắm chặt Nguyệt Luân xuất hiện trước mặt xà tinh, vung tay lên tàn nhẫn bỏ xuống.

“A!”. Xà tinh vội vàng lui về phía sau đi, hắn không thể nào mà ngờ rằng yêu tinh trước mắt không nói gì đã ra tay đánh lên mình.

“Ngươi muốn làm gì? Ta là người nhà của thành chủ đó”. Xà tinh mở miệng nói chuyện, trước mắt lại là Diệp Vân cả người đầy sát khí khiến người ta kinh hãi. Xà tinh chật vật lui về phía sau, đứng lại sau đó kêu to: “Mèo yêu, chẳng lẽ ngươi muốn hai thành tranh chấp sao?”.

“Giết ngươi xong thì ai biết nữa đâu?”. Mộng Tuyết ha hả cười lớn. Xà tinh trong lòng kinh hãi, giờ hắn mới hiểu được mèo yêu trước mắt quả thật là muốn giết hắn. Nếu như lời của mèo yêu là thật, trong nhóm này có yêu có thể đánh bại Thính Phong, vậy thì mình tuyệt đối không phải đối thủ của bọn họ.

Nghĩ đến đây, trong đầu xà tinh nổi lên một ý nghĩ.

Trốn!

Diệp Vân đương nhiên là đã nhìn thấu cách nghĩ của xà tinh, quay đầu nhìn lại mấy nam nhân bằng sơn phía sau tức giận quát: “Còn nhìn cái gì nữa. Mấy người chết hết rồi sao, không biết đi lên giúp à”.

Mọi người sắc mặt khác nhau, rõ ràng một mình Diệp Vân có thể dễ dàng đối phó, thế mà hắn còn la lên như vậy.

Lạc Tâm Hồn về mặt không biểu cảm rút kiếm của mình xông tới, Bạch Hồ nhẹ nhàng múa vuốt vọt lên, Thanh Long cũng bay tới, Đoàn Dật Phong giật mình, cuối cùng cũng rút kiếm xông tới.

“Các ngươi! Đề tiện vô sỉ!” Những lời này cũng là lần đầu tiên xà tinh thốt ra khỏi miệng, thông thường đều là người khác nói hắn như vậy.

“Tốt, ha ha, lấy nhiều hiếp yếu, ta thích nhất”. Mộng Tuyết vỗ tay vui sướng kêu.

“Không đúng, cái này gọi là sách lược”. Diệp Vân vô sỉ sửa chữa .

“Vâng vâng, phu quân, chàng nói đúng”. Mộng Tuyết cũng rút cây roi quần bên hông mình ra, nhẹ nhàng cười thương hại nhìn xà tinh.

“Mèo yêu, ngươi, như ngươi vậy ~ “. Xà tinh vốn muốn nói nàng ta dám làm như vậy nhất định sẽ gây ra tranh chấp giữa hai thành, nhưng mà nhớ lại là bọn họ muốn diệt khẩu nên lời vừa đến bên miệng đành sửa lại, “Ta, ta không cần sung vật của ta nữa là được chứ gì?”

“Hắc hắc, chậm”. Mộng Tuyết nhẹ nhàng cười, vung roi liên mạch mẽ xông lên. Xà tinh vội vàng trốn sang bên cạnh, nhưng bên cạnh lại có Bạch Hồ giương nanh múa vuốt cản một chân hắn. Xà tinh vội vàng lẩn một vòng ngay tại chỗ, lẩn sang một bên. Nhưng mà nghênh tiếp hắn là thanh kiếm lóe lên hàn quang của Lạc Tâm Hồn.

“Ta liều mạng với các ngươi”. Xà tinh nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh chóng biến hình, biến thành một con mãng xà lục sắc thật lớn.

Ngay sau đó, xà tinh thống khổ há to miệng, Đoàn Dật Phong đã thuận di đến phía sau lưng hắn, về mặt hồ hững chém đứt đuôi của hắn. Xà tinh thống khổ chưa kịp hô thành tiếng, thì một tảng đá lớn bị nện vào trong miệng hắn, khiến thanh âm còn chưa kịp phát ra đã im bật. Xà tinh đau đớn lẩn sang một bên, trốn! Mau nhanh trốn, rốt cuộc đám yêu này là ai? Chui ra từ chỗ nào? Vì sao hắn chưa từng nghe nói về yêu quái nào mạnh mẽ như vậy? Phi Vũ thú đâu? Mau đến chỗ Phi Vũ thú kia, cười lên Phi Vũ thú là có thể chạy trốn. Xà tinh phát huy toàn bộ sức lực, liều mạng lủi đến nơi Phi Vũ thú đang đứng. Nhưng mà, Phi Vũ thú lại không còn có hơi thở.

Phé vật! Xà tinh tuyệt vọng mắng trong lòng.

“Nhanh”. Lạc Tâm Hồn nhàn nhạt nói một tiếng, kiếm trong tay vung lên bỏ xuống, đầu rắn cùng thân rắn liền tách ra nguyên vẹn, khi tách ra, không hề có bất kỳ vết máu nào. Đơn giản là bởi tốc độ của Lạc Tâm Hồn quá nhanh. Ngay sau đó, máu tươi phun ra như suối.

Xà tinh hơi hếch cằm lên, còn chưa chết đi. Đoàn Dật Phong cũng vung tay lên, chém xà tinh ra làm bảy mảnh. Xà tinh cuối cùng cũng bất động. Chỉ là đôi mắt lục sắc thật to kia vẫn không ngừng trừng về phía trước, chết không nhắm mắt. Cho đến khi chết hắn vẫn không rõ, từ lúc nào mà yêu giới xuất hiện yêu quái mạnh như vậy.

“Xà đảm là thứ tốt đấy”. Lạc Tâm Hồn đi lên phía trước chăm chú nhìn thi thể của xà tinh, sau đó quay đầu nói với Diệp Vân, ” Ngươi muốn ăn không?”

“Ngươi buồn nôn! Muốn ăn thì tự ngươi ăn đi!” Diệp Vân run run, nhìn đáng vẻ khi chết dữ tợn của xà tinh, lại nghĩ tới việc ăn một bộ phận trên thân thể hắn, buồn nôn muốn chết.

“Nội đan, lấy nội đan của người này ra”. Mộng Tuyết nhảy nhót một bên. Trong thế giới yêu giới này, yêu quái gặp phải kẻ mạnh hơn so với mình sẽ chạy trốn, gặp được kẻ nhỏ yếu hơn mình sẽ ăn tươi nuốt sống, đây chẳng qua là chuyện vô cùng bình thường. Chỉ có ở trong thành, mới nhất định phải tuân thủ các quy củ thành chủ đưa ra.

Diệp Vân nhú mày nhìn một đồng thịt hồng hồng lục lục trước mắt, lấy nội đan, thật là buồn nôn . Lúc này, Diệp Vân hơi nghiêng đầu, liền thấy Vô Danh chẳng biết là xuống xe từ bao giờ. Vô Danh bình tĩnh đứng trước thi thể của xà tinh, thân thể hơi run run.

“A a a a!” Bỗng nhiên Vô Danh giống như là nổi điên, nhặt tảng đá bên đường điên cuồng đập về phía thi thể chết không nhắm mắt của xà tinh kia. Một lần, hai lần, ba lần...

Màu trắng cùng màu đỏ vàng tung tóe khắp nơi. Văng lên người Vô Danh, trên mặt của hắn, hắn lại hoàn toàn không có chút cảm giác gì.

Mọi người lặng lẽ nhìn một màn trước mắt không nói gì, cũng không hề có động tác gì.

Một lúc lâu sau, Vô Danh thở phì phò dừng tay, vết thương trên người lại rách ra lần thứ hai, nhiễm đỏ quần áo trên người hắn.

Chậc ~ Diệp Vân có chút buồn bực nhìn bộ quần áo đã ô uế kia, lạnh lùng mở miệng, “Không muốn bị ức hiếp nữa thì hãy trở nên mạnh mẽ, giống như ngươi chỉ biết trả thù trên một cỗ thi thể như vậy thì vĩnh viễn sẽ bị khi nhục”.

Vô Danh chợt xoay người, đôi con ngươi xanh biếc nhìn chăm chăm Diệp Vân.

“Làm cái gì đấy, ngươi suy nghĩ đi, phu quân của ta nói có cái gì không đúng?” Mộng Tuyết nhìn đôi mắt xanh biếc của Vô Danh lóe lên tia sáng, trong lòng không khỏi có chút sợ. Bỗng nhiên lại cảm giác mình thực buồn cười, sao lại có thể sợ một nhân loại sùng vật không có cái gì chứ?

“Dạy ta, làm cho ta trở nên mạnh mẽ”. Tiếng nói Vô Danh nhẹ nhàng, lại có quyết tâm cùng sức mạnh vô tận.

Mọi người vẻ mặt khác nhau, đều nhìn Diệp Vân, xem hắn trả lời ra sao.

“Có thể, đầu tiên lấy nội đan của nó ra. Dù sao quần áo ngươi cũng đã bẩn”. Không ngờ Diệp Vân một lời liền đồng ý, tựa như đồng ý một chuyện gì đó không hề quan trọng, sau đó lại tùy ý bảo Vô Danh đi lấy nội đan. Vô Danh không hề nói một lời, xoay người đi tới thì thể khiến người ta buồn nôn kia, cẩn thận tìm nội đan trong thi thể xà tinh.

Không khí dường như đông lại, mọi người đối với hành vi của Diệp Vân không hề nói gì.

Một lúc lâu, Vô Danh cả người bắn thiu đứng lên, trên tay là nội đan tản ra màu xanh lục yếu ớt, đến gần Diệp Vân, đưa tới trước mặt Diệp Vân.

Mộng Tuyết nhìn chăm chăm vào nội đan kia, phải biết rằng, nếu ăn nội đan vào, mình có thể hấp thụ hơn một nửa công lực của xà tinh a.

“Ngươi giữ lấy”. Diệp Vân nhàn nhạt nói, sau đó nhìn Mộng Tuyết nói, “Ngươi đã mạnh đến thế rồi, còn muốn ăn sao?”

“A, phu quân?”. Mộng Tuyết thấy Diệp Vân nói ra tâm tư của mình, liền thẳng thắn đứng dậy nói, “Cho ta nha, ta ăn vào có thể đề cao tu vi thật nhiều”.

“Vậy để cho Vô Danh ném vào, ngươi lại đi tìm”. Diệp Vân vẻ mặt không chút biểu cảm nói câu, “Ai tìm được thi của người đó, phu quân, chàng thật đáng ghét!” Mộng Tuyết lui lại, lại quay đầu nhìn lại cổ thi thể khổng lồ đến buồn nôn kia, sợ run cả người, “Ta không cần nữa là được chứ gì”.

“Đi rửa sạch rồi quay lại”. Diệp Vân chỉ vào hồ nước bên ven đường không xa.

Vô danh không nói gì, thu nội đan, nghe lời đi về bên hồ.

“Thành sau, có vấn đề gì không?” Diệp Vân ngồi xuống tảng đá ven đường, nhìn nhìn sắc trời đang dần tối xuống, thuận miệng hỏi Mộng Tuyết.

“Hắc hắc. Thành sau, tất cả các ngươi đều phải che mặt mà đi qua”. Mộng Tuyết vẻ mặt đáng khinh nhìn đám người Diệp Vân.

“Vi sao?” Thanh Long bay đến trên vai Diệp Vân, sau đó nhỏ giọng thì thầm, trong giọng nói mang theo ai oán vô tận, “Tiểu Vân Vân, đói bụng rồi, cho ta trái táo đi. Chủ nhân gạt ta, nói đến yêu giới hỗ trợ thì mỗi ngày sẽ cho ta hai trái táo, hiện tại ngay cả bóng một quả táo ta cũng không có thấy”.

Diệp Vân thuận tay lấy một quả ra đưa cho Thanh Long, nhìn Mộng Tuyết chờ nàng nói nốt câu kế tiếp.

“Thành chủ Xích Viêm thành, là con rắn. Bà ta trời sanh tính tình thâm tà vô cùng, thích nhất là noi noi suu tầm mỹ nam, vì cái này mà kết thù kết oán không ít với những thành chủ khác. Nhưng mà bà ta vẫn luôn làm theo ý mình, cả ngày ở trong thành hàng đêm sinh ca”. Mộng Tuyết nhú mày, đáng khinh nhìn mọi người, “Các ngươi đều tuấn mỹ như thế, vừa đến cửa thành sẽ liền bị bắt bớ với xà yêu kia. Đến lúc đó à sẽ bắt các ngươi đi chà đạp hàng đêm”.

“A”. Diệp Vân quay đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của mọi người, không thể phủ nhận, Mộng Tuyết nói vô cùng có đạo lý. Để cho người dám tà nhìn thấy nhóm người bọn họ, không ăn sống nuốt tươi mới là lạ.

“Vậy đều che mặt đi qua là được chứ gì”. Diệp Vân tùy ý nói xong sau đó quay đầu nhìn Vô Danh bên bờ hồ. Cả người bắn đến rồi tỉnh rồi mù, đang cời quần áo trên người tẩy rửa.

“Thanh Long, đi, đem quần áo này đưa qua đó”. Diệp Vân tiện tay lấy một bộ quần áo vắt lên đuôi Thanh Long.

Thanh Long còn đang gặm táo, liền bay về phía bên kia.

Vô Danh đang rửa vết máu trên người cùng trên quần áo, chợt nghe thấy tiếng a ô trầm thấp. Theo thanh âm mà nhìn, liền thấy là phát ra từ phía Phi Vũ thú bên kia. Đứng dậy, đi đến nơi phát ra thanh âm đó, liền thấy một Phi Vũ thú to khoảng bàn tay đang ôm lấy cổ của Phi Vũ thú đã chết, vừa mổ vừa phát ra tiếng a ô thể lương.

“Nó đã chết, theo ta đi”. Vô Danh đi lên phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy Phi Vũ thú nhỏ nhỏ kia! Cẩn thận ôm vào trong lòng.

“Quần . . . áo, chạy cái gì mà chạy?” Thanh Long cắn táo nói. Lời nói hàm hồ, đem quần áo đặt trước mặt Vô Danh.

Đôi khi Vô Danh mặc quần áo sạch sẽ ôm theo tiểu Phi Vũ thú xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người chuẩn bị lên đường.

Lúc tới trước cửa Xích Viêm thành, đã là buổi tối.

Bóng đêm mịt mù, mọi người che mặt vào thành.

“Tìm một cái khách sạn, ở lại một đêm, ngày mai sẽ đi”. Mèo yêu ngáp một cái, kéo tay Diệp Vân vào thành, tìm một khách sạn trên đường lớn.

“Ở giữa kia”. Mộng Tuyết chỉ vào một cây đại thụ treo đầy phòng gỗ trước mặt. Cảnh lá đâm ra bốn phía, cảnh sắc xinh đẹp, trên ngọn cây khắp nơi là phòng gỗ. Trên thân cây treo đầu những hạt châu phát sáng. Mọi người nghi ngờ nhìn phòng trọ tựa như lồng chim kia, bỗng một ít cành lá hơi hơi giật mình. Mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng mọi người đều có thể xác định thân cây kia vừa động

Khách sạn kia là sống, là một gốc cây thụ yêu!

Đẩy cửa ra, cảnh tượng bên trong ngăn nắp sạch sẽ. Bên quầy là một ông lão mặt có rãnh cây đang lơ mơ buồn ngủ.

“Chường quầy, chúng ta thuê năm gian phòng đất. đưa lên một ít thức ăn nữa”. Mộng Tuyết hết sức phấn khởi vút một thỏi bạc lên quầy, đánh thức thụ yêu đang ngủ gật kia.

“Dạ. được. Đi lên đi, vẫn còn phòng đấy ạ. Đóng cửa lại chỉ có thể mở từ bên trong, không có người quầy rầy. Ăn uống tại trong phòng”. Thụ yêu nhận lấy bạc nói mấy câu như vậy lại bắt đầu gà gật.

“Sao lại chỉ là năm gian phòng, người biết đếm không vậy?” Bạch Hồ hừ hừ nói.

“Đi thôi, đương nhiên là ta cùng phu quân một phòng rồi”. Mộng Tuyết ôm lấy cánh tay Diệp Vân cao hứng nói, “Sáng sớm mai dậy sớm một chút. Sớm khởi hành. Phu quân, chúng ta đi ngủ đi”.

“Người muốn chết”. Bạch Hồ nổi giận, vung trào tới.

“Con mèo chết tiệt này!” Mộng Tuyết cũng vurun chân cùng Bạch Hồ đánh thành một đồng, trong miệng không ngừng mắng, “Người là con mèo đoạn tụ chết tiệt! Người rõ ràng là mèo đực, cả ngày cướp phu quân với ta!”

“Người là đồ háo sắc! Cả ngày quần quít lấy chủ nhân ta, ta cào chết người”. Bạch Hồ cũng la hét.

Diệp Vân ngáp một cái, không để ý đến Bạch Hồ cùng Mộng Tuyết, xoay người liền lên lầu. Mọi người cũng không thèm nhìn một mèo một hổ đánh thành một đồng kia liền đi lên. Mọi người đều tự đi tìm phòng trống vào rồi đóng cửa nghỉ ngơi. Diệp Vân tiếp tục đi lên, gặp được một gian phòng trống không, ngáp một cái, bước vào liền chuẩn bị đóng cửa lại nhưng lại bị cái gì đó chặn.

Diệp Vân quay đầu nhìn lại, liền thấy Vô Danh ôm theo tiểu Phi Vũ thú đi theo phía sau mình.

“Đi, bên kia có phòng trống”. Diệp Vân mệt mỏi, trở tay sẽ đóng cửa lại.

Vô Danh cũng không nói gì, cứ vậy mà đẩy cửa bước vào, sau đó lại tự mình đóng cửa lại.

“Ta ngủ với người, chỉ đêm nay”. Trên khuôn mặt quật cường của Vô Danh hiện lên một tia khẩn cầu.

Diệp Vân liếc nhìn tiểu Phi Vũ thú trong lòng Vô Danh: “Nó ăn cái gì?”

“Thịt”. Vô Danh trả lời xong liền đi về phía chiếc tủ kia, đi tìm ăn.

Diệp Vân tựa ở đầu giường nhìn Vô Danh đang lấy thức ăn trong tủ đựng cho Phi Vũ thú, bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng “Làm sao người biết ta là nữ tử?”

Vô Danh cứng đờ người, chậm rãi quay đầu lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc, dường như kinh ngạc là Diệp Vân lại sớm biết mình nhìn ra nàng là nữ tử. “Ta, ta nhìn ra được”. Vô Danh tựa hồ hơi do dự, lúc này mới nói ra.

“Nhìn?” Diệp Vân nhún mày, “Người không có tí công lực nào, người chỉ là một con người bình thường”.

“Đôi mắt của ta, có thể nhìn thấy tất cả chân thực nhất”. Lúc này, Vô Danh ôm theo tiểu Phi Vũ thú ngồi bên cạnh bàn, chỉ vào đôi con ngươi xanh biếc kia của mình, “Tất cả những thứ chân thật nhất ra đều có thể nhìn rõ”.

“Ha ha, người đây là xuyên thấu qua hiện tượng để thấy bản chất”. Diệp Vân nở nụ cười, “Năng lực của người người khác có biết không. Nói như vậy, chỉ cần nhìn một lần là người đã nhìn ra hết thấy?”

“Không ai biết”. Đôi mắt xanh biếc kia của Vô Danh sáng lên, tiếp tục nói, “Đúng, lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã biết người là nữ tử, các người đều là nhân loại”. Còn có một câu nữa, vô danh không có nói ra. Đó chính là, Diệp Vân không chỉ là một nữ tử, mà linh hồn nàng còn có màu sắc thực đẹp.

“Ta mang theo bảo vật”. Diệp Vân bỗng dưng nói ra một câu như vậy, Diệp Vân mở to mắt nhìn thiếu niên ở trước mắt, nghi ngờ nhìn tròng mắt của hắn, “Năng lực ánh mắt của người là bẩm sinh sao?”

“Đúng. Người trong bộ tộc chúng ta đều có năng lực này”. Vô Danh thần nhiên nói, “Có điều, giờ chỉ còn lại có ta. Trở thành sủng vật rất ít và trân quý”.

Vật vì hiếm nên mới quý, Diệp Vân đương nhiên hiểu điều này. Có điều yêu quái kia chỉ vì bắt một người làm sủng vật mà diệt toàn tộc người ta, thật

đúng là có phần đáng sợ.

“Quyết định sau này đi theo ta?” Diệp Vân nghiêng đầu nhìn Vô Danh.

Vô danh trịnh trọng gật gù đầu.

Diệp Vân thờ dãi, tới đây là để cứu Trình Lạc Y, tiện thể lại còn nhặt được con ghê. Trở về giao cho sư phó vậy, để sư phó dạy dỗ hẳn đi.

“Ăn một chút gì rồi ngủ đi”. Diệp Vân tìm thức ăn cùng nước trong túi đựng đồ, “Có điều, ngoi ngủ bên kia. Cho ngoi một chăn một giường”. Diệp Vân chỉ chỉ một góc khác của gian phòng.

Vô Danh nhìn góc đó liền gật gù đầu

Khi Bạch Hổ cùng Mộng Tuyết ngừng đánh mới thấy không còn ai nữa. Mỗi người đành phải tự tìm một gian phòng trải qua đêm lạnh. Trong mơ hồ, Diệp Vân cảm nhận được có một thứ gì đó nhỏ nhỏ lạnh như băng cẩn thận tới gần mình.

Là Vô Danh?

Diệp Vân nghi hoặc, không có lên tiếng, muốn để xem rốt cuộc hẳn muốn làm gì.

Vô Danh cẩn thận bò lên giường của Diệp Vân, nhẹ nhàng ngủ ở bên người Diệp Vân. Thật ấm áp. Vô Danh thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt. Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên hẳn có thể ngủ an tâm như vậy.

Diệp Vân bỗng nhiên hiểu ra, sợ là đứa bé này vẫn luôn sống trong cảm hận cùng sợ hãi đi. Nhẹ nhàng đưa tay lên, ôm Vô Danh vào gần người hơn, nặng nề ngủ.

Diệp Vân không hề thấy, một giọt nước mắt màu xanh biếc từ từ lăn xuống khóe mắt hẳn. Lần đầu tiên chảy, lần đầu tiên kết thành giọt. Người trong tộc của Vô Danh, chỉ có khi xuất phát từ nội tâm mới rơi lệ, mới có thể kết xuất ra ngọc tích từ vô giá.

Sáng sớm, Diệp Vân tỉnh lại, trong lòng cũng không còn thấy bóng Vô Danh nữa. Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Vô Danh đang ở bên cạnh bàn chuẩn bị bữa sáng cho nàng.

“Chủ nhân, người đã tỉnh rồi. Rửa mặt rồi tới ăn cơm thôi, mấy thứ này tôi sợ người ăn không quen, tôi đã chọn mấy thứ mà người có thể ăn đây”. Vô Danh quay đầu lại nhìn Diệp Vân lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật lớn. Nháy mắt, nụ cười ấy như hút hồn người. Diệp Vân vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ trong lòng, thảo nào mà xa tính liệu mình đuổi tới đây. Thật đúng là một tiểu yêu nghiệt, sau này trưởng thành còn thế nào nữa.

“Chờ một chút, ngoi gọi ta là cái gì?” Diệp Vân nhũn mày.

“Chủ nhân ạ. Người cũng đã nói sau này tôi sẽ là người của người”. Vô danh nghiêng đầu nở nụ cười sáng lạn.

Diệp Vân giật giật khóe miệng, đứng dậy đi tới chiếc bồn bên giường rửa mặt. Thản nhiên nói: “Ngoi cười lên nhìn đẹp hơn”.

Chỉ cười vì một mình cô. Vô Danh nhẹ nhàng nói trong lòng.

“Ngoi mấy tuổi rồi?” Diệp Vân rửa mặt xong liền ngồi bên cạnh.

“Mười hai”. Vô Danh trả lời, rót cho Diệp Vân chén nước.

Diệp Vân ‘a’ một tiếng nhận lấy.

“Chủ nhân, cái này tặng cho người”. Vô Danh đưa nắm tay ra, mở lòng bàn tay, trong lòng bàn tay là một viên ngọc tích từ màu xanh biếc ướt át.

Đây là cái gì. Diệp Vân cầm trong tay nhìn nhìn, bóng loáng êm dịu, óng ánh trong suốt, kiếp trước nàng cũng được tiếp xúc với nhiều thứ quý giá khác, nhìn ngọc tích từ trong tay Diệp Vân liền hiểu, thứ này vô cùng quý giá. “Ngoi lấy ở đâu vậy?”

“Của chính tôi”. Vô Danh mỉm cười trả lời. Người hôm nay hoàn toàn không giống với đứa nhỏ trầm lặng ngày hôm qua, giờ đây hẳn lại càng giống một đứa trẻ bông bột tinh thần phấn chấn

“Cám ơn lễ vật của người”. Diệp Vân cất đi, vừa mới uống một ngụm nước, cửa liền bị đập rung trời, “Đều đi ra!”. Bên ngoài ầm ĩ náo loạn lên, “Đều đi ra cho ta, thành chủ giá đáo. Đều ra nghênh tiếp”.

“Thành chủ có lệnh, những nam tử tìm tới khách sạn ngủ trọ ngày hôm qua đều phải đi ra”.

Diệp Vân khẽ nhũn mày, xem ra là có người để lộ ra tin đồn, vị thành chủ kia đã biết. Nhanh như vậy đã tới bắt người rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Mệnh huyền một đường

“Chủ nhân”. Vô Danh nhìn Diệp Vân chờ đợi Diệp Vân quyết định.

“Ra ngoài xem xem”. Diệp Vân đứng dậy thân nhiên nói, nếu đã có người để lộ tin tức, vậy thì cũng không cần phải che giấu nữa.

Khi đám Lạc Tâm Hồn cũng ra ngoài, tất cả mọi người đứng trong đại sảnh của khách sạn, mới phát hiện người trong khách sạn đều đã ra phòng khách chật như nêm cối. Mèo yêu ngáp dài, vừa thấy Diệp Vân xuống lầu liền dán chặt vào cánh tay của Diệp Vân.

“Phu quân, chàng thật là xấu xa, đêm qua cũng không chờ người ta”. Mộng Tuyết những nhẽo.

“Đồ háo sắc nhà ngươi!” Bạch Hồ hừ lạnh một tiếng sau đó liền bay tới một bên vai khác của Diệp Vân.

“Lại muốn đánh nhau có phải hay không?” Mộng Tuyết đe dọa vuron móng vuốt ra.

“Ta sợ ngươi à”. Bạch Hồ cũng không khách khí vuron móng vuốt.

“Câm miệng cho ta”. Diệp Vân mặc dù nói rất nhẹ, nhưng trong giọng nói ẩn chứa tức giận khiến một hồ một mèo đều nghe rõ ràng. Liền đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Thành chủ đại nhân đến!” Một tiếng chói tai vang lên ngoài cửa khách sạn. Sau đó, một mùi hương say lòng người nhẹ nhàng xông vào. Ngoài cửa xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, trên người mặc một bộ quần áo mỏng manh đỏ chói, khoác một chiếc áo choàng đỏ thẫm, trên cổ tay cùng cổ chân đều mang theo trang sức. Một đôi mắt to xinh đẹp như làn nước thu thủy, trong mắt hàm chứa trêu đùa nhìn người. Khi nàng ta thấy rõ ràng những người trước mặt, không thể tin nổi mà trừng lớn con ngươi. Không ngờ lại có nam tử tuấn mỹ như vậy! Mà lại còn nhiều nữa chứ. Xà tinh nuốt một ngụm nước bọt, đều là cực phẩm nha. Tất cả đều là mỹ nam tử, a, còn có thêm thiếu niên tuấn mỹ, hừm phun, lại còn là thiếu niên nhân loại tuấn mỹ! Quá hiếm thấy.

“Các vị từ đâu tới đây?” Xà tinh lắc lư đáng người yếu điệu như không xương kia đi tới gần mọi người, tiếng nói như hộp hồn người, “Lại muốn đi tới đâu? Nếu như không vội, sao không đến quý phủ của ta nghỉ ngơi một lát rồi hãy lên đường?”

“Đừng chọc giận nàng ta. Xà yêu này có vẻ như đã có tu vi tám trăm năm tu hành, chúng ta không phải là đối thủ của nàng”. Lúc này, tiếng nói của Mạc Ly vang lên trong đầu mọi người, “Đây chính là lý do vì sao nàng ta thu thập nhiều mỹ nam rồi còn đắc tội với nhiều yêu quái khác mà vẫn tiêu dao khoái hoạt làm một thành chủ. Lần này chỉ có thể dùng trí”.

“Dì, sao đi vẫn không thay đổi gì hết vậy?” Bỗng nhiên Mộng Tuyết nhũn mày lên tiếng.

“A! Tiểu Tuyết Tuyết, sao cháu lại ở chỗ này?” Xà tinh lắc lư thân thể không xương tới bên người Mộng Tuyết, vuron tay ôm lấy khuôn mặt của Mộng Tuyết, hung hăng hôn... .

Mọi người thấy Mộng Tuyết cùng xà tinh như vậy liền ngây ngẩn cả người. Một xà một mèo sao lại có thể là thân thích? Không phải là từ địch sao? Mà nhìn vẻ mừng rỡ của xà tinh cũng không phải là giả vờ.

“A, đừng đụng cháu. Dì là yêu mà ở đâu cũng hôn được”, Mộng Tuyết vội vàng đẩy xà tinh ra.

“Tiểu Tuyết Tuyết, cháu đừng có tuyệt tình vậy chứ, ta là dì của cháu a”. Xà tinh một bộ túi thân, những nhẽo.

“Đúng là dì vẫn chẳng thay đổi, khó trách phụ thân cháu lại...”, Mộng Tuyết đang chuẩn bị nói tiếp câu sau, lại bị xà tinh chặn miệng. Xà tinh cười mỉa hoặc: “Mấy vị này là muốn đi đâu đây? Tiểu Tuyết à? Người này là gì của cháu vậy?” Xà tinh bình tĩnh nhìn Diệp Vân, tất nhiên cũng đã nhìn thấy Mộng Tuyết đang kéo tay Diệp Vân.

“Phu quân của cháu, cháu nói cho dì biết, dì đừng có mà động tới hần”. Mộng Tuyết vung móng vuốt hừ lạnh.

“Làm sao có thể chứ, người của Tiểu Tuyết nhà ta, sao ta có thể động tới hần chứ?” Đôi mắt xinh đẹp của xà tinh liếc nhìn Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong, cổ họng hơi giật giật, rõ ràng là đang nuốt nước miếng.

“Bọn họ cũng không được, đều là bằng hữu của phu quân cháu!” Mộng Tuyết vừa thấy động tác như vậy của xà tinh liền vội lên tiếng cảnh báo, “Được rồi, chúng cháu phải đi rồi. Dì bảo tiểu yêu của mình tránh ra đi”.

“Đừng như vậy, Tiểu Tuyết Tuyết, hiếm khi cháu lại đến địa bàn của dì, dù sao cũng để dì làm tròn trách nhiệm của một chủ nhà đi”. Xà tinh uốn éo thân thể mềm nhũn không xương của mình đi tới bên cạnh Lạc Tâm Hồn, liếc mắt đưa tình nhìn Lạc Tâm Hồn, “Cháu không cho dì động, vậy thì cũng có thể nhìn một chút chứ. Ở lại nghỉ ngơi một ngày đi, ngày mai ta sẽ phái người đưa mọi người đi”. Không đợi Mộng Tuyết trả lời, xà tinh lập tức xoay người nói với tiểu yêu kia: “Về thành, chuẩn bị yến hội, khuya hôm nay ta muốn chiêu đãi Tiểu Tuyết cùng phu quân của nàng thật tốt”. Sau đó xoay người phong tình vạn chủng nhìn mọi người, cười nói, “Dạ yến này chính là chuẩn bị cho mọi người nha”.

Điều bộ này quá là rõ ràng, đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!

Mộng Tuyết tự nhiên cũng nhìn thấu điểm ấy: “Được rồi, thì đêm nay, vậy ngày mai đi phải phải Phi Vũ thú hộ tống bọn cháu đi”.

“Đó là đương nhiên rồi, Tiểu Tuyết Tuyết của ta, không tin ta sao?” Đôi con ngươi trong veo như nước của xà tinh kia nổi lên một chút tủi thân.

Mộng Tuyết bĩu môi, kéo cánh tay Diệp Vân không nhận được nói: “Đi thôi, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút”.

“Ha ha, Tiểu Tuyết Tuyết, đêm nay nhất định sẽ khiến cho cháu hài lòng”. Dáng vẻ kiêu mỵ kia của xà tinh khiến cả người Mộng Tuyết không được tự nhiên.

Mọi người không nói gì, đi theo phía sau Diệp Vân cùng Mộng Tuyết. Bên ngoài khách sạn có mấy chiếc xe yêu khổng lồ mà xa hoa.

“Ngay cả cái này đi cũng đã chuẩn bị xong?” Mộng Tuyết nhú mày,

“Đó là đương nhiên”. Xà tinh nhẹ nhàng lướt tới bên người Đoàn Dật Phong, “Người đẹp, ngồi cùng một chiếc với ta, được không?”

Đoàn Dật Phong vẻ mặt lạnh lùng, không để ý đến xà tinh, cùng Mạc Ly leo lên một chiếc xe phía sau.

“Phun, không hiểu phong tình”. Xà tinh chợt vươn đầu lưỡi nho nhỏ ra, liếm liếm đôi môi đỏ mọng trơn bóng của mình, vừa mới chuẩn bị đi tới bên cạnh Lạc Tâm Hồn, Lạc Tâm Hồn cũng là vẻ mặt lạnh lùng, quay đầu đi theo Đoàn Dật Phong lên một chiếc xe.

Đáy mắt xà tinh hiện lên một chút âm lãnh, sau đó quay đầu nhìn về phía Vô Danh phía sau.

Diệp Vân liếc nhìn xà tinh, liền vươn tay kéo lấy Vô Danh, cùng Mộng Tuyết lên một chiếc xe.

Xà tinh một mình đứng ngoài cửa khách sạn, trong mắt nổi lên lạnh lùng. Đùng lo, bây giờ đối với mình lạnh lùng như thế, nàng cũng có cách khiến cho những mỹ nhân này đều nhiệt tình như lửa. Xà tinh cũng lên một chiếc xe, sau đó lữ yêu chậm rãi bám theo quay về thành.

“Phu quân, ta nói cho chàng biết, di ta đưa cho chàng bất kỳ vật gì chàng cũng đừng ăn, bất kể là đồ uống gì chàng cũng đừng uống, nhất định phải nhớ đây”. Trên xe, Mộng Tuyết không yên lòng dặn dò một lần nữa.

“Thức ăn, nước uống đều có vấn đề?” Diệp Vân dĩ nhiên cũng đã nghĩ tới điểm này.

“Xuân được”. Vô Danh bỗng nhiên cúi đầu chen lời.

“Đúng, trong thành của nàng ta không có cái gì nhiều, nhiều nhất chính là mỹ nam cùng xuân được”. Mộng Tuyết ngắt lời.

“Ngươi là mèo yêu, nàng là xà tinh, sao các ngươi lại là thân thích được?” Diệp Vân nghi ngờ hỏi.

“Hi, lúc trước nàng ta kết bái với mẫu thân ta. Về sau mẫu thân mất, nàng ấy nói thích cha ta, muốn cha ta tái giá. Cha ta đâu chịu đâu. Cự tuyệt, nàng ấy đau lòng rồi đi. Khi đó ta còn nhỏ. Về sau nàng liền trở thành một thành chủ. Ngày ngày trải qua một cuộc sống thối nát. Từng đến thăm chúng ta mấy lần, nhưng mà phụ thân đều không muốn gặp nàng ấy”. Mộng Tuyết hồi tưởng.

“Cũng là do phụ thân ngươi cự tuyệt nàng ta, cho nên nàng ta mới sống một cuộc sống như vậy đi”. Diệp Vân suy đoán.

“Dừng! Mới không phải. Xà bản tính dâm tà rồi”. Mộng Tuyết hừ lạnh khinh thường nói, “Nếu chàng biết nàng ta đã góp nhặt bao nhiêu mỹ nam, chàng lên hiểu”.

Không bao lâu, xe yêu ngừng lại. Mọi người xuống xe, xà tinh đi ở phía trước, Mộng Tuyết ôm cánh tay Diệp Vân đi ở phía sau.

“Hoan nghênh thành chủ thân ái trở về”. Vừa bước vào cửa thành, bỗng nhiên hai bên chạy ra một đám tiểu yêu, mỗi người dung mạo thanh tú, chỉnh tề mà có trật tự đứng ở hai bên, đồng thời lên tiếng hô.

Tất cả mọi người đều bị gọi ra ngoài thành. Cách xưng hô ‘thành chủ thân ái’ này cũng thực là thú vị?

Mộng Tuyết lại tròn trắng mắt xem thường, chỉ biết là sẽ như vậy mà, vì thế nên cha mới kiên quyết không đến đây thăm nàng ta.

Trên cửa thành hoa lệ điểm xuyết những vật phẩm trang sức bằng bạc, hoàn toàn giống như những nhà giàu mới nổi vậy. Bước vào cửa, xà tinh nhẹ nhàng vươn bàn tay mình ra, lập tức có một tiểu yêu thanh tú bước tới đỡ lấy tay xà tinh, ngoài ra còn có tiểu yêu đi tới cởi áo choàng của nàng xuống.

“Đi, dẫn khách quý của ta đi nghỉ ngơi. Chuẩn bị tiệc tối cho thật tốt”. Xà tinh liếc mắt đưa tình với Lạc Tâm Hồn rồi ra lệnh cho tiểu yêu bên cạnh.

“Đi, không được ra tay với phu quân cùng bằng hữu của phu quân cháu, di đã đồng ý rồi”. Mộng Tuyết đi lên không quên nhấn mạnh thêm một lần nữa.

“Ừ ừ”. Xà tinh cười híp mắt gật đầu đáp ứng.

“Khách nhân tôn quý, xin mời đi bên này”. Một tiểu yêu thanh tú cung kính đi tới trước đám Diệp Vân nói.

Đội khi đoàn người Diệp Vân biến mất khỏi hành lang, sắc mặt xà tỉnh bỗng trở nên lạnh lùng, nhắc chân một cước liền đá bay tiểu yêu đang đòi giày cho mình, lạnh giọng hỏi: “Ô Nha tinh mấy hôm trước ta bắt được dạy dỗ thế nào rồi? Mấy ngày nay? Đã học được ngoan ngoãn tí nào chưa?”

“Bẩm báo thành chủ thân ái, kia, tên Ô Nha tinh kia bị tra tấn thế nào cũng không chịu thua”. Tiểu yêu kinh sợ đáp lời.

“Phé vật, cho các ngươi thêm ba ngày nữa, nếu vẫn không dạy dỗ tốt được, các ngươi liền vào Vạn Nghị Quật đi”. Xà tỉnh căm giận bỏ lại hai câu liền xoay người đi về phía phòng ngủ. Nàng chưa bao giờ ép buộc ai cả, đều muốn người khác tự nguyện tới hầu hạ nàng. Nhưng nếu không tuân theo thì nàng sẽ không từ thủ đoạn làm cho đối phương khuất phục.

Tiểu yêu tinh dẫn đám Diệp Vân tới một viện nhỏ yên lặng liền rời đi.

“Diệp Vân, ngươi cảm thấy xà tỉnh này sẽ ngoan ngoãn thả chúng ta đi sao?” Lúc này, Đoàn Dật Phong bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Rất rõ ràng, sẽ không”. Diệp Vân nhún vai về mặt đương nhiên nói.

“Cái gì?” Mộng Tuyết biến sắc, “Nàng ấy đang gạt ta?”

“Chính ngươi cũng đã nói, bản chất xà là dâm”, Diệp Vân ngồi xuống ghế đá đặt trong sân, nghiêng đầu nhìn Lạc Tâm Hồn, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, “Các ngươi nói xem xà tỉnh này coi trọng ai?”

Nhất thời, mọi người đều trầm mặc.

“Không bằng, coi trọng ai, chúng ta liền để người đó ở lại được không?” Diệp Vân quan sát biểu tình trên mặt Lạc Tâm Hồn, rốt cuộc khi Diệp Vân nói ra những lời này, nơi đáy mắt Lạc Tâm Hồn hiện lên một tia sáng không rõ.

Mạc Ly trầm mặc một lát mới buồn bã nói: “Người có thể uy hiếp tới xà tỉnh này cũng chỉ có thành chủ Băng Tuyết thành”.

“Ngươi cũng biết chuyện giữa bọn họ?” Diệp Vân hiếu kỳ hỏi.

“Ngẫu nhiên biết được mà thôi”. Mạc Ly nhíu mày có chút khó xử, “Lần này thật sự là có chút phiền toái”.

Diệp Vân trong lòng vẫn đang suy nghĩ đến một chuyện khác, diện mạo của thành chủ Băng Tuyết thành kia quả thực là xấu xí trong xấu xí. Mà xà tỉnh này thiên kiều bá mị, sao lại có thể thích một yêu quái xấu xí như vậy? Xem ra, phẩm vị của yêu tinh khó mà nói được.

“Nàng dám!” Mộng Tuyết chợt nhíu mày, “Nàng dám đụng đến người của ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta, ta nói cho phụ thân!”

“Nàng ta sẽ không cho ngươi cơ hội”. Lúc này, Lạc Tâm Hồn nhân nhật mở miệng.

“Có ý gì” Mộng Tuyết nao nao.

Nha đầu ngốc a. Diệp Vân nở nụ cười, “Nàng ta thích phụ thân ngươi, đúng không?”

Mộng Tuyết gật đầu.

“Nhưng người phụ thân ngươi thích lại là mẫu thân ngươi. Nữ nhân cướp đi người mà nàng yêu thì nàng ấy có thích không? Chi có cừ hận. Mà ngươi, lại là đứa nhỏ do nữ nhân nàng ta ghét nhất sinh ra. Nàng ta hận không thể giết ngươi, chỉ là vì vương với mặt mũi phụ thân ngươi cho nên mới đối tốt với ngươi như vậy?” Diệp Vân mỉm cười giúp Mộng Tuyết phân tích người, càng nói sắc mặt Mộng Tuyết càng thêm khó coi. “Mà mấy lần nàng ta đi thăm ngươi đều là ở Băng Tuyết thành, không có cơ hội ra tay với ngươi. Hiện tại ngươi tự động đưa tới cửa tới, giết ngươi, là có thể gạt bỏ vương bản lớn nhất của phụ thân ngươi với mẫu thân ngươi”.

“Không... Sẽ không ~”, Tiếng nói Mộng Tuyết càng lúc càng nhỏ, ngay cả lời của nàng cũng đã không còn sức thuyết phục.

“Vì thế, làm sao bây giờ?” Lạc Tâm Hồn nhân nhật mở miệng hỏi.

“Buổi tối gây ra hỗn loạn rồi chạy”. Diệp Vân bắt đầu trả lời, “Ta và ngươi cần ở phía sau, Đoàn sư huynh cùng Mạc Ly mang Mộng Tuyết cùng Vô Danh đi trước”.

“Gây ra hỗn loạn thế nào?” Mộng Tuyết mở to hai mắt nghi hoặc hỏi Diệp Vân.

“Ở đây, xà tỉnh quan tâm nhất cái gì?”. Diệp Vân cười hỏi lại Mộng Tuyết.

“Đương nhiên là đám nam sùng của nàng ta”. Mộng Tuyết trả lời ngay.

“Những người được thu thập về đều thuận theo nàng ta sao?” Diệp Vân hỏi lại.

“Đương nhiên sẽ không. Nàng ta thích cảm giác chinh phục, những mỹ nam bắt về mà không tuân theo nàng, nàng ta sẽ nhốt vào hậu viện dạy dỗ”. Mộng Tuyết vô cùng rõ ràng.

“Buổi tối, chúng ta đi thả những yêu quái bị giam này ra. Các người thừa dịp chạy loạn ra khỏi thành”. Diệp Vân đưa ra quyết định cuối cùng.

“Ta đi với chàng”. Mộng Tuyết một hơi liền cự tuyệt.

“Người muốn ta bị xà tinh bắt lại chà đạp hàng đêm?” Diệp Vân lạnh giọng hỏi lại.

“Được rồi, ta ra khỏi thành trước chờ mọi người”. Mộng Tuyết lập tức liền sửa lại...

“Còn có chuyện gì không?” Diệp Vân đứng dậy cúi lưng một cái. Trong lòng không buồn bực đó là giả dối, không ngờ mình tới Thanh Sơn bí cảnh học nhiều thứ như vậy nhưng vẫn không đánh lại một xà tinh ở yêu giới!

Không ai lên tiếng, đều chấp nhận chủ ý của Diệp Vân.

Bóng đêm phủ xuống, trong thành đèn đuốc sáng trưng, tiếng nhạc vang lên réo rắt.

Trong đại điện, xà tinh ngồi trên vị trí cao nhất, trong lòng ôm một tiểu yêu nhu nhược mà tuần mỹ, mỉm cười bảo đám người Diệp Vân ngồi xuống.

“Không nên uống”. Vô Danh ngồi bên cạnh Diệp Vân bỗng nhiên cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng.

Diệp Vân nhàn nhạt nở nụ cười, đương nhiên biết thức ăn cùng rượu trên yến hội đêm nay có vấn đề.

Tiểu yêu chơi nhạc bắt đầu đánh đàn, một đám nữ yêu xinh đẹp ăn mặc mỏng manh thướt tha bước vào đại đường. Nhất thời, kỹ thuật nhảy điệu luyện khiến người ta say mê.

“Thành chủ đại nhân, đa tạ ngài đã chiêu đãi một bữa tiệc thịnh soạn như vậy”. Diệp Vân nâng chén đứng dậy kính xà tinh. Xà tinh vui mừng cũng nâng chén, nhìn Diệp Vân uống chén rượu kia.

Một chén tiếp một chén, rượu quá ba mươi lần, Diệp Vân bắt đầu có chút mê muội.

“Thành chủ đại nhân, ta, ta xin phép ra ngoài đi nhà xí một chút”. Diệp Vân lời nói lú vào nhau có phần không được rõ.

“Đương nhiên, người, mau đưa phu quân của Tiểu Tuyết đi nhà xí”. Nơi đáy mắt xà tinh hiện lên ý cười thực hiện được.

Diệp Vân đi theo tiểu yêu ra khỏi đại điện hướng về phía yên tĩnh khác mà đi.

“Chính là ở phía trước kia. Tiểu nhân ở chỗ này chờ ngài”. Tiểu yêu đứng lại sau đó cung kính nói với Diệp Vân.

“Chính là chỗ đó sao?” Diệp Vân liếc nhìn căn phòng cách đó không xa, giơ tay lên giữ trán lão đảo bước vài bước, mắt thấy sắp ngã sắp xuống. Tiểu yêu đứng bên cạnh vội vàng tiến lên mấy bước, đỡ Diệp Vân, cẩn thận từng li từng tí dò hỏi: “Công tử ngài cẩn thận dưới chân, công tử? Ngài... Có khỏe không?”

“Buông ~ buông ra, ta lại không uống say... Say, chính ta ~ chính ta tự đi!” Diệp Vân ngoái đầu lại trừng mắt với tiểu yêu, tay hơi dùng sức đã đẩy hẳn ra.

Dưới ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt mang theo giận dữ cùng xấu hổ kia liếc mắt nhìn tiểu yêu, khiến hắc xương cốt hắc như mềm nhũn, trái tim nhỏ bé không ngừng nhảy lên bùm bùm.

Diệp Vân thất tha thất thểu tiếp tục đi về phía trước, tiểu yêu kia tựa như mất hồn đi theo phía sau nàng.

“Cửa đâu? Tại sao không có cửa?!” Diệp Vân đứng ngoài cửa gào thét, đột nhiên nở nụ cười, ngón tay bỗng nhiên chỉ lên bầu trời đêm đen: “Thì ra là ở chỗ này đây!”

“Công tử, ngài cẩn thận!” Tiểu yêu đứng bên bụi hoa ven đường vội xông đến phía sau Diệp Vân.

Nhìn bị người mà mình đỡ với đôi mắt sáng như sao đêm đen chậm rãi khép lại, mềm yếu ngã vào trong lòng mình, trong mắt tiểu yêu hiện lên một tia không đành lòng, yên lặng trong chốc lát, sau đó nói với phía sau: “Đem vị công tử này đỡ đến hậu viện đi, chăm sóc cẩn thận”.

Hai xà yêu ăn mặc hồ hang lắc lắc eo thon của mình không biết từ nơi nào xông ra, xà yêu hồng y vươn tay sờ soạng mặt Diệp Vân một cái, hi hi cười nói: “Vị công tử này, bộ dạng thật là tuần tử”.

“Không chỉ như vậy, nhìn làn da trơn mềm này xem”. Xà yêu lục y thè lưỡi rắn cũng sờ soạng mặt Diệp Vân, khuôn mặt cười đến thâm tà vô cùng.

“Được rồi được rồi, quản tốt cái tay các người, còn không mau đưa người đến hậu viện trông nom chăm sóc”. Tiểu yêu dẫn đường cho Diệp Vân kia trầm mặt trách cứ: “Cẩn thận chút, đừng có mà tựa như con thiêu thân, đây chính là người mà thành chủ đại nhân đã chỉ định muốn, cẩn thận cái mạng nhỏ của các người đấy”.

“Dạ, Thù tổng quân”. Hai xà yêu kia không biết nghĩ tới điều gì, cả người đều run run lên, không còn dám làm càn nữa, thu lại tay ý trong mắt sau đó càn

thận từng li từng tí đỡ lấy Diệp Vân, quy quy củ củ nâng người đi về phía hậu viện.

Diệp Vân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi bàn tay trắng nõn lạnh lẽo của xà yêu chạm vào mặt, thiếu chút nữa khiến nàng không nhận được mà làm hỏng việc, thật muốn một cước đạp bay hai con yêu đó ra ngoài.

Bảy quẹo tám rẽ đi qua không biết bao nhiêu con đường, hai con xà yêu kia liền dừng bước, kết một tiếng đẩy cửa ra, một mùi hương phát ngáy xông vào chóp mũi, Diệp Vân không vui hơi nhú nhú mày.

Hai con tiểu xà yêu kia đỡ Diệp Vân vào cửa, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, nhìn Diệp Vân hai má hồng hồng, mày hơi nhú lại, xà yêu hồng y chưa xót than thở: “Nam nhân cực phẩm như vậy, xem ra, là không tới phiên chúng ta?”

“Đẹp nữa thì cũng thế nào, thành chủ đại nhân sớm muộn gì cũng chơi chán, đến lúc đó, hừ..”. Xà yêu lục y kia nhìn Diệp Vân hừ hừ hai tiếng, xé ánh mắt lưu luyến trên mặt Diệp Vân một lúc rồi kéo xà yêu hồng y kia: “Đi, có nhìn nữa cũng không thành của người, chúng ta vẫn là đi chơi với tiểu Ô Nha kia đi”.

“Thế nào, con quạ đen kia vẫn không chịu cúi đầu sao?” Cuối cùng xà yêu hồng y kia cũng rời mắt khỏi khuôn mặt Diệp Vân, kéo xà yêu lục y kia đi về phía cửa, “Sao người không nói sớm, chúng ta đi mau, đừng để cho tiểu tiện nhân Hương Vân kia giành trước”.

Nghe tiếng cửa bị đóng lại, cách một tiếng khóa, tiếng nói ngoài cửa cũng càng lúc càng xa, Diệp Vân chậm rãi mở mắt ra. Lọt vào trong tầm mắt, là một mảng lớn màu hồng, giường màu hồng nhạt, rèm màu hồng nhạt, thảm hồng nhạt, khăn trải bàn hồng nhạt, Diệp Vân chà xát cả người da gà nổi lên cùng cảm giác ghê tởm, quay đầu nhìn lại, quả nhiên, ngay cả ga trải giường cùng chăn cũng màu hồng phấn, cũng nhìn không được mà lên tiếng mắng nhỏ: “Bà già tâm lý biến thái!”

Rón ra rón rén tiến tới cạnh cửa, Diệp Vân nghiêng tai lắng nghe chốc lát, xác nhận bên ngoài tạm thời không có người đến đây mới bấm đốt ngón tay niệm khẩu quyết, ở trên tay ngưng kết ra một mảnh băng hơi mỏng manh, đem linh lực bám vào trên mảnh băng kia, sau đó liền nhẹ nhàng đưa đến gần chiếc khóa cửa kia. Ồ ồ, nhảy mất khóa cửa liền bị cắt rồi, Diệp Vân đứng lúc phóng ra một bọc nước tiếp được chiếc khóa bị rơi xuống kia, lặng yên không một tiếng động mở cửa! Chạy ra ngoài. Đứng ở trong đình viện, nhìn đây phòng ở giống nhau như đúc kia, Diệp Vân có chút ngẩn ra. Đây... cái này nàng nên xuống tay từ chỗ nào đây.

“Cút, cút ngay cho ta, không được chạm vào ta, cút!”

Một giọng nam bén nhọn phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, Diệp Vân nhướng nhướng mày, vỗ tay một cái liền quyết định, liền bắt đầu từ bên kia đi.

“A, tiểu quạ đen, vẫn còn mạnh mẽ được sao, tỷ tỷ ta lại càng thích chạm vào người đấy, thế nào?” Một nữ tử mặc bộ quần áo màu vàng che miệng cười hi hi, trong tay nắm một cây roi màu đen, đầu roi màu đen kia không ngừng lướt qua thân thể nam nhân để trần kia. Hai xà yêu vừa đỡ Diệp Vân đứng ở bên cạnh, trong mắt vô cùng hưng phấn nhìn một màn trước mắt.

Ga giường màu hồng nhạt dưới thân nam tử kia đã bị ướt đầm mồ hôi, hần trũng lớn mắt liêu mạng thờ hồn hển, da thịt trên người hiện lên màu hồng nhạt không bình thường, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia tràn đầy cảm hận cùng kiềm chế. Tứ chi của nam tử bị một quang sáng màu xanh bọc lấy, khiến hần không thể nào cử động được, chỉ có thể ngoan ngoãn tùy ý người khác định đoạt.

“Trông người kia, khổ cực như vậy, vì sao còn muốn chịu đựng chứ”. Xà yêu lục y kia cúi thấp người xuống kẻ sát vào nam tử, cười híp mắt thấp giọng dụ dỗ “Chỉ cần người nguyện ý cam tâm tình nguyện phụng dưỡng thành chủ đại nhân, người sẽ không bao giờ phải chịu đựng nỗi thống khổ như vậy”.

“Phi!” Nam tử hung hăng nhổ nước bọt vào mặt xà yêu lục y kia, nghiêng răng nghiêng lợi gầm hét lên: “Ta có người ta yêu, giống như dâm xà vô liêm xỉ kia, muốn ta khuất phục, không bằng giết ta đi”.

Xà yêu lục y cũng không hề tức giận, hi hi cười sờ soạng khuôn mặt nam tử, chặc chặc lắc lắc đầu “Thật đúng là mồm méng si tình, tỷ tỷ thật đúng là muốn nhìn một cái, tiểu yêu tinh khiến người tâm tâm niệm niệm nhớ thương kia, có đáng về như thế nào”. Nữ tử áo vàng kia đẩy xà yêu lục y ra, chiếm lấy vị trí của nàng rồi phao một cái mị nhãn, “Tiểu quạ đen, tiểu yêu tinh của người có thể đẹp như tỷ sao, nếu như người đi theo tỷ tỷ, sau này thành chủ chán ngấy người, tỷ tỷ nhất định bảo vệ người a”.

Diệp Vân nhìn qua hai lỗ nhỏ dâm trên cửa sổ thấy một màn dâm loạn trong phòng, ckhinh thường hừ một tiếng, lười nhìn nữa, nhấc chân “Bịch” một tiếng, đạp cửa xông vào.

“Ai..”. Xà yêu hồng y đứng cạnh cửa, vừa mới quay đầu lại hô lên một tiếng, cổ họng liền trở nên mắc nghẹn, chóp mắt, liền bị đánh rơi vào góc phòng.

Diệp Vân cũng không cho xà yêu lục y cùng nữ tử áo vàng kia cơ hội lên tiếng, quăng lên đầu mỗi người một quả bóng nước, tay nhanh chóng kết ấn, tức khắc nước liền ngưng kết thành băng, trên đầu mỗi yêu tinh có một khối băng, “phốc một tiếng” liền ngã lăn trên mặt đất.

Đầu ngón tay bắn ra một đạo pháp quyết đánh tan quang sáng màu xanh trên tứ chi nam tử kia, lại quăng vào miệng hần một viên thuốc, Diệp Vân xé rèm rèm bên giường quăng lên người nam tử kia, xoay người sang chỗ khác thân nhiên nói: “Ta muốn giải thoát cho mọi người trong hậu viện này, người biết đường đi không?”

Nam tử ngơ ngẩn nhìn Diệp Vân, bỗng trong mắt bắn tia sáng vui mừng, té nhào tới bên chân Diệp Vân, ôm chân của nàng la lớn: “Ta nhận ra người, người là băng hữu của da lông ngắn trùng đúng không?”

Da lông ngắn trùng? Diệp Vân nhú nhú mày, thân hình nhoáng một cái, tránh thoát khỏi nam nhân có vẻ không được bình thường này.

“Ta biết ngươi là người Thanh Sơn, ta biết ngươi rất lợi hại, ngươi đi cứu nàng đi, không phải nàng là bằng hữu của ngươi sao?” Nam tử lại nhào tới, nghẹn ngào cầu xin: “Nàng bị huyền sói bắt đi, còn bị đá thương, cứu mệnh mèo yêu hận nàng như vậy, nếu không nhanh cứu nàng ra, nàng sẽ không toàn mạng mất”.

Da lông ngắn trùng? Huyền sói? Cứu mệnh mèo yêu? Diệp Vân liếc nhìn nam tử đang túm lấy vạt áo mình, nóng nảy như sắp khóc đến nơi, giờ tay lên sờ sờ cảm, ừm... Nha đầu chết tiệt kia, khi nào thì thu phục được một yêu tinh cuồng dại như vậy rồi.

“Trước mặc quần áo vào đi”. Lấy một bộ quần áo từ trong túi đựng đồ ra, Diệp Vân cả người lại nhoáng lên một cái, đứng cách nam tử kia xa một chút, thấy đối phương lại muốn nhào về phía mình liền lạnh giọng quát hẳn: “Muốn cứu Lạc Y thì cầm miệng cho ta!”

Nam tử lập tức dừng tay lại, mặc quần áo gọn gàng, ngoan ngoãn đứng trước mặt Diệp Vân.

“Tên!”

“Liễu Tương Quân”.

“Nhiệm vụ trước mắt là, làm cho hậu viện này hỗn loạn lên, ngươi, dẫn đường!”

“Dạ!” Liễu Tương Quân vội vàng đáp lời, ưỡn ngực thẳng lưng đi ra ngoài cửa, vừa mới bước ra cửa, đột nhiên lại dừng bước. Khiến Diệp Vân đi phía sau thiếu chút nữa thì đụng vào, không vui trừng mắt nhìn Liễu Tương Quân một cái: “Đi đi!”

“Ta, ta...”, Liễu Tương Quân cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Sau khi ta bị bắt tới đây, bị nhốt không được ra khỏi cửa phòng, ta... ta không biết đường”.

Trong mắt Diệp Vân hiện lên tia xem thường liếc nhìn Ô Nha tinh bên cạnh, thần thái như vậy, vậy mà còn dám xông tới yêu giới, còn muốn cứu Lạc Y từ trong tay huyền sói, thật đúng là người không biết không sợ!

Liễu Tương Quân cắn cắn môi, chột ngắc đầu nhìn Diệp Vân: “Ta có thể dẫn dắt mọi người rời đi sự chú ý, ngươi nhân cơ hội đó mà rời khỏi đây, chỉ cần ngươi đừng quên đi cứu da lông ngắn trùng, cho dù phải hi sinh tính mạng này, ta cũng sẽ kéo dài thời gian cho đến khi các người rời khỏi đây mới thôi!”

Nhìn trong mắt Ô Nha tinh tràn đầy kiên nghị, nơi mềm mại trong đáy lòng Diệp Vân như bị nhẹ nhàng chạm vào, lạnh lùng bỏ lại hai chữ: “Đuổi kịp”. Nói xong, Diệp Vân xoay người tùy ý chọn một căn phòng trong đó.

Quay về đại điện của xà yêu, bên trong ca múa vui mừng. Híp mắt nhìn mấy vị mỹ nam tử hai má bắt đầu phồng hồng, xà yêu cười đến vô cùng quyến rũ. Uống đi, thỏa thích uống đi, không bao lâu nữa, các người đều là của ta.

Mộng Tuyết không ngừng nhìn ra ngoài cửa, cũng đã gần nửa canh giờ rồi, sao một chút động tĩnh cũng không thấy, không phải là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đó chứ? Càng nghĩ, trong lòng lại càng thêm thấp thòm, muốn xông ra tìm Diệp Vân, lại lại nghĩ tới lời căn dặn của Diệp Vân, không dám vọng động.

Lạc Tâm Hồn nhẹ nhàng gầy gầy Thanh Long đang giả làm vật trang sức bám trên cổ tay, trực tiếp dùng thần thức nói: “Đi, đi tìm nàng”.

“Chủ nhân, ‘nàng’ là ai vậy?” Giọng nói tràn đầy hiếu kỳ cùng vô tội vang lên trong đầu Lạc Tâm Hồn: ” Chủ nhân, người không nói ‘nàng’ là ai làm sao mà ta biết được, người phải nói cho ta biết trước ‘nàng’ là ai, ta mới có thể giúp người đi tìm nàng nha. Có điều, chủ nhân, từ khi nào mà người lại coi trọng nữ nhân khác rồi? A, không, ta nói sai, ở đây đều là yêu, là những nữ yêu khác, yêu cũng là do mẹ sinh ra, người cũng là do mẹ sinh ra, nhưng mẹ yêu cùng với mẹ người không, “

Lạc Tâm Hồn kéo Thanh Long xuống, thần nhiên nói: “Năm táo! Lần này tuyệt đối thực sự cho ngươi”.

“Ai nha, chủ nhân người đối với Thanh Long thật là tốt, ta nhất định sẽ trông nom Tiểu Vân Vân thật tốt, bất kể là người hay yêu, chỉ cần là tới gần Tiểu Vân Vân, Thanh Long nhất định sẽ giúp chủ nhân đuổi bọn họ đi!”, Thanh Long lập tức ngừng cãi nhai, nịnh nọt nói: “Chủ nhân, người chuẩn bị táo chờ ta nha, người không được nuốt lời đâu đấy”.

“Còn lắm lời thêm nữa, bót một táo!” Lạc Tâm Hồn búng ngón tay, bắn Thanh Long về phía góc phòng, mắt thấy sẽ bẹp một tiếng dán vào tường, Thanh Long liền đưa đuôi ra ngăn, thân thể uốn éo một độ cong quý dị, bỗng nhiên ngừng lại ở giữa không trung, lấy chân vỗ vỗ lồng ngực, Thanh Long ngây ngô cười, bay ra khỏi đại điện không một tiếng động. Đoàn Dật Phong bắt về mặt ung dung thần nhiên nhìn Lạc Tâm Hồn, ra lệnh cho Thủy Kỳ Lân đang giấu bên trong tay áo, “Đi theo Thanh Long kia”.

Thủy Kỳ Lân có chút không tình nguyện hừ một tiếng, chậm rì rì bò ra khỏi tay áo, cũng từ góc tường mà chạy ra khỏi đại điện.

Vô Danh vươn tay nhẹ nhàng kéo góc áo Mạc Ly, Mạc Ly hơi quay đầu lại cho hắn một nụ cười trấn an, đúng lúc ca múa đến đoạn kết, Mạc Ly nhấc tay nhẹ nhàng vỗ bàn tay, hướng về phía xà yêu ngồi trên cao kia nói: ” này ca, này vũ, này này, này người, ta sợ là cả đời đều không quên được”.

Xà yêu ném một cái mỵ nhãn về phía Mạc Ly: “Ngươi thích thì hãy ở lại, muốn nhìn bao lâu, liền có thể nhìn bấy lâu”.

Mạc Ly về mặt tiếc nuối thở dài: “Đáng tiếc, chúng tôi còn có chuyện quan trọng trong người lập tức phải rời đi, chỉ có thể đợi lần sau có cơ hội, lại tới

quấy rầy thành chủ”.

Xà yêu sờ soạng thiếu niên tuấn mỹ nằm trong lòng kia, hướng về phía Mạc Ly cười nói: “Các người có chuyện quan trọng gì, nói cho ta một chút, có lẽ, ta có thể giúp một chút đâu”.

“Ý tốt của thành chủ, ta xin nhận tấm lòng, chỉ là, “

Mạc Ly mới nói được một nửa, bỗng từ ngoài đại điện truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết cùng tiếng kêu sợ hãi: “Thành chủ, không xong, không xong thành chủ”.

“Cút!” Bỗng chốc trên mặt xà yêu che phủ một tầng sương lạnh, ngón tay nhỏ dài như ngọc vung lên, một cổ kính khí nổi lên thổi bay tiểu yêu đang thất tha thất thêu chạy vào ra khỏi ngoài điện. Xà yêu lại đưa mắt nhìn lại, sương lạnh trên mặt vừa rồi tựa như là ảo giác lúc này không còn thấy bóng dáng dù dằng hướng về phía Mạc Ly nói: “Chỉ là cái gì?”

“Thành chủ đại nhân!” Lại một tiểu yêu thất tha thất thêu chạy tiến vào, khá sáng suốt thừa lúc xà yêu chưa phát hỏa, nói ra mục đích mình chạy tới đây: “Cháy, hậu viện cháy, sừng vậy của đại nhân, đều chạy “.

“Chạy!” Xà yêu xoát một cái đứng lên, ánh mắt băng lãnh nhìn về phương hướng hậu viện

Mạc Ly cũng đứng lên theo, vẻ mặt thân thiết hướng về xà yêu nói: “Thành chủ đại nhân, có chuyện gì cần chúng tôi giúp hay không?”

“Chẳng qua chỉ là một việc nhỏ mà thôi”. Xà yêu cười quyến rũ với Mạc Ly, ánh mắt xinh đẹp như tơ quét về phía mọi người: “Các vị cứ ngồi đây tạm, ta đi một lát sẽ quay lại”.

“Đi!” Mộng Tuyết nghe thấy hậu viện bị cháy, liền nghĩ đến nhất định là Diệp Vân làm, thấy xà yêu muốn đến hậu viện, thân thể hành động còn nhanh hơn suy nghĩ, chột đứng lên rời khỏi chỗ đi tới trước mặt xà yêu.

“Tiểu Tuyết Tuyết, ngoan, đi có việc phải làm, cháu cùng bằng hữu cứ ở lại tiếp tục uống rượu đi”. Xà yêu giơ tay lên sờ sờ đầu Mộng Tuyết, mềm giọng dụ dỗ nói: “Cháu muốn cái gì thì cứ ra lệnh cho người hầu, đi lập tức sẽ quay lại cùng cháu!”

“Đi!” Mộng Tuyết túm lấy xà yêu đang muốn bước ra ngoài, trong lòng gấp như thiêu như đốt, muốn kéo xà yêu lại không cho nàng đi, nhưng nổi không tìm được có gì. đành phải túm lấy tay xà yêu không buông tay.

“Tiểu Tuyết Tuyết lo lắng cho đi sao?” Xà yêu lật tay lại cầm lấy tay Mộng Tuyết, vỗ vỗ tay nàng: “Đừng lo lắng, người có thể gây thương tổn cho đi tại yêu giới này, còn chưa có được vài người đâu”.

Mộng Tuyết túm chặt tay xà yêu nói không nên lời, nàng căn bản không phải lo lắng cho nàng ta có được không, chính vì nàng biết tại yêu giới này cũng không có mấy người có thể gây thương tổn cho người đi này của mình, cho nên mới lo lắng cho Diệp Vân.

Từ trước đến nay có cái gì thì nói cái đó – Mộng Tuyết, lúc này lại phát hiện mình không thể nói gì được, không thể nói, kìm nén đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, giữa trán chảy mồ hôi.

Nhìn khuôn mặt tràn đầy lo lắng trước mắt, đáy lòng xà tinh cũng mềm nhũn, trong mắt lại toát ra vài phần nhu tình chân thật, nhẹ nhàng rút tay khỏi tay Mộng Tuyết, hôn lên trán nàng một cái, cười nói: “Ng ngoan, cháu cứ ngồi chơi đi, đi sẽ lập tức quay lại với cháu”. Xà yêu dẫn theo một đám tiểu yêu chậm rãi ra khỏi cửa điện.

Mộng Tuyết cũng không nhịn nổi nữa, lo lắng hướng về phía mấy nam nhân hoặc ngồi hoặc đứng nhân nhả đằng kia: “Các người nghĩ cách đi chứ, mau nghĩ ra cách nào đi, nếu như để nàng ta bắt gặp ...”

“Xuyt!”

Đôi môi đỏ mọng bị một ngón tay tinh tế thon dài che lại, hơi thở ấm áp phun bên tai ngựa ngựa, Mộng Tuyết cảm nhận được vòng ôm áp áp bên người, bỗng chốc lo lắng trên mặt ném đến chân trời, đổi thành một bộ tiểu nữ nhi e thẹn, xoay người dùng đôi bàn tay trắng như phấn đánh vào Diệp Vân không biết trở lại khi nào, nói: “Phu quân, chàng thật là xấu xa, cố ý hù dọa người ta”.

Vốn lười biếng nằm úp sấp ở một bên – Bạch Hổ thấy thế liền lao tới, cứng rắn chen vào giữa Mộng Tuyết cùng Diệp Vân, tức giận hướng Mộng Tuyết quát “Đồ háo sắc, cách chủ nhân xa một chút”.

“Người là đồ đoạn tụ, cách phu quân của ta xa một chút” Mộng Tuyết đang dựa vào trong lòng Diệp Vân, khuôn mặt hồng hào thẹn thùng, bị Bạch Hổ chen vào giữa liền đỏ sẫm mặt, tức khắc mày liễu dựng lên, muốn nhào tới.

“Được rồi được rồi, lúc nào rồi con thế, đều yên lặng cho ta”. Diệp Vân xoay mạng người một cái, đem Bạch Hổ ném đến trên vai, kéo Mộng Tuyết tới bên cạnh, nháy mắt với bốn nam nhân đã đứng gần kia, liền dẫn đầu đi ra khỏi đại điện.

“Công tử, các vị muốn đi đâu vậy?” Tiểu yêu bị xà yêu giao cho việc ở lại hầu hạ kiêm giám thị chạy nhanh tới ngăn chặn đám người Diệp Vân. Buồn cười, nếu để cho đám mỹ nam này chạy mất, không biết thành chủ đại nhân sẽ ném hấn đến nơi nào đâu.

“Chúng ta đi nhìn xem một chút, có cái gì có thể giúp thành chủ đại nhân”. Diệp Vân mở to mắt nói dối, mặt không đổi sắc nói: “Nói như thế nào, thành

chủ đại nhân cũng là đi của Tuyết Tuyết, trong nhà đi xảy ra chuyện, tiểu bối chúng ta sao có thể ngồi xem mặc kệ chứ”.

“Các công tử không cần lo lắng”. Tiểu yêu kiều ngạo ưỡn cao ngực: “Tại yêu giới đây còn không có mấy yêu có thể sánh được với thành chủ của chúng ta, chẳng qua chỉ là đám sùng vật gây chuyện, rất nhanh thành chủ sẽ quay lại, vẫn là mời các vị công tử ngồi xuống, tiếp tục thưởng thức ca múa đi”.

“Di pháp lực cao cường, đó là tự nhiên”. Diệp Vân bất mãn nhăn mày lại một chút, tay áo vung lên, đẩy tiểu yêu kia sang bên cạnh: “Nhưng tiểu bối chúng ta cũng nào có thể vì vậy mà ngồi đây uống rượu mua vui, vậy thì quá vô lễ rồi”.

“Đúng vậy, chúng ta là đi giúp dì, cũng không phải là hại dì, người âm ỉ cái gì nữa hả”. Mộng Tuyết rút roi quần ở bên hông ra, hung hăng quật về phía đám tiểu yêu đang muốn tiến tới ngăn cản bọn họ, nổi giận nói: “Người còn dám ngăn chúng ta, có tin ta đánh người thành hai nửa hay không”.

Trong điện, chúng tiểu yêu nhìn theo đám mỹ nam nối đuôi nhau ra khỏi điện hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám tiến lên ngăn cản. Tiểu yêu bị Mộng Tuyết đánh cho bất tỉnh kia hơn nửa ngày mới tỉnh lại, nhìn đại điện đã không còn một bóng người vội đến giậm chân, khàn cả giọng hét lớn: “Người đâu, người đâu, bọn họ đi đâu rồi, sao các người không cản bọn họ lại”

Xích Viêm thành ban đêm, ngoại trừ phủ thành chủ đèn đuốc sáng trưng, nơi nơi im ắng, ngoại trừ thị vệ tuần tra thỉnh thoảng đi lại, thì không hề thấy bóng dáng yêu nào nữa. Lúc này, đám Diệp Vân ra ngoài liền thấy đều là những tuấn nam mỹ nữ đáng chú ý, cứ nghênh ngang như vậy đi đến cửa thành.

“Ta có lệnh bài lúc trước đi cho, có thể tự do ra vào Xích Viêm thành”. Mộng Tuyết lấy một khối lệnh bài to bằng khoảng bàn tay trong người, đưa cho Diệp Vân

Nhìn nhìn lệnh bài trong tay, lại liếc nhìn tường thành cao vút trong mây kia, Diệp Vân sờ sờ cằm, kéo Bạch Hổ từ trên vai xuống: “Bạch Hổ, biến lớn, chờ chúng ta qua đó”.

“Có thể không kinh động vệ binh, chúng ta vẫn là đừng kinh động bọn họ”. Quảng trả lệnh bài cho Mộng Tuyết, Diệp Vân kéo theo Vô Danh lên lưng Bạch Hổ.

Thanh Long cùng Thủy Kỳ Lân cũng đã sớm trở về không đợi chủ nhân ra lệnh, cũng đều biến thành lớn, mang theo chủ nhân nhà mình lặng yên không một tiếng động bay ra khỏi thành. Mộng Tuyết vội vàng đuổi theo Diệp Vân, rúc lấy mấy tiếng rầm rì bất mãn của Bạch Hổ, mãi đến khi Diệp Vân trấn an nó mấy câu, Bạch Hổ lúc này mới không cam tâm bay ra khỏi thành.

“Hô, cuối cùng cũng ra được”. Mộng Tuyết nhìn Xích Viêm thành khổng lồ phía sau vỗ vỗ ngực.

Liếc nhìn ngọn lửa nhuộm đỏ một mảnh trời kia, Mạc Ly quay đầu nhìn Diệp Vân nói: “Chỉ mong xà yêu có thể bị giữ chân trong chốc lát, không phát hiện chúng ta chạy mất”.

“Ta thả toàn bộ tiểu sùng vật của nàng ta ra, đốt tất cả các phòng, còn bỏ thêm chút chất xúc tác, không mất mấy canh giờ, sợ là nàng ta cũng chưa xong”. Diệp Vân hắc hắc cười mấy tiếng, ngồi trên lưng Bạch Hổ nhìn màn đêm tối như mực phía trước bủn xỉn, “Không biết phía trước còn có cái gì, đêm nay chúng ta phải dùng chân ở đâu cho phải đây”.

“Buổi tối chúng ta đành phải vất vả đi đường suốt đêm đi, tránh cho xà yêu kia đuổi kịp mà phiền phức”. Mạc Ly hơi nhíu nhíu mày, có chút bất đắc dĩ thở dài. Lạc Tâm Hồn liếc mắt nhìn Diệp Vân, thu hồi Thanh Long, không nói tiếng nào đi vào trong màn đêm phía trước.

Đoàn Dật Phong lạnh mặt đi tới trước mặt Diệp Vân, xách Vô Danh vẫn dán trên người Diệp Vân kéo xuống, vút lên trên lưng Thủy Kỳ Lân, không nhanh không chậm đuổi kịp cước bộ Lạc Tâm Hồn.

“Trưởng công, người ta thực là mệt mỏi quá a, chúng ta cứ để cho Bạch Hổ chờ như vậy đi, có được không?” Mộng Tuyết bám lấy cánh tay Diệp Vân, giọng nói mềm nhũn làm nũng nịu.

“Nữ nhân háo sắc, người không có chân à!” Bạch Hổ bất mãn rống lên hai tiếng, giậm chân tính hất Mộng Tuyết xuống, nhưng mèo yêu giao hoạt này ôm chặt lấy tay Diệp Vân, dù có lắc lư thế nào, cũng không thể hất Mộng Tuyết xuống được.

Thanh Long ngồi xồm trên vai Lạc Tâm Hồn hô to: “Này, Bạch Hổ, người còn cọt xát ở đó làm gì đấy, còn không đi nhanh một chút”.

“Ai cản người lo!” Bạch Hổ rống lên đáp lại.

Trong đêm đen vắng vẻ, bởi vì mấy kẻ dờ hơi này mà trở nên náo nhiệt, Diệp Vân ngồi ngay ngắn ở trên người Bạch Hổ, bên môi gọi lên nụ cười nhẹ.

Chợt, một tia chớp to rạch ngang bầu trời đêm đen, cuồng phong gào thét, bầu trời lửa đỏ phía sau không biết đã được dập tắt từ lúc nào, Diệp Vân giờ tay giữ lấy mái tóc bị cuồng phong thổi loạn, tâm trạng thấp thòm bất an.

“Tiểu tử thôi, phá hủy hậu viện của ta còn muốn chạy! Không dễ dàng như vậy! Nạp mạng đi!”

Theo một tiếng gào thét tràn ngập tức giận vang lên trên bầu trời đêm, những đám mây màu tím tràn ngập hơi thở công bạo xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Vân, lấy sức mạnh vạn quân không địch nổi hung hăng đánh xuống Diệp Vân.

Sức mạnh của tia chớp kia quá mức lớn mạnh không thể né tránh, Diệp Vân không thể chống lại hoảng sợ chỉ mới kịp kết án được một nửa, liền tro mắt nhìn tia chớp đánh xuống.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, thân thể Diệp Vân bị hung hăng đánh ra ngoài, tia chớp chói mắt ánh lên khuôn mặt trắng bệch của Diệp Vân, cổ họng giống như bị người ta bóp nghẹt, chỉ tròng lớn mắt nhìn người giữa không trung kia thay thế mình bị tia sét đánh trúng, không phát ra được một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Nguyệt Luân lại xuất hiện

Người ở giữa không thay Diệp Vân nhận lấy tia sét kia, không phải ai khác, là Đoàn Dật Phong! ! !

“Chủ nhân!” Thủy Kỳ Lân bỏ rơi Vô Danh trên lưng, rống giận một tiếng bay lên trời.

Lạc Tâm Hồn mím chặt môi, liếc nhìn Đoàn Dật Phong đã không còn hình người nằm trong tay, đặt người lên trên lưng Thủy Kỳ Lân, Thanh Long lại ngăn chặn một tia chớp khác.

Diệp Vân nâng bước chân nặng nề đi tới bên cạnh Đoàn Dật Phong đã được Thủy Kỳ Lân đặt dưới đất, run rẩy vươn tay ra, muốn đụng vào khuôn mặt không còn nhìn ra dáng vẻ lúc trước kia, nhưng lại không thể nào tìm được một nơi nguyên vẹn mà đụng vào, há miệng, Diệp Vân mãi hơn nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình, cổ họng chưa chút lẩm bẩm nói: “Vì sao?”

Đoàn Dật Phong bình tĩnh nhìn Diệp Vân, dường như muốn khắc sâu hình dáng của nàng vào trong đáy lòng, chăm chú nhìn chăm chăm vào nàng, giọng nói mềm yếu, khó khăn nói: “Ta nói rồi, ta muốn mang người quay trở về, làm sao có thể ... làm sao có thể để người chết... chết trước mặt ta...” Lời nói càng lúc càng chậm, càng nói càng nhẹ, đôi mắt đen nhánh kia dần dần mất đi thần thái, chậm rãi khép lại.

“Đồ khốn, ai cần người chặn thay ta! Dựa vào chút công phu mèo quào này của người, người cho là người mạnh hơn ta hay sao?” Diệp Vân đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Đoàn Dật Phong. Mắng to: “Đừng tưởng rằng người thay ta đỡ một lần sét đánh là không còn nợ ta, ta cho người biết, ta mà không thể cứu được Lạc Y, đó chính là vì người hại đây, ta mà không toàn vẹn tay chân quay trở về Thanh Sơn, đó cũng là người làm hại, người đừng tưởng rằng người chết là có thể xong hết mọi chuyện, sẽ không nợ ta cái gì nữa sao, nói cho người biết, cho dù người có làm quỷ, ta cũng sẽ ép người trả nợ, người muốn ăn quỷ, không có cửa đâu, ngay cả cái cửa sổ cũng không có”.

Mạc Ly liếc nhìn Đoàn Dật Phong chỉ còn lại một chút hơi thở yếu ớt lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn Bạch Hổ không biết đang suy nghĩ cái gì, nhẹ giọng nói: “Lạc Tâm Hồn sắp không đỡ nổi xà yêu rồi, chúng ta cùng lên đi, tốt xấu có thể kéo dài thời gian một chút”.

Bạch Hổ hiếm khi lại không còn nao loạn, nghe theo lời Mạc Ly xông lên.

Mặt âm trầm, Diệp Vân tìm trong túi trữ vật một viên thuốc màu đỏ thẫm, tách miệng Đoàn Dật Phong ra nhét vào. Mộng Tuyết chân tay luống cuống đứng ở một bên, nhìn Diệp Vân lại tìm ra một lọ thuốc khác, chửi một câu thô tục lại tùy tay vứt lọ thuốc, tìm ra một lọ khác lại bỏ qua, không ngừng lục lọi trong túi.

Mộng Tuyết đột nhiên hiểu ra, cũng tìm kiếm trong túi trữ vật của mình trong chốc lát, hai tay cầm lấy một chiếc bình màu đỏ đưa cho Diệp Vân, cẩn thận từng li từng tí nói: “Đây là thuốc trị thương thượng đẳng của yêu giới ta, chuyên dùng trị loại nội thương này, chẳng có muốn ... Thử hay không?”

Diệp Vân chợt quay đầu liếc nhìn Mộng Tuyết, mím môi nhận lấy cái bình, đến khi nàng quay đầu lại, lại kinh hãi phát hiện trên mặt đất trước mặt không phát hiện tung tích của Đoàn Dật Phong.

Diệp Vân đứng lên nhìn khắp nơi xung quanh, lại thấy Thủy Kỳ Lân đang quay lưng về phía nàng, chậm rãi tiến vào màn đêm tối đen.

Diệp Vân ngẩn ngơ, vô ý thức thân hình đã nhoáng lên ngăn trước mặt Thủy Kỳ Lân, quả nhiên Thủy Kỳ Lân đang ngậm Đoàn Dật Phong ở trong miệng. Diệp Vân khó hiểu nhìn nó hỏi: “Người muốn làm cái gì?”

Thủy Kỳ Lân lặng yên liếc nhìn Diệp Vân, dịch sang bên cạnh hai bước, cứ thế tiếp tục đi về phía trước.

Đề nén lửa giận trong lòng, Diệp Vân lần thứ hai cản lại Thủy Kỳ Lân, nhẫn nại nói: “Người buông hắn ra, hiện tại hắn cần chính là trị liệu, người dẫn hắn đi, là muốn hắn chết sao?”

Vòng vo vài lần vẫn không thể tránh thoát khỏi Diệp Vân, Thủy Kỳ Lân nhẹ nhàng đặt Đoàn Dật Phong xuống mặt đất, nhìn Diệp Vân lạnh lùng nói: “Người cho là chỉ bằng người, còn có thể cứu sống hắn sao?”

Diệp Vân nhìn Đoàn Dật Phong hơi thở mỏng manh, cũng không thể kiềm chế được cơn nóng trong lòng nữa, đẩy Thủy Kỳ Lân ra gào lên “Người ngay cả cứu cũng không để cho ta cứu, người sao có thể chắc chắn là ta không thể cứu được hắn! Nếu người không để cho ta thử cứu hắn, vậy thì hắn sẽ thực sự không thể cứu được nữa rồi! Người đối xử với chủ nhân của mình như vậy sao?”

Thủy Kỳ Lân bình tĩnh nhìn về mặt phần nộ của Diệp Vân, thân nhiên nói: “Chủ nhân không muốn làm cho người mất hứng, vì thế, ta cũng sẽ lấy ý nguyện của chủ nhân làm chuẩn tắc cho hành vi của mình, nhưng bây giờ chủ nhân đã sắp chết, vì thế, ta chỉ sẽ chỉ nghe theo chính ta. Xin người, tránh ra!”

Thủy Kỳ Lân một lần nữa lại ngậm lấy cổ áo Đoàn Dật Phong, đập gió mà bay lên trời, Diệp Vân không biết vì sao Thủy Kỳ Lân lại hành động như vậy, nhưng làm sao cũng không chịu để cho nó mang Đoàn Dật Phong đi.

Thân thủ hư ảo nhoáng lên, Diệp Vân trong tay nắm Nguyệt Luân lại một lần nữa ngăn bước Thủy Kỳ Lân, lạnh lùng thét lên: ” Nếu người không buông Đoàn Dật Phong ra, đừng trách ta trở mặt vô tình!”

“Thế nào, người muốn giết ta?” Thủy Kỳ Lân lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Vân, khề hừ một tiếng.

“Ta sẽ không giết người”. Diệp Vân cầm Nguyệt Luân trong tay chỉ vào Thủy Kỳ Lân: “Nhưng nếu người muốn mang Đoàn Dật Phong đi, trừ phi người giết ta!”

Thủy Kỳ Lân bình tĩnh nhìn Diệp Vân, khi Diệp Vân sắp không nhịn nổi mà bắt đầu kết ấn tay muốn công kích Thủy Kỳ Lân, trên khuôn mặt dữ tợn của nó bỗng hiện lên một nụ cười vô cùng đáng sợ, chậm rãi hạ xuống, đem Đoàn Dật Phong đang ngậm trong miệng nhẹ nhàng đặt xuống mặt đất.

Không đợi Diệp Vân kịp phản ứng, Thủy Kỳ Lân trực tiếp dùng thần thức nói với nàng: “Thay ta hộ pháp, ta muốn cứu chủ nhân”.

Dưới ánh chớp cùng ánh sáng của các loại pháp thuật chiếu rọi xuống, một hạt châu màu xanh lục đậm chậm rãi bay ra từ trong miệng Thủy Kỳ Lân.

Vô Danh vẫn luôn im lặng đứng bên cạnh, bỗng đi tới kéo kéo tay áo Diệp Vân, thấp giọng nói: “Nó đang cứu hần đấy”.

Diệp Vân há miệng, đề xuống nghi vấn tràn ngập trong lòng hai tay kết ấn bày ra kết giới phòng ngự xung quanh Đoàn Dật Phong và Thủy Kỳ Lân.

Chủ ngữ tối nghĩa được Thủy Kỳ Lân nhả ra trong miệng trầm thấp vang lên, những dòng chữ màu xanh lục xoay quanh trong miệng Thủy Kỳ Lân, từ từ bay về phía mi tâm Đoàn Dật Phong, nhanh chóng bao phủ nơi đó

Mộng Tuyết ánh mắt phức tạp nhìn một màn trước mắt, nhẹ giọng nói thầm: “Cho dù có là chủ nhân, cũng không cần thiết phải ký kết huyết thệ đi, tiểu tử này, đúng là vẫn khi tốt”.

“Huyết thệ, huyết thệ là cái gì?” Diệp Vân dựng tai nghe thấy câu nói thầm của Mộng Tuyết, chợt quay đầu nhìn chằm chằm nàng.

“Đó là thánh thú Thủy Kỳ Lân đúng ko?” Mộng Tuyết nhìn Thủy Kỳ Lân chep miệng, trong mắt tràn ngập hâm mộ. “Tiểu tử này mặc dù chỉ còn lại có một hơi, nhưng quả đúng là trong họa có phúc. Chẳng có nghe thấy không, chủ ngữ kia đã niệm lâu như vậy mà vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, đó là bởi vì nó đang niệm chính là chủ ngữ của Kỳ Lân thượng cổ truyền lại qua các đời, từ đó song phương gắn kết sinh mạng với nhau, cùng hưởng phúc họa, Thủy Kỳ Lân cả đời này sẽ không thay đổi chủ nhân?”

Diệp Vân nao nao, tảng đá đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng thả xuống được.

Lặng lẽ trôi nổi giữa không trung, xà yêu híp mắt nhìn trận địa sẵn sàng đón địch hai người hai thú kia, đột nhiên nở nụ cười, mị nhãn như tơ nhìn Lạc Tâm Hồn: “Nhân loại. Hi hi... quả thật đúng là hiếm có, thậm chí có nhân loại dám cả gan xông vào yêu giới”.

Lạc Tâm Hồn đặt kiếm ngang trước ngực, không nói một lời, lạnh lùng nhìn xà yêu, sợi xích màu vàng trời lơ lửng bao quanh lấy hần, chặt chẽ ngăn cản các đường đi của xà yêu. Thanh Long bay vòng vòng trên đầu Lạc Tâm Hồn, cùng chủ nhân cùng nhau lạnh lùng nhìn xà yêu.

Thấy Lạc Tâm Hồn không để ý tới mình, xà yêu cũng không để ý, đưa mắt roi xuống người Mạc Ly. Từ lúc tiến vào yêu giới, mái tóc được biến thành màu đen của Mạc Ly lúc này đang dần khôi phục lại thành màu bạc, gương mặt cũng một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ khuynh thành trước kia.

“Chắc chắc” hai tiếng, xà yêu ‘tỉ’ một tiếng vuron lưỡi rần liếm liếm môi, cười quyến rũ nói: “Cửu vĩ hồ, tóc bạc, ngôn thiên kích, người chính là yêu vương Mạc Ly đi, năm đó khi yêu vương đăng cơ, tiểu yêu chưa từng đến chúc mừng, tiểu yêu ở đây xin nhận lỗi với yêu vương”.

Nói xong, xà yêu quả thật khề cúi đầu về phía Mạc Ly.

Bạch Hồ đứng bên người Mạc Ly tròn mắt, vẻ mặt không kiên nhẫn liếm liếm bộ lông rối loạn của mình.

“Thành chủ Xích Viêm thành khách khí rồi”. Mạc Ly vẫn nắm chặt trường kích trong tay không hề buông lỏng: “Diệp Vân đứa nhỏ này quá nghịch ngợm, thiếu huy phong ở cửa thành chủ là hần không đúng, mong rằng thành chủ nể mặt Mạc Ly mấy phần, chớ nên so đo với đứa nhỏ này. Tương lai, Mạc Ly nhất định sẽ bồi thường cho thành chủ một phủ đệ hoàn toàn mới”.

Xà yêu ném cho Mạc Ly một cái mị nhãn: “Nghe lời này của yêu vương, đừng nói chỉ là một tòa phủ đệ nho nhỏ của thành chủ, cho dù là toàn bộ Xích Viêm thành, nếu như ngài cam tâm tình nguyện nhận hết mọi tổn hại để người kia đốt vui vẻ, nô gia cũng nhất định xin dâng bằng hai tay”.

Mạc Ly khước mắt liếc về phía Diệp Vân cùng Thủy Kỳ Lân không biết đang làm gì phía bên dưới, thu trường kích trong tay về, hướng xà yêu chấp tay nói: “Hôm nay lại phụ ý tốt của thành chủ, ra hạ sách này để ra khỏi Xích Viêm thành, đúng là bất đắc dĩ, thật sự là chúng tôi có chuyện cần phải nhanh chóng tới Quang Hoa thành, thành chủ rộng lượng, Mạc Ly nhất định ghi nhớ kỹ, tương lai nhất định hậu tạ”.

” Là vì con sâu róm nhỏ kia đúng không!” Xà yêu đột nhiên nói.

Mạc Ly sắc mặt vốn đã không tốt, nghe vậy tức khắc trở nên trắng bệnh như giấy.

Phản ứng của Mạc Ly hiển nhiên là khiến xà yêu vô cùng vui vẻ, cười bừa bãi không ngừng, hơn nửa ngày mới ngừng lại hướng về phía Mạc Ly nói: “Đừng nói Quang Hoa thành bây giờ đang ở trong tay tiểu tử huyền sói kia, cho dù là khi mà yêu vương ngài còn tọa trấn tại Quang Hoa thành, những chuyện xảy ra trong thành, chỉ có nô gia không muốn biết, chứ không có chuyện nô gia không thể biết”.

Thấy sắc mặt Mạc Ly càng lúc càng khó coi, rốt cuộc xà yêu không cười nữa, mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Yêu vương muốn đến Quang Hoa thành làm cái gì, ta đương nhiên sẽ không xen vào, có điều, nếu các người đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, tuyệt đối ta sẽ không để cho các người mang Tuyết Tuyết theo. Để Tuyết Tuyết ở lại, ta sẽ không làm khó dễ các người nữa”.

Xà yêu lại dễ dàng thỏa thuận như vậy, Mạc Ly hơi hơi ngăn người, che giấu đề phòng nơi đáy mắt.

Mạc Ly cố nặn ra một nụ cười trên mặt, hướng về phía xà yêu nói: “Thành chủ nói cũng đúng, nhưng chính là Mộng Tuyết tiểu thư muốn đi theo chúng ta, nếu thành chủ muốn giữ Mộng Tuyết tiểu thư lại, chỉ sợ, ngài nên trung cầu ý kiến của nàng mới được”.

Hai người đang nói, bỗng nhiên xuất hiện một ánh sáng màu đỏ xé rách bầu trời tối đen, như có tiếng ca trầm thấp quanh quẩn tại chân trời, nghe vào trong tai, khiến lòng người có một cảm giác thoải mái khó hiểu.

“Huyết thế?” Xà yêu có chút kinh ngạc nhìn cột sáng đỏ như máu trên mặt đất kia.

Bạch Hổ cùng Thanh Long liếc nhìn nhau một cái, đều thấy được kinh ngạc trong mắt đối phương. Hai người bọn họ đều biết tính nghiêm trọng của huyết thế, tựa như bọn chúng đề ý chủ nhân nhà mình như vậy, bất kể chủ nhân có làm việc gì đều sẽ ủng hộ vô điều kiện, nhưng bọn chúng cũng không nghĩ tới chuyện sẽ ký kết huyết thế với chủ nhân nhà mình, không ngờ là, Thủy Kỳ Lân kia, lại không chút do dự làm.

“Chẳng qua chỉ là một Thủy Kỳ Lân nho nhỏ mà thôi, chắc hẳn, còn chưa vừa mắt thành chủ đại nhân được!” Mạc Ly lấy ra một vật từ trong ngực, ném về phía xà yêu, cười nói: “Một chút lòng thành, bày tỏ lòng tôn kính, mong rằng thành chủ đại nhân vui lòng nhận cho”.

“Vây, từ chối thì bất kính rồi”. Xà yêu vươn tay tiếp lấy vật kia, ung dung thân nhiên cất vào trong lòng, cười duyên thi triển pháp lực xuống gần mặt đất một chút, hướng về phía Mộng Tuyết còn đang ngơ ngác nhìn kỳ quan khó gặp kia gọi: “Tuyết Tuyết, đến đây, cùng đi quay về”.

Xà yêu gọi tới ba lần, Mộng Tuyết mới đưa mắt nhìn về phía nàng, đầu tiên là ngần ra, sau đó chợt trốn về phía sau Diệp Vân, trong miệng hô lên: “Không muốn không muốn, cháu không muốn về cùng đi, cháu muốn đi theo phu quân của cháu”.

“Tuyết Tuyết ngoan, cùng đi quay về, nơi bọn họ muốn đi cũng không có gì thú vị”. Xà yêu đi đến gần Mộng Tuyết vài bước.

Diệp Vân nắm chặt Nguyệt Luân trong tay, đề phòng nhìn chăm chăm xà yêu, mặc dù nàng không rõ huyết thế là cái gì, nhưng có thể đoán được lúc này với Thủy Kỳ Lân cùng Đoàn Dật Phong là thời khắc mấu chốt.

“Yên tâm, huyết thế một khi được phát động, bất kể ai cũng không thể đánh gãy được”. Xà yêu cười ha ha, phong tình vạn chủng liếc nhìn Diệp Vân, hướng về phía Mộng Tuyết nói: “Tuyết Tuyết, nếu cháu không đồng ý quay về cùng đi, vậy đi đành phải mời tiểu tướng công thân ái của cháu cùng về nha”.

“Đi dám, nếu đi dám động tới một sợi lông của tướng công, cháu sẽ nói cho phụ thân biết!” Mộng Tuyết nhảy từ phía sau lưng Diệp Vân ra, tức giận chỉ vào xà yêu, mắng to.

Đáy mắt xà yêu hiện lên một tia lo lắng, trên mặt hi hi cười vẫy vẫy tay với Mộng Tuyết: “Cháu cũng biết tính tình của đi đây, Tuyết Tuyết ngoan, đi tới bên đi”.

Liếc nhìn vẻ mặt không tốt lắm của Mộng Tuyết, Diệp Vân thở dài, nàng không biết xà yêu cùng Mạc Ly, Lạc Tâm Hồn nói những gì lúc ở trên kia lại khiến cho xà yêu vốn phần nộ như vậy có thể bỏ qua việc đuổi giết nàng, chỉ yêu cầu đem Mộng Tuyết mang về là được rồi. Khi đó nói với Mộng Tuyết là xà yêu đã cố ý đe dọa, nhưng lúc này mặc kệ xà yêu có thái độ gì, nàng cũng không thể để một mình Mộng Tuyết ở lại được.

Bạch Hổ thấy nửa ngày mà vẫn không đánh, liền nhào về phía Diệp Vân, trong nháy mắt liền biến thành phiên bản mini đứng trên bả vai Diệp Vân, ở bên tai nàng khuyến khích nói: “Chủ nhân, để mèo yêu này lại cho con xà yêu kia đi. Nàng ta rất lợi hại đó, vừa rồi ta cùng Thanh Long, hồ ly còn có tiểu tử họ Lạc kia, bốn người còn không đánh lại một mình nàng ta. Mau ném mèo yêu cho nàng ta đi, vậy thì chúng ta có thể nhanh chóng lên đường”.

Diệp Vân hơi nhíu mày, nàng tuy rằng có những lúc không ngại ti bi vô si, nhưng vào lúc này lại bỏ lại một cô gái để đối lấy bình an cho mình, chuyện như vậy, nàng lại không làm được.

Hướng chi, xà yêu kia nói vậy là thật hay giả, còn phải xác định lại nữa.

Nghĩ đến đây, Diệp Vân liền đi vài bước đến phía trước Mộng Tuyết, cố ý che nàng ta ở phía sau lưng, không nói gì biểu đạt lập trường của mình, khiến Mộng Tuyết cảm động ôm lấy nàng, lớn tiếng reo lên: “Phu quân, ta biết chàng yêu ta mà. Phu quân, chàng yên tâm, mặc kệ chàng có đi đâu, Tuyết nhi nhất định sẽ đi cùng chàng”.

“Con mẹ nó, nữ nhân chết tiết này, cách xa chủ nhân ta một chút”. Bạch Hổ tàn bạo vung móng vuốt về phía Mộng Tuyết, vừa quay đầu hô lên với xà yêu: “Người mau đưa con nhỏ háo sắc này về nhà đi, chúng ta mới không cần năng đi theo đâu”.

“Bạch Hổ!” Diệp Vân quát lớn một tiếng, xách Bạch Hổ từ trên vai xuống, học phương pháp Lạc Tâm Hồn đối phó với Thanh Long, cầm lấy đuôi Bạch Hổ “Vèo” một tiếng, vớt cho Lạc Tâm Hồn.

“Ha ha, người cũng có hôm nay! Ha ha, thật là quá buồn cười, ha ha... Aha ha...”. Thanh Long nhìn Bạch Hổ bị Lạc Tâm Hồn xách ở trong tay, oành, một tiếng hóa thành phiên bản mini, cười lẩn lộn trên vai Lạc Tâm Hồn.

“Chủ nhân... Chẳng lẽ người thực sự coi trọng tiểu yêu tinh này sao?” Bạch Hổ nhìn Diệp Vân đang bảo vệ Mộng Tuyết ở phía sau người, ai oán đến mức không thêm để ý tới lời nói của Thanh Long “Ồ ồ... Chủ nhân, không nên a!”

Lạc Tâm Hồn nhìn Bạch Hổ khóc nước mắt nước mũi lem nhem, chân mày nhíu lại, cầm lấy đuôi Bạch Hổ ném về phía Mạc Ly. Đối với ánh mắt dò hỏi của Mạc Ly đáp lại một chữ: “Phiền!”

Mạc Ly liếc nhìn Bạch Hổ nằm sấp trên quần áo mình khóc đến cực kỳ thê thảm, giữa trán mồ hôi lổ ra mấy vạch đen.

“Tiểu gia hỏa, người cũng đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Xà yêu nhìn hành động của Diệp Vân nheo mắt lại.

Mộng Tuyết cảm thấy ngọt như mật ôm lấy cánh tay Diệp Vân, có điều cũng không có bị bong bóng màu hồng làm cho u mê đầu óc, nàng biết nếu như chọc giận bà di này, kết quả sẽ thực là thê thảm. Mộng Tuyết tựa sát vào Diệp Vân bất mãn nói với xà yêu: “Dì, dì cũng không cần phải lo cho Tuyết Tuyết, phụ quân hôm nay đốt phòng của dì là không nên, sau này quay về, cháu sẽ báo phụ thân xây một căn nhà khác đẹp hơn đền cho dì được không?”

Xà yêu híp mắt nhìn Diệp Vân, mãi cho tới khi ánh sáng màu đỏ từ Thủy Kỳ Lân cùng Đoàn Dật Phong lại xuất hiện ở trước mắt mọi người, xà yêu đột nhiên nở nụ cười xinh đẹp, sáng giọng với Mộng Tuyết: “Được rồi được rồi, thật là, không thể nào mà lay chuyển được cháu, tính tình này của cháu, đúng là giống cha cháu như đúc, chuyện gì mà đã nhận định, mặc cho trời sập có sập xuống sống chết không quay đầu lại”.

“Tuyết nhi biết mà, dì hiểu rõ Tuyết nhi nhất”. Mộng Tuyết không bỏ lỡ cơ hội liền lên tiếng nịnh nọt.

Xà yêu thờ dài, khom lưng xuống cời chiếc roi mềm màu ngân bạch bên hông ra, vẫy vẫy tay với Mộng Tuyết: “Lần này các người đi Quang Hoa thành, quả thực là cực kỳ nguy hiểm, cháu mang theo cái này đi, huyền sói kia mà có thấy, chắc chắn sẽ thủ hạ lưu tình với cháu, không dám làm cháu bị thương đâu”.

“A... Tinh Huy? Thật là Tinh Huy! Cho cháu sao. Thực sự cho cháu sao?” Mộng Tuyết thoáng cái đã từ sau lưng Diệp Vân nhảy ra ngoài, Diệp Vân còn chưa kịp đưa tay ra kéo nàng, Mộng Tuyết đã tựa như một trận gió lướt tới bên người xà yêu, trong tay đang cầm sợi roi màu trắng bạc kia lật qua lật lại, hải long ôm lấy xà yêu, luôn miệng nói cảm ơn.

“Đưa nhỏ ngốc nghếch, dì không thương cháu, còn có thể thương ai”. Xà yêu vỗ nhẹ lên đầu Mộng Tuyết, đưa mắt nhìn về phía Diệp Vân, nhưng trong nháy mắt liền trở nên oán độc mà lạnh lùng.

Ôm lấy thất lưng Mộng Tuyết, tức tốc bay lên không trung, cũng không biết động tác của xà yêu như thế nào, ngay lập tức xuất hiện một Phi Vũ thú trưởng thành lẳng lẳng đứng trên không trung. Đem Mộng Tuyết đặt lên lưng Phi Vũ thú, xà yêu vươn tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh hoàng của Mộng Tuyết, dịu dàng nói: “Tuyết Tuyết ngoan, dì làm xong chuyện sẽ đi tìm cháu, cháu đi trước nha”.

Ra lệnh cho Phi Vũ thú, lệnh cho nó không ngừng bay về phía trước, cho tới khi mình đi tìm nó mới thôi, nhìn Phi Vũ thú chờ theo Mộng Tuyết biến mất trên bầu trời, xà yêu thu hồi ánh mắt, đứng trên không nhìn xuống bốn người một yêu ba thú phía dưới mặt đất, ánh mắt huyết tinh mà tàn bạo, hơi thở quanh thân cũng biến đổi, hơi thở mạnh mẽ ừn ừn kéo đến tựa như thủy triều đánh úp về đám Diệp Vân.

“Thành chủ, người làm vậy là ý gì?” Mạc Ly gượng chống, hướng xà yêu chất vấn.

Mạc Ly vốn đã bị thương không nhẹ, vì mở ra cánh cửa yêu giới mang theo bọn Diệp Vân vào, lại tổn hại không ít công lực, vừa rồi cản trở xà yêu kéo dài thời gian cho Diệp Vân chữa thương cho Đoàn Dật Phong, khiến hao phí rất nhiều yêu lực, nhưng điều hắn không thể nào mà ngờ là, vừa rồi xà yêu ở trong trạng thái phần nộ như vậy, lại vẫn không chế được tu vi.

“Vừa rồi bản tâm Tuyết Tuyết, mới vẫn không nghiêm khắc trừng trị người được”. Trên khuôn mặt xinh đẹp lẳng lơ của xà yêu tràn ngập tàn nhẫn, ngón tay trắng như ngọc chỉ hướng về phía Diệp Vân, âm hiểm nói: “Cho dù có là phụ quân thật sự của Tuyết Tuyết, dám hủy hoại của ta, vậy thì để lại mạng bồi thường!”

Diệp Vân cố gắng đè nén sóng biển cuộn trào nơi đáy lòng, hơi thở mạnh mẽ khiến người ta không tự chủ được mà đầy lòng sinh ra cảm giác sợ hãi, cái này nàng chỉ từng cảm nhận được từ một người, vị nam tử ở Thanh Sơn bí cảnh được gọi là – Tiểu Kinh Trần, xà yêu tám ngàn năm, quả nhiên, danh bất hư truyền.

Không biết khi nào lại bay về ngồi trên vai Diệp Vân – Bạch Hổ ghé vào tai Diệp Vân nhỏ giọng nói: “Chủ... Chủ nhân, nàng... Nàng nàng, cho tới bây giờ chưa bao giờ ta thấy yêu lực mạnh mẽ như vậy, quả thực, quả thực có thể sánh với khi ta còn mạnh nhất, chủ nhân, chúng ta mau chạnh đi thôi”.

“Nếu có cơ hội thì người hãy mau mang chủ nhân nhà người cùng Vô Danh rời khỏi đây”. Diệp Vân dùng thần thức dẫn Thủy Kỳ Lân một tiếng, vung tay đem tiểu Ô Nha đang nằm trong ống tay áo về phía Thủy Kỳ Lân, Diệp Vân nắm chặt Nguyệt Luân trong tay bình tĩnh nghênh đón, thần nhiên nói:

“Người người muốn giết là ta, người để cho bọn họ rồi đi”.

“Rời đi?” Đôi mắt xà yêu nổi lên ánh sáng lạnh đáng sợ, điên cuồng phá lên cười: “Nghĩ cũng thực đẹp, hôm nay các người ai cũng dùng hồng rời đi, quần các người cái gì yêu vương, quần các người cái gì Bạch Hồ Thanh Long, tu sĩ nhân giới, đám hủy họa của ta, tất cả các người đều phải chôn cùng chôn cùng!”

Xà yêu điên cuồng gào thét cùng cười lớn, trời đất cũng như bắt đầu rít gào, cuồng phong tàn phá khắp nơi, những tia chớp màu tím không ngừng vây quanh xà yêu, phát ra những tiếng xèn xẹt, khiến người nghe rợn người.

“Họa? Cái gì họa?” Diệp Vân không biết rốt cuộc mình đã làm gì mà khiến xà yêu thống hận như vậy, chẳng qua, cái loại mộng tưởng bị hủy, ký thác bị hủy diệt, ánh mắt tuyệt vọng khi thứ gì đó mình quan tâm nhất vĩnh viễn không trở lại nữa, nàng nhìn đã hiểu.

“Không! Nếu chỉ lấy cái mạng nhỏ của người thì quá dễ dàng cho nhà người rồi, ta muốn giữ lại người, cho người muốn sống không được”. Xà yêu không ngừng gào thét, xông về phía Diệp Vân, những tia chớp màu tím quanh người không ngừng đánh về phía Diệp Vân.

Lạc Tâm Hồn cùng Thanh Long sớm đã có chuẩn bị liền bay lên trên đầu Diệp Vân, thay nàng ngăn lại một đạo lại một đạo tia chớp, cũng may lần này xà yêu có ý định đùa chết bọn họ, mặc dù trong tia chớp có ẩn chứa sức mạnh to lớn, lại được khống chế vừa vặn không gây thương nặng cho bọn họ, sẽ không lại đến mức thương tổn đến tính mạng của bọn họ.

Mạc Ly nắm thật chặt trường kích trong tay, trong lòng có chút do dự, xem ra, xà yêu không lấy mạng Diệp Vân là không được, hẳn bây giờ cần bản không thể đối kháng lại xà yêu được, nhưng nếu như thừa cơ rời khỏi nơi này, chắc hẳn xà yêu sẽ không thật sự đuổi cùng giết tận với yêu vương như hẳn. Hơn nữa, thành kế tiếp là Nhật Nguyệt thành rồi, chỉ cần tới Nhật Nguyệt thành, cho dù xà yêu có truy sát tới, cũng sẽ không được lợi gì.

Đi, hay là không đi!

Tay, siết chặt lại thả lỏng, siết chặt lại thả lỏng, Mạc Ly mím chặt môi lại, nhìn hai người hai thú đang đau khổ chống đỡ giữa làn mưa chớp.

“Người biết không? Ta gặp được bạn của ta”.

Khuôn mặt vui mừng của tiểu yêu tinh xấu xí kia bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hẳn, Mạc Ly đau đớn cúi đầu gầm thét một tiếng. Nếu như, hẳn quả thật bỏ lại Diệp Vân, tiểu yêu tinh mà biết được, đại khái sẽ... Không, nhất định là sẽ, sẽ hận hẳn cả đời.

Thôi thôi, huyền sói mặc dù đã tâm bưng bưng, nếu không phải bên cạnh còn có mèo yêu kia khuyến khích, thì mọi chuyện cũng không đến nước này. Nếu như hẳn hôm nay quả là tang mệnh nơi đây, Lạc Y, có lẽ cũng sẽ không bị mất mạng.

Mà thôi, Mạc Ly nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt trường kích, xông vào trong đoàn người không có hy vọng thắng gì kia.

Thủy Kỳ Lân đem tiểu Ô Nha, Vô Danh cùng Đoàn Dật Phong đang hôn mê ngậm trong miệng, lẳng lặng đứng ở một bên, xuyên thấu qua khe hở giữa những chiếc răng nanh của Thủy Kỳ Lân nhìn tình hình chiến đấu tàn khốc trước mắt, hai mắt Vô Danh trừng lớn, trong đôi mắt ấy hiện lên một tia kiên nghị, từ trong ngực lấy ra viên nội đan mà Diệp Vân bảo nó giữ cho tốt kia, không chút do dự nuốt một hơi xuống.

Chợt, thân thể đau đớn kịch liệt như sắp bùng nổ, lập tức lan truyền khắp cả người, đau đến nỗi khiến Vô Danh cuộn tròn người lại. Bất kể đau đớn có kịch liệt hay gian nan bao nhiêu, đôi mắt xanh biếc của Vô Danh lại vẫn luôn trấn định, trong miệng lầm bầm nói nhỏ cái gì đó, có ánh sáng mỏng bao phủ quanh thân hẳn.

Thủy Kỳ Lân vẫn luôn nhìn chăm chăm cuộc chiến bỗng chớp chớp mắt, trong mũi thờ ra tiếng phì phì, lẳng lẽ phân ra một tia linh lực truyền vào người Vô Danh, dịu dàng len lỏi vào kinh mạch như sắp bắt đầu nổ tung của hẳn.

Liếc nhìn Mạc Ly sóng vai đứng ngay bên cạnh mình, Diệp Vân nâng tay day day đôi mày đang nhíu chặt, bất đắc dĩ nói: “Người tới làm gì, nếu người chết, ai đi cứu Lạc Y”.

Mạc Ly vung trường kích đánh rơi vài đạo sét đang bổ về phía mình, không nhìn lấy một cái thân nhiên trả lời: “Nếu sống mà để nàng oán hận cả đời, ta tình nguyện chết để cho nàng nhớ ta cả đời”.

Diệp Vân nao nao, khóe môi chậm rãi cong lên, liếc nhìn người vẫn luôn che ở phía trước mình – Lạc Tâm Hồn, còn có Thanh Long cùng Bạch Hồ không còn một chút cợt nhả ngày xưa, đang không ngừng ngăn chặn đầy trời sấm sét, ngựa mặt lên trời huyết sáo dài một tiếng, trong lòng không còn một chút bức mình.

Tay phải nắm chặt Nguyệt Luân phi người đến bên Lạc Tâm Hồn cùng chiến đấu, tay trái không ngừng kháp pháp quyết, thỉnh thoảng còn ném ra mấy tờ phù chú, Diệp Vân sang sảng cười to nói: “Nếu vậy, chúng ta liền chiến thôi! Ha ha ha! Đấu với người, vô cùng vui vẻ! Đấu với trời, vô cùng vui vẻ! Đấu với yêu, cũng không hề thiếu vui vẻ! Ha ha ha...”

Nụ cười của Diệp Vân kích thích xà yêu, sấm sét đánh xuống càng thêm dày đặc, ngoại trừ hướng về Diệp Vân, sấm sét đánh về phía Lạc Tâm Hồn cùng Mạc Ly, cùng với Thanh Long Bạch Hồ, càng lúc càng trở nên hung hiểm.

Một khi xà yêu thu lại vẻ đùa cợt, rất nhanh mọi người không chịu nổi, một người cũng không, Lạc Tâm Hồn bị đánh rơi xuống đầu tiên, Thanh Long kinh hãi lao tới tiếp lấy chủ nhân rơi giữa không trung, cũng liền bị một đạo sấm sét đánh ngã xuống mặt đất. Bạch Hồ miễn cưỡng duy trì được một lúc, rất nhanh, liền nói gót Thanh Long.

Diệp Vân trở mắt nhìn đồng đội của mình một người lại tiếp một người bị đánh rơi xuống, sống chết không rõ, áp lực trong lòng khiến nàng không thể nào hô hấp, khi trước mắt hiện lên hình ảnh cừu vĩ Mạc Ly, cũng bị đánh rơi xuống phía dưới, đôi mắt Diệp Vân trở nên đỏ ngầu nhìn chăm chăm xà yêu, cũng không thèm trốn tránh nữa.

Cái cảm giác huyền diệu từng xuất hiện tại Thanh Sơn bí cảnh, lại một lần nữa hiện ra. Bốn phía tất cả bắt đầu trở nên yên tĩnh, sấm chớp đầy trời giống như là cứng lại, khuôn mặt xinh đẹp của xà yêu đáng ghét biết bao, đáng ghét đến nỗi khiến người ta muốn chém thành hai khúc.

Diệp Vân chậm rãi giơ tay đang nắm chặt Nguyệt Luân, nhẹ nhàng vung lên, một luồng ánh sáng màu bạc tựa như ánh trăng trút xuống mặt nước. Đôi mắt đỏ ngầu dần dần tan rã, Diệp Vân chưa kịp nhìn kết quả chiến đấu của mình, cả người trở nên mềm nhũn.

Cả người rơi vào một vòng ôm lạnh lạnh, một bàn tay đẹp đến không tả nổi, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tái nhợt của Diệp Vân, một tiếng thở dài yếu ớt phảng phất như truyền từ phía chân trời xa xa tới, khiến Diệp Vân trong hôn mê, hơi nhủi nhủi mày.

Nam tử một đầu tóc màu lam nhạt như thác nước trút xuống dưới chân, trên khuôn mặt mỹ lệ khiến lòng người tan nát kia hiện lên một chút ưu thương nhàn nhạt nói không nên lời, đôi mắt màu lam lạnh lùng nhìn chăm chú người trong lòng, ngón tay một lần lại một lần lướt theo ngũ quan xinh xắn của người trong lòng.

Xà yêu hôn hên thờ từng hơi, khuôn mặt xinh đẹp kia lại không còn chút máu, búi tóc vốn được buộc cao kia bị mất một nửa, khiến mái tóc đen dài ngắn khác nhau rồi tung xòa trên vai.

Cảm giác khác lạ vừa rồi là sao? Cả người không thể nào nhúc nhích, không thể nào hô hấp, chỉ có thể trở mắt nhìn ánh đao lạnh lùng như ánh trăng trên mặt nước kia đánh về phía mình. Giơ tay lên vuốt mặt, nhìn một chút đỏ sẫm nơi đầu ngón tay, trong mắt xà yêu tràn ngập sợ hãi nhìn hai người đang trôi nổi giữa không trung.

Nếu như không phải ở thời điểm cuối cùng, thân thể cứng ngắc được giải phóng, nàng hiện tại, chỉ sợ đã trở thành vong hồn dưới vũ khí hình trăng non màu xanh lam kỳ lạ kia.

Không, chờ một chút, nàng bỏ quên cái gì?

Vũ khí hình trăng non bằng lam? Có thể! Uy lực lay động cả trời đất, ngưng đọng cả thời gian?

Trong đầu đột nhiên hiện lên tia sáng, xà yêu một bộ như con người thấy quỷ hô lên: “Nguyệt Luân! Là Nguyệt Luân!” Trong mắt kinh sợ nhìn nam tử tóc lam không coi ai ra gì kia, xà yêu toàn thân run rẩy lắp bắp nói: “Nàng chính là, nàng chính là Thiên ..”.

Nam tử chợt ngẩng đầu lên, đôi con ngươi màu lam lạnh như băng nhìn chăm chăm xà yêu, một luồng khí lạnh dâng lên từ lưng, trong nháy mắt vọt tới đỉnh đầu, xà yêu nuốt lại lời nói đã tới đầu lưỡi, trong mắt có không tin thì thảo tự nói: “Làm sao có thể là ‘nàng’, không thể nào là ‘nàng’, rõ ràng nàng ta đã chết, đã chết, sao nàng ta có thể còn sống, sao có thể”.

Nam tử tóc lam kia gọi lên khoe môi trào phúng cười, nhẹ nhàng nâng cổ tay lên, búng đầu ngón tay về phía xà yêu đứng phía xa.

Cảm giác cực kỳ nguy hiểm khiến xà yêu tỉnh táo lại, chặt vật tránh né đạo kinh khí mà mắt thường không thể thấy kia, xà yêu vung hai tay trong hư không nhao cái cảm lấy Càn Khôn Quyền, khó khăn chống đỡ công kích lần thứ hai của nam tử tóc lam kia.

Xà yêu vừa ngăn cản công kích của nam tử tóc lam, vừa hô lớn: “Người muốn làm gì, năm đó sau khi Thần Ma đại chiến đã ký hiệp nghị, chẳng lẽ người đã quên mất hay sao? ! !”

“Thần Ma đại chiến”. Nụ cười châm chọc bên môi nam tử tóc lam càng thêm sâu sắc, lạnh lùng nói: “Hiệp nghị cái rắm của con chó kia, có quan hệ gì với ta!”

Lần thứ hai chặt vật tránh thoát công kích của nam tử kia, xà yêu không cam lòng lớn tiếng gào thét “Người đây là muốn lấy mạng của ta sao?”

Nam tử cúi đầu liếc nhìn Diệp Vân còn hôn mê bất tỉnh trong lòng, mềm nhẹ nói: “Bất kể thứ gì muốn thương tổn đến tính mạng của ‘nàng’, ta cũng sẽ vì ‘nàng’ hủy diệt sạch sẽ”.

Xà yêu nhảy cảm bắt được trọng điểm trong lời nói của nam tử kia, đúng rồi, người trước mắt, là ‘nàng’, cũng không phải ‘nàng’, nếu như quả thật là nàng kia, sao có thể để người khác thay nàng quét sạch trở ngại. Có, muốn giữ mạng sống, cũng không thể không đánh một trận, xà yêu nghĩ thông suốt, không hề tính toán công kích nam tử tóc lam, vừa tránh né công kích của hắn, vừa công kích tới thân thể của Diệp Vân. Nam tử hơi nhủi nhủi mày, nâng tay liên hóa giải thế công của xà yêu, đôi mắt màu lam càng lúc càng trở nên lạnh, cũng công kích xà yêu càng thêm sắc bén, rất nhanh, liền khiến cho xà yêu chỉ có thể chống đỡ, không còn lực mà đánh trả.

Trong mắt bỗng hiện lên một tia quyết tuyệt, xà yêu vung cổ tay, bỗng trên không trung xuất hiện một chiếc gương nhỏ chiếu sáng lấp lánh, chiếc gương càng lúc càng lớn, xoay tròn trên đỉnh đầu xà yêu, phóng ra một luồng ánh sáng màu trắng, bao phủ toàn bộ xà yêu.

Xà yêu điên cuồng điều động linh lực khắp người, tạo thành một lớp xoáy màu đen trên đỉnh đầu, ở giữa vòng xoáy ấy có một đạo sấm chớp thô to chưa từng thấy đang không ngừng tích tụ.

Mỗi một đợt công kích ra đều bị ánh sáng từ chiếc gương kia cản lại, nam tử tóc lam hơi nhủi mày lại, ngừng công kích, lạnh lùng nhìn đạo tia chớp màu

tím vẫn đang không ngừng tích tụ kia.

Thấy nam tử không công kích nữa, xà yêu điên cuồng nở nụ cười: “Cho dù là ‘nàng’ thì làm sao, ta thực là muốn nhìn xem, một kích toàn lực này của ta không giết được ngươi, chẳng lẽ không diệt được nàng sao?”

Nam tử cúi đầu nhìn Diệp Vân trong lòng, do dự chỉ chốc lát, liền ôm chặt lấy người chạy thật xa.

“Ha ha ha. . .” Xà yêu cười càng thêm điên cuồng: “Không ngờ nha, ngươi mà cũng có lúc ngốc như vậy, ta thao túng chính là lôi điện, là lôi điện đấy! Trên thế giới này còn có ai có thể công kích nhanh bằng ta? Muốn chạy trốn? Ngươi cũng chậm chậm mà trốn đi, ta thật muốn nhìn xem, ngươi có thể mang nàng trốn đi nơi nào!”

Nam tử tóc lam mất điếc tại ngơ với những khiêu khích của xà yêu, càng chạy càng nhanh. Rốt cuộc tia chớp màu tím kia cũng tích đủ năng lượng, khuôn mặt xà yêu tái nhợt, nhìn về phía nam tử tóc lam xa xa chỉ còn là một bóng đen nhỏ bằng ngón tay, trong miệng quát lên: “Nhanh!”

Cuối cùng nam tử tóc lam cũng ngừng lại, dồn lực về tay, về mặt nặng nề ngẩng lên, nhìn nhìn hư không trên đầu bỗng xuất hiện uy áp mạnh mẽ khiến người ta hít thở không thông, tia sét màu tím khổng lồ rạch ngang bầu trời đêm dữ tợn như nanh vuốt. Nam tử tóc lam kia đang muốn tung chưởng về phía tia sét, chợt một bóng người nhanh hơn so với hấn nghênh đón.

Tia chớp lóe lên chiếu vào mặt người kia, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc tràn ngập kiên nghị kia, xà yêu giật mình.

“Không!” Một tiếng thét tan nát cõi lòng phát ra từ miệng xà yêu, ánh mắt tuyệt vọng nhìn tia chớp màu tím kia đang đánh vào người Mộng Tuyết không biết quay lại từ bao giờ.

Mộng Tuyết quay đầu, cố gắng nhìn Diệp Vân đang nhắm nghiền hai mắt, được nam tử tóc lam ôm vào trong ngực, trên mặt lộ ra một nụ cười có thể nói là nụ cười hạnh phúc.

“Diệp Vân, xin lỗi, ta luôn miệng nói yêu chàng, nhưng so ra còn kém Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong đối tốt với chàng. Lần đầu tiên, ta không thể thay chàng đỡ, lần này, ta sẽ không lại do dự. Diệp Vân, chờ ta chết, lòng chàng có ghi nhớ ta suốt đời hay không, sẽ không quên ta?”

Mặt xà yêu phủ đầy nước mắt, trơ mắt nhìn tia chớp màu tím cắn nuốt thân thể nhỏ nhỏ của Mộng Tuyết.

Một ánh sáng màu trắng ở trong tia chớp màu tím kia tản ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng lan rộng ra từng chút từng chút, khi ánh sáng trắng chói mắt ấy tan đi, thân thể Mộng Tuyết không hề tổn hao gì chậm rãi hiện ra, trên đầu Mộng Tuyết dần dần lộ ra một bóng người, sau khi thừa nhận tia chớp bóng người ấy cũng dần hiện ra, quay lại tươi cười với xà yêu.

Không chờ xà yêu lộ ra nụ cười trên mặt, mà một nỗi hối hận cùng tuyệt vọng lớn hơn nữa nháy mắt cắn nuốt trái tim nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Vết thương tình yêu

Nhìn thấy Mộng Tuyết bình yên vô sự, trên mặt xà yêu còn không kịp hiện lên vui mừng, có một nỗi hối hận cùng tuyệt vọng lớn hơn nữa nháy mắt cắn nuốt trái tim của nàng.

Một khuôn mặt xuất hiện mà nàng tuyệt đối không muốn gặp vào lúc này, quay về phía nàng chậm rãi nở nụ cười. Không kịp thi pháp để điều trị thân thể suy yếu của mình, cũng chẳng quan tâm tới nam tử tóc lam như hồ rình mồi bên cạnh muốn lấy tính mạng mình, xà yêu như một làn gió vọt tới, cố gắng tiếp lấy thân thể cao to đang không ngừng rơi xuống kia, bàn tay cố gắng mở rộng ra phía trước, mắt thấy sắp chạm vào đối phương, nhưng lại vẫn chậm một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể đối phương lướt qua bàn tay, “Phanh” một tiếng rơi xuống mặt đất.

Mộng Tuyết ngơ ngác trời nổi giữa không trung, còn chưa tỉnh lại sau một màn vừa rồi. Đó là phụ thân, người vừa rồi thay nàng đỡ tia sét đó là phụ thân sao? Nhưng mà, vì sao, vì sao phụ thân lại đột nhiên xuất hiện ở đây, không phải phụ thân đang êm đềm ở Băng Tuyết thành sao?

“Ti Vũ! . . . Ti Vũ!” Xà yêu gào khóc như xé rách ruột gan đánh thức Mộng Tuyết, cứng nhắc quay đầu lại, nhìn xà yêu nhào vào thân hình khổng lồ quen thuộc kia khóc đến ruột gan đứt từng khúc.

“Cha!” Mộng Tuyết thê lương gào to một tiếng, đôi mắt đỏ ngầu lao nhanh tới bên người phụ thân, tay chân không biết làm sao nhìn phụ thân cả người đầy máu, máu vẫn không ngừng chảy ra, muốn chạm vào nhưng lại không biết nên chạm vào nơi nào mới tốt, chỉ biết gọi một tiếng lại một tiếng: “Cha, cha, cha. . .”

“Tuyệt nhi ngoan, đừng khóc”. Thành chủ Băng Tuyết thành – Ti Vũ cố sức vươn bàn tay to lớn thô kệch của mình về phía nữ nhi, dịu dàng lau đi nước mắt không ngừng tràn ra của nữ nhi.

“Cha, sao cha lại ở chỗ này, sao cha lại có thể ở chỗ này chứ!” Mộng Tuyết khóc thất thanh, khi nàng thay Diệp Vân đỡ tia sét kia, trong lòng nàng không hề hối hận, nhưng mà, vì sao phụ thân lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này thay nàng nhận một kích kia, vì sao vì sao vì sao! Phụ thân bởi vì nàng mà chết, điều này sao nàng có thể chịu nổi.

“Rắc”. Một tiếng vỡ vụn rất nhỏ của đồ vật, lại rất rõ ràng truyền vào trong tai Mộng Tuyết, ngực, có thứ gì đó vỡ nát, mở to hai mắt đắm lệ mông lung nhìn về phía ngực mình, Mộng Tuyết ngờ ngác nhìn khối ngọc bội mà từ nhỏ nàng vẫn luôn mang bên người, giờ đây nó vỡ vụn rơi xuống mặt đất, chỉ còn lại một sợi dây đỏ tươi lẳng lẳng nằm giữa lòng bàn tay của nàng.

“Tuyệt nhi, có đẹp không?” Trong đầu hiện lên ngày ấy phụ thân đưa cho nàng một miếng ngọc bội trong suốt, vẻ mặt dịu dàng đeo lên cổ nàng, lúc ấy phụ thân đã nói gì đó? Đúng rồi, phụ thân vuốt mái tóc nàng, nói với nàng: “Tuyệt nhi, nhớ kỹ, bất luận vào thời điểm nào cũng không được tháo miếng ngọc bội này xuống, như vậy, nếu như Tuyệt nhi của cha có nguy hiểm, cha sẽ lập tức xuất hiện trước mặt Tuyệt nhi, Tuyệt nhi, con nhất định phải nhớ kỹ, trăm ngàn lần, không được bỏ ngọc bội xuống!”

Mộng Tuyết đột nhiên hiểu rõ ra, là Thủ Hộ, phụ thân đã thi phép Thủ Hộ lên ngọc bội, thứ chết tiệt đó chính là lấy một nửa linh hồn làm cái giá, có thể trong nháy mắt xuyên qua không gian tới bên cạnh người mà mình thủ hộ, vì đối phương mà thừa nhận toàn bộ bí thuật công kích.

“Là con phạm sai, tại sao cha phải gánh chịu tất cả, tại sao lại là cha, tại sao là cha!” Mộng Tuyết siết chặt chiếc dây trang sức màu đỏ trong tay, gào thét với thành chủ Băng Tuyết thành.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, ánh mắt trở nên mơ hồ, Mộng Tuyết lại gào thét thêm lần nữa: “Tại sao lại là cha, tại sao cha lại gánh chịu tất cả cho con, sao cha phải làm thế!”

“Bởi vì, cha rất yêu con”. Tiếng nói ồm ồm mà trầm thấp, rõ ràng là khó nghe như vậy, lại dịu dàng khiến lòng người chua xót, tan nát cõi lòng.

“Con không cần cha yêu con, con không cần!” Mộng Tuyết gắt gao nắm chặt ngực, hai mắt đắm lệ nhìn phụ thân: “Con...”

Thân thể Mộng Tuyết bỗng cứng đờ, tất cả lời nói như bị nghẹn ở cổ họng, nhìn xa yêu đã không còn khóc đứng trước mặt mình, không thể nào nhúc nhích không thể nào mở miệng, Mộng Tuyết nôn nóng liều mạng mở lớn hai mắt nhìn trừng trừng nàng ta.

Không để ý đến Mộng Tuyết, xa yêu dịu dàng nhìn Ti Vũ, cười đến vô cùng thê lương: “Nếu như sớm biết rằng sẽ có một ngày như thế này, lúc trước, bất luận thế nào ta cũng sẽ không dạy bí thuật Thủ Hộ cho chàng chỉ vì muốn thử xem tình cảm của chàng dành cho ta có bao nhiêu, chàng không yêu ta thì có sao, chỉ cần có thể thấy chàng sống khỏe mạnh, ta đã thực hài lòng”.

“Mị Cơ”. Thành chủ Băng Tuyết thành Ti Vũ ồ ồ thở hỗn hển, bàn tay khó khăn nâng lên chạm vào mặt xa yêu: “Ta, xin lỗi nàng!”

“Chẳng lẽ, đây chính là sự trừng phạt của ông trời cho lòng tham của ta sao?” Xà yêu ôm lấy bàn tay Ti Vũ, tuyệt vọng nhìn khuôn mặt to xấu xí của Ti Vũ: “Nhưng mà, vì sao không để ta tự mình nhận lấy, tại sao lại đem trừng phạt dành cho ta đổ lên người chàng, Ti Vũ, Ti Vũ... Hay là, đây là trừng phạt đối với chàng, chàng vẫn luôn hận ta, có phải hay không? Bảy trăm năm qua, chàng vẫn luôn căm hận ta, có phải hay không?” Xà yêu bỗng nôn ra một ngụm máu, một kích sấm sét vừa rồi chính là cách cuối cùng để nàng giữ lại tính mạng, nàng biết một kích kia mang một luồng năng lượng khổng lồ thế nào, nếu người tu tiên trúng một kích này nhất định sẽ tan thành tro bụi, nếu là yêu, sẽ trực tiếp công kích vào nội đan trong cơ thể, vì thế dù cho thân thể có khỏe mạnh cỡ nào đi nữa, cũng không thể chịu được một kích này.

Chỉ sợ, không còn bao nhiêu thời gian nữa, nội đan của Ti Vũ, đã vỡ nát. Vừa nghĩ tới đây, xa yêu hận chính mình không chết sớm dưới tay nam tử tóc lam kia.

“Mị Cơ ngốc, lời nói của ta, sao nàng không bao giờ tin vậy. Ta...” Ti Vũ kịch liệt ho khan, máu tươi tuôn ra tựa như dòng suối, Mộng Tuyết đứng bên cạnh không thể nhúc nhích hay nói nhìn cảnh này khóe mắt như sắp nứt ra.

Nhìn một màn hí kịch phong phú bên dưới, Nguyệt Luân thở dài một hơi, thu hồi linh lực trong lòng bàn tay lại, cúi đầu xoa khuôn mặt vẫn còn đang mê man của Diệp Vân, thấp giọng lầm bầm nói: “Nếu như người có tính, nhất định người sẽ không để ta giết nàng, đúng không? Nếu mèo yêu đã chết, lòng của nàng cũng liền chết theo, giết nàng hay không giết, kỳ thực, cũng không còn khác nhau bao nhiêu”.

Nguyệt Luân ôm Diệp Vân bay tới chỗ mọi người tụ tập bên cạnh Thủy Kỳ Lân, nhẹ nhàng đặt Diệp Vân xuống mặt đất.

Có tiếng rên rỉ cổ kìm nén vang lên, Nguyệt Luân hơi nghiêng mặt, ánh mắt chạm phải một đôi mắt màu xanh biếc tràn ngập kiên cường. Nhường nhường mây, Nguyệt Luân vươn tay nâng khuôn mặt tái nhợt không chút máu của Vô Danh lên, nhẹ giọng nói: “Thật ra là một đứa nhỏ tốt, người đã gặp được ta, coi như ta và người có duyên, ta... tặng người một vật coi như một món quà”.

Đầu ngón tay búng nhẹ một cái, một luồng linh lực kỳ lạ được đưa vào trong thân thể Vô Danh, giống như được ngâm mình vào suối nước nóng, đau đớn khắp người không lời nào diễn tả được trong nháy mắt đã không còn, thần kinh vẫn luôn căng thẳng cũng bắt đầu thư giãn, đôi mắt Vô Danh vẫn luôn bùng binh mở to, cuối cùng không thể kháng cự mà chậm rãi khép lại.

Thủy Kỳ Lân nhìn Nguyệt Luân buông Vô Danh ra, nhẹ nhàng cúi xuống nhìn Diệp Vân, dịu dàng ôm lấy nàng, không khỏi mở miệng nói: “Người muốn đi?”

“Sức mạnh của nàng hiện tại, còn chưa đủ để ta đứng cạnh nàng một thời gian dài được”. Nguyệt Luân dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Vân, ngừng đầu nhìn Thủy Kỳ Lân: “Xin hãy thay ta chăm sóc tốt cho nàng, cảm ơn”.

Nói xong, Nguyệt Luân đặt Diệp Vân xuống mặt đất, chạm trán vào nhau, một luồng ánh sáng ôn hòa phát ra từ trong cơ thể Nguyệt Luân, thâm nhập vào giữa trán Diệp Vân, thân hình Nguyệt Luân càng lúc càng mờ nhạt, Diệp Vân phát ra một tiếng ‘um’ rất nhỏ từ trong cổ họng, hàng lông mi như cánh bướm bắt đầu rung động, khi Diệp Vân mở bừng hai mắt, trước mắt đã không có vật gì.

“Yêu gì vậy chứ, tùy tùy tiện tiện liền nói cảm ơn người ta, ta mới sẽ không giúp người chăm sóc cho nữ nhân này đâu”. Thủy Kỳ Lân bắt mắt thấp giọng lầm bầm, xoay vòng lại đối diện với Diệp Vân vừa mới tỉnh, nhìn một màn trước mắt có chút mờ mịt.

Thành chủ Băng Tuyết thành – Ti Vũ thất khiếu đổ máu cùng hàng vạn dòng máu nhỏ tuôn ra từ lỗ chân lông, nhiễm đỏ cả một vùng đất dưới thân, ánh mắt bắt đầu rời rạc, Ti Vũ dịu dàng nhìn khuôn mặt ngày càng mờ hồ của xà yêu: “Ta cho tới bây giờ, cũng chưa từng cầu nài điều gì, đây là lần đầu tiên, cũng là một lần cuối cùng, ta xin nài, thay ta chăm sóc tốt cho Tuyết nhi”.

“Không, ta sẽ không thay chàng chăm sóc cho bất kỳ kẻ nào”. Xà yêu lớn tiếng gào lên, lui lại phía sau vài bước, nhìn về thất vọng trên mặt Ti Vũ mà rơi lệ, miệng cũng không ngừng nghĩ mà tiếp tục thét: “Nếu như chàng muốn chăm sóc ai, vậy thì chàng hãy tự dùng đôi tay mình để bảo vệ đi! Bảo ta giúp chàng, chàng nghĩ quá đẹp rồi đấy. Ta là ai? Ta là Mị Cơ đó, chàng đã quên sao? Ta chính là người đã bỏ rơi chàng khi đối mặt với sống chết – Mị Cơ, đầu óc chàng u mê rồi hay sao, vậy mà có thể nhờ một yêu như ta giúp chàng chăm sóc người khác, ta cho chàng biết, chàng mà chết, ta sẽ lập tức giết chết đứa con gái mà chàng thương yêu nhất, ta nói được thì làm được!”

Ánh mắt Ti Vũ đã bắt đầu tan rã sắp tắt, không ngờ khôi phục mấy phần tinh thần, trong mắt tràn ngập đau thương, không biết nói gì cho phải, nhìn xà yêu.

“Hận ta sao?” Xà yêu vươn tay ôm lấy khuôn mặt to của Ti Vũ, rõ ràng đã lệ rơi đầy mặt, lại miễn cưỡng cười như hoa đẽ lộ lúm đồng tiền với Ti Vũ: “Thật tốt, bây giờ trong mắt trong lòng chàng, chỉ có một mình ta, ta rất cuộc cũng đợi được ngày này”.

Trong con ngươi hiện lên một tia kiên nghị, xà yêu vô cùng lưu luyến không buông Ti Vũ, dịu dàng nói: “Nhớ kỹ ta, cho dù là hận ta cũng tốt, cầu chàng đừng quên ta!”

Xà yêu trôi lơ lửng trên không, đứng phía trên lăng lẳng nhìn Ti Vũ, bỗng từ trong miệng xà yêu phun ra một hạt châu trong suốt thuần màu trắng, từng đạo từng đạo chỉ bí quyết khiến người ta hoa mắt đánh vào viên nội đan trên đầu, chú ngữ tối nghĩa mà phức tạp hóa thành một vòng màu vàng xoay quanh nội đan tầng tầng lớp lớp, bay về phía Ti Vũ, nội đan của xà yêu cùng nơi trái tim của Ti Vũ tạo thành một cầu nối. Xà yêu vẫn tham lam nhìn Ti Vũ, nhìn ánh mắt từ thất vọng rồi đến khó hiểu của hắn, từ nghi hoặc lại đến khiếp sợ, từ lơ nghĩ đến tuyệt vọng, xà yêu không ngừng rơi lệ, bên môi, lại là một nụ cười mê hoặc lòng người.

Linh lực dư thừa từ nội đan của xà yêu không ngừng cuộn cuộn vào trong cơ thể Ti Vũ, tu bổ lại nội đan sắp vỡ cùng nội tạng đã vỡ nát của hắn. Nội đan của xà yêu từng chút từng chút nhạt màu, năng cũng không thể duy trì hình người nữa, hiện ra nguyên hình không lồ của mình.

“Ti Vũ, chàng biết không? Kỳ thực, Thủ Hộ bí thuật có hai”. Xà yêu chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, quanh thân nổi lên một tầng ánh sáng trắng, một con rắn nhỏ giống y hệt bản thể của xà yêu, toàn thân màu tuyết trắng không một tí vết xoáy quanh trên đầu xà yêu, con rắn nhỏ quăn lượn nhìn Ti Vũ lần cuối, chợt lao về phía hắn, sau đó chui thẳng vào ngực hắn, tiến thẳng tới nơi mà linh hồn Ti Vũ yếu ớt đã mất một nửa sau khi phát động Thủ Hộ bí thuật kia.

Bạch xà nhỏ nhỏ quấn chặt lấy con mèo nhỏ đang không ngừng giãy dụa, đuôi bắt đầu dung nhập vào linh hồn của đối phương, sau đó là thân thể, từng chút một, chỉ trong chớp lát toàn bộ thân thể đã hòa tan trong thân thể con mèo.

Bạch xà không lồ trôi nổi giữa không trung lấy mắt thường có thể thấy đang không ngừng thu nhỏ lại, rơi nhanh xuống mặt đất. Thân thể cao lớn của Ti Vũ cuối cùng cũng có thể nhúc nhích, lấy một tốc độ không thể tưởng tượng, vội chạy nhanh tới tiếp bạch xà đang không ngừng rơi kia.

“Mị Cơ, Mị Cơ ngốc, ta sai rồi, ta sai rồi, sớm biết một màn hôm nay vẫn sẽ xảy ra, năm đó ta tội gì ép nàng rời đi, ta tội gì phải ép nàng rời đi như vậy”. Ôm thân hình bạch xà chỉ còn to bằng cánh tay người trong lòng, mèo yêu – Ti Vũ ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng thét thê lương đến nửa ngày mới dừng lại, cúi đầu lăng lẳng nhìn bạch xà đã không còn chút hơi thở. Bàn tay thô to nhẹ nhàng vuốt lên thi thể xà yêu, Ti Vũ trong mắt lệ một giọt một giọt rơi xuống, lầm bầm nói: “Mị Cơ, Mị Cơ ngốc của ta, nàng còn nhớ chuyện năm đó chúng ta ở trên thiên giới sao? Khi đó, ta đến Nhân Duyên Trì của Nguyệt Lão, bên cạnh hồ có đặt một cái gương, nàng biết ta nhìn thấy gì không? Ta thấy được tương lai của mình, thấy được một màn ngày hôm nay, ta thấy được nàng hao tổn hết linh lực nội đan để cứu ta, ta nhìn thấy nàng không một chút do dự dùng linh hồn của mình hiến tế, phát động loại bí thuật thủ hộ đã bị cấm này dùng mạng đổi mạng để cứu ta”.

Chăm chú nhìn vào thân thể đã lạnh của xà yêu trong tay, Ti Vũ thất thanh khóc lên: “Mị Cơ, sao ta có thể không yêu nàng, ta chỉ là sợ, ta sợ hãi những điều ta nhìn thấy sẽ trở thành hiện thực, ta sợ nàng sẽ vì ta mà đánh mất sinh mệnh, ta chỉ là không muốn nàng chết, ta không thật sự muốn thương tổn lòng nàng khi đuổi nàng đi. Ta cho rằng chỉ cần nàng không cần cùng một chỗ với ta, nàng cũng sẽ không bởi vì ta mà đánh mất sinh mệnh, ta cho rằng kiên cường như nàng, cho dù rời khỏi ta cũng đều sống rất tốt. Sớm biết kiếp nạn ngày hôm nay đã định trước là khó tránh thoát, ta sẽ không bao giờ buông tay, sao ta lại ngu như vậy, sao ta lại có thể ngu như vậy chứ! Bảy trăm năm, tròn bảy trăm năm, ta nhẫn nại bảy trăm năm, cuối cùng chỉ đổi được kết cục như vậy sao. Ông trời, vì sao ông lại tàn nhẫn với ta như vậy, vì sao!”

Ti Vũ nắm chặt tay hung hăng đâm lên mặt đất, Diệp Vân thân hình nhoáng lên tiếp được thân thể Mộng Tuyết bị dòng khí va vào mà bắn ra, thuận tay giải khai cấm chế cho nàng.

Vỗ vỗ Mộng Tuyết còn đang thất hồn lạc phách, Diệp Vân thở dài, nhìn một màn trước mắt, nàng cũng nói không nên lời an ủi gì, chỉ có thể là tiếp tục bảo trì trầm mặc.

“Chủ nhân, đây là làm sao vậy? Thành chủ Băng Tuyết thành tới đây khi nào thế? Còn dâm xà kia đâu rồi?” Da dày thịt béo Bạch Hồ là người thứ nhất

tĩnh lại, theo thói quen ngồi xổm trên vai Diệp Vân, trong mắt nghỉ hoặc nhìn một màn quỷ dị trước mặt.

“Ngươi không có mắt hay sao? Một con rắn dài như vậy mà ngươi còn không thấy à”. Thanh Long chẳng biết tĩnh lại từ lúc nào, hóa thành phiên bản mini bay bên cạnh Diệp Vân, cười trào phúng Bạch Hổ.

“Ngươi mới là đồ không có mắt, đồ long mắt mù!” Bị nói trúng tim đen Bạch Hổ tức đến giậm chân, mạnh miệng nguy biện nói: “Ngươi không thấy là tâm tình chủ nhân ta không được tốt sao? Ta chỉ là đang cố ý đùa cho chủ nhân vui vẻ mà thôi”.

Diệp Vân nhắc Bạch Hổ xuống tay ngăn nó tiếp tục giương nanh múa vuốt, liếc nhìn Lạc Tâm Hồn còn nằm trên mặt đất cách đó không xa, hướng Thanh Long lo lắng dò hỏi: “Chủ nhân nhà ngươi... Có khỏe không?”

Thanh Long vẫn chưa trả lời, Thủy Kỳ Lân đứng bên cạnh lại không vui, hừ lạnh với Diệp Vân một tiếng, lạnh lạnh nói: “Sao ngươi không hỏi một tiếng xem chủ nhân nhà ta có khỏe không?”.

Diệp Vân nao nao, lập tức tĩnh ngộ, cố nén ý cười biết nghe lời đứng hướng Thủy Kỳ Lân nói: “Xin lỗi, bởi vì thấy ngươi cùng Đoàn sư huynh ký huyết thệ, nên ta cũng yên lòng một chút, Thủy nhi, Đoàn sư huynh khi nào mới có thể tỉnh lại thế?”

Nghe thấy hai chữ huyết thệ, Thủy Kỳ Lân không biết làm sao, đột nhiên cảm thấy có chút ngưng đọng, quay đầu rầm rì một tiếng: “Chủ nhân nhà ta rất khỏe, vẫn đang hấp thu linh lực, mới không giống tên tiểu tử họ Lạc kia, không phải là trúng mấy tia sét nho nhỏ thôi sao, đến bây giờ còn chưa bỏ dậy nổi”.

“Này, ai bảo chủ nhân ta không được, hần lập tức sẽ tỉnh, chủ nhân nhà ngươi mới vô dụng, hấp thu linh lực cái gì chứ, không phải là hôn mê chưa tỉnh hay sao. Ta cho ngươi biết, cho dù ngươi là nữ, còn nói chủ nhân ta như vậy, ta cũng sẽ nổi giận đấy nha”. Thanh Long giận trừng mắt Thủy Kỳ Lân, nhưng khi đối phương liếc qua phía này, rất không cốt khí trốn phía sau Diệp Vân.

Diệp Vân cố nén cười, Bạch Hổ lại không nể mặt cười đến lăn lộn, Thanh Long bị cười nhạo giương vuốt lao thẳng về phía Bạch Hổ, tiếng động ồ ồ ào khiến Lạc Tâm Hồn cùng Mạc Ly kẻ trước người sau tĩnh lại.

Nhìn phía xa, mèo yêu Tì Vũ trầm mặc ôm lấy thi thể bạch xà, mọi người đều đưa ánh mắt dò hỏi về phía Thủy Kỳ Lân, là kẻ duy nhất xem từ đầu đến cuối một màn kịch này.

Che giấu chuyện Nguyệt Luân xuất hiện, Thủy Kỳ Lân thuật lại những chuyện vừa xảy ra một lần, mọi người đều trầm mặc lại.

Mặc dù xà yêu kia vô cùng đáng ghét, nhưng phần tình cảm của nàng đối với Tì Vũ, không khỏi khiến cho mọi người đều kính phục.

Mạc Ly vẽ mặt phức tạp liếc nhìn xác chết của xà yêu: “Linh hồn một khi hiển tế sẽ không thể tiếp tục luân hồi, mà sẽ trực tiếp tiêu tan ở trong trời đất, không ngờ là, nàng còn có được đứng khí như vậy”.

“Nàng không có tiêu tan”. Lạc Tâm Hồn nhìn chăm chăm vào Diệp Vân, chậm rãi mở miệng nói: “Nàng ta sẽ sống mãi bên trong linh hồn của mèo yêu, bọn họ sẽ không bao giờ tách xa nhau nữa, mãi mãi cùng trời đất, địa ngục hay trên trời, sẽ không có bất kỳ người nào có thể tách bọn họ ra nữa”.

Ánh mắt Lạc Tâm Hồn vô cùng chuyên chú khiến đáy lòng Diệp Vân cuộn sóng, tâm nàng không hiểu sao thắt chặt, dời ánh mắt khỏi bầu không khí khiến nàng cơ hồ không thể thở này, Diệp Vân đứng vội dậy, bỏ lại một câu “Ta đi xem Mộng Tuyết”, rồi chạy trốn chết.

Khi Diệp Vân đi tới bên người Mộng Tuyết, mèo yêu Tì Vũ rút cuộc đứng lên, cẩn thận ôm lấy thi thể Mị Cơ vào trong ngực, Tì Vũ đi tới trước mặt con gái, bàn tay to dịu dàng xoa đỉnh đầu nàng, tiếng nói khàn khàn: “Cùng cha trở về đi”.

Mộng Tuyết cắn cắn môi, trong mắt lo lắng nhìn phụ thân: “Cha, cha, cha đừng quá đau lòng, đi... đi...”

Mộng Tuyết muốn an ủi phụ thân, nhưng lại ảo não phát hiện không biết nên an ủi ra sao, nói cái gì cũng sai, nói cái gì cũng chỉ càng chọc vào nỗi đau của phụ thân mà thôi. Mộng Tuyết hối hận, mèo yêu Tì Vũ lại cong môi cười với nàng: “Cha muốn đến Tuyết Cốc với đi con, đưa nàng trở về nơi nàng sống thuở nhỏ, Tuyết nhi, đi cùng cha thôi”.

Mộng Tuyết do dự nhìn phụ thân, cuối cùng chậm rãi lắc lắc đầu, vươn tay ôm lấy phụ thân, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi cha, con không muốn tương lai sẽ giống như cha và đi, vì thế, con muốn đi theo phụ quân, bất kể có xảy ra chuyện gì, đều sẽ không rời khỏi chàng”.

Mộng Tuyết nói vang đến chỗ Diệp Vân đang đứng không xa, đầu quả tim chợt run lên. Nàng không thể nào mà ngờ mọi chuyện lại tiến triển đến tận mức này, cái này, nàng nên kết thúc chuyện này thế nào mới tốt đây, nếu Mộng Tuyết biết thân phận nàng là nữ nhi, vậy... vậy...

Mèo yêu Tì Vũ yên lặng chỉ chốc lát, chậm rãi nói: “Được!”

Đưa tay dịu dàng vuốt ve trên cổ xà yêu, lấy một viên đá nhỏ trong suốt xuống, ánh mắt mèo yêu Tì Vũ lưu luyến nhìn trong chốc lát, sau đó liền đưa cho Mộng Tuyết: “Đây là thứ duy nhất mà di con để lại, hiện tại nàng đã đi, con hãy giữ nó để niệm tưởng đi”.

Mộng Tuyết lui về phía sau mấy bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phụ thân: “Đây là vật cha đưa cho di để thủ hộ đúng không, vì sao cha không đưa cho di? Hiện tại cha lại đưa nó cho con, lại là muốn thủ hộ cho Tuyết Nhi, sau đó liền đi cùng di sao? Cha, Tuyết nhi đã trưởng thành, bất kể con có quyết định gì đi nữa, Tuyết nhi đều sẽ không hối hận, vì thế... cha”.

Mộng Tuyết đem viên đá nhỏ dường như vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể của xà yêu trả về trong tay Ti Vũ: “Tuyết nhi không cần nó, đây chính là hồi ức của hai người, cha vẫn còn rất nhiều năm tháng phải vượt qua, để nó bên cạnh cha, thật giống như, di vẫn luôn bên cạnh cha vậy”.

“Tuyết nhi của cha, thật là, .. đã trưởng thành rồi”. Ti Vũ bình tĩnh nhìn con gái, khuôn mặt lộ ra nụ cười vui mừng, thu bàn tay vẫn giữ ở giữa không trung, nắm chặt lấy hòn đá nhỏ trong tay.

Ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Vân đang thất thần, tiếng nói tựa như sấm rền của mèo yêu Ti Vũ vang lên trong óc Diệp Vân: “Diệp Vân, hãy đối xử tốt với Tuyết nhi, nếu để cho ta biết người phụ bạc nó, chân trời góc biển, ta cũng sẽ không tha cho người”.

Diệp Vân bị chấn động đến hỗn loạn, khi nàng tỉnh táo lại, đã không còn thấy tung tích của mèo yêu Ti Vũ, Mộng Tuyết về mặt lo lắng đỡ nàng, thấy nàng mở mắt ra lập tức thân thiết nói: “Phu quân, chàng có khỏe không? Có phải cha ta vừa ăn hiếp chàng không? Ta...”

Diệp Vân đột nhiên vươn tay ôm lấy Mộng Tuyết, thấp giọng nói nhỏ bên tai nàng: “Tuyết nhi, nàng hãy tự đối xử tốt với bản thân, ngàn vạn, ngàn vạn đừng giống như di nàng mà yêu ta, ta không đáng”.

Mộng Tuyết bị Diệp Vân khiến cho hoảng thần: “Phu quân, chàng làm sao vậy? Có phải Tuyết nhi làm điều gì không tốt hay không, có phải hay không...”

“Không có gì! Tuyết nhi sao có thể không tốt chứ!” Diệp Vân buông Mộng Tuyết ra, trên mặt lộ ra nụ cười sáng sủa: “Thành kế tiếp tên là gì?”

Mạc Ly nhìn Diệp Vân thờ dài một tiếng, sau đó nói: “Nhật Nguyệt thành!”

“Xuất phát, mục tiêu Nhật Nguyệt thành!” Diệp Vân hào khí muốn phất vung cánh tay lên, Thủy Kỳ Lân mang theo Đoàn Dật Phong cùng Vô Danh trên lưng, Lạc Tâm Hồn ngồi ở trên lưng Thanh Long, Bạch Hổ chở Diệp Vân Mộng Tuyết cùng Mạc Ly, đoàn người chậm rãi xuất phát về phía Nhật Nguyệt thành.

Đoàn người ai cũng không phát hiện, trong một hồ đất tối đen, một con quạ đen không thể nhúc nhích yên lặng chảy nước mắt, bởi vì lòng tràn đầy áy náy với Mộng Tuyết mà Diệp Vân đã quên mất nó.

Mọi người cứ như vậy đi thật lâu. Diệp Vân vẫn luôn rất trầm mặc, chỉ có những lúc dừng lại nghỉ ngơi lại nhìn Đoàn Dật Phong còn đang suy yếu với ánh mắt phức tạp. Mà khi Diệp Vân còn đang phức tạp nhìn Đoàn Dật Phong, vài ánh mắt khác cũng dừng lại trên người Diệp Vân. Vô Danh ôm tiểu Phi Vũ thú ở trong lòng, trong lòng như chảy máu, hận bản thân mình quá yếu ớt. Thật hận thật hận, nếu như mình mạnh mẽ hơn thì có thể chạy nhanh tới trước mặt Diệp Vân, vì nàng mà chặn lại một kích trí mạng kia, nếu như mạnh mẽ hơn, cũng sẽ không để cho bất kỳ người nào ở bên cạnh mình bị thương nữa. Lạc Tâm Hồn nhìn theo bóng lưng Diệp Vân không nói được một lời, chỉ là trong đôi mắt thăm thẳm ấy không ai hiểu được. Mộng Tuyết cẩn thận từng li từng tí ngồi bên cạnh Diệp Vân, cũng không nói gì.

“Muốn uống nước sao?” Diệp Vân đi tới bên người Đoàn Dật Phong, lấy một túi nước từ trong túi trữ vật ra.

Đoàn Dật Phong lộ ra nụ cười, khẽ gật đầu, nhận lấy túi nước trong tay Diệp Vân.

“Cám ơn, còn có xin lỗi”. Diệp Vân nhìn Đoàn Dật Phong, chậm rãi phun ra một câu. Nếu không phải là mình muốn tới yêu giới, sao hẳn theo tới chứ? Cũng sẽ không phải đỡ một kích trí mạng thiếu chút nữa thì mất cả mạng kia?

Đoàn Dật Phong nao nao, liền uống một ngụm nước sau đó trả lại túi nước cho Diệp Vân, nhẹ nhàng lắc đầu không nói gì.

Diệp Vân nhận lại túi nước, trong lòng vô cùng phức tạp. Đoàn Dật Phong càng tỏ ra nhẹ nhàng băng quơ như vậy, khiến tim nàng càng thêm bất an.

“Mọi người nghỉ ngơi một lát sau đó sẽ lên đường”. Lúc này, Mạc Ly lúc nhẹ nhàng mở miệng: “Rất nhanh là có thể cứu được Lạc Y rồi”.

“Không phải phía trước còn một thành nữa sao?” Bạch Hổ nghi hoặc mở miệng hỏi, “Gọi là thành gì nhỉ?”

“Nhật Nguyệt thành”. Mạc Ly nhắc nhở nó, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, trong nụ cười ẩn giấu dụ dỗ, “Thành kia, chúng ta không cần phải vất vả như vậy nữa, bởi vì, tên kia chính là thành chủ ở đó”.

“Tên kia?” Bạch Hổ nghi hoặc mở trừng hai mắt, ‘tên kia’ trong miệng Mạc Ly là ai?

“Tôi sẽ biết”. Mạc Ly nhìn về phía trước, trong mắt tỏa ra ánh sáng kiên nghị, Lạc Y, Lạc Y, rất nhanh chúng ta có thể gặp nhau rồi. Nhất định phải chờ ta.

Đêm yên tĩnh.

Chạy suốt một ngày đường, mọi người đều ăn ngủ ngoài trời.

“Phu quân,” Mộng Tuyết tựa vào cạnh Diệp Vân, nhẹ nhàng mở miệng.

“Làm sao vậy, Tiểu Tuyết?” Diệp Vân quay đầu nhìn Mộng Tuyết, từ sau chuyện ngày hôm qua, Diệp Vân đã hiểu, mèo yêu nhìn thì có vẻ tàn nhẫn, nhưng kỳ thực lại rất đơn thuần, quả thực là rất quan tâm tới mình. Nhưng mà, Diệp Vân không thể nào tưởng tượng được khi mà Mộng Tuyết biết mình là nữ tử, nàng sẽ có cảm tưởng thế nào. Có bùng tình cũng có cảm động, thái độ của Diệp Vân với Mộng Tuyết cũng đã tốt hơn nhiều.

“Phu quân, ta muốn dựa vào chàng ngủ. Ta sợ, có một ngày ta sẽ không được thấy chàng nữa”. Mộng Tuyết bỗng nhiên yếu ớt nói ra một câu, khiến Bạch Hổ đang chuẩn bị chen ngang vào giữa liền dừng động tác.

“Đưa gối, sao tự dưng lại nói như vậy?” Diệp Vân trong mắt hiện lên phức tạp.

Mộng Tuyết lại không nói thêm lời nào, thân thiết tựa vào bên người Diệp Vân, chậm rãi nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Diệp Vân thở dài trong lòng, cũng chậm chậm nhắm mắt lại ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau lại tiếp tục gấp rút lên đường, đêm đến, cuối cùng cũng tới Nhật Nguyệt thành mà Mạc Ly nói.

Từ xa đã thấy bên ngoài cửa thành có vài bóng người, mọi người nghỉ hoặc, mà Mạc Ly lại cười khê tiến lên đi nhanh về phía trước. Mọi người cũng đi theo phía sau. Đi gần, liền thấy hai bên đường có đội ngũ chỉnh tề đứng đó, ở giữa là một cỗ kiệu hình tròn xa hoa.

Mọi người đi đến gần, bỗng nhiên cửa cỗ kiệu hoa lệ kia được vén lên. Một bàn tay thon dài tinh tế vươn ra ngoài, tiếp theo là một khuôn mặt diễm lệ thiên kiều ba mị, nhìn về phía mọi người nở nụ cười xinh đẹp, khiến lòng người nhộn nhạo. Diệp Vân cũng ngây ngẩn cả người, nụ cười này, thật là bách mị sinh, phụ nữ trong khắp thiên hạ cũng như không còn nhan sắc. Lại có một nữ yêu xinh đẹp như vậy!

Nữ yêu xinh đẹp khiến người ta không thể hít thở từ từ xuống kiệu, nhẹ nhàng đi tới bên người Mạc Ly, lộ ra một nụ cười say lòng người. Tựa như có thể khiến trời đất đều hòa tan. Thật đẹp, thật đẹp.

“Ta liền biết là người đã tới, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi khai hồ ly từ trên người người rồi”. Yêu nữ xinh đẹp kia vừa mở miệng, mọi người thiếu chút nữa đều bỏ nhào trên mặt đất. Giọng nói này! Rõ ràng là nam nhân! ! Mọi người hóa đá.

“Lỗ mũi của người đúng là tinh hơn cả cầu”. Cả đoạn đường Mạc Ly lộ ra nụ cười hiếm hoi, vươn tay liền nắm yêu tinh diễm lệ kia một quyền.

“Đi thôi, người lần này trở về là vì cái gì? Mặc kệ vì cái gì, chúng ta vào thành ngồi rồi hãy nói”. Yêu tinh diễm lệ kia lắc lắc vòng eo không xương đi đến bên Mạc Ly, ôm vai Mạc Ly.

“Đây là bằng hữu của ta, lần này trở về là có chuyện quan trọng”. Mạc Ly xoay người giới thiệu với mọi người, “Đây là Nhật Nguyệt Nhiêu”.

Nhật Nguyệt Nhiêu nhún mảy quét mắt mọi người, trong mắt tràn ngập khó tin. Mạc Ly mà cũng có bằng hữu? Vì sao mình chưa bao giờ nghe nói qua? Chỉ sợ mọi chuyện không phải đơn giản như vậy.

“Có chuyện gì vào thành nói sau, ta đã chuẩn bị tiệc rượu để người tẩy trần. !” Nhật Nguyệt Nhiêu thân thiết vịn vai Mạc Ly đi về phía trước.

“Chủ nhân, người nói xem hần là nam hay là nữ vậy?” Bạch Hổ nghi hoặc dùng thần thức hỏi mọi người.

Diệp Vân không nói gì, cũng không biết nên trả lời như thế nào. Bề ngoài nhìn thế nào cũng là một nữ yêu mê người, nhưng vừa mở miệng lại là giọng nói của nam nhân, còn thân thiết với Mạc Ly như vậy.

“Là nam nhân”. Tiếng nói Lạc Tâm Hồn bỗng vang lên trong đầu mọi người.

Diệp Vân cúi đầu đưa mắt hỏi Vô Danh, Vô Danh khẽ gật đầu, ý bảo Lạc Tâm Hồn nói đúng.

“Bề ngoài là nữ nhân, nội tâm là nam nhân?” Thanh Long dùng ý thức bắt đầu ồn ào ở trong đầu mọi người. Thủy Kỳ Lân hung hăng trợn mắt nhìn Thanh Long. Thanh Long lập tức ngậm miệng không dám lên tiếng ồn ào nữa. Mọi người cũng dường như hiểu được vì sao thành này lại gọi là Nhật Nguyệt thành, mà vì sao yêu tinh kia lại tên là Nhật Nguyệt Nhiêu. Nhật nguyệt, biểu thị âm dương. Nhật Nguyệt Nhiêu chính là một thân phận xấu hổ như vậy.

Vào Nhật Nguyệt thành, sau khi đi tới tòa thành của Nhật nguyệt Nhiêu, các tiểu yêu tiến lên dâng trà sau đó đều bị Nhật Nguyệt Nhiêu cho lui xuống.

“Được rồi, nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nhật Nguyệt Nhiêu liếc nhìn đám người Diệp Vân, con người cũng trở nên thâm thúy, “Yêu khí trên người bọn họ đều là của người, đừng cho là ta không thể ngửi ra. Bọn họ là nhân loại?”

“Cái gì cũng không thể gạt được người”. Mạc Ly khẽ cười lộ lên, trong nụ cười mang theo khổ sở.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nhật Nguyệt Nhiêu nhún mảy đặt câu hỏi.

“Huyền sói mang nữ nhân của ta đi, hiện tại đang ở trong tòa thành của yêu vương”.

“Quang Hoa thành”. Mạc Ly vẻ mặt phức tạp, có phần hận không cam lòng cùng xấu hổ, “Ta bị hần cùng hai đại yêu thú đã thương, cứu mệnh mèo yêu cũng phản bội ta. Bọn họ là bằng hữu của Lạc Y, tới giúp ta cứu Lạc Y”.

Mạc Ly nói xong những điều này, Nhật Nguyệt Nhiêu cảm đã sắp trật khớp, tay run rẩy chỉ vào Mạc Ly: “Người, người mà cũng có nữ nhân? Người, người mà cũng thích người khác?”

Mọi người đều trầm mặc không nói, tiến nhập kiểu mẫu bắt đầu xem cuộc vui.

Mạc Ly từng mắt nhìn cảnh cáo Nhật Nguyệt Nhiều, Nhật Nguyệt Nhiều lại hoàn toàn không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của Mạc Ly, cười không ngừng thờ không ra hơi, còn kém lẫn lộn trên mặt đất. Vừa cười vừa la hét: “Ngươi, ngươi vì một nữ nhân chạy về yêu giới? Ngươi mà cũng bị đánh lén? Ngươi cũng có một ngày chật vật như thế? Ngươi còn có một ngày đi cầu sự giúp đỡ của nhân loại?”

“Được rồi, ta cảnh cáo ngươi, ngươi còn như vậy, ta..”. Mạc Ly ánh mắt uy hiếp nhìn Nhật Nguyệt Nhiều.

“Được rồi. Ta không nói nữa là được chứ gì?” Nhật Nguyệt Nhiều che lại bụng đau vì cười, sau khi ngồi vững vàng, miễn cưỡng nghiêm mặt nói, “Ta, ta ngày mai chuẩn bị Phi Vũ thú cho các ngươi, cho ngươi đi làm anh hùng cứu mỹ nhân. Ta đi cùng với ngươi”. Nhật Nguyệt Nhiều ra sức nhin cười.

“Được”. Mạc Ly một câu liền đồng ý, “Sáng mai liền xuất phát”.

“Chắc chắn, nhìn ngươi nóng ruột như vậy, khiến ta thực là hiếu kỳ nha, rốt cuộc là nữ nhân thế nào mà có thể khiến ngươi phấn đấu quên mình như vậy?!” Nhật Nguyệt Nhiều sờ sờ chiếc cằm xinh đẹp của mình bỗng nói, “Huynh sói thông đồng với hai đại yêu thú từ lúc nào vậy? Từ lúc nào mà bắt được nữ nhân của ngươi trở về yêu giới?”

“Nói đến chuyện này đúng là thú vị?” Mạc Ly tức giận trả lời, “Hắn muốn đánh chết ta ở yêu giới, để cho toàn bộ yêu giới đều biết ta đã chết, khi đó chức vị yêu vương của yêu giới ngoài hắn ra thì không ai dám nhận nữa”.

“Thật không rõ, yêu vương thì có cái gì dễ làm chứ”. Nhật Nguyệt Nhiều khoe miệng giật giật, “Lúc trước, mấy lão già kia không một ai nguyện ý làm, sao bỗng nhiên ngươi lại ôm cái việc không được chút lợi nào này làm gì, còn phải từng giờ từng phút phòng ngừa người khác ham muốn”.

“Ta phi!” Mạc Ly lần đầu tiên tức giận đến không để ý đến hình tượng. “Mấy lão già kia, lúc trước hạ cấm chế với ta, ta căn bản là không thể ra khỏi tòa thành. Sau đó bọn họ vô sỉ tuyên bố ta là yêu vương”.

“Aha ha ~ ha ha..”. Lần này Nhật Nguyệt Nhiều cười hoàn toàn không còn chút hình tượng, cười cười run rẩy hết cả người, lăn xuống ghế tựa, lộ ra hai đùi trắng như tuyết, “Ta đã bảo mà, loại tính cách này của ngươi sao có thể cam tâm tình nguyện đi làm yêu vương gì chứ. Vì thế cấm chế vừa được giải, ngươi liền vỡ mộng chạy khỏi yêu giới?!”

“Ngươi câm miệng cho ta! Chúng ta muốn nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai khởi hành!” Mạc Ly nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Nhật Nguyệt Nhiều.

“À à, các ngươi nghỉ ngơi trước. Ta cam đoan trưa mai là ngươi có thể gặp lại nữ nhân trong lòng mình. Đến lúc đó ta cũng phải nhìn xem, rốt cuộc là yêu quái thế nào mà có thể khiến ngươi trở thành như vậy”. Nhật Nguyệt Nhiều vỗ tay triệu tiểu yêu vào, bổ sung, “Ngươi chắc cũng không còn lòng dạ nào mà mở yến hội gì rồi, chờ cứu được nữ nhân của ngươi ra rồi chúng ta chúc mừng một thể”.

Đêm lạnh như nước.

Diệp Vân vẫn không thể chìm vào giấc ngủ, một mình lẳng lặng ngồi bên cạnh cây cột nhà thật lớn, nhìn ánh trăng tròn thật lớn trên bầu trời, bỗng nhiên tìm cây sáo trúc ở trong túi trữ vật ra. Diệp Vân chậm rãi lấy ra, đặt trong lòng bàn tay. Cây sáo tỏa ra ánh sáng màu lục yếu ớt, một cảm giác đau thương khó hiểu đánh sâu vào trong lòng Diệp Vân.

Một trận gió nhẹ thổi qua, nhẹ nhàng thổi bay tóc cùng quần áo của Diệp Vân.

Nhẹ nhàng, Diệp Vân đặt sáo bên môi.

Một khúc nhạc du dương mà đau thương chậm rãi tràn ra bên môi Diệp Vân, không ngừng lưu động trong không khí, bay đến nơi xa xa. Đêm vắng vẻ im lặng, khúc nhạc đau thương chậm rãi bay qua đình viện, vang vọng khắp tòa thành, tựa như bay tận lên nơi ánh trăng sáng kia. Cuối cùng chảy vào tim mọi người.

Duyên dài, sầu lâu

Thiên Thượng Nhân Gian,

Hoàng Tuyền Bích Lạc,

Không phân tùy.

Vân giai nguyệt ,

Quan khóa ngàn trọng.

Tung di động tra ,

Di động tra đi,

Không gặp lại.

Lệ, im lặng không một tiếng động rơi trên khuôn mặt Diệp Vân. Rơi vào quần áo cùng mặt đất trước mặt Diệp Vân.

“Ngươi, vì sao lại khóc?” Bỗng nhiên, một giọng nói xa xôi mà lạnh lạnh vang lên phía sau lưng Diệp Vân, Diệp Vân bỗng nhiên quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt đau thương của Lạc Tâm Hồn.

Diệp Vân quay đầu, không nói gì. Chỉ là nơi trái tim có một cảm giác đau thương không thể nào bỏ đi được.

Lạc Tâm Hồn cũng không gắng hỏi tiếp, chỉ yên lặng đứng phía sau nhìn theo bóng lưng Diệp Vân. Mà trái tim hắn, lại càng đau thương hơn. Cái loại đau đớn khiến lòng hắn như vỡ vụn.

Một lúc lâu, Lạc Tâm Hồn ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời.

Đã bao lâu rồi, mình không còn ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn trên bầu trời kia.

Đã bao lâu, ánh mắt của mình rơi trên người Diệp Vân mà không thể rời đi.

Trên một lầu các cao ở một nơi khác trong tòa thành, Nhật Nguyệt Nhiều ngồi trên bệ cửa sổ, lặng lẽ nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời. Là ai? Thổi ra một khúc nhạc đau thương như vậy? Khúc nhạc đau thương này tựa như có thể xâm nhập vào lòng người, tựa như đang kể về một câu chuyện vô cùng đau thương cùng bất đắc dĩ.

Nhật Nguyệt Nhiều thở dài một hơi, những ký ức giống như thủy triều dâng lên trong lòng.

Về ngoài nữ tính, tâm nam tính, bị tất cả yêu quái đều coi là ngoại tộc, ban đầu về ngoài cửa hắn khiến nhiều kẻ thấy bị mê hoặc mà đến xum xoe nịnh bợ, nhưng khi thấy được bản chất thực sự của mình, đều chế nhạo đánh chửi, thậm chí còn có người ra tay muốn lấy tính mạng của mình.

Vĩnh viễn không thể quên được những kỳ thị này, những ánh mắt khinh thường cùng ghê tởm.

Khi đó hắn quá nhỏ yếu chỉ có thể trốn, trốn bạt mạng, không ngừng trốn.

Ngay cả người đẻ hận cũng không có. Là ai đã sinh ra mình như vậy, hắn cũng không hề biết được.

Lần đó, hắn bị một tên quý tộc biến thái bắt được, mỗi ngày đều chịu ngược đãi. Ép hắn phải hầu hạ dưới thân gã, mình không làm theo, liền bị tên quý tộc biến thái kia tàn nhẫn xé rách **, dùng thứ sắc bén xỏ xuyên qua treo mình lên xà nhà.

Máu loãng, tuôn ra như suối nhiễm đỏ thân thể, nhiễm đỏ cả mặt sàn nhà.

Máu loãng đỏ tươi chậm rãi chảy ra bên ngoài.

Tất cả mọi thứ xung quanh hắn đều biến thành màu đỏ đáng sợ.

Chết, có lẽ là một loại giải thoát.

Nhưng mà, vì sao, trong lòng hắn không ngừng có tiếng nói gào thét.

Không nên, chính mình không nên là số phận như vậy!

Không phục! Không cam lòng!

Lúc này, ‘hắn’ chợt xuất hiện, một cước đá văng cửa phòng, khuôn mặt lạnh lùng nhìn mình đang bị treo trên xà nhà.

“Ngươi, thật ngốc”. Câu nói đầu tiên của ‘hắn’ cũng là mang theo trêu chọc.

Một luồng ánh sáng màu trắng bắn ra, cảm giác được bản thân mình đang rơi xuống. Không phải là mặt đất lạnh lẽo cứng rắn, mà là vòng ôm ấm áp của ‘hắn’.

“Nói thật, ta tuyệt không muốn ôm nam nhân”. Khóe miệng của ‘hắn’ hiện lên nụ cười châm chọc. Thế nhưng, nụ cười châm chọc này lại khiến cho người ta an tâm cùng thoải mái như vậy.

Trước mắt chỉ còn một vùng tối đen.

Thế nhưng, bản thân hắn biết, sẽ không chết. Lần này rơi vào bóng tối, chỉ là an tâm ngủ say.

Khi lần nữa tỉnh lại, trên người thoải mái nói không nên lời. Hắn, rốt cuộc cho mình dùng thuốc gì?

“Cái này cho ngươi”. Khi hắn đang tự chống người ngồi dậy, ‘hắn’ liền ném một hạt châu qua.

Là nội đan của tên quý tộc kia!

‘Hắn’ cười, cười đến sáng lạn cùng ấm áp như thế.

“Ta, sau này sẽ đi theo người cả đời”.

Lời thề trịnh trọng, hấn dùng cả tính mạng mà thề.

“Hắn” vẫn chỉ cười: “Tiện đường mà thôi. Đừng quá đề ở trong lòng”.

Nhật Nguyệt Nhiều trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng. Hồi ức, cũng không phải là đau khổ quá. Đúng không?

“Đang suy nghĩ gì vậy? Nhìn người kia, còn kém là chưa chảy nước miếng”. Phía sau, một giọng nói quen thuộc vang lên gọi Nhật Nguyệt Nhiều quay đầu lại, liền thấy gương mặt quen thuộc nhất trong lòng ấy.

“Không nghĩ gì cả, ta đang nghĩ nếu như ngày mai khi nhìn thấy nữ nhân của người, chẳng may ta động lòng, ta cũng sẽ không khách khí nha”. Nhật Nguyệt Nhiều nhũn nhũn mày, “Ta sẽ giành lấy làm nữ nhân của ta”.

“Vậy hiện tại ta sẽ giết người”. Mạc Ly vẻ mặt lạnh lẽo hừ lạnh một tiếng.

“Đừng, với công lực hiện giờ của người, ta chỉ cần tát một cái là có thể đập chết người”. Nhật Nguyệt Nhiều khinh thường nhìn Mạc Ly, “Đừng ép ta bất nạt kẻ yếu”.

“Người muốn chết!” Mạc Ly vẻ mặt càng thêm lạnh lùng.

“Đúng vậy, ta chính là muốn chết, người tới giết ta đi, ta van người, dựa vào công lực hiện giờ của người tới đây giết ta đi” Nhật Nguyệt Nhiều một bộ như muốn ăn đòn, dáng vẻ kiêu ngạo của hắn khiến Mạc Ly chán nản...

Trong một tầng hầm tối tăm lạnh lẽo, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào hầm qua khung cửa sổ duy nhất kia.

“Khụ ~ khụ khụ” Trình Lạc Y cuộn mình ở trong góc, đè nén lòng ngực đang không ngừng sôi trào, nhưng lại không thể nào nén được, kịch liệt ho khan khiến lồng phổi của nàng phát đau. Sau khi ho một hồi, Trình Lạc Y vỗ vỗ lồng ngực của mình, cố gắng hít thở không khí. Ngực bị cữu mệnh mèo yêu – Phù Bình kia đập cho một cước hết sức thiếu chút nữa thì gãy xương. Không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được. Nhất định phải chịu đựng, kiên trì đến khi Mạc Ly tới cứu mình. Hắn nhất định sẽ tới cứu mình, nhất định sẽ, lúc này Trình Lạc Y đã bị gãy xương đùi, máu sớm đã khô đen. Đau đớn tựa như không còn cảm giác được, thân thể hoàn toàn chết lặng. Chỉ có thần trí vẫn còn rõ ràng một chút, kiên trì một tia hi vọng cuối cùng.

Xung quanh tràn ngập mùi mốc hôi thối, một mảnh tối tăm, trên mặt đất lạnh lẽo thậm chí còn không có cỏ khô để dựa vào sưởi ấm. Cánh cửa nặng nề của phòng giam kia từ khi Trình Lạc Y bước vào thì không có mở ra một lần. Một ngày một đêm, không được ăn uống bất cứ thứ gì. Phù Bình quả là hận mình đến tận xương. Trình Lạc Y dựa vào góc phòng, nhưng trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ không biết Tiểu Mễ đang ở đâu? Còn có con quạ đen Liễu Tương Quân ngốc kia nữa, lại vì mình mà phản bội Phù Bình. Mạc Ly, Mạc Ly mà mình quan tâm nhất đâu, nhất định là đang chạy tới cứu mình rồi.

Nghĩ tới đây, Trình Lạc Y trên mặt lộ ra nụ cười yếu ớt.

Bỗng nhiên, ‘két’ một tiếng cửa bị đẩy ra, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp mà quý dị của cữu mệnh mèo yêu – Phù Bình. Kỳ thực, nói đúng ra, nàng ta cũng chỉ còn một mạng. Mạc Ly lấy bốn lần tính mạng của nàng, Tiểu Mễ hai lần, Ô Nha tinh kia ám toán một lần, còn có, còn có huyền sói Văn Duyệt cũng lấy đi một mạng của nàng ta. Mà tất cả những điều này, đều là bởi vì mình. Trình Lạc Y nhìn vào Phù Bình, nơi đáy mắt hiện lên tia thương hại. Nếu như đổi thành là mình, có lẽ mình cũng sẽ nổi điên. Người mà nàng yêu nhất lại liên tiếp dồn nàng vào đường chết, ngay cả yêu tinh đi theo nàng mà cũng đánh lên nàng. Sao có thể không hận?

“Tiện nhân, khát nước không? Có đói bụng không?” Phù Bình cười quý dị, chậm rãi đứng ở trước mặt Trình Lạc Y, trong mắt chỉ có lạnh lùng cùng căm hận.

Trình Lạc Y lạnh nhạt nhìn Phù Bình, không nói gì.

“Tiện nhân!” Phù Bình chợt vung tay tát mạnh một cái, đánh cho Trình Lạc Y nghiêng ngã thân mình, khoe miệng còn chảy ra máu tươi. Trình Lạc Y vẫn không nói một lời, chỉ chậm rãi quay đầu lại nhìn Phù Bình.

“Đau không? !” Phù Bình cười lạnh, trong mắt hiện lên điên cuồng, nắm chặt tóc Trình Lạc Y, găm lên, “Đau không? Đồ tiện nhân xấu xí vô xi nhà người! Người có biết đau hay không?”

Da đầu Trình Lạc Y vô cùng đau đớn, thế nhưng Trình Lạc Y vẫn ngậm miệng không hé răng một lời. Lúc này, trăm mặc là câu trả lời tốt nhất.

“Rất đau, có phải hay không?” Bỗng nhiên Phù Bình thả tóc Trình Lạc Y, đứng dậy ha ha cười như điên, “Người đau, ha ha, cái đau của người có thể so với tìm ta đau sao? Đau quá, lòng ta đau quá” Phù Bình chán chường đứng ở đó, có chút ngẩn ra, si ngốc nhìn không khí phía trước, chậm rãi vươn bàn tay thon dài trắng nõn, dịu dàng vuốt ve hư không. Tựa như làm như vậy là có thể chạm tới khuôn mặt người luôn ở trong lòng mình kia.

“Đã từng, bên cạnh hắn chỉ có ta. Ta biết, hắn không yêu ta”. Phù Bình trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười buồn bã, ngơ ngẩn nhìn hư vô phía trước, chậm rãi nói, “Ta đều biết. Nhưng mà, ngay cả như vậy, ta cũng thật là thỏa mãn rồi. Cho dù hắn không yêu ta, thế nhưng, ta vẫn có thể ở bên cạnh hắn. Đến vĩnh viễn vĩnh viễn”.

Trình Lạc Y vươn tay nhẹ nhàng lau đi máu tươi nơi khóe miệng, nhìn Phù Bình gần như điên cuồng trước mắt, không dám lên tiếng. Nàng biết, nếu lúc này mình lên tiếng chọc giận mèo yêu này, vậy thì nàng sẽ thực sự vĩnh viễn không thể thấy được người mà mình muốn gặp nhất kia.

“Thế nhưng ngươi!” Phù Bình chợt xoay người, nhìn chăm chăm vào Trình Lạc Y, trong đôi mắt dần lộ ra tơ máu, “Thế nhưng ngươi xuất hiện! Ngươi thì có cái gì tốt? Xấu xí, pháp lực thấp, ngay cả việc tự bảo vệ mình cũng khó khăn. Vậy mà hắn lại có thể xem trọng ngươi, liền không còn nhìn tới ta! Đồ quái dị nhà ngươi, rốt cuộc có cái gì tốt? Có thể câu dẫn để nhiều nam nhân mạo hiểm vì mình như vậy? Tên huyền sói ngu xuẩn, thành sự chưa đủ bại sự có thừa, vậy mà mắt mù đi coi trọng ngươi. Ta phi!” Ánh mắt Phù Bình ngày càng trở nên hung ác độc địa, dường như có thể nuốt lấy Trình Lạc Y.

“Sợ?” Khuôn mặt Phù Bình đã vặn vẹo, nghe răng cười đi tới gần Trình Lạc Y, “Có phải là sợ ta giết ngươi, ngươi sẽ không thể gặp lại Mạc Ly nữa?”

Trình Lạc Y cắn cắn môi, vẫn giữ trầm mặc.

“Ha ha ha ha..”. Phù Bình bỗng nhiên ngửa đầu lên cất tiếng cười như điên, “Ngươi yên tâm, tiện nhân, sao ta có thể để ngươi chết dễ dàng thế được? Ta không cho ngươi nếm thử đủ loại đau khổ như ta từng chịu, sao ta có thể để ngươi chết được chứ?”

Có ý gì? Trình Lạc Y bỗng trừng lớn con ngươi. Người điên này có ý gì? Nếm thử những thống khổ nàng ta đã chịu?

“Tiện nhân, ngươi xem”. Phù Bình bỗng nhiên tâm tình vô cùng tốt, từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc đen bóng, quơ quơ trước mặt Trình Lạc Y, đắc ý nói, “Biết đây là cái gì không?”

Trình Lạc Y nhú mày, lắc lắc đầu. Nhưng đáy lòng cũng dâng lên một nỗi bất an.

“Này a, đây chính là ta chuẩn bị cho riêng hắn”. Phù Bình bỗng nhiên cười mê say, “Chỉ chuẩn bị cho một mình hắn nha”. Phù Bình dứt lời, vươn ngón tay, nhẹ nhàng đâm chảy máu ngón tay, một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống viên thuốc kia.

“Muốn biết dùng làm gì sao?” Phù Bình cười quỷ dị, “Ta đi tìm hắn, nói cho hắn nếu muốn gặp ngươi thì hãy ăn viên thuốc này. Thế nhưng, sau khi hắn ăn viên thuốc này vào thì sẽ yêu ta, từ đó không bao giờ rời bỏ ta. Ngươi có thể gặp lại hắn, thế nhưng, lần sau khi gặp lại hắn sẽ ở trước mặt ta lấy đi tính mạng của ngươi”.

Trình Lạc Y nháy mắt đầu óc trở nên trống rỗng, ngơ ngẩn nhìn viên thuốc trong tay Phù Bình không hề có phản ứng.

“Ha ha, đồ sâu róm lấm lọng, ngươi ngoan ngoãn ở chỗ này chờ chúng ta nha”. Phù Bình cười đến run rẩy hết cả người, xoay người đi tới cửa, phanh một tiếng cửa đóng lại, tiếng động lớn khiến thần trí của Trình Lạc Y tỉnh táo lại.

Mạc Ly sẽ quên mình? Mạc Ly sẽ yêu mèo yêu? Mạc Ly sẽ đích thân lấy tính mạng của mình?

Trình Lạc Y ngơ ngẩn nhìn cánh cửa nặng nề kia, trong nháy mắt, đau lòng khiến nàng không thể nào thờ nổi.

Trong trời đêm, Phù Bình cười trên Phi Vũ thú, bay nhanh hướng về phía Nhật Nguyệt thành.

Mạc Ly, Mạc Ly của ta, chẳng nên trở về bên cạnh ta. Phù Bình mắt sáng như đuốc, ánh mắt kiên định không thể thay đổi.

Nhật Nguyệt thành, đêm khuya, toàn bộ chìm trong yên tĩnh.

Phù Bình nhẹ nhàng leo lên tường thành, không hề phát ra bất kì tiếng động, lặng yên không một tiếng động lên vào.

Đây là tòa thành của Nhật Nguyệt Nhiều, muốn tìm ra căn phòng của Mạc Ly là vô cùng đơn giản. Mùi của Mạc Ly, đã khắc sâu vào tâm lý, khắc cốt ghi xương.

Cánh cửa khép hờ, vẫn một đầu tóc bạch kim kia, vẫn là khuôn mặt khiến nàng ngày nhớ đêm mong kia. Hận hắn sao? Hận! Sao có thể không hận! Vậy mà hắn có thể hạ quyết tâm một lần lại một lần tới lấy tính mạng của mình! Chỉ là vì sâu róm tình xấu xí kia! Yêu hắn sao? Yêu! Yêu phát điên, yêu phát cuồng!

Lặng yên không một tiếng động, Phù Bình vào phòng.

Mạc Ly ngồi bên cửa sổ nhẹ quay người lại, liền thấy mèo yêu Phù Bình với vẻ mặt bình tĩnh đứng trong phòng.

“Ngươi tới làm cái gì?” Bàn tay Mạc Ly nhoáng vung lên, ngón kích liền xuất hiện trong tay hắn. Giọng nói không hề có một chút dịu dàng cùng dư thừa nào.

Có, chỉ là cừu hận.

“Ngươi lại muốn giết ta thêm lần nữa?” Phù Bình vẻ mặt thống khổ, run rẩy hỏi.

“Ngươi đã sớm hỏi lời này rồi, mà ta cũng đã sớm trả lời ngươi”. Mạc Ly ánh mắt trong nhát mắt trở nên băng lãnh, nắm chặt ngón kích trong tay, muốn

ra tay, “Ta trả lời người thế nào, người quên rồi?”

Trong mắt Phù Bình hiện lên tuyệt vọng cùng đau xót, bỗng nhiên nhanh chóng lên tiếng ngăn cản động tác của Mạc Ly: “Chẳng lẽ người không muốn gặp lại nàng ta?”

Mạc Ly chợt dừng động tác, nhú mảy nhìn Phù Bình trước mặt: “Người lại đùa giỡn hoa chiêu gì?”

“Người giết ta, vĩnh viễn sẽ không thấy được nàng ta nữa”. Phù Bình cắn môi nhìn thẳng Mạc Ly, hung hăng phun ra một câu.

“Nàng ở chỗ của huyền sói...”. Mạc Ly có chút do dự mở miệng, nhưng mà lời còn chưa dứt, liền bị Phù Bình cắt ngang.

“Nàng ta đã được ta dẫn ra, giấu ở một nơi mà không ai có thể tìm được”. Phù Bình lạnh lùng cười lên, chậm rãi tới gần Mạc Ly, tựa như người tâm thần quá lên, “Người giết ta đi, người giết ra rồi thì cũng đừng mong được gặp nàng ta, người giết ta đi! Tại sao bất động? Người ra tay đi! Người lại dùng ngón kích của người đâm qua ngực của ta đi!”

Phù Bình tới gần, Mạc Ly liền lui về phía sau. Phù Bình ép sát về mặt bất đắc dĩ lo lắng của Mạc Ly, trên mặt tràn ra nụ cười đắc ý, nhưng lòng lại đau như cắt, nước mắt im lặng rơi trên khuôn mặt.

Không hề chìa đao kiếm về phía nàng, mà chỉ quan tâm tới an nguy của nữ nhân khác!

Bao nhiêu tàn khốc, bao nhiêu châm chọc!

“Người muốn thế nào mới thả nàng?” Mạc Ly vùng tay lên, thu lại ngón kích, nhú mảy trầm giọng hỏi.

Phù Bình cười, cười không ra tiếng, cười đến quý dị, cười đến đau lòng.

“Ta muốn người, ăn nó”. Phù Bình dứt lời, lòng bàn tay xuất hiện một viên thuốc màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Diệt khẩu! Trái tim của thiên sứ!

“Hughes Leah, có phải người đã yêu ta hay không, đã đuổi theo đến ba ngày ba đêm rồi. Người quả là quá mặt dày, coi trọng người đàn ông nào lại có thể truy đuổi đến sống đến chết như thế”. Một giọng nói chạt vật lại mang theo trêu tức vang lên. Người nói chuyện là một chàng trai anh tuấn mặc một thân quần áo màu đen, trên lưng cũng là một đôi cánh màu đen, một cái đã bị bẻ gãy. Mặc dù chạt vật, nhưng giọng điệu lại mang theo trêu chọc.

“Đồ vô si!” Thiên sứ bay giữa không trung tức giận đến đỏ bừng mặt, tụ lực lại thanh kiếm dài trong tay sau đó vùng lên, một tia chớp từ không trung bổ xuống.

“A –! Hughes Leah, người lại mưu sát người đàn ông của mình à”. Dưới mặt đất vọng lại một tiếng khiển trách, “Người đuổi theo ta lâu như vậy, có thể thấy người rất đói khát, rất thiếu hơi đàn ông, sao người lại có thể nhẫn tâm mà giết ta chứ?”

Đám Diệp Vân nghe vậy đều thấy buồn cười. Người dưới đất kia rõ ràng là đang rơi vào hoàn cảnh xấu, vậy mà vẫn còn tâm trạng đi trêu chọc đối thủ. Như vậy lại càng khiến thiên sứ giữa không trung kia tức giận mà ra tay độc ác hơn.

Giữa không trung, Hughes Leah vừa tức vừa vội, chỉ còn thiếu một trái tim của ác ma nữa là mình có thể tiến vào cảnh giới thiên sứ tứ giai. Chết tiệt, tên ác ma mồm mép láu lỉnh trên mặt đất kia lại luôn có thể chạy thoát vào đúng lúc nguy cấp nhất. Đáng ghét, quả thực đáng ghét vô cùng.

Đông Phương Cẩn cảnh giác nhìn về phía trước, dùng thần thức nói ở trong đầu mọi người: “Cứ cách một trăm năm, thiên sứ cùng ác ma lại tiến hành cuộc thi sát hạch săn bắn. Đánh chết được đủ số lượng quy định là có thể thăng cấp. Thiên sứ kia ở cấp ba, ác ma kia mới cấp hai”.

“Làm sao mà biết?” Diệp Vân nghi ngờ hỏi.

“Nhìn cánh tay của bọn họ”. Đông Phương Cẩn cẩn thận bổ sung thêm, “Chúng ta cần phải cẩn thận đừng để bọn họ phát hiện”.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn nhìn lại, quả nhiên thấy được trên cánh tay của thiên sứ kia có ba dấu sao màu vàng kim. Mà trên cánh tay của ác ma trên mặt đất kia cũng có hai vết màu đen vắt ngang.

“Hughes Leah, người này cũng thật là. Liều mạng như vậy vì cái gì? Chẳng lẽ cũng muốn thăng lên cấp chín, đi hầu hạ đại thiên sứ của các người?” Ác ma áo đen không ngừng né tránh, nhưng miệng cũng không hề ngừng nói, “Người a, cũng đừng nghĩ. Bên người đại thiên sứ có rất nhiều thiên sứ cấp chín. Mỗi buổi tối lại đổi một người, người đi, ngay cả đầu ngón chân cũng chưa chắc sờ tới được”.

“Vô sỉ! Hạ lưu!” Giữa không trung, khuôn mặt Hughes Leah đỏ bừng, tiếng nói bi thương, “Đại thiên sứ mới không phải kinh khủng như lời người nói”.

“A, chẳng lẽ là một tháng mới đổi một thiên sứ?” Ác ma trên mặt đất cười hắc hắc, không ngờ một tia chớp trí mạng suýt chút nữa bỏ trúng ngực mình.

Giữa không trung, thiên sứ tức giận thờ hồn hèn tung ra những kích trí mạng, mà ác ma trên mặt đất lại không ngừng tránh né cùng nói những lời độc địa.

Đông Phương Cần hít mắt nhú mày nhìn tất cả, bỗng nhiên dùng thần thức cúi đầu nói: “Ác ma kia quả nhiên là gian xảo, hẳn đang bày binh bố trận”.

Diệp Vân nhìn kỹ lại, quả nhiên, ác ma kia mặc dù như đang chật vật trốn tránh, thực chất mỗi bước đi lại đều có quy luật, hình như đang tạo thành một hình ngôi sao ngũ giác.

“Hughes Leah, người nói xem nếu ta bắt được người nên xử trí người thế nào đây? Trước bề gãy cánh của người, lại cời sạch quần áo người?” Ác ma kia cười ha ha, né tránh lợi kiếm của Hughes Leah công kích, “Sau đó móc trái tim của người ra?”

“Vô sỉ! Vô sỉ!” Thiên sứ cũng không thể chịu nổi những lời như vậy nữa, phút chốc vung kiếm lên vọt tới

Không hề biết, ác ma trên mặt đất đang chờ hành động này của cô ta.

Ác ma chợt lẩn một vòng ra bên ngoài, lẩn khỏi vị trí cũ. Còn chưa kịp đứng vững trong miệng đã không ngừng lăm bằm những chú ngữ kỳ quái.

Thiên sứ ngẩng đầu vung kiếm muốn đuổi theo ác ma, đâm tới. Ai ngờ, trước mắt dường như hình thành một bức tường vô hình, khiến thiên sứ kia bắn ngược trở lại.

“A, Hughes Leah yêu dấu”. Ác ma kia cười ha ha, làm một động tác hôn gió, “Người xem xem đuôi mình lộ ra mê người cỡ nào kia”.

“Hàng thần đại trận!” Thiên sứ kia bị vây trong hình ngôi sao năm cánh nháy mắt sắc mặt trắng bệch, cô ta chưa từng nghĩ ác ma cấp thấp này lại biết trận pháp cao thâm như vậy. Đây là trận pháp mà chỉ có ác ma quý tộc mới biết! Vậy mà ác ma cấp thấp này lại có thể sử dụng dễ dàng như thế.

“A, Hughes Leah yêu quý, ta sẽ không tiếp người nữa”. Ác ma cười hi hi nói, “Còn nữa, em yêu, đây cũng không phải là hàng thần đại trận gì. Đây chỉ là một trận pháp nhỏ mà ta nghĩ ra. Khoảng ba giờ sau, người có thể đi ra”.

“Vô sỉ! Thà ta ra”. Thiên sứ kia bị nhốt ở trong trận pháp không ngừng vung kiếm chém vào bức tường vô hình ở trước mặt.

“Kể ra, ta đúng là muốn bề gãy cánh của người, cời sạch quần áo của người. A ha ha”. Ác ma kia ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó vỗ vỗ bên cánh bị bề gãy kia, đem cánh thu vào, rất nhanh biết mất trong màn đêm.

Thiên sứ thẹn quá hóa giận nhìn theo bóng lưng ác ma kia biến mất, tức giận muốn chết. Mỗi lần đều chỉ còn thiếu một chút như vậy nữa là có thể giết chế tên ác ma tí tiện vô sỉ kia! Thế nhưng mỗi lần hắn đều chạy trốn được.

Trên mặt Diệp Vân hiện lên nụ cười thần nhiên, nơi này thiên sứ cùng ác ma đúng là phân chia quá rõ ràng. Ác ma giả dối đến vô cùng, biết cách dùng lời nói để chọc tức thiên sứ, sau đó thừa dịp đối phương sơ ý bày ra trận pháp bao vây thiên sứ.

Đông Phương Cần sờ sờ cằm, nhìn thiên sứ vẫn bị vây trong trận pháp nhú mày.

“Cứu hay là không cứu?” Diệp Vân dùng thần thức hỏi Đông Phương Cần, “Cứu có được lợi gì hay không?”

“Vào thời gian thiên sứ cùng ác ma săn bắn nhau, những chủng tộc khác đều tránh đi. Sợ bị ngộ thương. Trước đây, mỗi khi đến thời gian này ta đều đến tòa thành bên bờ biển để nghỉ phép”. Đông Phương Cần đáp trả, “Vì thế ta cũng không biết”.

Diệp Vân suy tư, nhưng trong lòng lại vô cùng hứng thú với trận pháp mà ác ma kia vừa bày. Mặc dù không thể đánh chết người khác, lại có thể bao vây thiên sứ cấp cao hơn ở trong đó không thể chạy ra.

“Xem tình hình đã”. Diệp Vân nói, “Trước cứ đi ra xem sao. Nếu nàng ta qua sông đoạn cầu chúng ta hãy xử”.

Lạc Tâm Hồn giật giật khóe miệng, kinh ngạc khi thấy Diệp Vân nói chuyện lại có thể thẳng thắn mà thô bạo như vậy.

Mọi người đi ra khỏi thân cây lớn kia, thiên sứ mới giật mình thấy xung quanh còn có người khác. Lúc trước chỉ chú tâm đối phó với ác ma kia, lại không hề chú ý tới xung quanh còn có sự tồn tại của người khác. Khi thấy rõ đám người Diệp Vân, thiên sứ kinh ngạc trừng lớn mắt. Không chỉ vì ăn mặc của ba người trước mặt, mà còn bởi vì dung mạo của ba người.

“Huyết tộc cùng nhân loại”. Thiên sứ Hughes Leah thấp giọng kinh hô. Cũng khó trách cô ta kinh ngạc, từ trước đến nay nhân loại luôn là thức ăn của huyết tộc, vậy mà huyết tộc cùng nhân loại trước mặt này dường như có cùng mục đích với nhau.

Diệp Vân đi lên phía trước, ngồi chồm hổm xuống, xem xét trận pháp trên mặt đất kia. Hơi nhú mày suy tư.

Hughes Leah trong lòng bắt đầu có chút thấp thỏm không yên, không biết người trước mặt này muốn làm cái gì. Nhưng mà có thể khẳng định một điều, hai nhân loại này không phải người thường. Nếu là nhân loại bình thường, nhìn thấy cô đã sớm quỳ xuống cúng bái. Mà hai nhân loại này lại không hề để ý gì đến mình, còn có hứng thú xem xét gì đó ở dưới mặt đất.

“Thì ra là như vậy”. Diệp Vân khẽ cười thành tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ đã hiểu.

“Cái gì?” Đông Phương Cần xán lại khó hiểu hỏi.

Diệp Vân đứng dậy nhìn thiên sứ bên trong trận pháp: “Thiên sứ xinh đẹp, nếu như ta thả ngươi ra, sẽ được lợi gì đây?”

“Lợi ích?” Hughes Leah ngo ngắc, hơi giật mình nhìn Diệp Vân không kịp hồi thần.

“Chính là ngươi sẽ lấy gì để cảm tạ ta đây?” Diệp Vân trên mặt vẫn mang theo tươi cười ấm áp như cũ.

Hughes Leah lấy lại tinh thần, lập tức đồng ý: “Nếu như ngươi thả ta ra, ân tình nhất định ghi nhớ trong lòng. Nếu như có việc gì cần ta giúp, nhất định sẽ không cự tuyệt”.

“Được”. Diệp Vân cười khẽ thành tiếng, “Nhớ lấy lời ngươi đã nói”. Diệp Vân ngồi xổm trên mặt đất, truyền công lực vào một điểm trên mặt đất, vẽ thành một hình dạng kỳ quái, sau đó, ở bốn vị trí khác cũng làm như vậy.

“Bạch Hổ, ta phát hiện chủ nhân nhà ngươi thật đúng là biết lừa bịp tổng tiền. Chỉ ít không làm buôn bán lỗ vốn”. Thanh Long dùng thần thức nói chuyện với Bạch Hổ.

“Ngươi thích ăn táo, vậy ngươi có thích ăn thịt không?” Bạch Hổ tròn trắng mắt khinh thường hỏi ngược lại Thanh Long.

Thanh Long vội vàng lắc đầu.

“Chính là như vậy”. Bạch Hổ trừng mắt Thanh Long, cực kỳ khinh thường.

Một lát sau, trận pháp kia đã được mở ra. Bức tường trong suốt kia cũng biến mất, Hughes Leah đi ra.

“Cám ơn ngươi, nhân loại”. Hughes Leah khách khí nói cảm ơn.

“Tiện tay mà thôi, hi vọng ngươi nhớ cam kết của ngươi là được”. Diệp Vân cũng chỉ cười nhạt.

“Tên của ta là Hughes Leah. Nhân loại, tên của ngươi?” Đây là lần đầu tiên Hughes Leah hỏi tên của một nhân loại.

“Diệp Vân”.

“Tên rất kỳ cục”. Hughes Leah đánh giá mọi người, “Quần áo của các ngươi cũng rất kỳ quái”.

“Chúng ta đến từ một nơi rất xa xôi”. Diệp Vân giải thích.

“Vậy sao”. Hughes Leah gật đầu cũng không hỏi gì nhiều nữa, mà nắm chặt trường kiếm nói, “Đa tạ ngươi, Diệp Vân, ta sẽ cảm tạ ơn này của ngươi. Hiện tại, ta phải đuổi theo tên ác ma Raphael vô sỉ kia. Hẹn gặp lại”.

Diệp Vân khẽ gật đầu.

Hughes Leah vỗ vỗ đôi cánh tuyết trắng khổng lồ của mình, cấp tốc bay theo hướng mà ác ma kia đã biến mất.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời trên đầu, dần dần sáng ngời.

“Nơi này là một nghĩa trang cách xa làng. Ta đã từng tới đây, đi về phía tây mười mấy dặm có một tòa thành, trước qua bên đó nghỉ chân đã. Ở đây quá mức xa xôi, phiền loạn cũng sẽ không đến”. Đông Phương Cần đề nghị.

“Được, đi thôi”. Diệp Vân gật đầu ý bảo Đông Phương Cần dẫn đường.

Nhưng mà, Diệp Vân vừa mới nói xong, xa xa truyền tới một tiếng nổ thật lớn, xa xa sắc trời bỗng tối sầm xuống.

“A, không lẽ thiên sứ kia đã bắt được ác ma kia nhanh như vậy”. Đông Phương Cần nhú mày, bỗng nhiên lại kêu to lên, “Bên đó cách tòa thành của ta rất gần, chết tiệt! Đừng phá hủy tòa thành của ta”.

“Đi xem chẳng phải sẽ biết sao”. Diệp Vân thần nhiên nói, “Bạch Hổ, đi”. Dứt lời liền tóm lấy Bạch Hổ làm cho Bạch Hổ hồi phục lại nguyên hình. Lạc Tâm Hồn cũng đứng trên người Thanh Long đã khôi phục nguyên hình, sau lưng Đông Phương Cần bỗng xuất hiện một đôi cánh có màng, vỗ vỗ cánh bay ở phía trước.

Bay được nửa đường, sắc trời càng lúc càng thêm âm trầm. Từng tia sét đánh xuống mặt đất không ngừng. Hiện nhiên lần này là thiên sứ Hughes Leah kia đang tấn công.

“Có hai thiên sứ!” Đông Phương Cần lên tiếng nói, sau đó lắc đầu tiếc hận, “Tên ác ma đáng thương kia, sợ là hôm nay phải bỏ mạng nơi này rồi”.

Khi đám Diệp Vân chạy tới nơi, quả nhiên thấy được ở giữa không trung có hai thiên sứ đang bay, ngoại trừ Hughes Leah vừa gặp, còn có một nam thiên sứ tóc vàng, cũng mặc một thân quần áo trắng, một đôi cánh tuyết trắng khổng lồ, khác biệt duy nhất chính là trên cánh tay nam thiên sứ kia có khắc hai ngôi sao màu vàng, là thiên sứ cấp hai!

“A, Hughes Leah yêu quý, chẳng lẽ ngươi muốn liên hợp với gian phu của ngươi để hại ta sao?” Ác ma trên mặt đất lần này càng thêm nhếch nhác, vừa mới tránh thoát công kích của nam thiên sứ kia, lại lập tức lẩn một vòng tránh công kích của Hughes Leah.

“Câm miệng! Không cho phép ngươi sỉ nhục Hughes Leah!” Nam thiên sứ kia giận tím mặt, công kích càng thêm ác độc.

“Chắc, chắc”. Đông Phương Cần nhìn một màn trước mắt, phát ra tiếng thở dài chắc chắn, ác ma đáng thương.

“Ta sẽ ngăn chặn lại những hành động ác độc của ngươi, Raphael, để cho ta đến thanh lọc tâm linh xấu xa kia của ngươi đi”. Hughes Leah hét lên một tiếng, vung kiếm dài trong tay lên trong miệng nhắm niệm chú ngữ.

“Thanh lọc cái rắm! Tâm linh thuần khiết lại mỹ lệ”. Ác ma kia chửi nhỏ một tiếng, vội vàng lấy thứ gì đó trong túi áo mình ra ngăn chặn.

Diệp Vân nghe thấy lời nói thâm của ác ma kia, có chút vui vẻ. Ác ma này còn rất đáng yêu.

Bạch Hồ cùng Thanh Long cũng vui vẻ, Bạch Hồ lại xì bật cười.

“Người nào!” Nam thiên sứ kia nghe thấy tiếng động bên này, xoay người lại, cảm tức nhìn về phía này, lại kinh ngạc khi nhìn thấy đám người Diệp Vân. Huyết tộc cùng nhân loại? !

“Là nhân loại này vừa rồi giúp ta”. Hughes Leah thấp giọng nói, đã sớm niệm xong chú ngữ, trên kiếm tụ tập một quả cầu sấm sét, bỗng nhiên vung lên bỏ về phía ác ma dưới mặt đất. Ác ma không ngừng mọc ra thứ gì đó trong túi áo tung ra để ứng phó.

Một tiếng vang thật lớn, khắp nơi toàn là khói bụi trắng đục.

Đợi đến khi bụi bặm tan biến, ác ma một thân chặt vật nằm bất động trên mặt đất không hề động đậy.

Hughes Leah thở ra một hơi thật dài, cuối cùng cũng giết chết được tên ác ma vô sỉ này.

“Hughes Leah, ngươi, vừa rồi nói cái gì? Nhân loại này đã giúp ngươi? !” Nam thiên sứ kia kinh hãi, khó có thể tin được quay đầu lại hỏi Hughes Leah.

“Đúng vậy. Vừa rồi ta bị trận pháp của ác ma kia vây lại, là nhân loại này đã giải thoát giúp ta”. Hughes Leah cũng không hề cảm thấy có gì không thích hợp, trả lời đúng như sự thực.

Đông Phương Cần hí híp mắt nhìn ác ma nằm bất động trên mặt đất không nói gì.

Diệp Vân lại lạnh lùng nhìn nam thiên sứ kia, trong mắt hiện lên lãnh khốc.

“Điều này sao có thể được! Thiên sứ tôn quý sao có thể nhận sự giúp đỡ của đám nhân loại hèn mọn kia!” Quả nhiên, nam thiên sứ kia giống như bị ong châm vào mông kích động không ngừng, “Chuyện ô nhục như vậy sao có thể xảy ra được?”

Nhưng mà chuyện như vậy đã xảy ra.

Hughes Leah ngơ ngẩn nhìn nam thiên sứ đang tức giận ngút trời trước mắt kia, không rõ rốt cuộc là hắn đang tức giận cái gì.

“Tuyệt đối không thể để cho các thiên sứ khác biết chuyện sỉ nhục này của ngươi. Nếu như để thiên sứ khác biết, đặc biệt là thầy Baxter khảo hạch, có lẽ ngươi cũng không thể lên cấp!” Nam thiên sứ kia sốt ruột nói.

“Không, không nghiêm trọng như vậy chứ?” Hughes Leah phản bác, vậy như giọng nói lại mang theo lo lắng rõ ràng.

“Sao lại không! Nếu như để cho thiên sứ khác biết thiên sứ cao quý lại để cho nhân loại thấp kém ra tay trợ giúp, như vậy, ngươi cho rằng bọn họ sẽ từ bỏ ý đồ sao? Chuyện đáng sỉ nhục như vậy”. Nam thiên sứ vội vàng nói rõ lợi hại liên quan trong đó.

Hughes Leah nhìn nhìn đám người Diệp Vân đang trôi nổi trên không trung trong mắt hiện lên do dự.

Lúc này, Diệp Vân dùng thần thức nói ở trong đầu mọi người: “Quả nhiên, thiên sứ chính là điều nhân mạng cánh!”

“Aha ha ~” Thanh Long, Bạch Hồ cười đau bụng.

Đông Phương Cần sắc mặt lại hiện lên lo lắng, hắn đã nhìn ra được ý đồ của hai thiên sứ trước mắt, muốn giết người diệt khẩu.

Lạc Tâm Hồn lại thờ ơ sờ sờ kiếm của mình.

“Vậy, nên làm thế nào cho phải?” Hughes Leah trong lòng vô cùng hỗn loạn, đã không còn biết làm gì.

“Đương nhiên là giết bọn họ đi. Cũng phải phá hủy luôn cả linh hồn”. Nam thiên sứ kia hung ác nói

Hughes Leah do dự nắm chặt trường kiếm trong tay không động dấy.

“Đề ta giúp ngươi!” Nam thiên sứ kia nói xong liền vung kiếm trong tay lao tới.

Trong mắt Diệp Vân hiện lên tia khát máu, tay phải vung lên trong không trung, Nguyệt Luân đã nắm chặt trên tay.

“Diệt khẩu”. Đáy mắt Diệp Vân không còn chút độ ấm nào, chỉ riêng việc Hughes Leah không hề khuyên can nam thiên sứ kia lời nào, đã đủ lý do giết chết nàng.

“Ngao ngô ~ diệt khẩu!” Bạch Hồ nghe nanh múa vuốt nghênh đón.

Diệp Vân vung Nguyệt Luân để đỡ, Nguyệt Luân va chạm với kiếm của thiên sứ trong không trung, phát ra tiếng vang thật lớn, ánh sáng bắn ra bốn phía.

Nam thiên sứ kia về mặt kinh hãi, nhưng hắn cũng không có thời gian để mà suy nghĩ gì nhiều, trường kiếm bị Nguyệt Luân bổ vào liên tiếp. Thiên sứ cứng ngắc, nhìn trường kiếm của mình bị chém đứt đôi không hề nhúc nhích.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, sát khí bàng bạc mà sắc bén kia lại tới gần.

Thiên sứ vội vàng vứt bỏ trường kiếm trong tay mình chạy trốn, nhưng hắn không có một tia cơ hội chạy trốn, Nguyệt Luân đã bổ đôi thân thể của hắn, chém thành hai nửa. Máu tươi văng ra khắp nơi, nhuộm đỏ mặt đất.

Hughes Leah ngơ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, mãi cho đến khi nhìn thấy thân thể nam thiên sứ kia rơi thẳng xuống đất mới hồi thần lại.

Trốn!

Lúc này, Hughes Leah chỉ còn duy nhất một ý niệm này ở trong đầu. Chỉ với một đòn dễ dàng thoải mái như vậy đã có thể giết chết một thiên sứ cấp hai, người này thật đáng sợ. Chính mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắn!

Hughes Leah vỗ mạnh cánh bay lên. Nhưng khi quay người lại lại bắt gặp khuôn mặt yêu nghiệt không chút biểu cảm của Lạc Tâm Hồn. Sát ý vô cùng đáng sợ khiến Hughes Leah không thể nào nhúc nhích.

Vẫn chỉ một chiêu trong nháy mắt, thi thể của Hughes Leah cứ như vậy rơi xuống.

Từ thi thể của nam thiên sứ cùng Hughes Leah kia bỗng bay ra một cái bóng hình trái tim, chuẩn bị bay lên cao biến mất.

“Chặn thứ kia lại, trái tim của thiên sứ!” Đông Phương Cẩn thất thanh kêu lên, “Tương đương với nội đan của yêu thú, ăn vào có thể tăng cường công lực”.

Bạch Hồ cùng Thanh Long nhún người nhảy lên, mỗi người ngậm một quả bay về bên cạnh chủ nhân mình.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn nhận lấy, nhìn trái tim của thiên sứ trong tay, bên trong đó có người nho nhỏ, bộ dạng giống như đúc với nam thiên sứ cùng Hughes Leah đang không ngừng run rẩy.

“Nếu là để cho bọn họ chạy tohát, bọn họ có thể tìm được thân thể mà tái sinh”. Đông Phương Cẩn giải thích, “Ăn tươi nó liền có thể hấp thu toàn bộ công lực của họ”.

“Như vậy sao”. Diệp Vân nhìn nam thiên sứ tí hon đang không ngừng run rẩy trong kia, dạ dày nổi lên cuộn cuộn, bảo mình ăn cái thứ này, thật là quá độc ác rồi?

Lạc Tâm Hồn cũng nhìn trái tim thiên sứ trong tay, về mặt không chút biểu cảm đưa cho Diệp Vân. Diệp Vân tiện tay thu hết vào trong túi trữ vật.

Sau đó Diệp Vân thản nhiên nói: “Vị huyênh đải nằm trên mặt đất kia, ngươi muốn giả chết tới khi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Mời bạn đọc xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Nguồn bị nhảy chương, mạch truyện liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Diệp Vân làm mẹ?

Edit: Hà Đoàn

Đêm khuya, một trận tiếng động rất nhỏ khiến Diệp Vân giật mình tỉnh giấc.

Diệp Vân chợt mở bừng mắt, lại kinh ngạc phát hiện quả trứng vẫn luôn ở bên gối đầu, không thấy!

Diệp Vân đang chuẩn bị đứng dậy, trên ngực lại vang lên một tiếng động rất nhỏ, Diệp Vân cúi đầu liền thấy quả trứng nhỏ kia không biết từ lúc nào lại nằm ở trên ngực mình! Diệp Vân cẩn thận từng li từng tí chạm nhẹ vào quả trứng, mà quả trứng nhỏ ấy lại hơi hơi run rẩy.

Bạch Hồ lúc này cũng đã tỉnh dậy, giật mình nhìn quả trứng đang động đậy trong tay Diệp Vân, cúi đầu nói: “Không ngờ là lão yêu quái kia cũng không hề gặt người”.

Ánh mắt Diệp Vân sáng quắc nhìn quả trứng trong tay. Quả trứng nhỏ hơi hơi run rẩy, hơi thở của sinh mệnh bên trong đó càng ngày càng rõ ràng. Trứng sắp nở! Bạch Hồ cũng mở to mắt nhìn quả trứng trong tay Diệp Vân, quả trứng này mới chỉ đến tay chủ nhân có mấy ngày? Vậy mà đã sắp nở. Lão yêu quái kia mang theo bên người sáu nghìn năm còn không thể ấp ra, nếu lão yêu quái kia mà biết điều này không học máu mới lạ!

“Răng rắc” một tiếng thật nhỏ, quả trứng kia chậm rãi nứt ra. Trên vỏ trứng trắng như tuyết có một đường nứt, tiếp theo lại bị vật gì đó bên trong đẩy ra.

Chỉ nghe “Sưư” một tiếng, Diệp Vân chăm chú nhìn, đã không còn thấy quả trứng nào, trên tay chỉ còn lại có vỏ trứng. Trứng nở ra tiểu thú đầu rồi? Diệp Vân kinh hãi. Mới nở ra đã không thấy đầu nữa! Bạch Tổ Trình cho dù có là ma tộc cũng không thể có được bản lĩnh như vậy! Không có khả năng trộm đi trong nháy mắt như thế?

Bạch Hồ cũng ngậy ngốc nhìn vỏ trứng trống không trong tay Diệp Vân không rõ là làm sao.

Cả căn phòng vô cùng yên lặng, Diệp Vân sững sờ nhìn vỏ trứng nằm trong tay.

Bỗng nhiên, trong căn phòng vắng vẻ vang lên một tiếng nói giòn tan.

“Mẹ!”

Giọng nói non nớt vô cùng rõ ràng. Sau đó Diệp Vân cảm thấy trước ngực ầm ập, cúi đầu, liền thấy một tiểu oa nhi nhỏ bé trắng nõn nằm sấp trên ngực mình. Chỉ lớn bằng khoảng nửa bàn tay, toàn thân trắng trợn, trên lưng có một đôi cánh nhỏ như cánh chim trong suốt có chút ướt át.

“Mẹ, lạnh”.

Giọng nói non nớt kia vang lên lần thứ hai.

Diệp Vân cùng Bạch Hồ nhìn mà hoa mắt.

Người nói chuyện chính là tiểu oa nhi này!

Không phải nói trứng nở ra yêu thú sao? Vậy tại sao khi nở ra lại giống như một đứa bé loài người? Mặc dù chỉ to bằng nửa bàn tay, nhưng lại có dáng vẻ của nhân loại, ngoại trừ đôi cánh trên lưng kia.

Hơn nữa nó nói cái gì vậy? Mẹ? !

Diệp Vân trừng lớn mắt nhìn Bạch Hồ, Bạch Hồ co quắp khóe miệng: “Dù sao cũng không phải là gọi ta”.

“Mẹ, bé!” Giọng nói non nớt tràn đầy tủi thân, “Lạnh..”.

Hai tay Diệp Vân run nhè nhẹ, nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé nhỏ như một con ếch vào trong lòng mình.

“Mi đang gọi ta là mẹ sao?” Giọng nói của Diệp Vân như biến đổi.

“Mẹ, mẹ”. Tiểu oa nhi run run đôi cánh ướt sũng, ôm lấy ngón tay Diệp Vân hôn bẹp một cái...

Diệp Vân hoàn toàn bị choáng váng. Mặc dù đã từng nghe qua khi động vật được con người nuôi lớn, khi thấy người đầu tiên sẽ coi người đó là mẹ. Nhưng mà, nhưng mà, mình bây giờ đang dùng thân thể của nam nhân. Hơn nữa đây còn là yêu thú, vừa mới sinh ra đã biết gọi mẹ? !

Rối loạn, rối loạn, Diệp Vân trong lòng loạn thành một mớ. Rốt cuộc tiểu oa nhi này có lai lịch thế nào?

“Mi tên là gì?” Diệp Vân ổn định lại tim của mình, mềm nhẹ hỏi.

“Mẹ”. Nhưng mà tiểu oa nhi phần nộn này hình như chỉ biết một từ đơn giản đó, cũng không biết nói chuyện thế nào.

“Vừa mới sinh ra làm sao mà có tên được”. Bạch Hổ khinh bỉ liếc nhìn chủ nhân của mình, lần đầu tiên nó phát hiện chủ nhân cũng có khi đầu óc ngẩn.

Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã, cảm thấy mình đúng là có chút ngốc. Đứa bé này nên đặt tên là gì mới hay đây?

“Được rồi, vậy gọi là Oa Oa đi”. Diệp Vân cười rộ lên, nắm lấy bàn tay trắng nõn của Oa Oa nói: “Sau này tên của con là Oa Oa”.

“Oa Oa, Oa Oa!” Oa Oa trắng nõn vui sướng gọi ra miệng.

Bạch Hổ vẫn trừng lớn mắt nhìn kỹ Oa Oa trong tay Diệp Vân, thực sự không biết loại yêu thú nào lại có đáng vẻ này.

“Đói, Oa Oa đói”. Oa Oa nói xong, liền nhào vào trong lòng Diệp Vân cọ cọ.

Diệp Vân trừng lớn mắt, khuôn mặt xấu hổ.

Bạch Hổ cũng sững sờ nhưng ngay sau đó liền có phản ứng, ôm lấy bụng cười ha ha, lăn lộn ở trên giường. Oa Oa đói bụng, đang tìm sữa!

“Oa Oa ngoan, không có sữa, ta sẽ chuẩn bị đồ ăn cho con”. Diệp Vân xấu hổ ôm Oa Oa cách xa khỏi ngực của mình, lấy ra một trái táo từ trong túi trữ vật của mình. Bạch Hổ cười lăn lộn trên mặt đất.

“Đi tìm cái bát cho ta”. Diệp Vân lạnh giọng quát lớn Bạch Hổ.

Bạch Hổ cười gần như không bò dậy nổi, run rẩy vỗ cánh bay ra bên ngoài. Oa Oa cũng mặc kệ Diệp Vân nói gì, đói bụng tìm sữa. Giãy khỏi tay Diệp Vân, lại ghé vào trước ngực Diệp Vân, vươn tay nhỏ bé kéo quần áo, một ngum liền cắn vào bộ ngực Diệp Vân, liều mạng hút vào.

“A!” Diệp Vân tái mặt. Bây giờ là thân thể của nam nhân, nơi đó làm gì có ngực chứ? Oa Oa vẫn dùng sức mút lấy. Diệp Vân vội vàng tách Oa Oa ra xa, lát nữa Bạch Hổ mà thấy thế không cười đến chết mới lạ.

Cuối cùng Bạch Hổ cũng đã mang bát về, Diệp Vân ép táo thành nước vào trong bát.

“Oa Oa, uống cái này, uống này”. Diệp Vân vội vàng chỉ vào nước táo trong bát. Oa Oa do dự một chút mới bay tới bên cạnh bát, hút. Nhíu mày: “Chua!”

“Đi tìm đường”. Diệp Vân lại chỉ huy Bạch Hổ đến phòng bếp tìm đường. Bạch Hổ lại hấp tấp bay ra ngoài, rất nhanh liền mang theo đường phèn quay về. Diệp Vân mài đường thành bột phấn, cho vào quấy đều cùng với nước táo, lúc này Oa Oa mới miễn cưỡng uống một chút.

“Mẹ, buồn ngủ”. Oa Oa vừa nói xong liền ngã quỵ vào trong lòng Diệp Vân, co người lại liền nhắm mắt ngủ say.

Sau gáy Diệp Vân toát ra mồ hôi lạnh.

Sợ rằng cuộc sống sau này không còn yên tĩnh được rồi.

Bạch Hổ nhe răng cười như không cười ghé đầu vào gối chuẩn bị ngủ. Một đêm này trôi qua một cách xấu hổ như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Vân nhìn Oa Oa núp ở trong lòng mình, có chút đau đầu. Làm sao bây giờ? Sao có thể mang ra ngoài được. Người khác mà nghe Oa Oa mở miệng gọi mẹ, hậu quả thế nào? Diệp Vân run run, không dám tưởng tượng tiếp.

“Mẹ, đói”. Oa Oa cũng đã tỉnh lại, từ từ bay tới trước mặt Diệp Vân, dùng giọng nói non nớt của mình nói.

Diệp Vân vội vàng bắt đầu làm nước táo. Nhưng mà, cứ uống thứ này cũng không phải là cách. Oa Oa uống xong nước táo, đánh ợ một cái, bay vào trong lòng Diệp Vân: “Mẹ, lạnh”.

Diệp Vân ôm Oa Oa vào lòng, khẽ cau mày nói: “Oa Oa, không được gọi ta là mẹ trước mặt người khác, biết không?”

Oa Oa dựa sát vào trong lòng Diệp Vân, chớp mắt to: “Mẹ, chính là mẹ”.

“Ồ trước mặt những người khác không được gọi mẹ”. Diệp Vân có chút đau đầu, có chút hoài nghi không biết Oa Oa có nghe hiểu lời mình nói hay không

“Mẹ! Mẹ!” Oa Oa hấp háp cái mũi, “Đừng bỏ mặc con, mẹ”.

“Không có, làm sao có thể bỏ mặc con chứ”. Diệp Vân nhìn đôi mắt to ngập nước của Oa Oa, nóng nảy, vội vàng nói, “Làm sao sẽ bỏ mặc Oa Oa chứ. Sẽ không, sẽ không”.

Oa Oa nghe xong liền lộ ra nụ cười tươi, tựa vào lòng Diệp Vân.

Bạch Hổ trừng lớn hai mắt, trong lòng vô cùng buồn cười.

“Oa Oa, khi có những người khác không được nói nha, đừng để những người khác phát hiện ra con”. Diệp Vân thay đổi cách biểu đạt khác.

“Dạ”. Oa Oa lại đồng ý ngay lập tức khiến Bạch Hổ thiếu chút nữa thì bắn cả tròng mắt ra ngoài. Cái này cũng được sao?

Diệp Vân yên lòng, nhưng cúi đầu nhìn Oa Oa nằm trước ngực, tổng không thể dễ như vậy được. Lấy Truyền Âm Phù ra, Diệp Vân rót công lực vào, rất nhanh giọng nói bình tĩnh của Thanh Dịch vang lên đầu bên kia: “Làm sao vậy, tiểu tử thối. Có chuyện gì?”

“Có túi linh thú không sư phó? Cho con hai cái”. Diệp Vân mở miệng liền yêu cầu.

Thanh Dịch bên kia bật người dậy hướng về phía Truyền Âm Phù mà chửi: “Tiểu tử thối nhà người, sáng sớm gọi ta dậy là vì việc này? Vừa mở miệng đã là hai. Con nghĩ thứ đó là củ cải trắng sao?”

“Sư phó có hay không?” Diệp Vân không hề để những lời trách cứ của Thanh Dịch vào tai.

“Có”. Thanh Dịch thờ phỉ phỉ bỏ dậy.

“Vậy phiền sư phó mang tới đây hộ con đi”. Diệp Vân nói xong cũng liền cắt đứt Truyền Âm Phù, khiến Thanh Dịch tức giận đến giậm chân. Giậm chân thì giậm chân, nhưng Thanh Dịch vẫn vội mặc áo vào đi tới phòng Diệp Vân.

Thanh Dịch gõ cửa, Bạch Hổ đi ra mở cửa sau đó lại đóng lại.

“Sư phó, thầy mang hai túi linh thú tới chứ?”. Diệp Vân vừa thấy ông đã hỏi to này nọ, vội cái dùng cho Oa Oa, một cái đưa cho Diệp Danh.

“Con cần cái này làm gì? Lại còn thần thần bí bí”. Thanh Dịch lấy ra hai chiếc túi linh thú ném cho Diệp Vân.

“Đừng bảo bối”. Diệp Vân thần thần bí bí đưa Oa Oa ra, cẩn thận bỏ vào trong túi linh thú. Lại quay đầu gọi Bạch Hổ tới, “Đi, đưa chiếc túi linh thú này giao cho Diệp Danh”. Bạch Hổ nhận lấy, nhận mệnh làm chân chạy.

“Há?” Thanh Dịch trừng lớn mắt, “Đây là cái gì?”

“Xuy”. Diệp Vân ý bảo Thanh Dịch đừng lên tiến, “Thầy đưa tai tới đây”.

Thanh Dịch đầy bụng nghi ngờ nghiêng tai tới, Diệp Vân thì thầm nhỏ bên tai Thanh Dịch, càng nghe sắc mặt Thanh Dịch càng thay đổi

“Làm sao mà con biết được?” Sau khi nghe xong, Thanh Dịch nhú mày trầm giọng hỏi.

“Chuyện này sư phó không cần để ý. Chúng ta cứ theo kế sách mà làm”. Ánh mắt Diệp Vân hiện lên tia lạnh lùng, “Có điều bọn chúng trà trộn vào Thanh Sơn là có mục đích gì?”

Thanh Dịch trầm mặc lại, sắc mặt có chút không thích hợp.

“Này, lão đầu, có phải là thầy biết gì đó đúng không?” Diệp Vân đương nhiên đã phát hiện ra sắc mặt Thanh Dịch không được thích hợp.

Thanh Dịch trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói: “Trước bắt được ma tộc, bắt được ta sẽ nói cho con biết”.

“Đừng, còn ra vẻ thần thần bí bí như thế”. Diệp Vân khinh thường xì một tiếng...

Diệp Vân nhặt lấy mảnh vỏ trứng bên gối, cẩn thận chấp lại với nhau, cười hắc hắc nói: “Sư phó, chúng ta ngồi chờ cá lớn mắc câu thôi”.

“Ai, tiểu tử nhà con chỉ biết giày vò xương cốt của ta thôi”. Thanh Dịch ngáp một cái liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Chờ một chút, sư phó, Đoàn sư huynh hiện tại sao rồi?” Diệp Vân mở miệng gọi Thanh Dịch hỏi.

“Tự con đi xem không được sao?”. Thanh Dịch ngập dài liền rời đi.

Diệp Vân đứng dậy, hơi nhú mào. Đoàn sư huynh, khi ở yêu giới đã dừng cảm quên mình ngăn cản một kích trí mạng kia suýt chút nữa thì mất mạng. Hiện tại không biết khôi phục thế nào rồi?

Sớm nên đến thăm một chút, Diệp Vân trong lòng thầm mắng mình quá sợ ý, vội đứng dậy đi tới cửa. Bạch Hổ cũng bay từ ngoài cửa sổ vào, ngồi chồm hóm trên vai Diệp Vân : “Chủ nhân, người đi đâu vậy?”

“Đi thăm Đoàn sư huynh”.

“A! Chủ nhân, không phải là người đã coi trọng tiểu tử kia đấy chứ? Mặc dù hắn đã cản một kích trí mạng cho người, nhưng mà, nhưng mà, người cũng không thể lấy thân báo đáp nha”. Bạch Hổ la hét ồn ào.

Diệp Vân không để ý đến Bạch Hổ đang không ngừng la hét trên bả vai, đi thẳng về chỗ ở của Đoàn Dật Phong.

Trên hành lang, Thủy Kỳ Lân đang chán đến chết đá đuôi. Vừa thấy được Diệp Vân đến, liền phì mũi một cái, xoay người sang chỗ khác

“Thủy nhi, Đoàn sư huynh thế nào rồi?” Diệp Vân đi tới trước mặt Thủy Kỳ Lân hỏi.

“Hiện tại mới nhớ tới chủ nhân của ta. Hừ”. Thủy Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng, “Tự ngươi vào xem thì sẽ biết”.

Diệp Vân trong lòng vô cùng bất an, vội đưa tay đẩy cửa phòng Đoàn Dật Phong ra.

Vừa thấy tình hình bên trong, Diệp Vân giật mình.

Diệp Vân vội vàng lùi lại đóng mạnh cửa vào, bên trong Đoàn Dật Phong đang thay quần áo. Vóc người thon dài cùng với những lớp cơ bắp đều đặn, hình như hắn vừa mặc xong quần chuẩn bị mặc áo. Đoàn Dật Phong cũng nghe được động tĩnh từ ngoài cửa, quay đầu lại liền thấy Diệp Vân xấu hổ đóng sầm cửa lại.

“Chết tiệt, ngươi khẳng định là biết chủ nhân mình đang thay quần áo, ngươi cố ý!” Bạch Hổ thờ phỉ phỉ gằm thét với Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân phì phì hai tiếng trong mũi, nghiêng đầu qua một bên, không để ý đến Bạch Hổ đang rít gào.

“Ta cho ngươi biết, chủ nhân nhà ngươi đừng có suy nghĩ bậy bạ với chủ nhân nhà ta, ngươi cũng đừng có mà ra chủ ý xấu xa. Nếu không, ta liều mạng với ngươi”. Bạch Hổ dùng thần thức hừ lạnh nói với Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân quay đầu, trừng mắt nhìn về phía Bạch Hổ, Bạch Hổ chợt dạ bay tới phía sau Diệp Vân không dám hé răng nửa lời nữa.

“Diệp Vân”. Đoàn Dật Phong lúc này đã mặc xong y phục, mở cửa ra, mỉm cười nhìn Diệp Vân.

“Đoàn sư huynh, huynh đã khỏe hơn chút nào chưa?” Diệp Vân có chút ngượng ngùng nói.

“Vào đi”. Đoàn Dật Phong nghiêng người nhường đường.

Diệp Vân vào phòng, Bạch Hổ bay theo vào, lúc này giọng nói của Thủy Kỳ Lân vang lên trong đầu Bạch Hổ: “Này, ngươi qua đây”.

“Để làm chi?” Bạch Hổ bay đi.

Lúc này cửa cũng đã đóng lại.

“Đi theo ta phơi nắng”. Thủy Kỳ Lân chậm chạp bỏ lại một câu.

“Hả?” Bạch Hổ ngăn người một lúc mới phản ứng lại, “Ngươi đừng hòng lấy cớ tạo cơ hội cho chủ nhân nhà ngươi”. Nói xong, Bạch Hổ liền muốn xông vào phòng.

“Có tin ta đánh ngươi răng roi đây đất hay không?” Giọng nói Thủy Kỳ Lân tràn ngập uy hiếp.

Bạch Hổ nhìn nhìn cửa, nuốt nuốt nước miếng. Dù sao tiểu tử kia cũng không thể làm gì chủ nhân được, vẫn là bảo vệ tốt răng của mình thôi. Bạch Hổ mệt mỏi nằm ghé vào bên cạnh Thủy Kỳ Lân.

“Đoàn sư huynh, thân thể của huynh hiện tại thế nào rồi?” Diệp Vân vừa ngồi xuống đã vội hỏi tình hình thương thế của Đoàn Dật Phong.

“Khá hơn rồi, nhờ có linh khí của Thủy Kỳ Lân mà miệng vết thương đã khôi phục tốt hơn rồi”. Đoàn Dật Phong mỉm cười trả lời.

“Vẫn không có lời cảm ơn chính thức với huynh”. Sắc mặt Diệp Vân có chút phức tạp, cúi đầu nói, “Cám ơn huynh, Đoàn sư huynh”.

“Cảm tạ cái gì. Ta đã nói nhất định sẽ mang ngươi an toàn về Thanh Sơn”. Đoàn Dật Phong cũng ngồi xuống mỉm cười.

“Nhưng mà” Diệp Vân có chút khó khăn mở miệng, lúc trước ở Kiếm Phần Mộ Diệp Vân ra tay cứu Đoàn Dật Phong, đó là vì Diệp Vân biết người thù họ Kiếm Phần Mộ kia sẽ không giết mình, nhưng mà Đoàn Dật Phong lại bất chấp nguy hiểm thay mình đỡ một kích trí mạng đó. Suýt nữa liền bỏ mạng ở yêu giới.

“Không nhưng nhị gì cả”. Đoàn Dật Phong mỉm cười, “Quan trọng nhất là hiện tại tất cả chúng ta đều đã an toàn trở về, không phải sao?” Diệp Vân không hề phát hiện đáy mắt Đoàn Dật Phong tràn ngập dịu dàng cùng quan tâm.

“Huynh, không cần phải như vậy..”. Diệp Vân nhún mày còn muốn nói điều gì, Đoàn Dật Phong lại ngăn lại lời nói của Diệp Vân, dễ dàng trêu đùa mà rời đề tài.

“Hai vị đệ tử Hương Sơn Cốc kia hình như rất để ý đến đệ đây, vẫn còn chờ ở đây. Xem ra đệ không thể không đi Hương Sơn Cốc một chuyến rồi”. Đoàn Dật Phong cười trêu chọc nói, “Sao mà đệ lại được hoan nghênh nhiều như vậy nhỉ?”

Diệp Vân biến sắc, Đoàn Dật Phong ngưng, cho rằng mình đã nói sai cái gì.

“Đoàn sư huynh, hiện tại nói cho huynh biết cũng tốt”. Diệp Vân đè thấp thanh âm, sau đó dùng thần thức nói cho Đoàn Dật Phong biết việc Bạch Tố Trinh là ma tộc.

Đoàn Dật Phong biến sắc hỏi lại: “Sao đệ lại biết?”

“Đệ biết chính là biết, đệ đoán trong mấy ngày nữa ả ta sẽ trộm trứng thôi”. Diệp Vân hừ lạnh.

“Trứng? Trứng gì?” Đoàn Dật Phong nghi hoặc nhìn Diệp Vân.

Diệp Vân hắc hắc cười khan: “Chính là ~~ khi ở yêu giới được lão yêu quái ở U Minh kia đưa cho, nói là nếu có thể ấp trứng thì sẽ nở ra được yêu thú mới được tất cả những cánh cửa đến thế giới khác”.

“Thần kỳ như vậy sao?” Đoàn Dật Phong kinh ngạc.

Diệp Vân gật đầu, chuyện liên quan tới Oa Oa sau đó cũng không nhắc tới.

“Vậy mấy đêm này ta sẽ bảo Thủy Kỳ Lân chú ý. Chúng ta nhất định sẽ bắt được ả”. Trên mặt Đoàn Dật Phong xuất hiện vẻ kiên nghị.

“Được”. Diệp Vân gật đầu, “Vậy Đoàn sư huynh nghỉ ngơi cho tốt đi, hôm khác ta sẽ lại tới thăm huynh”.

“Đề ta tiễn đệ”. Đoàn Dật Phong đứng lên, đưa Diệp Vân tới cửa. Bạch Hổ vừa thấy Diệp Vân đi ra liền lập tức nhào tới, ngồi xổm trên bả vai Diệp Vân.

“Đoàn sư huynh, huynh về nghỉ ngơi đi”. Diệp Vân quay đầu lại mỉm cười.

Đoàn Dật Phong gật đầu nhưng lại không quay về, đứng ở cửa đưa mắt nhìn bóng lưng Diệp Vân đã đi xa, cho đến khi biến mất.

“Đừng nhìn nữa, người ta đi rồi”. Thủy Kỳ Lân gấp dài.

Về mặt Đoàn Dật Phong hơi mất tự nhiên, xoay người chuẩn bị vào cửa.

“Chủ nhân, có phải người thích nàng ta hay không?” Bỗng nhiên, câu nói của Thủy Kỳ Lân đột ngột vang lên bên tai Đoàn Dật Phong.

Đoàn Dật Phong cứng người tại chỗ, mãi một lúc không nói gì.

“Nếu như phải, ta sẽ giúp người, mặc dù ta không thích nàng”. Thủy Kỳ Lân phì phì hai tiếng trong mũi, “Bởi vì nàng ta có rất nhiều người thích, vì thế ta không thích nàng”.

Ánh mắt Đoàn Dật Phong bỗng trở nên mê mang, chậm rãi quay về phòng đóng cửa lại.

Thích Diệp Vân? Mình thích Diệp Vân?

Đêm lạnh như nước, Diệp Vân ôm Bạch Hổ ngủ ngon lành.

Đêm khuya, toàn bộ Thanh Sơn đều vô cùng yên tĩnh.

Một bóng đen xẹt qua quảng trường, thẳng tiến về phía Bắc Đường.

Thủy nhi vốn dĩ nằm trong hồ nước cạnh quảng trường ngủ chọt mỏ bưng mắt.

Lặng yên không một tiếng động, bóng đen kia nhảy tới bên cửa sổ phòng Diệp Vân, lấy một chiếc ống trúc thổi một loại khí không màu không mùi gì đó. Qua một lúc, bóng đen kia mới động đậy, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, nhờ ánh sáng của khoáng thạch bên ngoài xuyên vào, có thể thấy rõ ràng quả trứng nhỏ màu trắng kia được đặt trên gối đầu.

Bóng đen nhìn khắp nơi, nhẹ nhàng xoay người nhảy vào phòng, đi tới gần gối đầu của Diệp Vân.

Gần, càng lúc càng gần, chỉ một chút nữa thôi là đụng được vào quả trứng.

“Sao hôm nay ngươi mới tới, ta đợi thật là lâu rồi”. Diệp Vân chợt xoay người đứng lên mỉm cười nói.

Bóng đen kia cả kinh, vội chộp lấy quả trứng rồi phi người ra ngoài.

Diệp Vân cùng Bạch Hổ lật tung chăn đuổi sát theo phía sau. Hai bóng dáng, một trước một sau lao ra khỏi cửa sổ, xung quanh lập tức đèn đuốc sáng trưng! Thanh Dịch, Thủy Kỳ Lân, Đoàn Dật Phong, chương môn Thanh Giản, còn có các vị trưởng lão khác đều ở tư thế sẵn sàng đón địch vây quanh bóng đen kia.

Bóng đen hừ lạnh một tiếng, có ý đồ phóng người lên cao để chạy trốn.

“Chạy đi đâu?!” Bạch Hổ nhe nanh múa vuốt vọt tới phía trên, cản lại đường đi của bóng đen.

“Bạch Tổ Trinh, ta thật không ngờ ngươi lại chính là ma tộc”. Thanh Dịch nhíu mày có chút đau lòng nói, ông đã từng cho rằng nữ tử này là người dịu dàng hiền biết, là một lựa chọn tốt làm thê tử Diệp Vân.

Ánh đèn đuốc sáng trưng chiếu rọi vào mặt bóng đen kia, chính là vẻ mặt lạnh lùng của Bạch Tổ Trinh.

“Hừ! Đúng là một lũ ngu xuẩn chỉ biết ra vẻ, cho rằng có thể bắt được ta sao?” Trên gương mặt Bạch Tổ Trinh hiện lên nụ cười quỷ dị.

Tất cả mọi người cảnh giác nhìn Bạch Tổ Trinh. Chớp mắt, từ trong bụng Bạch Tổ Trinh bắn ra những chiếc xúc tua màu đen sắc bén, bất ngờ đánh úp về phía Diệp Vân đang ở gần nhất.

“Cẩn thận!” Đoàn Dật Phong là người đầu tiên hô lên tiếng, vội vàng vọt về bên Diệp Vân.

Diệp Vân không chút hoang mang nắm chặt Nguyệt Luân ở trong tay, thông dong đáp trả. Diệp Vân vung mạnh Nguyệt Luân trong tay lên, tiếng xé gió sắc bén vang lên trong đêm tối. Nguyệt Luân mạnh mẽ chém đứt chiếc xúc tua màu đen kia rơi rụng trên đất. Xúc tua giật giật trên đất vài cái, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

“A!” Bạch Tổ Trinh nhíu mày, vung kiếm trong tay, xông về phía đám người Thanh Dịch đằng trước.

“Ngươi đã bị bao vây, sắp chết còn giả vờ cái gì nữa? Lãng phí thời gian”. Bạch Hổ gầm bầm một câu sau đó lao lên, liên tiếp những đòn công kích Phong Hệ pháp thuật đánh về phía Bạch Tổ Trinh.

Chương môn Thanh Giản bay giữa không trung, trong miệng lẩm bẩm, niệm một loạt chú ngữ phức tạp. Chỉ chốc lát, một chiếc dây thừng màu vàng kim từ trong tay áo Thanh Dịch bay ra, giống như là có mắt lao về phía Bạch Tổ Trinh.

“Nhanh!” Trong nháy mắt, Đoàn Dật Phong đánh ra một tia chớp về phía Bạch Tổ Trinh vừa tránh khỏi được công kích của Bạch Hổ. Bạch Tổ Trinh không còn sức lực mà chống đỡ, chịu một đòn này của Đoàn Dật Phong. Thân thể bị kiềm hãm, Bạch Tổ Trinh tức khắc bị sợi dây mà chương môn Thanh Giản thả ra trói lại.

“Hừ!” Bạch Tổ Trinh hừ lạnh, dồn hết sức lực muốn tránh khỏi sợi dây thừng kia. Ai ngờ sợi dây thừng kia giống như là có sinh mệnh, càng trói càng chặt, siết chặt khiến Bạch Tổ Trinh không thở nổi. Bạch Tổ Trinh cuối cùng cũng ngừng giãy dụa.

“Ngao ngao, giết ma tộc này đi!” Bạch Hổ nhe nanh múa vuốt liền muốn tiến lên.

“Bạch Hổ, chờ một chút!” Lúc này chương môn Thanh Giản lên tiếng, “Mặc dù nàng ta là ma tộc, nhưng dù sao thân phận hiện giờ cũng là đệ tử Hương Sơn Cốc. Chúng ta vẫn là thông báo cho chương môn Hương Sơn Cốc một tiếng rồi sau đó xử lý cũng không muộn”.

Bạch Hổ lắc lắc đuôi, một hồi bay trở về.

“Nhân loại ngu ngốc”. Khóe miệng Bạch Tổ Trinh hiện lên nụ cười trào phúng.

“Nhốt vào địa lao”. Chương môn Thanh Giản ra lệnh, “Trên người nàng ta có dây trói, không chạy được”.

Mọi chuyện được giải quyết như vậy, không có ai nhìn thấy ánh mắt Bạch Tổ Trinh dần dần tan rã, mà chiếc xúc tua bị Diệp Vân chém lúc trước nằm trên mặt đất vừa rồi, lặng yên không một tiếng động bỏ chạy vào trong bóng đêm.

Đêm nay, mọi người ngủ vô cùng ngon giấc. Cuối cùng cũng đã bắt được ma tộc, Diệp Vân trở về phòng mới nhớ tới Thanh Dịch đã đồng ý sau khi bắt được ma tộc sẽ nói cho mình biết vì sao ma tộc lại xuất hiện ở Thanh Sơn. Nghĩ nghĩ, vẫn là ngã đầu nằm xuống. Ngày mai hỏi lại cũng không muộn.

Sáng sớm hôm sau, chương môn Thanh Giản liền phái người đi Hương Sơn Cốc đưa tin. Diệp Vân cũng rửa mặt thay quần áo rồi tới trước phòng Thanh Dịch.

Ma tộc liên tiếp xuất hiện ở Thanh Sơn, nói bọn chúng đến du ngoạn ngắm cảnh ai mà tin chứ?

“Này, lão đầu, rời giường!” Diệp Vân không khách khí gõ cửa.

Một lát sau Thanh Dịch ánh mắt buồn ngủ mông lung mở cửa: “Tiểu tử, cơm cũng không ăn, có chuyện gì đây?”

“Người đã đồng ý với con, sau khi bắt được ma tộc sẽ nói cho con biết vì sao ma tộc lại xuất hiện ở Thanh Sơn”. Diệp Vân vào cửa liền nhủ mảy nói.

“Ta có nói vậy sao?” Thanh Dịch đáng vẻ nghi hoặc tự hỏi.

“Đừng có giả bộ nữa! Người đã hứa rồi, hơn nữa con nhớ Lạc Tâm Hồn từng nói, ma tộc tới Thanh Sơn hình như để tìm thứ gì đó”. Diệp Vân ngừ khi khó chịu, trầm giọng chất vấn, “Rốt cuộc đang tìm cái gì?”

Về mặt Thanh Dịch không còn nghi hoặc như vừa rồi, mà đổi thành biểu tình trầm trọng.

“Bọn ma tộc này đương nhiên là tìm này nọ. Thứ gì đó trấn áp ở dưới Thanh Sơn! Đã trấn áp năm nghìn năm”. Thanh Dịch vẻ mặt nghiêm túc.

“Thứ gì đó được trấn áp dưới Thanh Sơn? Là cái gì? Đối với ma tộc rất quan trọng sau?” Diệp Vân đặt câu hỏi liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bỏ trốn?

Edit: Hà Đoàn

“Bọn ma tộc này tới đây đương nhiên là để tìm thứ gì đó. Thứ gì đó được trấn áp ở dưới Thanh Sơn! Đã trấn áp năm nghìn năm”. Thanh Dịch vẻ mặt nghiêm túc.

“Thứ gì đó trấn áp dưới Thanh Sơn? Là cái gì? Đối với ma tộc rất quan trọng sao?” Diệp Vân đặt câu hỏi liên tiếp.

“Đúng, rất quan trọng”. Thanh Dịch nặng nề gật đầu.

Diệp Vân chờ đợi câu nói tiếp theo của Thanh Dịch. Thanh Dịch lại vẻ mặt bình tĩnh chạy vào trong phòng rửa mặt.

“Này, lão đầu, thầy đừng nói là đã nói xong rồi nha!” Diệp Vân tức giận nhìn động tác của Thanh Dịch chất vấn.

“Đúng, xong rồi”. Thanh Dịch đương nhiên trả lời.

“Thầy cho rằng con là kẻ ngu ngốc sao?” Diệp Vân chán nản, vươn tay chỉ, chậu nước trước mặt ông giống như có ánh mắt, nước bắn tung tóe lên mặt Thanh Dịch, “Nói mau, thầy mà không nói con sẽ đến làm phiền thầy cả ngày”.

Thanh Dịch lau những giọt nước bắn trên mặt, thờ dãi một hơi thật dài: “Hiện tại nói cho con thì vẫn còn sớm quá”.

“Nói đi, con sẽ không nói cho những người khác đâu”. Diệp Vân nhất quyết không tha truy hỏi.

Thanh Dịch quay lại bàn ngồi, vẻ mặt nghiêm trọng.

Diệp Vân cũng hơi nhăn mày lại, nhìn về mặt của ông, có thể thấy phía dưới Thanh Sơn trấn áp thứ gì đó rất kinh khủng.

Thanh Dịch lại từ từ đứng lên, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm trọng nhìn Diệp Vân: “Ta vẫn là không nói thì hơn”.

“Lão đầu, thầy muốn chết!” Diệp Vân bị chọc tức, nằng cảm thấy lão đầu này nói những câu này, căn bản chính là đang trêu đùa mình.

“Được rồi, đừng kích động, ta cho con biết”. Lúc này, Thanh Dịch mới thật sự nói, “Năm ngàn năm trước đại chiến Tiên Ma..”.

“Cái kia con biết. Lúc ở yêu giới, con đã nghe mấy lão yêu quái kia nói, năm ngàn năm trước tiên ma đại chiến, ký hiệp nghị, không can thiệp vào những chuyện của giới khác”. Diệp Vân nhận lấy, vừa vội vừa gấp hỏi, “Phía dưới Thanh Sơn trấn áp cái gì?”

“Ma vương”. Thanh Dịch vẽ mặt nghiêm trọng một câu liền thốt ra.

“Cái gì!” Diệp Vân thất thanh kêu lên, “Ma vương?”

“Xuyt!” Thanh Dịch lão đầu vội vàng làm động tác ý bảo Diệp Vân câm miệng.

“Vậy đám ma tộc kia tới Thanh Sơn là muốn làm gì?” Diệp Vân nhú mày, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

“Hắn là muốn thả Ma vương ra, làm cho Ma vương sống lại”. Thanh Dịch trầm giọng nói, “Chúng ta đã kiểm tra phong ấn, may mắn, may mà không có dấu hiệu bị buông lỏng”.

Diệp Vân nhú mày rơi vào trầm tư, ma tộc muốn hồi sinh Ma vương làm cái gì?

“Lão đầu, năm ngàn năm trước, vì sao Tiên giới và Ma giới lại đánh nhau?” Diệp Vân trầm giọng hỏi.

“Ma giới muốn thống lĩnh các giới, đương nhiên là Tiên giới không bằng lòng”. Thanh Dịch giải thích, “Nghe nói Tiên Ma đại chiến khi đó vô cùng thảm thiết, không biết tử thương bao nhiêu. Về sau cục diện càng ngày càng nghiêm trọng, Tiên Ma mới miễn cưỡng ký kết hiệp nghị, lui về vị trí phong bế của mình”.

“Vậy bây giờ muốn hồi sinh Ma vương để làm gì? Lần thứ hai dẫn đầu Ma tộc chinh chiến các giới?” Diệp Vân gật gật khoe miệng khinh thường hỏi.

“Hắn là. Chẳng qua phong ấn sẽ không dễ dàng bị lợi lỏng như vậy. Thanh Dịch gật đầu chấp nhận suy đoán của Diệp Vân.

Diệp Vân nhú mày chợt nhớ tới năm cây cột vẫn sừng sững ở ngoài quảng trường kia: “Năm cây cột nhà ở ngoài quảng trường kia là để làm gì?”

“Đó là một phong ấn trận. Lợi dụng đạo lý ngũ hành tương sinh tương khắc mà tạo ra phong ấn trận lớn nhất”. Thanh Dịch trả lời.

“Thanh Sơn phong ấn?” Diệp Vân nghi hoặc, “Con nhớ cột nhà này đã có từ rất lâu trước đây. Chẳng lẽ là thủy tổ khai sinh ra Thanh Sơn đã phong ấn?”

“Thanh Sơn nào có bản lĩnh này?” Thanh Dịch cười khở, “Đó là thật lâu trước đây, sau khi kết thúc Tiên Ma đại chiến đã có người Tiên giới phong ấn. Phong ấn trận kia khổng lồ mà phức tạp, đến nay vẫn không có người nào biết phong ấn trận ấy được tạo ra như thế nào”.

“Phức tạp như thế!” Diệp Vân kinh hãi, đồng thời cũng hiếu kỳ, rốt cuộc là người nào có thể sáng chế ra trận pháp này.

“Được rồi, còn gì nữa không. Tóm lại chúng ta sẽ tăng cường trông coi phong ấn trận, tuyệt đối không thể để cho phong ấn bị lợi lỏng”. Thanh Dịch gấp gấp nói với Diệp Vân.

“Nếu như phong ấn buông lỏng thì sao?” Diệp Vân không đi, ngược lại còn đặt ra vấn đề giả thiết.

“Sẽ không”. Thanh Dịch lão đầu chẳng hề để ý nói.

“Con nói là nếu như”. Diệp Vân vẽ mặt yên lặng, “Nếu như phong ấn buông lỏng làm sao bây giờ? Phong ấn trận này đã có từ năm nghìn năm trước”.

Thanh Dịch sắc mặt hơi biến đổi, giận tái mặt: “Không thể buông lỏng! Tuyệt đối không thể để Ma vương ở phía dưới sống lại được. Nếu như buông lỏng thì lập tức tăng cường thêm cấm chế của phong ấn”.

“Làm thế nào để tăng mạnh?” Diệp Vân lạnh giọng hỏi.

Thanh Dịch dừng một chút, chậm rãi nói: “Ngũ hành tương sinh tương khắc, năm cây cột lớn kia tự lại thành tinh khí để trấn áp Ma vương”.

Thanh Dịch còn chưa nói hết lời, Diệp Vân đã mở cửa đi ra .

“Tiểu tử, con chờ ta một chút, ta vẫn chưa nói hết đâu!” Thanh Dịch thối râu tròng mắt nhìn bóng lưng Diệp Vân la hét. Người muốn biết là hắn, bây giờ nói người không nghe cũng là hắn. Có ý gì đây hả?

“Không muốn nghe, thầy đi rửa mặt đi. Khỏe mắt thầy vẫn còn rĩ mắt kia”. Diệp Vân bước nhanh rời đi, tiếng nói từ xa bay tới.

Thanh Dịch vội đưa tay lên lau khoe mắt, lại không hề có thứ gì, tức giận giậm chân: “Tiểu tử chết tiệt, vậy mà còn dám trêu chọc cả thầy”.

Diệp Vân đi gấp, Bạch Hổ vẫn ngồi im lặng trên bả vai Diệp Vân hiếu kỳ đặt câu hỏi: “Chủ nhân, người làm gì mà chạy nhanh như vậy, không phải người muốn biết chuyện gì xảy ra sao?”

“Muốn biết là một chuyện, muốn ta làm chân chạy lại mà một chuyện khác”. Diệp Vân hừ lạnh một tiếng, “Gần đây, ta mệt muốn chết. Nếu như thanh Dịch lão đầu bỗng nhiên nghĩ thông suốt muốn phòng ngừa phong ấn buông lỏng bảo ta đi tìm Ngũ Hành linh châu, vậy không phải là ta chết vì mệt sao? Chẳng lẽ người muốn đi?”

Bạch Hổ vừa nghe, vội vỗ vỗ lồng ngực của mình: “Ái chà, vẫn là chủ nhân người thông minh. Ta cũng không muốn làm chân chạy, mệt chết người”.

“Ừm”. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn về phía trước, “Hon nữa..”. Diệp Vân còn chưa nói hết câu.

“Hon nữa cái gì?” Bạch Hổ trừng lớn con ngươi chờ đợi câu sau của Diệp Vân.

“Hon nữa, hiện tại ta, quá yếu quá yếu”. Giọng nói Diệp Vân bỗng trầm xuống, trước mắt hiện ra tình cảnh khi ở yêu giới bị truy đuổi không ngừng, hình ảnh Đoàn Dật Phong vì cứu mình thiếu chút nữa bỏ mạng. Vốn cho là ở Thanh Sơn bí cảnh mình đã rất mạnh. Hiện tại xem ra, cũng không phải là như vậy.

“Chủ nhân, người đừng khổ sở”. Bạch Hổ vừa thấy trong mắt Diệp Vân hiện lên ảo não liền vội an ủi, “Chủ nhân, bây giờ người tu hành còn quá ít. Hon nữa người còn quá trẻ tuổi, bình thường mà, chớ để ý làm gì. Còn có rất nhiều thời gian để tu hành để cao thực lực của mình”.

Diệp Vân nhẹ nhàng thở dài không nói gì.

“Nếu không, chủ nhân, chúng ta tìm một chỗ tu luyện đi”. Bạch Hổ đề nghị.

“A, Diệp sư huynh, sao lại cau mày lại thế kia? Có chuyện gì buồn sao? Nói ra có lẽ ta có thể giúp được nha”. Tiếng nói trêu trọc của Đông Phương Cẩn truyền đến, Bạch Hổ vừa nghiêng đầu liền thấy được vẻ mặt mang mỉm cười của Đông Phương Cẩn.

“Tiểu tử, tránh xa một chút, không liên quan gì tới ngươi”. Bạch Hổ quơ chân không kiên nhẫn xua đuổi Đông Phương Cẩn.

Diệp Vân khẽ nhún mày, quay đầu nhìn Đông Phương Cẩn bỗng nhiên nói: “Thế giới phương Tây! Ngươi muốn quay trở về không?”

Đông Phương Cẩn nao nao, còn chưa kịp phản ứng lại trước câu nói này của Diệp Vân

“Chủ nhân, không phải là người muốn tống tiểu tử này về quê hắn đấy chứ? Chính hắn cũng không nghĩ tới trở lại, người lãng phí tâm tư vào chuyện này làm gì?” Bạch Hổ bất nấn nói thăm.

Khỏe miệng Diệp Vân khỏe hiện lên nụ cười khó hiểu: “Nơi đó, có rất nhiều thứ mà chúng ta không biết đến. Phải trở nên mạnh mẽ, đông tây phương kết hợp!”

“Gi?” Bạch Hổ lẳng lẳng nhìn Diệp Vân, nhất thời mơ hồ.

Đông Phương Cẩn cũng trừng lớn con ngươi, hiển nhiên bị cách nói của Diệp Vân kinh hãi.

“Đi xem huyết tộc, lang tộc, thiên sứ cùng ma quỷ của phương Tây”. Diệp Vân nhún mày.

“Sao ngươi lại biết những điều này?” Đông Phương Cẩn kinh ngạc vạn phần nhìn Diệp Vân, vô cùng khó hiểu vì sao người chưa bao giờ đi đến phương Tây như Diệp Vân lại có thể biết đến những điều này, lại còn rõ ràng như thế.

“Muốn biết?” Diệp Vân cười nhàn nhạt.

Đông Phương Cẩn ngưng thần nghiêm túc chờ đợi Diệp Vân trả lời.

“Ta tại sao ta phải nói cho ngươi biết?” Diệp Vân trêu tức cười, “Quay về chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ lên đường”.

Diệp Vân nói xong cũng đi thẳng về nơi ở của mình, để lại một mình Đông Phương Cẩn còn chưa phục hồi tinh thần đứng đó.

Trở lại gian phòng, Diệp Vân lấy Oa Oa từ trong túi linh thú ra

“Mẹ?” Oa oa nghi hoặc xoa xoa mắt, đáng vẻ buồn ngủ mông lung.

“Oa oa, con có thể mở được những cánh cửa đến thế giới khác sao?” Diệp Vân nhẹ giọng hỏi.

“Đi đâu? Mẹ”. Oa oa mở mắt nhìn về mặt bình tĩnh của Diệp Vân.

“Đến phương Tây, nơi có thiên sứ cánh trắng mặc đồ trắng, còn có ác ma cánh đen đầy đuôi, còn có huyết tộc thường xuyên hút máu người”. Diệp Vân tận lực miêu tả kỹ càng tỉ mỉ.

“Được”. Oa Oa vỗ cánh bay lên, bay vào trong lòng Diệp Vân, “Mẹ, ôm”.

Diệp Vân cười rộ lên, cẩn thận ôm Oa Oa vào trong lòng.

“Bạch Hổ, ngươi có thể tìm được Thanh Long không?” Diệp Vân quay đầu hỏi Bạch Hổ.

“Có thể”. Bạch Hổ gật đầu, bỗng nhiên biến sắc, “Chủ nhân, không phải là người muốn tìm bọn họ đi cùng đó chứ?”

“Có gì không thể?” Diệp Vân trừng mắt nhìn Bạch Hổ, “Đi, tìm bọn họ đến đây cho ta”.

Bạch Hổ không vui lắc lắc đuôi đi ra ngoài cửa.

Đêm đó, Thanh Long liền gật gù đắc ý vào tiến vào phòng Diệp Vân: “Tiểu Vân Vân, chủ nhân ở đình phía sau núi chờ ngươi”.

Diệp Vân nhấc chân liền chạy đến đình sau núi.

“Lạc Tâm Hồn”. Từ xa Diệp Vân liền thấy được bóng lưng quen thuộc kia ở trong đình.

Lạc Tâm Hồn quay đầu lại, nhìn Diệp Vân, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt

“Tôi tìm ta có chuyện gì?” Khi Diệp Vân đến gần, Lạc Tâm Hồn hỏi.

“Chuyện tốt”. Diệp Vân nhíu mày.

“Ta sao cho tới bây giờ ta không hề cảm thấy ở cùng với ngươi sẽ có chuyện tốt chứ?” Thanh Long bỗng nhiên chen vào nói theo.

Diệp Vân híu mắt, móc lấy một quả táo trong túi trữ vật ném ra

Thanh Long a một tiếng liền lao theo, đuổi theo táo không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạch Hổ giật giật khoe miệng, khinh bỉ nhìn phương hướng Thanh Long vừa biến mất. Thanh Long này cũng quá tổn hại tôn nghiêm của thần thú!

“Còn nhớ lúc ở U Minh Cốc ở yêu giới không?” Diệp Vân lên tiếng hỏi.

“Làm sao?” Lạc Tâm Hồn nghi hoặc.

“Lúc đó lão yêu quái kia đã cho ta một quả trứng, nói nếu ấp được trứng ra thì sẽ có được yêu thú mở được tất cả cánh cửa đến bất kỳ thế giới nào. Thế nhưng hần mang ở trên người sáu ngàn năm cũng không ấp trứng ra được. Ngày hôm trước ta đã ấp trứng ra”. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Lạc Tâm Hồn, Diệp Vân tiếp tục bổ sung, “Ta muốn trở nên mạnh mẽ. Vì thế, ta muốn đến phương Tây”.

“Vì thế nên gọi ta tới”. Lạc Tâm Hồn nói tiếp, bỗng nhiên khoe miệng hiện lên nụ cười trên tức, “Chúng ta như vậy có được tính là bỏ trốn hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thiên sứ

Edit: Hà Đoàn

“Vì thế nên gọi ta tới”. Lạc Tâm Hồn nói tiếp, bỗng nhiên khoe miệng hiện lên nụ cười trên tức, “Chúng ta như vậy có được tính là bỏ trốn hay không?”

Bạch Hổ há to miệng, trong lòng thâm than Lạc Tâm Hồn vô si. Lâu ngày tiếp xúc, Bạch Hổ cũng đã biết được tính tình của nam nhân này. Lạnh như băng, nhưng lại rối loạn, còn có vô si, còn cái kiểu cười đều đáng ghét kia nữa!

“Vậy ta không tìm ngươi nữa”. Diệp Vân về mặt bình tĩnh xoay người muốn đi.

“Chờ một chút, ta nói đùa thôi”. Lạc Tâm Hồn vội gọi lại, Diệp Vân nhìn như bình tĩnh kỳ thực là đang tức giận.

“Vào giờ này tối mai chúng ta sẽ đi”. Diệp Vân ngừng lại nhàn nhạt nói.

“Được rồi, yêu thú mà ngươi ấp trứng ra được kia, có dáng vẻ thế nào?” Lạc Tâm Hồn có một chút tò mò hỏi.

Vừa mới hỏi xong, Bạch Hổ xì một tiếng bật cười.

Lạc Tâm Hồn nghi hoặc không hiểu, đây là làm sao?

Sắc mặt Diệp Vân có chút không tự nhiên lại: “Đáng vẻ của một đứa trẻ. Ta cũng không nhìn ra là yêu thú gì”.

“À, vậy tối mai ta chờ ngươi ở chỗ này”. Lạc Tâm Hồn cũng không hỏi đến cùng, chỉ để lại những lời này liền ngửa kiếm phi hành rồi đi.

Diệp Vân ngáp một cái cũng đi về. Bỗng nhiên lại dừng lại nói với Bạch Hổ: “Đi, đi tìm Đông Phương Cần, nói cho hắn biết giờ này tối mai hãy đến sau núi chờ”.

Bạch Hồ ngoe nguẩy đuôi không tình nguyện hỏi: “Tại sao phải mang theo hân?”

“Có một người dẫn đường miễn phí không phải là rất tốt sao?” Diệp Vân thuận miệng nói.

“A, đúng đúng”. Bạch Hồ hiểu ý liên tục gật đầu, “Vẫn là chủ nhân người thông minh nhất. Ta lập tức liền đi”.

Bạch Hồ hấp tấp bay đi.

Diệp Vân đứng một mình trên con đường nhỏ sau núi, trầm tư. Ngày mai phải đi, cần phải nói lời từ biệt với vài người đây? Nói cho đứa trẻ Diệp Danh kia mình phải xa nhà một thời gian, để hân đi chuyển lời đến sư phó. Nghĩ đến chỗ này, Diệp Vân liền đi về phía đại sảnh Bắc Đường.

“Sư huynh, huynh muốn đi bao lâu?” Diệp Danh nghe xong Diệp Vân nói, đáy mắt xuất hiện lo lắng cùng nôn nóng khó hiểu. Trong lòng mâu thuẫn vạn phần, muốn, rất muốn mở miệng bảo Diệp Vân dẫn mình đi cùng, nhưng mà hân biết, nếu như hiện tại đi, không thể nghĩ ngờ chỉ là trời buộc.

“Ta cũng không biết, rất nhanh sẽ quay về. Đệ hãy chăm chỉ theo sư phó thu hành, biết không?” Diệp Vân xoa xoa đầu Diệp Danh, dịu dàng nói, “Ta đã sớm nói với đệ. Chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức mà không kẻ nào có thể xúc phạm tới mình, mạnh đến mức mà đệ có thể bảo vệ tất cả”.

“Dạ. Đệ sẽ, nhất định”. Diệp Danh trịnh trọng gật đầu, trong mắt bắn ra ánh nhìn kiên định.

Diệp Vân mỉm cười: “Ta tin đệ nhất định sẽ. Ta đi trước, đệ nhớ chuyển lời đến sư phó. Sư phó người này, bắt được ta nhất định là sẽ lái nhai một hồi mất”.

Diệp Danh gật gật đầu, dè dặt không muốn xuống đáy lòng, đưa mắt nhìn bóng lưng Diệp Vân rời đi.

Vào buổi tối ngày hôm sau, lúc Diệp Vân cùng Đông Phương Cần đi đến đình sau núi, Lạc Tâm Hồn đã chờ ở đó.

Khi mà hai nam nhân đối diện với nhau, đều có chút kinh ngạc.

“Đây là người dẫn đường miễn phí của chúng ta Đông Phương Cần, đây là Lạc Tâm Hồn”. Diệp Vân giới thiệu hai người qua loa với nhau.

Hai nam nhân chỉ khẽ gật đầu chào nhau không nói gì.

“Chúng ta đây liền lên đường đi”. Diệp Vân ôm Oa Oa từ trong túi linh thú ra. Mỗi ngày của Oa Oa cơ bản là chỉ có ăn với ngủ, thân mình cũng lớn rất nhanh. Ngăn ngủ hai ngày, cũng đã to hơn nửa bàn tay.

“Oa Oa, tỉnh tỉnh”. Diệp Vân nhẹ giọng gọi Oa Oa đang nằm trong lòng bàn tay.

“Đây là yêu thú có thể mở ra cánh cửa đến các thế giới khác?” Lạc Tâm Hồn khẽ nhủ mảy may nhìn đáng vẻ phấn nộn của Oa Oa nằm trong lòng bàn tay Diệp Vân trong lòng có chút không tin lắm.

Đông Phương Cần ánh mắt hoài nghi nhìn Diệp Vân, Oa Oa trong tay không nói gì.

Thế nhưng khi Oa Oa mở miệng bọn họ đều như sét đánh ngang tai.

“Mẹ! Hôn!” Oa Oa vỗ đôi cánh trong suốt kia của mình bay tới bên mặt Diệp Vân, bẹp một ngụm liền hôn xuống.

Mẹ? ! ! Hai nam nhân mở to mắt nhìn Diệp Vân còn đang xấu hổ.

Diệp Vân ha hả cười gượng một tiếng, dùng thần thức nói ở trong đầu hai người: “Nó khi vừa sinh ra liền coi là ta mẹ nó”.

Lạc Tâm Hồn dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Diệp Vân, rốt cuộc hiểu được vì sao tối qua nhắc tới điều này Bạch Hồ lại cười. Hiển nhiên là ánh mắt của Lạc Tâm Hồn khiến Diệp Vân vô cùng khó chịu trong lòng, hung hăng trợn mắt nhìn mắt Lạc Tâm Hồn một cái, Diệp Vân ôm lấy Oa Oa đang bám vào mặt không chịu động đây, nhẹ giọng nói: “Oa oa, còn nhớ chỗ mà ta đã nói với người là chỗ nào sao?”

“Dạ!” Oa oa ôm đầu ngón tay Diệp Vân, nhu thuận gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi, mở đường ra đi”. Diệp Vân mỉm cười gật đầu.

Oa Oa vỗ cánh bay tới trước mặt mọi người, trong miệng lẩm bẩm những tiếng mà mọi người đều không hiểu, một lát sau một đạo ánh sáng màu trắng xuất hiện, một con đường hiện ra trước mặt mọi người.

“Mẹ, ôm!” Oa Oa giống như làm xong một việc to lớn, vui mừng phi vào trong lòng Diệp Vân, muốn Diệp Vân ôm một cái làm phần thưởng.

Diệp Vân cười dịu dàng ôm lấy Oa Oa, nói với mọi người: “Đi thôi”.

Mọi người bước vào con đường, thông đạo biến mất, tiến vào một thế giới khác.

Cho đến khi ánh sáng trắng biến mất, trước mắt mọi người sáng ngời, cả người đã ở một thế giới khác.

“Nơi này chính là phương tây dị giới?” Thanh Long chớp chớp mắt tò mò nhìn bốn phía, “Nhưng mà, sao ta lại cảm thấy có chút quen mắt?”

Bạch Hồ cũng gật gù đặc ý nhìn xung quanh: “Kỳ quái, ta cũng cảm thấy có chút quen mắt. Chẳng lẽ trước đây chúng ta đã từng đến phương Tây dị giới?”

Đông Phương Cẩn lại vẻ mặt nghi hoặc, cảm thấy có cái gì đó không đúng. Sao nhìn đâu cũng không hề thấy giống như cổ hương của hắn.

“Không phải vấn đề quen mắt hay không”. Lạc Tâm Hồn lạnh lùng nói, “Bởi vì nơi này chúng ta đã từng tới”.

“A?”

“Cái gì?”

Thanh Long cùng Bạch Hồ kinh ngạc há to miệng.

“Nơi này là yêu giới” Diệp Vân cũng buồn bực nói.

“Khó trách!” Thanh Long cùng Bạch Hồ đều giật mình, sau đó tầm mắt của mọi người đều tập trung trên người Oa Oa nằm trong lòng Diệp Vân.

Oa Oa vỗ cánh bay lên xuống, dường như là có chút ngưng ngừng.

“Mẹ! Làm lại”. Trên khuôn mặt phẫn nộ của Oa Oa hiện lên tia ửng đỏ, dường như cũng biết là mình đã làm hỏng việc.

Một luồng ánh sáng trắng hiện lên, Oa Oa mở ra thông đạo lần thứ hai.

Mọi người lại bước vào thông đạo.

Vừa mới đi qua thông đạo, bỗng nhiên cảm thấy có điều gì đó vô cùng khác thường.

Xung quanh có vô số tầm mắt nóng cháy, toàn bộ đều tập trung trên người bọn họ. Ánh mắt hung thần ác sát giống như muốn ăn sống nuốt tươi bọn họ vậy.

Xung quanh không phải nhân loại, không phải yêu! Tất cả đều là ma tộc!

“Là nhân loại!”

“Giết bọn họ!”

“Bắt lại, hiến tế”.

Tiếng la hét vang lên khắp nơi. Hơi thở ma tộc tràn ngập khắp nơi.

Mọi người đều chảy mồ hôi lạnh, giống như thác nước.

“Oa Oa, mau mở lại thông đạo”. Diệp Vân vừa bay vừa vội vàng nói với Oa Oa đang nằm trong lòng.

Lạc Tâm Hồn cùng Đông Phương Cẩn theo sát ở phía sau. Thanh Long cùng Bạch Hồ cơ hồ bị mùi hôi thối đến ngất đi, thân là thần thú cái mũi của bọn họ vô cùng linh mãnh, hơi thở mãnh liệt của Ma tộc không nghi ngờ gì chính là một loại tra tấn mãnh liệt.

Mặt Oa Oa không chỉ còn là phấn hồng nữa, mà là chột đỏ bừng.

Nó biết là tự mình đã làm hỏng chuyện, hơn nữa hình như rất nghiêm trọng.

Nghẹn đỏ mặt, Oa Oa cấp tốc mở ra thông đạo mới.

Trăm ngàn lần đừng có sai nữa! Mọi người đều cầu nguyện như vậy trong lòng.

Thông đạo mở ra, mọi người lập tức bước vào, rời khỏi Ma giới.

Một đám ma tộc đuổi theo, lại không tìm được người nào. Đám Ma tộc hai mặt nhìn nhau, không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nhân loại sao lại có thể đột nhiên xuất hiện ở Ma giới rồi lại đột nhiên biến mất.

Mà đám người Diệp Vân đi qua thông đạo cũng đã đến một thế giới khác.

Đến khi mọi người thấy rõ được khung cảnh trước mắt, có chút nghi hoặc.

Diệp Vân đánh giá xung quanh, lại nhìn nhìn biểu cảm của Đông Phương Cần, trong lòng hiểu được, lần này đã đến đúng nơi rồi.

Chung quanh là một khu nghĩa trang rộng rãi âm trầm, trên mỗi ngôi mộ đều cắm một cây thánh giá chữ thập cũ nát. Xung quanh nghĩa trang là khu rừng rậm tối tăm, thi thoảng lại có con quạ đen kêu oa oa bay qua đầu.

“Lần này đến đúng nơi rồi”. Diệp Vân khẳng định nói.

“Ừ, đúng vậy”. Đông Phương Cần cũng lên tiếng khẳng định nói.

“Mẹ, hôn”. Oa oa bay đến trước mặt Diệp Vân, hôn bẹp một cái lên môi Diệp Vân.

“Ngươi là nam Oa Oa hay là nữ Oa Oa?” Bạch Hồ thấy vậy thì tái mặt.

“Mẹ, hung dữ!” Oa Oa uất ức cáo trạng với Diệp Vân. Diệp Vân ôm Oa Oa sờ đầu, cẩn thận bỏ Oa Oa vào túi linh thú: “Oa Oa ngoan, trước đi ngủ đi. Lát nữa ta sẽ dạy dỗ Bạch Hồ đã bắt nạt con”. Oa oa ngoan ngoãn nằm trong túi linh thú bắt đầu ngáy khò khò.

Diệp Vân chỉ vào này cây thánh giá chữ thập nghi hoặc hỏi Đông Phương Cần: “Không phải ngươi là quỷ hút máu sao? Ngươi không sợ thập tự giá sao?”

Đông Phương Cần bĩu môi: “Ta là huyết tộc cao quý, không nên so sánh ta với đám huyết tộc hạ cấp hèn mọn kia”.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, theo lý thì sắc trời ở Tây Phương trái ngược với Đông phương mới đúng. Trước khi đến đây ở Thanh Sơn là buổi tối, vậy thì ở đây nên là ban ngày. Vì sao bầu trời thoát nhìn lại âm u như vậy?

“Xem ra vận khí của chúng ta không được tốt lắm. Vừa vặn gặp phải thời kỳ khảo hạch thiên sứ săn ác ma”. Đông Phương Cần nhíu mày có chút lo lắng, “Gần đây nhất định là có thiên sứ và ác ma đang giao chiến, vì thế bên này sắc trời không tốt”.

“Thiên sứ? Ác ma?” Thanh Long cùng Bạch Hồ đều trố mắt nhìn, “Thứ gì đó?”

“Đó không phải là thứ gì đó”. Đông Phương Cần nghiêm túc trả lời, “Thiên sứ là toàn thân màu trắng, giống với tiên giới ở Phương Đông. Ác ma toàn thân màu đen, giống như Ma tộc ở Đông phương”.

“Khảo hạch là có ý gì?” Diệp Vân lạnh giọng hỏi.

“Chính là thông thường khi thiên sứ lên cấp sẽ phải trải qua khảo hạch, săn bắt bao nhiêu ác ma mới có thể tiến giai”. Đông Phương Cần vừa mới dứt lời, xa xa truyền đến một tiếng nổ lớn. Hôn nữa tiếng nổ kia còn có xu thế tới gần.

“Ta cảm thấy, chúng ta hẳn là nên rời khỏi đây trước đi”. Lạc Tâm Hồn sáng suốt đề nghị nói.

“Đi”. Đông Phương Cần khẽ quát một tiếng, đi về phía bên trái nhanh chóng muốn rời đi, “Tới bên này”.

Đám người Diệp Vân theo sát phía sau. Nấp sau một gốc cây thật lớn.

Khi bóng dáng mọi người vừa biến mất, kèm theo tiếng nổ lớn, một tia sét mạnh mẽ đánh xuống mặt đất, khắp nơi khói bụi mù mịt, trên mặt đất xuất hiện một hố đất thật lớn. Cây cỏ bên cạnh bị cháy lép bẹp, mùi khét tràn ngập khắp nơi.

“Muốn chạy đi đâu!” Một tiếng thét rung trời đất.

Đám Diệp Vân ngẩng đầu lên có thể thấy rõ ràng. Trên bầu trời, sấm sét lập lòe, chiếu rọi bầu trời sáng trắng một mảnh. Trên không là một người với đôi cánh trắng như tuyết, vỗ cánh tạo ra từng trận cuồng phong, tay cầm một trường kiếm. Một đầu tóc vàng kim tung bay phía sau, da thịt trắng như tuyết, đôi con ngươi màu lục lạnh lùng nhìn xuống phía dưới. Một nữ thiên sứ với tư thế oai hùng bùng bùng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Diệt khẩu! Trái tim của thiên sứ!

“Hughes Leah, có phải ngươi đã yêu ta hay không, đã đuổi theo đến ba ngày ba đêm rồi. Ngươi quả là quá mặt dày, coi trọng người đàn ông nào lại có thể truy đuổi đến sống đến chết như thế”. Một giọng nói chạt vật lại mang theo trêu tức vang lên. Người nói chuyện là một chàng trai anh tuấn mặc một thân quần áo màu đen, trên lưng cũng là một đôi cánh màu đen, một cái đã bị gãy. Mặc dù chạt vật, nhưng giọng điệu lại mang theo trêu chọc.

“Đồ vô sỉ!” Thiên sứ bay giữa không trung tức giận đến đỏ bừng mặt, tụ lực lại thanh kiếm dài trong tay sau đó vung lên, một tia chớp từ không trung bổ

xuống.

“A –! Hughes Leah, người lại mưu sát người đàn ông của mình à”. Dưới mặt đất vọng lại một tiếng khiển trách, “Người đuổi theo ta lâu như vậy, có thể thấy người rất đói khát, rất thiếu hơi đàn ông, sao người lại có thể nhẫn tâm mà giết ta chứ?”

Đám Diệp Vân nghe vậy đều thấy buồn cười. Người dưới đất kia rõ ràng là đang rơi vào hoàn cảnh xấu, vậy mà vẫn còn tâm trạng đi trêu chọc đối thủ. Như vậy lại càng khiến thiên sứ giữa không trung kia tức giận mà ra tay độc ác hơn.

Giữa không trung, Hughes Leah vừa tức vừa vội, chỉ còn thiếu một trái tim của ác ma nữa là mình có thể tiến vào cảnh giới thiên sứ tứ giai. Chết tiệt, tên ác ma nồm mép lấu lỉnh trên mặt đất kia lại luôn có thể chạy thoát vào đúng lúc nguy cấp nhất. Đáng ghét, quả thực đáng ghét vô cùng.

Đồng Phương Căn cảnh giác nhìn về phía trước, dùng thần thức nói ở trong đầu mọi người: “Cứ cách một trăm năm, thiên sứ cùng ác ma lại tiến hành cuộc thi sát hạch săn bắn. Đánh chết được đủ số lượng quy định là có thể thăng cấp. Thiên sứ kia ở cấp ba, ác ma kia mới cấp hai”.

“Làm sao mà biết?” Diệp Vân nghi ngờ hỏi.

“Nhìn cánh tay của bọn họ”. Đồng Phương Căn cẩn thận bổ sung thêm, “Chúng ta cần phải cẩn thận đừng để bọn họ phát hiện”.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn nhìn lại, quả nhiên thấy được trên cánh tay của thiên sứ kia có ba dấu sao màu vàng kim. Mà trên cánh tay của ác ma trên mặt đất kia cũng có hai vết màu đen vắt ngang.

“Hughes Leah, người này cũng thật là. Liều mạng như vậy vì cái gì? Chẳng lẽ cũng muốn thăng lên cấp chín, đi hầu hạ đại thiên sứ của các người?” Ác ma áo đen không ngừng né tránh, nhưng miệng cũng không hề ngừng nói, “Người a, cũng đừng nghĩ. Bên người đại thiên sứ có rất nhiều thiên sứ cấp chín. Mỗi buổi tối lại đối một người, người đi, ngay cả đầu ngón chân cũng chưa chắc sờ tới được”.

“Vô si! Hạ lui!” Giữa không trung, khuôn mặt Hughes Leah đỏ bừng, tiếng nói bi thương, “Đại thiên sứ mới không phải kinh khủng như lời người nói”.

“A, chẳng lẽ là một tháng mới đối một thiên sứ?” Ác ma trên mặt đất cười hắc hắc, không ngờ một tia chớp trí mạng suýt chút nữa bỏ trúng ngực mình.

Giữa không trung, thiên sứ tức giận thở hổn hển tung ra những kích trí mạng, mà ác ma trên mặt đất lại không ngừng tránh né cùng nói những lời độc địa.

Đồng Phương Căn hít một hơi nhúm mày nhìn tất cả, bỗng nhiên dùng thần thức cúi đầu nói: “Ác ma kia quả nhiên là gian xảo, hẳn đang bày binh bố trận”.

Diệp Vân nhìn kỹ lại, quả nhiên, ác ma kia mặc dù như đang chật vật trốn tránh, thực chất mỗi bước đi lại đều có quy luật, hình như đang tạo thành một hình ngôi sao ngũ giác.

“Hughes Leah, người nói xem nếu ta bắt được người nên xử trí người thế nào đây? Trước bề gãy cánh của người, lại cời sạch quần áo người?” Ác ma kia cười ha ha, né tránh lợi kiếm của Hughes Leah công kích, “Sau đó móc trái tim của người ra?”

“Vô si! Vô si!” Thiên sứ cũng không thể chịu nổi những lời như vậy nữa, phất chốc vung kiếm lên vọt tới

Không hề biết, ác ma trên mặt đất đang chờ hành động này của cô ta.

Ác ma chợt lẩn một vòng ra bên ngoài, lẩn khỏi vị trí cũ. Còn chưa kịp đứng vững trong miệng đã không ngừng lăm bằm những chú ngữ kỳ quái.

Thiên sứ ngừng đầu vung kiếm muốn đuổi theo ác ma, đâm tới. Ai ngờ, trước mắt dường như hình thành một bức tường vô hình, khiến thiên sứ kia bắn ngược trở lại.

“A, Hughes Leah yêu dấu”. Ác ma kia cười ha ha, làm một động tác hôn gió, “Người xem xem đuôi mình lộ ra mê người cỡ nào kìa”.

“Hàng thần đại trận!” Thiên sứ kia bị vây trong hình ngôi sao năm cánh nháy mắt sắc mặt trắng bệch, cô ta chưa từng nghĩ ác ma cấp thấp này lại biết trận pháp cao thâm như vậy. Đây là trận pháp mà chỉ có ác ma quý tộc mới biết! Vậy mà ác ma cấp thấp này lại có thể sử dụng dễ dàng như thế.

“A, Hughes Leah yêu quý, ta sẽ không tiếp người nữa”. Ác ma cười hi hi nói, “Còn nữa, em yêu, đây cũng không phải là hàng thần đại trận gì. Đây chỉ là một trận pháp nhỏ mà ta nghĩ ra. Khoảng ba giờ sau, người có thể đi ra”.

“Vô si! Thả ta ra”. Thiên sứ kia bị nhốt ở trong trận pháp không ngừng vung kiếm chém vào bức tường vô hình ở trước mặt.

“Kể ra, ta đúng là muốn bề gãy cánh của người, cời sạch quần áo của người. A ha ha”. Ác ma kia ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó vỗ vỗ bên cánh bị bề gãy kia, đem cánh thu vào, rất nhanh biết mất trong màn đêm.

Thiên sứ thẹn quá hóa giận nhìn theo bóng lưng ác ma kia biến mất, tức giận muốn chết. Mỗi lần đều chỉ còn thiếu một chút như vậy nữa là có thể giết chế tên ác ma tí tiện vô si kia! Thế nhưng mỗi lần hắn đều chạy trốn được.

Trên mặt Diệp Vân hiện lên nụ cười thần nhiên, nơi này thiên sứ cùng ác ma đúng là phân chia quá rõ ràng. Ác ma giả dối đến vô cùng, biết cách dùng lời nói để chọc tức thiên sứ, sau đó thừa dịp đối phương sơ ý bày ra trận pháp bao vây thiên sứ.

Đồng Phương Căn sờ sờ cằm, nhìn thiên sứ vẫn bị vây trong trận pháp nhúm mày.

“Cứu hay là không cứu?” Diệp Vân dùng thần thức hỏi Đông Phương Căn, “Cứu có được lợi gì hay không?”

“Vào thời gian thiên sứ cùng ác ma săn bắn nhau, những chủng tộc khác đều tránh đi. Sợ bị ngộ thương. Trước đây, mỗi khi đến thời gian này ta đều đến tòa thành bên bờ biển để nghỉ phép”. Đông Phương Căn đáp trả, “Vì thế ta cũng không biết”.

Diệp Vân suy tư, nhưng trong lòng lại vô cùng hứng thú với trận pháp mà ác ma kia vừa bày. Mặc dù không thể đánh chết người khác, lại có thể bao vây thiên sứ cấp cao hơn ở trong đó không thể chạy ra.

“Xem tình hình đã”. Diệp Vân nói, “Trước cứ đi ra xem sao. Nếu nàng ta qua sông đoạn cầu chúng ta hãy xử”.

Lạc Tâm Hồn giật giật khóe miệng, kinh ngạc khi thấy Diệp Vân nói chuyện lại có thể thẳng thắn mà thô bạo như vậy.

Mọi người đi ra khỏi thân cây lớn kia, thiên sứ mới giật mình thấy xung quanh còn có người khác. Lúc trước chỉ chú tâm đối phó với ác ma kia, lại không hề chú ý tới xung quanh còn có sự tồn tại của người khác. Khi thấy rõ đám người Diệp Vân, thiên sứ kinh ngạc trừng lớn mắt. Không chỉ vì ăn mặc của ba người trước mặt, mà còn bởi vì dung mạo của ba người.

“Huyết tộc cùng nhân loại”. Thiên sứ Hughes Leah thấp giọng kinh hô. Cũng khó trách cô ta kinh ngạc, từ trước đến nay nhân loại luôn là thức ăn của huyết tộc, vậy mà huyết tộc cùng nhân loại trước mặt này dường như có cùng mục đích với nhau.

Diệp Vân đi lên phía trước, ngồi chồm hổm xuống, xem xét trận pháp trên mặt đất kia. Hơi nhíu mày suy tư.

Hughes Leah trong lòng bắt đầu có chút thấp thỏm không yên, không biết người trước mặt này muốn làm cái gì. Nhưng mà có thể khẳng định một điều, hai nhân loại này không phải người thường. Nếu là nhân loại bình thường, nhìn thấy cô đã sớm quý xuống cúng bái. Mà hai nhân loại này lại không hề để ý gì đến mình, còn có hứng thú xem xét gì đó ở dưới mặt đất.

“Thì ra là như vậy”. Diệp Vân khẽ cười thành tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ đã hiểu.

“Cái gì?” Đông Phương Căn xán lại khó hiểu hỏi.

Diệp Vân đứng dậy nhìn thiên sứ bên trong trận pháp: “Thiên sứ xinh đẹp, nếu như ta thả ngươi ra, sẽ được lợi gì đây?”

“Lợi ích?” Hughes Leah ngờ ngẩn, hơi giật mình nhìn Diệp Vân không kịp hồi thần.

“Chính là ngươi sẽ lấy gì để cảm tạ ta đây?” Diệp Vân trên mặt vẫn mang theo tươi cười ấm áp như cũ.

Hughes Leah lấy lại tinh thần, lập tức đồng ý: “Nếu như ngươi thả ta ra, ân tình nhất định ghi nhớ trong lòng. Nếu như có việc gì cần ta giúp, nhất định sẽ không cự tuyệt”.

“Được”. Diệp Vân cười khẽ thành tiếng, “Nhớ lấy lời ngươi đã nói”. Diệp Vân ngồi xổm trên mặt đất, truyền công lực vào một điểm trên mặt đất, vẽ thành một hình dạng kỳ quái, sau đó, ở bốn vị trí khác cũng làm như vậy.

“Bạch Hổ, ta phát hiện chủ nhân nhà ngươi thật đúng là biết lừa bịp tổng tiền. Chỉ ít không làm buôn bán lỗ vốn”. Thanh Long dùng thần thức nói chuyện với Bạch Hổ.

“Ngươi thích ăn táo, vậy ngươi có thích ăn thịt không?” Bạch Hổ tròn trắng mắt khinh thường hỏi ngược lại Thanh Long.

Thanh Long vội vàng lắc đầu.

“Chính là như vậy”. Bạch Hổ trừng mắt Thanh Long, cực kỳ khinh thường.

Một lát sau, trận pháp kia đã được mở ra. Bức tường trong suốt kia cũng biến mất, Hughes Leah đi ra.

“Cảm ơn ngươi, nhân loại”. Hughes Leah khách khí nói cảm ơn.

“Tiện tay mà thôi, hi vọng ngươi nhớ cam kết của ngươi là được”. Diệp Vân cũng chỉ cười nhạt.

“Tên của ta là Hughes Leah. Nhân loại, tên của ngươi?” Đây là lần đầu tiên Hughes Leah hỏi tên của một nhân loại.

“Diệp Vân”.

“Tên rất kỳ cục”. Hughes Leah đánh giá mọi người, “Quần áo của các ngươi cũng rất kỳ quái”.

“Chúng ta đến từ một nơi rất xa xôi”. Diệp Vân giải thích.

“Vậy sao”. Hughes Leah gật đầu cũng không hỏi gì nhiều nữa, mà nắm chặt trường kiếm nói, “Đa tạ ngươi, Diệp Vân, ta sẽ cảm tạ ơn này của ngươi. Hiện tại, ta phải đuổi theo tên ác ma Raphael vô sỉ kia. Hẹn gặp lại”.

Diệp Vân khẽ gật đầu.

Hughes Leah vỗ vỗ đôi cánh tuyết trắng khổng lồ của mình, cấp tốc bay theo hướng mà ác ma kia đã biến mất.

Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời trên đầu, dần dần sáng ngời.

“Nơi này là một nghĩa trang cách xa làng. Ta đã từng tới đây, đi về phía tây mười mấy dặm có một tòa thành, trước qua bên đó nghỉ chân đã. Ở đây quá mức xa xôi, phiền loạn cũng sẽ không đến”. Đông Phương Cần đề nghị.

“Được, đi thôi”. Diệp Vân gật đầu ý bảo Đông Phương Cần dẫn đường.

Nhưng mà, Diệp Vân vừa mới nói xong, xa xa truyền tới một tiếng nổ thật lớn, xa xa sắc trời bỗng tối sầm xuống.

“A, không lẽ thiên sứ kia đã bắt được ác ma kia nhanh như vậy”. Đông Phương Cần nhũu mày, bỗng nhiên lại kêu to lên, “Bên đó cách tòa thành của ta rất gần, chết tiệt! Đừng phá hủy tòa thành của ta”.

“Đi xem chẳng phải sẽ biết sao”. Diệp Vân thần nhiên nói, “Bạch Hổ, đi”. Dứt lời liền tóm lấy Bạch Hổ làm cho Bạch Hổ hồi phục lại nguyên hình. Lạc Tâm Hồn cũng đứng trên người Thanh Long đã khôi phục nguyên hình, sau lưng Đông Phương Cần bỗng xuất hiện một đôi cánh có màng, vỗ vỗ cánh bay ở phía trước.

Bay được nửa đường, sắc trời càng lúc càng thêm âm trầm. Từng tia sét đánh xuống mặt đất không ngừng. Hiển nhiên lần này là thiên sứ Hughes Leah kia đang tấn công.

“Có hai thiên sứ!” Đông Phương Cần lên tiếng nói, sau đó lắc đầu tiếc hận, “Tên ác ma đáng thương kia, sợ là hôm nay phải bỏ mạng nơi này rồi”.

Khi đám Diệp Vân chạy tới nơi, quả nhiên thấy được ở giữa không trung có hai thiên sứ đang bay, ngoại trừ Hughes Leah vừa gặp, còn có một nam thiên sứ tóc vàng, cũng mặc một thân quần áo trắng, một đôi cánh tuyết trắng khổng lồ, khác biệt duy nhất chính là trên cánh tay nam thiên sứ kia có khắc hai ngôi sao màu vàng, là thiên sứ cấp hai!

“A, Hughes Leah yêu quý, chẳng lẽ ngươi muốn liên hợp với gian phu của ngươi để hại ta sao?” Ác ma trên mặt đất lần này càng thêm nhếch nhác, vừa mới tránh thoát công kích của nam thiên sứ kia, lại lập tức lẩn một vòng tránh công kích của Hughes Leah.

“Câm miệng! Không cho phép ngươi sỉ nhục Hughes Leah!” Nam thiên sứ kia giận tím mặt, công kích càng thêm ác độc.

“Chắc, chắc”. Đông Phương Cần nhìn một màn trước mắt, phát ra tiếng thở dài chắc chắn, ác ma đáng thương.

“Ta sẽ ngăn chặn lại những hành động ác độc của ngươi, Raphael, để cho ta đến thanh lọc tâm linh xấu xa kia của ngươi đi”. Hughes Leah hét lên một tiếng, vung kiếm dài trong tay lên trong miệng nhắm niệm chú ngữ.

“Thanh lọc cái rắm! Tâm linh thuần khiết lại mỹ lệ”. Ác ma kia chửi nhỏ một tiếng, vội vàng lấy thứ gì đó trong túi áo mình ra ngăn chặn.

Diệp Vân nghe thấy lời nói thâm của ác ma kia, có chút vui vẻ. Ác ma này còn rất đáng yêu.

Bạch Hổ cùng Thanh Long cũng vui vẻ, Bạch Hổ lại xì bật cười.

“Người nào!” Nam thiên sứ kia nghe thấy tiếng động bên này, xoay người lại, cảm tức nhìn về phía này, lại kinh ngạc khi nhìn thấy đám người Diệp Vân. Huyết tặc cùng nhân loại?!

“Là nhân loại này vừa rồi giúp ta”. Hughes Leah thấp giọng nói, đã sớm niệm xong chú ngữ, trên kiếm tụ tập một quả cầu sấm sét, bỗng nhiên vung lên bỏ về phía ác ma dưới mặt đất. Ác ma không ngừng móc ra thứ gì đó trong túi áo tung ra để ứng phó.

Một tiếng vang thật lớn, khắp nơi toàn là khói bụi trắng đục.

Đợi đến khi bụi bặm tan biến, ác ma một thân chặt vật nằm bất động trên mặt đất không hề động đậy.

Hughes Leah thở ra một hơi thật dài, cuối cùng cũng giết chết được tên ác ma vô si này.

“Hughes Leah, ngươi, vừa rồi nói cái gì? Nhân loại này đã giúp ngươi?!” Nam thiên sứ kia kinh hãi, khó có thể tin được quay đầu lại hỏi Hughes Leah.

“Đúng vậy. Vừa rồi ta bị trận pháp của ác ma kia vây lại, là nhân loại này đã giải thoát giúp ta”. Hughes Leah cũng không hề cảm thấy có gì không thích hợp, trả lời đúng như sự thực.

Đông Phương Cần hí híp mắt nhìn ác ma nằm bất động trên mặt đất không nói gì.

Diệp Vân lại lạnh lùng nhìn nam thiên sứ kia, trong mắt hiện lên lãnh khốc.

“Điều này sao có thể được! Thiên sứ tôn quý sao có thể nhận sự giúp đỡ của đám nhân loại hèn mọn kia!” Quả nhiên, nam thiên sứ kia giống như bị ong châm vào mông kích động không ngừng, “Chuyện ô nhục như vậy sao có thể xảy ra được?”

Nhưng mà chuyện như vậy đã xảy ra.

Hughes Leah ngơ ngẩn nhìn nam thiên sứ đang tức giận ngút trời trước mắt kia, không rõ rốt cuộc là hắn đang tức giận cái gì.

“Tuyệt đối không thể để cho các thiên sứ khác biết chuyện sỉ nhục này của ngươi. Nếu như để thiên sứ khác biết, đặc biệt là thầy Baxter khảo hạch, có lẽ ngươi cũng không thể lên cấp!” Nam thiên sứ kia sốt ruột nói.

“Không, không nghiêm trọng như vậy chứ?” Hughes Leah phản bác, vậy như giọng nói lại mang theo lo lắng rõ ràng.

“Sao lại không! Nếu như để cho thiên sứ khác biết thiên sứ cao quý lại để cho nhân loại thấp kém ra tay trợ giúp, như vậy, ngươi cho rằng bọn họ sẽ từ bỏ ý đồ sao? Chuyện đáng sỉ nhục như vậy”. Nam thiên sứ vội vàng nói rõ lợi hại liên quan trong đó.

Hughes Leah nhìn nhìn đám người Diệp Vân đang trôi nổi trên không trung trong mắt hiện lên do dự.

Lúc này, Diệp Vân dùng thần thức nói ở trong đầu mọi người: “Quả nhiên, thiên sứ chính là điều nhân mạng cánh!”

“Aha ha ~” Thanh Long, Bạch Hồ cười đau bụng.

Đông Phương Cẩn sắc mặt lại hiện lên lo lắng, hắn đã nhìn ra được ý đồ của hai thiên sứ trước mắt, muốn giết người diệt khẩu.

Lạc Tâm Hồn lại thờ ơ sờ sờ kiếm của mình.

“Vậy, nên làm thế nào cho phải?” Hughes Leah trong lòng vô cùng hỗn loạn, đã không còn biết làm gì.

“Đương nhiên là giết bọn họ đi. Cũng phải phá hủy luôn cả linh hồn”. Nam thiên sứ kia hung ác nói

Hughes Leah do dự nắm chặt trường kiếm trong tay không động dấy.

“Để ta giúp ngươi!” Nam thiên sứ kia nói xong liền vung kiếm trong tay lao tới.

Trong mắt Diệp Vân hiện lên tia khát máu, tay phải vung lên trong không trung, Nguyệt Luân đã nắm chặt trên tay.

“Diệt khẩu”. Đáy mắt Diệp Vân không còn chút độ ấm nào, chỉ riêng việc Hughes Leah không hề khuyên can nam thiên sứ kia lời nào, đã đủ lý do giết chết nàng.

“Ngao ngô ~ diệt khẩu!” Bạch Hồ nhe nanh múa vuốt nghênh đón.

Diệp Vân vung Nguyệt Luân để đỡ, Nguyệt Luân va chạm với kiếm của thiên sứ trong không trung, phát ra tiếng vang thật lớn, ánh sáng bắn ra bốn phía.

Nam thiên sứ kia về mặt kinh hãi, nhưng hắn cũng không có thời gian để mà suy nghĩ gì nhiều, trường kiếm bị Nguyệt Luân bổ vào liên tiếp. Thiên sứ cứng ngắc, nhìn trường kiếm của mình bị chém đứt đôi không hề nhúc nhích.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, sát khí bàng bạc mà sắc bén kia lại tới gần.

Thiên sứ vội vàng vứt bỏ trường kiếm trong tay mình chạy trốn, nhưng hắn không có một tia cơ hội chạy trốn, Nguyệt Luân đã bổ đôi thân thể của hắn, chém thành hai nửa. Máu tươi văng ra khắp nơi, nhuộm đỏ mặt đất.

Hughes Leah ngơ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, mãi cho đến khi nhìn thấy thân thể nam thiên sứ kia rơi thẳng xuống đất mới hồi thần lại.

Trốn!

Lúc này, Hughes Leah chỉ còn duy nhất một ý niệm này ở trong đầu. Chỉ với một đòn dễ dàng thoải mái như vậy đã có thể giết chết một thiên sứ cấp hai, người này thật đáng sợ. Chính mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắn!

Hughes Leah vỗ mạnh cánh bay lên. Nhưng khi quay người lại lại bắt gặp khuôn mặt yêu nghiệt không chút biểu cảm của Lạc Tâm Hồn. Sát ý vô cùng đáng sợ khiến Hughes Leah không thể nào nhúc nhích.

Vẫn chỉ một chiêu trong nháy mắt, thi thể của Hughes Leah cứ như vậy rơi xuống.

Từ thi thể của nam thiên sứ cùng Hughes Leah kia bỗng bay ra một cái bóng hình trái tim, chuẩn bị bay lên cao biến mất.

“Chặn thứ kia lại, trái tim của thiên sứ!” Đông Phương Cẩn thất thanh kêu lên, “Tương đương với nội đan của yêu thú, ăn vào có thể tăng cường công lực”.

Bạch Hồ cùng Thanh Long nhún người nhảy lên, mỗi người ngậm một quả bay về bên cạnh chủ nhân mình.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn nhận lấy, nhìn trái tim của thiên sứ trong tay, bên trong đó có người nho nhỏ, bộ dạng giống như đúc với nam thiên sứ cùng

Hughes Leah đang không ngừng run rẩy.

“Nếu là để cho bọn họ chạy tohát, bọn họ có thể tìm được thân thể mà tái sinh”. Đồng Phương Cần giải thích, “Ăn tươi nó liền có thể hấp thu toàn bộ công lực của họ”.

“Như vậy sao”. Diệp Vân nhìn nam thiên sứ tí hon đang không ngừng run rẩy trong kia, dạ dày nổi lên cuộn cuộn, bảo mình ăn cái thứ này, thật là quá độc ác rồi?

Lạc Tâm Hồn cũng nhìn trái tim thiên sứ trong tay, vẻ mặt không chút biểu cảm đưa cho Diệp Vân. Diệp Vân tiện tay thu hết vào trong túi trữ vật.

Sau đó Diệp Vân thân nhiên nói: “Vị huynh đài nằm trên mặt đất kia, ngươi muốn giả chết tới khi nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tin tức nghe rợn người

Edit: Hà Đoàn

Sau đó Diệp Vân thân nhiên nói: “Vị huynh đệ nằm trên mặt đất kia, ngươi còn muốn giả chết đến lúc nào đây?”

Ác ma nằm trên mặt đất gương ngung bò dậy, nhìn đoàn người Diệp Vân liền cười khan hai tiếng: “Các vị đang vội, tôi cũng sẽ không quấy rầy”. Nói xong, ác ma liền muốn chạy trốn.

“Ác ma có tâm hồn thuần khiết lại xinh đẹp, đây là vội vàng muốn chạy đi đâu?” Chỉ trong nháy mắt Diệp Vân lắc người chắn trước mặt ác ma, trêu chọc hỏi.

Sắc mặt ác ma có chút xấu hổ, vội cười khan hai tiếng: “Không làm gì, tôi cũng không bận lắm. Xin hỏi vị thân sĩ này có việc gì cần tôi cống hiến sức lực sao?”

“Theo chúng ta đi, ta có việc hỏi ngươi”. Diệp Vân ngoắc ngón tay, ý bảo ác ma lại đây.

“Hà?” Ác ma giật mình sững sờ ở tại chỗ, không rõ Diệp Vân muốn làm cái gì. Vừa rồi hắn đã thấy được thực lực của đám người Diệp Vân, vậy mà chỉ bằng một đòn đã có thể giết chết thiên sứ cấp hai và cấp ba, hiển nhiên là trong lòng cũng có chút thấp thòm không yên.

“Bảo ngươi đi theo thì cứ đi theo”. Đồng Phương Cần tiến lên quát lạnh một tiếng, “Dù sao sẽ không ăn thịt ngươi”. Đồng Phương Cần cũng là lần đầu tiên thấy được thực lực của Diệp Vân, hoàn toàn không ngờ Diệp Vân lại mạnh đến trình độ như vậy.

Ác ma kia trợn mắt ngẩng lên cũng đứng, nếu như bọn họ muốn giết mình thì chỉ cần ra tay, cũng không cần phải nói nhiều lời vô ích như vậy.

“Tôi tên Raphael, đa tạ các vị đã cứu giúp”. Ác ma tên là Raphael kia đi theo phía sau Diệp Vân.

“Không cần cảm tạ, đi ngang qua mà thôi”. Diệp Vân thuận miệng nói, “Ta cảm thấy rất hứng thú với trận pháp mà ngươi đã bố trí”. Diệp Vân lại cười thâm trong lòng, tên ác ma này lại lấy tên của vị đại thiên sứ trong thần thoại, thật chân thực.

Raphael kinh ngạc, đi ngang qua mà thôi, hắn ta vậy mà có thể giải thoát cho thiên sứ bị mình nhốt trong trận pháp kia nhanh như vậy? Nói như vậy nhân loại này cũng không cố ý cứu thiên sứ kia, mà là vì cảm thấy hứng thú với trận pháp nên mới thả thiên sứ kia ra? Trận pháp lại bị hóa giải nhanh như vậy, rốt cuộc thì nhân loại này là ai?

“Đi thôi”. Đồng Phương Cần bay ở phía trước, “Tòa thành của ta ở không xa phía trước”.

“Oa, ở cái nơi mà chim cũng không ị này mà cũng có tòa thành sao?” Raphael chen lời.

“Vậy sao ngươi còn tới cái nơi mà chim cũng không ị này?” Đồng Phương Cần hừ lạnh.

“Ta..”. Raphael bĩu môi, có chút ghen khuất, “Không phải là vì bị thiên sứ truy đuổi sao”.

Xuyên qua rừng cây rậm rạp, một tòa thành cổ kính hiện ra trước mắt mọi người, những đóa tường vi đỏ đậm quần quanh trên hành rào sắt bên ngoài, bồn hoa bên trong được chăm sóc vô cùng cẩn thận sạch sẽ. Trước cửa là một đài phun nước không còn phun, thế nhưng nước trong bể lại sạch sẽ trong vắt.

Đồng Phương Cần nhắc chân đi vào, mọi người đi theo phía sau.

Đẩy ra tấm cửa lớn của tòa thành, bên trong không nhuộm bụi trần. Đồ vật hoa lệ, được bày biện một cách tinh tế, nền nhà không dính một hạt bụi, trên đỉnh trần được khảm những viên khoáng thạch chiếu sáng.

“Hình như còn có người ở”. Diệp Vân quan sát một vòng thần nhiên nói.

Đông Phương Cần hơi nhíu mày bỗng nhiên giật mình, xoay người đi nhanh về phía bên trái, dừng lại trước một bức tranh thật lớn trên tường. Đông Phương Cần cẩn thận lật bức tranh lại, một con dơi nho nhỏ nằm úp sấp bên trong run lẩy bẩy cả người.

Đông Phương Cần tóm lấy con dơi kéo ra ngoài.

“Đừng giết ta, đừng giết ta...”. Con dơi nhỏ kia bỗng nói tiếng người cầu xin tha chết.

“Da Erl, là ta!” Trong mắt Đông Phương Cần tràn đầy vui mừng lên tiếng gọi nó, ngay sau đó, Đông Phương Cần khôi phục lại dung mạo chân thật của mình, một đôi mắt màu đỏ cùng mái tóc màu đỏ rực.

Con roi kia cứng đờ người, sau đó ba một tiếng, con roi trong tay Đông Phương Cần liền biến thành hình dáng một cậu bé con, ôm chặt lấy đùi Đông Phương Cần, nước mắt nước mũi tèm lem “Chủ nhân, cuối cùng thì người cũng về. Người có biết, tôi chờ người đã rất lâu rất lâu”.

“Ừ, Da Erl đứng lên đi”. Đông Phương Cần kéo cậu bé kia lên mỉm cười nói, “Không phải ta đã trở về rồi sao?”

“Chủ nhân, Người trở về thì tốt rồi”. Da Erl khóc nức nở, sau đó quay đầu liền thấy đám người Diệp Vân, hưng phấn há to miệng, “Nhân loại! Là nhân loại! Chủ nhân, là thức ăn người mang về sao?” Da Erl nói xong, trong miệng nó bỗng xuất hiện những chiếc răng nanh thật dài.

“Không phải!” Đông Phương Cần vội kéo Da Erl, “Đây là bằng hữu của ta”.

Da Erl mở to hai mắt nhìn choáng váng, bằng hữu? Nó không nghe nhầm chứ? Huyết tộc trời sinh lấy máu nhân loại làm thức ăn, nhân loại chính là thức ăn của huyết tộc bọn họ, hiện tại chủ nhân mang nhân loại về nhưng lại không cho ăn mà còn nói rằng đó là bằng hữu?

“Bọn họ cũng không phải là người mà nguoi có thể ăn”. Đông Phương Cần tức giận nói, “Đi pha trà đi”.

“A”. Da Erl mở to đôi mắt trông mong nhìn đám người Diệp Vân, không tình nguyện đi pha trà.

“Mời ngồi”. Đông Phương Cần chỉ vào chiếc sofa mềm mại trong phòng khách nói.

Diệp Vân ngồi xuống, nhìn Raphael ngồi ở đối diện nói: “Trận pháp mà nguoi vừa không chế thiên sứ kia, là trận gì?”

“Đó là ta tự nghĩ ra”. Về mặt Raphael đắc ý.

Diệp Vân hồ nghi nhìn Raphael, Raphael ngượng ngùng khụ hai tiếng, “Cũng không tính là tự nghĩ ra, thật ra là năm đó ta nhìn lên một quý tộc sử dụng ‘hàng thần đại trận’, sau đó mới tự mình học. Có điều chỉ duy trì được mấy giờ mà thôi”.

Diệp Vân cười rộ lên: “Nói cấp bậc của các nguoi xem”. Nhưng trong lòng lại thần phục, ác ma nhìn như cột nhà này, kì thực là một thiên tài, chỉ nhìn người khác sử dụng có một lần lại học được, mặc dù chỉ học được có mấy phần, cũng đã được rồi.

“Cũng giống như thiên sứ, chia làm chín cấp. Thường thì quý tộc đều là cấp chín, bên trên nữa chính là thất quân chủ của Địa Ngục”. Raphael nhìn nhìn hai vệt đen trên cánh tay mình có chút nhụt chí: “Cũng không biết lúc nào ta mới có thể đạt tới cấp chín đây”.

Trong lòng Diệp Vân lại đang suy nghĩ điều khác. Trận pháp vây bắt thiên sứ vừa rồi rất kỳ lạ, bên trong như ẩn chứa ngũ hành, nhưng hình như là có chút không giống lắm, cụ thể không giống ở chỗ nào vẫn chưa nghĩ ra.

“Trận pháp kia ngoại trừ vây bắt thiên sứ, có thể khống chế ác ma các nguoi được không?” Diệp Vân bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề này.

“Có thể!” Raphael liền đáp một câu, “Chỉ cần là vật còn sống là có thể khống chế, sẽ bị nhốt trong không gian nhỏ hẹp đó, trên hay dưới không thể xuyên thủng”.

Rất thú vị. Diệp Vân nheo mắt lại, ác ma cấp hai này lại có thể sử dụng trận pháp này khống chế được thiên sứ cấp ba, có thể thấy được uy lực của trận pháp. Đây là cái “Bản lậu” của trận, nếu là “Bản chính” khẳng định sẽ còn lợi hại hơn?

“Nguoi đang suy nghĩ gì?” Bỗng nhiên tiếng nói của Lạc Tâm Hồn vang lên trong đầu Diệp Vân mang theo câu hỏi.

“Ta nghĩ bất kể là pháp thuật của thiên sứ hay là ác ma, ta đều phải một lưới học hết”. Diệp Vân nhíu mày dùng thần thức trả lời. Nói đúng ra, phương Tây không gọi nó là pháp thuật, mà gọi là ma pháp.

“Thật là tham lam”. Lạc Tâm Hồn về mặt vô cảm dùng thần thức nói.

“Tiên giới cùng Ma giới của phương Đông bị đóng lại, không có cách nào tiến vào. Thiên giới cùng Ma giới của phương Tây lại không bị đóng, những thứ chúng ta muốn học có rất nhiều, không phải sao?” Trên mặt Diệp Vân lộ ra nụ cười nhạt.

Lạc Tâm Hồn trầm mặc, chấp nhận cách nói của Diệp Vân.

“Này, Raphael, ngươi quay về Ma giới bằng cách nào?” Diệp Vân nhìn Raphael hỏi.

“Có cửa mà”. Raphael trả lời đương nhiên.

“Có phải ma pháp chia thành hai hệ quanh mình cùng hắc ám?” Diệp Vân lên tiếng hỏi.

Đông Phương Cần kinh hãi, làm sao mà Diệp Vân có thể biết những điều này? !

Mà Raphael không biết thân phận của Diệp Vân mà còn cảm thấy kỳ quái, bản thân ma pháp cũng đã chia thành hai hệ quang minh cùng hắc ám, sao lại hỏi một vấn đề đơn giản như vậy? Nghĩ thì nghĩ vậy, Raphael vẫn gật đầu nói: “Đúng vậy. Ác ma chúng tôi đương nhiên là am hiểu về ma pháp hệ hắc ám”.

“Ma pháp hệ quang minh học ở đâu?” Diệp Vân đột nhiên hỏi.

“Học Viện Ma Pháp”. Raphael bĩu môi, “Có điều nơi đó đều là tín đồ của thần thánh, người có thành tích cao sẽ được chọn làm Thánh nữ và Thánh tử, còn có giáo chủ gì đó. Kỳ thực chỉ là một đám ngu ngốc. Nói cái gì mà thiên sứ giáng xuống, chẳng qua là lợi dụng thể chất quanh mình của bọn họ, cướp đoạt thân thể bọn họ. Thiên sứ có cấp cao không có cách nào hạ giới, liền giống như ác ma quý tộc và vua của chúng tôi vậy, cũng không cách nào đến nhân giới được. Không chỉ hao tổn một lượng sức mạnh khổng lồ, mà còn tổn hao tinh thần. Bám vào một thân thể thích hợp nhất, tiêu diệt ý thức của người đó, cướp đoạt thân thể mà thôi”.

Diệp Vân lập tức hiểu rõ ra. Thiên sứ cũng không phải là vị thần hoàn mỹ, chẳng qua chỉ là một sinh vật ở thế giới khác, cũng giống như nhân loại có cảm xúc cùng dụng vọng. Chỉ là, dường như rất giỏi trong mặt nguy trang. Mà ngược lại ác ma không hề che dấu gì, lấy thái độ chân thật để sống. Nếu vậy, Tiên – Ma ở phương Đông thì sao? Trong lòng Diệp Vân không khỏi có nghi vấn.

“Thiên sứ giáng xuống sẽ truyền thụ cho những người này một chút ma pháp quang minh, đám con lợn ấy liền nghĩ rằng mình được thần lựa chọn. Thiên sứ giáng xuống người bọn họ liền vô cùng phối hợp, cam tâm tình nguyện để thiên sứ chiếm đoạt thân thể. Như vậy sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền hà, sức mạnh của thiên sứ cũng không tiêu hao nhiều lắm”. Raphael vẽ mặt đầy khinh thường.

“Sau này ta làm thế nào để tìm được ngươi?” Diệp Vân lấy hai trái tim từ trong túi trữ vật ra đưa cho Raphael.

Raphael mở to mắt, không thể tin nhìn Diệp Vân, lại dùng ngón tay chỉ chỉ chính mình: “Cho ta?”

“Ừ”. Diệp Vân gật gật đầu.

Raphael mừng rỡ nhận lấy, mở miệng nuốt một hơi xuống, hai lòng nheo mắt lại.

“Tìm ta rất đơn giản. Cho ngươi cái này, chỉ cần đốt thứ này thì ta sẽ xuất hiện”. Raphael móc trong người một ngọn nến đưa cho Diệp Vân, bỗng nhiên gãi gãi đầu, “Ta còn chưa biết ngươi tên gì”.

“Diệp Vân”. Diệp Vân nhận lấy ngọn nến, “Sau này có việc ta sẽ tìm ngươi, ngươi gặp khó khăn gì cũng có thể tìm ta”. Diệp Vân lấy truyền âm phù từ trong túi trữ vật, đưa cho Raphael.

“Đây là thứ gì? Bên trên còn vẽ gì đó?” Raphael nhíu mày khó hiểu nhìn mấy ký hiệu lộn xộn trên giấy.

“Truyền âm phù”. Diệp Vân nói, “Ngươi truyền một ít pháp lực vào nó thì sẽ biết”.

Raphael nghi hoặc truyền chút pháp lực vào, truyền âm phù trong tay Diệp Vân chấn động, Diệp Vân cũng truyền công lực vào, vang lên tiếng động.

“Wow!” Raphael kinh hãi, trong lòng không ngừng kinh ngạc, có hồi âm. “Thần kỳ như vậy! Có thể truyền thanh âm đi!” Raphael mừng rỡ yêu thích không muốn buông tay.

“Đông Phương Cần, ” Diệp Vân quay đầu nhìn Đông Phương Cần đang nhàn nhã uống trà, tùy ý nói, “Sắp xếp cho chúng ta vào Học Viện Ma Pháp, ta muốn học quang minh ma pháp trước”.

“Phốc..”. Một tiếng, Đông Phương Cần phun hết trà trong miệng ra, văng hết lên khuôn mặt của con dơi Da Erl.

Raphael thì thiếu chút nữa làm rơi truyền âm phù trên tay. Mới giết hai thiên sứ, vậy mà còn muốn đến Học Viện Ma Pháp! Nơi đó có thể nói là căn cứ địa của thiên sứ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Kinh hỉ

Edit: Hà Đoàn

Raphael thiếu chút nữa thì làm rơi truyền âm phù xuồng. Mới giết hai thiên sứ, vậy mà còn muốn đến Học Viện Ma Pháp!

Nơi đó có thể nói là căn cứ địa của thiên sứ!

“Ngươi... Ngươi điên rồi?”. Raphael lời nói không rõ ràng nhìn Diệp Vân, “Các ngươi vừa giết hai thiên sứ, hiện tại lại muốn đến Học Viện Ma Pháp?”

“Đúng vậy”. Diệp Vân nghiêm túc gật đầu.

“Có những người khác biết không?” Lúc này, Lạc Tâm Hồn lạnh lùng mở miệng.

Raphael lắc đầu: “Ngoại trừ chúng ta hẳn là không có ai biết nữa”.

“Vậy ngươi sẽ nói ra sao?” Lạc Tâm Hồn ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Raphael, thân nhiên nói: “Theo ngươi thì nên tin ngươi hay là giết ngươi diệt khẩu cho chắc ăn đây?”

Raphael vội vàng lắc đầu như trống bỏi nói, “Sẽ không, ta tuyệt đối sẽ không nói ra”.

Khóe miệng Diệp Vân nhếch lên một độ cong nhàn nhạt, sao nàng không biết là Lạc Tâm Hồn đang trêu đùa ác ma này chứ.

“Vậy không phải kết liễu, lại không có ai biết”. Diệp Vân chống cằm tựa vào thành sô pha, nhìn Đông Phương Cần còn đang lau nước trà bên khóe miệng mỉm cười nói, “Đông Phương Cần, đi cùng chúng ta không?”

“Phốc...!” Đông Phương Cần lại không chút hình tượng phun trà, sau đó vội vàng lấy khăn mặt lau.

Raphael muốn cười nhưng lại không dám cười thành tiếng, nếu không gây chú ý cho nhân loại lớn mạnh này lát nữa lại muốn mình cùng đi thì xong đời rồi.

“Ngươi muốn mưu sát à”. Đông Phương Cần vỗ vỗ lồng ngực của mình cố bình ổn hơi thở cả giận nói: “Trên khối đại lục này có năm Học Viện Ma Pháp, con cháu hoàng thất từng quốc gia cùng với những nhân loại có thiên phú hơn người đều có thể tiến vào học viện. Nhưng đúng như lời Raphael nói vậy, cho dù có học tốt thế nào chẳng qua cũng chỉ là bia đỡ đạn, nơi đó có rất nhiều pháp sư hệ quang minh có khouru giác nhạy bén, ta còn chưa muốn chết sớm như vậy”.

“Quý hút máu nhà ngươi mà cũng chết sao?” Raphael giật giật khóe miệng, khinh thường nói, “Ngươi chỉ cần có máu là có thể sống lại lần thứ hai, quý tộc các ngươi mà cũng chết sao?”

“Ta là huyết tộc cao quý, ta cảnh cáo ngươi, đồ điều nhân cánh đen nhà ngươi, không được dùng xưng hô quý hút máu ti tiện đó để nói ta”. Đông Phương Cần cảnh cáo nhìn Raphael không khách khí phản bác.

Raphael trừng mắt liền muốn nói gì.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa”. Diệp Vân lên tiếng ngăn lại, “Học viện kia ở đâu?”

“Số các ngươi may đó, mấy ngày nữa sẽ tiến hành khảo hạch chiêu sinh. Những quý tộc loài người có quyền thế thì có thể đơn giản nhập học, còn bình dân thì chỉ cần có thiên phú hơn người cũng có thể vào. Các ngươi mạnh như vậy, vậy thì khảo hạch kia quá là đơn giản rồi”. Raphael ngập nói.

“Được rồi, giao cho ta, ngày mai liền xuất phát”. Đông Phương Cần nhìn về mặt Diệp Vân, bất đắc dĩ nói.

“Khảo hạch chính là kiểm tra xem tố chất của các ngươi phù hợp với loại nguyên tố nào”. Raphael giới thiệu, “Hỏa, thủy, phong, thổ, đây là tứ đại nguyên tố, sẽ quyết định các ngươi thích hợp học tập loại ma pháp nào”.

Diệp Vân gật đầu, nói tiếp: “Có điều ngươi là một ác ma sao lại biết nhiều như thế?”

“Ta thường xuyên dạo chơi ở nhân gian, nghe bọn họ nói rất nhiều, một đám ngu xuẩn, cho rằng vào được học viện kia là một việc vô cùng vinh quang vậy”. Raphael liếm liếm môi của mình nói, “Một đám ngu ngốc liền cam tâm tình nguyện để kẻ khác tiêu diệt linh hồn của mình không còn gì. Còn không bằng giao cho ta”.

“Ăn rất ngon sao?” Diệp Vân nhìn đáng vẻ thèm ăn của Raphael nghi ngờ hỏi.

“Linh hồn nhân loại càng xấu xí, dục vọng càng mãnh liệt thì ăn càng ngon. Chỉ cần kí kết khế ước với ác ma bọn ta, chúng ta sẽ hoàn thành nguyện vọng của bọn họ, linh hồn liền về chúng ta”. Raphael nheo mắt lại, có chút khinh thường nói, “Cũng là cùng giống nhau chiếm đoạt linh hồn, nhưng ít nhất chúng ta còn có thể hoàn thành nguyện vọng của nhân loại”.

Diệp Vân khẽ cười thành tiếng: “Nói như vậy, kỳ thực ác ma so với thiên sứ còn đáng yêu hơn một chút?”

“Nói lời vô ích, người cứ nhìn ta thì biết. Ta thật đúng là đáng yêu như mùa xuân”. Raphael không hề cảm thấy lời này của mình có gì không tự nhiên.

“Ha ha..”. Đông Phương Cần nhìn không được bật cười lên.

Raphael biến sắc lại muốn nổi nóng.

“Được rồi, Đông Phương Cần, kỳ thực ta cũng cảm thấy Raphael thật đáng yêu. Rất thẳng thắn, ít nhất tốt hơn nhiều so với đám thiên sứ dối trá kia”. Diệp Vân bật cười nói, “Nơi này của người có sách gì không, ta muốn nhìn một chút, có những thông tin về nơi này đó”.

“Có, ở trong thư phòng trên lầu”. Đông Phương Cần đứng lên, “Đi”.

“Các người từ đâu tới đây?” Raphael tò mò hỏi, từ khi bắt đầu nói chuyện Raphael đã hiểu đám người Diệp Vân tuyệt đối không phải là người ở nơi này.

“Một nơi rất xa”. Diệp Vân thuận miệng nói câu.

Mọi người cùng lên lầu vào trong thư phòng rộng lớn ấy, Diệp Vân rút một quyển sách từ trên giá sách lật vài trang xem.

Đông Phương Cần trong lòng vô cùng hiếu kỳ, Diệp Vân có thể hiểu sao? Ngôn ngữ, có thể trực tiếp dụng thần thức tự động thay đổi thành ngôn ngữ giống nhau. Nhưng mà, loại chữ viết, cũng có thể thay đổi sao?

Diệp Vân lật sách nhanh chóng khiến Đông Phương Cần cùng Raphael lấy làm kinh hãi, kia đâu phải là đọc sách, rõ ràng là đang lật sách mà thôi, từng tờ từng tờ lật qua, làm vậy có thể đọc hiểu?

Chỉ sau năm phút, Diệp Vân đã lật hết quyển sách kia, sau đó cắt đi lấy quyển khác lật xem rất nhanh.

“Người xem xong rồi?” Đông Phương Cần ở một bên không thể tin hỏi. Bọn họ làm sao biết Diệp Vân đọc sách nhanh như gió, hơn nữa chỉ đọc một lần là không quên.

“Đại lục Atlans, gồm năm nước lớn, vô số nước nhỏ. Học Viện Ma Pháp đã có lịch sử mấy nghìn năm, chỗ chúng ta đang ở hiện tại là thủ đô của Bran và có Học Viện Ma Pháp”. Diệp Vân thần nhiên nói, “Ngày mai xuất phát, ngồi xe ngựa mất ba ngày ba đêm. Nếu như ngồi phi long, chỉ cần nửa ngày. Chỉ là giá cả để đi phi long xa xỉ. Nếu là buổi tối chúng ta ngự kiếm phi hành sợ là sẽ có phiền toái không cần thiết”. Diệp Vân nói một mạch làm cho Đông Phương Cần cùng Raphael đều ngơ ngẩn. Không ngờ Diệp Vân không những xem hiểu sách mà còn ghi nhớ rõ ràng.

“Tiền ta còn nhiều mà”. Đông Phương Cần chậm rì rì nói, “Bên dưới tòa thành có một mật thất, bên trong cái gì cũng có”.

“Vậy ngày mai lên đường”. Diệp Vân đưa tay đâm lưng, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, “Đói bụng, ăn một chút gì đã”.

“Chỉ có cà chua”. Con doi nhỏ tên Da Erl chen miệng nói, “Chủ nhân không ở, nhiều nhất chỉ bay được tới ngôi làng gần đây hút máu gia súc, đã lâu lắm rồi không được nếm qua máu người”.

Diệp Vân giật giật khoe miệng, ngồi xuống sau đó lấy rất nhiều đồ ăn từ trong túi trữ vật ra. Raphael tò mò nhìn thức ăn mà Diệp Vân lấy ra, đều là những thứ mà hắn chưa từng nhìn thấy.

“Người có nhẫn không gian?” Raphael cắn một khối thịt khô, trong mắt hiện lên hâm mộ.

“Không phải, chúng ta gọi nó là túi trữ vật”. Diệp Vân hiển nhiên là hiểu thứ Raphael nói là cái gì, vừa rồi trong sách cũng có ghi chép.

Bóng đêm phủ xuống, Raphael đứng ở bên cửa sổ, giương đôi cánh màu đen của mình, chuẩn bị rời đi.

“Muốn tìm ta thì chỉ cần châm ngọn nến kia là được. Ta tiếp tục đánh lén, à không, ta tiếp tục đi săn giết thiên sứ, vì mục tiêu thăng cấp của ta”. Raphael cười hắc hắc, ăn hai trái tim thiên sứ không những khiến thương thế của hắn khôi phục, mà thực lực còn tăng mạnh hơn.

Sau khi thấy Diệp Vân nhẹ nhàng gật đầu, Raphael giương đôi cánh màu đen to lớn của mình ra, từ cửa sổ bay ra ngoài, biến mất trong bóng đêm.

“Các người tới học viện hãy cẩn thận một chút. Ta sẽ tìm một nơi kín đáo ở Nhã Tư thành đợi, có việc tới tìm ta”. Đông Phương Cần nói, “Ta cũng cần phải đi thanh lý một số kẻ phản loạn bên dưới”.

Diệp Vân gật gật đầu.

“Y phục thì lát nữa ta sẽ bảo Da Erl mang đến phòng cho các người, còn nữa màu sắc con người của các người cần phải thay đổi một chút, như vậy có phần quá kỳ lạ”. Đông Phương Cần dặn dò chu đáo, “Ngày mai ta sẽ đưa cho các người một loại thuốc, thay đổi màu sắc con người”.

“Chúng ta thì sao?” Bạch Hổ ngồi xổm trên vai Diệp Vân hiếu kỳ hỏi.

“Các người không cần, người khác chỉ nghĩ các người là sùng vật được nuôi”. Đông Phương Cần giải thích.

Ngày hôm sau, Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn thay đổi màu sắc con ngươi, mặc vào quần áo mà Đông Phương Cẩn đã chuẩn bị sau đó lên đường.

Đông Phương Cẩn không khỏi nhìn dáng vẻ Diệp Vân thêm vài lần, đúng là một thiếu niên tuấn mỹ vô cùng, nhìn như thế nào cũng là người quý tộc. Lạc Tâm Hồn thì tản mát ra một loại lạnh lùng hấp dẫn.

Sau khi bọn họ lên xe xuất phát đến thành thị lân cận, Đông Phương Cẩn thuê một phi long thật lớn, bay thẳng về phía Nhã Tư thành.

Quả nhiên chỉ mất nửa ngày đã tới Nhã Tư thành.

“Chúc các vị khảo hạch thuận lợi”. Người lái phi long kia hí hóp mắt nhìn Đông Phương Cẩn đưa tới một túi tiền vàng mở miệng chúc phúc. Lúc này, những người trẻ tuổi đến Nhã Tư thành, đều là tới tham gia khảo hạch của Học Viện Ma Pháp.

“Còn hai ngày nữa mới đến khảo hạch”. Đông Phương Cẩn đi ở phía trước, “Chúng ta tìm khách điểm ở trước đã”.

Diệp Vân không khỏi nở nụ cười, “Ở chỗ này còn gọi khách điểm?”

“A, không đúng”. Đông Phương Cẩn cũng nở nụ cười, “Không còn cách nào, ở phương Đông đã thành thói quen. Là khách sạn, khách sạn”.

Nhã Tư thành có rất nhiều khách sạn nhưng đều đã chật ních, nhưng người có tiền lại không hề giống, đặc biệt là người có rất nhiều tiền.

Thực dễ dàng, Đông Phương Cẩn liền tìm một khách sạn yên tĩnh, sau khi trả một món tiền xa xỉ thuê phòng, ông chủ liền dẫn mọi người đến phòng của mình.

“Ta muốn nhanh”. Đông Phương Cẩn giải thích, “Ở đây quá nguy hiểm, hai ngày sau khảo hạch, các ngươi cứ đến những nơi đông người là được. Truyền âm phù đâu? Cho ta một cái, có việc thì hãy gọi ta. Tiền hẵn là vẫn đủ chứ? Còn nữa, bảo Bạch Hổ cùng Thanh Long đừng đừng nói chuyện ngay trước mặt người khác. Không có sủng vật nào có thể tùy tiện nói tiếng người đâu. Phải là ma thú cấp cao mới có thể nói được”. Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn căn bản đã vơ vét hết toàn bộ mọi thứ trong mật thất của Đông Phương Cẩn, tiền đương nhiên là đủ.

Diệp Vân gật đầu, đưa truyền âm phù cho Đông Phương Cẩn, Đông Phương Cẩn nhận lấy cất đi thật cẩn thận, nhìn Diệp Vân chăm chú nói: “Tự chăm sóc cho tốt, có việc gì hãy gọi ta”.

Diệp Vân gật đầu, không nói gì nhiều, Đông Phương Cẩn xoay người xuống lầu rồi đi.

Diệp Vân trong lòng hiểu rõ, huyết tộc ra ngoài vào ban ngày là rất nguy hiểm, mà Đông Phương Cẩn lại vì nàng mà có thể mạo hiểm lớn như vậy. Bạch Hổ ôm cổ Diệp Vân: “Chủ nhân, ở đây cảm giác thực là không thích. Quá xa lạ”.

“Ở quen là được thôi”. Thanh Long lại ra vẻ tự tại nhàn nhã.

“Cho ngươi cái này”. Diệp Vân bỗng nhiên rút ra một quyển sách đưa cho Lạc Tâm Hồn, “Là lịch sử về đại lục Atlans này, ta đã phiên dịch thành tiếng Trung”.

Lạc Tâm Hồn nhận lấy, quả nhiên bên trong đều là những nét chữ mà mình đã quen thuộc.

“Kế tiếp, ngồi chờ đến ngày khảo hạch thôi”. Diệp Vân vươn người đẩy cửa đi về phòng cá nhân.

Hai ngày này, Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đã đi dạo khắp Nhã Tư thành, quen thuộc với toàn bộ đường xá trong thành.

Quả nhiên, không chỉ có con cái nhà vương công quý tộc đến Học Viện Ma Pháp, còn có không ít con cái dân thường. Bất kể là ai khi được hỏi, mỗi khi nhắc tới học viện đều là vẻ nghiêm túc thành kính.

Hai ngày sau, Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đi tới trước cửa Học Viện Ma Pháp, không có báo danh, tất cả mọi người đều xếp hàng để đợi kiểm tra. Khi hoàn thành kiểm tra, hoặc là rời đi, hoặc là tiến vào. Diệp Vân chú ý tới, người tiến vào được chia làm hai loại, phân biệt bằng phù hiệu khác nhau. Người đạt được phù hiệu màu trắng vui mừng bước vào cổng lớn, người đạt được phù hiệu màu xám thì hậm mộ nhìn những người đạt phù hiệu màu trắng. Chỉ số ít đạt được phù hiệu màu trắng, đa số đều là màu xám. Người phụ trách kiểm tra là một ông lão có bộ râu rất dài, ông ta vẫn luôn nghiêm mặt, không có biểu tình gì.

“Cái này làm sao?” Bên cạnh, một chàng trai trẻ tuổi chỉ vào một cái tên trên giấy đăng ký cẩn thận hỏi ông lão đang kiểm tra kia. Ông lão này cũng không phải ai khác, mà chính là một trong bốn vị hiệu trưởng của Học Viện Ma Pháp – Rayne. Hôm nay, ông ta muốn tự mình đến kiểm tra, để xem năm nay có được giống tốt hay không. Đã liên tục hai mươi mấy năm không có một đứa nhỏ nào có thiên phú hơn người xuất hiện. đều là những người có tư chất thường thường. Mà chàng trai trẻ tuổi vừa hỏi là một người có biểu hiện tốt nhất, nhưng hắn vẫn không hề hài lòng.

“Đặt tay lên bên trên”. Rayne lười biếng không muốn nâng đầu lên tiếng.

Diệp Vân nhẹ nhàng đặt tay lên phía trên.

Bất ngờ, quả cầu thủy tinh kia tản ra ánh sáng rực rỡ, ánh sáng chói mắt.

Rayne ngẩng đầu thật mạnh nhìn thiếu niên trước mắt, há to miệng, sau đó nụ cười trên mặt dần dần lớn hơn, lại lớn hơn.

“Lại tập trung tinh thần”. Rayne quá đổi vui mừng nói với Diệp Vân.

Diệp Vân khẽ nhủ mày, còn muốn tập trung tinh thần? Nàng đã cố gắng khống chế linh khí trong cơ thể, còn muốn lại thả ra?

Diệp Vân lại phóng ra thêm một chút linh lực, quả cầu thủy tinh kia lại càng thêm sáng lóa.

Rayne hoa chân múa tay vui sướng nói: “Rất tốt, rất tốt, vô cùng tốt. Tiểu tử, ngươi tên là gì?”

“Diệp Vân”. Diệp Vân lạnh nhạt đáp lời, phanh một tiếng, quả cầu thủy tinh bẻ nát, những mảnh vụn rơi đầy mặt đất.

Xung quanh vang lên những tiếng ồn ào, Rayne lại cười tươi như hoa.

Thiên tài a! Thiên tài! Thiên tài trăm năm khó gặp.

“Tốt tốt! Diệp Vân, ngươi đi theo ta”. Rayne cũng bắt kẻ kiểm tra gì nữa, kéo Diệp Vân muốn đi.

“Viện trưởng!” Một lão sư trông còn trẻ khó xử gọi Rayne lại, “Vẫn chưa kiểm tra xong mà”.

“Đi lấy quả thủy tinh cầu khác tiếp tục kiểm tra là được”. Rayne không kiên nhẫn nói.

“Chờ một chút, viện trưởng, tôi còn một người bạn nữa”. Diệp Vân nhìn Lạc Tâm Hồn phía sau nói, “Hắn còn chưa có kiểm tra”.

“Hả? Vậy nhanh đi lấy thủy tinh cầu tới, kiểm tra nhanh nào”. Rayne nhấn nháy dạn dỏ vị lão sư trẻ tuổi kia.

Một lát sau, một quả thủy tinh cầu được mang tới.

Lạc Tâm Hồn mặt không chút biểu cảm đặt tay lên thủy tinh cầu, ánh sáng chói mắt, sau đó phanh một tiếng, thủy tinh cầu đáng thương lại bị nổ tung.

Rayne ngây người tại chỗ, véo mạnh vào má mình, điều này có thật hay không? Thiên tài, trong ngày hôm nay mà học viện phát hiện được hai thiên tài!

Vị lão sư trẻ tuổi kia còn chưa kịp đặt mông ngồi xuống lại chạy vội đi tìm thủy tinh cầu.

“Aha ha, Aha ha...”. Rayne ngửa mặt lên trời cười lớn, năm nay là năm mà Học Viện Ma Pháp Quang Minh bọn họ mở mào mở mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Nguồn bị lỗi, mời các bạn xem chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 81: Medusa, giáo viên đen tối

Edit: Hà Đoàn

Diệp Vân cất chiếc nhẫn đi, quay đầu hỏi Lạc Tâm Hồn: “Bán cho cửa hàng ma pháp?”

“Không, đến nơi bán đấu giá”. Lạc Tâm Hồn đã tìm hiểu toàn bộ về thế giới này, “Nơi đó ra giá rất cao, hơn nữa nơi đó cũng có vật liệu mà ngươi muốn mua”.

“Có điều, chúng ta tham gia khảo hạch ma pháp sư, khi có cấp bậc thì làm việc cũng dễ dàng hơn, người của thế giới này rất tôn trọng ma pháp sư”. Lạc Tâm Hồn bổ sung, “Hội bán đấu giá cao cấp tuy ít ỏi, nhưng lại có rất nhiều người có địa vị tiền tài tới đó”.

“A”. Diệp Vân nghiêng đầu nhìn Lạc Tâm Hồn, bỗng nhiên cười rộ lên: “Ta phát hiện ngươi thật giống Tiểu Cường”. Là một loại sinh vật có năng lực

thích ứng rất nhanh.

“Cái gì là Tiểu Cường?” Lạc Tâm Hồn không hiểu.

“Không có gì”. Diệp Vân nhún vai thờ ơ nói, “Buổi tối người đi kiếm chút ma hạch, chính mình cẩn thận. Buổi tối ta đến thư viện một chút”.

“Được”. Lạc Tâm Hồn đứng dậy, “Ta đi ngủ, buổi tối gọi ta dậy ăn cơm”. Lạc Tâm Hồn tóm lấy Thanh Long đang cuộn thành cuộn trên giường mềm mại, ra cửa.

Đêm phủ xuống, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Ánh trăng trên bầu trời tối đen, Diệp Vân ném Bạch Hồ ở trên giường không cho phép đi theo sau đó mới đi tới thư viện.

Thư viện buổi tối vô cùng yên tĩnh, Diệp Vân nhẹ nhàng mà nhảy lên cửa sổ, ngón tay vung lên, cẩn thận đưa một luồng hơi nước xuyên qua khe cửa sổ, sau đó ngưng tụ thành băng, mở khóa từ bên trong. Nhẹ nhàng mà đẩy cửa sổ ra, Diệp Vân nhẹ nhàng lách người vào trong rồi mới đóng cửa lại. Diệp Vân không chần chừ, trực tiếp chạy thẳng lên tầng bốn.

Đi đến chân cầu thang, Diệp Vân nhẹ nhàng đặt tay lên kết giới trong suốt kia, tập trung tinh thần, cả người liền dễ dàng xuyên qua lớp kết giới đó. Lên lầu bốn, Diệp Vân lấy một khối khoáng thạch chiếu sáng nhỏ nhỏ chiếu lên giá sách nhìn, lật sách xem nhanh. Đều là những ma pháp cao thâm hơn, sách luyện kim, dược học. Diệp Vân lật xem nhanh xong một cuốn, trong lòng càng lúc càng thêm kinh ngạc. Thì ra ma pháp có thể phát triển dựa vào nhiều hình thức như vậy, luyện kim thuật lại có thể luyện chế được nhiều đồ như thế, dược học lại càng thêm tiên tiến. Không chỉ độc dược, còn có thuốc trị thương, thậm chí còn có một số loại thuốc cấm, tương tự như ma túy.

Tầng năm thì sao, tầng năm có những loại sách gì đây? Diệp Vân buông sách trong tay cầm lấy khoáng thạch, liền đi về phía cầu thang, vẫn có một tầng kết giới trong suốt như vừa rồi, mạnh hơn so với kết giới trước. Diệp Vân nhẹ nhàng đặt tay lên kết giới, ngưng thần đi qua, chỉ là lần này sử dụng linh lực tốn hao nhiều hơn. Diệp Vân hiểu được, càng lên cao kết giới càng mạnh, những điều trong sách cũng càng thêm thâm sâu. Sách ở tầng năm khiến Diệp Vân nhìn ngây người, Diệp Vân rất muốn mang sách đi sau đó lại đem trả, nhưng nghĩ lại nếu bị phát hiện thì rất phiền toái, cuối cùng vẫn chỉ là cố gắng nhẫn nhịn. Chỉ một buổi tối là không đủ khả năng xem xong hết, chỉ đành để hôm khác tới xem tiếp. Có điều, tầng sáu với tầng bảy có những thứ gì nữa đây? Diệp Vân nghĩ nghĩ, lên xem trước một chút rồi tính.

Quả nhiên kết giới ở tầng sáu mạnh hơn, thế nhưng Diệp Vân vẫn có thể bước qua như trước, lật lật sách ở tầng sáu, tất cả đều là những ghi chép về ma pháp cao thâm, thậm chí có sách còn viết chữ ‘Cấm’. Ở trang sách đầu tiên liền viết rõ ràng là cấm học. Diệp Vân bĩu môi, thật khô khan, nếu cấm người khác học tập, tại sao lại còn viết thành sách để người khác đọc? Diệp Vân chậm rãi lật, nhìn lướt qua một lượt, sau này thời gian còn nhiều, chờ cùng Lạc Tâm Hồn cùng đến xem. Đi tới một góc khuất nhất, Diệp Vân tiện tay cầm lấy một cuốn sách cũ phủ đầy bụi, tùy ý lật vài trang, trên mặt hiện lên ngạc nhiên cùng vui mừng, là sách có liên quan tới đấu khí. So với tầng một thì cao thâm hơn rất nhiều. Ngăn nguyệt đấu khí? Diệp Vân nhìn nhìn trang sách phủ đầy bụi, nghĩ nghĩ chắc hẳn tầng sáu có ít người đến xem, hơn nữa sách này phủ đầy bụi, Diệp Vân cất sách vào túi trữ vật, tiếp tục liếc nhìn. Vong linh ma pháp? Trên trang bìa cũng có một chữ ‘Cấm’. Diệp Vân lật nhìn, bên trong ghi chép về cách hấp thu linh hồn con người để tăng cường thực lực, không có hứng thú.

Tầng sáu là sách ma pháp cao thâm, vậy tầng bảy sẽ là gì đây? Tầng cao nhất sẽ có gì? Diệp Vân không có suy nghĩ nhiều, đi về phía cầu thang, kết giới tại cầu thang này hoàn toàn với những kết giới vừa rồi. Không có cách nào để xuyên qua, Diệp Vân đặt tay phía trên cũng có thể cảm nhận được gợn sóng của kết giới, sau đó điều chỉnh nhưng không thể xuyên qua được. Kết giới kia chỉ gợn sóng hỗn loạn một chút. Diệp Vân nghĩ nghĩ, tạm thời bỏ qua tầng bảy, xoay người đi xuống lầu, lặng yên không một tiếng động theo đường cũ quay về ký túc xá của mình.

Trở lại ký túc xá, Diệp Vân lại lấy khoáng thạch phát sáng ra, tỉ mỉ nghiên cứu cuốn sách về đấu khí vừa lấy được. Vừa nhìn, khóe miệng Diệp Vân không ngừng lộ ra độ cong nguy hiểm. Cứ như vậy không biết qua bao lâu, đến tận khi bên cửa sổ vang lên một tiếng động nhỏ, Diệp Vân mới hồi thần lại. Cửa sổ bị đẩy ra nhẹ nhàng, lộ ra khuôn mặt mệt mỏi của Lạc Tâm Hồn. Đã là hừng đông.

“Người đã quay về”. Diệp Vân đứng dậy nhìn Lạc Tâm Hồn vào theo lối cửa sổ, nhạy cảm người thấy trên người Lạc Tâm Hồn tản mát ra mùi máu tươi.

Thanh Long cũng đang ngáp dài bay vào, không đợi Thanh Long mở miệng, Lạc Tâm Hồn thần nhiên nói: “Cho con giun này một quả táo đi”. Đây là lần đầu tiên Lạc Tâm Hồn chủ động thương cho Thanh Long, Diệp Vân trong lòng lập tức hiểu được đêm nay bọn họ đã vất vả đến cỡ nào.

Diệp Vân lấy ra hai quả táo đưa cho Thanh Long, Thanh Long thỏa mãn nhận lấy, bay vọt sang một bên gặm táo.

“Người gặp ma thú rất lợi hại sao?” Diệp Vân nhún mày nhìn Lạc Tâm Hồn có chút mệt mỏi kia.

Lạc Tâm Hồn lắc đầu, lục lọi trong túi trữ vật một lúc lâu, chỉ chốc lát, một đồng ma hạch đủ mọi loại màu sắc bị Lạc Tâm Hồn móc ra. Trong đó có viên rất lớn, vừa nhìn liền biết là ẩn chứa nhiều ma lực, quả nhỏ nhất cũng to bằng quả trứng bồ câu. Một viên, hai viên, ba viên, Lạc Tâm Hồn lại vẫn đang tiếp tục lấy ra.

“Này! Được rồi”. Diệp Vân vội vã lên tiếng bảo hắn ngừng lại, “Rốt cuộc thì người giết bao nhiêu ma thú vậy hả?”

“Ngoài cửa Hắc Phong cốc cùng ven cốc không có ma thú nữa rồi, đều bị chủ nhân dọa chạy sâu vào trong cốc hết rồi”. Lúc này, Thanh Long đã gặm xong hai trái táo lên tiếng trả lời.

“Những thứ này, có thể bán rất nhiều tiền. Còn có thể giúp người làm thêm một ít đồ vật. Lạc Tâm Hồn thần nhiên nói, “Ngày mai chúng ta đến hội đấu giá”.

Diệp Vân nhìn đồng ma hạch trên bàn nửa ngày không biết nói gì.

Nơi đấu giá lớn nhất trong Nhã Tư thành, đúng như lời Lạc Tâm Hồn nói, cũng không phải là ai cũng có thể đến. Thế nhưng, nếu như ngươi là kẻ có tiền này nọ, hoặc có hàng hóa rất quý hiếm thì lại khác.

Sáng sớm hôm sau, hai người mang theo ma hạch đến nơi đấu giá lớn nhất ở Nhã Tư thành, Lạc Tâm Hồn quen thuộc đi ở phía trước dẫn đường, Diệp Vân hiếu kỳ hỏi: “Làm sao ngươi biết được chỗ này?”

“Đọc trong sách, tối hôm qua cũng thuận đường đi tìm hiểu”. Lạc Tâm Hồn cũng không quay đầu mà cứ đi về phía trước.

Tới trước cửa phòng đấu giá, ngoài cửa có một người đàn ông trung niên dáng người nhỏ đang vẽ linh tinh gì đó trên giấy.

“Này, chúng ta đến bán đồ”. Lạc Tâm Hồn thân nhiên nói.

“Bán cái gì?” Người kia lười biếng lên tiếng hỏi, cũng không thèm ngẩng đầu.

“Ma hạch”.

“A, phía trước rẽ phải, có cửa hàng dụng cụ ma pháp, bán ở chỗ đó. Ngươi đi làm đường”. Hắn ta ngẩng đầu nhìn hai thiếu niên trước mặt, hiển nhiên là đoán bọn họ không có ma hạch tốt gì.

Lạc Tâm Hồn cũng không nói gì, lấy hai viên ma hạch to bằng quả trứng gà quơ quơ trước mặt người kia, sau đó thu vào, “Lớn như vậy có hơn hai mươi cái”.

Người kia trừng lớn mắt, há to mồm quên mất nói chuyện như thế nào, ma hạch lớn như thế, số lượng lại nhiều, ít nhất cũng cần một dong binh đoàn vài trăm người ra sống vào chết trong nửa năm mới có được, có điều sao lại là hai thiếu niên tuổi này tới bán đấu giá?

“Còn có nhẫn trữ vật”. Một câu của Diệp Vân khiến người kia té ngã khỏi ghế đang ngồi.

“Cái, cái gì?” Hắn ta vội bò dậy, ngây ngốc nhìn Diệp Vân, “Vừa rồi, ngài nói cái gì?”

“Ta nói còn muốn bán nhẫn trữ vật”. Diệp Vân khẽ nhún mày, “Các ngươi tiếp hay là không tiếp?”

“Tiếp! Tiếp! Tiếp tiếp! !” Người kia ra sức gật đầu, rất sợ hai người Diệp Vân bỏ đi không thấy tăm hơi, ánh mắt thay đổi hoàn toàn so với lúc ban đầu.

“Hai vị, mời đi bên này. Nói chuyện với ông chủ chúng tôi một chút. Phòng đấu giá chúng tôi sẽ bán giá tốt nhất cho các ngài”. Người kia mặt cười tươi như hoa, cung kính dẫn Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đi vào một cánh cửa ở bên cạnh.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đi theo phía sau.

“Xin hỏi, hai vị là ở dong binh đoàn nào vậy?” Người kia lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, dong binh đoàn cũng thường có ma pháp sư, nhưng hắn chưa từng nghe qua dong binh đoàn nào có ma pháp sư lợi hại như vậy, lại còn có thể làm nhẫn trữ vật để bán.

“Cũng không phải”. Diệp Vân nhàn nhạt trả lời, “Ngươi quản nhiều như vậy làm gì? Ngươi bán đồ rồi nhận tiền là được rồi. Nếu như cảm thấy không được, chúng ta tìm một phòng đấu giá khác”.

“A, không không! Tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi”. Người kia vội cúi đầu khom lưng nói xin lỗi, “Mời hai vị vào trong”.

Hắn ta dẫn Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn vào một gian phòng xa hoa sau đó vội vàng gọi người đi mời ông chủ tới, mà hắn thì ở lại pha trà.

“Hai vị thực sự là lợi hại, còn trẻ như vậy đã có được những vật trân quý như thế”. Hắn ta vừa pha trà vừa thăm dò Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn, “Hai vị hẳn là ma pháp sư rồi?”

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn lại không hề tiếp lời.

Diệp Vân hơi híp mắt: “Năm phút đồng hồ nữa mà ông chủ các ngươi còn chưa xuất hiện chúng ta sẽ đổi nơi khác”.

Hắn ta nghe vật biến sắc, vội xoay người ra cửa báo người đi giục ông chủ mau tới nhanh.

Rất nhanh, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, cánh cửa bật mở, một người đàn ông mập mạp khuôn mặt đầy mồ hôi bước vào.

“Ông chủ, hai vị đây tới bán ma hạch thượng đẳng cùng với nhẫn trữ vật”. Người kia “Săn sóc” dùng tay quạt mát cho ông chủ.

Ông chủ mập mạp kia cố gắng đặt chiếc móng to lớn của mình xuống băng ghế nhỏ hẹp, nhìn Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn nói: “Hai vị, có thể lấy vật phẩm ra cho tôi xem một chút hay không?”

Diệp Vân lấy nhẫn trữ vật ra ném cho ông chủ, dù sao cũng không sợ hắn dờ dẫm trò quỷ gì, Lạc Tâm Hồn cũng tiện tay ném qua một ma hạch.

“Thật sự là chiếc nhẫn trữ vật!” Ông chủ mập kia mở lớn mắt, trong mắt tất cả đều là kinh hi, không thể tin nói, “Thật sự là chiếc nhẫn trữ vật, trời ạ! Tôi không phải đang mơ chứ. Tôi chỉ mới từng thấy một lần cách đây mười năm”.

Diệp Vân không nói gì, chờ ông ta nói cho hết. Ông chủ mập kia lại nhìn ma hạch mà Lạc Tâm Hồn ném tới, kinh hi kêu lên: “Ma hạch thượng phẩm như vậy ngài có bao nhiêu?”

“Hơn hai mươi cái”. Lạc Tâm Hồn nhàn nhạt trả lời, đây là số còn lại sau khi Diệp Vân đã chọn.

“Đồ của hai vị đều vô cùng trân quý. Chúng tôi nhất định bán giá tốt cho hai vị, có điều tiền hoa hồng của chúng tôi là 5%”. Ông chủ mập kia yêu thích không muốn buông tay nhẫn trữ vật của Diệp Vân.

“Tôi cho ông bảy phần trăm, ba ngày sau ông bán cho chúng tôi, có vấn đề gì không?” Diệp Vân nhàn nhạt hỏi.

Ông chủ mập hơi ngần ra, lập tức dùng sức gật đầu: “Không có, không có vấn đề gì, tuyệt đối không có”. Sau đó quay đầu nói với người kia, “Đi lấy hai thẻ khách quý cho hai vị đây”.

“Hai vị là..”. Ông chủ mập còn chưa kịp hỏi xong, Diệp Vân liền lạnh nhạt cắt ngang.

“Ông không nên hỏi chúng tôi là ai, chỉ cần đem vật bán ra rồi nhận hoa hồng của mình là được. Nếu như làm tốt, lần sau sẽ lại tìm ông, ông phải giữ bí mật về thân phận của chúng tôi”. Diệp Vân lạnh lùng nói.

“Đã hiểu, tôi đã hiểu”. Ông chủ mập kia cười khế.

Người kia quay về mang theo hai tấm thẻ nhỏ nhỏ màu lam nhạt, đưa tới tay Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn.

“Buổi tối ba ngày sau mời hai vị tới đúng giờ, đưa ra thẻ khách quý, sẽ có người dẫn hai vị tới chỗ ngồi. Sau khi bán đồ vật đi, tôi sẽ đích thân mang tiền tới tận tay hai vị”. Ông chủ mập lúi lúi son sắt cam đoan.

“Được”. Diệp Vân đứng dậy, “Đến lúc đó lại gặp”.

Gã nhân viên khách khách khí khí đưa Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn ra ngoài.

Trên đường, Diệp Vân đưa tay dầm dầm thắt lưng: “Ngày mai sẽ phải đi học, chúng ta đi thăm quan một vòng đi”.

Lạc Tâm Hồn rầu rĩ nặn ra một chữ: “Được”. Cũng không nói gì thêm.

Ngày hôm sau, đến ngày khai giảng, trong sân trường vô cùng náo nhiệt. Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đi trong vườn trường có chút gây chú ý, đặc biệt là đám nữ sinh nhìn thấy.

Vào phòng học, Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn ngồi vào dãy bàn cuối.

Trong phòng học ồn ào ầm ĩ, một cậu trai trẻ lớn tiếng khoe khoang với mọi người: “Vào buổi tối ngày kia, cửa hàng đấu giá Jones sẽ bán đấu giá một chiếc nhẫn trữ vật các cậu biết chứ?”

“Hừ, cậu cho là mình cậu biết thôi sao, hiện tại cả thành đều đã biết rồi”. Một giọng nói khinh thường vang lên cắt ngang lời cậu thiếu niên kia, người nói chuyện là một thiếu niên mặc một thân quần áo màu đen.

“Hừ, ta đương nhiên biết tất cả mọi người đều biết. Ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, chiếc nhẫn đó chắc chắn là của ta rồi!” Thiếu niên nói chuyện đầu tiên kia khinh thường đáp trả.

“Ha ha, ngươi cho ngươi là ai? Ngươi chẳng qua là con cái nhà giàu mới nổi, mấy năm này mới bắt đầu phát đạt, lại không biết xấu hổ kiêu ngạo khắp nơi”. Thiếu niên mặc y phục màu đen độc miệng nói.

“Phòng đấu giá, ai nhiều tiền thì là của người đó. Đến lúc đó rồi xem ai có thể có được”. Thiếu niên ăn mặc hoa lệ về mặt ngạo mạn.

“Nhìn dáng vẻ kia của ngươi, cho dù có được nhẫn trữ vật, chẳng qua cũng vẫn chỉ là cái bao có”.

“Ngươi nói ai? !”

“Ta chính là nói ngươi đấy, làm sao?”

...

Diệp Vân về mặt biếng nhác nhìn đám người không ngừng khắc khẩu phía trước, trong lòng có chút tán thưởng thủ đoạn tuyên truyền của phòng bán đấu giá này, còn có chút hiếu kỳ về những thứ quý giá khác được bán đấu giá.

“Ngươi phát tài”. Lạc Tâm Hồn cúi đầu nói nhỏ bên tai Diệp Vân, “Cần bao nhiêu”.

Diệp Vân hoa hoa lệ lệ bị sét đánh. Quay mạnh đầu lại nhìn Lạc Tâm Hồn cả giận nói: “Người đọc mấy cái loại sách lộn xộn gì đấy hả? !”

“Không phải sao? Đám quý tộc có tiền đều bao dưỡng nữ nhân xinh đẹp?” Lạc Tâm Hồn chững chạc đàng hoàng phản bác, “Ta đáng vẻ cũng không tệ đi?”

Diệp Vân giật giật khóe miệng, chán nản không thèm để ý tới Lạc Tâm Hồn.

Lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nói già nua: “Được rồi, vào học, các học sinh yên lặng”.

Một ông lão râu tóc bạc trắng run rẩy đi vào, đem sách trong tay đặt lên bàn giáo viên, nhìn phía dưới ý bảo mọi người im lặng.

Phía dưới trong nháy mắt liền yên lặng lại.

“Buổi học thứ nhất, chúng ta kiểm tra trước đã. Nếu như không qua được, sẽ bị phạt đấy nha”. Ông lão râu bạc kia cười híp mắt nói, “Ta là lão sư dạy ma pháp các người, ta tên Feili”.

Mọi người đều choáng váng, chưa từng nghe nói buổi học thứ nhất không dạy gì mà đã kiểm tra rồi, hơn nữa nếu không qua được kiểm tra còn bị phạt!

“Trùng phạt sao, rất nhẹ”. Ông lão kia vẫn cười hiền lành như thế, tìm thứ gì đó trong tay áo, sau một lúc mới móc ra một con rắn nhỏ, chỉ là, đầu của con rắn kia bị che thứ gì đó.

Có nữ sinh nhất gan kêu lên một tiếng, không phải chứ, lão sư muốn dùng rắn để cắn học sinh? !

“Ha hả, đây không phải là rắn bình thường đâu”. Feili hòa nhã mỉm cười giải thích: “Đây a, là rắn hóa đá, nhưng mà vì nó còn nhỏ, vì thế uy lực cũng chỉ có một chút”.

Phía dưới lập tức trở nên ồn ào náo động, nhưng lại không có ai dám kháng nghị.

Diệp Vân lại híp mắt nhìn ông lão đang cười tủm tỉm trên bục giảng, nhìn thế nào cũng giống một tên đen tối giả bộ hiền lành. Lạc Tâm Hồn cũng nhìn ông lão trên bục giảng trong mắt hiện lên ý cười không dễ phát hiện.

Ông lão này căn bản là lấy việc trêu chọc học sinh làm vui!

“Này, Lạc Tâm Hồn, người biết đây là loại rắn gì không?” Diệp Vân quay đầu cười híp mắt nhìn Lạc Tâm Hồn.

Lạc Tâm Hồn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Đó là phân chi của Medusa, tất cả những thứ bị con rắn kia nhìn thấy, đều sẽ biến thành tảng đá. Chẳng qua, con rắn nhỏ kia..”. Diệp Vân nhú mày, không có nói tiếp. Tối hôm qua ở thư viện cũng đã đọc hết sách về ma thú rồi.

“Bạn học kia nói rất hay, ha hả”. Không ngờ Feili lại nghe thấy lời Diệp Vân nói, cười híp mắt nhìn Diệp Vân, chột lên giọng, “Đúng vậy, đây là phân chi của Medusa, nếu bị nó nhìn sẽ bị hóa đá nha. Chẳng qua, con rắn này còn nhỏ, chỉ biết hóa đá nửa người dưới mà cũng chỉ có thể duy trì trong nửa ngày. Người nào không qua được bài kiểm tra, chúng ta sẽ hóa đá người đó sau đó đặt tại cửa phòng coi như phạt, mọi người có đồng ý hay không?”

Trong phòng học trở nên sôi nổi, có sợ hãi, có hưng phấn, có tức giận.

Diệp Vân đảo cặp mắt trắng dã, ông lão này, có chỗ nào giống như người dạy học chứ? Rõ ràng chính là một ác ma khoác cái da giáo viên.

“Bạn học kia, em có ý kiến gì sao?” Feili cười híp mắt nhìn Diệp Vân.

Ánh mắt của mọi người trong nháy mắt tập trung trên người Diệp Vân, Diệp Vân nhếch khóe miệng cười khan hai tiếng nói: “Không có”.

“Ha hả, tốt lắm, vị bạn học này, em lên làm người kiểm tra thứ nhất đi”. Trên mặt Feili vẫn luôn mang theo tươi cười hòa ái dễ gần, “Ta tin là em nhất định có thể qua được bài kiểm tra này.”

Diệp Vân không nói gì, đứng dậy đi từ từ lên bục giảng.

“Kiểm tra thế nào?” Diệp Vân tiến lên lạnh nhạt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Nguồn bị lỗi, mong các bạn thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Raphael thăm hại

“Người tên là gì?” Lần này Diệp Vân dùng thần thức trực tiếp câu thông trong đầu tinh linh kia.

Tinh linh chợt mở to hai mắt, ngây người nhìn Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn.

“Không phải sợ, ta là người tốt, hẳn mới là người xấu. Ta sẽ đưa người về quê hương của người”. Diệp Vân lộ ra nụ cười mê người trên mặt, dịu dàng đi tới trước mặt tinh linh.

Lạc Tâm Hồn giật giật khoe miệng, nói cái gì mà hẳn thì là người tốt còn mình lại biến thành người xấu?

“Người...” Tinh linh hơi há mồm, nói ra âm tiết phức tạp mà khó hiểu. Tinh linh nghi hoặc bất an khẽ nhú mày nhìn Diệp Vân, “Là, người đang nói chuyện với ta?”

“Đúng, là ta.” Diệp Vân mỉm cười dịu dàng nói, “Yên tâm, ta nhất định sẽ đưa người quay về quê hương của mình”.

Tinh linh nghi hoặc nhìn Diệp Vân, trong mắt vẫn không hề có sự tin tưởng.

“Ba trăm vạn!”

“Bốn trăm vạn!”

Những tiếng thét càng lúc càng chói tai vang vào trong phòng.

Diệp Vân nghi hoặc quay đầu liền thấy trên sân khấu hình tròn Tiểu Hồ Tử hưng phấn mặt đầy hồng quang.

“Không phải người nói chỉ có thể bán được tám mươi vạn sao?” Diệp Vân mất lạnh nhìn Lạc Tâm Hồn chất vấn.

“Đó là giá cả rất lâu trước đây. Mấy quyển sách kia đều đã lâu rồi”. Lạc Tâm Hồn lười lười trả lời câu, “Lần này người thực sự phát tài”.

Nhẫn trữ vật đối với những kẻ có tiền là cực kỳ quý, có thể dùng để mang theo những thứ giá trị xa xỉ bên người, mà khi nhẫn trữ vật được nhỏ máu nhận chủ, trừ phi chủ nhẫn buông tay, nếu không chỉ có giết chủ nhân, mới có thể lấy được đồ từ trong nhẫn trữ vật. Tâm tính con người chính là như vậy, đặc biệt kẻ có tiền. Người nào cũng không thể tin tưởng, chỉ tin tưởng mình, mang những thứ quý giá nhất bên người có cảm giác vô cùng an toàn.

Giá của nhẫn trữ vật tăng nhanh, hô cho tới tận tám trăm vạn còn chưa dừng lại.

Diệp Vân sờ sờ cằm, cười hắc hắc ngồi xuống, quay đầu nhìn tinh linh, tinh linh kia vẫn ôm chặt lấy ngực, trên người vẫn là lớp vải mỏng manh kia, Diệp Vân nghĩ nghĩ, lấy một chiếc áo khoác từ trong túi trữ vật, đi lên phía trước nhẹ nhàng khoác lên người tinh linh kia.

“Chẳng lẽ người tính mang nàng ta tới trường sao?” Lạc Tâm Hồn khinh bỉ nhìn Diệp Vân đang xun xoe hỏi.

“Không, tìm một căn nhà đi, người có tiền như vậy, mua một căn nhà gần trường học đi” Diệp Vân thuận miệng nói.

“Vi sao lại tiêu tiền của ta? Tiền của người còn nhiều hơn”. Ánh mắt Lạc Tâm Hồn càng thêm khinh bỉ sâu sắc.

“Ta muốn giữ lại mua vật liệu”. Diệp Vân trừng mắt lại Lạc Tâm Hồn, bỗng nhiên lại nhú mày nói, “Không cần mua, trực tiếp tìm Đông Phương Cẩn là được rồi”.

Bạch Hồ tò mò nhìn đôi tai to của tinh linh, bay lên, bay thẳng về trước mặt tinh linh, tinh linh có chút kinh hoàng nhìn sủng vật bay trước mặt mình, không biết phải làm sao. Khi Bạch Hồ định vron móng vuốt sờ tai của tinh linh, tinh linh mới thét lên né tránh ra.

“Tai là nơi mẫn cảm nhất của tinh linh”. Lạc Tâm Hồn nhàn nhạt nói một câu.

“Bạch Hồ!” Diệp Vân tóm lấy đuôi Bạch Hồ, kéo trở về. Bạch Hồ vô tội chớp chớp mắt: “Ta nào biết đâu”.

Diệp Vân nhìn nhìn hai tay bị trói của tinh linh, vừa giúp nâng cõ trói, vừa dùng thần thức hỏi: “Quê quán của ngươi ở đâu?”

“Ngươi thực sự muốn đưa ta trở về?” Tinh linh khó tin nhìn Diệp Vân.

Diệp Vân nghiêm túc gật gật đầu, trầm nghĩ trong lòng ngôn ngữ của tinh linh quả nhiên là khó đọc. Dùng thần thức thì nghe hiểu, nhưng lại khó nói.

Tinh linh xoa xoa hai tay bị đau do trói, sau một lúc do dự mới nói: “Ta tên Karina, cùng hai người bạn khác trốn ra ngoài tới rìa Nguyệt Chi Sâm chơi, không cẩn thận bị con người bắt. Ta còn có hai người bạn nữa, hiện tại không biết ở đâu”.

“Karina? Tên rất êm tai.” Diệp Vân cười vô cùng dịu dàng, chờ đợi Karina buông lỏng phòng bị.

“Ta, ta có thể tin ngươi chứ?” Karina chân chừ chậm rãi nói.

“Đương nhiên. Ta đã nói rồi nhất định sẽ đưa ngươi quay về quê hương của ngươi”. Diệp Vân mỉm cười gật đầu.

“Vây, cầu xin ngươi, giúp ta cứu người bạn kia ra nữa”. Karina vẻ mặt thống khổ, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Diệp Vân cầu khẩn, “Van xin ngươi, chỉ cần ngươi đưa chúng ta quay lại Nguyệt Chi Sâm, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình này của ngươi”.

“Ngươi biết bạn của ngươi ở đâu chứ?” Diệp Vân nhú mày.

“Có thể. Hẳn là ở ngay trong thành phố này, các nàng ấy bị mua đi trước ta, chỉ cần chúng ta ở trong khoảng cách nhất định, ta có thể cảm ứng được sự tồn tại của các nàng”. Karina khẩn cấp nói.

Diệp Vân quay đầu nhìn về phía Lạc Tâm Hồn, Lạc Tâm Hồn thần nhiên nói: “Ngươi định đoạt”.

“Vây được, chúng ta giúp ngươi cứu đồng bạn ra”. Diệp Vân gật đầu.

“Cám ơn ngươi, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình này của các ngươi. Xin hỏi tên của ngươi là?” Karina lúc này mới nhớ còn chưa biết tên của con người trước mặt.

“Diệp Vân”. Diệp Vân mỉm cười, “Đợi đến khi hội đấu giá kết thúc chúng ta sẽ lập tức đi”.

Karina cắn cắn môi, dường như có chút giãy dụa, sau một hồi do dự vẫn nói ra: “Có thể nhanh tìm đồng bạn giúp ta được không, ta sợ, sợ các nàng sẽ bị loài người làm bẩn”.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn trao đổi ánh mắt với nhau, Diệp Vân dùng thần thức nói: “Có thể, tối hôm nay chúng ta sẽ dẫn ngươi đi tìm đồng bạn của ngươi”.

“Cám ơn, cám ơn ngươi”. Karina có chút kích động, “Không ngờ nhân loại vẫn có người tốt”.

Lạc Tâm Hồn híp mắt, người tốt? Diệp Vân từ trên xuống dưới có cô nào tốt? Diệp Vân trừng mắt Lạc Tâm Hồn cảnh cáo hẳn không được dùng loại ánh mắt này nhìn mình.

Chiếc nhẫn trữ vật tạo ra con sóng cao trào, cuối cùng bán ra với giá một ngàn hai trăm vạn. Sau khi trừ đi tám mươi tư vạn, Diệp Vân còn lại một nghìn sáu mươi vạn. Hội đấu giá vừa kết thúc, ông chủ mập kia liền mang thẻ thủy tinh tới.

“Ông chủ, chuẩn bị cho chúng tôi một chiếc xe ngựa được không?” Diệp Vân lạnh nhạt hỏi, mình cũng không thể mang theo tinh linh này đi dạo khắp đường được?

“Đương nhiên, đương nhiên. Xin hỏi ngài còn cần gì không?” Ông chủ kia cười híp mắt.

“Có cửa sau không, chúng tôi sẽ ra từ cửa sau. Chỉ vậy thôi”. Diệp Vân phát tay ý bảo ông chủ mập kia nhanh đi làm. Ông chủ mập kia hiểu rõ, vội vàng xoay người ra làm.

Rất nhanh đã có người tới dẫn nhóm người Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn ra khỏi phòng đấu giá đi tới xe ngựa ở cửa sau.

“Xin hỏi hai vị muốn đi đâu?” Người đánh xe đương nhiên là người của phòng đấu giá, sau khi chào hỏi liền đợi sau bảo của hai người.

“Đi một vòng quanh khu của đám quý tộc trong thành”. Diệp Vân nhàn nhạt phản phó, “Một nơi cũng không bỏ sót”.

Người đánh xe sững sốt, làm cái gì vậy? Nhưng hẳn cũng không hỏi thêm gì, nghe lời kéo dây cương, đánh xe hướng về khu nhà của quý tộc trong thành đi vài vòng.

Lạc Tâm Hồn đương nhiên hiểu ý của Diệp Vân, có thể mua nổi tinh linh đương nhiên phải là đám quý tộc có tiền.

“Bây giờ chúng ta đi vòng quanh qua nơi của những người có khả năng mua đồng bạn ngươi, ngươi hãy cẩn thận cảm ứng, nếu như cảm ứng được nói cho ta biết”. Diệp Vân dùng thần thức nói với Karina.

Karina cảm kích nhìn Diệp Vân, nặng nề gật đầu.

Đi vòng quanh khắp thành một lúc lâu, Karina bỗng nhiên kích động, nắm chặt lấy cổ tay mình, cắn môi nói với Diệp Vân: “Ở đây, ở gần đây có đồng bạn của ta”. Diệp Vân vén cửa sổ xe lên nhìn, nhớ kỹ vị trí.

Người đánh xe tiếp tục đi vòng quanh, Karina đương nhiên lại phát hiện nơi có hơi thở của đồng bạn. Sau khi nhớ kỹ vị trí Diệp Vân mới lấy truyền âm phù ra gọi Phương Cần.

“Chuyện gì?” Đông Phương Cần tinh thần dường như rất tốt, “Có phải gặp khó khăn gì không?”

“Xem như là vậy đi, người ở đâu?” Diệp Vân thấp giọng nói, “Chúng ta tới tìm người, để một ít đồ ở chỗ người”.

“Ở nhà 170 Phúc Âm Nhai.” Đông Phương Cần nói xong, Diệp Vân liền ngắt liên lạc, vờn người ra ngoài cửa sổ nói với người đánh xe, “Đưa chúng ta tới nhà 170 Phúc Âm Nhai”.

Người đánh xe nghi hoặc, đến cái nơi tới thăm Phúc Âm Nhai rồi thành làm gì? Chẳng lẽ hai vị khách này của ông chủ ở nơi đó?

Xe ngựa chạy thẳng hướng Phúc Âm Nhai.

Đêm khuya, trên đường không còn ngựa xe nhiều, đương nhiên rất nhanh đã chạy tới đầu phố Phúc Âm Nhai.

Diệp Vân xuống xe, vờn tay chuẩn bị đỡ Karina, Karina đáy mắt xẹt qua một chút do dự, cuối cùng vẫn đặt tay vào bàn tay Diệp Vân.

Lạc Tâm Hồn xuống xe, ném cho người đánh xe một kim tệ, người đánh xe mặt mày hơn hớn nhận lấy rồi rời đi.

Diệp Vân nhìn nhìn xung quanh, chỉ có căn nhà này ở đây, con số 170 trên cửa đã có chút mờ. Lạc Tâm Hồn tiến lên gõ gõ cửa, chỉ chốc lát cửa liền mở ra, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ của Đông Phương Cần.

“Tiểu Vân Vân, cuối cùng người cũng đã đến thăm ta” Đông Phương Cần lộ ra khuôn mặt tươi cười, mở cửa nhường đường cho mọi người đi vào.

“Người sống có vẻ tốt đấy nhỉ”. Diệp Vân nhìn bày biện trong phòng nhạo báng. Bên ngoài thì nhìn cũ nát, căn bản không nhận ra bên trong lại trang hoàng xa hoa như vậy.

Đông Phương Cần nặn ra một nụ cười “Thói quen, thói quen.” Bỗng nhiên, Đông Phương Cần cau mày, nhìn về phía tinh linh đứng bên cạnh Diệp Vân.

“Tinh linh! ! !” Đông Phương Cần kinh hãi, tinh linh là tượng trưng cho sự thuần khiết mỹ lệ, vẫn ẩn cư ở Nguyệt Chi Sâm, sao có thể xuất hiện ở đây?

“Đúng, là tinh linh. Ta mua ở hội đấu giá hôm nay”. Diệp Vân ngồi xuống, “Tối hôm nay ta đi cứu đồng bạn của nàng. Tạm thời đem nàng gửi ở người ở đây, sau đó sẽ đưa nàng ấy về cố hương”.

“A?” Đông Phương Cần kinh ngạc, “Người mua? Đưa trở về? Người lấy đâu ra tiền? Hẳn là rất tốn kém đi”.

“May mắn, bốn trăm vạn.” Diệp Vân qua loa nói.

Đông Phương Cần trừng lớn mắt. Lạc Tâm Hồn giọng nói nhẹ như lông chên vào: “Dùng tiền mồ hôi nước mắt bán ma hạch ta sẵn trong một buổi tối”.

Đông Phương Cần giật giật khóe miệng, không biết nói gì.

“Karina, qua đây ngồi xuống, đây là bạn của ta, không có chuyện gì. lát nữa ta đi tìm đồng bạn của người, người ở nơi này an tâm chờ ta” Diệp Vân dùng thần thức nói với Karina.

Karina lắc đầu vội vàng nói: “Ta cũng muốn đi.”

Lạc Tâm Hồn dùng thần thức nói: “Người ở nơi này chờ. Đi cũng chỉ vướng tay chân”.

Karina ánh mắt âm trầm, ngồi ở bên cạnh Diệp Vân.

“Đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ cứu đồng bạn người mang về”. Diệp Vân mỉm cười an ủi Karina.

“Sao người đột nhiên nhiệt tình như vậy?” Đông Phương Cần dùng thần thức thấp giọng hỏi Diệp Vân.

Diệp Vân ngẩng đầu trừng mắt Đông Phương Cần: “Ít nói nhảm, ta vẫn luôn thiện lương nhiệt tình như vậy”.

Đông Phương Cần im lặng không nói.

“Các người tìm được đồng bạn của ta, chỉ cần nói ra tên của ta là được rồi”. Karina nói với Diệp Vân.

Diệp Vân gật gù đầu, nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ: “Một lát nữa sẽ đi”.

“Ta cũng muốn đi ra ngoài kiếm ăn”. Đông Phương Cần cũng nhìn sắc trời một chút nói.

“Hút máu?” Diệp Vân nhú mày nhìn Đông Phương Cần, “Sẽ chết người sao?”

“Không nên dùng từ bất nhã như vậy để hình dung ta, ta là huyết tộc cao quý, ta chỉ ăn cơm, thức ăn có thiếu một chút máu như vậy, sẽ không chết.” Đông Phương Cần nói xong, khoe miệng ló ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn.

“A! Huyết tộc!” Karina kinh ngạc vạn phần, lại quay đầu nhìn Diệp Vân, bọn họ rõ ràng là nhân loại, sao lại có quan hệ với huyết tộc tốt như vậy?

“Người đi kiếm ăn, vậy ai chăm sóc cho Karina?” Diệp Vân nghĩ nghĩ, lấy một ngọn nến từ trong túi trữ vật ra, ngón tay vung lên đốt ngọn nến. Ngọn lửa của cây nến lay động, ánh lửa có chút yếu ớt.

“Thình thịch” một tiếng, một vật thể màu đen không xác định xuất hiện trước mặt mọi người, lăn bò trên mặt đất. Chính Raphael nhếch nhác không chịu nổi!

“Ta hỏi này, Raphael, mỗi lần triệu hoán người, người đều sẽ lên sân khấu như vậy sao?” Diệp Vân trêu chọc nhìn Raphael đang nhếch nhác bò dậy hỏi.

“Diệp, Diệp Vân, may quá, không, thật là tốt quá” Raphael có chút thở không ra hơi nói, “Người triệu hoán ta lúc này, thực sự thật tốt quá. Có một thiên sứ đang đuổi giết ta”.

Diệp Vân lúc này mới nhìn kỹ lại, liền thấy trên người Raphael có vài vết thương, máu còn đang không ngừng chảy, chậm rãi nhuộm đỏ quần áo hắn.

“Cấp mấy?” Diệp Vân nghi hoặc.

“Cấp năm” Raphael lòng còn sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực của mình.

Karina thì há to miệng, đầu tiên là huyết tộc, tiếp theo là ác ma. Nhân loại này thực sự là nhân loại bình thường đơn giản như vậy sao? Lại quen biết huyết tộc cùng ác ma.

Diệp Vân lấy một viên thuốc, ném cho Raphael: “Ăn”.

Raphael nhìn viên thuốc màu đen tròn bóng trong tay toát ra mùi hương nhẹ, không có suy nghĩ nhiều, một ngụm nuốt xuống. Vết thương không còn đau như ban đầu, cũng không có chảy máu. Nhưng lại không thể khép lại.

Diệp Vân nhú mày nhìn vết thương của Raphael, Raphael gãi gãi đầu ngồi xuống: “Đây vết thương do ma pháp hệ quang minh gây ra, mà thể chết của ta lại là hệ hắc ám, không dễ dàng khép lại như vậy”.

Karina do dự nhìn nhóm người Diệp Vân. Ác ma là tượng trưng cho tà ác, thiên sứ là tượng trưng cho thuần khiết, thiên sứ là sứ giả của thân. Diệp Vân cùng ác ma này có quan hệ không tồi, rốt cuộc đây là làm sao?

Diệp Vân tựa hồ nhìn thấu nghi hoặc của Karina mỉm cười nói với nàng: “Những điều ánh mắt người thấy được chưa chắc đã là sự thật. Người cần dùng trái tim để cảm nhận, dùng trái tim phân biệt tốt xấu”.

Karina ngơ ngẩn, thật lâu không nói gì.

Điều mắt thấy chưa chắc đã là chân thực. Cần dùng trái tim để cảm nhận, dùng trái tim để phân biệt tốt xấu.

“Raphael, người ở đây giúp ta chăm sóc cho tinh linh này, chúng ta ra ngoài làm chút chuyện” Diệp Vân chỉ vào Karina nói với Raphael.

“A? Tinh linh.” Raphael nhú mày. Thân làm ác ma hắn rất là ghét tinh linh, bởi vì linh hồn của tinh linh vô cùng thuần khiết. Thế nhưng nếu Diệp Vân đã lên tiếng hắn đương nhiên cũng gật đầu đồng ý, “Biết, ta sẽ bảo vệ nàng, các người đi đi”.

Karina hồi phục lại tinh thần, nhìn vết thương trên người Raphael, do dự nói: “Ta, ta có thể trị vết thương cho hắn”.

“Người có thể?” Diệp Vân nghi hoặc.

“Chỉ cần tháo chiếc vòng trên cổ ta xuống” Karina chỉ chỉ chiếc vòng trên cổ mình.

Diệp Vân nghĩ cũng không có gì, ngồi xuống trước mặt tinh linh, vươn bàn tay ra giúp tinh linh tháo chiếc vòng kia xuống. Cái vòng có ẩn chứa ma pháp đơn giản, Diệp Vân cởi ra rất dễ dàng. Lúc lấy xuống lại không cẩn thận đụng phải lỗ tai dài của Karina Karina lập tức đỏ mặt.

“Xin lỗi, xin lỗi, ta không phải cố ý”. Diệp Vân vội vàng xin lỗi.

Karina ghen đỏ mặt nhẹ nhàng lắc đầu, đi tới trước mặt Raphael, trong miệng lẩm nhẩm những chú ngữ phức tạp, trong tay Karina chậm rãi tích tụ những ánh sáng trắng, đưa luồng ánh sáng đó tới gần vết thương của Raphael, miệng vết thương của Raphael dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn ngơ ngẩn, trị liệu ma pháp? ! Hơn nữa còn công hiệu như vậy. Đây là ma pháp đặc hữu của Tinh Lin Tộc?

Diệp Vân ánh mắt nóng bỏng lên, muốn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nữ thần?

“Đừng quá để ý, đây không phải lỗi của ngươi.” Không biết từ lúc nào, Lạc Tâm Hồn đã lặng lẽ đi tới bên cạnh Diệp Vân sử dụng thần thức nói.

Diệp Vân trầm mặc, bỗng nhiên cười khổ: “Ngươi có cảm thấy ta ti bi không? Vô si không?”

Lạc Tâm Hồn ngẩn ra, sau đó nở nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu: “Như vậy mới thực sự là một con người. Khi còn ở phương Đông, ngươi không cảm thấy bọn ngươi tự xưng là danh môn chính phái kỳ thực đều cực kỳ dối trá sao?”

Diệp Vân trừng Lạc Tâm Hồn: “Có sao?”

“Không có sao?” Lạc Tâm Hồn cũng trừng lại.

Diệp Vân im lặng không nói.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, ngươi định khi nào đưa các tinh linh trở về?” Lạc Tâm Hồn nhìn sắc trời đã sáng hân hoi.

“Ngày hôm nay cứ nghỉ ngơi đã, buổi tối chúng ta sẽ ra khỏi thành. Trường học thì mặc kệ đi.” Diệp Vân ngáp một cái, bận rộn một đêm, hiện tại nàng cũng hơi mệt.

Lạc Tâm Hồn gật đầu đồng ý.

Trở về phòng, Diệp Vân nằm nhìn trần nhà mà ngẩn người.

“Chủ nhân, mặc dù ta không thích tiểu tử Lạc Tâm Hồn kia, nhưng ta nghĩ lần này hắn nói đúng, đó vốn không phải lỗi của người”. Bạch Hổ nằm trên ngực Diệp Vân an ủi, “Tinh linh kia bởi cảm động khi người cứu nàng ta nên mới dùng linh hồn thủ hộ với người. Người cũng đừng vợ sai lầm vào mình. Hơn nữa chính nàng cũng không muốn trở về Nguyệt Chi Sâm mà”.

Diệp Vân lộ ra nụ cười phức tạp, vươn tay sờ sờ đầu Bạch Hổ đến khi nó xoay người ngủ.

Lúc này, túi linh thú Diệp Vân đặt bên gối bỗng nhiên có động tĩnh.

“Mẹ!” Giọng nói non nớt của Oa Oa vang lên.

Diệp Vân ngơ ngẩn, lúc này mới nhớ ra Oa Oa vẫn còn ở trong túi linh thú, gần đây Oa Oa ăn xong rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, cũng không cần uống nước. Bởi vậy Diệp Vân đã để rất nhiều thức ăn trong túi linh thú cho Oa Oa. Oa oa gần đây đều rất im lặng, hiện tại lại lên tiếng, Diệp Vân vội vàng cho nó ra ngoài. Oa Oa vừa ra liền bay ngay đến, hôn bẹp lên mặt nàng.

“Mẹ, thơm quá!” Oa oa hưng phấn nhìn Diệp Vân.

Bạch Hổ trừng mắt nói thầm: “Ta biết mà, Oa Oa nhất định là nam hài!”

“Thơm?” Diệp Vân nghi hoặc, mình không hề khác mọi ngày nha. Khác biệt duy nhất... chẳng lẽ là linh hồn thủ hộ của Susan? Oa Oa cảm ứng được?

Nhìn oa oa hưng phấn bay tới bay lui xung quanh mình, Diệp Vân nghi hoặc. Rốt cuộc thì Oa Oa là sự tồn tại như thế nào?

Oa Oa náo loạn chán chê lại trở về túi linh thú ngủ, Bạch Hồ cũng ghé vào bên cạnh Diệp Vân ngủ say. Chỉ có Diệp Vân trong lòng có chút nặng nề không thể đi vào giấc ngủ.

Buổi tối, Đông Phương Cần làm ra một chiếc xe ngựa lớn cho Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn và tinh linh ngồi, nhưng Diệp Vân cười nhẹ: “Không cần, chúng ta ngự kiếm phi hành một tối là có thể đến Nguyệt Chi Sâm”.

Đông Phương Cần cười chính mình lại hồ đồ quên mất Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn có thể ngự kiếm phi hành. Hắn và Raphael quyết định không đi bởi tinh linh thuần khiết không chào đón huyết tộc cùng ác ma.

Raphael tựa vào cánh cửa nói: “Ta không đi, hiện tại bên ngoài quá nhiều thiên sứ, ta còn chưa muốn chết”.

“Đi đường cẩn thận, trở về sớm một chút”. Đông Phương Cần lại trịnh trọng dặn dò Diệp Vân.

Diệp Vân gật đầu, giẫm lên thân kiếm, bảo Karina cũng đứng lên theo. Karina kinh ngạc nhìn trường kiếm rời khỏi mặt đất, đây là ma pháp gì vậy?!!

“Lên đây đi, rất nhanh là có thể trở về nhà của các ngươi”. Diệp Vân cười nhẹ, “Julia, cô đứng cùng Lạc Tâm Hồn”.

Hai tinh linh cẩn thận đứng lên trên.

Diệp Vân nói: “Ôm chặt chúng ta”.

Hai tinh linh do dự, cuối cùng vẫn vươn tay ôm chặt thắt lưng Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

Trong chớp mắt, hai người ngự kiếm phóng lên cao, biến mất trong màn đêm. Tiếng gió vù vù vang lên bên tai Karina và Julia, hai tinh linh chậm rãi mở mắt, mờ mờ trông thấy Nhã Tư thành lùi về phía sau ngày càng xa.

Thật nhanh! Hai tinh linh đã hiểu vì sao Diệp Vân muốn các nàng ôm chặt. Tốc độ nhanh như vậy, nếu không ôm chặt nhất định sẽ ngã xuống.

Thế nhưng, rốt cuộc đây là ma pháp gì? Lại có thể phi hành nhanh mà ổn định như vậy.

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn khiến hai tinh linh rung động còn hơn nữa mà không phải chỉ chừng này!

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn vừa rời đi, Raphael tựa ở cạnh cửa nhú mày nhìn Đông Phương Cần, ánh mắt đáng khinh kia khiến Phương Cần nổi cả da gà.

“Gi vậy?” Đông Phương Cần nhú mày hỏi.

“Nhìn không ra ngươi còn có sở thích đó nha”. Raphael cười thâm trầm.

“Cái gì? Sở thích?” Đông Phương Cần nghi hoặc nhìn Raphael.

“Thì ra ngươi thích đàn ông. Tâm tư của ngươi với Diệp Vân ngay cả người mù đều có thể nhận ra”. Raphael cười hắc hắc, nhích nhích lại gần Đông Phương Cần, nháy mắt, “Có điều, ngươi yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không vì vậy mà kì thị ngươi. Thứ đồ chơi gọi là tình yêu này, vốn chẳng thể phân biệt giới tính”.

“Biên đi!” Đông Phương Cần nghe xong mới hiểu được hắn có ý gì. Thì ra tên ác ma ngu ngốc này hiểu nhầm mình thích đàn ông!

“Tên ngu ngốc nhà ngươi, chưa thấy qua tên ác ma nào ngu ngốc như ngươi vậy. Ngươi mới thích đàn ông, cả nhà ngươi đều thích đàn ông!!!” Đông Phương Cần xả ra một hơi liền đẩy Raphael đang đứng trước cửa ra nổi giận đùng đùng vào phòng.

Raphael ngậy ngốc gãi gãi đầu. Tên này bị sao vậy? Rõ ràng là hắn có tình ý với Diệp Vân, lại còn nổi giận như thế. Raphael hí mắt nhìn màn đêm, suy nghĩ về lời nói của Đông Phương Cần. . . Ngươi mới thích đàn ông, cả nhà ngươi đều thích đàn ông. Ý của hắn là hắn không thích đàn ông, nhưng Diệp Vân lại là đàn ông mà!

Chẳng lẽ! Chẳng lẽ?! Trong đầu hắn lóe lên một tia sáng. Chẳng lẽ Diệp Vân là nữ nhân!

Không đúng! Raphael sờ cằm, nhìn thế nào thì Diệp Vân cũng là nam nhân nha. Raphael xoay người vào phòng, thấy Đông Phương Cần đang ngồi uống trà liền trực tiếp mở miệng hỏi: “Diệp Vân là nữ nhân?”

“Phốc” một tiếng, Đông Phương Cần phun ngụm trà vừa uống ra. Trong mắt hiện lên tia kinh ngạc rồi lại khôi phục bình thường, danh chính ngôn thuận nói, “Tên ác ma ngu ngốc nhà ngươi, trong đầu ngươi nghĩ cái gì thế hả? Vấn đề ngu xuẩn như vậy ngươi cũng hỏi được, mắt ngươi dùng để làm gì hả, con mắt nào của ngươi nhìn thấy hắn là nữ nhân?!” Đông Phương Cần cũng không muốn lại tạo thêm cho mình một tình địch.

Raphael khẽ nhú mày, không nói gì, nhưng vẫn nghi hoặc xoay người đi ra ngoài.

“Đi đâu?” Đông Phương Cần hỏi khẩn trương hỏi.

“Ta trở lại ma giới mấy ngày, sau khi sóng yên biển lặng lại ra”. Raphael lười biếng nói, mở ra đôi cánh đen bay lên, biến mất trong màn đêm.

~~~~~

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn ngự kiếm phi hành trên không trung, Diệp Vân dùng thần thức hỏi mọi người: “Nguyệt Chi Sâm ở đâu?”

“Ở cực Tây, cứ đi thẳng về phía Tây là được”. Lạc Tâm Hồn nói.

Hai tinh linh gật đầu. Các nàng rất muốn hỏi bọn hắn rốt cuộc là ma pháp gì có thể phi hành nhanh như vậy, nhưng vừa hé miệng ra gió liền thổi mạnh vào miệng, hai nàng sáng suốt lựa chọn không nói nữa. Các nàng cũng không thể dùng thần thức giao lưu như Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn cứ bay thẳng về phương Tây ước chừng bốn giờ thì hai tinh linh kích động ôm chặt thắt lưng hai người.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn giảm tốc độ.

“Tới ?” Diệp Vân nghi ngờ hỏi.

Karina liếc mắt gật đầu: “Đúng vậy, Nguyệt Chi Sâm ở phía dưới, chúng ta có thể cảm nhận được”.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn trao đổi ánh mắt, bay xuống phía dưới.

Đáp xuống, xung quanh là một khu rừng rậm rạp, nhìn không ra nơi này có gì khác biệt.

Karina buông tay khỏi thắt lưng Diệp Vân từ từ đi về phía trước giờ hai tay trong không khí, tựa như trong không khí có vật gì đó.

Một chuỗi chú ngữ phức tạp dài dòng phát ra từ miệng Karina. Không khí trước mắt dao động, Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn chăm chú nhìn, trước mắt xuất hiện một kết giới trong suốt. Karina hạ tay xuống, kết giới chậm rãi mở ra, lộ ra một con đường nhỏ.

“Mời vào”. Karina nhẹ giọng nói rồi dẫn đầu đi vào trong kết giới, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn đi theo phía sau, Julia đi cuối cùng. Mọi người vừa đi vào, kết giới chậm rãi đóng kín lại.

Xung quanh vẫn mờ mờ tối, nhưng thị lực của Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn hơn hẳn người thường, có thể nhìn rõ trong đêm tối, chỉ nhìn thấy một mảng hoa cỏ kỳ dị, các cánh hoa đều khép kín tựa như đang ngủ.

Karina đi ở phía trước dẫn đường nói: “Người tộc ta sinh sống ở đây đã mấy ngàn năm, kết giới này cũng đã bảo hộ chúng ta một khoảng thời gian dài, nếu không phải ta tùy hứng, Susan...”

“Công chúa, người đừng đau thương”. Julia cũng có chút ghen ngào.

Sắc mặt Diệp Vân phức tạp, trong lòng ngũ vị tạp trần.

“Susan muốn các cô bình an trở về, bây giờ các cô đã bình an trở về, coi như là đã hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của nàng rồi”. Lạc Tâm Hồn đứng phía sau mở miệng.

Diệp Vân trong lòng khẽ động, quay đầu nhìn Lạc Tâm Hồn bên cạnh, đương nhiên hiểu hắn nói lời này là để an ủi mình.

Karina trầm mặc, tăng nhanh tốc độ đi về phía trước.

Đi thêm một đoạn, Diệp Vân nhíu mày, dừng bước, Lạc Tâm Hồn cũng dừng lại.

Chớp mắt, xung quanh đèn đuốc sáng trưng, những tiếng xột xoạt không ngừng vang lên, trong bụi cỏ, trên cây đều có rất nhiều tinh linh nhảy ra. Nam tinh linh tuấn mỹ, nữ tinh linh mỹ lệ, đều trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, cung tên trong tay nhắm thẳng vào nhóm người Diệp Vân.

“Là ta. Karina”. Karina trầm giọng nói, “Hai vị nhân loại này là bằng hữu của ta, là bọn họ đưa chúng ta về”.

Các tinh linh xung quanh nhìn nhau, chợt bộc phát một trận hoan hô, không ít tinh linh đều chạy qua đây.

“Công chúa! Thật sự là công chúa rồi!”

“Ha ha, công chúa, chúng tôi đều rất lo lắng cho người”.

“Công chúa, chúng tôi vốn định tập hợp mọi người đi tìm kiếm người, nhưng nữ vương lại không đồng ý”.

“Công chúa, người trở về được là tốt rồi”.

Các tinh linh đều reo hò vui sướng, nhưng Karina và Julia đều không cười.

Một tinh linh mọc ra một khối ma pháp thạch truyền tin, nói: “Mau bẩm báo nữ vương, công chúa đã trở lại.”

“Công chúa, chúng ta về thôi.” Nữ tinh linh thị vệ trưởng một thân áo giáp, tư thế oai hùng mở miệng, nàng thân thiếu nói với Karina: “Nữ vương nhìn thấy người nhất định sẽ vô cùng vui mừng”.

“Ừ” Karina gật gật đầu.

“Hai vị nhân loại, mời đi theo chúng tôi. Hai người cứu được công chúa của chúng tôi, nữ vương nhất định sẽ cảm tạ các vị”. Thị vệ trưởng nói.

Diệp Vân gật đầu, cùng Lạc Tâm Hồn đi theo phía sau các tinh linh.

Đoạn đường này các tinh linh giờ cao cây đuốc chiếu sáng, nhưng càng đi sâu vào trong bầu trời dần dần sáng lên họ liền tắt đuốc đi. Trước mắt là một vùng trống trải, ở trung tâm là một cây đại thụ cao chọc trời, ngẩng đầu không nhìn thấy ngọn cây. Xung quanh đại thụ là một hồ nước phát ra ánh sáng màu bạc, xa xa một thác nước ầm ầm đổ đổ xuống. Trên cành đại thụ có vô số căn phòng, gần đủ mọi khoảng thạch phát sáng.

“Hai vị, mời đi bên này.” Thị vệ trưởng làm ra tư thế mời, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn nhìn theo tay nàng liền thấy dưới gốc cây có một cánh cửa mở ra một con đường thật lớn bước vào mới biết, hóa ra cái cây này là một cung điện.

Một tấm thảm đỏ trải từ trước của điện lên thẳng đại điện cao nhất. Trong đại điện cũng gần đủ mọi loại không thạch phát sáng.

Trên cao, một người phụ nữ co gương mặt cực kỳ tương tự Karina ngồi đó, uy nghiêm nhìn mọi người phía dưới. vương miện sáng chói trên đầu bà biểu hiện ra thân phận của bà – Nữ vương Tinh linh tộc.

Diệp Vân giật mình nhìn nữ vương, bà ấy giống như Karina, gương mặt rất trẻ, lại nhìn xung quanh, các tinh linh đều có gương mặt trẻ trung xinh đẹp. Chẳng lẽ Tinh linh tộc không bao giờ già yếu sao?

“Mẫu thân”. Karina thấp thỏm gọi.

“Karina, Susan đâu?” Nữ vương không trả lời Karina mà lạnh lùng hỏi. Khi Diệp Vân vừa tiến vào bà vô cùng kinh ngạc. Linh hồn thủ hộ! Ma pháp hiển dâng toàn bộ linh hồn để bảo vệ của Tinh linh tộc lại xuất hiện trên một nhân loại. Karina và Julia đều ở đây, như vậy người sử dụng linh hồn thủ hộ chỉ có thể là Susan.

Karina cúi đầu, cắn môi không nói.

“Con thân là công chúa lại tùy hứng làm vậy! Khiến ta mất đi một nữ quan tốt”. Nữ vương lạnh lùng nói, “Con nói xem ta nên trừng phạt con như thế nào?”

“Nữ vương, là lỗi của tôi, không liên quan đến công chúa.” Julia thấy không khí khẩn trương liền vội vàng quỳ xuống xin tha, “Xin nữ vương đừng làm khó công chúa, người cứ trừng phạt tôi”.

“Ngươi câm miệng!” Nữ vương giận dữ, “Ngươi cho rằng ngươi sẽ không bị phạt? Thân là thị nữ thân cận bên cạnh công chúa lại xúi giục công chúa ra khỏi Nguyệt Chi Sâm. Nếu không phải các ngươi may mắn, thì cũng cùng một kết cục như Susan không thể trở về rồi!”

Julia quỳ trên đất, vẻ mặt thống khổ không thể nói gì nữa.

Nữ vương tức giận đứng lên, nhìn về mặt thấp thỏm của Karina, lạnh lùng nói: “Lần này các ngươi may mắn được hai vị nhân loại cứu giúp, nếu bọn họ không cứu các ngươi, kết quả của các ngươi sẽ là gì đây? Há?”

Julia cùng Karina không dám thở mạnh. Trong đại điện, các tinh linh khác cũng không dám hé răng, nín thở nghe nữ vương mắng.

“Karina, thân là công chúa lại phạm lỗi như vậy, ta phạt con tới vách núi Điện Bích một nghìn năm”. Nữ vương nói rất lạnh, thế nhưng Diệp Vân vẫn thấy được sâu trong đáy mắt bà tràn ngập không đành lòng.

“Dạ. Mẫu thân”. Karina hành lễ, thân nhiên tiếp nhận hình phạt. Tất cả các tinh linh trong đại điện biến sắc. Một ngàn năm, công chúa một mình ở nơi đó một ngàn năm, hình phạt này hình như quá nghiêm khắc?

“Nữ vương!” Julia ngẩng đầu buồn bã lên tiếng.

“Còn ngươi thân là thị nữ thân cận của công chúa, tội lần này cũng không thể miễn. Ngươi cũng cùng công chúa điện bích một ngàn năm”. Nữ vương nghiêm khắc nói.

Nhưng trong đại điện, các tinh linh và cả Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đều hiểu được nữ vương vẫn mềm lòng, chỉ ít hai tinh linh vẫn có bạn, không quá mức tịch mịch. Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Chấp hành hình phạt ngay lập tức, mang bọn họ đi”. Nữ vương ngồi xuống, xoa xoa huyết thái dương, phát tay để tinh linh khác mang hai người Karina đi xuống.

“Mẫu thân, xin người cho phép con tùy hứng một lần nữa”. Karina đột ngột đứng lên nói.

“Nói”. Nữ vương chỉ phun ra một chữ

“Hai vị nhân loại này là ân nhân của con. Mà Susan sử dụng linh hồn thù hận cũng không phải do bọn họ ép buộc. Xin người đừng làm khó dễ bọn họ”. Karina kiên nghị nói.

Nữ vương nao nao, sau đó trong mắt hiện lên vui mừng: “Ta biết. Các người đi đi!” Linh hồn thù hận của Tinh linh tộc làm sao có thể thi triển ra nếu bản thân không tự nguyện chứ.

Karina cùng Julia liếc nhìn Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn rồi đi cùng tinh linh thủ vệ. Nữ vương nhìn theo bóng lưng Karina, im lặng thật lâu.

“Tên của các người?” Thu hồi ánh mắt, nữ vương thân nhiên hỏi.

“Diệp Vân”.

“Lạc Tâm Hồn”.

“Đầu tiên, ta chân thành cảm tạ hai vị đã cứu nữ nhi cùng thần dân của ta”. Nữ vương đứng dậy, trịnh trọng nói.

“Đừng khách khí”.

“Có thể cho ta biết toàn bộ chuyện đã xảy ra không?” Nữ vương ngồi xuống, trên khuôn mặt mỹ lệ có chút mỏi mệt.

Diệp Vân kể lại mọi việc từ đầu chí cuối, khi nói đến việc Susan bị vũ nhục, các tinh linh đều siết chặt nắm tay, nghe thấy Diệp Vân đã thiếu chết người nọ mới thở phào. Cuối cùng nghe được Susan hiến dâng linh hồn tạo thành ba đạo lá chắn cho Diệp Vân, các tinh linh đều trầm mặc.

“Ta biết”. Nữ vương cười cười buồn bã, “Như vậy, hiện tại ta hỏi người, người muốn thù lao gì?”

Diệp Vân cười cười phức tạp, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Người không cần khách khí. Susan là cam tâm tình nguyện hiến dâng linh hồn cho người, chúng ta sẽ vĩnh viễn nhớ đến tấm lòng kiên trinh của nàng, cũng mong người hãy bảo vệ tốt tính mạng của mình”. Nữ vương mỉm cười, “Người đã cứu con gái ta, ta đương nhiên muốn cảm tạ người”

“Không cần, nữ vương”. Diệp Vân mỉm cười cự tuyệt, “Tâm hồn xinh đẹp của Susan đã là hồi báo tuyệt vời nhất dành cho ta. Ta sẽ vĩnh viễn nhớ tới nàng, vĩnh viễn nhớ tới Tinh linh tộc thuần khiết mỹ lệ. Nhưng ngài phạt công chúa diện bích ngàn năm, có phải là quá dài hay không?”

“Không dài, đây là một bài học cho đứa nhỏ bốc đồng đó”. Nữ vương thân nhiên nói.

“Thế nhưng ta cho rằng công chúa đã hiểu biết rất nhiều, cho dù không có diện bích một ngàn năm, cô ấy cũng đã trưởng thành hơn”. Diệp Vân trầm giọng nói.

Nữ vương giật mình, sau đó đứng dậy đi xuống, tới gần Diệp Vân.

“Người nói đúng, nhưng để nàng diện bích là trừng phạt thích đáng. Mong người đừng phụ sự trả giá của Susan dành cho người”. Nữ vương trầm giọng nói: “Cũng đừng từ chối tâm ý của ta. Ta có thể làm gì cho người? Người cần gì? Tài phú hay là ma pháp?”

Diệp Vân ngẩng đầu, thấy được vẻ mặt chân thành của nữ vương, nàng hơi trầm tư rồi nói: “Xin hỏi nữ vương, kể cả ma pháp của Tinh linh tộc người cũng có thể cho ta sao?”

Nữ vương cười rộ lên: “Đương nhiên, người là ân nhân của chúng ta, người cứu công chúa cũng như cứu cả tương lai của Tinh linh tộc. Nhưng ta có một điều kiện, người chỉ có thể chọn một ma pháp”.

Diệp Vân nghĩ nghĩ, nói: “Vậy ngài có thể dạy ta ma pháp chữa trị chứ?”

Nữ vương sững sốt, nhìn Diệp Vân không nói gì. Các tinh linh trong đại điện cũng ngưng, sau đó đều nhỏ giọng nghị luận.

Diệp Vân cười cười tự giễu: “Nữ vương, ta cũng không có ý gì, ngài cứ coi như ta chưa từng nói. Vốn là ta cũng không muốn gì cả”.

“Không, ta không có ý này!” Nữ vương hơi xấu hổ, vội vã giải thích. “Người sử dụng ma pháp này phải có linh hồn vô cùng thuần khiết thì mới có thể phát huy hiệu quả của ma pháp. Chúng ta chưa từng thấy qua nhân loại có thể sử dụng ma pháp này”. Rõ ràng lời này đã mắng toàn bộ nhân loại đều có linh hồn không thuần khiết! Điều vô cùng dơ bẩn. Chỉ có linh hồn thuần khiết của tinh linh tộc mới có thể sử dụng, linh hồn càng thuần khiết, hiệu quả của ma pháp càng rõ ràng.

Diệp Vân cười tự giễu: “Quả nhiên là ta không thể học.” Diệp Vân thầm nghĩ, linh hồn của mình có thể nói là vô cùng không thuần khiết, rất vô si. Lạc Tâm Hồn nhìn lên trên không nói, xem ra ma pháp này hai người đều không thể học.

“Để ta xem người có thể học hay không”. Nữ vương nghĩ nghĩ, vươn tay đặt trên trán Diệp Vân chậm rãi nhắm mắt lại kiểm tra linh hồn nàng.

Diệp Vân nghi hoặc nhíu mày, nữ vương này đang làm gì? Chẳng lẽ làm như vậy có thể kiểm tra linh hồn? Cao cấp như vậy sao?

Sau một khắc, nữ vương mở choàng mắt, khó mà tin được nhìn Diệp Vân

“Làm sao vậy?” Diệp Vân nghi hoặc.

Nữ vương hơi mở miệng, lại không thể nói nên lời.

Bà nhìn thấy, bà thấy rõ linh hồn của Diệp Vân!

Đó là linh hồn thuần khiết nhất, là linh hồn của thần!

Chuyện gì đang diễn ra?! Đây là một nam tử nhân loại! Vì sao lại có được linh hồn nữ thần thuần khiết chứ?

Thần?! Là thần!!! Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Phiền phức lớn sắp tới

Chuyện gì xảy ra? ! Người trước mắt này là nam tử nhân loại! Vì sao lại có linh hồn thuần khiết nhất của nữ thần.

Thần? ! ! Là thần! ! ! Rốt đây là chuyện gì xảy ra?

Diệp Vân nhìn về mặt kính hải của nữ vương, ngượng ngùng cười cười, giật giật khóe miệng, xem ra quả là mình vô sỉ quá đáng rồi, ngay cả vị nữ vương tinh linh thuần khiết này cũng bị dọa sợ.

“Các người ra ngoài đi”. Nữ vương ngẩng đầu nghiêm mặt cho các tinh linh đang đứng trong đại điện.

Các tinh linh nhận mệnh lui ra ngoài, đóng cửa lớn lại.

“Nữ vương?” Diệp Vân hồ nghi nhìn về mặt nghiêm túc của nữ vương, không rõ nữ vương làm vậy là sao. Chẳng lẽ bị linh hồn của mình dọa thành như vậy hay sao?

“Thần, đây là số kiếp mà ngài đã chọn sao?” Nữ vương ngơ ngẩn nhìn Diệp Vân rồi nói một câu khiến Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn khiếp sợ vô cùng. Bạch Hổ Thanh Long cũng hoa cả mắt. Đây là ý gì.

“Ngài mặc dù không phải thần linh của chúng ta, nhưng, linh hồn của ngài chính là linh hồn thuần khiết nhất của nữ thần!” Nữ vương về mặt cung kính.

“Cái gì?” Diệp Vân há to miệng.

“Thần, vì sao ngài lại chọn thân phận là nam tử để gặp người? Là có chuyện quan trọng gì muốn làm hay sao?” Nữ vương cung kính cúi đầu nói với Diệp Vân.

Diệp Vân đầu óc lúc này hỗn loạn vô cùng. Vị nữ vương tinh linh này nhìn thấu chân thân của nàng là một nữ tử, nhưng mà, bà ta nói mình là thần? Nói đùa cái gì vậy!

“Nữ vương, bà đang nói đùa sao?” Diệp Vân cố nặn ra một nụ cười, “Nhưng mà, nói đùa như vậy không vui chút nào”.

Nữ vương tinh linh nhẹ nhàng lắc đầu, trịnh trọng nhìn Diệp Vân “Ta không có nói đùa”.

Diệp Vân ngơ ngẩn, nàng đã hiểu, người trước mắt đây là nữ vương của Tinh Linh tộc, bà ấy cũng không rảnh mà đem chuyện này ra nói đùa với mình!

“Vì sao nói như vậy?” Diệp Vân sắc mặt có chút không tự nhiên lại nói, “Nữ vương người có chứng cứ gì sao?”

“Bản thân ta chính là chứng cứ, ta có thể nhìn thấu linh hồn của con người”. Nữ vương cúi đầu nghiêm túc nói, bỗng nhiên ánh mắt rơi vào tay Diệp Vân, trên mặt hiện lên một vui mừng, “Còn có một chứng cứ!”

“Cái gì?” Diệp Vân nghi hoặc, Bạch Hổ cùng Thanh Long càng nghi hoặc. Mà Lạc Tâm Hồn vẫn không hé răng nửa lời đứng bên cạnh, trên mặt không hề có chút cảm xúc, nhìn không ra hấn suy nghĩ gì.

“Này!” Nữ vương tinh linh chỉ vào bàn tay phải Diệp Vân nói, “Vật có hình dạng trắng non này là vũ khí của ngài đúng không? Ngài có thể khiến hấn

khôi phục nguyên hình nhìn một chút xem?”

Diệp Vân giờ tay phải mình lên, nhìn nhìn Nguyệt Luân trên mu bàn tay, vung tay lên trong không trung, khôi phục Nguyệt Luân thành nguyên trạng, Diệp Vân nắm trong tay.

“Quả nhiên! Quả nhiên!” Nữ vương tinh linh liên tục gật đầu, “Đây là thần khí, đây là bảo vật mà chỉ thần mới có!”

Diệp Vân ngạc nhiên, bình tĩnh nhìn Nguyệt Luân trên tay, chợt nhớ tới khoảng thời gian ở Kiếm Phần Mộ, tiếng gọi thân thiết của Nguyệt Luân.

“Chủ nhân, ta đã chờ đợi năm nghìn năm!”

“Năm nghìn năm!”

Mà ông lão Trương Tôn gia cũng đã nói: “Ngươi, đã tới”.

Tất cả là có chuyện gì xảy ra? Loáng thoáng, Diệp Vân có cảm giác như tất cả mọi chuyện như được xâu chuỗi lại với nhau, nhưng lại không rõ ràng rốt cuộc là cái gì xâu chuỗi với nhau.

Diệp Vân chợt nhắm nghiền hai mắt, trong đầu loạn cả lên. Sắc mặt dần dần tái nhợt.

“Diệp Vân!” Lúc này, Lạc Tâm Hồn quát khẽ một tiếng đem thần trí có chút hỗn loạn Diệp Vân kéo về thực tế. Diệp Vân thở hắt ra một hơi, ổn định lại thần trí của mình.

“Nữ vương, ta không biết lời của người là có ý gì?” Diệp Vân nhẹ nhàng nói, “Công chúa đã bình an trở về, chúng ta cũng nên cáo từ...”

Nữ vương tinh linh ngẩn người, sau một lúc trầm mặc, bỗng nhiên nhẹ nhàng giờ tay lên, một luồng sáng trắng bắn vào trong đầu Diệp Vân.

“Đây chính là ma pháp chữa trị đặc hữu của tộc Tinh Linh. Để gửi tới lời cảm tạ tối cao của ta, mong thần nhận lấy”. Nữ vương ưu nhã cúi người hành lễ.

Diệp Vân nhắm mắt lại, đọc những ma pháp mà vừa rồi nữ vương đã truyền vào trong đầu mình. Bí quyết. Quả nhiên rất ảo diệu. Nhưng may mắn thay, có thể hiểu.

“Còn một việc ta muốn nói cho ngài. Vạn vật tuần hoàn, khi ngài sử dụng ma pháp này cũng sẽ tiêu hao linh lực của bản thân ngài. Nếu như muốn tránh bị tiêu hao, ngài nhất định phải không ngừng lấy năng lượng từ vạn vật trong thiên nhiên, sau đó cất chứa chúng”. Nữ vương trầm giọng nhắc nhở.

“Cám ơn, nữ vương”. Diệp Vân gật gật đầu, “Vậy thì, chúng tôi cũng sẽ không ở lại nơi này quấy rầy các vị nữa”.

“Ngài có thể ở lại đây nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai có thể lên đường”. Nữ vương cung kính giữ lại.

“Không được, nhân lúc trời còn chưa sáng, chúng tôi nên trở về sớm. Đa tạ nữ vương truyền thụ khẩu quyết ma pháp”. Diệp Vân nói cảm ơn cáo từ.

“Ta tiễn ngài”. Nữ vương không cho Diệp Vân cự tuyệt, xoay người đi ra ngoài, đẩy phiến cửa lớn ra, Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đành phải đi theo phía sau.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của các tinh linh, nữ vương dẫn đường đi trước, mang theo Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đi về phía sát rìa Nguyệt Chi Sâm. Dọc theo đường đi, nữ vương giờ quyền trượng trong tay mình, nháy mắt thực vật xung quanh đều phát ra những tia sáng chói, chiếu sáng đường đi.

Tới bên cạnh, nữ vương mở kết giới ra giống như Karina lúc trước, tiễn Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn rời đi.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn ngự kiếm bay lên bầu trời đêm, về mặt Diệp Vân lại vẫn không dễ nhìn chút nào. Tốc độ phi hành rất chậm, đáng vẻ như không được yên lòng.

“Chủ nhân, người đang suy nghĩ lời nữ vương kia nói sao?” Bạch Hổ ngồi xổm trên bả vai Diệp Vân cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Diệp Vân dờ dẩn gật gật đầu.

“Có phải rất nghi hoặc hay không?” Lúc này, tiếng nói của Lạc Tâm Hồn chen vào.

Diệp Vân quay đầu lại, nhìn về mặt không chút biểu cảm của Lạc Tâm Hồn bên cạnh, dừng một chút, vẫn gật đầu.

“Vậy thì hãy đi tìm chân tướng”. Lạc Tâm Hồn nhìn Diệp Vân, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười mỉm mỉa hoặc lòng người, lại tựa như vô cùng vô tận, khiến lòng Diệp Vân bỗng trở nên cõi mở hơn.

Nghi ngờ, đúng vậy, làm sao mình có thể không nghi ngờ. Tìm kiếm chân tướng! Nguyệt Luân là thần khí, nói đã chờ mình năm nghìn năm. Nữ vương nói mình là thần, tất cả những chuyện này là sao? Chỉ cần tìm ra được chân tướng không phải là được rồi sao? Nếu Nguyệt Luân nói là sự thật, đã chờ đợi mình năm nghìn năm. Vậy thì năm nghìn năm trước mình là ai? Vì sao theo như ông tổ của Trương Tôn gia nói thì giống như là vốn dĩ mình thuộc về nơi này?

Tất cả đều là ẩn số. Nhưng mà, một khi giả khai toàn bộ, không phải là được sao.

Diệp Vân nhìn Lạc Tâm Hồn, chợt nở một nụ cười tuyệt luân: “Vây, người cùng ta đi tìm chân tướng?”

Theo cho tới cùng, Lạc Tâm Hồn mỉm cười.

Bạch Hổ gầm gừ nhe răng, trong lòng khó chịu: “Dựa vào! Tiểu tử này có suy nghĩ không an phận với chủ nhân”.

“Chủ nhân, ta cũng sẽ mãi mãi đi theo người. Bất kể là người tới đâu, ta cũng đều theo”. Bạch Hổ vội vàng cắt lời thề son sắt.

“Ta cũng sẽ, ta cũng sẽ”. Thanh Long lắc lắc đuôi vội vàng nói.

“Ta phi, người là muốn cùng đi với tào của chủ nhân nhà ta đi!” Bạch Hổ không cam lòng phi nhỏ một tiếng.

“Nói mò!” Thanh Long vội chính nghĩa phản bác, ngay cả thở cũng không kịp.

“Vây ta mau đi thôi, mau chóng học này nọ, rồi quay về phương Đông”. Lạc Tâm Hồn trầm giọng nói.

Diệp Vân mỉm cười gật đầu, vận công tăng nhanh tốc độ. Hai người bay nhanh về Nhã Tư Thành dưới ánh bình minh. Khi về tới căn nhà của Đông Phương Cẩn, liền thấy Raphael đang đứng ở cửa nhìn trời, giống như đang chờ bọn họ trở về vậy.

“Raphael, người đang là cái gì vậy? Làm thần giữ cửa à? Không sợ bị thiên sứ nhìn thấy sao?” Diệp Vân đáp xuống nhún mảy hung ác hỏi Raphael.

“Ta đây là đội các người về nha. Ha ha”. Vừa mở cửa vừa cười giả tạo, “Thần giữ cửa? Còn có loại thần này sao?”

“Thôi đi, người mà tốt bụng như vậy sao? Không phải người quay về Ma giới sao, tại sao lại tới đây?” Lúc này Đông Phương Cẩn cũng đã quay về, vừa đến nơi cũng không thềm mường tới Raphael.

“Tránh đầu sóng ngọn gió một chút là được rồi. Chẳng lẽ còn phải tránh cả đời?” Raphael nhún vai tùy ý nói.

“Được rồi, đồ ác ma đuôi dài nhà người, tránh ra, không thấy chủ nhân nhà ta đã mệt sắp chết sao?” Bạch Hổ hừ lạnh.

“Nói hay nhỉ, cứ như người không có đuôi ấy”. Raphael trừng mắt Bạch Hổ, từ khi thấy Bạch Hổ cùng Thanh Long có thể mở miệng nói chuyện, ban đầu Raphael còn kinh ngạc vô cùng, về sau ngẫm lại liền hiểu, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn lợi hại như vậy, thú đi theo bên cạnh bọn họ sao có thể yếu được? Có điều nhìn ngang nhìn dọc cũng không nhìn ra được cấp bậc của hai người, là ma pháp sư hay là kỳ sĩ đây? Hoàn toàn không có manh mối. Raphael phản bác Bạch Hổ nhưng cũng né người để mọi người vào.

Diệp Vân cất bước đi vào, những người khác đi vào theo, Raphael lại vẫn tựa vào cạnh cửa. Raphael bình tĩnh đem vật nắm trong tay nghiêng một góc độ, tức khắc hình ảnh lóe lên thay đổi liên tục.

Vật trong tay Raphael không phải thứ gì, mà là bảo vật của một quý tộc Ma giới, tên rất buồn nôn, gọi là gương thẩm mỹ. Điều thần kỳ nhất ở chiếc gương này không phải là tên của nó, mà là công hiệu của nó. Nó có thể chiếu rọi toàn bộ bản chất của sự vật, sau đó khắc vào gương không thể biến mất, cho đến tận khi có thể chiếu được một vật đẹp hơn thì mới có thể thay thế bản khắc phía trước. Raphael quay về Ma giới tối hôm trước chính là để trộm chiếc gương này. Tên quý tộc kia dùng chiếc gương này chiếu những vật xinh đẹp rồi đem trưng bày ở trong phòng khách. Đúng lúc hôm đó ác ma kia không ở đó, Raphael liền thuận lợi trộm được.

Mà nguyên nhân khiến Raphael sững sờ không phải gì khác, trong gương chiếu ra một cạnh khuôn mặt tuyệt mỹ của nữ nhân! Hơi hơi lạnh lùng, ánh mắt cao ngạo, lông mi cong dài, đôi môi hồng hào, chỉ chiếu rọi một nửa khuôn mặt càng lộ vẻ thần bí, càng lộ vẻ mỹ lệ động lòng người. Nhưng, người trong gương dường như những mỹ nữ mà hắn gặp trước đây hoàn toàn khác nhau. Tóc màu đen, mắt màu đen, ngũ quan tinh xảo. Diệp Vân rốt cuộc là người nào? Chưa từng nhiên đã thay thế hoàn toàn hình ảnh trước trong gương. Con người mà đen! Nhưng khi nhìn bằng mắt thường lại không phải là màu đen, vậy thì hẳn là dùng thuốc để thay đổi màu sắc con người.

Diệp Vân là nữ nhân! Nữ nhân hàng thật giá thật! Mà còn đẹp như vậy!

Raphael đột nhiên cảm thấy trái tim mình đập lạc mất một nhịp. “Đóng cửa lại!” Giọng nói không kiên nhẫn của Đông Phương Cẩn vang lên

Raphael bị tiếng nói của Đông Phương Cẩn gọi về hiện thức, vội vàng giấu chiếc gương trong tay đi, rất bình tĩnh xoay người lại đóng cửa

“Raphael, ma hạch cực phẩm biết tìm ở đâu không?” Diệp Vân ngồi xuống, nhìn Raphael còn đứng ở cửa hỏi.

“Cực phẩm!” Raphael chớp mắt, “Người xác định người muốn loại cực phẩm?”

Diệp Vân gật đầu.

“Ở nơi sâu nhất trong Hắc Phong cốc, hình như không có vài người đặt chân tới nơi đó”. Raphael vuốt cằm mình suy nghĩ, “Bởi vì ma hạch cực phẩm đều là ma thú cấp tám trở nên mới có. Chỉ có số ít pháp sư cấp tám hay cấp chín đi vào”.

“Vây là được rồi”. Diệp Vân có chút mệt mỏi ngáp một cái, gần đây nhiều chuyện đến nỗi ngựa không ngừng vó câu

“Ngươi muốn đi?” Raphael nhíu mày hỏi.

“Ừ”. Diệp Vân gật đầu.

“Ta đi cùng các ngươi”. Raphael lên tiếng nói.

“À”, Đông Phương Cần khinh bỉ nhìn Raphael, sao vậy, tên này đột nhiên không sợ chết muốn đi theo?

Raphael hắc hắc cười không nói gì.

“Ta không đi”. Đông Phương Cần ngập một cái, “Dù sao đám ma thú đó cũng không phải đối thủ của các ngươi. Ta đi nghỉ ngơi một chút. Các ngươi cũng nghỉ ngơi cho tốt rồi lại đi”. Đông Phương Cần nói xong liền chạy lên lầu.

Raphael đi tới ngồi xuống sô pha, bỗng nhiên nhìn Diệp Vân nói: “Các ngươi từ đâu tới đây?”

Sao lại đột nhiên nhớ ra mà hỏi vấn đề này? Diệp Vân thờ ơ tùy ý đáp lại một câu, “Một nơi rất xa rất xa”.

“Không thuộc về đại lục này?” Raphael bỗng nhiên nói tiếp.

Diệp Vân hơi híp mắt, vẫn không nói gì, Raphael vội vàng giải thích: “Bởi vì ta thấy ma pháp mà các ngươi sử dụng khác hoàn toàn với ở đây”.

Diệp Vân sau khi nghe xong gật gù: “Xem như là vậy đi”.

Vậy là rất xa. Raphael đột nhiên hứng thú, “Vậy đại lục kia của các ngươi có đáng về thế nào??

“Này, ngươi không thấy là chủ nhân ta vừa về sao? Chủ nhân ta sắp mất chết rồi, ngươi tránh sang một bên đi”. Bạch Hổ không khách khí vung móng vuốt cắt ngang lời Raphael nói.

Raphael ngượng ngùng sờ sờ mũi: “Cũng đúng, ngươi nghỉ ngơi trước. Khi nào rảnh thì nói cho ta một chút đi, ta cảm thấy rất hứng thú. Lúc nào đi Hắc Phong cốc?”

“Ừ. Ba ngày sau đi, chúng ta phải quay về trường học một chút”. Diệp Vân gật đầu, sau đó đứng dậy lên lầu chuẩn bị nghỉ ngơi. Lạc Tâm Hồn đi theo phía sau lên lầu.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Raphael, Raphael cẩn thận từng li từng tí lấy chiếc gương được giấu ra, bình tĩnh nhìn người trong gương. Đẹp quá, đây là một vẻ đẹp thần bí mà mình chưa thấy bao giờ. Nhìn thật lâu, Raphael mới cẩn thận từng li từng tí cất đi.

Không ai biết, Raphael trộm được chiếc gương chiếu ra chân thân của Diệp Vân, đã mang một phiền toái rất lớn tới cho Diệp Vân. Bởi vì hình ảnh trong gương này không bị bất kỳ vật nào có thể thay thế được, vĩnh viễn khắc lại khuôn mặt của Diệp Vân

Buổi tối, Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn trở về trường học. Đông Phương Cần theo thường lệ ra ngoài kiếm ăn.

Raphael cũng vỗ đôi cánh màu đen của mình nhập vào bóng đêm đi tìm kiếm con mồi.

Ra khỏi thành, Raphael bay về phía tây. Đang suy nghĩ liền thấy một bóng thiên thú cai cấp bỏ chạy, vừa thấy liền đuổi theo giết chết.

Raphael tâm tình thật tốt bay rất thấp, nhạy cảm nhìn chung quanh.

Bỗng nhiên, một cảm giác áp bức kinh khủng bao phủ toàn thân Raphael. Khiến Raphael hoảng sợ.

Hắn biết, có thứ gì đó khủng bố đang theo dõi mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Một màn khó tin

Raphael tâm tình vô cùng tốt nên bay rất thấp, thi thoảng lại quan sát xung quanh.

Bỗng nhiên, một cảm giác áp lực bao phủ toàn thân Raphael. Khiến Raphael cực kỳ hoảng sợ.

Hắn biết, có thứ gì đó rất kinh khủng đang theo dõi hắn!

“Raphael, người vội vội vàng vàng như thế là muốn đi đâu?” Một giọng nói trẻ con lại lạng như băng vang lên bên tai Raphael.

Raphael đứng lại, không nhúc nhích, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra sau lưng. Sau lưng có cảm giác như bị kim châm, một cảm giác nguy hiểm vô cùng bao phủ đến Raphael.

Là Morak tới! Chủ nhân của gương thẩm mỹ.

“Đại nhân Morak, buổi tối tốt lành”. Raphael máy móc xoay người lại cười chào hỏi một cậu bé tóc vàng mắt xanh xinh đẹp đang lơ lửng trong không trung. Thế nhưng từ người cậu bé đó toát ra một luồng khí mạnh mẽ mà nguy hiểm. Morak lại chỉ vì chiếc gương này mà lại cưỡng ép bản thân mình nhập vào thân xác của một đứa bé tại nhân gian.

Raphael, người nói ta nên trừng phạt người thế nào đây?” Morak lộ ra một nụ cười nguy hiểm mang theo chết chóc, lạnh lẽo mà kinh khủng như vậy.

“Gương thẩm mỹ ta xin trả lại cho ngài, ta còn có chút việc xin đi trước”. Raphael hắc hắc cười rộ lên, lấy gương ném tới sau đó liền xoay người bỏ chạy.

“Muốn chết!” Morak hừ lạnh một tiếng, từ trong người bỗng tỏa ra nhiều xúc tu màu đen, một chiếc xúc tua bắt được chiếc gương trong không trung, một xúc tua khác thì trói chặt lấy Raphael.

“Đại nhân Morak, hắc hắc”. Raphael quay đầu nhìn gương mặt tức giận của đứa nhỏ kia, cười nhập nhằng, “Tôi không ngờ ngài lại coi trọng một chiếc gương trang trí như vậy, lại còn đích thân hạ nhân gian”.

“Hừ!” Morak hừ lạnh một tiếng, “Chỉ trách số người không may, vốn dĩ ta cũng không quan tâm tới nó. Nhưng mấy ngày nữa là sinh nhật của em gái ta, nó đã đưa ra yêu cầu muốn dùng chiếc gương này để lưu giữ vĩnh viễn lại vẻ đẹp của mình”.

Raphael thở dài, vậy thì đúng là mình quá đen đủi rồi. Chuyện như vậy mà mình có thể gặp phải.

“Dám lên vào chỗ ta rồi trộm đồ của ta, người hãy đi chết đi”. Morak cười lạnh, liếc nhìn chiếc gương, khi thấy chiếc gương không bị tổn hại gì, mà xúc tua màu đen đang nhắm thẳng tới yết hầu của Raphael.

Bỗng tiếng xé gió sắc bén dừng lại, xúc tua kia chỉ cách yết hầu của Raphael một chút nữa thôi bỗng dừng lại, mà Morak thì đang nhìn chằm chằm hình ảnh trong gương.

“Suru” một tiếng, xúc tua màu đen trói Raphael như bánh chưng kéo sát lại trước mặt Morak.

Raphael đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của Raphael không khỏi có chút sợ hãi.

“Nữ nhân này, là ai?” Ánh mắt Morak bắn ra một thứ ánh sáng khó hiểu.

Raphael nuốt nuốt nước miếng, không nói gì.

“Ta hỏi người nữ nhân này là ai.!” Morak nhíu mày giọng nói tàn nhẫn hỏi, xúc tua cũng gia tăng sức mạnh, Raphael đau đến toát mồ hôi trên trán, nhưng lại không mở miệng nói chuyện.

“Tên khốn này, người cho rằng người không nói thì ta không tìm được sao?” Morak cười lạnh một tiếng, xúc tua cũng nói lòng ra, ném Raphael lên mặt đất. Ánh mắt chuyển về chiếc gương trong tay, trong mắt tràn ngập kinh diễm. Thật đẹp, người này không hề giống với những nữ nhân mà trước đây mình gặp. Những nữ nhân kia cũng rất đẹp, thậm chí còn có người đẹp hơn so với người ở trong gương này. Thế nhưng, nhưng nữ nhân trong gương này đem tới cho người ta một cảm giác hoàn toàn khác biệt. Đôi mắt màu đen, mái tóc màu đen, có một loại mị lực thần bí khôn kể khiến người ta không thể rời mắt được. Mặc dù chỉ là một bên mặt, lại khiến người nhìn tâm thần nhộn nhạo. Thảo nào một ác ma cấp thấp như Raphael lại mạo hiểm đến chỗ mình trộm gương.

“Chờ ta tìm được nàng, trước tiên ta sẽ hảo hảo chơi đùa với nàng, sau đó lại cho ác ma khác chơi đùa. Cuối cùng xé nàng ta thành từng mảnh từng mảnh”. Morak cười tàn độc mà lạnh lùng, nhìn sắc mặt Raphael dần dần biến trắng liền vui sướng cười ha ha, xoay người rời đi. Để lại một mình Raphael đứng một chỗ không động đậy.

Ánh trăng tròn treo trên cao, một cơn gió lạnh thổi qua, kéo ý thức của Raphael trở lại.

Raphael run rẩy lấy truyền âm phủ ở trong ngực ra, truyền ma lực vào, rất nhanh bên phía Diệp Vân có đáp lại.

“Raphael, làm sao vậy?” Giọng nói Diệp Vân truyền tới.

“Diệp, Diệp Vân, xin lỗi, người, người chạy mau đi. Hoặc là trốn đi. Ta, ta đã gây họa”. Raphael khản trương mà lo lắng nói.

“Làm sao vậy?” Diệp Vân nghi hoặc hỏi lại.

“Ta đã dùng một chiếc gương của Ma giới chúng ta có thể phản chiếu chân thân thật sự của người, dáng vẻ của người khắc ở trong gương, hiện tại tên quý tộc Morak kia đã tới cướp lại. Hắn thấy được dáng vẻ của người, hắn muốn...” Raphael không sao nói hết được lời nói tiếp theo.

Diệp Vân nhú mày nói: “thấy được chân thân của ta?”

“Đúng, ta thấy được, ngươi là nữ nhân”. Raphael khấn cấp nói, bỗng nhiên lại lặng, nhẹ nhàng nói một câu, “Ngươi, ngươi rất đẹp”.

“Cái gương đó ở trong tay quý tộc kia?” Diệp Vân nhú mày, “Ngươi không sao chứ?”

Raphael trong mắt nóng lên, thiếu chút nữa thì rơi lệ, lúc này Diệp Vân vẫn còn suy nghĩ cho an nguy của hắn!

“Ta không sao, nhưng, nhưng mà ngươi nhất định phải cẩn thận hắn sẽ tới tìm ngươi”. Raphael sốt ruột nói, “Hắn không giống như ác ma cấp thấp là ta, cũng khác những thiên sứ các ngươi đã giết ngày đó. Hắn là quý tộc, là cấp chín đấy!”

Diệp Vân cười nhạt nói: “Raphael, ta nhớ ngươi đã nói, quý tộc cùng vương không dễ dàng mà đến thế giới nhân loại được. Nếu bọn họ cứng rắn đến đây thì chỉ có cách bám vào nhân loại, hơn nữa sức mạnh cũng sẽ bị giảm nhiều!”

Raphael lại không hề thả lỏng chút nào, vẫn sốt ruột cùng lo lắng nói: “Nhưng cho dù là vậy cũng không giống, bọn họ ở cấp chín, ngươi biết không, giữ cấp tám và cấp chín có một sự chênh lệch rất lớn. Nhìn thì chỉ như kém một cấp, nhưng mà, lại như là một người ở dưới đất một người ở trên trời vậy! Chiếc gương kia là của hắn, hắn nói hắn sẽ tìm được ngươi. Ngươi mau trốn đi”.

“Raphael, ngươi có chán ghét tên quý tộc này không?” Diệp Vân bỗng chuyển đề tài hỏi.

“A”, Raphael sững sốt, không rõ Diệp Vân nói là có ý gì.

“Chủ nhân nhà ta hỏi ngươi có chán ghét tên quý tộc kia hay không? Người là bị đố kỵ hay là bị ngu thế, nghe không hiểu chủ nhân ta nói gì à?” Bạch Hổ ở một bên không kiên nhẫn lặp lại sau đó răn dạy.

“A, chán ghét, rất chán ghét”. Raphael liền vội gật đầu nói, có không ghét sao, vừa nãy thiếu chút nữa thì lấy đi tính mạng của mình rồi.

“Sợ là hắn đang ở một nơi bí mật gần đó theo dõi ngươi, quan sát hành động của ngươi, muốn từ ngươi tìm ra ta”. Diệp Vân nói có chút trêu chọc, “Ngươi đừng nhìn chung quanh, đừng nhúc nhích, cứ theo thói quen của ngươi, ngươi hay làm cái gì thì cứ làm cái đó”. Raphael giật mình, Diệp Vân nói vậy là có ý gì?

“Ban đầu ngươi muốn làm gì?” Diệp Vân hỏi.

“Săn giết thiên sứ. Đánh thắng được liền giết, đánh không lại thì bỏ chạy”. Raphael thành thật trả lời.

“Lần này ngươi không cần phải để ý, đánh thắng được hay không thắng được ngươi cứ giết tới. Ta đảm bảo ngươi sẽ bình an vô sự”. Diệp Vân mỉm cười nói.

“A, vì sao?” Raphael nghi hoặc.

“Tên quý tộc kia đang theo dõi ngươi, trước khi hắn thông qua ngươi để tìm được ta, nhất định sẽ không để cho ngươi chết”. Diệp Vân cười hèn mọn, “Ngươi nhân cơ hội này săn bắt thật nhiều thiên sứ. Có cu li miễn phí, không nên lãng phí nha”.

Raphael bừng tỉnh đại ngộ, hắc hắc cười rộ lên, nhưng trong lòng lại vẫn có chút lo lắng: “Hắn muốn thông qua ta để tìm được ngươi”.

“Khi nào ngươi đến Hắc Phong cốc tìm chúng ta dẫn theo hắn tới là được”. Diệp Vân trong giọng nói tràn ngập tự tin, “Đúng rồi, ngươi từng nói, trận pháp kia là ngươi lên học được, chẳng lẽ là...”.

“Đúng, chính là hắn, hắn tên là Morak”. Raphael vội tiếp lời.

“Vậy được rồi. Ba ngày sau ngươi dẫn hắn tới Hắc Phong cốc, chúng ta gặp nhau tại Hắc Phong cốc”. Diệp Vân nói xong liền cắt đứt liên lạc.

Raphael trong lòng nặng nề nắm chặt truyền âm phù, mãi một lúc mới động đậy, cẩn thận cất truyền âm phù đi, vỗ vỗ cánh bay về phía trước. Diệp Vân đoán không sai, tên Morak kia vẫn luôn theo sau Raphael. Khi Raphael bị thiên sứ mạnh hơn đánh bại, Morak lại rất tốt bụng cứu Raphael, tuy rằng vẫn không hề hiện thân.

Lúc này Raphael thấy vậy càng táy tọn hơn, trắng trợn săn bắt thiên sứ cấp cao hơn mình, trong một buổi tối liền lấy được ba trái tim thiên sứ!

“A”. Raphael đuổi người, ngáp một cái, nhìn nhìn bầu trời đang hừng sáng, lầm bầm, “Ngày kia sẽ đi tìm nàng, bây giờ trở về ngủ một giấc đã”.

~~~~~

Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn ở trường học thường không lên lớp, hiển nhiên đã bị viện trưởng Rayne biết.

Sáng sớm, Diệp Vân hai mắt còn mơ hồ buồn ngủ, viện trưởng Rayne đã tới gõ cửa. Gọi Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn đến phòng ký túc của Diệp Vân, bắt đầu dùng lời nói sâu xa dẫn dắt, “Mặc dù các ngươi thiên phú hơn người, nhưng cũng không thể vì vậy mà kiêu ngạo tự mãn, mà pháp cơ sở vô cùng quan trọng...”.

Chờ Rayne nói một thôi một hồi, nước miếng văng tứ tung, đến khi nhìn lại lại thấy Diệp Vân cùng Lạc Tâm hồn đang ngủ gà ngủ gật! !

Lần này viện trưởng Rayne là tức giận thức sự, lấy một tảng đá ma pháp ra nói một hơi không nghỉ, một lát sau viện trưởng Feilidun cũng hấp tấp chạy tới.

“Hai đứa trẻ này, thật là khiến cho người ta lo lắng, thiên phú thì cao như vậy, nhưng mà ...” Viện trưởng Rayne có chút đau lòng nhìn nhìn Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn, “Feilidun, mặc dù tôi rất không đành lòng, nhưng cũng chỉ đành gọi ông tôi dạy bọn chúng”.

Feilidun trên mặt hiện lên nụ cười đáng khinh, ngày đó trêu chọc học sinh, hai người này lại không bị hóa đá, thực sự là cực kỳ khó chịu, cực kỳ khó chịu. Lần này, trêu chọc trước rồi lại tính. Rayne thấy Feilidun lục lọi tìm thứ gì đó trong tay áo liền biết ông ấy muốn làm gì, vốn nghĩ lên tiếng khuyên can, nhưng nhìn thấy Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn còn ngủ gật, trong lòng lại bốc hỏa. Đáng đời, bị hóa đá cũng là đáng đời! Nên dạy cho hai đứa nhóc không nghe lời này một bài học.

Feilidun khuôn mặt rặng rờ lấy đồ ra, đến gần Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn, kéo chiếc túi trùm trên đầu con rắn kia xuống. Chớp mắt, đôi mắt rắn kia nhìn thẳng về phía hai người! Nhưng mà, Feilidun bỗng biến sắc, Rayne cũng há hốc miệng, ngây ngốc nhìn một màn trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Vị hoàng tử SM

Đằng kia, con rắn nhỏ mới lớn hai mắt nhìn về phía hai người bọn họ!

Nhưng mà, khuôn mặt Feilidun lại biến sắc, Rayne cũng há to miệng, ngây ngốc nhìn một màn trước mắt.

Diệp Vân mắt hơi mở, nhìn con rắn nhỏ trước mặt, hai mắt còn có chút mờ mịt.

Không có cảnh hóa đá như trong tưởng tượng của Rayne cùng Feilidun, con rắn kia đầu tự nhiên mềm oặt, trượt khỏi lòng bàn tay Feilidun. Đầu tiên ma lực bị mất hết, biến thành con rắn nhỏ bình thường, sau đó chết đi! Ma lực phản phệ! Lại là ma lực phản phệ!

Feilidun ngây ngốc nhìn Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn, Rayne cũng há to miệng nói không nên lời.

Ma lực phản phệ, là bởi vì con rắn nhỏ này đối diện với người có ma lực cách mình cực xa, nhìn đối phương chẳng những không thể đem đối phương hóa đá, ngược lại còn bị phản phệ mà chết!

“Viện trưởng, còn có việc gì sao?” Diệp Vân hàm hồ hỏi, “Thực là buồn ngủ, bây giờ mấy giờ rồi?”

“Bây... Bây giờ”. Rayne như nói như cắn cả vào lưỡi.

“Các em, các em...”. Feilidun nhìn nhìn xác con rắn nhỏ trên mặt đất lại nhìn Diệp Vân, lần đầu tiên trong đời nói lắp.

“Các em, học điều này từ ai?” Rayne cũng đã hồi phục tinh thần hỏi Diệp Vân, “Học ma pháp với ai?”

“Đến thư viện đọc sách”. Diệp Vân ngập dãi. “Trong thư viện đều có hết. Kiến thức về ma pháp căn bản đều kỹ càng tỉ mỉ, vì thế chúng tôi không đi học nữa”.

Rayne há to miệng lần thứ hai, Feilidun thì hai mắt tỏa sáng nhìn Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

“Em nói ma lực của các em sở dĩ mạnh như vậy, là bởi vì đến thư viện tự đọc sách sao?” Feilidun vội vàng hỏi.

Diệp Vân gật đầu, làm bộ làm tịch niệm chú ngữ, ngón tay toát ra một ngọn lửa, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai vị viện trưởng nói: “Còn rất lâu nữa giáo sư mới dạy tới phần này, chúng em cảm thấy đến lớp thật lãng phí thời gian, vì thế chúng em tự tôi luyện bản thân”.

“Quả thực, quả thực đến lớp chỉ lãng phí thời gian”. Feilidun sắc mặt có chút phẫn hồng, hưng phấn xoa xoa hai tay.

Rayne trừng mắt. Không đồng ý cách nói của Feilidun, hiển nhiên Feilidun hoàn toàn không có để ở trong lòng.

“Vậy hai vị viện trưởng còn có việc gì sao?” Diệp Vân giọng nói vô cùng rõ ràng là đang hạ lệnh trực khách.

Feilidun lại không hề để ý tới lời tiễn khách của Diệp Vân, mà là hiếu kỳ hỏi: “Các em tôi luyện bản thân thế nào?”

“Đi Hắc Phong cốc”. Diệp Vân nhàn nhạt trả lời.

Rayne hít mạnh một tiếng, Hắc Phong cốc là nơi kinh khủng như vậy, là nơi mà học sinh mới học ma pháp căn bản có thể đến được sao?

Còn chưa chờ Rayne phản đối, Feilidun lại cười híp mắt hỏi: "Hai em định lúc nào đi?"

"Ngày kia". Diệp Vân trả lời, sau đó bổ sung câu, "Không phải thầy muốn đi cùng chúng em chứ?"

"Đương nhiên không phải, đây là cơ hội tốt cho các em. Ta phê chuẩn cho các em được nghỉ ngày kia". Feilidun cười híp mắt nói. Rayne vừa nghe xong liền phản đối. Feilidun kéo vạt áo Rayne, ý bảo ông không cần nói. Sau đó lại cười híp mắt nói với Diệp Vân: "Các em hãy cẩn thận một chút".

"Dạ". Diệp Vân gật đầu.

Feilidun nhặt thi thể của con rắn nhỏ trên mặt đất, kéo Rayne ra ngoài rồi đóng cửa lại.

"Feilidun, ông kéo tôi làm gì, ông lại có thể đồng ý cho hai đứa nhỏ này đến nơi nguy hiểm đó sao! Bọn họ ưu tú như thế, nếu như xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?" Rayne vẻ mặt tức giận.

"Ông đúng là không biết động não. Ông không thấy ma lực của bọn họ đã mạnh đến như thế rồi sao. Nếu không trải qua thực chiến thì đề cao thế nào được?" Feilidun nhún mày răn dạy, "Bọn họ đi, chúng ta theo bảo vệ phía sau không phải là được rồi sao?"

Rayne trừng mắt nhìn, một đám đám vào bàn tay kia của mình, sau đó đột nhiên nói: "Đúng vậy! Sao ta lại không nghĩ tới điểm này chứ?"

"Có điều, Medusa đáng thương của ta". Feilidun nhìn thi thể con rắn nhỏ trong tay mình gào khóc, "Người chết thực là thảm~"

"Đáng đời ông, ai bảo thường xuyên đem thứ này đi trêu đùa học sinh mới, hiện tại cuối cùng có báo ứng". Rayne hừ lạnh nói.

"Ông không có lòng đồng cảm à, dù gì tôi với ông đều là viện trưởng!"

"Tôi đồng cảm với ai cũng không đồng cảm với ông".

"Ông già chết tiệt!"

"Còn ông là ông già không chết!"

Hai ngày rất nhanh trôi qua, chạng vạng, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn cùng nhau bước ra khỏi cửa lớn của học viện. Cả hai cùng nhau đi về phía cổng thành. Ra khỏi thành một đoạn đường, Diệp Vân nhún mày, Lạc Tâm Hồn cũng ngẩng đầu nhìn trời.

"Có người theo chúng ta". Diệp Vân dùng thần thức nói với Lạc Tâm Hồn.

"Là hai ông già kia". Lạc Tâm Hồn lạnh nhạt trả lời.

"Có thể dùng pháp thuật hệ khí để phi hành trên không không?" Diệp Vân hỏi. Dưới ánh mắt của hai lão già này lại ngự kiếm phi hành thì rất không sáng suốt.

"Được". Lạc Tâm Hồn gật đầu.

Hai người cứ như vậy không nhanh không chậm đi về phía trước, sắc trời dần dần tối xuống, xung quanh cũng không xuất hiện người qua lại nữa.

Diệp Vân sử dụng pháp thuật hệ phong chậm rãi bay lên không trung, Lạc Tâm Hồn cũng bay lên. Sau đó hai người bay về phía trước.

Xa xa phía sau, Feilidun tóm lấy cánh tay Rayne bên cạnh, hưng phấn nói: "Nhìn thấy chưa? A, ông đã nhìn thấy chưa? Hai người lại có thể sử dụng pháp thuật hệ khí để bay trên không! Thiên tài, thật là thiên tài!"

Rayne bị tóm thiếu chút nữa ngã tại chỗ, trong lòng đương nhiên cũng rất vui mừng. Bỗng nhiên Rayne biến sắc mặt nhún mày: "Chờ một chút! Pháp thuật này hình như không được ghi chép tại ba tầng đầu của thư viện!"

"Vậy sao?" Feilidun gãi gãi đầu, nghi ngờ hỏi.

"Nói nhảm, ta nhớ rất rõ ràng, đây là pháp thuật cao cấp, chỉ có ở tầng năm". Rayne một mực chắc chắn.

Feilidun cùng Rayne nhìn nhau, trên mặt là vừa mừng vừa sợ. Hai đứa trẻ này lên xuyên qua kết giới lên tận tầng năm đọc sách! Trời ạ, thực lực của bọn họ rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào. Khai giảng mới mấy ngày mà đã học được pháp thuật cao cấp như vậy. Trước khi khai giảng đã kiểm tra rất rõ ràng, bọn họ chỉ là thiên phú hơn người, cũng không biết ma pháp gì cả. "Đừng ngăn người nữa, mau đuổi theo ngay". Rayne bỏ tay Feilidun ra, vội vàng bay về phía trước, nhưng đằng trước đã không còn bóng dáng của Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

Ngay khi Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn dùng ngự không thuật bay cách một đoạn xa, đến nơi hai người kia không nhìn thấy liền ngự kiếm phi hành rồi đi. Ngự không thuật thực sự là bay quá chậm.

Hắc Phong cốc nhanh chóng xuất hiện trước mắt, tên như ý nghĩa, Hắc Phong cốc, gió lớn, mà bụi đất nơi này có màu đen, từng làn gió thổi qua cuốn

những đám bụi bay lên không trung biến thành gió màu đen. Bởi vậy mới đặt tên là Hắc Phong cốc .

Lạc Tâm Hồn đứng phía trước Diệp Vân, vô hình trung đã ngăn cản toàn bộ những cơn gió màu đen ấy.

Diệp Vân lấy truyền âm phù ra, rót công lực vào trong, rất nhanh vang lên giọng nói của Raphael: “Diệp Vân, ta lập tức tới ngay”.

Diệp Vân ừ một tiếng liền cắt đứt liên lạc, rất nhanh, trong bóng tối mờ mờ có một bóng đen đang cấp tốc bay tới đây.

“Raphael, vài ngày nay ngươi săn giết được mấy thiên sứ?”, Diệp Vân mỉm cười hỏi Raphael vừa đáp xuống trước mặt.

“Hắc hắc, sáu, trong đó có hai kẻ cấp bậc còn cao hơn ta”. Raphael hắc hắc cười đắc ý, bỗng nhiên sắc mặt lại đại biến: “Diệp Vân, Morak nhất định sẽ đuổi theo, làm sao bây giờ? Ngươi có đối sách sao?”

“Không cần sợ”. Diệp Vân mỉm cười “Hắn tới cũng đừng mong chạy thoát được”.

“A!?”. Raphael không hiểu nhìn khuôn mặt tự tin của Diệp Vân.

“Hắn theo ngươi ba ngày, sợ rằng cũng hết kiên trì được rồi”. Diệp Vân bỗng nhiên mỉm cười ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Raphael cứng đờ người, loại cảm giác áp bức khủng bố kia quả nhiên lại xuất hiện.

“Morak tới!” Raphael khẩn trương nhìn bầu trời đêm.

Trong trời đêm một bóng người chậm rãi xuất hiện, lần này không phải là cậu bé con nít, mà là một nam tử nhân loại tuyệt mỹ. Thân thể mà ác ma nhập vào đương nhiên muốn người có vẻ ngoài tuấn mỹ.

“Raphael, ha hả”. Morak trôi lơ lửng trên không trung lạnh lùng nhìn người phía dưới. Đôi mắt hơi híp lại, nhìn thấu chân thân của Diệp Vân.

“Ha hả, khó trách ngươi cần dùng đến chiếc gương này. Bề ngoài của nàng ta nhìn thế nào cũng là nam nhân”. Morak nhìn chằm chằm vào Diệp Vân, trong ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ. Đó là tham muốn trắng trợn.

“Ngươi, xuống”. Diệp Vân bỗng nhiên nở một nụ cười tuyệt luân, mũi hoặc lòng người, giờ ngón tay ngoắc ngoắc Morak.

Morak trong nháy mắt như chìm sâu vào nụ cười kia của Diệp Vân, không tự chủ mà nghe lời nàng bay xuống, đi tới bên người Diệp Vân.

“Ngươi tên là Morak?” Diệp Vân mỉm cười nhìn Morak.

Morak gật đầu, lúc này mới hồi thần lại, nhìn Diệp Vân nở nụ cười: “Không tồi, đẹp lại thông minh. Được rồi, tạm thời cho ngươi làm nữ nhân của ta.” Morak lộ ra một nụ cười tự cho là xinh đẹp nhất, “Có điều, ngươi còn cần phải cố gắng, đừng để cho ta cảm thấy chán ghét. Hầu hạ cho ta vui vẻ ta sẽ suy nghĩ giữ nàng lại. Nếu ta chán ghét, ta có thể đem nàng...” Morak ngả ngón nói, muốn đưa tay ra bóp lấy cằm của Diệp Vân.

“Sẽ thế nào?” Lạc Tâm Hồn mỉm cười, vươn tay ra cầm lấy bàn tay đang quấy rối của Morak nhân nhạ hỏi. Morak kinh hãi, sau đó một cơn đau thấu tâm từ tay truyền tới, không phải đau đớn của da thịt, đó là một loại đau đớn từ sâu trong linh hồn. Khi nhập linh hồn vào thân thể của nhân loại, Morak cũng có thể cảm thấy được đau đớn của da thịt. Thế nhưng, hiện tại lại rõ ràng cảm nhận được đau đớn trên cổ tay, không chỉ là da thịt đau đớn, mà ngay cả linh hồn cũng đau đớn... Morak kinh hãi ngẩng đầu nhìn nam tử tuyệt mỹ trước mặt, người trước mắt là người phương nào?

“Ngươi là ai?!” Morak cố gắng kéo cổ tay về, liền nghe thấy một tiếng răng rắc, xương cổ tay bị nát vụn. Lạc Tâm Hồn nhún mày, buông tay.

“Hừ!” Morak hừ lạnh một tiếng, một luồng sáng hiện lên, xương cổ tay tự động được chữa lành. Khi còn chưa tìm được thân thể tốt hơn để nhập hồn, Morak cũng không muốn khôi phục thân thể mà mình tương đối thích này bị làm hỏng. Nhưng mà Morak còn chưa kịp hồi thần lại, một sợi dây màu lam lấp lánh bò lên người hắn không một tiếng động, bắt chợt thắt chặt lại, khiến Morak bị trói chặt.

Lạc Tâm Hồn thấy liền hiểu, đây là thứ ngày đó Diệp Vân dùng để trói mình, là dây thừng được kết xuất từ linh khí của nàng.

“Ngươi cho là như vậy là có thể bắt được ta sao?” Morak lại không thêm để ý chút nào, cười lạnh, cũng muốn tránh thoát ra.

Thế nhưng, sau một khắc, Morak biến sắc. Dây thừng không hề thay đổi, vẫn cứ trói chặt hắn lại. Lại dùng lực, nhưng vẫn vô dụng.

Morak mắng chửi trong lòng: “Xem ra trước đành phải bỏ qua thân thể này, đoạt lấy thân thể của Raphael cũng không tệ”. Nghĩ đến chỗ này, Morak muốn tách linh hồn ra khỏi thân thể này để cướp lấy thân thể của Raphael. Nhưng mà, làm cho Morak kinh hãi chính là, hắn không có cách nào để tách linh hồn của mình ra được!

Diệp Vân vô cùng hưng phấn nhìn Morak hành động mà không nói gì.

Morak bất kể làm như thế nào cũng không thể thoát khỏi sợi dây trên người được, lúc này mới có chút bất an .

“A, không phải vừa rồi ngươi còn ồn ào muốn ta làm nữ nhân của ngươi sao?”, Diệp Vân mỉm cười tiến lên tóm chặt lấy cằm của Morak, “Hiện tại, quyền phát ngôn là của ta rồi”.

Morak sắc mặt trở nên tái nhợt, hẳn không thể nào tin vào một màn trước mắt, hẳn đường đường là một quý tộc mà lại bị một nhân loại trói chặt đến không thể nhúc nhích. Dây thừng trên người dường như chắc chắn không thể phá hỏng, làm thế nào cũng không thoát ra được. Bây giờ còn bị nữ nhân này nắm cầm. Giống như, giống như đang đùa giỡn hắn?

“Ngươi là ai?” Lúc này, Morak trong lòng lúc mới hơi hoảng sợ. Nhân loại bình thường sao có thể trói chặt mình được? Cho dù có là nhân loại có ma pháp cao cường, hay bởi vì mình cưỡng ép đến nhân gian mà sức mạnh suy yếu đi thì cũng không có khả năng trói được mình. Trừ phi một nhân loại đạt tới cấp thần! Nhưng mà, trên đại lục này cũng chỉ có vài người đạt tới cấp thần, hơn nữa tất cả đều sớm ẩn cư.

“Morak à, ác ma các ngươi đều thích những thứ xinh đẹp sao? Ngay cả thân thể nhập hồn cũng cố ý tìm một túi da xinh đẹp”. Diệp Vân không trả lời vấn đề của Morak mà nhìn thân thể nhân loại Morak nhập vào từ trên xuống dưới, thân thể thon dài, khuôn mặt tuấn mỹ, đúng là một mỹ nam tử.

Raphael cười hắc hắc, đáng khinh bước lên nhìn chằm chằm Morak.

“Raphael! Tên ác ma cấp thấp nhà ngươi, ngươi muốn làm cái gì?” Morak trong lòng bỗng hiện lên một cảm giác chẳng lành.

“Ngươi nói xem?” Raphael vừa nói vừa vung tay đánh một bạt tai. Đánh cho Morak hoa mắt chóng mặt, Raphael không khách khí lấy lại chiếc gương kia trên người Morak.

Morak lấy lại tinh thần, ánh mắt ác độc nhìn hắn, một lời cũng không nói. Hẳn hiểu rõ, lúc này mà nói chuyện thì chỉ chuốc khổ vào thân.

“Dạy hàng thần đại trận cho ta, ta sẽ tha cho ngươi”. Diệp Vân đi tới trước mặt Morak trầm giọng nói.

Morak sùng sốt, nhìn Diệp Vân, bỗng nhiên trên mặt lộ ra một nụ cười tà khí: “Muốn học? Vậy thả ta, hơn nữa còn phải làm nữ nhân của ta”.

Diệp Vân vẻ mặt không chút biểu cảm, một cước đạp vào mặt Morak, lạnh lùng nói: “Ta thấy là ngươi vẫn chưa hiểu được tình cảnh của ngươi hiện nay thì phải”.

Xung quanh nháy mắt yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vù vù vang lên.

Diệp Vân vẫn giữ chân trên khuôn mặt tuấn mỹ của Morak, mọi người im lặng.

Bạch Hồ ngẩng đầu, sao nó có cảm giác như có quạ đang bay qua đầu mình.

“Ngươi, đối với ta như vậy, ta phác (không) dạy cho ngươi trận họa (pháp) “. Mặt Morak bị Diệp Vân đạp lên khiến nói năng không rõ, cũng mất đi tính uy hiếp.

Diệp Vân thu chân mình lại, Morak còn chưa kịp hồi thần, liền bị Diệp Vân một cước đá vào chân, quỵ xuống.

Raphael nghiêng đầu mở to mắt nhìn một màn trước mắt, thật là mới lạ. Đơn giản vì thân là quý tộc, Morak chưa từng bị đối xử như vậy? Chưa từng bị ai một cước đá vào mặt, sau đó lại thảm hại quỳ trên mặt đất. Thông thường, những ác ma nữ xinh đẹp đều tự động hiến thân cho hắn. Bây giờ lại bị một nữ tử nhân loại đối đãi như vậy.

Diệp Vân khoe miệng lộ ra một nụ cười tà ác, vươn tay tìm tòi thứ gì đó trong túi trữ vật. Tất cả mọi người không rõ Diệp Vân đang làm gì.

Một lúc sau, Diệp Vân lấy ra một cây roi rắn chắc.

“Ngươi, ngươi làm gì?” Morak nhìn cây roi trong tay Diệp Vân rồi lại nhìn nụ cười tà ác kia của Diệp Vân, cuối cùng trong lòng cũng nổi lên một cảm giác bất an.

“Tất nhiên là để quất ngươi, còn có thể làm gì?” Diệp Vân trả lời rất đương nhiên, liếc mắt nhìn Morak đang ngây ngốc. “Ngươi dám! Nếu ngươi làm như vậy, ngươi cũng đừng hòng học được trận pháp A!” Morak chưa kịp nói hết lời, liền ngửa đầu kêu thảm một tiếng.

Diệp Vân vung roi lên quất trên người Morak. Hơn nữa không phải là sức mạnh bình thường, mỗi một roi đều ẩn chứa linh lực ở bên trong.

“A! Ngươi chính là nhân loại lại dám a!” Morak kêu gào, một câu đầy đủ cũng không phun ra được.

Raphael chớp chớp mắt, tra tấn Morak như vậy? Một quý tộc ác ma lại bị nhân loại tra tấn như vậy hẳn là lần đầu tiên đi? Thật đúng là có giá trị kỷ niệm.

Bạch Hồ cùng Thanh Long, bao gồm Lạc Tâm Hồn đều nghi hoặc, muốn tra tấn ác ma này hẳn là còn rất nhiều các, vì sao Diệp Vân lại muốn dùng roi quất?

Chậm rãi, mọi người đã hiểu tâm tư của Diệp Vân, tất cả đều hết chỗ nói rồi. Quá hèn mọn, thật xấu xa, quá vô sỉ!

Ác ma dâm loạn, mọi người đều biết. Nhưng đó là bình thường, tự nguyện ân ái.

Diệp Vân dùng roi quất vào những vị trí mẫn cảm trên thân thể của nhân loại mà Morak nhập vào. Từ ban đầu Morak kêu thảm thiết, chậm rãi tiếng kêu lại biến thành như hưởng thụ. Morak cảm thấy nơi nào đó vô cùng kích thích, càng lúc càng cảm thấy trong thân thể có một ngọn lửa thiêu đốt hừng

hùng, càng ngày càng lan rộng, những nơi trên thân thể bị Diệp Vân dùng roi quất cũng không nhin được mà run rẩy, loại run rẩy này tựa hồ có thể giảm bớt cảm giác thiêu đốt nóng cháy đang giày vò trong thân thể kia.

Người luôn mặt lạnh như Lạc Tâm Hồn lúc này cũng mở to hai mắt ngây ngốc nhìn một màn trước mắt. Bạch Hổ cùng Thanh Long lại như hóa đá tại chỗ.

Raphael thì nhiệt huyết sôi trào, lúc này Diệp Vân thoát nhìn, thoát nhìn giống như cái gì đó? A, đúng rồi, như là nữ vương! Là loại nữ vương cao nhất! Cả người tỏa ra ánh hào quang khiến người ta không thể chống lại, ánh sáng rạng rỡ chói mắt, khiến người ta mê muội.

“A, Mạnh tay chút, a!.. Morak lớn tiếng kêu, tiếng kêu dâm dăng được làn gió thổi trôi trong đêm tối.

Morak vừa hô ra những lời này, tất cả mọi người đều như hóa đá.

Diệp Vân cười lạnh, lại dừng tay.

“Không... Đừng có ngừng”. Morak thở hổn hển.

“Có dạy ta đại trận hàng thần không?” Diệp Vân xấu xa dẫm một chân lên mông Morak, lạnh giọng hỏi.

“Ta dạy”. Morak vội vàng trả lời. Kích thích, một cảm giác kích thích mà trước nay hắn chưa từng nếm qua. Chưa từng thử qua loại cảm giác kích thích thế này. Giống như được bay vào vũ trụ khôn cùng, cả linh hồn đều nhẹ nhàng.

Diệp Vân khoe miệng hiện lên nụ cười xấu xa, lại quất roi thật mạnh, quất khiến Morak gào khóc gọi loạn. Trong khi gào khóc lại chiếm được thỏa mãn thật lớn. Ngay khi Morak thỏa mãn nhắm mắt lại quý rập trên mặt đất bất động, không khí có chút thay đổi. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn vào bóng tối.

“Hai lão kia tới, Raphael ngơ ngác trốn trước đi. Là viện trưởng của Học Viện Quang Minh”. Diệp Vân hơi híp mắt nói.

“Được”. Raphael vừa nghe, gật đầu vỗ cánh bay đi, bỗng dừng lại nhìn Morak trên mặt đất nói, “Vậy hắn thì sao?”

“Nhân loại có thể bị nhìn ra là bị chiếm xác không?” Diệp Vân hỏi.

“Sẽ không. Bọn họ không có đạt tới cấp thần, nhìn không ra”. Raphael lắc đầu.

“Vậy đi, người đi trước đi”. Diệp Vân gật đầu, thu hồi roi, cũng thu hồi dây thừng bằng linh khí.

Hai bóng người từ chân trời bay nhanh tới, bất ngờ thấy cảnh tượng ngoài cửa cốc. Có Diệp Vân đang mỉm cười với bọn họ, còn có một người mặt lạnh tanh là Lạc Tâm Hồn.

“Viện trưởng, các ngài thật chậm”. Diệp Vân mỉm cười.

Hai ông lão cười ngại ngùng, ngượng ngùng cúi đầu, khi nhìn thấy nam tử nằm trên mặt đất quần áo tả tơi.

Nhất thời, hai ông đều trừng lớn mắt, kinh hô lên.

“Hoàng tử điện hạ! ! !”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Thanh Long nổi giận

Hai vị viện trưởng cười ngại ngùng, cúi đầu xuống lại thấy một nam tử quần áo tả tơi.

Phút chốc, cả hai người đều trừng lớn mắt hô lên.

“Hoàng tử điện hạ! ! !”

Đám Diệp Vân cũng kinh ngạc, cúi đầu nhìn nam tử bất động trên mặt đất, chính là thân thể mà Morak đang nhập vào kia? Thật đúng là khéo chọn.

“Hoàng tử điện hạ, sao người lại ở nơi này, còn bị thương nặng như thế?” Hai người cuống quýt đỡ Morak dậy vừa hết lòng hỏi han.

Morak vẫn mang theo vẻ mặt thỏa mãn chưa phục hồi.

“Hả, hẳn là hoàng tử điện hạ?” Diệp Vân kinh ngạc nói, “Vừa rồi hẳn lạc đường, ngã ở ven đường, chúng tôi đi tới đây thì gặp. Không biết vì sao lại bị thương thành như vậy”. Diệp Vân nói dối không chớp mắt.

Lạc Tâm Hồn, Bạch Hổ còn có Thanh Long đều ngẩng đầu nhìn trời, hết chỗ nói rồi.

“Hoàng tử điện hạ, ngài không sao chứ?” Rayne sốt ruột tìm thuốc trị thương trong nhẫn trữ vật.

Nhưng Morak lại không thèm hé răng nửa lời, vẫn còn đang say sưa trong kích thích.

“Hoàng tử điện hạ, viện trưởng của chúng tôi đang hỏi ngài đây”. Diệp Vân nói ra từng từ chữ rõ ràng.

“À!” Morak cũng hồi phục tinh thần, lập tức ngẩng đầu, nhìn nhìn về mặt lo lắng của hai ông già kia, lại nhìn nhìn ánh mắt cảnh cáo của Diệp Vân, vội ho nhẹ nói: “Ta không sao, không có việc gì, cũng may nhờ có vị ân nhân này”.

“Sao hoàng tử điện hạ lại bị thương thành thế này? Là thích khách sao?” Rayne nhíu mày nhìn vết thương trên người Morak, đây rõ ràng là vết thương do roi gây ra, là ai đã ra tay ác độc như thế? Lại dám tra tấn hoàng tử điện hạ, nếu là thích khách hẳn sẽ lấy mạng hoàng tử luôn, sao có thể tra tấn dã man như vậy được?

“Cái này không có gì”. Morak nhanh chóng khôi phục lại, rất phối hợp để cho hai ông già này bôi thuốc cho, ngẩng đầu nhìn Diệp Vân trầm giọng nói, “Ân nhân, ngài đã cứu tôi, tôi còn chưa biết tên của ngài”.

Bạch Hổ phì nhổ trong lòng, thật là xảo trá, nhân cơ hội này hỏi tên chủ tử.

“Hoàng tử điện hạ, tôi tên Diệp Vân”. Diệp Vân mỉm cười gật đầu.

“Diệp Vân, tên rất hay”. Morak nhìn Diệp Vân chăm chú, “Diệp Vân, muộn thế này mà các vị còn tới Hắc Phong cốc làm gì thế?”

“Săn giết ma thú, lấy ma hạch để làm nhẫn cất chứa ma lực”. Diệp Vân quay đầu lại, ánh mắt hơi nheo lại, cảnh cáo Morak không nên quá phận.

“Vậy sao, tôi có thể đi theo cùng mọi người chứ?” Morak nhìn Diệp Vân, sâu trong đáy mắt là mong chờ.

Diệp Vân vẫn không trả lời, hai vị viện trưởng kia đã lên tiếng trước: “Không thể, hoàng tử điện hạ, trước hết phải về hoàng cung xử lý vết thương của ngài. Hắc Phong cốc là nơi nguy hiểm, ngài sao có thể tới đó”.

“Ít nói nhảm!” Morak nhướn mày hừ lạnh nói.

Hai vị viện trưởng đều bất ngờ, vừa mới nghĩ hình như tính tình hoàng tử không phải như vậy, vội phóng thấp giọng nói “Diệp Vân có thể bảo vệ ta tốt”.

Đáy mắt Diệp Vân hiện lên chút suy ngẫm, xem ra tên ác ma này chưa bị mình hành hạ đủ. Mặt dày mày dạn cũng muốn đi theo.

Rayne và Feilidun khó xử liếc nhìn nhau, đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, có điều để chúng tôi băng bó vết thương cho ngài đã, sau đó chúng ta cùng nhau vào đó”.

Morak nhướn mày muốn phản đối gì đó, Diệp Vân lại trừng mắt cảnh cáo, khiến lời của Morak vừa tới bên miệng vội nuốt về.

Băng bó kỹ vết thương, năm người tiến vào Hắc Phong cốc.

Thế nhưng trong Hắc Phong cốc, vòng ngoài đã không còn nhiều ma thú như lời Thanh Long nói, chỉ có ma thú cấp thấp, vừa thấy bọn họ là bỏ chạy mất dạng.

“Kỳ lạ”. Rayne nhíu mày, “Trước đây có rất nhiều ma thú, sao hôm nay lại im lặng như vậy?”

Feilidun như chợt nhớ ra: “Mấy ngày hôm trước tôi mua được rất nhiều ma hạch ở phòng đấu giá, chẳng lẽ là có người đến Hắc Phong cốc săn giết ma thú?”

“Ông mua bao nhiêu?” Rayne nghi hoặc.

“Hai mươi mấy viên, lớn chừng này”. Feilidun vơ tay làm mẫu.

Rayne há to miệng, lại nhìn nhìn xung quanh, chẳng lẽ thật sự có người đến tiến hành quá tàn khốc? Nhưng ông không nghe nói gần đây có dòng binh đoàn lợi hại như vậy, Lạc Tâm Hồn quen đường đi ở phía trước, mọi người đi theo phía sau, mãi cho tới khi vào trong trung tâm Hắc Phong cốc mới có ma thú. Vẫn là nhanh thú thấy người sẽ công kích, khi thấy được Lạc Tâm Hồn đi ở phía trước thì lại bỏ chạy điên cuồng.

Rayne và Feilidun sửng sốt, đây là làm sao? Đám ma thú này, hình như đang sợ! Sợ cái gì? Sợ hai người bọn họ? Không đạo lý, không có khả năng.

Chẳng lẽ là đang sợ người ở phía trước hai người?

Rayne và Feilidun bị cách nghĩ của mình khiến cho giật mình.

Lạc Tâm Hồn vẫn thản nhiên đi ở phía trước, Diệp Vân theo ở phía sau, Morak chăm chú đi bên cạnh Diệp Vân không rời một bước .

Ban đầu Rayne và Feilidun cho rằng hoàng tử điện hạ được Diệp Vân cứu, cho nên sinh ra tin tưởng Diệp Vân, vậy nên mới một bước không rời, nhưng càng lúc càng phát hiện không phải như vậy.

“Diệp Vân, ngươi có mệt hay không? Khát nước không?” Morak cẩn thận từng li từng tí hỏi, trong giọng nói tràn đầy quyền rũ.

Rayne và Feilidun lại liếc nhau, không lắm đấy chứ, hoàng tử điện hạ giống như đang lấy lòng Diệp Vân? !

Dọc theo đường đi, Lạc Tâm Hồn và Diệp Vân không hề thấy ma thú nào, cứ đi thẳng vào nơi sâu nhất.

Diệp Vân, Lạc Tâm Hồn, lúc này Rayne lại lên tiếng, “Không thể đi về phía trước nữa, phía trước đều là ma thú cấp cao, rất nguy hiểm. Các ngươi không thể đối phó được đâu”.

Diệp Vân quay đầu cười nhạt: “Chúng ta tới đây là để lấy ma hạch của bọn chúng. Nếu viện trưởng không yên lòng thì ở đây chờ đi”.

Rayne chán nản, thực sự là quá không biết trời cao đất dày!

Rayne đang muốn mở miệng nói, bỗng nhiên một lực lượng ma lực lớn mạnh đánh tới. Là ma thú, ít nhất là ở cấp tám! Nguy hiểm! Rayne lấy pháp lâu ra, chuẩn bị thi pháp. Feilidun cũng nghiêm túc phóng kết giới ra để bảo vệ đám người Diệp Vân.

Nhưng một màn trước mắt lại khiến bọn họ thiếu chút nữa lệt tròng mắt, Lạc Tâm Hồn nhẹ nhàng rút kiếm ra, nhảy người lên, chém ra một đường kiếm sắc bén, kiếm khí sắc bén tựa hồ ẩn chứa ma lực và kiếm khí! Diệp Vân vung tay lên, một vật hình trăng non màu xanh nhạt xuất hiện trong tay, vung lên giữa trời.

Ma thú tránh cũng không thể tránh, trốn không thể trốn.

Bị hai người giáp công đánh bại.

Không cho ma thú thời gian để thở, hai người lại vung kiếm lần thứ hai chém xuống.

Lần này Rayne và Feilidun thấy rõ ràng .

Có ma lực cũng có đấu khí! Hai người này đã đem đấu khí và ma lực kết hợp lại với nhau hoàn hảo, thực sự là bọn họ chỉ có thiên phú mà chưa học bao giờ sao, không cần phải nói, hẳn là học đấu khí ở thư viện.

Sức mạnh và lực sát thương được kết hợp hoàn hảo, ma thú đáng thương người mặt lên trời gào một tiếng, sau đó ngã rầm xuống đất.

Lạc Tâm Hồn thuận thực móc ma hạch ra, đưa cho Diệp Vân. Viên ma hạch to bằng nắm tay tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ, Diệp Vân suy nghĩ một chút nói: “Lấy thêm vài viên lớn hơn cái này, hẳn là đủ vật liệu”.

“Được”. Lạc Tâm Hồn về mặt không chút thay đổi đồng ý, thu kiếm lại tiếp tục đi về phía trước. Diệp Vân theo ở phía sau, Morak hấp tấp chạy sau Diệp Vân.

Hai vị viện trưởng người nhìn ta, ta nhìn người, không thốt nên lời. Ma thú như vậy, cho dù là bọn họ cũng phải mất sức và thời gian mới có thể đánh bại, nhưng hai người này lại có thể thu phục dễ dàng, đơn giản như ăn cơm. Lại còn nói tìm thứ lớn hơn cái này. Nếu lớn hơn cái này thì mà ma thú cấp chín nha! Cấp chín khác xa so với cấp tám! Bọn họ đã mạnh đến như vậy sao? Vượt qua cả chúng ta. Hai vị viện trưởng càng nghĩ mà càng sợ.

“Chờ một chút!” Rayne lên tiếng gọi Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn đi phía trước.

Hai người quay đầu đứng lại.

“Hai người biết phải đối mặt với cái gì không? Mặc dù các ngươi đều ưu tú, rất mạnh”. Rayne trầm giọng nói. Đối với sức mạnh của Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn, Rayne ngoại trừ cảm thấy khó tin còn có vui mừng. Hai đứa nhỏ này là thiên tài trăm năm khó gặp. Tuyệt đối không thể để cho bọn họ gặp phải nguy hiểm, con đường tương lai của bọn họ còn dài, còn có thể trở nên mạnh hơn nữa. Nói không chừng, có thể trở thành nhân vật cấp thần! Nghĩ đến đây, Rayne trở nên phấn chấn.

“Viện trưởng, chúng tôi biết”. Diệp Vân vẫn nở nụ cười bất cần kia.

“Biết là được rồi, quy về cùng chúng ta. Các ngươi muốn ma hạch chúng ta sẽ nghĩ cách cho các ngươi”. Rayne trầm giọng nghiêm túc nói, “Ngươi muốn vật liệu gì cũng sẽ thỏa mãn ngươi”.

“Cám ơn viện trưởng, ma hạch thì chúng tôi sẽ tự nghĩ cách, còn vật liệu khác thì về sẽ nhờ các ngài”. Diệp Vân hi hi cười nói, xoay người liền đi về phía trước. Lạc Tâm Hồn cũng đi về phía trước.

“Đứng lại cho ta!” Rayne vừa thấy Diệp Vân không để lời mình nói trong lòng, nóng nảy, tung kết giới ra muốn chặn Diệp Vân lại.

Diệp Vân nhẹ vung tay một cái, kết giới trong suốt trước mặt Diệp Vân liền biến mất.

Rayne trừng lớn mắt.

“Viện trưởng, ngài nên tin tưởng học trò của mình”. Diệp Vân không quay đầu lại, chỉ cười nhẹ ném lại một câu.

Feilidun vẫn không lên tiếng, đi về phía trước nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Rayne, lắc lắc đầu, đi theo sau Diệp Vân.

Rayne thở dài không nói gì thêm, cũng đi theo.

“Vân Vân, ngươi muốn vật liệu gì, trong nhà chúng ta thứ gì cũng có. Cùng ta quay về lấy đi”. Morak đi bên cạnh Diệp Vân lấy lòng, xưng hô cũng biến thành Vân Vân.

Bạch Hồ khinh thường nhìn Morak, nam nhân này tìm đánh sao. Bỗng nhiên, Bạch Hồ như nghĩ tới chuyện gì đó lại nở nụ cười trong lòng, nam nhân này vốn chính là tìm đánh mà.

Đi về phía trước đi, lại gặp mấy ma thú cấp tám, đều bị Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn dễ dàng đối phó. Feilidun nhìn bóng lưng Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn nhũn mảy. Hai người kia, tuyệt đối không phải người thường! Ông dùng cả tính mạng mình để cược, tuyệt đối không phải!

Nhưng, rốt cuộc thì bọn họ là ai?

Trong khi Feilidun đang nghĩ ngò trong lòng, phía trước bỗng vang lên một tiếng rống chấn động trời đất! Dưới ánh trăng, các ma thú chạy tứ tán.

Feilidun và Rayne biến sắc!

Là rồng!

Chưa từng có nghe nói Hắc Phong cốc có rồng. Rồng vô cùng hiếm có, toàn bộ đại lục Atlans cũng chỉ có vài con rồng mà thôi, hơn nữa đều thuộc sở hữu của mấy nhân vật cấp thần kia! Bọn họ đều ẩn cư, đương nhiên rồng cũng không hiện thế. Hiện tại, ở Hắc Phong cốc lại có thể nghe được tiếng rồng gào!

“Là, là rồng!” Rayne nói không được rõ ràng. Long, đã đạt đến thánh giai, nhưng lại rất chán ghét nhân loại. Càng đi về phía trước thì chỉ có chịu chết!

“Là rồng, Diệp Vân, chúng ta đi về trước”. Feilidun sắc mặt cũng nặng nề.

Thanh Long ngồi xổm trên bả vai Lạc Tâm Hồn vô cùng hưng phấn và tò mò. Rồng, là rồng nha. Nói như vậy, là đồng loại của mình ?

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn đứng lại, nhìn về phía trước không hề động.

“Là rồng” Diệp Vân nhớ sinh vật được nhìn trong sách. Hình như có hình dáng giống thần lằn phương Đông, chẳng qua, hình như bọn chúng có thêm đôi cánh.

Một hơi thở khủng bố tới gần.

“Diệp Vân, Lạc Tâm Hồn, hai đứa đi trước, chúng ta ở lại chặn”. Feilidun trong nháy mắt đã tới bên người Diệp Vân “Chúng ta có thể kéo dài một lúc”.

“Oa! Viện trưởng, vừa rồi ngài sử dụng thuật thuận di đó sao?” Diệp Vân mở to mắt nhìn Feilidun, “Có thể dạy ta hay không?

“Ngươi..”. Feilidun chán nản, là lúc nào rồi, Diệp Vân còn có tâm tư nói cái này!

“Nhanh trốn đi!” Rayne tức giận quát một tiếng, cũng xông lên trước che cho Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

“Đừng hòng trốn thoát được”. Một giọng nói ồm ồm vang lên, hơi thở nồng nặc đánh vào tai mỗi người.

Ma thú thánh giai sớm đã có thể mở miệng nói chuyện.

Thanh Long hưng phấn nhìn về phía phát ra tiếng nói, ánh mắt không hề chớp.

Sưu, một tiếng, một vật thể to lớn xuất hiện trước mặt mọi người, tốc độ cực nhanh khiến người ta không thể nhìn rõ.

Thanh Long sau khi thấy rõ vật thể trước mắt, giống như bị sét đánh ngây ngốc đứng ngay tại chỗ.

Đây là rồng? Đây là sinh vật có tên giống mình? !

Thanh Long phút chốc nổi điên!

Động vật xấu xí như thế dám cả gan gọi là rồng! ! !

Bạch Hổ vui vẻ trên nỗi đau của Thanh Long, muốn cười ha ha, nhưng nghĩ rằng còn có những người khác ở đây, đành phải ngậm miệng lại.

“Chúng tôi vô ý xông vào lãnh địa của ngài, hi vọng ngài tha thứ”. Rayne vội lên tiếng, ông cũng không hi vọng rồng sẽ bỏ qua cho mình, chỉ là hy vọng có thể kéo dài thêm chút thời gian, để Feilidun mang được đám Diệp Vân đi ra ngoài, còn có hoàng tử điện hạ ở đây. Là hi vọng của nước Bran.

“Chết đi, tất cả đi chết đi”. Con rồng kia ồm ồm nói một câu.

“Thanh Long, người nhìn xem, đây là thân thích phương xa của người đó, có đẹp không?” Diệp Vân bỗng nhiên mở miệng trêu chọc Thanh Long đang ngồi trên vai Lạc Tâm Hồn.

Rayne và Feilidun kinh hãi, trong lòng lo lắng, chẳng lẽ Diệp Vân sợ quá mà ngây ngốc rồi sao? Nên mới trở nên khác thường như vậy.

Thanh Long bức bối, ánh mắt ngoan độc nhìn vật thể to lớn không rõ phía trước, đây mà cũng gọi là rồng, “Còn không mau chào hỏi thân thích phương xa”. Lạc Tâm Hồn nhàn nhạt nói câu.

“Xấu như vậy thì gọi gì là rồng? Còn thân thích phương xa, ai nói ta với nó là một loại! Đồ quái dị, đồ quái dị, đồ quái dị”, (tiếng vang vô hạn) Thanh Long gào thét với con rồng lớn ở phía trước.

Rayne choáng váng, Feilidun choáng váng, Cự Long choáng váng.

Ma thú có thể nói tiếng người!

Điều đó có nghĩa gì?

Ít nhất là thánh giai trở lên!

“Đồ quái dị?”

Cự long đầu tiên là ngây ngốc nhìn Thanh Long bé tí hon kia, sau đó ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào phẫn nộ!

Toàn bộ Hắc Phong cốc giống như chấn động, giống như bị sự uy hiếp của Cự Long ảnh hưởng.

Rayne và Feilidun kinh hãi, Cự Long nổi giận, hơn nữa không phải tức giận bình thường.

Trận chiến ác liệt, không thể tránh được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Lạc Tâm Hồn ghen?

Giận dữ, vô cùng giận dữ. Cự Long gầm lên, rống giận.

Thanh Long cũng lửa giận ngút trời.

Diệp Vân nghiêng đầu hứng trí nhìn một màn trước mắt.

Thanh Long phương Đông chống lại Cự Long phương Tây.

Thú vị! Thật thú vị!!!

Trong ánh mắt kinh ngạc của Rayne và Feilidun, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn phì cười nhàn nhã ngồi một bên, bắt đầu xem kịch vui.

Nhưng điều khiến Rayne cùng Feilidun kinh ngạc vẫn còn tiếp diễn.

“Quái dị, người là đồ quái dị!” Thanh Long gầm thét, trong nháy mắt thân thể biến lớn khôi phục nguyên hình. Dưới ánh trăng, Thanh Long toàn thân được phủ một lớp vảy xanh lục tỏa sáng lóe lóe, ánh mắt lạnh như băng, bốn chân vận sức chờ phát động. Bộ dáng uy nghiêm khiến Cự Long đối diện ngây ngẩn.

“Đây... đây là loại ma thú gì?” Rayne và Feilidun lắp bắp hỏi. Bọn họ chưa từng gặp qua ma thú nào như vậy, hơn nữa ma thú này toàn thân mờ hồ tỏa ra hơi thở thánh khiết nhất, khí tràng vô cùng mạnh mẽ.

Diệp Vân vẫy vẫy tay với hai người bọn họ: “Viện trưởng, hai người mau đến bên này ngồi xem”.

Hai lão đầu thấp thòm bất an đi tới, nhìn hai cự thú đang giăng co mảnh liệt, trầm miệng một lời: “Đây là ma thú gì?”

“Đó cũng là rồng.” Diệp Vân cười lớn.

Rồng?! Rayne và Feilidun ngậy ngốc nhìn Thanh Long, có loại rồng như vậy sao? Chưa từng nghe qua hay gặp qua, cũng chưa từng có ghi chép lại. Đây là loại rồng gì vậy?

Bạch Hồ ngồi xổm trên vai Diệp Vân cũng tiến vào trạng thái xem cuộc vui.

“Bạch Hồ!” Lúc này, Thanh Long quay đầu lại phía Bạch Hồ hừ lạnh.

“Gì?” Bạch Hồ nhỏ ngồi trên vai Diệp Vân vừa mở miệng, Rayne cùng Feilidun lại giật mình không nhỏ. Lại thêm một ma thú ít nhất vào thánh giai?

“Người có phải là người hay không? Ta từng giúp người nhiều lần như vậy, người còn có thể ngồi đó xem ta đánh nhau.” Thanh Long khinh thường hừ mũi.

“Ta vốn không phải người mà.” Bạch Hồ thần nhiên nói, “Ta chỉ là thần thú, ta đương nhiên không phải người.”

Thần thú!!!

Rayne cùng Feilidun hóa đá rồi, thần thú.

Trời ạ, một ma thú muốn tu luyện tới Thánh giai phải trải qua biết bao nhiêu khó khăn, phải trải qua hơn một nghìn năm thậm chí còn lâu hơn để tôi luyện cùng tiến hóa. Thế nhưng, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn mỗi người sở hữu một Thần thú.

Thấy Thanh Long chuẩn bị nổi giận, Bạch Hồ liền bay đến bên cạnh Thanh Long khôi phục nguyên hình, trêu chọc: “Ta già rồi, người đánh nhau sao ta có thể không giúp chứ?”

Lấy nhiều khi ít?

Hai Thần thú vậy công một Thánh thú.

Rayne cùng Feilidun há hốc miệng. Việc này... hình như có chút vô sỉ.

“Vân Vân, ta đã nói rồi, ở chỗ ta chắc hẳn có rất nhiều đồ vật cần thiết đối với nàng.” Morak ghé bên tai Diệp Vân nhỏ giọng nói, “Nàng hãy theo ta về lấy đi!”

Diệp Vân không kiên nhẫn gật đầu, sờ sờ trong túi trữ vật, lấy một trái táo ra rửa sạch rồi bắt đầu ăn.

“Viện trưởng, hai người đến ngồi phía sau đi.” Diệp Vân đứng lên kêu hai ông lão đang ngậy ngốc đứng trước.

Hai ông lão xoay người, máy móc đi đến bên cạnh Diệp Vân.

“Gràoooo!” Cự long ngâm dài một tiếng, chỉ là trong tiếng ngâm lần này hơi chút khiếp đảm.

Thanh Long vọt tới, Bạch Hồ ngáp một cái, cũng bay theo phía sau.

Tiếng va chạm thật lớn vang vọng khắp bầu trời.

Xem ra Cự Long kia số không may rồi, nó là hỏa long, mà Thanh Long lại có thuộc tính thủy, hai thú đối đầu đương nhiên là thủy hỏa bất dung.

Rayne bị cảnh tượng trước mắt mang đến rung động quá lớn, đây là hình ảnh nguy nga thế nào! Dưới ánh trăng mờ lung, tiếng đánh nhau vang vọng chân trời, bụi bặm tung bay khắp nơi.

Ánh mắt Feilidun càng ngày càng trầm, bỗng nhiên quay đầu nhìn Diệp Vân, trầm giọng hỏi: “Các người, rốt cuộc là ai?”

“La học sinh của ngài mà!” Diệp Vân đùa giỡn.

“Có thể vào đến tầng năm của thư viện mà không bị phát hiện, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi đã tìm hiểu thấu đáo tất cả ma pháp, ma thú cấp tám chỉ cần phát tay một cái là chết, lại còn có thể sở hữu thần thú.” Feilidun vẻ mặt nặng nề, “Chẳng lẽ các người không phải người của thế giới này, là sứ giả phía trên sao?” Feilidun chỉ chỉ lên trời.

Diệp Vân ngẩn ra, chợt hiểu được Feilidun đã hiểu lầm mình và Lạc Tâm Hồn là sứ giả của thần.

“Viện trưởng, ngài chỉ đoán đúng một điều, còn lại toàn bộ đều sai rồi.” Diệp Vân mỉm cười, chỉ chỉ bên cạnh mình, ý bảo Feilidun ngồi xuống.

Ánh mắt Feilidun nhìn Diệp Vân lúc này đã hoàn toàn thay đổi, trong đó ẩn chứa sự sùng kính. Xem ra ông đã thực sự cho rằng Diệp Vân là sứ giả của

thần.

“Ngài đã đoán sai hai điểm: thứ nhất, chúng ta không chỉ vào tầng năm, chúng ta đã lên tới tầng sáu; thứ hai, chúng ta không phải sứ giả trên đó.” Diệp Văn cười híp mắt, “Điều còn lại thì đúng, chúng ta vốn không phải người của thế giới này”.

“Cái gì?” Rayne lúc này cũng chú ý tới đoạn đối thoại của bọn họ, “Các người không phải sứ giả của thần, nhưng các người còn trẻ đã mạnh đến như vậy, chẳng lẽ...” Rayne lại lắc đầu, bọn họ không thể là ác ma được, trong pháp thuật bọn họ sử dụng có ẩn chứa hơi thở quang minh. Sinh vật hệ hắc ám không thể học tập quang minh ma pháp, loại ma pháp này sẽ gây ra thương tổn rất lớn đối với chúng.

“Vậy các người là ai?” Trong lòng Feilidun vô cùng mâu thuẫn, hai người kia trà trộn vào học viện học tập rất nhiều ma pháp, lại là những thiên tài rất khó có được, nhưng thân phận không rõ. Hiện tại ông không biết làm thế nào cho phải.

“Chúng ta đến từ một nơi rất xa, nơi này các người gọi là phương tây, thì chúng ta ở phương Đông xa xôi. Pháp thuật ở nơi chúng ta sinh ra có sự khác biệt rất lớn với nơi này, nhưng chúng cũng có một số điểm tương đồng.” Diệp Văn thân nhiên nói, “Vậy nên hai vị viện trưởng không cần lo lắng, chúng ta vốn không hề có ác ý, chúng ta trà trộn vào học viện chỉ là để học tập thêm ma pháp để mình mạnh mẽ hơn thôi.”

Rayne cùng Feilidun không thể nói nên lời, chỉ sững sờ nhìn Diệp Văn. Lời Diệp Văn vừa nói thật sự quá khó tin, khiến bọn họ vô cùng chấn động. Mà cả Morak ngồi bên cũng nghe đến choáng váng. Diệp Văn nhìn ánh mắt kinh hãi của bọn họ, bổ sung: “Còn nữa chúng ta là nhân loại, nhân loại hàng thật giá thật!”

Một hồi lâu sau, Rayne cùng Feilidun mới hồi thần, chỉ là trong lòng vô cùng phức tạp.

“Các người, học xong ma pháp sẽ phải trở về sao?” Feilidun khó khăn cất tiếng hỏi.

“Viện trưởng, học trộm ma pháp là chúng ta không đúng, nhưng chúng ta nhất định sẽ bồi thường cho các người.” Diệp Văn chợt đứng lên, nhìn ba thú tranh đấu kịch liệt giữ không trung, a, không đúng, nên nói là hai thần thú đang ra sức chen ép một cự long.

Feilidun cùng Rayne còn chưa rõ ý tứ của Diệp Văn, chỉ thấy Diệp Văn phát tay nói: “Được rồi, đừng chơi nữa! Bắt lại, ta muốn nó còn sống!”

Thanh Long phun ra một ngụm khí, ngừng lại.

“Ở nơi này, cự long rất hiếm đúng không?” Diệp Văn quay sang hỏi Feilidun.

Hai vị viện trưởng đồ dẫn gật gù, cự long này đã là Thánh giai, rất mạnh và hiếm có.

“Nếu người còn muốn sống thì hãy ký kết khế ước với một trong hai người họ, nếu không, người lập tức sẽ bị phân thây.” Giọng nói Diệp Văn băng lãnh phiêu đảng trong bóng đêm, lạnh lùng hà khắc và quyết tuyệt khiến Cự Long đã bị thương không nhẹ kia vô cùng sợ hãi.

Feilidun cùng Rayne choáng váng. Cùng Cự Long ký kết khế ước?! Không phải chứ, thật hay giả vậy?

Lạc Tâm Hồn thờ ơ nhìn toàn bộ trước mắt, ánh mắt liếc nhẹ qua Cự Long, nhẹ giọng nói một câu. Câu nói đó là khiến Cự Long vội vàng mở miệng đồng ý. Lời mà Lạc Tâm Hồn nói chính là “Ma hạch của con rồng này hẳn là rất lớn!”

Không hề tri hoãn, Cự Long cùng Feilidun ký kết khế ước chủ tớ. Ngay khi khế ước có hiệu lực, Feilidun bỗng nhiên cảm giác được toàn thân ấm áp, quanh thân được bao phủ bởi một tầng ánh sáng trắng nhạt.

Mắt Rayne trừng lớn.

Đột phá!

Feilidun lại có thể trực tiếp đột phá từ cấp tám lên tận cấp chín, chia sẻ sức mạnh với Cự Long.

Thật tốt quá rồi, cuối cùng thì đế quốc cũng xuất hiện một ma pháp sư cấp chín! Rayne vô cùng vui mừng.

“Đây coi như là sự báo đáp của chúng ta” Diệp Văn mỉm cười nhìn sức mạnh của Feilidun gia tăng rõ ràng, nói.

“Các người phải đi rồi sao?” Feilidun cùng Rayne đều thất vọng hỏi.

Diệp Văn gật đầu, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó: “Đúng rồi, viện trưởng, rốt cuộc trên lầu bảy chứa sách gì vậy? Tại sao chúng ta không thể vào được? Kết giới đó bước sóng rất hỗn loạn, ta không thể nắm bắt được.”

Feilidun cùng Rayne lúc này mới cười rộ lên: “Kỳ thực nơi đó cũng không có sách ma pháp gì, chỉ có sách ghi chép thời gian, địa điểm sứ giả của thần giáng xuống. Đó đều là những bộ sách thần thánh”.

Diệp Văn khòe miệng giật giật, vậy có nghĩa là mình và Lạc Tâm Hồn đều đã xem xong toàn bộ sách về ma pháp? Lầu bảy chỉ có sách ghi chép về cái sự kiện vớ vẩn kia?

Feilidun nhìn Cự Long như thuận đứng bên cạnh, tâm tình vô cùng tốt. Mặc dù biết Diệp Văn và Lạc Tâm Hồn không phải là người của thế giới này, sớm

muốn gì cũng phải rời đi. Thế nhưng chiếm được cự long mây cũng sẽ khiến thực lực của Học viện ma pháp Quang Minh tăng lên rất nhiều. Sau này người nghe danh mà tới sẽ càng ngày càng nhiều, tuyệt đối không thấp hơn vạn.

“Diệp Vân, không phải ngươi muốn học thuật thuật di của ta sao, hiện tại ta dạy cho ngươi”. Feilidun cao hứng nói, sau đó lại có chút tiếc hận, “Thật đáng tiếc, thiên phú của các ngươi tốt như vậy, lại có sức mạnh như thế, nếu các ngươi ở lại, năm nay nhất định sứ giả của thần sẽ phù xuống học viện chúng ta.”

Diệp Vân nhú mày, liệu có nên nói cho ông lão này biết, rằng việc sứ giả của thần phù xuống chỉ là một chuyện cười hay không.

Feilidun không chú ý Diệp Vân biến sắc, mà vẫn cao hứng bưng bưng đem chú ngữ nói lại cho Diệp Vân. Lạc Tâm Hồn ngồi cạnh đó cũng thuận tiện nghe luôn, còn về Morak, hần nhập vào thân xác của hoàng tử điện hạ, hoàng tử điện hạ chắc hẳn không biết ma pháp, đương nhiên Feilidun không sợ hần nghe xong học trộm.

“Thật sự rất đáng tiếc, nếu học viện chúng ta chiến thắng trong kỳ ngũ đại học viện tỷ thí năm nay, sứ giả của thần nhất định sẽ phù xuống. Dựa vào thực lực của các ngươi, chiến thắng là một chuyện rất dễ dàng.” Rayne cũng lắc lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận.

Diệp Vân cau mày nói: “Hàng năm sứ giả của thần phù xuống đều chọn lựa học sinh mạnh nhất?”

“Đúng vậy, hơn nữa bọn họ đều có dung mạo bất phàm, pháp lực cao cường.” Rayne tiếc hận nói. Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn đều mạnh như vậy, lại đều là nữ thiếu niên, sứ giả của thần nhất định sẽ phù xuống.

Diệp Vân đảo mắt trắng dã, thậm chí rửa bọn sứ giả này, bọn chúng coi những người mạnh như là gấu bông để mà chơi đùa..

“Vậy sau khi sứ giả của thần rời khỏi cơ thể bọn họ, họ sẽ đi đâu?” Diệp Vân hừ lạnh.

Feilidun cùng Rayne thành nhiên nói: “Đương nhiên là đưa bọn họ tới một nơi tốt đẹp hơn tiếp tục tôi luyện!”

Thi thể cũng biến mất.

Diệp Vân giật giật khóe miệng, nghĩ nghĩ, thôi vẫn nên nói cho bọn họ biết đi.

“Người bị thần phù xuống không phải được đem đi nơi khác tiếp tục tôi luyện, mà là chết không có chỗ chôn.” Diệp Vân lạnh lùng nói.

Feilidun cùng Rayne biến sắc, Rayne đang định mở miệng phản bác thì Feilidun lại nghiêm mặt hỏi: “Diệp Vân, ngươi biết được chuyện gì sao?”

Diệp Vân thở dài, đem hết những lời Raphael từng nói kể lại cho họ.

Sắc mặt hai người tái nhợt không còn giọt máu, Rayne đứng còn không vững. Thì ra... thì ra bọn họ đã hại chết nhiều đứa nhỏ thiên phú hơn người như vậy!

“Thế nhưng bọn họ là những đứa nhỏ được thần lựa chọn, làm sao có thể...” Rayne còn tính tự an ủi chính mình.

“Thần đã từng cho các ngươi cái gì? Khi các ngươi đang thống khổ giãy dụa, khi các ngươi sắp chết đói, khi ôn dịch kéo đến, thần từng ra tay giúp đỡ các ngươi sao? Thần đã từng cho các ngươi lương thực hay là thuốc men?” Diệp Vân cười lạnh, “Một đám thần côn, không cần mất sức, chỉ cần ngồi đó chờ người khác cung phụng. Không hề trả giá, nhưng luôn nhận được hồi đáp lớn nhất.”

Rayne trầm mặc, không nói được lời nào.

“Ta chỉ có thể nói như vậy, xử lý ra sao là việc của các ngươi.” Diệp Vân thần nhiên nói, nàng nhận ra được thần trí hai người này đã tiếp cận bờ vực tan vỡ. dù sao tin tức này cũng tạo thành chấn động quá lớn cho bọn họ.

Feilidun chán chường ngẩng đầu nhìn Diệp Vân, ánh mắt trống rỗng, nói năng có chút khó nhọc: “Chúng ta tuyệt đối sẽ không để chuyện này tiếp tục xảy ra.” Sự tồn tại của cự long cũng sẽ không thể để lộ cho người khác.

Một quãng thời gian sau đó, Học viện ma pháp Quang Minh sa sút dần, không hề có thần phù xuống. Mãi thật lâu sau này, khi trên đại lục xuất hiện một người khác đem sự tồn tại của thần phủ định một cách triệt để. Đương nhiên, chuyện này nói sau.

Trở về học viện, Feilidun dẫn Diệp Vân đến phòng thí nghiệm của ông. Khi Diệp Vân nhìn thấy nhiều vật liệu như vậy, hai mắt lóe lên ánh sáng màu lục.

Vật liệu cần thiết để làm nhân chứa đựng ma lực toàn bộ đều có!

“Ngươi muốn lấy cái gì cứ tự nhiên.” Feilidun hào phóng nói, nhưng chỉ một lát sau ông liền hối hận.

Diệp Vân thần nhiên lấy sạch những vật hữu dụng.

Feilidun trừng mắt há miệng nhìn tình trạng trước mắt, đau lòng!

Rayne đồng tình vỗ vỗ bờ vai ông, bày ra vẻ chia buồn.

“Hoàng tử điện hạ, hiện tại chúng ta sẽ hộ tống ngài về cung.” Feilidun quay đầu nói với Morak đang đứng trước cửa.

“A” Morak tùy ý nói, hướng mắt nhìn tới Diệp Vân như hỏi ý kiến.

Diệp Vân gật gù đầu, Morak liền quay đầu nói với Feilidun, “Được, đi thì đi.”

Ra khỏi cửa, Morak đi tới bên cạnh Diệp Vân thấp giọng nói: “Vân Vân, nàng nhất định phải tới ma giới đó, ta sẽ dạy cho nàng hàng thần đại trận, còn kèm theo rất nhiều thứ khác nữa. Ta sẽ về ma giới trước, hãy bảo Raphael đưa đi”.

Diệp Vân nhẹ giọng đồng ý, sau đó hoàng tử điện hạ liền mềm nhũn ngã xuống.

“Hoàng tử điện hạ!” Feilidun cùng Rayne vội vàng bước lên đỡ lấy hắn.

“Viện trưởng, ta sẽ không tới hoàng cung, các ngài cứ đưa hắn trở về, còn nữa, cứ nói rằng chính các ngươi đã cứu hắn.” Diệp Vân nhìn hoàng tử điện hạ đã ngất đi, nói.

Feilidun gật gù, bỗng nhiên mở miệng: “Các ngươi phải đi sao?”

Diệp Vân khẽ gật đầu, về cơ bản đã học xong ma pháp, sau này sẽ tiêu hóa hấp thụ dần dần, hiện tại nên đi ma giới.

Feilidun cùng Rayne sắc mặt âm trầm, trong hơn một tháng vừa qua, cả hai chỉ mới đi học khoảng một tuần, nhưng lại đem đến cho hai người những kinh hi cùng chấn động vô cùng lớn.

“Chúng ta còn có thể gặp lại không?” Ánh mắt Rayne ảm ảm một tia không nỡ.

“Có duyên ắt sẽ gặp lại.” Diệp Vân mỉm cười, bỗng trịnh trọng nói, “Cảm ơn sự giáo dục của các ngài.”

Feilidun cùng Rayne lắc đầu: “Không, chúng ta chưa từng dạy người cái gì, ngược lại các người...”

Diệp Vân mỉm cười lắc đầu, ý bảo ông không nên nói nữa. Dù sao cũng là nàng và Lạc Tâm Hồn trà trộn vào học viện học trộm ma pháp của bọn họ. Đúng rồi, hình như còn trộm cả sách của người ta.

“A, còn nữa...” Diệp Vân như chợt nhớ tới cái gì, tú trong túi trữ vật móc ra một chiếc thẻ thủy tinh, “Vật này chúng ta giữ lại cũng vô dụng, hiện tại để lại cho học viện, trong đó hình như còn hơn một ngàn vạn.”

Feilidun lắc đầu không chịu nhận, ông làm sao có thể lấy tiền của Diệp Vân cơ chứ?

“Vậy ta sẽ ném đi, dù sao chúng ta mang về cũng vô dụng.” Diệp Vân phát tay, làm như sắp ném.

“A, đừng!” Rayne vội vàng ngăn lại, “Cho chúng ta, chúng ta nhận là được mà!”

“Cái này cũng cho các ngươi, có điều chiếc nhẫn này hơi nhỏ một chút.” Diệp Vân đưa những chiếc nhẫn trữ vật làm lúc trước cho Rayne. Rayne sờ người, nhẫn trữ vật chỉ cần là ma pháp sư cấp bảy trở lên là có thể làm được, nhưng xác suất thành công vô cùng thấp, hơn nữa lại tiêu hao rất nhiều ma lực. Vậy mà, Diệp Vân cứ thế đưa chiếc nhẫn trữ vật trân quý ấy cho mình?

“Các ngươi thực sự phải đi ngay sao?” Rayne vẫn không kìm được hỏi một câu.

Diệp Vân nhẹ nhàng gật đầu, còn có rất nhiều việc cần làm, phải mau mau tăng sức mạnh lên, rồi trở lại đi tìm đáp án. Rốt cuộc kiếp trước mình là ai?

“Ma pháp sẽ đột phá cùng với suy tưởng, nhất định phải tập trung mọi tinh lực để cảm nhận thiên nhiên, cảm nhận thế giới này.” Feilidun đột nhiên mở miệng. “Còn nữa, sau mỗi lần suy tưởng tụ tập ma lực, trong nháy mắt hãy thả ra toàn bộ, ma lực sẽ được đề cao. Cứ không ngừng đề cao như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày các ngươi đột phá được đến cấp thần.”

Diệp Vân ngơ ngẩn, còn có biện pháp đề cao như vậy sao?

Nàng chưa từng thử qua, bởi một khi lực lượng toàn bộ tiêu hao, vậy có khác nào đẻ con chờ người làm thịt!

Thì ra còn có một cách như vậy, lần sau nhất định phải thử xem!

Lão đầu Feilidun này thật sự đã mở ra một con đường mới trước mắt nàng.

“Cám ơn viện trưởng, hiện tại chúng ta phải đi rồi.” Diệp Vân chân thành cảm ơn.

“Ta rất mong đợi cơ hội gặp mặt tiếp theo.” Feilidun mỉm cười.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn từ biệt viện trưởng, đến sáng liền đi đến chỗ ở của Đông Phương Cần.

Raphael đã sớm chờ ở đó, Đông Phương Cần cũng là vẻ mặt mệt mỏi, ngồi ở phòng khách ngáp dài chờ Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn tới.

“Diệp Vân.” Ngay khi Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn mở cửa đi vào, Raphael đang ngồi ở sofa liền lập tức đứng lên nghênh đón.

“Raphael, làm phiền người hãy dẫn chúng ta tới ma giới.” Diệp Vân gật đầu, nói.

“Đi ma giới?!” Raphael kinh ngạc, sau đó lại ra sức lắc đầu, “Không được, không được! Dung mạo của các người ở tại ma giới quá mức gây chú ý. Người phải biết rằng ác ma rất thích những thứ đẹp, nếu bọn họ bắt được các người, vậy liền xong!”

“Người cho rằng chúng ta ngoan ngoãn chờ bị bắt sao?” Diệp Vân cười yếu ớt.

“Cái này không giống lúc trước! Người phải biết rằng, lúc trước Morak bị người bắt là vì hắn mạnh mẽ phủ xuống nhân gian, lực lượng bị suy yếu rất lớn. Nếu ở ma giới, sức mạnh của hắn sẽ gấp mười lần khi phủ xuống nhân gian, gấp mười lần đó!” Raphael khẩn cấp giải thích, “Cho dù Morak không làm tổn thương người, nhưng còn có các ác ma khác, còn những quý tộc khác.”

“Gấp mười lần?” Diệp Vân hơi híp mắt, không ngờ lại mạnh như vậy?

Lạc Tâm Hồn trầm mặc. Trước kia khi ở phương Đông, thời gian tới yêu giới mọi người đã nhận thức được cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn. Cũng nhận thấy sự nhỏ yếu của chính mình, vì vậy họ mới phải tìm mọi cách để làm mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Lùi bước hay tiếp tục bước tới?

“Đi, vì sao không đi.” Giọng nói lạnh lạnh của Diệp Vân vang lên, Lạc Tâm Hồn quay sang nhìn nàng, hai người nhìn nhau cười.

Mọi người đều im lặng.

Đông Phương Cần ngáp dài: “Ta cũng muốn cùng đi.”

“Được rồi, Đông Phương Cần, không lâu sau chúng ta sẽ trở lại phương Đông, người ở lại nơi này, hay là...” Diệp Vân hỏi. Dù sao đây mới chính là quê hương của Đông Phương Cần, ngày trước chỉ vì chạy nạn nên hắn mới tới phương Đông.

Lời vừa ra khỏi miệng, Đông Phương Cần ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, lại quay sang nhìn Da Erl bên cạnh rót trà đã đầy tràn mà còn không biết.

“Ta trở về cùng các người.” Đông Phương Cần cười nhẹ, cười rất thản nhiên, trong giọng nói không có chút do dự nào.

“Chủ nhân, đừng mà, người không nên bỏ ta lại một mình.” Da Erl vừa nghe liền sốt ruột khóc lên.

Đông Phương Cần xoa xoa đầu Da Erl cười nói, “Ta sẽ mang người đi cùng mà.”

“A!” Da Erl ngẩng đầu, hai mắt đăm đăm nhìn Đông Phương Cần, “Thật sao? Chủ nhân, ta thực sự có thể đi cùng người sao?”

Đông Phương Cần gật đầu, Da Erl đứng lên hoan hô. Lạc Tâm Hồn hơi hơi híp mắt, nhìn vẻ mặt mỉm cười của Đông Phương Cần, không nói gì. Chỉ là trong lòng hơi chút không thoải mái. Hắn hiểu tên quý hús máu này chịu trở lại phương Đông là vì cái gì!

Raphael ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, họ cứ thế mà quyết định xong?!

“Raphael, chờ chúng ta nghỉ ngơi tốt rồi sẽ xuất phát đi ma giới, ta mệt rồi.” Diệp Vân nói xong liền đuổi người đi lên lầu, gần đây sinh hoạt của nàng cứ như cú vậy, mỗi ngày đều thức đêm ngủ ngày. Lạc Tâm Hồn trầm mặc, đi theo.

Lên lầu, khi Diệp Vân đang mở cửa chuẩn bị vào phòng, liền thấy Lạc Tâm Hồn đứng ở phía sau.

“Sao vậy? Có việc gì sao?” Diệp Vân nghi hoặc nhìn Lạc Tâm Hồn. Lạc Tâm Hồn trầm mặc.

Diệp Vân nghiêng đầu nhìn nhìn Lạc Tâm Hồn: “Người sao vậy?”

“Người có biết nguyên nhân Đông Phương Cần cùng chúng ta trở về phương Đông không?” Lạc Tâm Hồn không mở miệng nói, mà dùng thần thức hỏi một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Diệp Vân, người là đầu heo!!!

Diệp Vân nghiêng đầu nhìn nhìn Lạc Tâm Hồn: “Ngươi sao vậy?”

“Ngươi có biết nguyên nhân Đông Phương Cẩn cùng chúng ta trở về phương Đông không?” Lạc Tâm Hồn không mở miệng nói, mà dùng thần thức hỏi một câu như vậy.

Diệp Vân không hề nghĩ ngợi đã trả lời: “Có lẽ hẳn cảm thấy sống ở phương Đông sẽ thoải mái hơn, ở bên kia tốt xấu gì hẳn cũng là thái tử, không cần quan tâm có người phản loạn, chỉ ít những người đó đều không phải đối thủ của hẳn.”

Đáy mắt Lạc Tâm Hồn nổi lên một tia bất đắc dĩ.

Sau đó Lạc Tâm Hồn lại hỏi: “Vậy ngươi có biết trước kia vì sao Đoàn Dật Phong lại thay ngươi đỡ một kích trí mạng kia không?”

Diệp Vân nghĩ nghĩ, trầm giọng nói: “Hẳn vốn là một ngươi tâm cao khí ngạo, trước đó ở Kiếm Phàn Mộ ta đã từng cứu hẳn, nhất định là hẳn muốn trả lại ân tình đó cho ta.”

Lạc Tâm Hồn nhìn nhìn Diệp Vân, sau đó không biểu hiện gì cả, xoay người bỏ đi.

Diệp Vân nghi ngờ nhìn theo bóng lưng Lạc Tâm Hồn, thầm thấy khó hiểu, Lạc Tâm Hồn bỗng nhiên đỡ chứng gì vậy?

Bạch Hổ ngồi trên bả vai Diệp Vân trưng ra vẻ mặt đau lòng nhưng trong lòng lại cảm thấy vui sướng khi người gặp họa. Nó đã biết, chủ nhân nhà mình đối với tình cảm nam nữ vô cùng chậm hiểu. Tiểu tử Lạc Tâm Hồn kia đang ghen, vậy mà chủ nhân lại không hề có một chút tự giác nào cả.

Ngay khi Diệp Vân chuẩn bị vào phòng, Lạc tâm hồn bỗng nhiên xoay người lại, nhìn Diệp Vân, nói rõ ràng từng chữ: “Diệp Vân, ngươi là đầu heo!!!” Nói xong, Lạc Tâm Hồn lách người vào phòng, đóng cửa lại.

Diệp Vân hóa đá tại chỗ, còn chưa lấy lại tinh thần thì Bạch Hổ phì một tiếng bật cười, phì vào phòng, nằm lăn lộn trên giường.

“Vậy là sao? Ngươi mới là đầu heo.” Diệp Vân nhú mảy quất với hành lang trống không, xoay người vào phòng, dùng sức đóng cửa lại.

Lạc Tâm Hồn vào trong phòng mình, nằm trên giường nhìn trần nhà phát ngốc.

“Chủ nhân, có phải người thích tiểu Vân Vân không?” Thanh Long ngồi trên trán Lạc Tâm Hồn hỏi.

Lạc Tâm Hồn kéo đuôi Thanh Long ném về phía cuối giường, Thanh Long lộn người trong không trung lại bay trở về.

“Chủ nhân, hành động của người cho thấy người thích tiểu Vân Vân.” Thanh Long chính nghĩa nói, “Rất rõ ràng, bởi vì ta nói trúng tâm sự của người nên người thẹn quá hóa giận ném ta.” Lạc Tâm Hồn xoay người, không thèm để ý nó nữa.

“Ừ, ta cũng thích tiểu Vân Vân, chủ nhân, nếu người thành thân cùng tiểu Vân Vân thì thật tốt. Như vậy, mỗi ngày ta có thể ăn thật nhiều táo nha!” Thanh Long cuộn mình nằm tưởng tượng, càng nghĩ càng thèm, nước miếng bắt đầu nhỏ giọt.

Lạc Tâm Hồn nhắm nghiền hai mắt. Thành thân? Thích Diệp Vân?

Chưa bao giờ nghĩ tới mấy vấn đề này.

Chỉ là, hình như mình rất thích cảm giác được ở chung một chỗ với nàng, thích trêu chọc, thích nhìn những hành vi vô si của nàng, còn chán ghét nam nhân khác bên mảng tới gần nàng.

“Chủ nhân, ta nói này, nếu người thích tiểu Vân Vân thì nên hành động sớm sớm một chút. Ta thấy chủ nhân của bà chằn kia cũng thích tiểu Vân Vân.” Thanh Long vừa nghĩ đến Thủy Kỳ Lân, thân thể liền có chút run rẩy. Bà chằn kia thật đáng sợ! Nếu như sau này chủ nhân mình và chủ nhân nàng đánh nhau, chính mình cũng không dám giúp, nếu không bà chằn kia sẽ đuổi theo mình vừa cào vừa cắn mất.

Lạc Tâm Hồn ném một cái gối lên người Thanh Long đang lải nhải, bực bội xoay người ngủ.

Trong phòng, Diệp Vân lại mang về mặt biếng nhác rửa mặt lên giường, đắp chăn chuẩn bị ngủ.

Bạch Hổ chui vào lòng Diệp Vân, cười xấu xa mở miệng hỏi: “Chủ nhân, trước đây người từng thích nam nhân nào chưa?”

Diệp Vân nhú mảy, Bạch Hổ này sao lại hỏi như vậy?

“Chủ nhân, ta khẳng định trước kia người chưa thích nam nhân nào cả.” Bạch Hổ nói chắc chắn.

“Vô nghĩa. Ngủ.” Diệp Vân đem chăn trùm kín Bạch Hổ, nhắm mắt lại ngủ.

Lúc này, Raphael lại ở trong phòng mình lấy gương ra si ngốc nhìn hình ảnh trong đó, trong lòng hạ quyết tâm nhất định phải bảo vệ Diệp Vân thật tốt. Cẩn thận cất chiếc gương, Raphael cũng chìm vào giấc ngủ.

Buổi chiều, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn tỉnh lại, liền đi chợ mua đồ ăn để vào trong túi trữ vật. Chỗ tốt của túi trữ vật chính là dù có để đồ tươi trong này

cũng sẽ không bị hồng mắt, bởi vì bên trong không có không khí. Nhưng người và sủng vật sẽ không thể vào được, phải để trong túi linh thú chuyên dụng.

Trên chợ, Diệp Vân thần nhiên dùng tiền của Lạc Tâm Hồn chi trả, bởi tiền nàng đã đưa toàn bộ tiền của mình cho Rayne rồi.

“May mắn không đem cho cả tiền của ngươi.” Diệp Vân mua hết cả một quầy táo, quay sang cười hắc hắc với Lạc Tâm Hồn.

Lạc Tâm Hồn hừ lạnh, không nói gì.

Mua rất nhiều đồ ăn, thậm chí Diệp Vân còn mua thêm một chút y phục và vài đồ vật đặc trưng nơi đây định mang về tặng mọi người. Muốn cái gì liền cầm lấy, sau đó quay đầu nói với Lạc Tâm Hồn: “Trả tiền.”

Lạc Tâm Hồn không nói không rằng, đi theo phía sau trả tiền toàn bộ.

Không hiểu sao, Lạc Tâm Hồn trong lòng có cảm giác rất kỳ lạ.

Cảm giác này, cũng không xấu.

Buổi tối, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn trở về nhà Đông Phương Cẩn, Raphael đang ngồi đó ăn bít tết chờ bọn họ.

Raphael vừa thấy Diệp Vân trở về liền lau miệng, nói: “Ăn cơm trước đi, ăn xong chúng ta ra khỏi thành, ta sẽ đưa các ngươi đến cổng vào ma giới.”

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn ngồi xuống, Da Erl liền mang lên bữa tối đã sớm chuẩn bị.

“Đi sớm về sớm, nơi đó không phải là nơi mà nhân loại nên tới. Sắp tới thời hạn Thần Ma đại chiến ngàn năm một lần, chúng ta đi nhanh về nhanh.” Raphael giải thích.

“Thần Ma đại chiến?” Diệp Vân nhú mày, nghi hoặc lặp lại.

“Mỗi một ngàn năm, trong chiến trường Thần Ma sẽ bùng nổ một trận đại chiến.” Raphael gật đầu, “Ác ma cấp thấp như ta mà đi vào đó tương đương với chịu chết, vì thế ta thường theo phía sau, vạn bất đắc dĩ liền giả chết.” Raphael nói, mặt không đỏ chút nào.

“Ta nghĩ Thiên sứ và Ác ma cấp cao sẽ rất khó xử xuống nhân gian chứ?” Diệp Vân không hiểu.

“Chiến trường Thần Ma không nằm ở nhân gian, cũng không ở ma giới hay thần giới.” Raphael uống nước chanh, nói tiếp, “Thần Ma đại chiến diễn ra trong một không gian khác, nơi đó liên thông cả thần giới và ma giới. Cho nên mỗi lần tới thời gian đại chiến sẽ đều ở nơi đó”.

“Cứ một ngàn năm lại bùng nổ một lần?” Diệp Vân nghi hoặc, “Nguyên nhân chiến tranh là gì?”

“Không có nguyên nhân.” Raphael cười châm chọc, “Thần và Ác ma là hai tồn tại đối lập, ý nghĩa của sự tồn tại này chính là tranh đấu vĩnh viễn.”

Diệp Vân trầm mặc, chợt nhớ tới Tiên Ma đại chiến ở phương Đông. Phải chăng cuộc chiến năm ngàn năm trước cũng là vô nghĩa, nhưng lại cứ diễn ra như lẽ đương nhiên.

Đêm lạnh như nước.

Raphael dẫn mọi người ra khỏi thành, bay thẳng về phía đông, càng bay xa cảnh vật càng heo lánh.

“Ngay ở phía trước.” Raphael nhìn nhìn xung quanh trầm giọng nói.

Raphael dứt lời, bỗng một tia chớp bổ xuống, nhắm thẳng vào đầu Raphael. Khi tia chớp sắp bổ đến, Raphael đột nhiên biến mất, tia chớp bổ xuống mặt đất tạo thành một cái hố không nhỏ, bụi bặm bay mù mịt.

Ở cách đó không xa, Diệp Vân đang kéo Raphael. Trong nháy mắt đó, Diệp Vân đã thuận di đến kéo Raphael ra, cứu hẩn một mạng.

Raphael nhìn cái hố trên mặt đất, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng. Lần này nếu bị bổ trúng liệu còn mạng không?!

“Diệp Vân, cảm ơn ngươi.” Raphael còn thắm run sợ, quay sang cảm ơn.

“Raphael, cái tên thôi tha nhà ngươi, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi” Không trung truyền đến một thanh âm vang dội, sau đó một luồng sáng trắng hiện lên, một nam thiên sứ mặc một thân quần áo trắng bay tới. Thiên sứ cũng đánh lên?

Diệp Vân chú ý thấy bảy ngôi sao trên cánh tay thiên sứ này, nói cách khác, hẩn là thiên sứ cấp bảy. Raphael cũng đổ mồ hôi lạnh, thiên sứ cấp bảy! Mình còn chưa nhìn thấy bao giờ nha. Nhưng hẩn lại biết tên của mình?! Kỳ quái!!!

“Hình như ta không biết ngươi.” Raphael nhú mày. Trong lòng không hiểu tại sao chộc phải một thiên sứ cao giai như vậy khiến hẩn chạy đến truy sát mình. Hồn nữa, hẩn dường như đã gặp đến nghiên răng nghiên lại.

“Ngươi là tên nhu nhược chỉ biết chạy trốn! Tại thần giới ai ai cũng biết xú danh của ngươi.” Nam thiên sứ kia quát lớn, “Hughes Leah nói muốn giết ngươi nhưng vẫn không thành công. Nhất định nàng lại bị ngươi sử dụng động tác giả đẹp mắt vô si để trốn thoát! Nhưng hôm nay ngươi có chạy đằng trời, ta nhất định sẽ lấy trái tim ngươi đưa cho Hughes Leah!”

Diệp Vân nhìn chằm chằm thiên sứ đang nói đồng dục, hần hình như còn chưa biết Hughes Leah đã chết. Hơn nữa, Diệp Vân quay đầu nhú mày nhìn Raphael, người này hình như rất nổi tiếng tại thần giới, tuy đều là tiếng xấu nhưng hần lại có thể nhiều lần chạy thoát dưới tay thiên sứ như vậy, hần mới chỉ là ác ma cấp hai mà thôi!

“Hần hình như là tình nhân của Hughes Leah.” Diệp Vân nói. Lạc Tâm Hồn hơi giật khóe miệng, không nói được gì, chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Vân.

“Tình nhân? Ý gì vậy?” Raphael không hiểu.

“Dùng ngôn ngữ của các ngươi thì là người yêu.” Diệp Vân nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Hoặc có thể là nhân tình.”

Raphael đột nhiên cười hắc hắc: “Chắc chắn là...”

“Tư tưởng bản thiêu!” Thiên sứ giận tím mặt, nhìn Diệp Vân quát lớn, “Tên nhân loại nhà ngươi lại giúp đỡ tên ác ma dơ bẩn này, xem ra ngươi đã bị mê hoặc, sa ngã. Hiện tại ta phải tình lọc ngươi!”

“A, gần đây ngươi có gặp Hughes Leah không? Ngươi không cảm thấy đã lâu rồi chưa nhìn thấy nàng ta sao?” Diệp Vân cong cong khóe môi, câu nói đầu tiên khiến thiên sứ đang chuẩn bị tấn công phải dừng lại ngay lập tức.

“Cái gì? Các ngươi đã làm gì nàng?” Thiên sứ nhú mày găm lên.

“Ta đã cứu nàng ta!” Diệp Vân cười sáng lạn.

Thiên sứ nắm chặt thanh kiếm trong tay, nghi ngờ nhìn Diệp Vân: “Ngươi nói ngươi đã cứu Hughes Leah, ngươi có khả năng này sao?”

“Ta là ma pháp sư sắp đạt tới thánh giai!” Diệp Vân vẫn tươi cười như trước.

“Vậy xem ra linh hồn ngươi chưa hoàn toàn bị vậy bẩn.” Thiên sứ trịnh trọng, cao cao tại thượng nói, “Ngươi hãy mau trở về bên vị thần Quang Minh vĩ đại”.

“Ta đã cứu nữ nhân của ngươi, nhưng nàng ta lại muốn giết ta.” Diệp Vân híp mắt, nói tiếp, “Vì thế, để phòng vệ ta phải giết nàng.”

Thiên sứ tái mặt, giận dữ điên cuồng.

Diệp Vân cười cười nghiêng ngả, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ kỳ quái, thần tiên phương Đông phải chăng cũng dối trá như vậy.

Ngay lúc này, một tia chớp từ chính điện bổ tới!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Thần Ma đại chiến sắp đến!

Ngay lúc này, một tia chớp sắc bén từ chính điện bổ tới!

Diệp Vân không động đậy, trước mặt xuất hiện một kết giới trong suốt, cản lại tia chớp kia.

Vốn dĩ không cần nói mấy lời vô nghĩa với tên thiên sứ này, giết xong liền rời đi, nhưng Diệp Vân chán ghét sự dối trá của bọn hần nên muốn đùa giỡn một phen.

Công kích bị ngăn cản, thiên sứ nhú mày nhìn Diệp Vân và Raphael, bỗng nhiên vỗ cánh bay thẳng lên không trung.

Làm gì vậy? Công kích từ trên cao?

Thế nhưng bóng dáng thiên sứ càng ngày càng xa, dần dần biến thành một chấm đen.

Hần chạy! Cứ thế mà chạy trốn?!!

Thế nhưng, dù sao thì hần cũng đã giữ lại được cái mạng của mình.

“Thật là kỳ quái, hẳn nhất định muốn báo thù cho Hughes Leah, sao lại chạy chứ?” Raphael gãi gãi đầu nghi hoặc.

“Hắn rất thông minh.” Diệp Vân nhìn không trung lạnh lùng nói: “Hắn biết tiếp tục ở lại chỉ có chết.”

“Không xong rồi!” Raphael bỗng nhiên biến sắc, “Thả hắn đi, chắc chắn thần giới sẽ biết được các ngươi giết thiên sứ, nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi.” Raphael đầu đầy mồ hôi. Một nhân loại lại dám đánh chết thiên sứ, đây là khinh nhờn thần thánh, tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra. Nhất định thần giới sẽ không tiếc bất cứ giá nào để loại bỏ nhân loại đó.

“Thiên sứ có thể tới ma giới?” Diệp Vân không hề sợ hãi mà cười nhẹ, hỏi lại.

Raphael lắc đầu: “Bọn hắn không dám tới, trừ khi là muốn tự sát.”

“Vậy không phải được rồi sao? Đi thôi!” Diệp Vân thờ ơ nói.

“Thế nhưng dù sao các ngươi cũng phải trở về nhân gian thôi, bọn họ nhất định sẽ ở nhân gian chờ các ngươi.” Raphael vẫn rất hoảng loạn.

“Chúng ta có thể từ Ma giới trực tiếp quay về thế giới của ta mà.” Diệp Vân cười an ủi Raphael, “Không phải sợ, chỉ cần chúng ta muốn chạy, sẽ không có ai có thể cản được.” Raphael vẫn muốn hỏi thêm, nhưng Diệp Vân đã quay đầu đi về phía trước.

Raphael đẩy bụng nghi vấn đuổi theo, đi về phía trước một đoạn nữa liền thấy được một mảnh rừng rậm âm u, Rapahel vẫn không dừng bước mà cứ thế đi thẳng.

“Phía trước chính là một trong số những cổng vào ma giới.” Raphael giải thích.

“Tổng cộng có mấy cửa vào?” Bạch Hổ mở miệng hỏi.

“Ba” Raphael đáp.

Phía trước xuất hiện một tòa miếu đồ nát, một cầu thang đá dài liên miên dẫn lên nơi cao nhất. Raphael dẫn mọi người đi lên thang đá, tới bình đài thì vươn tay nhẹ nhàng nhấn một cái vào trong không khí. Trong không khí xuất hiện một dòng xoáy, một lát sau, một cánh cửa đen xuất hiện trước mắt họ.

Da Erl ôm chặt lấy đùi Đông Phương Cẩn, hơi hơi run rẩy.

Diệp Vân bỗng nhiên xoay người nhắc Da Erl lên, đặt vào túi linh thú.

“Ngoan ngoãn ngồi trong đó, bên trong rất an toàn.” Diệp Vân cúi đầu nói vọng vào túi linh thú, Da Erl vốn đang kinh hãi liền bình tĩnh lại. Sau đó giọng Oa Oa vang lên: “A, bạn là ai?”. Da Erl bắt đầu chơi đùa cùng Oa Oa. Như vậy cũng tốt, ít nhất thì Oa Oa cũng đã có bạn.

Raphael dẫn đầu bước vào trong cánh cửa, mọi người lập tức đi theo. Một lát sau, cánh cửa biến mất, không gian vắng vẻ lại khôi phục như cũ.

Tới Ma giới, Diệp Vân kinh ngạc nhìn mặt trăng màu đỏ trên bầu trời. Hiện tại bọn họ đang đứng trong một rừng cây, cây cối ở đây hình dạng rất kỳ quái, có cây còn có hoa văn hình như mặt người, chung quanh tràn ngập một bầu không khí âm trầm quỷ dị.

“Cánh cửa thông tới nơi này rất vắng vẻ, không cần lo gặp phải ác ma khác. Hơn nữa nơi đây cách tòa thành của Morak tương đối gần.” Raphael giải thích, vậy mọi người mới hiểu được Raphael sợ gặp ác ma có ý đồ bắt lợi với bọn họ nên mới cố ý chọn cánh cửa này. Raphael vừa mới dứt lời, một hơi thở mạnh mẽ liền áp đến.

“Oh, tiểu Vân Vân, nàng đã đến rồi!” Một giọng nói khẩn cấp mà đầy nhiệt tình vang lên bên tai bọn họ. Giọng nói xa lạ nhưng giọng điệu thì vô cùng quen thuộc, là Morak!

Một bóng người đáp xuống trước mặt mọi người, ác ma này sở hữu một mái tóc mềm mại dài tới tận gót chân, quần áo vô cùng hoa lệ, trên đầu đội một chiếc vương miện sáng óng ánh. Khuôn mặt với những đường nét hoàn mỹ, sống mũi cao thẳng, đôi môi gợi cảm mê người, đôi mắt xanh đậm chăm chú nhìn Diệp Vân. Nhìn thế nào cũng thấy đây là một anh chàng đẹp trai tuấn tú. Diệp Vân không biết rằng, ở Ma giới, vẻ bề ngoài của ác ma liên hệ trực tiếp đến thực lực. Ác ma nào thực lực càng mạnh thì vẻ bề ngoài càng tuấn mỹ.

“Sao ngươi biết chúng ta tới?” Diệp Vân nhìn mỹ nam trước mắt nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì ta đã phái người theo dõi tại cả ba cửa vào, nàng vừa xuất hiện đã có người báo tin cho ta, ngay lập tức ta liền thuận đi đến.” Morak ân cần đi tới, “Tiểu Vân Vân đi thôi, tòa thành của ta cách nơi này không xa.”

“Ngươi có thể thuận đi ở khoảng cách xa như vậy?” Diệp Vân nghi ngờ nhìn hắn.

“Oh, tiểu Vân Vân yêu dấu, nàng hỏi vấn đề rất hay.” Morak thâm tình nhìn Diệp Vân, “Ở nhân gian thực lực của ta không đủ để thuận đi, nhưng hiện tại là ở Ma giới, ta đương nhiên có thể nha!”

Diệp Vân đảo mắt trắng dã: “Ta hỏi là vì sao ngươi có thể thuận đi xa như vậy?”

“Thuận đi kỳ thực rất đơn giản.” Morak cười cười lấy lòng, “Chỉ cần nàng hình dung địa điểm muốn tới trong đầu, xác định chính xác hoàn cảnh xung

quanh, khẽ động ý niệm là có thể tới. Có điều, tiểu Vân Vân thì phải đọc chú ngữ chứ không thể dựa vào ý niệm để thuận đi.”

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn đều hơi hơi nhũn mảy, nếu đúng như lời Morak vừa nói, thì dù khoảng cách có xa xôi đến đâu cũng có thể thuận đi tới sao?

“Tiểu Vân Vân, nàng phải nhớ kỹ một điều, tuyệt đối không thể vội vàng thuận đi trước khi hoàn toàn xác định rõ ràng nơi nàng muốn tới, nếu không sẽ bị mắc kẹt trong không gian mà chết.” Morak tiếp tục bổ sung, “Còn nữa, thuận đi tiêu hao ma lực tỉ lệ thuận với khoảng cách, nếu thuận đi khoảng cách quá xa mà ma lực không đủ cũng sẽ bị mắc kẹt trong không gian, rất nguy hiểm.” Morak giải thích kỹ càng tỉ mỉ.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn dụng tâm ghi nhớ lời Morak vừa nói, đến Ma giới quả nhiên là quyết định chính xác, vừa mới tới đây đã học được ma pháp hữu dụng như vậy.

Chú ngữ thuận đi lúc trước viện trưởng đã nói cho họ, nhưng rất rõ ràng viện trưởng cũng không thể thuận đi qua khoảng cách quá xa, chỉ có thể loanh quanh trong phạm vi vương quốc. Nhưng Morak lại không cho là vậy, chỉ cần cung cấp đủ ma lực, nhớ kỹ cảnh vật xung quanh là có thể thuận đi đến bất cứ đâu. Trong lòng khẽ động, Diệp Vân liền nghĩ liệu có thể thuận đi về Thanh Sơn không?

Đúng lúc này, giọng nói của Lạc Tâm Hồn vang lên trong đầu Diệp Vân: “Nếu làm vậy ngươi sẽ bị ép chết trong không gian.”

Diệp Vân khinh thường nhìn Lạc Tâm Hồn, tên đáng ghét này lại có thể đoán được suy nghĩ của mình.

“Tiểu Vân Vân, kia chính là tòa thành của ta.” Morak đưa tay chỉ về phía một tòa thành thật lớn ẩn hiện phía trước.

“Ồ”. Diệp Vân thờ ơ.

“Tiểu Vân Vân, mọi thứ của ta sẽ là đều là của nàng.” Morak đương nhiên nói.

Dạ dày Raphael và Đông Phương Cẩn cuộn trào, Lạc Tâm Hồn vẫn thản nhiên như không đi về phía trước. Đông Phương Cẩn từng nghe được Raphael kể lại tình cảnh của Morak khi gặp Diệp Vân, trong lòng dâng lên cảm giác quái dị. Khi đó trong đầu hắn xuất hiện cảnh tượng mình bị Diệp Vân quất roi đến chết đi sống lại, Đông Phương Cẩn sợ run cả người, vội vàng lắc lắc đầu, cố gắng vứt hết những ý tưởng hoang đường trong đầu.

Tới tòa thành, tại cổng thành trang trí hoa lệ không kém tòa thành của Đông Phương Cẩn, hai nữ ác ma ăn mặc thiếu vải vừa thấy Morak trở về liền xán tới.

“Đại nhân, ngài ra khỏi thành khi nào vậy?”

“Đại nhân, đáng ghét, đi ra ngoài mà cũng không nói với người ta một tiếng.”

“Được rồi, mở cửa ra, ta có khách.” Giọng Morak nháy mắt trở nên băng lãnh, tàn khốc, cùng với dáng vẻ vừa rồi tựa như hai người.

Hai nữ ác ma hiển nhiên bị dọa sợ, vội vàng thối lui, khi nhìn thấy hai nhân loại tuần mỹ theo sau Morak thì vô cùng ngạc nhiên. Nhân loại! Là nhân loại! Quý hút máu cùng ác ma cấp thấp kia không có gì kỳ lạ, nhưng hai nhân loại kia sao có thể bình yên xuất hiện ở đây?!

“Chẳng lẽ...” Bên môi hai nữ ác ma nở nụ cười tự nhiên. Nhất định là đại nhân coi trọng dung nhan tuần mỹ của hai người kia nên mang trở về làm quà sinh nhật cho em gái đây mà.

Morak đưa mọi người đi thẳng lên lầu, ngồi trong phòng khách tầng hai, lập tức có một nữ ác ma bưng trà lên, Morak phất tay để nàng lui ra.

“Tiểu Vân Vân, nàng có mệt không? Có muốn nghỉ ngơi trước không?” Morak cười nịnh nọt.

“Không cần.” Diệp Vân thản nhiên nói, “Dạy ta hàng thần đại trận.”

“Oh, tiểu Vân Vân yêu dấu, nàng không cần phải vội. Nàng vừa đến, còn chưa đi thăm quan tòa thành của ta mà.” Morak đương nhiên sẽ không vội dạy thứ đó cho Diệp Vân rồi.

“Không có hứng.” Diệp Vân lạnh lùng nói.

“Vậy thì trước tiên ta dẫn nàng đi lấy những vật liệu nàng cần, được chứ?” Morak nghĩ nghĩ, trước tiên lui một bước rồi tính sau, dù thế nào đi nữa, nhất định phải khiến Diệp Vân ở lại, vĩnh viễn ở lại tòa thành này.

Diệp Vân nghĩ nghĩ, trả lời: “Được”.

Trà còn chưa uống, Morak liền dẫn Diệp Vân tới căn phòng cuối hành lang, mở cửa nói: “Tất cả ở trong đó.”

Diệp Vân gật đầu, đi vào, Raphael đứng cuối cùng cũng muốn theo vào nhưng lại bị Morak chặn lại.

“Đưa gương cho ta.” Giọng Morak trầm thấp mà nguy hiểm, ánh mắt tàn nhẫn. Ác ma cấp thấp đáng chết, lại dám nhéo tai mình. Hừ, không cần vội, từ từ sẽ hành hạ hắn cho hắn sống không bằng chết.

Raphael cả kinh, vội vàng lấy gương ra, trả lại cho Morak. Trong lòng thấp thỏm, xem ra, Morak tuyệt đối sẽ không buông tha cho mình.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn nhìn quanh căn phòng chật đầy đồ vật, chọn lựa các vật liệu bọn họ cần.

Morak như nhặt được bảo vật cất chiếc gương đi, vừa xoay người chuẩn bị vào phòng. Nhưng đúng lúc này trên hành lang lại vang lên tiếng bước chân dồn dập.

“Đại nhân, đại nhân, không xong rồi.” Nữ ác ma đã gặp trước cửa hoảng hốt lo sợ chạy tới.

“Hoang mang cái gì?” Morak cảm tức trong lòng, nếu lúc bình thường hắn sớm đã vịn gậy cổ nữ nhân này.

“Thất đại ma vương vừa liên hợp phát ra lệnh triệu hồi, Thần Ma đại chiến sắp bắt đầu.” Nữ ác ma kinh hoàng nói.

Raphael biến sắc, Morak cũng trầm mặt.

“Vẫn chưa tới thời hạn ngàn năm, tại sao lại muốn khai chiến?” Morak lạnh giọng hỏi.

“Tôi... tôi cũng không biết.” Nữ ác ma mờ mịt lắc đầu.

“Hừ.” Morak bực bội. Mỗi lần Thần Ma đại chiến, ma vương và quý tộc đều phải đi, mà tất cả các ác ma khác cũng sẽ bị triệu hồi về ma giới chuẩn bị cho chiến tranh. “Vốn phải một ngàn năm mới bùng nổ một lần, tại sao lần này lại bùng nổ trước năm năm?”

“Ta đã biết, người lui đi.” Kế tiếp, việc cần làm là triệu hồi các ác ma trong lãnh địa của hắn chuẩn bị chiến tranh.

Nữ ác ma lui xuống, Morak chậm rãi quay lại nhìn về mặt nghi ngờ của Raphael, bỗng nhiên nhe răng cười: “Raphael, Thần Ma đại chiến năm nay, người sẽ là tiên phong của ta”.

Raphael biến sắc, rất rõ ràng, Morak muốn mượn đao giết người. Trước kia tiên phong luôn do ác ma quý tộc mạnh nhất đảm nhiệm, thường thường đều là ác ma cấp tám, không có khả năng đến lượt ác ma cấp thấp như Raphael.

“Chuyện gì vậy?” Diệp Vân đang đọc sách trong phòng, thấy bên ngoài có động tĩnh liền thuận miệng hỏi.

“Không có gì đâu, tiểu Vân Vân yêu dấu, có lẽ chúng ta phải rời khỏi thành hai ngày, các người cứ ở đây chờ ta quay lại là được.” Morak hời hợt nói.

Raphael biểu tình phức tạp nhưng cũng không nói gì, hắn cũng không muốn liên lụy tới Diệp Vân.

Morak liếc nhìn Raphael, cười lạnh xoay người vào phòng, biểu tình lập tức trở nên ân cần, “Tiểu Vân Vân, nàng tìm được vật gì hữu dụng không?”

“Có” Diệp Vân hứng thú nhìn sách trong tay. Quyển sách này không nói về ma pháp mà là mị thuật, nó mê hoặc người khác, khiến người đó mất đi sự thanh tỉnh vốn có, hơi giống thuật thôi miên nhưng vẫn có chỗ khác, thuật này có thể khống chế tất cả mọi thứ của người bị điều khiển, bao gồm cả thân thể, ý thức và năng lực của hắn. Có cảm giác như tạo ra một con rối.

“Tiểu Vân Vân có hứng thú với cái này?” Morak nhìn quyển sách trên tay Diệp Vân, tò mò hỏi.

“Ừm” Diệp Vân gật đầu.

“Kỳ thực tiểu Vân Vân không cần học cũng có thể khống chế ta, mọi thứ của ta đều là của nàng.” Morak thâm tình nói.

“Biến sang một bên.” Diệp Vân hừ lạnh.

Bạch Hổ ghê tởm trong lòng, thật buồn nôn, thật buồn nôn.

“Được rồi, tiểu Vân Vân, ta đi trước xử lý vài chuyện, nàng có thể tùy ý đi lại trong tòa thành, nhưng tốt nhất là đừng đi ra ngoài, như vậy ác ma khác có thể phát hiện nàng sẽ rất phiền toái. Ta sẽ dặn người hầu hầu hạ nàng thật tốt.” Morak dặn dò.

Diệp Vân lơ đãng gật gật đầu.

Morak xoay người đi ra cửa, trừng mắt với Raphael, lạnh lùng nói: “Đi.”

Raphael quay đầu liếc Diệp Vân một lúc mới theo sau Morak.

Lạc Tâm Hồn nhìn theo bóng lưng của hai người cho đến khi biến mất, cúi đầu có chút suy nghĩ.

Morak mang theo Raphael rời khỏi tòa thành, hiện tại hắn cần triệu tập thủ hạ chuẩn bị cho chiến tranh.

Đám Diệp Vân có thể tự do hoạt động trong tòa thành. Bạch Hổ và Thanh Long rất hiểu kỳ đối với tòa thành này, cùng bay tới bay lui thăm quan. Đồng Phương Cần đã quen với những kiến trúc này, chán chường tựa bên cửa sổ quan sát cảnh vật phía dưới.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn thì vẫn chìm trong sách, sau đó Diệp Vân tiếp tục chế tác nhẫn trữ vật cùng nhẫn chứa đựng ma lực. Làm xong hơn mười

chiếc nhẫn trữ vật, Diệp Vân chọn ba cái lớn nhất giữ lại cho mình, Lạc Tâm Hồn và Đông Phương Cẩn, còn lại Diệp Vân cất kỹ để dành đưa cho Thanh Dịch, Diệp Danh và Phi Nhi.

Mà nhẫn chứa đựng ma lực Diệp Vân làm rất nhiều, kích cỡ cũng không nhỏ, có đến hơn ba mươi cái hình dạng khác nhau.

“Ngươi làm nhiều như vậy làm gì? Hình như ngươi chỉ có mười ngón tay thôi, chẳng lẽ muốn đeo cả vào chân sao?” Lạc Tâm Hồn nghiêm túc hỏi.

“Làm nhiều có thể chứa đựng nhiều ma lực hơn. Cái này có thể cất trong nhẫn trữ vật mà.” Diệp Vân trừng mắt nhìn Lạc Tâm Hồn, “Cho ngươi mười chiếc, ngươi đeo đầy tay đi, không thì tự đeo chân ngươi ấy!”

Lạc Tâm Hồn không khách khí nhận lấy, chỉ đeo một chiếc, những cái khác đều bỏ vào nhẫn trữ vật.

Chế tác trong một thời gian dài, Diệp Vân cũng cảm thấy mệt mỏi, ma lực tiêu hao cũng không nhỏ. Ở chỗ này, Diệp Vân không dám mạo hiểm dùng hết sạch ma lực, dù sao thì đây cũng là Ma giới. Lúc này Bạch Hổ và Thanh Long cũng tham quan xong, cùng trở về nằm chợp mắt trên sofa.

“Diệp Vân, mệt không, ta đi bảo họ chuẩn bị phòng.” Đông Phương Cẩn xoay người đi ra cửa tìm một nữ ác ma, nói ra mục đích.

Nữ ác ma cười híp mắt nói đã sớm chuẩn bị xong, Morak đại nhân đã căn dặn tất cả những điều cần thiết rồi.

Mà điều khiến Đông Phương Cẩn cảm thấy không thoải mái là giọng điệu của nữ ác ma kia, cô ta cứ làm như biết được một bí mật rất lớn vậy.

“Xin hãy đi theo ta về phòng tắm rửa thay y phục.” Ác ma mỉm cười dẫn Diệp Vân đến một đầu khác của hành lang, để họ vào phòng rồi cười híp mắt rời đi.

Mọi người đi vào gian phòng của từng người.

Diệp Vân nhìn quanh gian phòng, có chút hài lòng bởi gian phòng này bố trí hơi giống phòng khách sạn ở hiện đại.

Nhót Bạch Hổ ở ngoài phòng vệ sinh, Diệp Vân cời y phục bước vào bồn nước nóng đã chuẩn bị sẵn. Chỉ là, Diệp Vân nhú mày, đám cánh hoa nổi trên mặt nước này là sao vậy, chẳng lẽ đây là sở thích của tên ác ma biến thái Morak? Kỳ thực Diệp Vân đã hiểu lầm Morak, bởi vì đây không phải là hân căn dặn mà là nữ ác ma kia tự tiện sắp xếp. Không chỉ Diệp Vân mà bồn tắm của Lạc Tâm Hồn cũng có.

Lạc Tâm Hồn nhìn cánh hoa nổi trên mặt nước, không nói gì mà vung tay gạt bỏ toàn bộ cánh hoa mới bước xuống tắm rửa.

Ngày thứ hai sau khi Morak rời đi, tòa thành có một vị khách không mời mà đến.

“Đại nhân Murphy, ngài đã tới.” Nữ ác ma đã chuẩn bị phòng cho đám Diệp Vân cười cười xấu xa nói với nữ nhân trang điểm lờ lợc đứng ở cửa.

“Quả sinh nhật anh chuẩn bị cho ta đâu? Ở đâu?” Hai mắt Murphy tỏa sáng, vừa nhận được tin tức của nữ ác ma này nàng liền ngay lập tức từ đất phong của mình chạy tới. Quả tặng của ca ca thật tuyệt! lại là hai nhân loại tuấn mỹ.

“Họ ở trên lầu.” Nữ ác ma cười hắc hắc.

“Đưa ta lên đó, nhanh nhanh một chút.” Murphy khẩn cấp muốn thấy ‘quả sinh nhật’ Morak chuẩn bị cho mình, muốn hưởng thụ cho thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Diệp Vân trở thành tiêu điểm của Thần Ma đại chiến!

“Đưa ta lên đó, nhanh nhanh một chút.” Murphy vội vã muốn thấy ‘quả sinh nhật’ Morak chuẩn bị cho mình, cô ta muốn thưởng thụ ‘nó’ thật tốt.

Lúc này, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn đang nghiên cứu ma pháp trong thư phòng của Morak.

Ngoài hành lang vang lên những tiếng bước chân dồn dập, ‘phịch’ một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn quay đầu lại liền nhìn thấy một nữ ác ma trang điểm lờ lợc hưng phấn đứng ở cửa. Cô ta hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn thiếu điều chảy nước miếng.

“Chính là bọn họ sao?” Murphy quay đầu hỏi nữ ác ma phía sau, ác ma kia liên tục gật đầu, cười cười xấu xa.

“Được rồi, ngươi lui xuống đi.” Murphy vui mừng vẫy tay cho ác ma kia lui xuống, sau đó đóng cửa lại.

Diệp Vân nhìn nhìn nữ ác ma mới tới, tóc nâu, khuôn mặt có phần tương tự với Morak nhưng không đẹp bằng. Nàng ta ăn mặc hở hang lộ ra hai bầu ngực trắng hồng, bờ mông căng tròn, ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn, trên cánh tay trắng là tám vạch màu đen, đây là một ác ma cấp tám.

“Thật không tồi.” Murphy gật đầu tán thưởng, “Lễ vật lần này của anh trai làm ta rất hài lòng.”

Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn nhú mày nhìn nữ ác ma trước mắt, có chút khó hiểu.

“Hai người tên gì?” Nữ ác ma tùy tiện chỉ vào Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn hỏi.

“Người là ai?” Diệp Vân nhú mày.

Murphy hơi sững sờ, sau đó vẻ mặt càng thêm hưng phấn. Xem ra ca ca vẫn chưa ‘thuần hóa’ hai người bọn họ, cũng không nói mang họ tới Ma giới để làm gì. Chẳng lẽ ca ca muốn mình ‘yêu thương’ bọn họ thật nhiều, càng thêm kích thích? Ca ca thật hiểu mình! Ha ha ha!

Diệp Vân nhìn vẻ mặt nữ ác ma biến hóa vô cùng đặc sắc, có chút phiền, phát tay nói: “Đi ra ngoài, không phải Morak đã căn dặn không cho bất kỳ kẻ nào vào đây quấy rầy chúng ta sao?”

Murphy còn đang hưng phấn nên không chú ý tới Diệp Vân gọi thẳng tên Morak, mỉm cười tiến tới: “Tính tình người có chút ngang ngạnh, có điều ta thích, đêm nay người hầu hạ ta trước đi!”

Lạc Tâm Hồn nao nao, bỗng nhiên cong khóe miệng, xem ra nàng ta hiểu nhầm gì đó. Nữ ác ma này hình như là em gái của Morak.

Diệp Vân chán ghét nhìn Murphy đang tới gần, mùi nước hoa nồng nặc xông thẳng vào mũi, khiến Diệp Vân vô cùng phiền chán.

“Người tên gì? Người là loại hình ta thích, ta sẽ thật yêu thương người!” Murphy hưng phấn giơ tay muốn vuốt mặt Diệp Vân.

Diệp Vân vươn tay gạt mạnh tay Murphy, chán ghét nói: “Hình như cô hiểu lầm gì đó, ta là khách của Morak.”

“Đúng đúng, người là khách, là quà sinh nhật của ta.” Murphy xoa xoa mu bàn tay hơi đau nhưng trong lòng lại rất thoải mái. Đây là lần đầu tiên có người dám ngỗ nghịch với nàng, trước giờ chỉ cần nàng chú ý tới ai là ca ca sẽ đưa tới tận tay, nhưng những người đó đều rất nhu thuận, không hề có chủ kiến, chỉ chăm chăm lấy lòng nàng. Nhưng người này lại cho nàng một cảm giác khác, hoàn toàn không giống đám người kia.

Lạc Tâm Hồn lại khoanh tay ngồi một bên xem náo nhiệt, lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân to gan như vậy, dám đùa giỡn Diệp Vân, thậm chí còn vô lễ.

“Ta rất thích người, ha ha, hiện tại ta muốn người.” Vẻ mặt Murphy vội vàng muốn xông lên.

Lạc Tâm Hồn nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Diệp Vân rất muốn bật cười. Bạch Hồ, Thanh Long và Đông Phương Cẩn đã xuống thăm quan hầm ngầm tòa thành, không có ở nơi này, nếu hiện tại họ nhìn thấy cảnh này, khẳng định sẽ bò lăn ra mà cười.

“Ta cảnh cáo người, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, nếu không dù người là em gái của Morak ta cũng không nể tình đâu.” Diệp Vân lạnh lùng nói.

“A, mèo con đáng yêu nhe nanh múa vuốt, vậy ta lại càng thích!” Murphy tiến tới muốn kéo tay Diệp Vân.

Diệp Vân thuận di đến đầu kia gian phòng, sắc mặt trầm xuống.

“A, mèo con còn biết dùng ma pháp?” Murphy thấy vậy càng hào hứng, vung tay lên, một luồng sáng trắng tụt lại thành chiếc lưới lao thẳng về phía Diệp Vân.

Diệp Vân trừng mắt tức giận, siết chặt nắm tay.

Nữ ác ma báo tin cho Murphy mặt mày vui sướng tưởng tượng cảnh hương diễm trên lầu, trong lòng càng thêm muốn, chờ Murphy đại nhân chơi chán rồi, có lẽ mình sẽ được hưởng ké một chút. Ngâm nga một khúc nhạc, nữ ác ma vừa nghĩ vừa lau chùi bình hoa.

“Phanh”

Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn từ trên lầu vọng xuống, mà cửa sổ lại bay ra khói bụi mịt mù.

Đã xảy ra chuyện gì? Nữ ác ma kia kinh hãi, đặt bình hoa trong tay xuống rồi vội vội vàng vàng chạy lên lầu, bởi nếu nàng không nghe nhầm, tiếng vang đó phát ra từ căn phòng mà Murphy đại nhân đã vào.

Khi nữ ác ma kia chạy tới cửa phòng liền bị cảnh tượng trong phòng khiến cho vô cùng hoảng sợ.

Đại nhân Murphy nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích, căn phòng vô cùng hỗn độn tựa như vừa bị vòi rồng cuốn qua. Đây rõ ràng là cảnh tượng sau khi tranh đấu kịch liệt, hoặc do bùng nổ một ma pháp vô cùng mạnh mẽ. Là ai to gan như vậy, dám đến tận tòa thành của đại nhân Morak ám sát đại nhân Murphy.

“Mang cô ta ra.” Diệp Vân vẻ mặt chán ghét, lạnh giọng nói với nữ ác ma đang ngậy người ở cửa.

Nữ ác ma ngậy ngốc nhìn Diệp Vân, chẳng lẽ người này làm? Hẳn mạnh mẽ như vậy?

“Ngươi, ngươi dám thương tổn đại nhân Murphy, lại dám đánh thương chủ nhân tương lai của ngươi?” Nữ ác ma lấp bắp, nhưng trong giọng nói hàm chứa sự kinh hãi cùng phần nộ rất rõ ràng.

“Ngươi muốn chết?” Lạc Tâm Hồn nhẹ giọng nói, tuy nhỏ nhưng lại truyền vào tai ác ma kia rất rõ ràng, trong giọng nói ẩn chứa sự lạnh lùng ác độc khiến ác ma kia hoảng sợ.

Nữ ác ma nơm nớp lo sợ đi vào phòng, đỡ Murphy đã hoàn toàn hôn mê dậy, nhìn Diệp Vân nói: “Ngươi chẳng qua chỉ là một món quà còn dám kiêu ngạo như thế, chờ đại nhân Morak trở về...”

Cô ta còn chưa dứt lời thì đã bị Diệp Vân đạp ngã xuống đất, ngay cả Murphy cũng ngã xuống.

“Ngươi muốn chết? Quà? Ai nói với ngươi ta là quà? Morak đã căn dặn như thế nào? Ngươi điếc hay không có não?”

Nữ ác ma mở to mắt, nhớ tới lời căn dặn của Morak đại nhân, nhất định phải thỏa mãn mọi yêu cầu của Diệp Vân, đồ ăn phải là tốt nhất, không thể để ác ma khác nhìn thấy hẳn, cũng không thể để hẳn đi ra khỏi tòa thành. Không phải quà tặng? Nếu người này không phải quà tặng mà đại nhân Morak mang về, vậy hẳn là gì?

Hơn nữa hẳn còn gọi thẳng tên của Morak đại nhân, còn có thể khiến ác ma cấp tám như đại nhân Murphy bị thương.

“Không muốn chết thì đem nữ nhân ngu xuẩn này đi cho khuất mắt ta.” Diệp Vân hí hóp mắt, trong ánh mắt bắn ra tia sáng lạnh lùng khiến nữ ác ma kia hoảng sợ.

Không, không phải quà tặng. Đại nhân Morak sẽ không bao giờ dẫn một nhân loại mạnh mẽ như thế về làm quà.

Lúc này, nữ ác ma kia mới hiểu rõ, vội vàng nâng Murphy dậy hốt hoảng chạy ra cửa.

“Đứng lại.” Diệp Vân bỗng nhiên lạnh nhạt mở miệng.

Nữ ác ma thấp thòm bất an đứng ở cửa: “Xin hỏi ngài cần gì?” Ngực khí đã hoàn toàn thay đổi, cung kính và sợ hãi.

“Morak và Raphael đi đâu? Sao hôm nay ta không thấy bóng dáng bọn họ?” Diệp Vân hỏi.

Nữ ác ma có chút kinh ngạc, nhân loại này không biết Thần Ma đại chiến đã bùng nổ sao?

“Thần Ma đại chiến bùng nổ, hiện tại đại nhân Morak và Raphael hẳn là đã tới chiến trường Thần Ma.” Nữ ác ma cẩn thận trả lời.

Dứt lời, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn đều kinh ngạc nhìn đối phương.

Chẳng phải Raphael nói còn chưa tới thời gian xảy ra Thần Ma đại chiến sao?

“Không phải còn chưa đến một nghìn năm sao?” Diệp Vân nghi hoặc hỏi.

“Chúng tôi cũng không biết. Bấy vị đại ma vương liên hợp phát lệnh triệu tập, đại nhân Morak phải đi chuẩn bị chiến tranh.” Nữ ác ma trả lời.

“Được rồi, ngươi đi đi.” Diệp Vân hừ lạnh.

Nữ ác ma vội vàng đỡ Murphy lui xuống. Trong lòng vừa kinh vừa sợ, là do mình hiểu lầm Diệp Vân là quà sinh nhật mà đại nhân Morak mang về cho nên mới xảy ra chuyện này, nếu sau này đại nhân truy cứu mình nên làm sao đây?

Chờ tiếng bước chân trên hành lang biến mất, Diệp Vân nhìn Lạc Tâm Hồn nói: “Ngươi cảm thấy chuyện này thế nào?”

“Ta không rõ lắm, chắc không phải do chuyện chúng ta giết thiên sứ chứ?” Lạc Tâm Hồn cũng không còn tâm trạng đùa cợt.

Diệp Vân không nói gì, lấy truyền âm phù rót ma lực vào, bắt đầu gọi Raphael.

Không trả lời.

Chẳng lẽ Raphael xảy ra chuyện? Diệp Vân nhíu mày, tiếp tục rót ma lực vào, kêu gọi Raphael.

Diệp Vân làm sao biết được, hiện tại Raphael đã tiến vào chiến trường Thần Ma, hơn nữa còn đang chiến đấu, hẳn tạm thời được an toàn. Hẳn không trả lời vì không muốn liên lụy Diệp Vân. Trong lòng hẳn luôn vang lên một ý nghĩ, nhất định phải bảo vệ Diệp Vân, nhất định không để bất cứ ai có cơ hội làm hại nàng.

Diệp Vân lấy ngón nền ra châm lửa, muốn triệu hồi Raphael, nhưng không hề thấy bóng dáng Raphael xuất hiện.

Trong lòng Diệp Vân dâng lên một cảm giác khó tả.

Lạc Tâm Hồn khẽ nhú mày đang muốn nói gì đó đã thấy Diệp Vân xoay người đi ra cửa, xuống lầu.

Diệp Vân tìm được nữ ác ma đang ngồi xử lý vết thương cho Murpohy, trực tiếp hỏi: “Thuật triệu hồi của các ngươi có cách nào không cần châm ngọn nến cũng có thể gọi ác ma trở về không?”

Nữ ác ma sùng sốt, cẩn thận hỏi: “Ngài, ngài muốn làm cái gì?”

“Ta muốn biết tình huống của Raphael.” Diệp Vân trả lời. Hình như mình đang sớm coi tên ác ma giao hoạt kia là bạn bè mất rồi, thành người một nhà, tuyệt đối không muốn hấn xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Sợ rằng đã muộn, lần này đại nhân Morak lệnh cho Raphael làm tiên phong, có lẽ hấn đã...” Nữ ác ma thấy Diệp Vân biến sắc, không dám nói hết câu. Diệp Vân trong lòng trầm xuống, liền hiểu Morak muốn mượn Thần Ma đại chiến để loại bỏ Raphael.

“Ta hỏi ngươi, làm thế nào để đến bên cạnh ác ma muốn triệu hồi!” Diệp Vân tức giận hỏi.

“Châm ngọn nến rồi đảo ngược lại!” Nữ ác ma cẩn thận trả lời.

“Diệp Vân!” Lúc này, Lạc Tâm Hồn đã chạy đến bên Diệp Vân, giọng nói phức tạp. Chẳng lẽ Diệp Vân muốn mạo hiểm vì tên ác ma kia?

“Lạc Tâm Hồn, nếu đổi lại là ngươi, ngươi có đi không?” Diệp Vân quay đầu nhìn Lạc Tâm Hồn, chậm rãi hỏi.

Lạc Tâm Hồn trầm mặc, bỗng nhiên nở nụ cười sáng lạn mê người: “Đi thì đi, dù là chân trời góc bể ta cũng sẽ đi cùng ngươi.”

Diệp Vân cười nhẹ, lấy ngọn nến ra, châm lửa, Lạc Tâm Hồn nắm tay kia của Diệp Vân. Diệp Vân chậm rãi đảo ngược ngọn nến.

Nữ ác ma kinh hãi nhìn một màn trước mắt, không thể được! Đại nhân Morak đã cản dận, tuyệt đối không thể để bọn họ rời khỏi tòa thành, không thể để ác ma khác nhìn thấy bọn họ!

“Không thể!” Nữ ác ma vội vàng vươn tay gạt lại cây nến trên tay Diệp Vân.

Thế nhưng, một luồng sáng trắng lóe lên, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn biến mất.

Chiến trường Thần Ma, gió thổi điên cuồng, cảnh tượng xơ xác tiêu điều.

Ác ma và thiên sứ đứng đối đầu hai bên, giương cung bạt kiếm.

Raphael đứng ở phía trước, để mặc gió lớn thổi tóc rối tung.

Đối diện, cách đó không xa, một thiên sứ cấp bảy trợn mắt nhìn hấn trùng trùng, con ngươi bùng bùng lửa giận như muốn chém hấn thành trăm mảnh. Chính là thiên sứ tập kích hấn rồi bỏ trốn đạo trước.

Raphael nhìn thấy mà muốn cười. Diệp Vân, Diệp Vân, một cái tên kỳ lạ nhưng lại khắc sâu vào lòng mình. Sẽ không còn được gặp nàng nữa sao?

Ngay khi Raphael đang thương cảm, trong không khí bỗng truyền tới một cảm giác áp lực.

Một luồng sáng trắng hiện lên, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn xuất hiện từ trong không khí trước mặt Raphael.

Raphael há to miệng, cười ngại ngùng, xem ra mình đúng là hết thuốc chữa rồi, nhớ Diệp Vân đến mức nhìn thấy ảo giác. Raphael cười khổ, bỗng nhiên nụ cười cứng lại. Vì sao Lạc Tâm Hồn cũng xuất hiện? Hình như mình không nghĩ đến hấn mà!

“Raphael, ngươi còn sống, không tồi nha!” Giọng nói lạnh lạnh của Diệp Vân truyền đến.

Mắt Raphael bỗng ẩm ướt, có gì đó nóng nóng muốn trào lên.

Vốn dĩ phản động ác ma còn chưa phát hiện ra sự có mặt của nhân loại. Bởi rất các ác ma vẫn đang kêu gọi đồng bọn và cấp dưới của mình về.

Bỗng một tiếng thét sắc nhọn khiến toàn bộ ác ma và thiên sư tập trung trên người Diệp Vân.

“Nhân loại! Hai tên nhân loại ti tiện các ngươi dám xuất hiện ở đây, lại còn giúp đỡ ác ma dơ bẩn tham chiến!” Tên thiên sứ cấp bảy vẫn căm hận Raphael đột nhiên như bị giẫm phải đuôi, cao giọng hét lên.

Nhân loại? Nhân loại lại xuất hiện tại chiến trường Thần Ma? Còn giúp đỡ ác ma?

Các ác ma và thiên sứ cấp cao khác đều nhìn chằm chằm vào Diệp Vân. Morak thấy bóng dáng Diệp Vân sắc mặt liền tái nhợt.

Trong khoảnh khắc, Diệp Vân trở thành tiêu điểm của toàn bộ chiến trường Thần Ma.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Diệp Vân sắp biến mất

Những ác ma và thiên sứ đang bay trên cao đều quay đầu nhìn Diệp Vân, Morak sau khi nhìn thấy bóng dáng Diệp Vân khuôn mặt trở nên tái nhợt.

Trong khoảnh khắc ấy, Diệp Vân trở thành tiêu điểm của chiến trường thần ma.

Nhân loại, lại là nhân loại!

Nhân loại xuất hiện ở chiến trường Thần Ma, mà còn đứng về phe ác ma.

Điều này không khác gì một cái bạt tai cho Thần.

Thần là sự thiêng liêng mà con người luôn theo đuổi, lúc này lại ngang nhiên đứng ở phe địch.

“Hừ, xem ra vẫn có nhân loại biết được sự dối trá của các ngươi, không phải sao?” Một trong bảy vị đại ma vương – Suriel bay trên cao cười mỉa mai Đại thiên sứ đối diện.

Đại thiên sứ Mía có ba cánh sắc mặt khó coi tới cực điểm, mà những thiên sứ khác vẻ mặt cũng không hề dễ nhìn chút nào. Thậm chí Đại thiên sứ còn thầm mắng chửi tên thiên sứ đã lên tiếng gọi vừa rồi, đây không phải là tăng sĩ khí quân địch, hạ thấp uy phong quân ta sao?

Morak vẻ mặt tái nhợt, hẩn biết, mọi chuyện đã vượt qua sự khống chế của hắn, cục diện bây giờ, không ai có thể khống chế được.

Diệp Vân có thể gặp nguy hiểm?

Cho dù sống qua trận chiến này, nhưng đám thiên sứ kia tuyệt đối không buông tha, đó chính là không giết chết thì không ngừng. Mà tất cả ác ma quý tộc và các ma vương đều có thể thấy được chân thân của Diệp Vân, sau khi trận chiến kết thúc, Diệp Vân sẽ trở thành con mồi mọi người muốn đọc chiêm? Không, không thể được.

Raphael đứng bên cạnh sắc mặt cũng trở nên tái nhợt đến trong suốt. Diệp Vân bình thân đi tới bên cạnh hắn, nhưng mà, tình huống lúc này đang cực kỳ nguy hiểm.

“Nhân loại đó chẳng qua là bị lũ ác ma dơ bẩn các ngươi làm cho lạc mất phương hướng, đã là con rối của ác ma các ngươi”. Đại thiên sứ cầm kiếm dài trong tay quát lạnh, cố gắng xoay chuyển tình hình.

“Vậy sao?” Ma vương Suriel cười lạnh, giờ kiếm trong tay chỉ về phía Đại thiên sứ, “Hôm nay, sẽ là kết cuộc của tất cả chúng ta”.

“Hừ!” Đại thiên sứ Mía bề ngoài có vẻ bình tĩnh, kì thực đã sắp giận điên rồi. Nhân loại đề tiện chết tiệt! Vào đúng lúc này lại đâm cho mình một dao, nhất định phải băm thây vạn đoạn bọn họ, hủy diệt luôn cả linh hồn.

“Thẹn quá hóa giận”. Suriel cười ha ha, vung trường kiếm trong tay, quát: “Khai chiến!”

Trong nháy mắt, gió lớn cuộn cuộn, tiếng đánh nhau vang vọng khắp chân trời. Mây đen cuộn cuộn, ánh sáng ngũ sắc xé rách tầng mây chiếu xuống, vô cùng đồ sộ.

Diệp Vân lạnh lùng nhìn ác ma và thiên sứ đang hỗn chiến giữa không trung, quay đầu nói với Raphael: “Chúng ta đi, cuộc chiến không chút ý nghĩa này không phải tham gia”. Lạc Tâm Hồn gật đầu, Raphael gật mình với đồng ý. Hắn không muốn kéo cả Diệp Vân vào, lúc này phải nhanh chóng rời khỏi đây, càng xa càng tốt.

“Nhân loại dơ bẩn, các ngươi muốn chạy?” Ngay khi đám Diệp Vân chuẩn bị rời đi, vị thiên sứ Mía có ba đôi cánh bay nhanh tới trước mặt Diệp Vân, vung trường kiếm đánh thẳng về phía bọn họ. Đại thiên sứ này có thể nói là hận bọn họ thấu xương, lại xuất hiện vào đúng thời điểm quan trọng trên chiến trường Thần Ma. Đây là chuyện chưa từng có!

Trường kiếm sắc bén chém ra, Lạc Tâm Hồn còn chưa kịp đưa kiếm ra đỡ, một thanh kiếm màu đen chặn lại trường kiếm của Đại thiên sứ Mía.

“Thần là Đại thiên sứ mạnh chỉ dưới Thần, Mía nhà ngươi lại vô si lấy mạnh hiếp yếu sao?” Người nói chính là Ma vương Suriel, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Suriel mang theo nụ cười lạnh lùng, khiến ngườì ta không rét mà run.

“Hừ, ác ma dơ bẩn, nhân loại ti tiện!” Đại thiên sứ Mía vung kiếm chém về phía Suriel.

Suriel cười lạnh một tiếng, vung kiếm đón nhận, đường kiếm ẩn chứa sức mạnh khổng lồ, bổ vào cánh của Đại thiên sứ, lông trắng bay là tả.

“Thần của các ngươi đâu, vì sao còn chưa hiện thân, trong thời khắc quan trọng như thế này lại đến muộn. Hay là ả đã ghét bỏ các ngươi, nên chờ ta tàn sát các ngươi hầu như không còn mới lộ diện?” Suriel trầm giọng trêu tức, trên mặt là nụ cười lạnh lùng khiến người ta phải sợ.

“Nói vậy!” Đại thiên sứ Mia đỏ bừng mặt, tên ác ma trước mắt lại dám bôi nhọ thần của bọn họ, đáng chết! Đáng chết!

Tình hình chiến đấu càng lúc càng ác liệt. Ác ma và thiên sứ chết đi không ngừng rơi khỏi không trung, máu tươi rải khắp mặt đất của chiến trường. Thi thể trên mặt đất vô cùng thê thảm, có bị chém đứt thành hai khúc, có mất mắt, có mất cánh, có thiếu chân thiếu tay, còn có những kẻ chưa chết đang thống khổ rên rĩ. Bầu trời tối om, hơi thở chết chóc mà tàn khốc tràn ngập khắp nơi.

“Raphael, còn tên nhân loại ti tiện kia, ta muốn báo thù cho Hughes Leah!” Một tiếng gào đầy phẫn nộ vang lên, sau đó là một hơi thở sắc bén đánh thẳng về phía Diệp Vân và Raphael, mà bên dưới cũng có một hơi thở nguy hiểm.

Tên thiên sứ cấp bảy kia và một thiên sứ cấp tám khác đang vây đánh Diệp Vân lại.

Lạc Tâm Hồn hừ lạnh một tiếng, rút kiếm ra, xông lên.

Diệp Vân cười lạnh, bàn tay vung lên trong không, Nguyệt Luân xuất hiện trên tay Diệp Vân.

Chiến thì chiến!

Tiếng binh khí va chạm vang lên bên tai không ngớt.

Thiên sứ cấp bảy và cấp tám kia sao có thể là đối thủ của Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn, cộng thêm một Raphael vô si đánh lên, hai người bọn họ không thể chống đỡ.

Hai thiên sứ song song ngã xuống.

Các ác ma thấy cảnh này liền huyết gió một tiếng, cổ vũ sĩ khí.

Các thiên sứ giận dữ, đều điên cuồng tránh khỏi ác ma đang đánh với mình mà lao về phía hai nhân loại Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

Nhưng đám ác ma kia sao có thể để thiên sứ được như nguyện.

Trận chiến trong nháy mắt thay đổi nhanh chóng.

Nhân loại, là những người sùng kính Thần nhất, lúc này lại ra tay tàn sát thiên sứ. Thực lực của hai nhân loại này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của thiên sứ và ác ma.

Thiên sứ mang danh bảo vệ nhân loại, lúc này điên cuồng muốn lấy tính mạng của hai người này.

Ác ma luôn dụ dỗ, ăn linh hồn của nhân loại, lúc này lại ra sức quên mình mà bảo vệ hai nhân loại kia.

Tất cả giống như chuyện cười, một chuyện cười tuyệt không hề buồn cười.

Nhưng, lúc này một màn trước mắt lại vô cùng chân thực!

Hai mắt Mia như phun lửa, nhân loại! Nhân loại thấp hèn ti tiện, lúc này lại mạnh như thế, giết không biết bao nhiêu thiên sứ. Giống như đang thái củ cải! Nghĩ tới đây, Mia kinh hãi, trong lòng sám hối, Thần, xin hãy tha thứ cho ý nghĩ kinh khủng đó của con

Trong khi thiên sứ Mia đang phân tâm, Ma vương Suriel bổ một kiếm về phía Mia, tuy cô ta tránh được, nhưng cánh tay vẫn bị chém bị thương.

Trận chiến này, dường như không thể nào quên được.

Bởi vì sự xuất hiện của hai nhân loại Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn, trận chiến Thần Ma từ trước tới nay bất phân thắng bại, lần này giống như đã có kết quả.

Các ác ma đều đã thấy được ánh sáng của chiến thắng.

Vừa lúc đó, phía chân trời bỗng xuất hiện một thứ ánh sáng xinh đẹp mà sáng chói.

Thần, là Thần giáng xuống!

Các thiên sứ hơi yên lòng một chút.

Cuối cùng Thần cũng tới, cuối cùng cũng tới. Như vậy, cục diện chiến đấu sẽ thay đổi!

Nhưng mà, thực sự sẽ được vậy sao?

Thần mặc một thân quần áo trắng – A Mous xuất hiện tại chiến trường.

Cả người cô ta toát ra ánh sáng chói mắt, trong tay là một thanh quyền trượng trắng tinh, cả người tỏa ra uy nghiêm khiến người khác không dám khinh thường.

Đây là ánh sáng thuần khiết nhất của Thần.

Mái tóc vàng kim hơi xoắn, dáng người thon dài, gương mặt lạnh lùng, một đôi mắt màu xanh lam nhìn tình cảnh phía dưới.

“Thần!”

“Thần! !”

“Thần! ! !”

Trong nháy mắt, chiến trường trở nên sôi trào.

Tất cả thiên sứ như được tiếp thêm sĩ khí.

Vị thần mà họ tôn kính, sùng bái nhất đã tới!

Vị thần vĩ đại, công bằng nhất!

Về mặt của bảy vị đại ma vương đều là khinh thường.

“Một kỹ nữ mà thôi”. Suriel cười lạnh, không làm bất kỳ việc gì mà đòi hưởng sự tôn sùng kính yêu của nhân loại, chỉ là loại kỹ nữ đùa giỡn nhân loại trong lòng bàn tay!

“Lớn mật! Ngươi dám khinh nhờn Thần!” Lúc này, Mía giống như ăn phải xuân dược trở nên hùng hổ, đánh những đòn sắc bén công kích Suriel.

A Mous lặng lẽ trôi nổi trong không trung, ánh mắt chậm chậm nhìn về phía Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

Nhân loại, chính là hai kẻ nhân loại bản thủ này đứng về phía ác ma, khiến cho cuộc chiến lần này thiếu chút nữa thất bại sao?

“Đưa nhỏ, hãy trở lại bên cạnh ta”. Giọng A Mous vô cùng dịu dàng, nhưng trong sự dịu dàng lại mang theo uy nghiêm.

A Mous vừa dứt lời, đám thiên sứ trở nên kích động.

Thần, đây là Thần.

Vị Thần vô tư, khoan dung và xinh đẹp nhất.

Vào lúc này, người lại vẫn giang rộng vòng tay với hai kẻ nhân loại bản thủ kia!

Ánh mắt các ác ma trở nên lạnh lùng, trong lòng có chút thấp thòm. Bảy vị ma vương cũng đồng thời nhíu mày.

Tất cả mọi người tại chiến trường Thần Ma đều tập trung trên người Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

“Đưa nhỏ, hãy quay về bên cạnh ta, linh hồn của các ngươi vẫn có thể tinh lọc”. A Mous ra vẻ cao cao tại thượng, trong giọng nói ảm áp mang theo uy nghiêm kính sợ

Diệp Vân khẽ lộ ra nụ cười khinh thường, lên tiếng: “Raphael, ngươi hãy đáp lại câu kia của ngươi cho cô ta”.

Raphael ngẩn ra, sau một lúc mới phản ứng lại, đáy mắt cũng hiện lên nụ cười lạnh. Dùng toàn bộ sức lực mà gào lên: “Linh hồn thuần khiết lại mỹ lệ, tinh lọc cái rắm!”

Sấm sét nổi lên...

Tiếng Raphael vang vọng khắp chiến trường Thần Ma, một lúc lâu.

Linh hồn thuần khiết lại mỹ lệ, tinh lọc cái rắm... Tinh lọc cái rắm...

Tinh lọc cái rắm! ! !

Lần này không chỉ là cho Thần giới một bạt tai đơn giản như trước.

Quả thực chính là đem chiều bài của Thần giới xuống đất, sau đó lại mạnh mẽ dẫm nát, cuối cùng còn khắc ra mấy miếng đờm, chú ý là đờm, không phải nước bọt!

Tiếng cười của đám ác ma vang vọng khắp chân trời, tất cả đều cười ngả cười nghiêng.

Về mặt của đám thiên sứ thì trắng bệch.

“Con của ta, đây là câu trả lời của các ngươi sao?” Giọng nói của nữ thần A Mous không còn ảm áp như vừa rồi, mang theo lạnh lùng uy nghiêm.

“Thứ nhất, ta không phải là con của ngươi, ngươi không có cái bản lĩnh sinh ra ta, vì thế xin không nên nói lung tung. Thứ hai, nếu ngươi đã cố chấp muốn gọi ta là con, ta chỉ muốn hỏi vậy cha ta là ai? Nữ thần cũng có quan hệ với nhân loại hay sao?” Diệp Vân thấy vẻ mặt giả tạo của A Mous mà buồn nôn. Còn đứa nhỏ? ! Ta phi nhỏ, phi nhỏ! Cái đáng về như đến ngày tận thế đáng ghê tởm.

Tiếng nói Diệp Vân vang vọng khắp chiến trường, câu hỏi rõ ràng như vậy truyền vào lỗ tai đám thiên sứ và ác ma.

Tiếng cười lớn lần thứ hai vang lên, dường như ngay cả mặt đất cũng chấn động.

Ánh mắt các thiên sứ lại trở nên hung ác, hận không thể đốt Diệp Vân không còn hạt bụi.

Đây không còn là sa ngã về phe ác ma nữa, mà là khiêu khích, khinh nhờn thần!

Morak tâm trạng nặng nề cũng không nhịn được mà cười to. Diệp Vân à Diệp Vân, quả nhiên không hổ là nữ nhân mà mình coi trọng!

Các Ma vương đều hứng thú nhìn Diệp Vân, nhân loại nhỏ bé này lại dám khiêu khích ả kỹ nữ đối trá A Mous kia, phải nói là dũng cảm hay là không biết trời cao đất dày đây?

Lúc này, nữ thần A Mous đã không còn đáng vẻ bình tĩnh khoan dung độ lượng như vừa rồi, ánh mắt băng lãnh nhìn Diệp Vân.

“Ngươi đã không còn là con dân của ta, cả thân thể và linh hồn ngươi đều đã bị ma hóa, ngươi đã trở thành ác ma dơ bẩn”. Nữ thần A Mous uy nghiêm nói, sau đó gợn quyền trượng trắng tinh trong tay lên.

Lạc Tâm Hồn trầm mặt, bởi vì hắn cảm nhận được một sức mạnh đang đè ép tỏa ra từ người của A Mous kia.

Rất rõ ràng ả ta then quá hóa giận, sẽ ra tay với Diệp Vân. Mặc dù ả ta biểu hiện ra đáng vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm.

Nhưng, bảy vị Ma vương sao có thể để A Mous thành công?

Bảy vị Ma vương tụ lại cùng một chỗ, xông lên bao vây lấy A Mous.

Bao nhiêu lần Thần Ma đại chiến, đều là như thế. Bảy vị Ma vương liên hợp đối phó với nữ thần A Mous, mỗi lần đều là bất phân thắng bại.

Vì thế, Thần Ma đại chiến đều lấy kết thúc bất phân thắng bại mà kết thúc.

Các ác ma quý tộc cũng quần lấy thiên sứ đánh nhau.

Không ít thiên sứ nhắm vào Diệp Vân, bọn họ muốn bầm thân tên nhân loại dám vũ nhục, khinh nhờn Thần này. Càng nhiều ác ma lao về bên này bảo vệ Diệp Vân.

“Có lẽ, ta nên cho ngươi quay về, quay về đáng vẻ tinh thuần ban đầu của ngươi”. Nữ thần A Mous bỗng trầm giọng nói một câu như vậy.

Bảy vị Ma vương nghe vậy, trong lòng đều thầm kêu không tốt.

Thế nhưng đã chậm, nữ thần A Mous gợn quyền trượng trong tay, một luồng sáng trắng chiếu thẳng vào Diệp Vân.

Ánh sáng trắng đó chiếu thẳng vào người Diệp Vân, không hề báo trước, cũng không hề cho Lạc Tâm Hồn và đám ác ma thời gian phản ứng lại. Diệp Vân cũng không kịp phản ứng.

Ánh sáng kia cứ chiếu thẳng vào người Diệp Vân như vậy.

Diệp Vân nhú mày, không có gì khó chịu.

Đây là ánh sáng gì?

Ngay khi Diệp Vân còn đang nghi hoặc, luồng sáng trắng kia bỗng nhiên bao bọc lấy toàn thân Diệp Vân.

Diệp Vân híu hắt, nhìn thân thể mình bị luồng ánh sáng kia bao bọc. Không hề khó chịu, mà còn có cảm giác ảm áp lạ thường.

Lạc Tâm Hồn có một cảm giác khó tả.

Trong mắt Lạc Tâm Hồn, Diệp Vân đang chậm chậm thu nhỏ lại, thu nhỏ lại.

Diệp Vân nhìn tay mình chậm chậm nhỏ đi, nhỏ đi, tay áo đã hoàn toàn che lấp bàn tay.

Lạc Tâm Hồn kinh hãi vươn tay muốn kéo Diệp Vân, nhưng lúc này Diệp Vân lại thu nhỏ rất nhanh khiến hắn bắt hụt.

Lúc này, Lạc Tâm Hồn mới hiểu ý của nữ thần A Mous là gì.

Trở lại đáng về tình thuần ban đầu!

Đó chính là xóa bỏ Diệp Vân hiện tại, làm cho Diệp Vân biến thành một đứa bé.

Không! Có thể càng là đáng về nguyên thủy hơn.

Sẽ biến thành một luồng u hồn? !!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Nữ thần VS Nữ thần

Lúc này, Lạc Tâm Hồn mới hiểu lời mà A Mous nói là có ý gì.

Quay về đáng về tình thuần ban đầu!

Đó chính là xóa bỏ Diệp Vân hiện tại, biến Diệp Vân trở lại là một đứa trẻ.

Không! Có thể càng là trạng thái nguyên thủy hơn nữa.

Sẽ biến thành một luồng u hồn? ! !

Không!

Không! !

Không! ! !

Lạc Tâm Hồn giống như nổi điên, không ngừng vươn tay ra muốn tóm lấy thân thể đang dần nhỏ đi của Diệp Vân.

Thế nhưng, chậm, tất cả đều chậm.

Không có gì cả .

Quần áo của Diệp Vân nhẹ nhàng rơi xuống, đã sớm không thấy bóng người đâu nữa. Đồ vật trên người Diệp Vân cứ trống rỗng mà rơi xuống, quần áo, nhẫn, túi trữ vật, túi linh thú, còn có viên Ngọc Linh Lung trong suốt vốn gắn trên cánh tay.

Diệp Vân biến mất!

Diệp Vân đã biến thành một luồng u hồn sao?

Lúc này, Bạch Hổ đang ở trong tòa thành của Morak bỗng ngẩng mạnh đầu lên, trong con ngươi tràn đầy kinh hãi cùng không thể tin. Khế ước hồn phách đã mất hiệu lực! Cảm giác liên kết với Diệp Vân cũng đã biến mất! Biến mất không chút bóng dáng!

Chẳng lẽ chủ nhân... Không! Bạch Hổ chột ngựa đầu gào lên.

Không có khả năng!

Chủ nhân không thể chết!

Nháy mắt, sự đau đớn tuyệt vọng bao lấy Bạch Hổ.

Thanh Long và Đông Phuong Cẩn ngáy người nhìn Bạch Hồ như phát điên. Trong lòng đều nổi lên một loại cảm giác chẳng lành.

Tại chiến trường Thần Ma, đôi mắt Lạc Tâm Hồn đỏ như máu, ngơ ngẩn nhìn theo quần áo của Diệp Vân đang rơi xuống. Trong nháy mắt, linh hồn hắn như bị tách khỏi thân thể. Đường như tất cả sự vật xung quanh đều không tồn tại. Diệp Vân! Diệp Vân chẳng lẽ cứ biến mất như vậy!

Raphael há hốc mồm, không thể tin nhìn nơi không bóng người trước mắt, trong nháy mắt thần trí như tan vỡ. Raphael bay chậm chậm xuống, ngơ ngẩn nhìn ‘di vật’ của Diệp Vân, không dám chạm tay vào những đồ vật không có chút hơi thở này.

Nếu không phải vì mình, Diệp Vân sao phải tới đây mạo hiểm, sao có thể bị ả kỹ nữ A Mous kia giết chết!

Các thiên sứ sĩ khí tăng mạnh, càng chiến đấu liều mạng.

Các ác ma trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Có tức giận, phẫn nộ, còn có tự trách. Đây là một cảm giác trước nay chưa từng có, bọn họ lại có cảm giác tự trách vì một nhân loại.

Các Ma vương đều đồng loạt tấn công A Mous.

Cho dù xuất hiện sự việc bất ngờ như vậy cũng không được hoảng loạn! Nhất định phải ổn định đầu trận tuyến, cuộc chiến còn chưa kết thúc.

“Không, không, aaaa! ! !”

Lạc Tâm Hồn ngửa mặt lên trời hét dài, trong giọng nói mang theo đau đớn cùng tuyệt vọng khiến các ác ma và thiên sứ nghe đều kinh hãi

Lạc Tâm Hồn vùng kiếm, nháy mắt, ánh sáng bắn ra bốn phía! Hắn tung toàn bộ sức mạnh ra. Lạc Tâm Hồn giống như một vị tử thần xông vào giữa đám thiên sứ, không chút lưu tình lấy tính mạng bọn họ.

Linh hồn của những thiên sứ chết đi thoát ra đều bị Lạc Tâm hồn dùng kiếm đánh nát. Không hề cho đám thiên sứ một cơ hội nhỏ nhoi chuyển kiếp. Lạc Tâm Hồn hai mắt đỏ ngầu, tựa như bị ma hóa.

A Mous híp mắt nhìn cảnh này, vừa mới tiêu diệt một nhân loại đề cao sĩ khí quân ta, giờ đây lại thêm tên nhân loại này nữa. Nhưng bảy vị Ma vương sao có thể để ả ta thành công?

Hỗn chiến, tiếng chém giết vang khắp trời. Mây đen cuộn cuộn tựa như cắn nuốt tất cả ánh sáng mặt trời. Những tiếng vang đinh tai nhức óc. Raphael ngơ ngẩn nhìn ‘di vật’ của Diệp Vân trên mặt đất. Giờ phút này hắn như nghe được tiếng vỡ vụn của trái tim. Nàng, sẽ không bao giờ quay về nữa sao? Trong lúc Thần và Ma hỗn chiến, bỗng nhiên vang lên một tiếng ‘a’ thờ dài.

Xuyên qua tất cả thanh âm, đè ép toàn bộ những tiếng đánh nhau và những tiếng мэng chúri, một tiếng thờ dài nhẹ nhàng kia lại như xuyên qua màng tai của mọi người, xuyên thấu cả linh hồn!

Tiếng thờ dài kia tựa như đang cảm khái, lại như mang theo u oán, tựa như là bất đắc dĩ, như mang theo tiếc nuối, như ánh sáng xóa tan làn sương mù.

Ánh sáng!

Những tia sáng sáng lạn rực rỡ bắn ra từ nơi mà Diệp Vân vừa biến mất.

Tiếng thờ dài xa xưa kia vang lên từ đó.

Kính sợ, một cảm giác sợ hãi kinh khủng.

Trong nháy mắt chiến trường trở nên yên tĩnh, tất cả thiên sứ và ác ma đều dừng tay nhìn về phía phát ra ánh sáng kia.

Sức mạnh, một sức mạnh vô tận tỏa ra từ nơi đó! Uy áp kinh khủng chấn động toàn bộ ác ma và thiên sứ tại chiến trường Thần Ma

Những tia sáng lóng lánh tụ lại.

Tựa như đang có thứ gì đó hình thành? !

Chậm chậm, trong ánh sáng kia xuất hiện một bóng dáng.

Dần dần rõ ràng.

Một bóng người xinh đẹp dần xuất hiện, cả người được bao bọc trong những tia sáng trắng, dáng người mê người như ẩn như hiện.

Bóng người càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng rõ ràng.

Là Diệp Vân!

Là người vốn đã biến mất – Diệp Vân!

Nhưng có gì đó khác thường. Lúc này, vẻ mặt “Diệp Vân” lạnh lùng, sắc mặt trắng như tuyết, mái tóc dài đen óng buông xuống tận chân, cả người tỏa ra sự uy nghiêm không thể xâm phạm.

Đẹp! Thật đẹp, đây là loại xinh đẹp khiến các thiên sứ và ác ma ở đây đều phải kinh sợ. Lạc Tâm Hồn bỗng cảm thấy ngực đau kịch liệt, cứ ngây ngốc nhìn “Diệp Vân” xuất hiện trong ánh sáng.

“Diệp Vân” chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời u ám, bỗng than nhẹ một tiếng. A...

Một tiếng than nhẹ này rơi vào trong tai mỗi người tại chiến trường Thần Ma, tất cả mọi người đều biến sắc, vẻ mặt đau đớn ôm chặt lấy tai! Đơn giản là, một tiếng than nhẹ này, giống như một bàn tay vô hình mạnh mẽ kéo linh hồn bọn họ ra khỏi thân thể! !

Đây là sức mạnh kinh khủng thế nào!

A Mous cũng nhíu mày nhìn “Diệp Vân” trước mặt.

Quanh người “Diệp Vân” tỏa ra một thứ ánh sáng thánh khiết. Đây mới là ánh sáng thuần khiết nhất!

“Diệp Vân” vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khí thế không thể xâm phạm kia khiến mọi người đều kinh sợ.

So ra, ánh sáng tỏa ra từ người A Mous kia chỉ như ánh mặt trời lặn về phía tây.

Đám thiên sứ kia thậm chí sinh ra một cảm giác thần phục.

Khôi giáp trắng như tuyết bao phủ cả người “Diệp Vân, đôi mắt “Diệp Vân” tựa như hàn băng ngàn năm, lạnh lùng nhìn đám thiên sứ phía trước. Bộ áo giáp hoa lệ kia mang theo những hoa văn xa xưa, tỏa ra ánh sáng xinh đẹp. Mái tóc đen nhánh bay bay phía sau người nàng.

Xinh đẹp mà lạnh lùng như băng, dường như có thể gây tổn thương cho người khác bằng sự giá rét đó, nhưng lại làm cho người ta cam tâm tình nguyện.

“Diệp Vân” nhẹ nhàng giơ tay mình lên, phút chốc, Nguyệt Luân màu lam nhạt xuất hiện trong tay nàng.

“Nguyệt Luân...”. Giọng nói “Diệp Vân” lo lắng gọi, dường như mang theo đau thương vô hạn.

Đáp lại “Diệp Vân” chỉ là một tiếng than nhẹ thật dài, nhưng dường như mang theo một tia vui mừng.

A Mous biến sắc!

Thần khí, đó là thần khí!

Có thể nắm giữ thần khí chỉ có Thần! !

Vậy thì, nữ nhân này là ai? Thật sự là nhân loại mà vừa rồi mình đã tiêu diệt hay sao?

Lạc Tâm Hồn nhìn “Diệp Vân” quen thuộc mà lại xa lạ trước mắt. Đây là “Diệp Vân” sao? Còn có, Nguyệt Luân trong tay nàng, vì sao lại tỏa ra một hơi thở băng bạc như thế? Hoàn toàn khác với Nguyệt Luân lúc trước. Nếu phải so sánh, đó chính là Nguyệt Luân hiện tại như có linh hồn của chính mình, có suy nghĩ của mình. Trần ngập một cảm giác đau thương nhàn nhạt, một chút phấn chấn, còn có sự vui mừng gấp lại sau nhiều năm xa cách!

“Thần giới, mãi mãi đều đối trá như thế, bất kể là ở nơi nào”. Tiếng nói lạnh lùng không hề có chút độ ấm, cứ như vậy thốt ra từ miệng “Diệp Vân”. Sự khinh thường kia khiến cho A Mous và các thiên sứ khác biến sắc.

Ác ma đều ngo ngẩn nhìn “Diệp Vân” lúc này.

Đây mới là Thần, nữ thần không thể xâm phạm!

Lạnh như băng, uy nghiêm, xinh đẹp, mạnh mẽ!

“Ngươi, rốt cuộc là ai? !” A Mous trong lòng vô cùng bất an. Nữ nhân trước mặt có thực lực vô cùng kinh khủng! Là Thần sao? Không có khả năng! Đại lục Atlans chỉ có một vị thần là mình! Mình là độc nhất vô nhị, đặc biệt nhất!

“Ta sao?” “Diệp Vân” lạnh lùng nhìn A Mous, dường như có thể nhìn xuyên thấu cả linh hồn của cô ta, “Ta chính là ta, chẳng qua là ngươi dùng một cách đặc biệt khiến ta thức tỉnh lại”.

“Diệp Vân” nói xong, cúi đầu nhìn Nguyệt Luân trong tay, tựa như đang tự nói với mình: “Kỳ quái, vì sao ta lại ở chỗ này?”

“Chủ nhân, trí nhớ và sức mạnh của người chưa phục hồi hoàn toàn, hiện tại, chẳng qua là nhất thời tỉnh lại. Nơi này là phương Tây xa xôi”. Tiếng nói lạnh lạnh của Nguyệt Luân vang lên. Nguyệt Luân biết, “Diệp Vân” lúc này không phải là Diệp Vân, mà là kiếp trước của nàng! Bởi vì nữ nhân kia kích thích khiến nàng tỉnh lại, vậy nên sức mạnh và ký ức đều là của kiếp trước.

“Diệp Vân” có chút nghi hoặc, nhìn Nguyệt Luân trong tay, tựa hồ vẫn còn hoài nghi. Nàng có cảm giác không được hoàn chỉnh, chẳng lẽ chính là vì vậy?

A Mous vô cùng hoảng loạn.

Nữ nhân này vô cùng mạnh, mạnh đến trình độ mình không phải là đối thủ của nàng ta.

Hơi thở của nàng ta lạnh lùng mà tàn khốc, đây là một loại hơi thở đầy mùi chết chóc.

Một kỹ nữ nguy trang là thực nữ chống lại một sát thủ lạnh lùng tàn khốc.

Một kẻ chỉ biết khoa chân múa tay, một kẻ nguy hiểm khủng bố.

Điều này căn bản là cách nhau một trời một vực!

“Nguyệt Luân, vì sao ta cảm thấy như lâu lắm rồi không gặp ngươi?” Nữ tử băng lãnh kia không hề để ý tới A Mous mà mỉm cười cất tiếng hỏi Nguyệt Luân trong tay.

Chỉ trong nháy mắt, nụ cười của “Diệp Vân” đã chiếm trọn trái tim tất cả ác ma và thiên sứ tại đây. Đây là một nụ cười như thế nào? Giống như một đóa hoa xinh đẹp chứa kịch độc nở rộ trên nền băng vạn năm, không kẻ nào có thể chống lại được nụ cười đó. Nguy hiểm, lại tràn đầy dụ hoặc.

“Chủ nhân”. Một giọng nói xa xưa vang lên, sau đó một nam tử tuyệt mỹ với mái tóc màu lam nhạt đột nhiên xuất hiện trước mặt “Diệp Vân”. Nam tử tóc lam kia nhắm chặt hai mắt, nhưng hai hàng lông mi run nhè nhẹ kia đã biểu lộ toàn bộ cảm xúc của hắn. Hắn rất cao hứng, rất kích động.

“Ta một mực chờ ngươi”. Một tiếng than nhẹ bao hàm biết bao tình cảm.

Năm nghìn năm chờ đợi, năm nghìn năm cô đơn.

“Diệp Vân” có chút nghi hoặc, chờ mình? Không phải mình vẫn luôn cùng một chỗ với Nguyệt Luân sao?

Vì sao ký ức lại có chút hỗn loạn?

“Chặn cô ta lại cho ta”. Giọng nói của nữ thần A Mous mang theo sự bối rối.

Các thiên sứ đồng thời bay tới trước mặt Diệp Vân, mưu tính ngăn nàng lại.

“Những thứ chắn trước mặt ta đều bị hủy diệt”. Tiếng nói lạnh như băng kia lần thứ hai vang lên từ miệng “Diệp Vân”, tàn khốc lạnh lùng. Trong nháy mắt, “Diệp Vân” giống như vì giết chóc mà tồn tại.

Trong nháy mắt, một luồng sức mạnh màu lam nhạt vô cùng mạnh mẽ giáng từ trên trời xuống, mang theo một sức mạnh khổng lồ ! !

Những thiên sứ chắn trước mặt “Diệp Vân” bị sức mạnh đó cắt làm đôi, không ngừng rơi xuống, thậm chí còn không có cả trái tim của thiên sứ bay ra.

Máu thịt và trái tim của thiên sứ đều bị hủy! Đây là một sức mạnh như thế nào.

A Mous kinh hoàng, nữ nhân này thật đáng sợ. Minh tuyệt đối không phải là đối thủ của cô ta. Chạy!

Nhất định phải sống chạy khỏi nơi này, mới có cơ hội ngóc đầu trở lại.

A Mous vận toàn bộ sức mạnh trong thân thể, cứ như vậy trống rỗng biến mất khỏi chiến trường Thần Ma. Không chút do dự bỏ lại những thiên sứ đi theo cô ta.

Lúc này, A Mous chỉ đặc biệt muốn bảo toàn tính mạng của mình, thiên sứ sao, có thể chọn lại tại nhân gian, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

“Muốn chạy!” Một giọng nói lạnh như băng vang lên. “Diệp Vân” hít một hơi, vung Nguyệt Luân trong tay lên, bổ ngang trời.

“Bang bang!” Trong không gian vang lên tiếng kêu thảm thiết, máu tươi xuất hiện trong hư không, dù A Mous đang cố gắng lạng lẹ biến mất nhưng vẫn bị tóm!

Đây là một sức mạnh kinh khủng như thế nào!

Bảy vị Ma vương kinh hãi, thật may mắn, người này đứng về phe ác ma!

Raphael đứng trên mặt đất ngây ngốc nhìn “Diệp Vân”, vẫn vẫn duy trì một tư thế.

Mà Lạc Tâm Hồn càng lúc càng cảm thấy đau đớn trong lòng, trái tim đau đớn như sắp xé rách, thần trí cũng như sắp bị hủy diệt.

Vì sao? Vì sao lại như vậy? !

Tiếp đó, máu tươi rải khắp chiến trường Thần Ma.

Những thiên sứ bị vút bỏ bị các ác ma vô tình chém giết.

Lợi thế đã mất, trái tim các thiên sứ như đang chết dần.

Vị Thần mà bọn họ tôn kính nhất, vào giờ phút cuối cùng đã từ bỏ bọn họ.

Có thiên sứ mạnh hơn may mắn chạy thoát, đại bộ phận lại đều bị ác ma thu thập.

Bảy vị Ma vương đều quay đầu nhìn “Diệp Vân”, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đơn giản là vì nàng quá mạnh. Vượt xa nữ thần A Mous? !

Nhưng mà, vì sao chưa bao giờ thấy nàng xuất hiện, chẳng lẽ là? Tất cả Ma vương đều suy nghĩ đến một điều kỳ lạ, chẳng lẽ vị nữ thần này không thuộc về thế giới này? ! Một lý giải quá hoang đường, nhưng chứng cứ xác thực mười phần khiến họ phải tin.

“Diệp Vân” lẳng lặng trôi nổi trong không trung, những lọn tóc bay phấp phới trong gió, ánh mặt trời ban mai xua đi bóng tối, ánh sáng bao trùm cả người nàng, bộ áo giáp trắng như tuyết dưới ánh mặt trời tỏa sáng. Khiến người ta không thể nào rời mắt đi. Nhưng về mặt của nàng lại rất kỳ lạ, lạnh lùng lại có chút mê mang.

“Diệp Vân!” Bất chợt, Lạc Tâm Hồn đứng gần đó hô lớn. Sự rung động trước nay chưa từng có. Diệp Vân lại bộc phát như vậy! Nhưng hắn vẫn cảm thấy có gì đó khác thường, rốt cuộc là khác thường ở chỗ nào? Nữ nhân lạnh lùng trước mặt này là Diệp Vân, nhưng lại không phải. Vì sao Diệp Vân lúc này lại khiến trái tim mình đau đớn như thế.

“Diệp Vân” nghe tiếng khẽ nghiêng đầu đối diện với Lạc Tâm Hồn.

“Là nguoi!” Bỗng nhiên, khuôn mặt “Diệp Vân” trở nên lạnh lùng, nắm chặt Nguyệt Luân trong tay chìa về phía Lạc Tâm Hồn, “Hóa ra thật sự là nguoi! Vậy thì hãy để ta giết nguoi thêm một lần nữa!”

Lạc Tâm Hồn ngơ ngẩn, Diệp Vân đang nói cái gì? Có ý gì?

Một cảm giác nguy hiểm đánh úp về phía Lạc Tâm Hồn.

Ngay khi mọi người đều cho rằng Lạc Tâm Hồn chết chắc rồi thì Nguyệt Luân đang đánh về phía Lạc Tâm Hồn bỗng dừng lại. Ánh mắt “Diệp Vân” chậm rãi tan rã, đôi mắt nhắm nghiền, cả thân thể ngã xuống. Nhưng nàng cũng không hề rơi xuống dưới. Một nam tử tóc lam tuyết mỹ đờ được thân thể của nàng, bộ áo giáp màu trắng cũng dần hóa thành ánh sáng trắng mà biến mất, hơi thở lạnh lạnh kia cũng dần biến mất. Ánh sáng trắng bao bọc lấy thân thể trơn bóng của “Diệp Vân”, Lạc Tâm Hồn vội tiến lên dùng quần áo của mình bao lấy người Diệp Vân.

“Diệp Vân” rốt cuộc trở về là Diệp Vân.

Nguyệt Luân ôm lấy thân thể bất động của Diệp Vân, cứ lẳng lặng trôi nổi trên không trung của chiến trường Thần Ma

Lạc Tâm Hồn nhìn một màn trước mắt không nói nên lời.

“Chăm sóc tốt cho chủ nhân”. Nguyệt Luân khẽ thở dài một tiếng, cuối cùng không tình nguyện giao người lại cho Lạc Tâm Hồn. Nguyệt Luân hóa thành một luồng sáng trắng biến mất.

Khi Diệp Vân quay trở lại, tại tòa thành xa xôi Bạch Hồ như đang hóa đá. Nước mắt không ngừng chảy ra khóe mắt.

Chủ nhân còn sống, thật tốt quá, chủ nhân còn sống!

Trận chiến đã hoàn toàn nghiêng về một phía, A Mous chạy trốn, các thiên sứ bị bao vây tiêu diệt.

Cuộc chiến Thần Ma lần này, ác ma giành toàn thắng.

Suriel nhìn bầu trời mờ tối. “Chỉ tiếc là để cho á kỹ nữ A Mous kia chạy mất!”

Nhưng mà, phải làm sao với vị nữ thần mạnh mẽ lại nguy trang làm nhân loại kia đây? Nên làm thế nào cho phải?

Raphael nhặt đồ vật của Diệp Vân rồi bay lên.

Morak cũng bay tới, phức tạp nhìn người nằm trong lòng Lạc Tâm Hồn.

“Chiến tướng dũng cảm mạnh mẽ nhất của chúng ta, xin hãy nhận lòng biết ơn của chúng ta”. Bảy vị Ma vương cũng bay tới, đồng loạt hành lễ với Lạc Tâm Hồn.

Lạc Tâm Hồn không nói gì, mà là cúi đầu nhìn kỹ người nằm trong lòng.

“Diệp Vân” kia biết mình? Còn muốn giết mình?

Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Sau đó, các Ma vương mời Lạc Tâm Hồn đến thần điện của Ma vương, chờ đợi Diệp Vân tỉnh lại, còn muốn hậu tạ bọn họ.

Mà Lạc Tâm Hồn lại lạnh nhạt cự tuyệt, nói quay về tòa thành của Morak.

Khi Lạc Tâm Hồn nói ra lời này, bảy vị Ma vương đều nhìn Morak với ánh mắt nóng bỏng, Morak chảy mồ hôi lạnh. Đương nhiên, Lạc Tâm Hồn ôm Diệp Vân còn đang hôn mê bất tỉnh quay về tòa thành của Morak, bảy vị Ma vương cũng theo phía sau.

Lần đầu tiên, bảy Ma vương đến tòa thành của một quý tộc, cùng nhau chờ đợi một nữ nhân tỉnh dậy. Đám người Lạc Tâm Hồn ở ngay bên giường chờ Diệp Vân tỉnh, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Diệp Vân, tất cả cùng im lặng. Lạc Tâm Hồn có rất nhiều nghi vấn trong lòng khó mà lý giải được. Kiếp trước Diệp Vân là Thần, hơn nữa còn là nữ thần mạnh mẽ mà xinh đẹp như thế!

Yên tĩnh, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Bỗng nhiên, đôi lông mi vẫn luôn đóng chặt bỗng run run, đôi mắt xinh đẹp chậm rãi mở ra. Mọi người trong phòng vui sướng bật dậy, nhưng không dám hô thành tiếng. Lạc Tâm Hồn trong lòng vừa mâu thuẫn lại vừa lo lắng. Diệp Vân tỉnh lại, nàng có vô tình muốn lấy tính mạng mình nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chúng ta trở về đi

Trong lòng Lạc Tâm Hồn càng mâu thuẫn và lo lắng.

Nếu Diệp Vân tỉnh lại, liệu có vô tình muốn lấy mạng mình như trước không?

Lạc Tâm Hồn do dự đứng yên một chỗ, không tiến lên, cảm giác đau lòng đã dần dần phai nhạt đi.

“Chủ nhân, chủ nhân. . “. Bạch Hổ lo lắng, nhỏ giọng gọi.

“Bạch Hổ –” Giọng nói yếu ớt của Diệp Vân nhẹ nhàng vang lên từ trong nhà.

“Chủ nhân, chủ nhân, thật tốt quá, người không có việc gì là được rồi”. Giọng nói của Bạch Hổ nức nở như muốn khóc.

“Sao vậy?” Diệp Vân hơi nhú mày, có chút khó chịu, muốn ngồi dậy nhưng lại cảm thấy cả người không còn chút sức lực.

Thanh Long nhanh nhẩu nói: “Bạch Hổ lúc này cứ như điên rồi, vừa khóc vừa la hét. Bỗng nhiên lại dừng lại cứ như không có việc gì vậy, hoàn toàn giống như một tên điên”.

Mà lúc này, Bạch Hổ không để ý đến sự châm chọc của Thanh Long, bay đến cạnh gối đầu của Diệp Vân, không nhúc nhích nhìn Diệp Vân.

“Ta, tại sao ta lại ở đây?” trong mắt Diệp Vân có chút mờ mịt, “Không phải lúc này ta còn đang ở trên chiến trường thần ma ư?”

Trong phòng, Lạc Tâm Hồn cùng Raphael, còn có Morak đều giật mình nhìn Diệp Vân, chẳng lẽ Diệp Vân không nhớ rõ chuyện vừa rồi sao? Hoàn toàn không có một chút ký ức nào về chuyện trước đó ư?

“Đúng rồi, ta bị nữ thần kia dùng phép thuật đánh trúng”. Diệp Vân cố gắng sức ngồi dậy, Đông Phương Cẩn ở gần đó tiến lên cẩn thận đỡ Diệp Vân lên, Diệp Vân nghi hoặc nhìn mọi người trong phòng, “Tại sao mọi người đều ở đây vậy?”

“Người, không nhớ rõ gì cả sao? Không nhớ ra bất cứ điều gì lúc này?” Raphael nghi hoặc, lên tiếng hỏi.

Diệp Vân nghi hoặc nhú mày, tất cả lúc này? Xảy ra chuyện gì ư?

“Ta bị ả nữ thần kia đánh trúng, rồi sau đó? Tại sao ta lại ở đây?” Diệp Vân khó hiểu, nhú mày nhìn cả phòng đầy người.

“Lúc đó, người biến mất”. Giọng nói của Raphael có chút trầm thấp.

“Biến mất? !” Diệp Vân nhú mày, đây là ý gì?

“Ả nữ thần kia muốn biến ngươi quay về hình thái ban đầu, đúng ra phải quay lại là trẻ con, nhưng hình như ngươi lại bị biến quay về rất lâu trước kia”. Raphael trầm giọng giải thích, kể lại tình huống lúc bấy giờ, bao gồm cả việc Diệp Vân xem chút nữa giết Lạc Tâm Hồn.

“Ta thiếu chút nữa đã giết Lạc Tâm Hồn sao?” Diệp Vân không thể tin được, nhìn vẻ mặt phức tạp của Lạc Tâm Hồn, Lạc Tâm Hồn trầm mặc, Diệp Vân hiểu những lời Raphael nói đều là sự thật.

Diệp Vân chậm rãi cúi đầu nhìn hai tay mình, chính nàng đã dùng đôi tay này thiếu chút nữa giết chết Lạc Tâm Hồn sao? Sao lại xảy ra chuyện như vậy, bản thân lại không có chút ký ức nào về điều đó?

“Chủ nhân, bây giờ ngươi không có chuyện gì là tốt rồi”. Bạch Hồ nhào vào trong lòng Diệp Vân, làm gì cũng không chịu rời ra.

Morak thở dài một hơi, xoay người đi thông báo với bảy vị Ma vương rằng Diệp Vân đã tỉnh lại.

Diệp Vân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lạc Tâm Hồn vẫn trầm mặc, sắc mặt phức tạp, trong lòng có chút nặng nề. Lạc Tâm Hồn, bản thân thế nhưng thiếu chút nữa đã giết chết hân ta! Lòng Diệp Vân như muốn loạn cả lên.

“Đừng suy nghĩ nữa, tóm lại bây giờ ngươi không có việc gì là được rồi”. lúc này Đông Phương Cẩn mới mở miệng khuyên nhủ, trong lòng Đông Phương Cẩn rất sợ, nhớ tới chuyện Diệp Vân lại dám mạo hiểm đi đến chiến trường thần ma mà nhân loại chưa từng giao thiệp hay biết đến, tim của hân chỉ thiếu chút nữa cũng ngừng đập. Quá nguy hiểm, con người sao có thể đi đến chỗ đó chứ? Thế nhưng, điều mà Đông Phương Cẩn vẫn nghĩ hoài trong lòng chính là những điều mà Raphael nói dường như đều là thật, vậy thì rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây?

Một lát sau, trên hành lang liền vang lên một loạt những tiếng bước chân dồn dập.

Bảy vị Ma vương cùng Morak bước vào phòng, nhiều người đứng trong một căn phòng lớn thế nhưng lại không có cảm giác chật chội. Diệp Vân cứ thế tựa vào đầu giường nhìn bảy nam tử tuyệt mỹ đang đứng trước mặt, mỗi người đều có nét riêng, nhưng đều là nam nhân siêu cấp cực phẩm.

“Nữ thần, xin tiếp nhận lời cảm tạ từ đáy lòng của chúng tôi”. Bảy nam tử tuyệt mỹ đều khẽ khom người, hành lễ. Trong lúc này, nếu có cô gái bình thường nào ở đây, nhất định sẽ chảy máu mũi.

Thế nhưng, Diệp Vân không phải một cô gái bình thường, vì thế Diệp Vân chỉ nhè nhẹ gật đầu: “Ta chỉ phản kháng lại thôi, không tính là công lao gì”. Sau khi Diệp Vân thông qua những lời Raphael kể, đã nắm bắt được tình huống. Bản thân “nàng” lúc đó đã giúp những ma vương này đánh bại nữ thần đó, “nàng” lúc đó rất mạnh, mà nàng của lúc này hoàn toàn không thể địch lại. Cũng may, những ma vương này cũng kiêng kỵ nàng. Nếu như lúc này Diệp Vân tỏ ra yếu kém, chuyện sẽ giống như những gì Morak suy đoán, không biết Diệp Vân sẽ bị ai độc chiếm đây.

Vì thế, bây giờ, lời nói, hành động cử chỉ của Diệp Vân nhất định không được để các ma vương này đoán được.

“Có thể hỏi ngài một vấn đề được không?” Suriel rõ ràng có chút tôn kính Diệp Vân.

Diệp Vân gật đầu không nói gì.

“Ngài, đến từ đâu vậy? Ngài không phải là thần của đại lục này, đúng không?” Suriel trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng của những ma vương ở đây.

Diệp Vân nhẹ nhàng gật đầu, khẽ hé đôi môi đỏ, “Đúng vậy, ta không thuộc về đại lục này, ta đến từ một nơi rất xa”.

Diệp Vân vừa dứt lời, các vị ma vương đều nhìn nhau, quả là thế.

“Vậy nữ thần tại sao lại đến đây?” Suriel tiếp tục hỏi một cách cẩn thận.

“Tôi tìm một số thứ”. Diệp Vân dĩ nhiên sẽ không nói rằng mình đến đây học tập ma pháp để trở nên mạnh hơn.

Suriel cũng không mở miệng hỏi tiếp nữa, bởi vì nếu Diệp Vân đã nói như vậy, thì hiển nhiên nàng không muốn nói cho họ biết nàng đang tìm vật gì.

“Vậy nữ thần tìm được chưa?” Suriel hỏi.

Diệp Vân gật đầu: “Rồi, không lâu nữa, chúng ta sẽ trở lại nơi vốn thuộc về mình”.

Suriel nghĩ ngợi rồi cời sợi dây chuyền từ trên cổ mình, chiếc vòng tinh tế treo một thứ gì đó hình giọt nước.

“Nữ thần, xin hãy nhận tấm lòng tạ lễ của tôi, đây là máu của tôi luyện thành, nếu như ngài bóp nát nó, có thể triệu hồi ba ác ma cấp chín chiến đấu cho ngài, nhưng thời gian chỉ kéo dài trong vòng ba giờ”. Sau khi Suriel dâng tặng lễ vật này, quả thực đã làm cho mọi người ở đây đều kinh hãi.

Ác ma cấp chín, nói cách khác chính là lực lượng ngang bằng với Morak, hơn nữa còn là ba tên! Ba giờ, ba giờ này có thể làm được những gì? Nếu như gặp phải nguy hiểm, triệu hồi ba ác ma này lại có thể chống đỡ trong vòng ba tiếng đồng hồ, đó là chuyện kinh khủng cỡ nào.

Ngay sau khi Diệp Vân nhận lấy nó, sáu ma vương còn lại cũng tiến lên phía trước, dâng lên lễ vật của bọn họ. Diệp Vân đương nhiên đều nhận, chúng đều là bảo vật hiếm có mà.

“Vây... nữ thần, ngài nghỉ ngơi trước đi. Chúng ta ra ngoài trước”. Suriel nhỏ giọng nói nói.

Diệp Vân gật đầu, bảy đại ma vương lui ra ngoài, Morak đứng cạnh cửa sổ phía trước Diệp Vân, cũng không nói gì, mà ngón tay hất vung lên, một luồng ánh sáng nhập vào đầu Diệp Vân, chính là khẩu quyết của trận pháp hàng thần* kia.

Lần này, Morak thể mà lại chịu thẳng thần?

“Trận này được thiết kế cạm bẫy rất tốt, nhưng nếu chiến đấu chính diện thì khó mà áp dụng”. Morak thấp giọng nói với Diệp Vân, “Cô nghỉ ngơi đi, tôi ra đây”. ánh mắt Morak phức tạp nhìn Diệp Vân, xoay người rời đi. Trong lòng ghi khắc hình ảnh của Diệp Vân, như thế là được rồi. Morak hiểu, Diệp Vân tuyệt đối không phải cô gái mà hắn có thể không chế.

Diệp Vân tiếp thu những tin tức mà Morak rót vào, đầu lúc này lại càng choáng váng, suy yếu dựa vào đầu giường.

“Ngươi không sao chứ?” Lúc này, Lạc Tâm Hồn vẫn nhìn không được mà lên tiếng.

Diệp Vân nhẹ nhàng lắc đầu, bộ dáng yếu ớt thể không có một chút sức thuyết phục.

“Mọi người đi ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi”. Diệp Vân nói với nhóm người Đông Phương Cẩn.

Mọi người trao đổi cái ánh mắt, đều nhẹ nhàng lui ra ngoài, ngay cả Bạch Hổ ít khi nghe lời cũng bay ra ngoài. Lạc Tâm Hồn đi cuối cùng, Diệp Vân lại lên tiếng nhẹ nhàng gọi hắn lại.

“Lạc Tâm Hồn, chờ một chút”. Giọng nói Diệp Vân pha chút phức tạp.

Mà Đông Phương Cẩn vốn đi trước Lạc Tâm Hồn cũng đem cửa khép lại, trong phòng chỉ còn hai người Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

“Ngươi, đang trách ta suýt nữa giết ngươi sao?” Ánh mắt Diệp Vân phức tạp nhìn Lạc Tâm Hồn.

Lạc Tâm Hồn nhẹ nhàng lắc đầu: “Sao lại trách cô được. Cô lúc đó, cũng không phải là cô thật sự”.

Diệp Vân hạ mắt, yếu ớt nói: “Xin lỗi”.

“Không, ta đã nói không phải lỗi của ngươi mà”. Lạc Tâm Hồn lắc đầu, nhìn Diệp Vân đang tự trách, trong lòng anh cũng không dễ chịu.

“Lá chắn của Susan đã bị hủy một tầng”. Lúc này Diệp Vân lại bỗng nhiên thốt lên một câu như vậy.

Lạc Tâm Hồn kinh ngạc, bỗng nhiên giật mình. Cũng phải, nếu như pháp thuật của nữ thần kia không có vấn đề, thì hẳn Diệp Vân phải biến thành một đứa trẻ hoặc là một u hồn, thế nhưng không, nàng lại trở thành “nàng” xa lạ rồi lại khôi phục lại bộ dáng hiện giờ.

“Không phải ngươi cố ý, ngươi đừng khổ sở. Ta tin Susan và nữ vương tinh linh cũng sẽ không trách ngươi”. Lạc Tâm Hồn không biết lúc này phải an ủi Diệp Vân như thế nào. Tâm trạng Diệp Vân lúc này có lẽ là buồn bực và nặng nề vô cùng. Một là sự áy náy vì thiếu chút nữa đã giết mình, hai là bởi vì mất đi một tầng lá chắn mà Susan dùng linh hồn để tạo ra.

Diệp Vân nhẹ nhàng thở dài một hơi, mệt mỏi nhắm mắt lại nói: “Chúng ta nên trở về thôi”.

“Nhưng mà, thân thể của ngươi bây giờ còn rất yếu”. Lạc Tâm Hồn nhíu mày nhìn hình dáng nữ nhân của Diệp Vân lúc này. Cô toát lên một vẻ đẹp xen với sự tan nát cõi lòng, làm cho người ta nhìn không được lòng mang thương tiếc.

“Ta vẫn muốn quay về. Một, một chết đi được”. Diệp Vân nằm xuống, nhắm chặt mắt nói, “Ngươi nói với Đông Phương Cẩn đi, chúng ta tranh thủ nhanh chóng trở về”.

Lạc Tâm Hồn còn muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy bộ dạng Diệp Vân mệt mỏi, thiếu sức sống, cái gì cũng không nói nên lời.

Trong phòng yên lặng lại, một lúc lâu Lạc Tâm Hồn mới nói: “Ngươi muốn bao giờ thì quay về?”

“Càng nhanh càng tốt, lát nữa liền trở về đi. Đừng cho Morak và mấy ma vương kia biết”. câu trả lời của Diệp Vân khiến Lạc Tâm Hồn kinh hãi, muốn rời đi ngay bây giờ ư?

Diệp Vân không nói thêm gì nữa, mà triệu hồi Oa Oa từ trong túi trữ vật.

Bộ dáng Oa oa dường như không biết gì cả, mắt buồn ngủ, mông lung mơ hồ.

“Mẹ!” Oa Oa nhìn thấy bộ dáng suy yếu của Diệp Vân, kinh hãi, sau đó lo lắng bay vào lòng Diệp Vân, “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Không có gì. Oa Oa, lát nữa chúng ta về nhà được không?” trên mặt Diệp Vân hiện lên nụ cười uể oải thê lương, làm cho thâm tâm Lạc Tâm Hồn rất đau. Không muốn nhìn thấy một Diệp Vân làm cho lòng người đau đớn, thương xót như vậy, có lẽ quay lại Thanh Sơn sớm một chút cũng là một chuyện tốt.

Lạc Tâm Hồn nghĩ đến đây, liền xoay người đi tìm Đông Phương Cẩn.

Đông Phương Cẩn và Raphael chưa rời đi mà đang đứng ở cửa, đều đứng dựa vào hành lang cùng chờ đợi.

“Chúng ta chút nữa sẽ rời đi”. Lạc Tâm Hồn nhìn Đông Phương Cẩn thấp giọng nói.

“Chút nữa ư? Nhanh như vậy?” Đông Phương Cẩn giật mình.

Raphael cũng giật mình, nhìn Lạc Tâm Hồn trầm mặt như nước, biết Lạc Tâm Hồn không phải chỉ tùy tiện nói thế.

“Được rồi”. Đông Phương Cẩn không nói thêm gì nữa, gật gật đầu, “Vậy có cần chuẩn bị thêm gì không?”

“Không cần đâu, Diệp Vân nói lát nữa sẽ rời đi trong im lặng, không cần để những ma vương kia biết”. Lạc Tâm Hồn cứ thế truyền đạt lại ý của Diệp Vân.

Raphael giật mình, nhất thời trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nói cái gì cho phải.

“Người muốn nói gì với cô ấy thì nói nhanh đi”. Lạc Tâm Hồn liếc nhìn vẻ mặt phức tạp của Raphael, có chút hiểu được tâm tư của anh ta lúc này. Dù sao Diệp Vân cũng đã mạo hiểm tính mạng của mình mà đi chiến trường thần ma để cứu hắn.

Raphael đi đến trước cửa, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Giọng nói Diệp Vân rất nhỏ và yếu: “Vào đi”.

Sau khi Raphael đi vào liền nhìn thấy Diệp Vân đã ăn mặc chỉnh tề, trở lại với trang phục nam giới. Chỉ là, không còn sức sống như trước đây.

“Diệp Vân”. Raphael khó khăn thốt ra hai chữ, ở trong lòng hắn, Diệp Vân chỉ là Diệp Vân, không hề liên quan gì đến nữ thần cả!

“Sao thế?” trên mặt Diệp Vân lộ nụ cười nhàn nhạt, “Raphael, sau này anh phải mạnh lên. Tôi nghĩ, sau này tôi cũng không thể lại xuất hiện trước mặt anh để cứu anh nữa”.

Raphael cứ thế lẳng lặng nhìn Diệp Vân, trong mắt có gì đó nóng nóng như muốn tuôn ra.

“Mạnh mẽ hơn mới không có ai có thể thương tổn anh, mạnh đến mức anh có thể bảo vệ được người mà anh yêu”. Diệp Vân nhàn nhạt mỉm cười, chậm rãi nói ra một câu như vậy.

Raphael liếc mắt gật đầu, cắn chặt môi.

Cửa bị đẩy ra, Đông Phương Cẩn và Lạc Tâm Hồn mang theo Thanh Long cùng Bạch Hổ bước vào.

“Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta phải về nhà rồi”. Diệp Vân khẽ mỉm cười.

Đông Phương Cẩn cùng Lạc Tâm Hồn nhẹ nhàng gật đầu, Bạch Hổ vui vẻ bay đến bên người Diệp Vân, vốn định ngồi xồm trên bả vai cô nhưng lại sợ áp lực này có thể phá hủy Diệp Vân hiện đang suy yếu, liền bay bên cạnh Diệp Vân.

“Oa Oa”. Diệp Vân ôm đứa bé trong tay, dịu dàng nói “Chúng ta phải về nhà rồi, lần này con có thể tìm được đường nào đưa ta đi không?”

Gương mặt đứa bé nổi lên một mảng hồng, sau đó gật mạnh đầu: “Sẽ không có gì trục trặc đâu!”

“Ừ”. Diệp Vân ôm lấy đứa bé hôn lên mặt của nó, sau đó quay đầu nhìn Raphael, “Raphael, anh phải bảo trọng, hãy nhớ lời tôi nói, phải mạnh hơn, không ngừng mạnh mẽ hơn”.

Raphael cắn chặt môi, nhìn Diệp Vân chăm chú, không nói gì.

“Đi thôi, Oa Oa, mở ra đường hầm đi”. Diệp Vân cúi đầu nói với đứa bé trong tay mình.

Đứa bé gật gật đầu, vỗ cánh bay giữa không trung.

Sau đó một luồng ánh sáng trắng hiện ra, một đường hầm dần dần xuất hiện.

“Hẹn gặp lại, Raphael”. Diệp Vân mỉm cười gật gật đầu với thần hộ Raphael, dẫn đầu tiến vào trong đường hầm. Lạc Tâm Hồn đi theo phía sau, cuối cùng là Đông Phương Cẩn.

Ngay lúc đứa bé mở ra đường hầm, bảy đại ma vương ở dưới lầu đều vụt ngẩng đầu, hai mắt nhìn nhau, trong mắt họ đều thấy được sự kinh hãi. Ai đang mở ra đường hầm không gian? ! Chẳng lẽ là nữ thần ở trên, cô phải rời đi ư? !

Những ma vương lập tức đứng dậy, vội vàng chạy lên lầu.

Trong phòng, sau khi Đông Phương Cẩn đi vào đường hầm, tất cả liền yên tĩnh lại.

Raphael ngơ ngẩn nhìn lối đi kia, bỗng nhiên, trên gương mặt tuấn mỹ nở rộ một nụ cười thoải mái, không chút do dự, Raphael nhấc chân cũng vọt vào đường hầm kia.

Đường hầm biến mất.

Cửa rốt cuộc bị phá hỏng, bảy vị Ma vương ngơ ngẩn nhìn gian phòng không một bóng người.

Nữ thần, cứ thế im lặng mà biến mất rồi.

Mà khi Diệp Vân quay về đến Thanh Sơn, dường như còn có càng nhiều chuyện phiền toái đang chờ nàng.

Ở trong thông đạo, Diệp Vân rất muốn biết kiếp trước của mình là ai? Năm ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Phong ấn ma vương suy yếu!

Diệp Vân và mọi người đi xuyên qua đường hầm, trước mắt chính là ngọn núi quen thuộc phía sau Bắc đường của Thanh Sơn, xem ra lần này Oa nhi đã cố gắng hết sức để mở ra đường hầm không gian, một lần đã có thể đến nơi.

Lúc này, Diệp Vân nhìn cảnh sắc Thanh Sơn quen thuộc trước mắt mà tâm trạng phức tạp.

“Diệp Vân, ta đi trước đây”. Lạc Tâm Hồn vẫn cứ thế, trở lại Thanh Sơn liền muốn đi.

Diệp Vân chậm rãi quay đầu nhìn Lạc Tâm Hồn đã bước lên thanh kiếm, đáy mắt chứa phức tạp, buồn bã nói: “Ừ”.

Thiên ngôn vạn ngữ*, giờ đây chỉ còn lại sự im lặng.

*Thiên ngôn vạn ngữ: nôm na là ngàn điều muốn nói

Lạc Tâm Hồn mang theo Thanh Long, ngự kiếm* phóng lên cao, nháy mắt liền khuất nơi chân trời.

*Ngự kiếm: thuật sử dụng kiếm để di chuyển, người dùng kiếm đặt hai chân lên kiếm, sử dụng linh khí làm kiếm bay lên

Ngay lúc Diệp Vân và Đông Phương Cẩn định đi về phía trước, đằng sau lại truyền đến một tiếng động lớn, một vật không biết là gì cứ thế bay qua đây.

“Raphael!” Diệp Vân mở to mắt nhìn thấy vật rớt dưới chân mình hóa ra lại là Raphael thì vô cùng kinh ngạc.

“Ngươi là ác ma tới nơi này làm gì?” Trong lòng Đông Phương Cẩn xuất hiện một cảm giác bất an.

“Liên, liên quan gì tới ngươi”. Raphael khó khăn bò dậy, đi tới bên cạnh Diệp Vân, nhìn Diệp Vân cười hắc hắc, “Diệp Vân, sau này ta sẽ đi theo ngươi”.

Diệp Vân ngơ ngẩn, theo nàng ư?

“Woa, ở đây thật đẹp, những vật này là cái gì? Còn nữa, lá cây màu xanh, còn thật nhỏ nữa?” Raphael hết nhìn đông tới nhìn tây đánh giá khung cảnh xung quanh rồi cảm thán, “Woa, quê hương của các ngươi đẹp thật!”

“Ngu ngốc, đó là cây trúc!” Đông Phương Cẩn hừ một tiếng, châm chọc một câu.

“A, bên kia là cái gì vậy? Là tòa thành của các ngươi à? Thật xinh đẹp”. Raphael nhìn dãy phòng ở phía xa mà thần phục, sao cứ thấy như nó đang trôi nổi trong không khí vậy nhỉ.

“Ồ đây người ta không gọi nó là tòa thành”. Đông Phương Cẩn thở ra khí lạnh.

“Raphael”. Diệp Vân nhìn về mặt hưng phấn của Raphael, trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng cắt ngang, “Tại sao, ngươi lại muốn theo chúng ta đến đây? Thế giới kia mới là quê hương của ngươi mà”.

Raphael quay đầu nhìn Diệp Vân, lên tiếng cười: “Mạng của ta là do ngươi cứu, sau này ta sẽ là người của ngươi. Sau này ta sẽ luôn theo ngươi”. Raphael cây ngay không sợ chết đứng mà nói, làm cho Đông Phương Cẩn thở ra hơi lạnh càng mạnh.

“Thế nhưng . . .”. Diệp Vân khẽ nhủ mảy, Raphael dù sao cũng là ác ma, ở Thanh Sơn với nàng sợ rằng sẽ không tiện.

“A, Diệp Vân, ta nghĩ, chỉ bằng cứ để hắn đi theo ta đi. Người ở Thanh Sơn đều là nhân sĩ chính phái. Nếu họ nhìn thấy tên ác ma Raphael này thì chuyện sẽ khó giải quyết”. Biểu hiện của Đông Phương Cần như hi sinh cái tôi vì tập thể, quay đầu nói với Raphael, “Người đi theo ta, phải nhớ kỹ, không cho phép tùy tiện để lộ cánh cùng đuôi của người”.

“Vì sao? Ta không muốn đi theo người”. Raphael nhủ mảy nhìn Đông Phương Cần, một mực cự tuyệt.

“Người đi theo bên người Diệp Vân sẽ đem phiền phức cho nàng, cái đầu heo nhà người”. Đông Phương Cần không chút khách khí răn dạy, “Nơi này giống như là học viện Ma Pháp Quang Minh bên kia, người nói xem người đi theo, Diệp Vân có nguy hiểm hay không?”

Raphael ngơ ngẩn, nửa ngày không nói gì.

“Người gặp phiền phức cũng không có chuyện gì, cho dù người bị người ta chém bay đầy trời, ta có thể xem như không thấy gì, thế nhưng, nếu người gây thêm phiền cho Diệp Vân thì sao?” Đông Phương Cần hừ lạnh giải thích cho Raphael hiểu.

“Vây, bao giờ chúng ta có thể gặp nhau?” Raphael nhìn Diệp Vân này giờ vẫn luôn tâm sự nặng nề, nhẹ giọng hỏi.

“Muốn gặp thì lúc nào chẳng được. Diệp Vân có thể xuống núi đến thăm chúng ta “. Đông Phương Cần một câu liền trả lời, “Hơn nữa người nhà của Diệp Vân còn ở gần chỗ ta nữa”.

“Thật sao?” Trên mặt Raphael lúc này mới có một chút vui mừng. Theo lời Đông Phương Cần thì hắn ở rất gần nhà của Diệp Vân, đây sao lại không phải là chuyện vui chứ.

“Uhm”. lúc này Diệp Vân lo lắng gật gật đầu.

“Vây thì, Tiểu Vân Vân, giờ ta mang theo Raphael trở lại kinh thành trước, người giúp ta chuyển lời với sư phó cùng chương môn, bảo trong cung có việc gấp nên ta phải đi trước”. Đông Phương Cần nói xong, liền kéo y phục Raphael, chuẩn bị bay từ vách núi phía sau đi.

“Này, cho các người”. Diệp Vân móc ra hai chiếc nhẫn trữ vật từ trong túi đựng đồ đưa cho Đông Phương Cần cùng Raphael mỗi người một cái, “Ta vẫn còn một chút vật liệu, muốn làm thì chỉ cần chút thời gian thôi”.

“Người hãy nghỉ ngơi thật tốt”. Raphael luyến tiếc mà nhìn Diệp Vân, thâm tình nói.

Diệp Vân nhẹ nhàng gật đầu, lại như một người mất hồn mất vía.

“Được rồi, đi thôi, không nên gây thêm phiền phức cho Vân Vân nữa”. Đông Phương Cần không kiên nhẫn kéo Raphael qua, bay xuống khỏi vách núi đá.

Người đầu đi hết, chỉ còn lại Bạch Hổ cùng Diệp Vân.

Diệp Vân không nói gì, yên tĩnh ngồi trên một tảng đá, ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bạch Hổ dựa vào bên người Diệp Vân, cũng không nói gì, im lặng chờ đợi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, sắc trời tối lại, gió lạnh nhẹ nhàng thổi qua.

“Chủ nhân, chúng ta trở về đi, ở đây lạnh lắm”. Bạch Hổ nhỏ giọng nói.

Diệp Vân gật đầu, đứng dậy đi về phía Bắc Đường.

“Lão đầu, ta đã trở về”. Diệp Vân lấy truyền âm phù ra, hô hoán gọi Thanh Dịch.

Bên kia im lặng, Diệp Vân lại nhẹ nhàng lặp lại một câu, sau đó liền truyền đến giọng Thanh Dịch quát lớn.

“Tiểu tử thôi, tiểu tử chết tiệt! Rốt cuộc người cũng trở về! Người thế mà dám âm thầm liên chạy biến đi đâu lâu như thế! Người muốn ăn đòn có phải không?” Thanh Dịch ở bên kia hình như đã bùng nổ rồi, trong sự tức giận còn mang chút lo lắng.

“Lão đầu, không phải ta đây đã trở về rồi ư?” trên mặt Diệp Vân hiện lên nụ cười thần nhiên, “Ta ở phía sau núi, sắp về đến nơi rồi”.

Thanh Dịch lúc này cũng nghe ra được giọng nói của Diệp Vân có chút suy yếu, không khỏi lo lắng hỏi: “Tiểu tử, người làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Bên ngoài bị người ta bắt nạt à? Đánh không lại nên chạy về à?”

“Làm gì có chuyện đó”. Diệp Vân cười khỏ.

“Là ai dám bắt nạt người, ta giúp người đánh trả”. Giọng nói của Thanh Dịch tức giận, lại có người dám ăn hiếp đồ đệ bảo bối của mình, bất kể là ai đều phải đánh trả.

“Không thể nào đâu, sư phó, con sắp quay lại rồi”. đáy mắt Diệp Vân hiện lên chút ý cười, sư phó luôn luôn là người bao che khuyết điểm như vậy. nhưng mà, loại cảm giác này, thực sự rất tốt.

Mà lúc Diệp Vân xuất hiện trước mặt Thanh Dịch, Thanh Dịch kinh ngạc, Diệp Vân thoạt nhìn rất suy yếu.

“Tiểu tử, khoảng thời gian này ngươi đi đâu vậy? Vì sao lại trở thành thế này?” Thanh Dịch nhíu mày, lo lắng hỏi.

“Đi học hỏi đây đó”. Diệp Vân mỉm cười đẩy cửa phòng của mình ra, “Sư phó vào trước đi rồi hãy nói”.

Sau khi hai người ngồi xuống, Diệp Vân không nói gì, mà trước tiên móc ra một chiếc nhẫn trong túi đựng đồ đưa cho Thanh Dịch.

“Đây là cái gì?” Thanh Dịch nghi hoặc nhận lấy.

“Đây là nhẫn trữ vật”. Diệp Vân mỉm cười, “Không phải con đã nói rồi sao, sau này con sẽ luyện chế trữ vật, nhất định sẽ làm cho thầy một cái lớn hơn nữa. Thầy mang vào thử xem”.

Thanh Dịch nghi hoặc đeo vào, sau đó sử dụng thần thức tìm hiểu rồi vô cùng ngạc nhiên. Chiếc nhẫn trữ vật này rộng gấp ba lần trữ vật mà lúc trước ông đưa cho Diệp Vân. Không gian rất lớn, chỉ là hình dạng quả thật có chút kỳ quái, lại là một chiếc nhẫn.

“Ngươi lấy đâu ra?” Thanh Dịch đeo nhẫn vào, nghi ngờ hỏi, trong lòng cũng cảm thấy vật này dùng rất tốt, có thể đeo trên tay, so với cái túi đựng đồ lúc trước tốt hơn nhiều.

“Con tự làm”. Diệp Vân thản nhiên trả lời một câu.

“Ngươi tự làm? ?” Thanh Dịch mở to mắt nhìn Diệp Vân, “Sao có thể chứ, bây giờ ngươi lại có được công lực như vậy ư?” Thanh Dịch nhìn Diệp Vân trên xuống dưới, từ trái qua phải, ánh mắt nghi ngờ làm cho Bạch Hổ cực kỳ khó chịu.

“Lão đầu, chủ nhân nhà ta làm được nó thì có cái gì kỳ quái chứ? Chủ nhân ta không chỉ làm một cái đâu”. Bạch Hổ hừ hừ nói.

“Rất nhiều ư? !” Cái này khiến Thanh Dịch càng ngạc nhiên hơn. Trữ vật muốn luyện chế thì phải tiêu hao rất nhiều công lực, hơn nữa không chắc chắn có thể thành công.

Diệp Vân gật đầu: “Dạ, con làm một ít, nhưng không gian không được lớn lắm”. Sau đó Diệp Vân lại quay đầu trừng mắt nhìn Bạch Hổ, “Lão đầu, ai cho ngươi gọi bậy thế hả?”

Bạch Hổ cụp tai không nói gì.

“Tiểu tử, ngươi rốt cuộc đã đi đâu? Vì sao lại có thứ này? Không giống với những trữ vật của chúng ta”. Thanh Dịch suy nghĩ về chiếc nhẫn trữ vật trong tay mà nói.

“Dù sao chính là vậy đó”. Diệp Vân mỉm cười nói, chợt nhớ tới cái gì, ”Ma tộc Bạch Tố Trinh đâu? Về sau ả thế nào?”

“À, ngươi nói nàng ư”. Thanh Dịch phục hồi tinh thần lại, nói tiếp, “Nàng bị đưa tới Hương Sơn cốc rồi, bị chương môn đích thân đánh chết”.

“Cái gì? ?” Diệp Vân giật mình nhìn Thanh Dịch, lặp lại lời Thanh Dịch nói, “Địch thân đánh chết?”

“Đúng vậy”. Thanh Dịch gật gật khoe miệng, “Cho dù là đồ đệ mà bà ta thương yêu nhất, nhưng dù sao cũng là ma tộc”.

Diệp Vân trầm mặc xuống, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ kỳ quái, nếu như có một ngày, mình và sư phó đứng trên hai lập trường đối đầu nhau, sư phó có làm như vậy không?

“Tiểu tử? Tiểu tử thôi, làm sao vậy?” Thanh Dịch vươn tay quơ quơ trước mặt Diệp Vân, “Sao cứ mắt tập trung thế?”

Diệp Vân phục hồi tinh thần lại, nhìn đáy mắt Thanh Dịch có chút lo lắng, Diệp Vân cười cười: “Không có gì đâu sư phó, con mệt quá, con muốn nghỉ ngơi”.

“Ừ, được rồi, ngươi nghỉ ngơi thật tốt cho ta, trước lấy lại tinh thần rồi hãy nói”. Thanh Dịch đứng dậy, vỗ vỗ vai Diệp Vân, xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại giữ Diệp Vân.

Diệp Vân ôm Bạch Hổ nằm trên giường, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Ngoài cửa, Thanh Dịch đi xa, mới thở dài một hơi.

Diệp Vân mới vừa trở về, nhìn bộ dáng yếu ớt của Diệp Vân, Thanh Dịch thế nào cũng không đành lòng nói cho hắn biết.

Phong ấn Thanh Sơn đang thực sự suy yếu!

Từ trước cho tới giờ, Diệp Vân chưa bao giờ được nghỉ ngơi thực sự. Trước nay đều là hình ảnh hắn bận rộn, lần này trở về lại mệt mỏi suy yếu như vậy,

sao có thể nhẫn tâm nói cho hắn biết phong ấn của Thanh Sơn yếu đi chứ! Nếu làm thế, không thể tránh khỏi việc Diệp Vân lại muốn chạy ngược chạy xuôi đi tìm linh châu để tăng cường phong ấn. Sao mà nhẫn tâm đây? !

Đêm nay, Diệp Vân ngủ cũng không ngon.

Mà việc hắn trở về, Thanh Dịch cũng không nói cho bất kì kẻ nào.

Thế nhưng sáng sớm hôm sau, Diệp Vân mở cửa ra liền thấy Diệp Danh ôm thanh kiếm, ngồi trước cửa phòng mình.

“Diệp Danh?” Diệp Vân nhìn Diệp Danh ngồi ngay ngắn ở kia, kinh ngạc hô thành tiếng.

“Sur huynh”. Diệp Danh vui mừng đứng dậy nhìn Diệp Vân, hô lên hai chữ sur huynh vẫn có chút không được tự nhiên.

“Sao ngươi lại đến đây?” Diệp Vân nghiêng mình tránh ra, để Diệp Danh vào phòng.

“Sur phó sáng sớm hôm nay mặt mày rạng rỡ, ta liền biết chắc chắn có chuyện tốt. Phải biết là, sau khi huynh đi, ngày nào thầy cũng mặt mày ủ dột”. Diệp Danh gật đầu thật mạnh, sự vui sướng trong mắt không thể dấu được.

Diệp Vân trong lòng buồn cười, mình trở về, Thanh Dịch lão nhân kia biểu hiện rõ ràng thế ư?

“Huynh trở về là tốt rồi”. Giọng nói Diệp Danh không cách nào che giấu được sự hưng phấn, bỗng nhiên Diệp Danh chăm chú nhìn Diệp Vân, nghi hoặc nói, “Đây là cái gì? Máu trắng, phát sáng, lại có hai tầng”.

Diệp Vân giật mình lập tức hiểu ra, Diệp Danh có thể nhìn thấy nguyên thể của mọi vật, hắn thấy được lá chắn mà Susan dùng linh hồn của nàng tạo thành!

“Đây là bùa hộ mệnh”. Diệp Vân cười yếu ớt giải thích, đáy mắt có chút âm trầm xuống. Vốn là ba tầng lá chắn, hiện tại chỉ còn hai tầng. Susan, một Susan đơn thuần, xinh đẹp. Bản thân cứ thế làm mất đi một tầng lá chắn, đều là do nàng sợ ý.

Diệp Danh nhìn ánh mắt Diệp Vân, không nói gì nữa, hắn cảm giác được, lúc này trong lòng Diệp Vân dường như đang tự trách và thống khổ.

“Sur huynh, cho huynh xem Phi Vũ thú này, nó lớn hơn rất nhiều”. Diệp Danh vội vàng chuyển chủ đề, gọi Phi Vũ thú bên người ra. Phi Vũ thú lúc đầu chỉ lớn bằng một bàn tay, giờ đây đã lớn bằng một con dê nhỏ, ngoan ngoãn đứng trên bàn, tò mò nhìn Diệp Vân.

“Qua đây”. Diệp Danh vươn tay ôm Phi Vũ thú qua, nhìn Diệp Vân nói, “Sur huynh, nó còn chưa có tên nữa, huynh đặt tên cho nó đi”.

Diệp Vân nhìn Diệp Danh ôm Phi Vũ thú thân thiết, trên mặt rớt cuộc lộ ra mỉm cười, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy gọi là Tiểu Bàn đi”.

Diệp Danh và Phi Vũ thú trên trán đồng thời xuất hiện vài vạch đen, tên này, đặt cũng thật. . .

Phi Vũ thú kêu nha nha, kháng nghị.

Diệp Danh vội vàng bịt miệng không cho nó kêu, hắc hắc nói: “Dạ, tên này thật là dễ nghe, Tiểu Bàn, sau này đây sẽ là tên của ngươi”.

Phi Vũ thú ai oán nhìn Diệp Danh, im lặng kháng nghị hiển nhiên là vô hiệu.

Ngay lúc Tiểu Bàn giãy giụa, Diệp Danh sống chết đè nó lại, cánh cửa không đóng lại vang lên một tràng tiếng gõ.

Diệp Vân quay đầu nhìn lại, nhìn thấy chính là Đoàn Dật Phong với vẻ mặt bình tĩnh đứng đó.

Đoàn Dật Phong cứ yên lặng như vậy, đứng ở cửa không hề chuyển động, chỉ bình tĩnh mà nhìn Diệp Vân. Ánh mắt sâu thẳm kia dường như muốn đem Diệp Vân hút vào đó.

Cảm giác như đã rất lâu, rất lâu không thấy được người trước mắt.

“Đoàn sư huynh. . .”. Diệp Vân nhẹ nhàng mở miệng, “Mời vào”.

Đoàn Dật Phong từ từ tiến vào, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Diệp Vân.

Diệp Danh liếc nhìn Đoàn Dật Phong, đứng lên nói: “Sur huynh, đệ đi luyện kiếm trước, buổi tối lại đến tìm huynh”.

Diệp Vân gật gù đầu, Diệp Danh mang theo Tiểu Bàn rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Đoàn Dật Phong và Diệp Vân.

“Ngươi, đã trở về”. Một lúc lâu, Đoàn Dật Phong mới phun ra một câu. Giọng nói rất là phức tạp.

“Ừ, ta đã trở về”. Diệp Vân nhìn Đoàn Dật Phong, chậm rãi đáp lời, “Ngươi, vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe”. Đoàn Dật Phong lộ ra một nụ cười mỉm, “Cuối cùng người đã trở về, phong ấn Ma Vương bị suy yếu”.

“Cái gì? !” Diệp Vân kinh ngạc, thất thanh kêu lên, không thể tin mà nhìn Đoàn Dật Phong.

Phong ấn mà Thanh Sơn hạ trên Ma Vương thể mà lại suy yếu? !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Thổ Linh Châu, còn có Thần Thú

“Cái gì? !” Diệp Vân kinh ngạc, thất thanh kêu lên, không thể tin mà nhìn Đoàn Dật Phong.

Phong ấn Ma Vương bên dưới Thanh Sơn lại có thể bị suy yếu? !

“Tại sao có thể như vậy chứ?” Diệp Vân giật mình, trong lòng thầm mắng bản thân đúng là miệng quạ đen, nói gì mà phong ấn bị suy yếu, hiện tại thì xong rồi, thực sự bị suy yếu. Ngũ hành* linh châu, thật sự phải đi tìm kiếm đủ mới có thể tăng mạnh phong ấn sao? Thủy linh châu trong tay Nhiếp Tiểu Dạ đang ở đâu, cũng không biết Tiểu Thảo thiện lương kia giờ thế nào, nội đan của nàng đã khôi phục chưa đây?

*Ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ

Đoàn Dật Phong nhìn Diệp Vân đang ngẩn người, nhẹ giọng nói: “Người không cần lo lắng, người vừa trở về, nghỉ ngơi cho tốt đi, có ta ở đây, ta và Thủy nhi sẽ đi tìm Linh Châu về”.

Thủy Kỳ Lân ngồi xồm trên bả vai Đoàn Dật Phong, nghiêng đầu nhìn Diệp Vân, bỗng nhiên chen miệng nói: “Tinh thần của người rất tệ”.

“Ta không sao”. Trên mặt Diệp Vân hiện lên nụ cười nhạt, ý bảo mình không có việc gì.

“Thật ra chúng ta đã biết được một nửa vị trí hiện tại của sổ ngũ hành linh châu”. Đoàn Dật Phong trầm giọng nói.

Diệp Vân ngẩn ra, biết một nửa, nói vậy là có ý gì chứ?

“Ngũ hành linh châu cũng được ghi chép trong sách, tam quốc đều cất giữ bản ghi chép về chúng, Thanh Sơn và Hương Sơn cốc cũng có”. Đoàn Dật Phong nói, “Nói cách khác phải tìm được sách về ngũ hành linh châu. Sau đó mới căn cứ ghi chép để tìm kiếm”.

“Cái mà Thanh Sơn chúng ta có chính là bản vẽ về Thủy Linh châu, đúng không?” Diệp Vân hiển nhiên nhớ ra có lần chương môn Thanh Giản đã nói với mình về tung tích của Thủy Linh châu.

“Đúng vậy”. Đoàn Dật Phong gật đầu, “Bản vẽ của Thổ Linh Châu hiện đang cất giữ trong hoàng cung của Nhiều Thiên quốc”.

“Vậy thì dễ rồi”. Diệp Vân nói, “Ta sẽ xuống núi đi tìm bản vẽ ngay, đi tìm Thổ Linh Châu về”.

“Ta đi với người”. Đây mắt Đoàn Dật Phong hiện lên lo lắng, lúc này hẳn mới chú ý tới tinh thần của Diệp Vân dường như không được tốt. Giống như phải chịu đá kích, thế nhưng Đoàn Dật Phong lại không mở miệng hỏi.

“Được”. Diệp Vân gật gù đầu, lấy truyền âm phù ra, gọi tên Thanh Dịch.

“Giờ đó? Tiểu tử?”. Giọng nói Thanh Dịch mơ hồ không rõ, hẳn là lại trốn đến chỗ nào đó ngủ rồi.

“Phong ấn bị suy yếu, vì sao thầy không nói với con?” Diệp Vân trầm giọng hỏi.

Bên kia chợt im lặng, một lúc lâu giọng nói của Thanh Dịch mới vang lên: “Ta không muốn con quá mệt mỏi”.

“Nhưng nếu con không đi, chẳng lẽ thầy định vác cái bộ xương cốt như sắt ri của mình đi?” Diệp Vân cười khở hỏi.

Bên kia Thanh Dịch bùng nổ, giọng nói cũng vang lên cao khác thường: “Tiểu tử chết tiệt nhà con, nói hươu nói vượn cái gì, tình trạng sư phó người bây giờ rất tốt, sức lực dùng cũng không hết đây!”

“Được rồi, sư phó, con đi tìm bản vẽ về Linh Châu, thầy giúp con trông Diệp Danh cho tốt”. Diệp Vân vốn đang tươi cười ấm áp, bỗng nhiên Diệp Vân lại nhớ ra điều gì đó, nhú mày hỏi, “Vì sao con vẫn không gặp Phi Nhi, sao con cứ cảm thấy nàng hình như đang trốn con vậy?”

“Nàng ư, rất chăm chỉ, tu ngày luyện đêm, hiện tại á, nàng đang bế quan, bế quan cũng lâu rồi, ai cũng không chịu gặp”. giọng nói Thanh Dịch mang theo

chút vui mừng. “Cái nha đầu kia nha, rốt cuộc cũng chịu cố gắng rồi. Con đừng có để nàng vượt mặt đó”.

“Thế ư, vậy là tốt rồi”. Diệp Vân mặc dù vẻ ngoài đồng ý, nhưng trong lòng có chút nghi ngờ. Hành động của Phi Nhi thực sự rất lạ, cho dù muốn tu luyện để mạnh hơn cũng tuyệt đối không làm ngơ mình. Rốt cuộc là vì sao? trong lòng Diệp Vân dâng lên cảm giác bất an.

“Diệp Vân?” Lúc này, Đoàn Dật Phong mới nhẹ nhàng lên tiếng gọi thần trí Diệp Vân trở về.

“A? Đoàn sư huynh, chuyện gì vậy?”. Diệp Vân giật mình.

“Người đang thất thần, có tâm sự gì à?” Đoàn Dật Phong rốt cục vẫn phải lên tiếng hỏi, Diệp Vân lúc này thực sự khiến người khác lo lắng.

“Không có việc gì đâu”. Diệp Vân ngắt đường truyền âm rồi thả bùa vào túi, lại lấy một cái bùa khác ra, rót công lực vào, sau đó bắt đầu gọi tên Đông Phương Cẩn.

“A, Vân Vân, chuyện gì vậy? Nhanh như vậy đã nhớ ta rồi sao? Ta cũng rất nhớ ngươi nha”. Giọng nói vui mừng của Đông Phương Cẩn từ bên kia truyền đến, “Có phải muốn trở lại làm thái tử phi của ta chăng?”

Sắc mặt Đoàn Dật Phong nhìn có chút trầm xuống.

Sau đó bên kia truyền đến một tiếng hét thảm, tiếng nói giận dữ hỗn loạn: “Raphael, ngươi làm gì vậy? Chẳng lẽ ngươi không biết như vậy rất đau sao? Ôi..”.

“Xin lỗi nha, trượt tay thôi mà, ta xin thề với Thần”. Bên kia truyền đến chính là giọng nói bình tĩnh của Raphael.

“Trượt cái đầu ngươi! Ngươi lớn đến vậy mà không hề cảm một hộp cờ cũng không xong!” Đông Phương Cẩn thật sự bị đập không nhẹ, vẫn còn rên rĩ.

“Thật là trượt tay mà, ta thề với Thần”. giọng nói của Raphael vẫn thản nhiên, đang hoảng.

Sắc mặt Đông Phương Cẩn dờ khóc dờ cười, một ác ma lại lấy Thần mà thề, còn không bằng thề với giấy vệ sinh đi!

Đáy mắt Diệp Vân hiện lên chút buồn cười, tình cảm của hai người này, hình như không tồi nha. Mới một ngày, lại ở chung hòa hợp như thế. Đoàn Dật Phong thì lại nghi hoặc nhìn truyền âm phù trên tay Diệp Vân, trong lòng đang suy đoán người đang nói chuyện là ai.

“Được rồi, các ngươi đừng lộn xộn nữa. Đông Phương Cẩn, ta tìm ngươi thật sự có việc”. Diệp Vân trầm giọng nói.

“Nói đi, Tiểu Vân Vân sai bảo, cái gì ta cũng làm”. Đông Phương Cẩn vô cùng thoải mái nói.

“Ta muốn bản đồ bảo vật của hoàng gia các ngươi”. Diệp Vân trầm giọng nói ra yêu cầu của mình.

Đông Phương Cẩn ngây ngẩn cả người, Raphael đứng một bên nhìn liền tiến lên chụp lấy cổ của Đông Phương Cẩn: “Ngươi như vậy là không muốn giao ra sao? Há? Có phải hay không? Sao ngươi keo kiệt thế? Ta bóp chết ngươi”.

“Khụ, khụ..”. Đông Phương Cẩn ho khan lấy tay Raphael ra, “Tên chết tiệt nhà ngươi, ta có nói không cho sao? Vấn đề là ta lại không nhớ rõ hoàng thất có vật như vậy kia”.

“Không có ư?” Diệp Vân cau mày, sao có thể chứ.

“Ta dù sao không nhớ rõ, hay ngươi về đây trước, rồi chúng ta đi tìm. Hoàng gia có một bảo khố không giống như quốc khố”. Đông Phương Cẩn vừa bóp lại cổ Raphael, vừa chững chạc đang hoảng tiếp chuyện Diệp Vân.

“Được rồi, ta đến ngay, ngươi ở chỗ vắng phía tây ngoại thành ba mươi dặm chờ ta”. Diệp Vân nói xong liền cắt đứt liên lạc.

“Còn bóp, còn bóp!” Raphael mặt đỏ gầy gầy, “Ngươi không nghe thấy nàng nói lát nữa liền tới sao, chúng ta ra đón nàng nha”.

“Ngươi, tên chết tiệt này”. Đông Phương Cẩn hừ lạnh thu tay về.

“Ngươi, con quỷ hút máu chết tiệt”. Raphael cũng hừ lạnh thu tay về.

Cửa phủ thái tử, một đoàn xe ngựa xa hoa nhanh chóng rời khỏi. Trong xe ngựa, Raphael càng kích động, hoàn toàn không ngờ nhanh như vậy hắn đã có thể nhìn thấy Diệp Vân, người mình vẫn tưởng nhớ trong lòng.

Một lúc lâu sau, Đông Phương Cẩn cùng Raphael xuống xe ngựa liền thấy được Diệp Vân mang theo Bạch Hổ mỉm cười đứng ở nơi đó. Thân thể Diệp Vân cũng không còn suy yếu như buổi tối hôm đó, công lực dường như cũng khôi phục rất nhiều, chỉ là, tinh thần thoạt nhìn lại không tốt. Bên người còn có một nam nhân tuấn tú đi theo, trên bả vai có một con thú nhỏ đang ngồi.

Raphael khẽ nhíu mày, nam nhân này là ai? Sao nhìn cứ thấy chướng mắt thế chứ? Vì sao vậy? À, Raphael nghĩ nghĩ, bởi vì hắn đứng bên cạnh Diệp Vân, còn dựa vào gần như thế!

Mà Đông Phương Cẩn lại từng một lần gặp Đoàn Dật Phong tại Thanh Sơn, biết nam nhân này và Diệp Vân đều là đệ tử xuất sắc nhất ở Thanh Sơn hiện giờ.

Diệp Vân đơn giản giới thiệu bọn với nhau, mấy nam nhân đều không nói gì, dường như mỗi người đều có tâm sự riêng.

“À, Tiểu Vân Vân, hoan nghênh ngươi về nhà”. Đông Phương Cẩn khoa trương nói, trên mặt cũng cười thành một đóa hoa, “Lần này ngươi về đây ngoài chuyện tìm bản đồ còn thuận tiện thực hiện hôn nhân của chúng ta đúng không?”

Đông Phương Cẩn vừa nói xong, sắc mặt Đoàn Dật Phong cùng Raphael đều có chút khó chịu.

Đáy mắt Đông Phương Cẩn hiện lên sự đắc ý. Tức chết bọn họ đi, tức chết bọn họ! Bản thân mình dù gì cũng là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của Diệp Vân nha, ha ha! Đáy lòng Đông Phương Cẩn thích thú vô cùng.

“Thực hiện cái đầu ngươi, nói nhanh ít thôi, dẫn chúng ta tiến cung đi”. Diệp Vân không để ý đến Đông Phương Cẩn, dẫn đầu đi đến chỗ xe ngựa.

Người phu xe là tâm phúc của Đông Phương Cẩn, nhưng nhìn thất tình huống này cũng phải giật mình. Thái tử điện hạ thế mà lại cho phép người khác lên xe trước hắn, hơn nữa còn tươi cười đầy mặt.

“Đi thôi”. Đông Phương Cẩn cuối cùng cũng leo lên xe ngựa rồi phân phó xa phu một câu, “Đến hoàng cung”.

“Vâng. Thái tử điện hạ”. Xa phu cung kính trả lời, không nói gì thêm, đánh roi ngựa chạy về phía trước.

Hoàng cung, thủ vệ nghiêm ngặt.

Thế nhưng Đông Phương Cẩn lại tùy tiện mang theo mọi người từ cửa chính mà vào.

Đông Phương Cẩn mang theo mọi người đi thẳng tới bảo khố hoàng gia, trong lòng vẫn đang nghi hoặc, bản đồ chứa bảo vật, có thứ đó ở đây ư?

Tới trước bảo khố với loạt thủ vệ nghiêm ngặt, Đông Phương Cẩn phát tay, ra lệnh cho thủ vệ đứng xa ra, rồi mới lấy chìa khóa mở cửa đi vào.

Căn phòng lớn như vậy nhưng lại không có cửa sổ, chỉ có những lỗ thông khí rất nhỏ. Đi vào cũng không cần dùng đèn, đơn giản vì hào quang của đồng bảo vật này đã đủ sáng rồi.

“Tất cả những vật đáng giá của hoàng thất đều ở đây cả”. Đông Phương Cẩn đem chìa khóa đeo vào ngón tay rồi nói, “Vân Vân, ngươi muốn cái gì thì cứ lấy cái đó. Nhưng mà cái bản đồ chứa bảo vật kia là gì vậy?”

“Là vị trí của Thổ Linh Châu”. Diệp Vân nhàn nhạt trả lời một câu liền đi khắp nơi tìm kiếm. Nếu là bản vẽ, chắc chắn là một loại tranh chữ. Nàng liền đổi hướng đi đến góc phòng để tranh chữ, nhìn một giá xếp đầy tranh chữ, bắt đầu xem qua từng cuốn một.

“Vân Vân, ngươi tìm Thổ Linh Châu làm gì vậy?” Đông Phương Cẩn đi lên phía trước, nghi ngờ hỏi.

“Ngươi biết nhiều như vậy làm gì”. Diệp Vân không trả lời, lật xem bức tranh chữ rồi lại thả xuống.

Raphael cũng đi lên phía trước, thấp giọng nói: “Bản vẽ kia có dạng gì, nói cho ta biết, ta cũng giúp ngươi tìm dễ hơn”.

Diệp Vân giật mình ngẩng đầu, nói tiếp: “Thật ra ta cũng không biết”.

“Là bản vẽ màu xám”. Đoàn Dật Phong lúc này mới chen lời.

“Vậy sao”. Raphael gật đầu, “Chúng ta tới đó giúp tìm đi”.

Thế nhưng, mọi người lật tất cả tranh chữ, vẫn không có.

Đoàn Dật Phong nhíu mày, lạ thật, chương môn sẽ không nói sai chữ.

“Đây là cái gì?” Bỗng nhiên, Thủy nhi đang ngồi xỏm trên bả vai Đoàn Dật Phong phóng tầm mắt về một chỗ trên giá sách.

Mọi người cúi đầu nhìn, một chồng giấy màu xám bị gấp lại.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiện lên cùng một câu: Không nhầm chứ?

Thế nhưng, sự thực chính là như vậy. Chồng giấy này chính là bản vẽ mà Diệp Vân bọn họ muốn tìm.

Đang lúc Diệp Vân đem bản đồ địa hình ra xem lại kĩ càng, Bạch Hổ đột nhiên sợ run cả người, sắc mặt rất khó nhìn.

“Làm sao vậy? Bạch Hổ?” Diệp Vân chú ý tới Bạch Hổ có chút khác thường, mở miệng hỏi.

Bạch Hổ liếc mắt liếc đầu: “Không muốn đi, không muốn đi đâu”.

Diệp Vân nghi hoặc nhìn bộ dáng Bạch Hổ sợ hãi, đột nhiên cảm giác có chút quen thuộc.

Lúc mới gặp Thanh Long, bộ dáng Bạch Hổ hình như cũng sợ hãi như thế.

Chẳng lẽ...? Diệp Vân cúi đầu nhìn về vị trí gắn tiêu trên bản đồ, trong lòng có chút suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Chiến thần mạnh mẽ xinh đẹp nhất

“Núi non nơi này phức tạp, phải đi qua Thiết Huyết môn”. Diệp Vân chỉ vào bản đồ mà nói, sau đó liếc nhìn qua Bạch Hổ, “Biểu tình này của ngươi, có phải nơi đó có cái gì khiến ngươi sợ hãi không?”

“Ta, ta sợ cái gì chứ? Ta mới không sợ gì cả”. Bạch Hổ nói năng hùng hồn, nguy hiểm đầy lý lẽ, thế nhưng trên trán toát mồ hôi lạnh lại bán đứng tâm tư của Bạch Hổ.

“Vậy đó là gì vậy? Trán ngươi sao lại có nước thế kia?” Diệp Vân chỉ vào trán Bạch Hổ trêu tức hỏi.

“Ta, ta... cái này là...”. Bạch Hổ hừ hừ hai tiếng, nói không nên lời.

Diệp Vân nhìn núi non trùng điệp trên bản đồ, Thổ Linh Châu vậy mà lại ở chỗ này. Người có thể khiến cho Bạch Hổ sợ hãi, một là Thanh Long, mà người còn lại chính là Huyền Vũ mà Bạch Hổ thường nhắc đến!

Huyền Vũ ở chỗ này ư? Vậy tại sao Bạch Hổ lại biết?

“Bạch Hổ, làm sao ngươi biết Huyền Vũ ở chỗ này?” Diệp Vân nghi ngờ hỏi.

“Nó thích nhất ngủ ở một nơi hoang tàn, vắng vẻ đầy bùn đất như thế, thật lười thôi mà”. Bạch Hổ khinh thường mà trả lời, sau đó đụng phải ánh mắt của Diệp Vân, Bạch Hổ mới nhận ra mình lỡ lời, lập tức bổ sung, “Nhưng mà ta đã nói với người rồi, ta hoàn toàn không sợ hãi, thật đó!”.

“Ồ, phải vậy không?” Diệp Vân hồ hững trả lời, cũng không vạch trần tâm tư của Bạch Hổ, mà sờ sờ cảm suy tư.

Nếu Huyền Vũ thật sự ngủ say ở nơi đó, không có ai khác biết sao? Nếu lần đi tìm Thổ Linh Châu này lại đánh thức Huyền Vũ thì sao? Đến lúc đó, tình huống sẽ như thế nào đây?

“Khi nào chúng ta đi?” Đoàn Dật Phong nhìn bản đồ, ghi nhớ lại vị trí kia.

“Lát nữa chúng ta liền lên đường”. Diệp Vân cắt bản đồ giấy vào, nhìn Đông Phương Cẩn nói, “Đông Phương Cẩn, lần này cảm ơn ngươi. Chúng ta phải đi rồi”.

“Nhanh vậy!” Đông Phương Cẩn kêu lên, hoàn toàn không muốn.

Về mặt Raphael cũng giật mình, sau đó Raphael lập tức nói: “Các ngươi muốn tìm ở đâu, ta cũng theo đi. Thêm người thêm sức. Ta có lẽ có thể giúp chút gì”.

“Đúng, đúng! Ta cũng muốn đi”. Đông Phương Cẩn vội vã lên tiếng.

Diệp Vân nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, ta không muốn khiến các ngươi gặp nguy hiểm. Lần này, ta cùng Đoàn sư huynh đi là được. Đây là chuyện của Thanh Sơn chúng ta. Không thể để các ngươi mạo hiểm”.

Raphael còn muốn nói, Đông Phương Cẩn lại lấy cùi chỏ đụng đụng hần, ngăn hần lại.

“Được rồi, Đông Phương Cẩn, vật này trả lại cho ngươi, cái này tượng trưng cho thân phận của ngươi đúng không?” Diệp Vân lấy ra ngọc bội từ trong túi, chính là thứ mà năm đó Đông Phương Cẩn còn nhỏ đã tặng. Ngày ấy thân thể Diệp Vân biến mất, mấy thứ này cũng rơi xuống đất, sau đó cất vào túi trữ vật rồi cũng không động đến nữa.

“Vật ta tặng đi sẽ không thu lại”. Sắc mặt Đông Phương Cẩn lúc này nghiêm túc chưa từng có, “Đây là vật ta đưa cho ngươi, ta tuyệt đối sẽ không thu hồi. Nếu ngươi cảm thấy chướng mắt, vậy thì ném đi, nhưng mà, ta tuyệt đối sẽ không nhận lại”.

Diệp Vân ngăn ra, nhìn sự kiên quyết trong mắt Đông Phương Cẩn, đành phải gật gật đầu, đem ngọc bội thả về lại túi trữ vật.

“Vậy chúng ta đây cáo từ”. Đoàn Dật Phong lúc này chen lời nói, mà trong lòng thì chửi Đông Phương Cẩn ầm lên, tên tiểu bạch kiếm* này, Vân Vân còn chưa mở miệng mà hắn đã gấp gáp như vậy!

*Tiểu bạch kiếm: tên mặt trắng, ý chỉ những chàng trai da trắng nõn nà, có phần nhu nhược, thụ sinh

“Ăn cơm trưa rồi hãy đi”. Đông Phương Cẩn giữ lại.

“Không được đâu”. Diệp Vân thờ dãi, “Chuyện lần này có chút gấp, chờ ta xong xuôi rồi hãy nói đi”.

Trên mặt Đông Phương Cẩn cùng Raphael đều lộ ra biểu tình thất vọng.

“Được rồi, Raphael, hình như Da Erl và Oa Oa sống trong túi linh thú rất vui đó, coi như làm bạn với Oa Oa, tạm thời gửi nó lại chỗ ta đi?” Diệp Vân quay đầu thương lượng với Đông Phương Cẩn.

“Được được. Còn gì tốt hơn thế chứ”. Đông Phương Cẩn liên tục gật đầu, trong lòng rất vui vẻ. Như vậy, ít nhất hắn và Diệp Vân còn có mối liên hệ.

Ngay sau khi Diệp Vân và Đoàn Dật Phong rời đi, Raphael hừ lạnh nhìn Đông Phương Cẩn: “Nè, tên quý hút máu nhà ngươi, đừng tưởng rằng ta nhìn không ra ngươi thích Diệp Vân. Nhưng tại sao ngươi không đòi đi theo?”

Đông Phương Cẩn liếc nhìn Raphael một cách khinh bỉ: “Hút máu cái đầu ngươi, đừng tưởng ta không biết tâm tư của ngươi. Muốn cướp Vân Vân của ta ư, ngươi còn non lắm. Ngươi không thấy Vân Vân bận rộn nhiều việc à, lần này không biết rốt cuộc Thanh Sơn đã xảy ra chuyện gì. Nàng không cho chúng ta đi là vì sợ chúng ta gặp chuyện không may, chúng ta lên đi theo không phải là được rồi sao?”

Raphael suy nghĩ rồi bỗng nhiên nói: “Chúng ta làm vậy có thể gây phiền toái cho nàng không?”

“Tất cả mọi việc đều cẩn thận thì sẽ không gây chuyện đâu”. Đông Phương Cẩn lòng tin tràn đầy, “Dù sao ta cũng đã nhớ kỹ chỗ đó rồi, chỉ cần đi theo phía sau họ là được”.

Raphael nhú nhú mày, vẫn gật đầu. Hai tên tình địch ở chung với nhau hòa hợp một cách lạ lùng.

Lần này Diệp Vân không ngự kiếm* để đi, mà cười trên người Bạch Hổ, Bạch Hổ bay trên các tầng mây, bên cạnh là Đoàn Dật Phong đang ngự kiếm.

*Ngự kiếm: dùng kiếm để bay, thân người đứng trên kiếm để di chuyển

Diệp Vân nhìn về phía trước, không nói gì, để gió lướt qua mặt, thổi bay những lọn tóc của nàng. Ánh mắt nặng nề mà khiến lòng người ta thương xót.

Đoàn Dật Phong cũng im lặng bay một bên, khóe mắt nhìn Diệp Vân ngồi yên tĩnh, trong lòng nổi lên chút lo lắng. Chưa từng thấy Diệp Vân như vậy, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với nàng chứ?

“Bạch Hổ”. Bỗng nhiên Diệp Vân nhẹ nhàng mở miệng, dò hỏi, “Rốt cuộc Huyền Vũ có gì đặc biệt?”

“Hắn rất thích ngủ”. Bạch Hổ mệt mỏi trả lời một câu.

“Ngủ?” Diệp Vân không hiểu, ngủ thì ngủ thôi, Bạch Hổ sợ gì chứ?

“Điểm đáng sợ nhất của hắn không phải là điều này”. Bạch Hổ vỗ cánh bay về phía trước, lúc này Bạch Hổ cũng không giả vờ nữa, thẳng thắn thừa nhận “Thanh Long cũng sợ hắn, chỉ có cái tên cuồng tự kỷ siêu cấp kia là không sợ thôi”.

“Vậy hắn đáng sợ ở điểm nào? Thực lực của hắn rất mạnh à? Mạnh nhất trong nhóm thần thú các ngươi ư?” Diệp Vân thắc mắc hỏi, “Không phải. Thực lực của hắn cơ bản mà nói yếu nhất trong nhóm chúng ta”. Bạch Hổ hừ lạnh trả lời.

Bạch Hổ vừa nói ra câu này đã làm cho Diệp Vân và Đoàn Dật Phong cùng Thủy nhi đều nghi ngờ, nếu thực lực là yếu nhất, vì sao lại khiến hắn sợ hãi đến vậy?

“Ngươi làm cái gì mà nói chuyện nửa chừng thế?” Thủy nhi hừ lạnh một tiếng chờ Bạch Hổ.

Sự trách cứ của Thủy nhi lại không có hiệu quả, Diệp Vân vốn đang cười trên người Bạch Hổ rõ ràng cảm nhận được Bạch Hổ sợ run cả người: “Sau này các ngươi sẽ biết”.

“Thôi đi!” Thủy nhi khinh thường hừ một tiếng sau đó không thèm để ý đến nữa.

Diệp Vân không nói gì thêm mà trầm mặc nhìn về tầng mây phía trước.

Đúng lúc đó, bùa truyền âm trong lòng Diệp Vân rung lên.

Là một nửa bùa truyền âm của Lạc Tâm Hồn.

Diệp Vân rút công lực vào, đầu bên kia truyền âm bùa truyền đến giọng nói của Lạc Tâm Hồn.

“Diệp Vân –” Giọng nói Lạc Tâm Hồn dường như mang chút do dự.

“Ừm”. Câu trả lời của Diệp Vân cũng có chút không thoải mái, chỉ là âm thanh ngơ ngẩn.

“Ngươi, khỏe hơn chưa?” Trong giọng nói Lạc Tâm Hồn mang chút phức tạp cùng lo lắng.

“Khỏe rồi”. Diệp Vân trả lời vẫn không được tự nhiên.

“Vậy là tốt rồi”. Lạc Tâm Hồn trả lời một câu rồi im lặng nhưng lại không ngắt bùa truyền âm.

Diệp Vân ngơ ngác nhìn bùa truyền âm trong tay, cũng không ngắt.

Đoàn Dật Phong nhìn thấy tất cả, chỉ trầm mặc, mà cảm nhận trong lòng hắn cũng chỉ mình hắn hiểu rõ.

“Chủ nhân, nếu người không hành động nhanh một chút, nàng sẽ bị người khác cướp mất đó”. Lúc này, thanh âm của Thủy nhi đột ngột truyền vào trong đầu Đoàn Dật Phong.

Đoàn Dật Phong chợt có chút lúng túng, nhưng Diệp Vân lại không chú ý thấy, vẫn cứ ngây ngốc nhìn bùa truyền âm.

Hai người cứ thế, cầm bùa truyền âm rồi cùng im lặng, không nói gì, cũng không ngắt đường truyền.

Lạc Tâm Hồn đứng trên người Thanh Long, bay lượn trên không, lẳng lặng nhìn bùa truyền âm trong tay mình. Hai bên bùa truyền âm chỉ có tiếng gió vù vù truyền ra.

“Ngươi đang ở đâu?”

“Ngươi đang ở đâu?”

Hai người trầm mặc một lời hỏi.

“Ta đang trên đường đi giữa chừng núi, ta muốn đi tìm Thổ Linh Châu”. Diệp Vân giật mình trả lời ngay.

“Có phải phong ấn bị suy yếu hay không?” Lạc Tâm Hồn nghe Diệp Vân nói xong lại không kinh ngạc mà trầm giọng hỏi.

“Làm sao ngươi biết? !” Diệp Vân nhú mày, tỉnh người lại.

Đoàn Dật Phong cũng khẽ nhú mày.

“Phong ấn qua năm nghìn năm sẽ bị suy yếu”. Câu nói của Lạc Tâm Hồn khiến cho Diệp Vân và Đoàn Dật Phong đều kinh hãi.

“Làm sao ngươi biết?” Diệp Vân truy hỏi.

“Chúng ta có ghi chép”. Câu trả lời này của Lạc Tâm Hồn lại làm cho Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong ngơ ngếch hơn nữa. Ghi chép ư? Vạn Cổ Quạt sao lại có ghi chép về những việc của Thanh Sơn? !

Diệp Vân trầm mặc xuống, liên kết tình huống lần đầu tiên Lạc Tâm Hồn xuất hiện ở Thanh Sơn cùng những chuyện đã xảy ra, trong lòng kinh ngạc nhận thấy, dường như Lạc Tâm Hồn đã sớm biết phía dưới Thanh Sơn có phong ấn, càng rõ ràng việc phong ấn sau năm ngàn năm sẽ bị suy yếu. Cho nên hắn mới đến Thanh Sơn giám thị, mà ma tộc cũng đang chờ thời điểm này để hành động.

Ma tộc vẫn luôn chờ đợi, trải qua quãng thời gian chờ đợi dài như thế, rốt cuộc cũng chờ được giờ khắc này. Bọn họ muốn phá vỡ phong ấn, giải phóng cho ma vương! ! !

“Ngươi đã sớm biết người bị phong ấn chính là Ma vương à?” Diệp Vân trầm giọng hỏi.

“Không, mới đầu ta cũng không biết. Chương môn lệnh cho ta tới giám sát, sau đó những chuyện xảy ra khi đi cùng ngươi khiến lòng ta nghi ngờ, nên lúc trở về ta đã hỏi một người. Người đó nói cho ta biết”. Lạc Tâm Hồn trả lời như vậy.

Diệp Vân trầm mặc.

Năm nghìn năm, phong ấn Thanh Sơn năm nghìn năm lên tên Ma vương là bị ai phong đây?

“Biết người hạ phong ấn Thanh Sơn lên ma vương không?” Diệp Vân hỏi tiếp.

“Chiến thần của thiên giới”. Lạc Tâm Hồn trả lời, “Những chuyện khác ta không rõ lắm”.

Diệp Vân nhú mày suy nghĩ về hiệp nghị đạt thành lúc đại chiến Tiên Ma năm đó, chuyện phong ấn ma vương là trước hay sau hiệp nghị đây? Nếu như là trước hiệp nghị, vậy tiên giới còn cần hiệp nghị làm gì? Ma vương đã bị phong ấn, tiên giới sẽ có năng lực tiêu diệt ma giới. Nếu như là sau hiệp nghị, lại

càng không hợp lý, nếu đã đạt thành hiệp nghị, vì sao còn muốn tiến vào nơi phong ấn ma vương?

“Người còn biết gì nữa không?” Diệp Vân trầm giọng hỏi.

“Còn gì nữa không”. Lạc Tâm Hồn nhỏ giọng nói, “Người chờ một chút, ta lập tức đến đó”.

Còn chưa chờ Diệp Vân lên tiếng, truyền âm bùa đã bị ngừng.

Ánh mắt Lạc Tâm Hồn có chút lạnh lùng.

Đại chiến Tiên Ma năm ngàn năm trước, hình như không đơn giản như vậy.

Người phong ấn ma vương chính là một vị chiến thần, thế nhưng giới tính của vị chiến thần đó, là nữ!

Là vị chiến thần mạnh mẽ, xinh đẹp nhất lúc bấy giờ.

Mà khi người kia nói cho Lạc Tâm Hồn tin tức này, Lạc Tâm Hồn rõ ràng thấy được sự sùng bái cùng tình yêu say đắm trong mắt hắn! Người kia trước giờ vốn ẩn sâu trong Vạn Cổ Quật, tất cả mọi việc chừng môn đều nghe hắn.

Thân phận của người kia rốt cuộc là gì? Hắn còn biết điều gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Hiểu lầm

Lạc Tâm Hồn cùng Thanh Long nhanh chóng bay về phía sơn mạch Hỗn Loạn.

Diệp Vân cất truyền âm phù đi, rồi cứ thế không nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Đoàn Dật Phong cũng không nói gì, chỉ yên tĩnh bay theo.

Không lâu sau, Thanh Long cùng Lạc Tâm Hồn đã đến. Ba người bay song song với nhau.

“Diệp Vân”. Lạc Tâm Hồn nhỏ giọng gọi, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, xem như là chào hỏi với Đoàn Dật Phong. Thủy nhi hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Thanh Long khiến hắn chột dạ quay đầu sang hướng khác, không dám nhìn vào ánh mắt của Thủy nhi.

“Vì sao Vạn Cổ Quật lại có những ghi chép này?” Diệp Vân hỏi thẳng vào vấn đề mà nàng vẫn thắc mắc trong lòng.

“Ta cũng không biết nữa”. Gương mặt Lạc Tâm Hồn không chút biểu tình, trả lời qua loa, “Những gì ta biết đều đã nói với nàng rồi”.

Diệp Vân cũng không hỏi nữa, mà nhìn về phía trước nói: “Qua khỏi Thiết Huyết môn, ở ngay đầu sơn mạch Hỗn Loạn, chính là nơi có Thổ Linh Châu. Chỉ có điều, ta hoài nghi Huyền Vũ, một trong tứ đại thần thú cũng ở đó”.

“Huyền Vũ ư?” Lạc Tâm Hồn khẽ nhíu mày.

“Cái gì? Huyền Vũ ở nơi đó sao?!” Thanh Long hoảng hồn, sau đó quay đầu định chạy. Còn chưa chờ Lạc Tâm Hồn gọi Thanh Long lại, giọng nói âm trầm của Thủy nhi đã vang lên.

“Người dám cả gan chạy thử xem. Ta mà không đánh cho người răng rơi đầy đất thì tên của ta sẽ viết ngược lại”. Thủy nhi hừ lạnh một tiếng.

Thanh Long ưỡ ể oải, đành phải quay đầu lại tiếp tục đồng hành.

“Người rốt cuộc sợ cái gì ở Huyền Vũ chứ? Cái tên Thanh Long tiền đồ vô hạn, đứng đầu tứ đại thần thú đâu rồi!” Thủy nhi hừ lạnh châm chọc Thanh Long.

“Người không biết sự kinh khủng của hắn nên mới nói thế”. về mặt Thanh Long đau khổ, bộ dáng oan khuất, “Huyền Vũ thích trốn dưới đất thì không phải là chuyện đáng nói, vấn đề là hắn thích nhất trốn dưới đất, sau đó lại ngoi đầu lên, rình coi người khác khắp nơi. Dem những chuyện xấu hổ, trò hề của người ta ghi chép lại. Nhưng hầu như lại không dùng những thứ đó để uy hiếp người khác”.

“Không dùng để uy hiếp, vậy không phải là chuyện tốt sao?” Thủy nhi cảm thấy khó hiểu.

“Hắn ít dùng những thứ này để uy hiếp người khác, nhưng lại toàn đem ra để giễu cợt người ta rồi đi tuyên truyền khắp nơi”. Thanh Long không ngừng bi

phần*.

*bi phần: bi ai + phần nộ. do dùng từ Hán Việt nó xúc tích và hay hơn nên editor vẫn để nguyên bản.

Thủy nhi há hốc miệng, mà những người còn lại cũng ngạc nhiên. Còn Bạch Hồ thì bực bội một hồi.

“Hắn là thần thú mà, sao lại có thể vô si như thế chứ?” Thủy nhi đang nói, bỗng nhiên lại chớp mắt, “Mà không đúng, các người đều vô si như thế, Huyền Vũ tất nhiên cũng sẽ không tốt hơn các người được bao nhiêu”.

“Người nói cái gì chứ?” Bạch Hồ không vui, “Người cũng có phải là con kỳ lân tốt lành gì đâu, lúc nào cũng như một người đàn bà chanh chua”.

Thanh Long vui vẻ, không hề hể răng.

“Người nói cái gì?!” Thủy nhi nổi giận, đang định nhảy xuống khỏi vai Đoàn Dật Phong để xử lý Bạch Hồ.

“Thủy nhi, được rồi, người xem người đi, cứ nói đến chuyện này là người lại muốn đánh người khác, không phải là đúng với lời người ta nói sao?” Đoàn Dật Phong nhỏ giọng khiển trách, Thủy nhi trừng mắt liếc Bạch Hồ cùng Thanh Long đang trộm cười rồi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không nhìn bọn hắn nữa.

Diệp Vân này giờ vẫn im lặng, trong lòng nàng vẫn đang nghĩ đến một chuyện. Có rất nhiều chỗ mơ hồ, muốn giải được câu đố trước, thì lại xuất hiện thêm càng nhiều câu đố sau.

“Cuối cùng chúng ta cũng sẽ tìm ra đáp án mà thôi”. Lúc này, giọng nói của Lạc Tâm Hồn lại vang lên trong đầu Diệp Vân.

Diệp Vân quay đầu liếc nhìn gương mặt Lạc Tâm Hồn vẫn không chút biểu cảm như trước, nhẹ nhàng thở dài, gật gật đầu rồi không nói gì nữa.

Lại bay về phía trước một đoạn, xuyên qua tầng mây, họ liền loáng thoáng thấy được những dãy nhà to lớn ẩn hiện trên những ngọn núi, là Thiết Huyết môn. Thiết Huyết môn nằm ở nơi hẻo lánh. Vật chất khan hiếm, tu luyện rất cực khổ. Bọn họ không chỉ tập trung tu hành pháp thuật mà còn chú trọng tu luyện về thân thể. Bọn họ tin rằng, nếu không ngừng rèn luyện thân thể thì cuối cùng, cơ thể sẽ cứng cáp như tường đồng vách sắt. Theo đuổi lý thuyết như thế, việc tu hành có thể không vất vả sao?

Nhìn thấy Thiết Huyết môn, Diệp Vân lại nhớ đến một bảo bối mà trước đây lúc trùng trị tên thái phó đã lấy được, nghe vị thái phó kia nói đó chính là bảo vật nghìn năm Thiết Huyết môn thờ phụng. Vậy vật đó sẽ là gì đây?

Diệp Vân móc ra thứ gì đó từ túi trữ vật, mở hộp gấm ra, bên trong chính là một dải thắt lưng!

Diệp Vân mở to hai mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn lần nữa, nàng không nhìn lầm mà, đó thật sự là một dải thắt lưng màu trắng, mềm mại lẳng lẳng nằm trong hộp, tỏa ra ánh sáng màu trắng nhẹ nhàng, không phải ngũ sắc như lúc vị thái phó kia lấy ra. Diệp Vân nghi hoặc cầm dải thắt lưng lên, nhìn đoạn vải mềm mại trong tay, dù nhìn thế nào cũng không giống như đồ mà nam nhân dùng nha? Nhìn kiểu gì cũng là đồ của nữ nhân. Thiết Huyết môn từ trên xuống dưới, từ chương môn cho đến ngoại môn đệ tử làm công việc quét rác, toàn bộ đều là nam nhân. Theo như vị thái phó kia nói thì đây là bảo bối mà Thiết Huyết môn thờ phụng mấy nghìn năm ư? !

Diệp Vân nhìn dải thắt lưng trong tay, nhăn mày lại, sao... sao lại là thắt lưng của nữ nhân chứ. Cái này có thể giết người ư? Xét về linh lực thì cũng có, thế nhưng, vật này có gì đặc biệt chứ? Diệp Vân tỉ mỉ suy xét dải lụa trong tay, bỗng nhiên trong mắt hiện lên sự kinh ngạc, ở phía dưới dải lụa, rõ ràng có một điểm màu hồng, không giống như được nhuộm, mà giống như vết máu bị dính vào? Chẳng lẽ lúc trước tên thái phó kia dùng để đánh giết đệ tử của Thiết Huyết môn nên bị máu tươi dính vào? Không đâu. Diệp Vân lại tự phủ định ý nghĩ này của mình, đây là một dải lụa, không phải là một thanh kiếm dùng để giết người.

Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong nhìn Diệp Vân im lặng cầm dải lụa, đều nghi hoặc không hiểu.

Đúng lúc đó, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một luồng linh lực không nhỏ.

“Có người đến!” Đoàn Dật Phong hơi nhíu mày, nhìn về phía trước.

Lạc Tâm Hồn nhìn về phía trước, hướng đoàn người đang cấp tốc bay về phía hắn, lên tiếng nói: “Là người của Thiết Huyết môn”. Bởi vì phía sau những người đang tới có một thanh kiếm không lồ, ở đây ngự kiếm phi hành, mà họ còn đeo kiếm trên lưng, ngoại trừ đệ tử của Thiết Huyết môn thì còn ai vào đây.

Bóng người phía trước ngày càng gần, một nam tử ngự kiếm bay tới, khuôn mặt nam tử hình chữ quốc, lông mày rậm, mắt to, môi dày, diện mạo thành thật mà chất phác. Một thân vải đen, vóc người khôi ngô, thoạt nhìn tuổi không quá hai mươi lăm.

Đoàn người Diệp Vân ngừng lại, nam tử kia cũng ngừng lại.

“Xin hỏi người phía trước có phải là Diệp Vân sư đệ cùng Đoàn Dật Phong sư đệ của Thanh Sơn hay không?” giọng nói của nam tử kia trầm thấp khàn khàn, “Tại hạ là Hoán Quân, đệ tử đứng đầu của Th

iết Huyết môn”.

“Hoán Quân sư huynh, hữu lễ*~. Diệp Vân nhìn nam tử phía trước lễ phép gật đầu, “Đúng vậy, ta là Diệp Vân, vị này chính là sư huynh của ta Đoàn Dật Phong cùng bằng hữu của ta – Lạc Tâm Hồn”.

*hữu lễ: Một câu chào hỏi khách sáo.

Hoán Quân gật đầu với hai người, bỗng nhiên biểu tình trên gương mặt cứng lại.

Linh thú toàn thân phản chiếu lấp lánh ở dưới chân Lạc Tâm Hồn, nếu như hắn không có hoa mắt thì đó chính là thần thú Thanh Long mà!

“Thanh Long! Thần thú Thanh Long!” biểu tình Hoán Quân có chút khó tin, “Xin hỏi vị sư đệ này thuộc môn phái nào?”

“Không đáng nhắc đến”. Lạc Tâm Hồn thần nhiên nói, đương nhiên hắn sẽ không nói ra thân phận mình là người của Vạn Cổ Quật, chỉ tùy ý đáp, “Ta chỉ là đệ tử truyền môn của một môn phái nhỏ không tiếng tăm, may mắn thu phục được thần thú Thanh Long mà thôi”.

Ánh mắt Hoán Quân nhìn Lạc Tâm Hồn thay đổi, từ khi nào thì một môn phái nhỏ lại xuất hiện một người lợi hại như thế, vì sao Thiết Huyết môn lại không biết chứ.

“Được rồi. Hoán Quân sư huynh, người đang định ra ngoài làm việc ư?” Diệp Vân hỏi.

“Không, ta đặc biệt tới đón các người”. Hoán Quân mỉm cười làm tư thế mời, “Sư phó đã chờ lâu ngày, lúc mọi người mới vừa đi vào sơn mạch Hỗn Loạn, sư phó đã biết”.

“Nhưng mà, lần này chúng ta đến đây...”. Diệp Vân còn chưa nói hết, Hoán Quân lập tức trả lời.

“Ta biết, các người đến vì muốn tìm kiếm một vật. Sư phó đã nói cho ta biết, muốn ta tới giúp đỡ các người”. biểu tình của Hoán Quân có chút trầm lại, “Ta biết sự tình gấp rút, nhưng sư phó nói, có ch

út chuyện người cần gấp mặt mọi người để thông báo”.

“Người cũng biết ư?” Diệp Vân nhíu mày nhìn Hoán Quân, sao chương môn Thiết Huyết môn lại biết chứ? Chẳng lẽ chương môn Thanh Sơn – Thanh Giản lại đem chuyện phong ấn buồng lòng này nói cho chương môn các phái khác nhằm tìm kiếm sự trợ giúp sao? Mà sau đó thì suy đoán của Diệp Vân đã được chứng thực.

“Diệp sư đệ, người không cần lo lắng”. Hoán Quân nhìn thấu sự lo lắng của Diệp Vân, mỉm cười nói, “Chuyện này chỉ có sư phó cùng ta biết. Dù sao đại sự quan trọng, không phải vạn bất đắc dĩ chắc là sẽ không công bố ra ngoài. Nhưng mà những thứ mà các người muốn tìm lại có một thứ ở nơi này, ta cùng sư phó cũng không nghĩ tới”.

“Vậy là tốt rồi”. Đoàn Dật Phong thần nhiên nói”.Làm phiền Hoán sư huynh dẫn đường”.

“Xin mời đi theo ta”. Hoán Quân xoay người bay đi trước, mọi người đi theo phía sau.

Trước lúc đoàn người Diệp Vân đáp xuống đại điện Thiết Huyết môn, Thanh Long cùng Bạch Hổ sớm biến thành phiên bản mini, đứng bên cạnh bả vai của chủ nhân mình.

Mọi người đi theo Hoán Quân vào đại điện, trên đại điện, một ông lão đầu tóc bạc trắng, mặc y phục tối màu đang chờ ở đó. Gương mặt y không có biểu tình gì, uy nghiêm nhìn về phía trước, khi thấy đoàn người Diệp Vân tiến vào thì đáy mắt mới hiện lên chút gọn sảng.

“Kính chào chương môn”. Diệp Vân khách khí hành lễ.

“Không cần nói nhiều đâu, ta biết các người tới là vì cái gì. Sau khi các người đi sâu vào từ nơi này, sẽ có một mảnh ao đầm rất lớn, nơi đó chương khí rất nghiêm trọng, các người phải cẩn thận”. chương môn Thiết Huyết môn nhìn Diệp Vân rồi trầm giọng nói, “Ta lệnh cho Hoán Quân đi cùng để giúp đỡ các người, dù sao chúng ta cũng quen thuộc với nơi này hơn”.

“Đa tạ chương môn”. Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong trăm miệng một lời nói tạ ơn.

“Không cần cảm tạ ta, chuyện này ai cũng có trách nhiệm và nghĩa vụ góp một phần sức lực của mình. Đây là hai viên thuốc chống chương khí, uống vào sẽ không sợ chương khí xâm hại. Dù sao thứ mà mọi người muốn tìm cũng chưa biết chắc ở đâu, cũng có thể ở ao đầm không chừng.” chương môn Thiết Huyết

mon lấy ra cái bình nhỏ, đưa cho Hoán Quân đang đứng bên cạnh, lệnh hắn giao cho Diệp Vân.

Diệp Vân nói cảm ơn, sau khi đem bình sứ cất kỹ liền đem dải lụa trong túi ra.

“Chương môn, vật này, có phải thuộc sở hữu của Thiết Huyết môn không?” Diệp Vân cầm dải lụa trong tay mà hỏi.

“Tại sao vật này lại ở trong tay của người? !” Ngay lập tức, sắc mặt của chương môn Thiết Huyết môn chợt thay đổi, trừng lớn mắt nhìn Diệp Vân, “Đây là bảo vật của Thiết Huyết môn chúng ta! Vô cùng quý giá”.

Hoán Quân vừa nghe xong sắc mặt cũng thay đổi, sau đó xoay người nổi giận: “Khá thay cho danh môn chính phái, thế mà lại dám trộm bảo vật của Thiết Huyết môn chúng ta! Hôm nay ta liều mạng cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Cấm chế kinh khủng, nguy hiểm

“Tại sao vật này lại nằm trong tay của ngươi? !” Trong nháy mắt, sắc mặt chương môn Thiết Huyết môn thay đổi, trừng mắt nhìn Diệp Vân, “Đây là bảo vật của phái Thiết Huyết chúng ta! Vô cùng quý giá”.

Hoán Quân vừa nghe xong, sắc mặt cũng thay đổi, chớp mắt tức giận dựng lông mày: “Hay cho cái danh chính phái mà lại trộm bảo vật của phái Thiết Huyết chúng ta! Hôm nay cho dù có liều mạng này, ta cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Diệp Vân bĩu môi, trong lòng không khỏi thầm nghĩ nam nhân này đúng là đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

“Hoán Quân!” Đám Diệp Vân còn chưa kịp phản ứng, chương môn Thiết Huyết môn đã tức giận quát lớn, “Ngươi biết cái gì mà ở chỗ này lung tung ồn ào?”.

“Sư phụ?” Hoán Quân nghi hoặc, chần chờ nhìn Diệp Vân trong mắt thoáng có chút bất đắc dĩ, rốt cuộc cũng ý thức được mình đã phạm phải sai lầm gì.

“Diệp Vân, vật này bị một tên phản đồ của phái chúng ta trộm mang đi, vì sao bây giờ nó lại ở trong tay của ngươi?” Trong lòng chương môn Thiết Huyết môn cũng đã có suy đoán, hẳn là Diệp Vân có xung đột gì đó với tên phản đồ kia cho nên mới lấy lại được món bảo vật này.

“Tên phản đồ kia chạy trốn đến Nhiều Thiên quốc, mai danh ẩn tích vào triều làm quan làm thái phó, quyền khuynh vua và dân, còn có con cái. Xúc phạm thái tử quá đáng, đúng lúc thái tử cùng ta là chỗ quen biết, trải qua một cuộc vây quét, cho nên bảo vật này mới rơi vào tay ta”. Diệp Vân hơi hốt đem tất cả kẻ 1 mạch, thuận nước giong thuyền, “Nghe đồn thái phó nói hẳn vốn là đệ tử của phái Thiết Huyết, vì không chịu được tu hành tàn khốc nên đã trốn đi, còn dùng bảo vật này đánh chết các đệ tử Thiết Huyết môn truy đuổi hắn”.

Diệp Vân nói hết lời, sắc mặt chương môn Thiết Huyết môn biến đổi, cuối cùng trên mặt hiện lên vui mừng.

“Thì ra là ta đã hiểu lầm ngươi. Diệp sư đệ, rất xin lỗi”. Hoán Quân không đến mức ngu xuẩn, vội vàng xin lỗi Diệp Vân .

“Không có việc gì, người không biết thì không có tội”. Diệp Vân an ủi. Thực ra đám Diệp Vân đều hết chỗ nói, rõ ràng là đại đệ tử của phái Thiết Huyết, chẳng lẽ thật sự là đầu óc ngu si tứ chi phát triển? Nếu như đúng là Diệp Vân trộm bảo vật này đi thì còn đem trả bọn họ làm gì?

“Diệp Vân, ngươi giúp chúng ta diệt được phản đồ, thật không biết nên cảm ơn ngươi như thế nào”. Chương môn Thiết Huyết môn nhìn dải lụa trong tay Diệp Vân nói.

“Đâu có chương môn, ta chỉ giúp đỡ một chút, giúp các vị tiêu diệt phản đồ chính là thái tử Nhiều Thiên quốc ”. Diệp Vân mỉm cười, trao dải băng lại cho chương môn Thiết Huyết môn, cất cao giọng nói, “Bây giờ là lúc vật về chủ cũ”.

Chương môn Thiết Huyết môn như nhận được bảo vật nhận lấy dải lụa, cẩn thận vuốt ve nó, lúc này mới ngẩng đầu đối Diệp Vân nói: “Rất cảm ơn ngươi. Bảo vật này chúng ta chưa từng dùng qua, luôn luôn thờ tại mật thất ở cấm địa của phái Thiết Huyết . Nhưng lại bị tên súc sinh kia trộm đi”.

“Bây giờ cũng tìm lại được rồi”. Diệp Vân bước xuống mỉm cười nói.

“Đúng vậy. Món bảo vật này đã thờ năm nghìn năm, theo phái Thiết Huyết từ lúc mới sáng lập”. Chương môn Thiết Huyết môn nhẹ giọng nói , như là kể cho Diệp Vân lại như là lẩm bẩm.

Năm nghìn năm!

Diệp Vân nhún mày, tại sao lại là năm nghìn năm.

Đây như là một mốc thời gian xâu chuỗi từng sự việc lại, nhưng khi cẩn thận nghĩ lại thì lại không có gì rõ ràng cả.

“Chương môn, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát đi tìm kiếm Thổ linh châu”. Diệp Vân cáo từ.

“Được, cùng nhau thận trọng làm việc”. Chương môn Thiết Huyết môn ngẩng đầu trình trọng dặn Diệp Vân, sau đó nhìn Hoán Quân nói, “Hoán Quân, ngươi tỉnh tỉnh xúc động phải luôn chú ý, nhớ phải sửa. Ngươi là chương môn đòi tiếp theo của phái Thiết Huyết chúng ta, xúc động như vậy thì làm sao sau này có thể làm việc lớn được?”

“Vâng, đệ tử hiểu, đa tạ sư phụ dạy bảo”. Hoán Quân đỏ mặt cúi đầu nói.

“Đi thôi, cùng nhau cẩn thận”. Chương môn Thiết Huyết môn có chút mệt mỏi nói.

“Cáo tử”. Đám người Diệp Vân đi theo Hoán Quân rời đi, chương môn đứng ở trên điện, nhìn mọi người bóng lưng biến mất, thở dài, đứa bé Hoán Quân này tu vi không có gì để nói, cái chính là tính tình, ai, đúng là vấn đề lớn. Đặc biệt phân rõ sai trái, thường xuyên vô đoán, đây cũng không phải là chuyện tốt. Còn cần nhiều rèn luyện hẳn nhiều hơn.

Không ai có thể dự đoán được chuyện trong tương lai, không có một ai. Cho dù có là thần tiên cũng không thể nào hiểu rõ mọi chuyện.

Hoán Quân này, sau này vì Thiết Huyết môn mang đến tai họa, thương tổn gây ra cho Diệp Vân thậm chí là Hoa Vị Ương cùng Tiểu Thảo, không cách nào có thể tính được. Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Mọi người một đường ngự kiếm bay đi, bay thẳng tới nơi đồi núi trùng điệp phía trước

“Phía trước chính là đầm lầy”. Hoán Quân giải thích .

Mọi người đưa mắt nhìn, phía trước có một mảnh nâu ướt, mặt trên thấp thoáng thực vật thấp bé. Phóng mắt nhìn ước chừng cũng nghìn dặm. Mặt trên đầm lầy bao phủ một lớp sương mù màu lam nhạt, có vẻ tối tăm mờ mịt. chắc hẳn sương mù màu lam kia chính là chương khí .

Diệp Vân lấy bình sứ ra, đem được hoàn phòng ngừa chương khí phân phát cho mọi người.

Hoán Quân dẫn mọi người chậm rãi bay đi vào trong chương khí màu lam của đầm lầy.

Ngay khi đám Diệp Vân bay vào bên trong đầm lầy, trong nháy mắt không khí xung quanh trở nên biến động. Không khí trên mặt đầm lầy khoảng nghìn dặm này đều dao động, chương khí màu lam xoay tròn quỹ đạo. Chương khí trong khoảng nghìn dặm cứ xoay tròn như vậy, dần dần trên không trung hình thành một con lốc xoáy cực lớn.

Tất cả mọi người giật mình ngừng đầu nhìn con lốc xoáy màu lam kỳ dị giữa không trung kia, trong lòng nảy sinh điềm chẳng lành.

Sau đó tại nơi trung tâm của vòng xoáy, không khí dần dần biến thành màu lam đậm rồi cuối cùng biến thành màu đen.

Oanh một tiếng nổ lớn, một tia chớp to như cây cột giáng xuống trung tâm của con lốc xoáy kia.

Âm thanh vang vọng khắp chân trời, ánh sáng trắng bắn ra bốn phía khiến người ta không thể mở mắt ra được

Bùm bùm thanh âm vang lên như tiếng pháo bên tai không dứt. tia chớp bổ xuống tia tóa ra ánh sáng như có sinh mệnh bắt đầu phân tán, dần dần bao phủ toàn bộ khu đầm lầy khổng lồ.

Mọi người ngừng đầu nhìn lại, vòng xoáy trên không trung dần dần tiêu tan, chương khí màu lam lần thứ hai lại tràn ngập toàn bộ đầm lầy, thế nhưng lần này chương khí màu lam trên không trung mờ mờ ảo ảo chứa sắc trắng ban ngày.

Đây là cái gì?

Hoán Quân trừng mắt thật lớn, ngôn ngữ cũng có chút không lưu loát : “Ta chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, chúng ta tới đây tu luyện rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ xảy ra tình trạng như vậy”.

Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong ánh mắt nghiêm túc.

“Đây là cảm chế”. Lạc Tâm Hồn hít mắt nhìn mặt đầm lầy hơn nghìn dặm phía trước

“Khi chúng ta vừa đến nó mới xuất hiện”. Đoàn Dật Phong nghĩ lại, lạnh lùng nói, “Còn do cao thủ làm ra, một nghìn dặm này, không thể phi hành, càng không thể sử dụng pháp thuật”.

“Cái gì? !” Hoán Quân kinh hãi, thử sử dụng pháp thuật cơ bản, nhưng lại không có chút phản ứng nào.

Diệp Vân nhìn đầm lầy phía trước không nói gì, nhưng trong lòng có cảm giác chẳng lành. Trong lòng có nghi hoặc, cảm chế này là nhắm vào mình !

“Không thể nào, chúng ta cũng không thể sử dụng sử pháp lực !” Bạch Hổ tức giận kêu to, thân thể còn duy trì phiên bản mini, không thể nào biến trở lại nguyên hình được .

Thanh Long cùng Thủy Nhi cũng kinh hãi. Bởi vì bọn họ đều không thể biến trở về nguyên hình.

Lúc này Bạch Hổ, Thanh Long và Thủy Nhi thực sự chỉ là tiểu sủng vật .

Thật đúng là cảm chế kinh khủng và mạnh mẽ, chỉ hình thành trong nháy mắt, mà còn ở trong phạm vi to lớn như thế!

Hiện tại, chỉ có đi bộ xuyên qua đầm lầy, còn phải tìm kiếm hơi thở của Thổ Linh châu.

Thế nhưng đầm lầy trước mặt mịn mướt, sâu không thấy đáy, một khi rơi xuống, chỉ sợ sẽ bị chìm sâu xuống.

“Việc này đơn giản”. Hoán Quân cười rộ lên, từ túi trữ vật bên người lấy ra một tấm ván gỗ lớn, phía trước tấm ván hơi hơi lồi lên. Sau đó Hoán Quân đặt tấm ván lên mặt đầm lầy, “Chúng ta đứng tấm ván gỗ này đi qua mặt đầm trước”.

“Chịu được sao?” Bạch Hồ hồ nghi nhìn tấm ván gỗ này, bọn họ có bốn người. Tấm ván gỗ mặc dù lớn, nhưng không phải thuyền.

“Có thể, yên tâm”. Hoán Quân mỉm cười, sau đó điểm đầu ngón chân, nhẹ nhàng nhảy lên tấm ván gỗ.

Bạch Hồ tròn to mắt, người to lớn, vạm vỡ thế mà thân thủ lại nhẹ như vậy. Bạch Hồ quên mất, phái Thiết Huyết quan trọng chính là không ngừng rèn luyện thân thể. Bọn họ am hiểu võ thuật còn hơn cả pháp thuật.

Diệp Vân cùng Đoàn Dật Phong ở Thanh Sơn mặc dù không có quá chú trọng võ thuật như phái Thiết Huyết, thế nhưng cũng không kém, nhẹ nhàng nhảy lên tấm ván gỗ. Lạc Tâm Hồn lại càng không phải kẻ đầu đường xó chợ, bây giờ mặc dù bọn hắn không thể sử dụng pháp thuật, thế nhưng có kiếm thuật, Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn có đầu khi!

Bốn người đứng trên tấm ván gỗ, tấm ván gỗ chỉ hơi trầm xuống sau đó trở về ban đầu.

Hoán Quân kinh hãi, ba nam nhân này công lực lại cao như vậy! Trong lòng ngoài sự tán thưởng còn dâng lên nỗi ghen tị. Thiết Huyết môn am hiểu nhất gì đó, ở trên mấy người này lại tựa như không có gì là không thể.

“Hoán sư huynh làm sao vậy?” Diệp Vân lên tiếng gọi Hoán Quân đang thất thần.

“A, không có gì”. Hoán Quân cười cười, “Các ngươi đứng vững. Chúng ta đi xem xung quanh đầm lầy này một lần, nhìn xem có thứ các ngươi muốn tìm hay không”. Hoán Quân nói, từ trong túi trữ vật lấy ra một chiếc sào trúc dài, nhẹ khuấy mặt đầm một chút, tấm ván gỗ kia tựa như mũi tên bắn ra khỏi dây cung mà bay ra ngoài. Không có bởi vì chịu sức nặng của bốn người mà có vẻ công kênh.

Nhìn như 1 động tác nhẹ nhưng lại chứa lực lượng vô cùng lớn, cách thức buông thả xảo diệu khiến người ta hoàn toàn nhìn không thấu.

“Hoán sư huynh, công phu tốt”. Diệp Vân trong mắt hiện lên tán thưởng, lên tiếng khen ngợi.

“Đâu có, đệ tử phái Thiết Huyết chúng ta thường xuyên đến ở đây rèn luyện, điều ấy không coi vào đâu “. Hoán Quân mặc dù trên miệng nói khiêm tốn, thế nhưng trong lòng đắc ý vạn phần. Tại phương diện sức mạnh, đúng là Thiết Huyết môn vẫn là đứng nhất. Sức mạnh này hoàn toàn khác với cậ mạnh, dùng cách nhẹ nhàng để giải phóng sức mạnh khổng lồ ra. Trong các môn phái tu chân cũng chỉ có Thiết Huyết môn mới làm được.

Tấm ván gỗ lướt trên mặt đầm một lúc, khi mọi người đang nói chuyện, bỗng thấy phía trước đầm lầy như bị nấu sôi, không ngừng sôi sục, hơi nước bốc lên.

Hoán Quân cảnh giác ngừng lại, mọi người cũng cảnh giác, nhìn nơi đột nhiên dị thường kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Huyền Vũ

Khi tấm ván gỗ đang trượt êm trên mặt ao đầm, ao đầm phía trước mặt mọi người bỗng nhiên sôi lên ừng ực như bị đun sôi, không ngừng tạo ra bong bóng.

Hoán Quân cảnh giác dừng lại, mọi người đều đề cao cảnh giác nhìn đầm lầy đột nhiên biến đổi phía trước.

“Sùng sục, sùng sục...”. Bong bóng nước không ngừng vỡ ra.

Hình như có thứ gì đó sắp trôi lên. Tất cả mọi người nhủ mảy mẩn thận nhìn mặt đầm lầy.

“A, là tên khốn kiếp kia hạ cạm ché!” Khi mà tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác, một vật thể cực lớn bất chợt phóng lên cao, kèm theo tiếng mắng bừa bãi bay tứ tung khắp nơi.

Mọi người nhìn vật thể trước mắt mà tròn mắt há mồm, thân thể khổng lồ, mai rùa màu xanh góc cạnh rõ ràng. Trên cái đầu trụ lồi là đôi mắt nhỏ hí trừng lớn nhìn phía trước, khi thấy rõ tình huống trước mắt, Huyền Vũ ngậy ngậy cả người, mây mù bao phủ không trung lúc này lại mang theo ánh sáng len lỏi. Rốt cuộc cạm ché này là cái gì? Không ngờ lại khủng bố như thế.

“Huyền, Huyền Vũ!” Bạch Hồ cùng Thanh Long trầm giọng một lời mang theo âm rung lấp bắp hô lên.

“Hử?” Huyền Vũ quay đầu lại, sau khi thấy được phiên bản thu nhỏ của Thanh Long cùng Bạch Hổ ngơ ngẩn, chân mày đang nhăn lại liền giãn ra, cao hứng bơi qua đây, “Sao hai người lại cùng xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là có ý tới tìm ta ?”

“Ta phi!” Bạch Hổ một câu liền phi nhỏ nó, “Người chỉ biết nằm mơ hão huyền!”

“Tìm người? Người nằm mơ đấy à, chúng ta trốn người còn không kịp!” Thanh Long nói chuyện đáng về đầy cảm phẫn.

“Oa, các người tuyệt tình như vậy sao?”. Huyền Vũ một bộ vô cùng bi thương, một chân đặt lên tấm gỗ của bọn họ, bàn chân thật lớn thiếu chút nữa thì khiến tấm ván gỗ bị lật úp.

“Cút xa một chút”. Bạch Hổ kinh hoàng nhìn bần nhão bản thủ xung quanh, hiện tại nó không có pháp lực, nếu như mà ngã xuống là rơi vào trong đám bùn lầy này đó.

“A?” Huyền Vũ ngẩng đầu nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện xung quanh đầm lầy đều bị hạ cấm chế. Sau đó Huyền Vũ quay đầu nhìn đám Diệp Vân, lại nhìn Bạch Hổ, “Này, cấm chế này không phải là do các người hạ đấy chứ?”

“Người là heo hay là thần thú hả?” Bạch Hổ khinh bỉ nhìn Huyền Vũ.

“Rất rõ ràng là heo!” Thanh Long tiếp lời, “Người không có mắt nhìn hay sao? Chúng ta hạ cấm chế xong sau đó lại còn vất vả vượt qua đầm lầy thế này hả? Chúng ta không muốn bay sao? Chúng ta tự về thêm việc để làm sao? Người cho rằng ai cũng ngu xuẩn giống như người sao?”

Đám người Diệp Vân nhìn ba thần thú đang không ngừng chiến tranh bằng miệng, có chút không biết nói gì.

“Hai người làm phản, ta cho người biết, Bạch Hổ, năm đó người cho rằng Khâm Nguyên là một mỹ nữ, người còn nhờ ta dẫn người đi..”. Huyền Vũ còn chưa nói xong, Bạch Hổ đã sốt ruột giờ chân lên cất ngang lời nó.

“A, Huyền Vũ yêu dấu, chúng ta tới đây tìm người nha. Người anh minh thần võ, thông minh cơ trí”. Nghe Bạch Hổ nói vậy khiến mọi người đều dở khóc dở cười, đây rõ ràng là nói dối, mà tăng bốc cũng quá luôn rồi.

“Còn người, Thanh Long, năm ấy, người vì..”. Huyền Vũ còn chưa nói hết, Thanh Long cũng vội vàng cắt ngang.

“Huyền Vũ, Bạch Hổ nói rất đúng, quá đúng. Chúng ta chính là đến tìm người nha. (tình lược bót năm trăm từ nịnh hót phía sau.)” Đáng về sợ hãi kia của Thanh Long khiến đám Diệp Vân cô cùng tò mò, rốt cuộc thì Huyền Vũ nắm được nhược điểm gì của bọn nó trong tay? Hoán Quân nhìn thần thú Huyền Vũ trước mắt mà tròng lớn ánh mắt. Thần thú nha, ở nơi gần Thiết Huyết môn như vậy lại có thần thú, vì sao mình chưa từng phát hiện ra nó chứ? Mặc dù là Huyền Vũ đứng chót trong tứ thần thú, nhưng đây cũng là thần thú nha! Nếu như mình cũng có thể có được thần thú, vậy thì danh tiếng của mình và thực lực của Thiết Huyết môn cũng sẽ được đề cao. Nhất định phải nắm chặt cơ hội này, tìm cơ hội làm cho Huyền Vũ nhận mình là chủ. Có điều, vì sao trong lòng có một cảm giác vô cùng quái dị, một đám thần thú này thoát nhìn sao lại có vẻ không đứng đắn như vậy?

“Đây là chủ nhân của các người?” Huyền Vũ liếc mắt nhìn nhìn Diệp Vân và Lạc Tâm Hồn.

“Đúng, chúng ta đi tìm Thổ Linh châu, người nhất định là biết đúng không?” Bạch Hổ gật đầu hỏi nhỏ.

Huyền Vũ nhìn trời không nói gì.

“Người quả nhiên biết, mỗi lần người đều là như vậy. Biết đến không nói, chuyện không biết thì lại ba hoa”. Thanh Long có vẻ như hiểu rất rõ phẩm hạnh của Huyền Vũ, lập tức vạch trần về ra về của nó.

“Biết thì làm sao? Cấm chế này là ai hạ? Làm hại ta không thể thi triển được chút pháp lực nào”. Huyền Vũ oán trách, trong lòng lại vô cùng nghi hoặc, lẩm bẩm: “Lúc trước không có cấm chế nha, vì sao các người tới lại có chứ?”

Diệp Vân nghe Huyền Vũ nói vậy, trong lòng trầm xuống, cảm giác bất an kia lại xuất hiện. Lạc Tâm Hồn cũng phát giác liếc mắt nhìn Diệp Vân, quả nhiên thấy được ánh mắt lo lắng của Diệp Vân, đang muốn mở miệng nói gì đó.

Lúc này, Hoán Quân lại vội mở miệng lấy lòng: “Trước đây, chúng ta có tới đây cũng không hề thấy có cấm chế, hôm nay hình như đột nhiên có cái gì đó hình thành cấm chế”.

Đột nhiên có cái gì hình thành? Huyền Vũ hí mắt nhìn mọi người, không để ý đến Hoán Quân, mà ánh mắt đã đảo qua người Diệp Vân còn có Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong, mũi thở phì phò nói: “Chẳng lẽ là do mấy người các người tới đây nên mới có cấm chế?”

“Hắn là trùng hợp”. Lạc Tâm Hồn lạnh lùng lên tiếng. Bởi vì khóe mắt hắn thấy sắc mặt Diệp Vân trở nên tái nhợt.

“Đúng, trùng hợp!” Bạch Hổ hừ hừ quơ chân nói, “Người mau nói xem Thổ Linh Châu kia ở đâu? Chúng ta có việc gấp a. Không có thời gian chơi với người đâu”.

“Ta việc gì phải nói cho người biết, có cái gì tốt chứ?” Huyền Vũ hừ lạnh.

“Oa, lời này mà người cũng nói được sao, người là thần thú đấy nha! Hắn là phải lấy muôn dân thiên hạ làm trọng, cống hiến sức mình cho thái bình của thiên hạ”. Bạch Hổ tận tình khuyên bảo nói, hoàn toàn quên mất lúc trước có đệ tử tu chân khuyên nó như vậy và nó đã trả lời như thế nào.

“Được rồi, đừng có mà nói dóc nữa đi”. Huyền Vũ hừ lạnh một tiếng, “Không phải ta không muốn nói cho ngươi biết chỗ của Thổ Linh Châu, mà cho dù có nói cho ngươi ngươi cũng không thể lấy được nha”.

“Ở đâu?” Bạch Hổ mở to mắt vội vàng hỏi.

Mọi người cũng đều có chút khần trương nhìn Huyền Vũ, chờ đợi câu trả lời của nó.

“Ở bên dưới”. Huyền Vũ dùng chân trước của mình vỗ vỗ bên dưới.

“Phía dưới?” Mọi người nhìn lóp búp dưới thân Huyền Vũ nghi ngờ.

“Trạch Dân quốc, đó là quốc bảo của Trạch Dân quốc”. Huyền Vũ hừ hừ, “Trạch Dân quốc ở đâu, chính là phía dưới đầm lầy này, bây giờ các ngươi đi xuống thế nào? Cẩm chế đã hạn chế tất cả mọi thứ”.

“Trạch Dân quốc?” Mọi người kinh ngạc, bên dưới đầm lầy có cả một đất nước? ! Không thể nào, lại còn có chuyện thần kỳ vậy sao. Mà Thổ Linh Châu còn là quốc bảo của bọn họ?

“Ai ở dưới đó?” Bạch Hổ lên tiếng hỏi nghi ngờ trong lòng mọi người.

“Thấp hơn con người một chút, bề ngoài thì cũng không có gì khác biệt. Nơi đó ở sâu dưới đầm lầy này khoảng mười dặm”. Huyền Vũ lười biếng trả lời.

“Ngươi dẫn chúng ta đi xuống đi, Huyền Vũ, khẳng định là ngươi có thể làm được”. Bạch Hổ bắt đầu nịnh nọt, “Năng lực của ngươi nhất định có thể, đúng hay không?”

Huyền Vũ ngáp một cái, mắt lạnh nhìn mọi người: “Ngươi cảm thấy ta hiện tại có thể sao? Cẩm chế này khiến cho các ngươi không thể khôi phục được lại nguyên hình. Ta cũng không thể biến thành nhỏ như các ngươi được. Nó còn khiến cho ta khó chịu phải bò lên. Ta có thể mang các ngươi xuống sao?”

Mọi người đều im lặng, bây giờ đã biết Thổ Linh châu ở đâu, nhưng mà không có cách nào lấy đến tay được.

Cẩm chế mạnh mẽ kia khiến mọi người không thể thi triển được pháp thuật, hơn nữa Thổ Linh Châu còn nằm ở đất nước phía dưới đầm lầy này, là quốc bảo của bọn họ.

Chưa nói có thể đi xuống hay không, nếu là quốc bảo, đương nhiên bọn họ sẽ không dễ dàng giao ra. Chẳng lẽ bọn họ phải tay không đổi đầu với một đất nước?

“Được rồi, ta đã nói hết rồi”. Huyền Vũ ngáp một cái, miễn cưỡng nói, “Ở đây còn bị hạ cẩm chế như thế thực là phiền. Xem ra ta phải tìm một nơi khác để ngủ. Lại phải bò lên, mệt chết đi được”.

Hoán Quân nhìn Huyền Vũ muốn quay đầu rồi đi, vội vã sốt ruột lên tiếng nói: “Xin chờ một chút”.

“Có việc gì?” Huyền Vũ không có dừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

“Từ đây đi về phía tây có một nơi rất yên tĩnh, nơi đó rất thích hợp cho ngài ngủ”. Hoán Quân vội vàng nói với Huyền Vũ đang dần đi xa, trong lòng cũng đang không ngừng tính toán. Biết Huyền Vũ sẽ ở nơi nào, nếu muốn đi tìm nó cũng dễ dàng hơn. Sau đó sẽ nghĩ biện pháp thu phục nó là được.

Bỗng nhiên Huyền Vũ bò quay lại, nhìn Bạch Hổ cùng Thanh Long nói: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Lần trước gặp mặt là một nghìn ba trăm năm trước”. Bạch Hổ cùng Thanh Long tức giận nói.

“A, vậy ta đã ngủ một nghìn ba trăm năm?” Huyền Vũ có chút kinh ngạc, sau đó lại khôi phục lại vẻ lười biếng nói, “Ta ngủ cũng nhiều rồi, theo các ngươi đi chơi một hồi. Đi thôi”.

“Đi đâu? Chúng ta muốn tìm Thổ Linh châu”. Bạch Hổ khó chịu hừ lạnh.

Trong khi ba thần thú đang nói chuyện, Diệp Vân vẫn nhủ mảy mìn xung quanh, trong lòng đang suy nghĩ cách để đi xuống dưới.

Huyền Vũ nghe thế liền hừ mũi: “Vậy các ngươi chậm rãi tìm, ta đi trước”.

“Chờ một chút, xin chờ một chút”. Hoán Quân lại vội vàng gọi Huyền Vũ, nói tiếp, “Có lẽ ta có thể thử xem, có thể đưa mọi người đi xuống”.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn Hoán Quân, có cách? Không có khả năng giải trừ cẩm chế này. Vì cẩm chế phạm vi rất lớn, hiệu lực mạnh. Ở yêu giới cũng có cẩm chế, nhưng cẩm chế kia chỉ nhằm vào việc ngự kiếm phi hành của nhân sĩ tu chân. Linh lực cũng không bị hạn chế.

“Hoán sư huynh, huynh có biện pháp?” Diệp Vân có chút chần chừ hỏi.

“Có. Ta có thể thử xem”. Hoán Quân không ngừng tính toán trong lòng không ai biết, lúc này hắn chỉ muốn tìm mọi cách để giữ Huyền Vũ lại.

Huyền Vũ nằm trên mặt đầm lầy nhìn mọi người, ngủ lâu như vậy cũng nên ra ngoài hít thở không khí, theo Bạch Hổ cùng Thanh Long tìm chút việc vui. Dù sao trước đây cũng đã chứng minh rồi, chỉ cần đi theo bọn họ nhất định sẽ có chuyện hay để xem.

Tất cả mọi người hơi nhú mồm nhìn động tác của Hoán Quân.

Hắn muốn làm gì?

“Bỏ đôi đầm lầy, bỏ ra một con đường”. Hoán Quân trầm giọng nói, trên tay đã bắt đầu tụ lực.

Cái gì? Dựa vào khí lực bỏ ra đường, bỏ đôi mặt đầm lầy lầy lội này? Nhưng mà, Trạch Dân quốc cách đây khoảng mười dặm.

Chỉ dựa vào sức lực của Hoán Quân, thực sự có thể bỏ ra con đường sao?

“A –!” Hoán Quân gào to một tiếng, vung thanh kiếm lớn trong tay lên, dùng hết toàn bộ sức lực bỏ mạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Thần tiên, tử tử

Bùn nước vắng khắp trời, mặt đầm lầy bằng phẳng bị đánh tạo thành một chiếc hố sâu không thấy đáy, chiếc hố được tạo bởi lực xoáy xuất hiện trước mắt mọi người.

Mọi người đều hai mắt nhìn nhau, một vùng lầy lội phía trước bỗng dừng lại có quang cảnh như thế này?

Tiểu tử này, quả thực là có chút năng lực. Huyền Vũ trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nó liếc mắt nhìn về mặt Hoán Quân nổi đầy gân xanh, bàn chân lớn vỗ vào tấm ván gỗ của mọi người: “Còn ngây ngốc cái gì nữa, mau đi xuống đi”.

Nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng lại, Huyền Vũ vung một chân lên đẩy tấm ván gỗ cùng mọi người rơi vào trong vòng xoáy. Bên trong dòng nước xoáy vang lên tiếng tức giận nằng nặc của Thanh Long và Bạch Hổ, Huyền Vũ cười hắc hắc lấy chân sờ sờ cảm mình, sau đó cũng lập tức nhảy vào vòng xoáy.

“Ai a!”

“A..”.

“Tê..”.

“A..”.

“Đồ khốn!”

“Huyền Vũ chết tiệt!”

Một đám người cùng thú bị đẩy xuống dưới, Thanh Long và Bạch Hổ chống mặt ngẩng đầu đang muốn chửi ầm lên, liền thấy một bóng đen bỗng dừng bao phủ đánh úp xuống, khiến mọi người đều hoảng sợ không kịp sửa sang lại quần áo liền chạy vội sang bên cạnh trốn.

“Ta cho ngươi biết, đừng cho là ta thực sự sợ ngươi, không cho ngươi biết chút lợi hại ngươi thật sự coi ông hồ đây là con mèo nhỏ sao”. Bạch Hổ nhìn Huyền Vũ đang chậm rãi cúi đầu ra từ mai rùa của mình, giãy ra khỏi tay Diệp Vân thờ phỉ phỉ xông tới.

“A, thế nào, tìm được chủ nhân là gan ngươi cũng lớn hơn đấy nhĩ”. Huyền Vũ nhẹ nhàng vung chân lên, đánh bay Bạch Hổ phiến bản nhỏ ra ngoài xa.

“Ngươi cho là ngươi hình dạng lớn liền lợi hại sao!” Nhìn Bạch Hổ bị liên tiếp đánh bay nhiều lần, Thanh Long cũng giẫy người một cái khỏi tay Lạc Tâm Hồn, hiếm thấy cùng chung ý nghĩ với Bạch Hổ mà xông tới.

Nhìn ba thần thú đánh nhau ồn ào không một chút hình tượng, mọi người ai cũng không đành lòng nhìn tiếp, quá là phá hư hình tượng thần thú.

Diệp Vân quét mắt nhìn bốn phía, phát hiện nơi bọn họ đang đứng là một rừng cây, những cây trong rừng này nàng chưa từng thấy qua, thân cây thô to có hình dạng như bình hoa, lá cây to chừng bàn tay, chính giữa có một đóa hoa, tỏa ra một mùi hương thơm ngát.

Phía dưới là những lùm cây rậm rạp, bên trên những lá cây màu bạc là những bông hoa trắng nhỏ tí, có quả màu tím phía trên, tỏa ra ánh huỳnh quang yếu ớt.

Đất nước này, thực sự là quá kỳ lạ.

Diệp Vân bấu môi, nhìn nhìn bản thân có chút lờ mờ, thuận tay làm phép biến ra một cái bóng nước tính rửa mặt một chút, tay khi tay vừa chạm đến bọt nước mới chợt tỉnh ngộ, về mặt vui mừng ngẩng mạnh đầu nhìn Đoàn Dật Phong cùng Lạc Tâm Hồn, phát hiện đối phương cũng là về mặt vui mừng.

“Có thể dùng linh lực !”

“Có thể dùng linh lực !”

Đoàn Dật Phong cùng Lạc Tâm Hồn trăm miệng một lời nói với Diệp Vân, sau khi nói xong mới phát hiện đối phương nói giống mình y đúc, hai người liếc nhìn nhau một cái, sau đó bắt đầu chỉnh đốn lại quần áo và về mặt của bản thân.

Hoán Quân nhìn Bạch Hổ và Thanh Long không ngừng phóng ra các loại thuật pháp công kích Huyền Vũ, không vui nhú nhú mày, hướng Diệp Vân cùng Lạc Tâm Hồn nói: “Diệp sư đệ, Lạc huynh đệ, cho dù sủng vật của các ngươi cùng Huyền Vũ thân thú là bạn tốt, cũng không thể hai đánh một đi, nếu chúng nó vẫn không dừng tay, hai vị cũng đừng trách ta giúp đỡ Huyền Vũ”.

Lạc Tâm Hồn khẽ nhướng mày, Diệp Vân không chút biểu cảm tiến lên, ngăn cách hai người bọn họ, áy náy cười với Hoán Quân: “Sư huynh nói đúng, sủng vật của ta quả thực là có chút bướng bỉnh, mong rằng sư huynh không trách móc”.

Nàng nháy mắt với Lạc Tâm Hồn, hai người đồng thời tung người bay lên, chỉ sau một giây trong tay mỗi người đều mang theo một thân thú giương nanh múa vuốt quay về chỗ đứng.

Bạch Hổ giãy giụa rống to hơn: “Buông ta ra, hôm nay ta phải cho tên khốn kiếp kia một bài học mới được”.

Thanh Long cũng giãy giụa trong tay Lạc Tâm Hồn, kháng nghị nói: “Con rùa thối này muốn làm gì thì làm, chưa bao giờ quan tâm cảm nghĩ của người khác, vừa rồi nếu không phải trốn nhanh, chúng ta sẽ bị nó đè thành bánh thịt rồi, không dạy cho nó một bài học không được”.

Huyền Vũ đang chơi vô cùng vui vẻ nghe vậy hí mắt lại, cố ý kêu gào nói: “Đến đây xem, sợ các ngươi ta sẽ không còn là Huyền Vũ”.

“Được rồi, đừng ầm ĩ nữa!” Diệp Vân trừng mắt nhìn Huyền Vũ một cái, nắm lấy đuôi Bạch Hổ đang tức giận ngút trời ý bảo: “Nếu các ngươi còn ầm ĩ, ta đem các ngươi vứt hết lên trên”.

Thanh Long cùng Bạch Hổ nhìn theo ánh mắt Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bên trên, đều ngo ngoe.

Bầu trời bên trên mờ mịt một mảnh, không phải giống như mây đen dày đặc bên ngoài, mà mang theo một màu sắc quỷ dị khiến người ta nói không nên lời, bầu trời màu xám không ngừng cuộn cuộn, có vô số tia chớp màu tím đang dao động bên trong.

Hừm, xem ra nó chọc phải phiền toái rồi, Huyền Vũ chép miệng hai cái, đôi mắt nhỏ hiện ra ánh sáng hưng phấn.

Cuồng phong gào thét, tia chớp trên bầu trời phát ra những tiếng rung chuyển, mặt đất dưới chân họ cũng khẽ rung.

Diệp Vân trong lòng thấp thỏm bất an, có cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra, quay đầu trung cầu ý kiến ba nam nhân bên cạnh: “Chúng ta cứ ra khỏi cánh rừng này trước đã?”

“Chẳng qua chỉ là một tiếng sấm nhỏ, Diệp sư đệ liền trắng mặt, thân thể suy nhược như vậy có thể lấy được linh châu hay sao?” Hoán Quân giậm chân bay lên, trên cao nhìn xuống nhìn sắc mặt tái nhợt Diệp Vân cười khẩy nói: “Diệp sư đệ không ngại chậm rãi đi, vì huynh ta đi trước một bước”.

Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong cũng quay đầu lại nhìn Diệp Vân, lần thứ hai trăm miệng một lời: “Ngươi có khỏe không?”

“Không có việc gì, đầu ta có chút choáng, có thể là do vừa rồi ngã xuống”. Diệp Vân cho hai người một ánh mắt yên tâm, bàn chân đặt lên kiếm, nói với hai người: “Chúng ta ra khỏi cánh rừng rồi nói tiếp, ta có cảm giác cánh rừng này có chỗ nào đó không ổn”.

Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong liếc nhìn nhau một cái, không nói tiếng nào bước lên phi kiếm đuổi theo Diệp Vân.

Bạch Hổ cùng Thanh Long ngoan ngoãn đứng trên vai chủ nhân mình, không biết suy nghĩ cái gì, cũng không quay lại liếc nhìn Huyền Vũ đang thành thoi đi phía sau lấy một cái.

Ba người vừa ra khỏi cánh rừng, bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại.

“Chủ nhân, đi mau!” Bạch Hổ đột nhiên mở miệng, vội vàng giục Diệp Vân.

Bạch Hổ vừa dứt lời, liền thấy khu rừng phía sau tựa như từng đợt sóng biển cao trào, từng đợt từng đợt lao về phía đám người Diệp Vân.

“Àmm..”. Đám Diệp Vân vừa mới cách xa rừng cây khoảng một dặm, chợt nghe phía sau có tiếng nổ lớn, mà tiếng nổ này bắt đầu từ phía trung tâm khu rừng, cây khô đổ xuống, trên mặt đất bỗng nứt ra một cái khe sâu không đáy, không những thế nó còn đang không ngừng nứt ra.

“Chắc chắn, thật đáng thương, không biết lần này chết đi bao nhiêu sinh linh trong rừng”. Huyền Vũ không nhanh không chậm đi theo phía sau Diệp Vân,

giọng nói mang đậm như ngày tận thế đến nơi, trong mắt mang theo chút đồng tình cùng mắc nợ.

Diệp Vân không để ý Huyền Vũ, khởi động phi kiếm dưới chân hăng hái hướng về phía thành trì xa xa kia.

“Chủ nhân, người nhìn xem, đây là cái gì?” Bạch Hổ đột nhiên kéo tóc Diệp Vân.

“Người thấy cái gì?” Diệp Vân nhìn theo ánh mắt Bạch Hổ, liền thấy bên dưới bụi bay mịt mù, có một điểm màu hồng nhạt giữa một màu đen có vẻ đáng chú ý vô cùng. Tập trung nhìn kỹ, hóa ra là một chàng trai cường tráng mặc một bộ giáp hồng, trong tay cầm một cây đại đao đối phó với một đáp thủ dữ tợn như trâu ngựa có ba chiếc sừng.

Dân bản địa! Diệp Vân vui vẻ trong lòng, mắt thấy chàng trai kia bị đụng vào lão đao ngã xuống sắp chết dưới chân bảy thủ dữ, Diệp Vân không kịp cùng người bên cạnh nói gì, phi người vào giữa bảy thủ dữ, duỗi tay ra nhắc cả người kia lên.

Hồng Thiên Phàm mở to một đôi mắt to như mắt trâu, chờ đợi cái chết đến với mình, hắn cũng không sợ cái chết, chỉ là hắn có chút lo lắng, lần này tỷ tỷ bị bệnh không nhẹ, hắn lên lên tới khu rừng cấm này là vì muốn tìm chút thảo dược cho tỷ tỷ, tuy là tìm được thảo dược, nhưng lại không có cách nào mang về nhà. Nếu như tỷ tỷ biết hắn chết dưới chân đám trâu ba sừng này, nhất định sẽ mắng hắn làm mất mặt Hồng gia, chỉ là một đám trâu con cũng không đánh lại, có phải hắn rất vô dụng hay không? Nhưng mà, hắn đã rất cố gắng.

Đau đớn và bóng tối không đến như dự đoán, Hồng Thiên Phàm có chút nghi hoặc mở hai mắt, đột ngột phát hiện, đám trâu ba sừng kia trước mắt nhỏ dần, nhỏ đến mức chỉ bằng bàn tay mà thôi.

A? Theo thói quen gãi gãi đầu, bên tai vang lên một tiếng quát lớn: “Đem đao của ngươi thu lại, đừng loạn huy, ngươi muốn rơi xuống phía dưới sao!”

Hồng Thiên Phàm vô ý thức ngẩng đầu, một khuôn mặt dễ nhìn đập vào mắt, ngay người hai giây, Hồng Thiên Phàm tựa như nhớ tới điều gì đó mới nhìn xuống bên dưới, vừa nhìn xuống không khỏi kinh hãi hét to: “A... Ta... Ta... Ta... Ta... Đang bay... bay!”

Diệp Vân không vui nhú nhú mày, trong lòng đã nghĩ có nên đem cái tên vạm vỡ nhưng có vẻ ngốc này đánh ngất rồi lại mang đi, bỗng nhiên chạm phải một ánh mắt cuồng nhiệt, cái tên ngốc kia dùng một loại ngữ khí cực kỳ kính ngưỡng cùng sùng bái cẩn thận hướng về phía nàng chứng thực: “Người có phải là thần tiên trong truyền thuyết hay không? Người là thần tiên đúng không? Người chính là kia thần tiên đúng không?”

Thần tiên? Nhìn vẻ mặt của chàng trai trước mặt, Diệp Vân xì một tiếng cười, trong nháy mắt khiến Hồng Thiên Phàm ngây người, mãi cho đến Diệp Vân ngừng phi hành, thả hẳn xuống đất, lúc này mới hồi phục tinh thần, gương mặt đỏ bừng, ấp a ấp úng nói: “Người, người thật là đẹp mắt, so với tỷ tỷ của ta còn đẹp hơn”.

Hoán Quân vừa mới dừng lại gần chỗ Diệp Vân mang theo vẻ mặt cổ quái nhìn Hồng Thiên Phàm, giọng nói châm chọc Diệp Vân: “Diệp sư đệ thật đúng là dung mạo bất phàm, ngay cả tên nhóc ngốc này cũng có thể nhìn ra đệ xinh đẹp hơn so với nữ nhân kia”.

“Người nói cái gì đó!” Giọng điệu châm chọc của Hoán Quân khiến Bạch Hổ cực kỳ chói tai, chợt ngẩng đầu, hung hăng trừng Hoán Quân một cái, Diệp Vân giờ tay nhẹ vỗ đầu Bạch Hổ, Bạch Hổ bất mãn hừ một tiếng, sau đó lại nằm sấp lại trên vai Diệp Vân.

Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong đều không chút biểu cảm nhìn Hoán Quân, sau đó lập tức dời mắt đi, cũng không biết hai người bọn họ nghĩ cái gì, hai khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm kia khiến Hoán Quân cảm thấy lạnh người.

Diệp Vân không để ý đến trạng thái tâm lý của ba nam nhân, cười híp mắt nhìn tiểu tử ngốc trước mặt dụ dỗ: “Thật vậy chăng? Cảm ơn người khen ngợi, trong nhà người còn có tỷ tỷ sao, nhà người ở chỗ nào?”

Tỷ tỷ? Tỷ tỷ!

“Ai nha, không xong rồi!” Hồng Thiên Phàm vỗ đùi, chán nản sờ sờ trong ngực, sau một hồi tìm tòi mới lấy ra một cây cỏ đỏ đậm, Hồng Thiên Phàm yên tâm thở phào một hơi, ngẩng đầu cười xin lỗi Diệp Vân: “Cảm ơn người đã cứu ta, ta, ta có thể xin người tới nhà ta một chút được không, giúp ta xem tỷ tỷ một chút, tỷ tỷ sinh bệnh”.

Diệp Vân cười càng thêm sáng lạn, đây đúng thực là đi mòn để giầy không thấy, tìm được lại không tổn chút sức, có tiểu tử ngốc này, chỉ ít bọn họ cũng không cần phải mò mẫm nữa.

~ Hết chương 103 ~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Mỹ nữ nóng bỏng

Diệp Vân duy trì nụ cười hòa nhã trên mặt, thân thiết hỏi: “Tỷ tỷ người sinh bệnh sao? Người đến đây để hái thuốc cho tỷ tỷ người đúng không, nhà

ngươi ở nơi nào? Ta có biết chút y thuật, có lẽ có thể giúp tỷ tỷ ngươi”.

“Thật vậy chăng? Ngươi có thể cứu tỷ tỷ của ta sao?” Hồng Thiên Phàm mừng rỡ nắm chặt bả vai Diệp Vân, dùng sức lắc lắc nàng.

“Ta còn chưa có gặp tỷ tỷ ngươi, cũng chưa thể nói chắc chắn gì được”. Diệp Vân thản nhiên nghiêng người thoát khỏi bàn tay như kim sắt của Hồng Thiên Phàm, trong lòng âm thầm kêu khổ, tiểu tử ngốc này đúng là không biết chừng mực gì cả, sợ là vai nàng cũng bị bầm tím rồi.

Nghे thấy bệnh của tỷ tỷ có hy vọng, Hồng Thiên Phàm lập tức dẫn mọi người đến nhà hắc. Trên đường đi, Diệp Vân không tốn bao nhiêu sức đã có thể moi hết tin tức từ tên tiểu tử ngốc này.

Thì ra cậu ta chỉ là một người săn bắn ở sâu trong rừng, Diệp Vân hơi thất vọng chút, nhưng cũng lập tức lấy lại tinh thần, có tin tức cũng tốt hơn so với không biết gì, huống chi có một số việc, càng là người bình thường giúp lại càng dễ thành sự.

Trên bầu trời càng lúc càng nhiều tia chớp tụ lại, mọi người không dám bay quá cao mà chỉ ngự kiếm bay khoảng trung, nhìn những vết nứt tạo thành khe không đáy phía dưới, Diệp Vân trong lòng càng lúc càng bất an. Nghe Hồng Thiên Phàm nói từ trước đến nay bầu trời chưa từng xuất hiện hiện tượng như vậy, Diệp Vân nôn nóng trong lòng cũng không khỏi biểu hiện trên mặt.

Hoán Quân không nhanh không chậm đi bên cạnh Diệp Vân, dư quang khoe mắt bắt gặp vẻ nôn nóng trên mặt Diệp Vân, trong lòng không khỏi âm thầm đắc ý, chẳng qua chỉ là trời sinh hiện tượng lạ, tiểu tử này cũng còn quá non.

Bay ước chừng một lúc, mọi người tới trước một rừng cây nhỏ, Hồng Thiên Phàm chỉ vào căn nhà tranh dưới chân núi kia ý bảo Diệp Vân dừng lại.

“Tỷ tỷ không thích gặp người ngoài, Diệp công tử và mọi người ở đây chờ một lát, ta vào trong nói với tỷ tỷ một tiếng trước”. Hồng Thiên Phàm á náy cười cười với mấy người Diệp Vân, tay sờ sờ thảo dược được cất trong ngực, cúi thấp đầu lo lắng đi vào nhà tranh.

“Thế nào, cuối cùng cũng biết đường về?” Khi cửa bị đẩy ra, một giọng nữ lạnh như băng vang lên : “Ba ngày, tròn ba ngày, đệ tốt nhất có lý do chính đáng”.

Hồng Thiên Phàm không tự chủ được mà co rúm người lại, đi lên phía trước lấy thảo dược trong lòng bàn tay ra, khẽ run nói với tỷ tỷ Hồng Diệp: “Tỷ tỷ, đệ, đệ đi tìm xích huyết thảo”.

“Đệ đến rừng cấm!” Giọng nói Hồng Diệp bỗng cao vút, ngay sau đó ho khan lợi hại, Hồng Thiên Phàm sợ hãi vội tới bên giường giúp tỷ tỷ vỗ lưng.

Hồng Diệp hất mạnh tay Hồng Thiên Phàm nổi giận nói: “Đệ còn quay về làm cái gì hả, còn đi tìm xích huyết thảo làm gì, đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, không thể vào khu rừng cấm ấy, không thể vào, đệ muốn làm tỷ tỷ tức chết đúng không! Nếu đệ có làm sao, ta còn sống làm cái gì!”

Nói xong, Hồng Diệp lại càng ho nhiều hơn, vì quá xúc động mà ảnh hưởng tới vết thương cũ, phun ra một ngụm máu tươi”Tỷ, tỷ đừng nóng giận, đừng nóng giận, không phải đệ đã an toàn quay về rồi sao”. Hồng Thiên Phàm nhìn vết máu trên mặt đất, gấp đến mức không biết làm sao mới tốt, đột nhiên nhớ ra bên ngoài còn mấy người giống thần tiên trong truyền thuyết.

“Tỷ, đệ gặp mấy vị thần tiên rất lợi hại, hắc nói hắc có thể chữa được bệnh của tỷ, tỷ nằm nghỉ một chút đi, đệ dẫn bọn họ vào”. Đờ Hồng Diệp nằm lại trên giường, Hồng Thiên Phàm vội vàng chạy ra ngoài.

Gặp được thần tiên trong rừng cấm? ! Hồng Diệp sắc mặt trắng bệch càng thêm khó nhìn, vươn tay muốn kéo đệ đệ lại, nhưng cả người đau nhức lại ngã xuống giường, đau đớn cuộn người lại.

Chết tiệt, vì sao lại phát tác vào lúc này, vì sao trong một năm nay bị linh lực nghịch lưu lại gặp người từ bên ngoài tới! Thiên Phàm, đệ không thể gặp chuyện gì không may! Người từ ngoài đến, các người nếu là đám động một sợi lông của Thiên Phàm, ta tuyệt đối sẽ không để các người yên!

Hồng Diệp cố gắng điều tức lại linh lực tán loạn trong thân thể, mọi cố gắng của nàng chỉ đổi lấy sự đau đớn vô cùng. Thiên Phàm, tỷ tỷ sẽ không để đệ gặp chuyện gì, tỷ tỷ nhất định sẽ không để đệ xảy ra chuyện gì, Hồng Diệp cố gắng để bản thân không hôn mê, để tên đệ đệ ngốc kia ở chung với đám người mới tới kia, nàng sao có thể yên tâm được.

Thân thể lạnh băng bỗng rơi vào một vòng ôm ấm áp, một luồng linh lực ôn hòa truyền vào thân thể, dẫn dắt linh lực tán loạn trong thân thể quay về đúng chỗ.

“Ta sẽ không làm ngươi bị thương, hãy tin ta”. Giọng nói dịu dàng vang bên tai, khiến người ta không tự chủ được mà muốn thuận theo, Hồng Diệp cuối cùng không chịu được nữa mà mơ màng ngủ thiếp đi.

Hồng Diệp cảm giác ngủ vô cùng thoải mái, kể từ ngày đó nàng chưa từng có được một giấc ngủ sâu mà ngon như vậy. Khẽ vươn người một cái, Hồng Diệp nghiêng người cọ cọ chân, cả người đều ấm áp, lỗ chân lông toàn thân như đang kêu gào, một chút cũng không đau đâu, thật tốt...

Không đúng! Vì sao đau đớn trên người lại biến mất? Không phải còn một tháng nữa sao. Không đúng, trong phòng ngoại trừ hơi thở của Thiên Phàm, còn có hơi thở xa lạ, bên ngoài cũng có mấy người, ai, là ai, chẳng lẽ là bọn họ rốt cuộc tìm đến sao. Không, không đúng, Thiên Phàm đã từng nói cái gì? Đúng rồi, Thiên Phàm nói gặp được thần tiên ở khu rừng cấm, chết tiệt, tại sao nàng có thể bị đối phương dùng mấy câu thôi miên rồi.

Hồng Diệp mở bừng hai mắt, người bật dậy xuống giường, nhanh nhẹn đánh về phía thiếu niên đang buồn ngủ mơ hồ bên bàn kia, một con dao găm sắc bén không một tiếng động bắn ra từ ống tay áo. Mắt thấy sắp chạm vào đối phương, dao găm sắp cắm vào cổ của thiếu niên kia, bỗng nhiên lóe một cái,

người kia biến mất không một chút dấu vết.

Hồng Diệp cảnh giác né sang bên cạnh, cũng không quay đầu lại đã vung dao găm về phía sau.

“Ha ha, đừng đánh hăng như vậy, ta cũng không có ý hại ngươi”. Bên tai vang lên tiếng cười, Hồng Diệp trơ mắt nhìn một cánh tay ái muội ôm mình từ phía sau, cổ tay bị người ta nắm lấy, dao găm cũng rơi xuống mặt đất kêu một tiếng ‘keng’.

“Chắc chắn, chủ nhân, cô nàng này thật là độc ác, trên con dao găm này có độc gấp máu là phát tác”. Bạch Hổ chẳng biết lúc nào xông ra, hai bàn chân nhỏ toàn thịt gầy gầy con dao găm rơi trên mặt đất.

“Xin lỗi, ta tình lại phát hiện trong phòng có người lạ, nhất thời không kịp phản ứng, còn tưởng là bọn cướp mới vậy”. Hồng Diệp nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, thay bằng một nụ cười ngọt ngào, nàng vốn sinh ra đã xinh đẹp, vừa mới bệnh nên khuôn mặt tái nhợt tăng thêm mấy phần yếu đuối, Bạch Hổ thấy vậy chỉ ngây ngốc chảy nước miếng đầy đất.

“Là tại hạ không đúng, không nên ở trong khuê phòng của tiểu thư ngủ gật, kính xin tiểu thư tha thứ sự lỗ mẫm của Diệp Vân”. Diệp Vân khẽ ngoắc ngón tay dao găm trên mặt đất liền bay tới tay, thả Hồng Diệp ra, cười híp mắt trả lại dao găm vào tay cho Hồng Diệp.

Hồng Diệp cắt dao găm vào tay áo, vừa rồi đối phương chỉ dùng một chiêu đã khiến nàng không thể đánh trả, xem ra chỉ có thể lá mặt lá trái, để đối phương mau chóng thỏa mãn rồi rời đi. Người đến từ bên ngoài sao, hừ! Hồng Diệp cười lạnh trong lòng, nếu không phải nàng bị thương nặng chưa lành, tu vi bị giảm mấy bậc, sao có thể để bọn họ được sống êm đẹp tới bây giờ!

Đưa tay đẩy đệ đệ đang nằm ngủ say như chết trên bàn kia dậy, Hồng Diệp khẽ thì thầm với Diệp Vân, về mặt áy náy nói: “Chắc hẳn người vừa chữa thương cho tôi chính là công tử, vậy mà tôi lại coi công tử là kẻ cướp, kính xin công tử thứ lỗi”.

“Chẳng qua chỉ là tiện tay giúp đỡ mà thôi, Hồng Diệp tiểu thư xin chớ khách khí như thế”. Diệp Vân mỉm cười, vươn tay đỡ Hồng Diệp: “Nếu Hồng Diệp tiểu thư đã không sao, vậy tại hạ xin cáo từ”.

“Hà? Cái gì! Diệp công tử, các ngươi muốn đi?!” Hồng Thiên Phàm vừa mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nghe thấy Diệp Vân nói phải đi liền bật dậy: “Huynh đều bận rộn cả tối rồi, sao có thể đi như vậy, không được, đệ không cho huynh đi, đệ còn chưa kịp cảm ơn ân tình của huynh”.

“Tỷ tỷ ngươi đã không sao rồi, còn lại chỉ có thể dựa vào bản thân nàng mà thôi, ta ở lại cũng không giúp được gì nhiều”. Diệp Vân vỗ vỗ bàn tay khoác trên vai mình, bình tĩnh đập Bạch Hổ một cước, xoay người liền đi ra ngoài cửa.

Nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Vân, Lạc Tâm Hồn đang dựa người cạnh tường, Đoàn Dật Phong thì ngồi dưới tàng cây đều nhìn sang, nhìn thấy sắc mặt Diệp Vân đã khôi phục bình thường, hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Diệp công tử, các ngươi muốn đi đâu?” Hồng Thiên Phàm đuổi tới, kéo lấy vạt áo Diệp Vân không chịu buông: “Các huynh muốn đi đâu hãy nói cho đệ biết, mặc dù đệ có hơi ngốc, nhưng không ai biết đường quanh đây bằng đệ đâu, đệ có thể dẫn đường cho mọi người”.

“Tỷ tỷ đệ còn cần người chăm sóc, không phải đệ đã vẽ bản đồ Trạch Dân quốc cho chúng ta sao, như vậy là đủ rồi”. Diệp Vân nói với Hồng Thiên Phàm, nhưng dư quang nơi khóe mắt lại liếc về phía Hồng Diệp đang đứng ở cửa ngõ ngác nhìn bầu trời. Nhà sản bản sao? Buồn cười, hai tỷ đệ này khẳng định không phải là người thường, nếu là có thể được cô gái này giúp đỡ, chuyện này đi cũng sẽ nằm chắc hơn vài phần. Chỉ là, không biết làm sao mới có thể đã động đối phương được, dù sao thứ mà mình muốn lấy chính là bảo vật quốc gia của họ.

“Diệp sư đệ, chúng ta cũng đã trì hoãn cả đêm, ngươi còn lè mề cái gì nữa”. Hoán Quân ngồi trên bãi cỏ cách đó không xa không vui đứng lên, đi tới, lớn tiếng nói: “Địa đồ đã có, chúng cũng hãy nhanh chóng đến đô thành, thấy Thổ Linh châu rồi rời khỏi cái nơi quỷ quái này”.

Thổ Linh châu? ! Hồng Diệp nháy mắt tỉnh táo lại, ánh mắt thu hồi lại, nhìn bốn nam tử ăn mặc quái dị trước mắt, cắn cắn môi, âm thầm hạ quyết định.

Diệp Vân cố nén cảm xúc muốn đánh nam nhân trước mắt này một trận toi bời, tiếp tục khuyên can Hồng Thiên Phàm đang níu giữ các nàng, mỉm cười nói: “Nếu có duyên, ngày sau chúng ta có thể gặp lại, đệ hãy chăm sóc tốt cho tỷ tỷ mình, không cần phải lo lắng cho chúng ta”.

Hồng Diệp đi tới bên cạnh Diệp Vân, đột ngột mở miệng nói: “Ta đi cùng các ngươi”.

Diệp Vân khẽ nhủ mày, mặc dù đây cũng mục đích chính của nàng, nhưng nàng thấy rõ ràng, cô gái này ước gì bọn họ tránh xa tỷ đệ hai người, sao bỗng dưng lại muốn cùng bọn họ đến Đô thành chứ. Hơn nữa, lời của Hoán Quân vừa rồi, cô gái này chắc hẳn cũng nghe thấy được đi.

“Nếu các ngươi đến đây vì Thổ Linh châu...”. Hồng Diệp nâng cao cảm, chống lại ánh mắt Diệp Vân: “Chắc hẳn cũng phải biết tứ đại gia tộc của Trạch Dân quốc chứ, ta chính là tộc trưởng của Hồng gia, Hồng Diệp!”

“Tiểu tử, ngươi đúng là may nha, câu được cá lớn rồi”. Giọng nói đáng khinh của Huyền Vũ đột ngột vang lên trong đầu Diệp Vân.

___ Hết chương 104 ___

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Lời nói dối

Nét mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, Diệp Vân nhìn Hồng Diệp từ trên xuống dưới một lượt, ngấm đùng thần thức nói chuyện với Huyền Vũ: “A, vậy sao, con cá này nặng bao nhiêu nha!”

“Chắc chắn, ngươi không biết sao?”. Chẳng biết từ lúc nào Huyền Vũ lại biến thành phiên bản nhỏ chỉ bằng khoảng bàn tay, nó nằm trên đỉnh đầu Diệp Vân, gật gù đắc ý nói: “Bốn gia tộc lớn là Hồng Bạch Lam Tử, Bạch gia có tiếng trí tuệ thông minh, Lam gia có tiếng về nghề mộc, Tử gia thì có được vũ lực mạnh nhất, mà Hồng gia này, hắc hắc...”.

Huyền Vũ đột nhiên không nói, chỉ cười hắc hắc, tiếng cười của nó quả thật là đáng khinh đến cực điểm, Diệp Vân nghe thấy mà nổi da gà khắp người. Huyền Vũ chờ Diệp Vân cầu nó nói tiếp, nhưng Diệp Vân lại không hề mắc phải cái bẫy của nó, nàng ôm Huyền Vũ xuống khỏi đầu tùy tiện ném sang một bên, hướng về phía Hồng Diệp khẽ cười nói: “Hồng Diệp cô nương bệnh nặng mới khỏi, bên ngoài lại gió lớn, chúng ta vẫn là vào nhà nói đi, cô xem thế nào?”

“Này, tiểu tử thôi nhà ngươi, sao không biết tôn trọng trưởng bối một chút gì cả!” Một lần nữa lại bò lên đầu Diệp Vân, Huyền Vũ thờ phỉ phỉ túm lấy tóc nàng, Diệp Vân không để ý Huyền Vũ đang không ngừng kêu gào trong đầu mình, chỉ ôn nhu nhìn Hồng Diệp.

Hồng Diệp nâng mắt nhìn bầu trời càng ngày càng dày đặc những tia chớp, lại nhìn Diệp Vân bình tĩnh không nóng nảy sau khi nghe xong thân phận của mình khẽ mỉm cười, nàng dần theo đám Diệp Vân vào phòng.

Hoán Quân thấy Diệp Vân căn bản không nghe lọt lời mình, mà Hồng Diệp thậm chí không thèm liếc nhìn hắn lấy một lần, cái cảm giác bị người khác không để ý tới giống như là có một con rắn độc bò trong lòng, Diệp Vân, si nhục mà ngươi cho ta, sẽ có ngày ta đáp trả ngươi gấp bội. Hừ lạnh một tiếng, Hoán Quân không tình nguyện đi vào trong phòng.

“Ta biết, chỉ dựa vào một câu nói của ta khó mà khiến các ngươi tin được“. Mọi người đều tự tìm chỗ ngồi quanh bàn cho mình, Hồng Diệp nhìn chung quanh một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Diệp Vân, về mặt thành khẩn nói: “Nguyện ý nghe ta kể chuyện xưa chứ?”.

“Được”. Diệp Vân lần thứ hai không để ý Huyền Vũ kêu gào, vung tay liền gạt nó khỏi đầu mình, hướng về phía Hồng Diệp hơi gật đầu nói: “Gia chủ của Hồng gia lại rơi vào tình cảnh này, chúng ta cần một lý do có thể khiến chúng ta tin phục. Hơn nữa, tại sao ngươi lại muốn giúp chúng ta?”.

“Chuyện này nói ra cũng dài”. Hồng Diệp nở nụ cười cay đắng: “Chẳng qua, nói đơn giản thì cũng đơn giản, không thoát khỏi hai chữ ‘quyền lợi’ “.

“Quyền lợi?” Diệp Vân không hiểu nhử nhử này.

“Không phải vậy sao”. Giọng Hồng Diệp tràn đầy trào phúng: “Người người đều cho rằng quan hệ của bốn nhà Hồng Bạch Lam Tử thân thiết không thể phân, không gì phá nổi, bởi vì có từ đại gia tộc, Trạch Dân quốc mới có thể tồn tại dưới lớp kết giới này, mọi người mới có tháng ngày phồn vinh yên ổn”.

“Kết giới?” Sắc mặt Diệp Vân có chút cổ quái, quốc gia này, quả thực là nhờ vào kết giới mà tồn tại sao. Nói như vậy, khi vừa đến đầm lầy gặp phải cấm chế...

“Đúng vậy, kết giới”. Hồng Diệp cười lạnh một tiếng: “Chỉ là Thổ Linh châu mà các người đang tìm, Trạch Dân quốc chúng ta là phải dựa vào Thổ Linh châu phóng ra kết giới mới có thể sống sót dưới này”.

“Cò...”

“Ngươi nói như vậy để lừa ai?”. Hoán Quân đột ngột ngắt lời Diệp Vân, mặt âm trầm hướng Hồng Diệp nói: “Theo như lời ngươi nói, nếu như không có Thổ Linh châu, quốc gia này liền xong đời, ngươi là tộc trưởng của Hồng gia, ngươi sẽ giúp chúng ta đi tìm linh châu?”

“Nếu như ngươi cũng trải qua mối hận diệt tộc, ngươi khẳng định sẽ không cảm thấy kỳ lạ”. Hồng Diệp cũng không hề tức giận với Hoán Quân, ngược lại trên mặt còn xuất hiện nụ cười, chỉ là nụ cười này quá gượng ép, trong nụ cười mang theo đau thương cùng oán hận khiến khuôn mặt xinh đẹp của Hồng Diệp trở nên vằn vẹo.

“Diệt tộc? Dựa vào một nữ nhân làm tộc trưởng, cũng khó trách sẽ diệt tộc”. Hoán Quân đánh giá Hồng Diệp từ trên xuống dưới, xoay mặt đối diện Diệp Vân nói: “Ngươi còn lè mề cái gì, dù cho nàng ta thật sự là tộc trưởng của Hồng gia, nhưng tộc nàng cũng bị diệt rồi, có thể lấy cái gì đến giúp đỡ chúng ta. Chúng ta vẫn là nhanh vào thành, sau đó nghĩ cách lấy được linh châu”.

Bầu không khí trong phòng bỗng chốc căng thẳng. Thấy ba người Diệp Vân vẫn ngồi nguyên chỗ không động đậy, Hoán Quân vỗ bàn “Ba” một tiếng đứng lên, hướng Diệp Vân cười lạnh nói: “Diệp sư đệ đúng là cao giá, nếu ngươi đã không để lời của ta ở trong lòng, ta cũng lui ở chỗ này dùng mặt nóng áp mông lạnh, chúng ta liền ai đi đường nấy, tự dựa vào bản lĩnh của mình lấy Thổ linh châu”.

“Hoán sư huynh”. Diệp Vân đè nén không kiên nhẫn trong lòng, ngẩng đầu nhìn Hoán Quân: “Chúng ta còn chưa rõ tình hình thế nào, cho dù đi cũng là lần mò trong tối, bây giờ Hồng Diệp cô nương nguyện ý giúp đỡ chúng ta, hiểu biết một chút tình hình nơi này, mới có lợi”.

“Có lợi?” Hoán Quân nhìn qua lại giữa Diệp Vân cùng Hồng Diệp mấy lần, giọng nói kỳ quái: “Quả thực là có lợi, Hồng Diệp cô nương này đúng là một mỹ nhân nha”.

“Hoán sư huynh!” Diệp Vân đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Hoán Quân.

Từ lúc Hoán Quân nói Hồng gia có nữ nhân làm tộc trưởng mới bị diệt tộc, Hồng Thiên Phàm đã tức giận đỏ ngầu hai mắt, Hồng Diệp ở trong lòng hẳn là tỷ tỷ hoàn mỹ nhất, tộc trưởng hoàn mỹ nhất, nếu như không phải những người đó đề tiện vô sỉ, tỷ tỷ sao có thể bị thương, làm sao sẽ phải trốn ở cạnh khu rừng cấm này.

Ánh mắt Hoán Quân nhìn Hồng Diệp kia, Hồng Thiên Phàm mặc dù không rõ ý tứ trong đó, có điều cũng không trở ngại việc cậu thấy được sự tà ác trong đó, dùng sức bỏ bàn tay Hồng Diệp đang giữ mình, Hồng Thiên Phàm tức giận trừng mắt Hoán Quân, trong miệng hô: “Tỷ, tỷ buông đệ ra, đệ... đệ phải cho tên này một bài học”.

“Ngươi muốn đánh ta?” Hoán Quân ha ha phá lên cười, lúc này trường kiếm ‘xoát’ một tiếng ra khỏi vỏ, lấy kiếm chỉ vào Hồng Thiên Phàm, Hoán Quân khinh thường nói: “Ta cho phép ngươi chọn chết như thế nào”.

“Hoán sư huynh”. Diệp Vân trong mắt cũng hiện lên tức giận, đi về phía bên cạnh hai bước, đem hai tỷ đệ Hồng Thiên Phàm che ở phía sau, ba ngón tay tùy ý chặn lại mũi kiếm trước mắt, âm thầm vận chuyển linh lực, bước về phía trước một bước, bàn tay vung lên ép thanh kiếm quay trở về vỏ như ban đầu.

Hoán Quân trừng mắt nhìn chằm chằm Diệp Vân, trong mắt tràn đầy không thể tin tưởng, sao có thể, Diệp Vân này sao có thể chỉ vung tay đã có thể khiến kiếm của hắn cảm trở lại vỏ kiếm, kiếm của hắn một khi ra khỏi vỏ, cho dù là sư tôn ra tay, cũng phải dùng tới mấy chiêu mới có thể buộc hắn cất kiếm.

“Hoán sư huynh”. Diệp Vân lạnh lùng nhìn Hoán Quân: “Là người phải hiểu được tôn trọng người khác, như vậy, cũng sẽ nhận được sự tôn trọng từ người khác. Mong Hoán sư huynh tự trọng”.

“Tốt, rất tốt! Các ngươi ý nhiều người khi dễ chúng ta ít, hừ, ta đi là được, ta sẽ chờ xem, chờ khi quay về ngươi làm thế nào để cho Thiết Huyết môn chúng ta một câu trả lời thỏa đáng!” Hoán Quân xanh mặt quay người đi ra khỏi phòng.

Diệp Vân giật giật khoe miệng, lại không hề liếc nhìn Hoán Quân thêm một lần, một lần nữa ngồi xuống, cười híp mắt hỏi Hồng Diệp: “Người chương mắt này đi cũng tốt, Hồng Diệp cô nương, mời cô tiếp tục nói về chuyện của mình đi”.

Hồng Diệp nhìn hai mắt Diệp Vân, đột nhiên hi hi cười ra tiếng: “Ngươi người này, quả đúng là thú vị, được rồi, ngươi muốn nghe cái gì, ta đều nói cho ngươi nghe”.

Lạc Tâm Hồn túm lấy Thanh Long, sử dụng thần thức nói: “Đi, đuổi theo tên kia, ta cho phép ngươi tùy tiện chơi đùa”.

Thanh Long có chút không tình nguyện vặn vẹo thân mình: “Ta muốn nghe chuyện xưa”.

Lạc Tâm Hồn kéo Thanh Long lên, tiện tay ném ra ngoài cửa: “Chờ đi trở về, ngươi muốn ăn cái gì, ta cũng cho ngươi cái đó”.

Thanh Long vừa nổi giận một chút đã biến mất sạch, nghĩ đến sau này có thể nằm trong đồng tảo, móng trái một quả vuốt phải một quả, muốn ăn bao nhiêu thì ăn quá là hạnh phúc, Thanh Long gào khóc bay vọt theo hướng Hoán Quân rồi đi.

Đoàn Dật Phong lạnh nhạt liếc nhìn Lạc Tâm Hồn, không đợi hắn nói cái gì, Thủy nhi cùng hắn tâm linh tương thông cũng hừ lạnh một tiếng: “Ta liền biết, nơi nào có Diệp Vân này cũng toàn phiền phức”.

Không đợi Đoàn Dật Phong nói tiếp, Thủy nhi giẫm chân, bay nhanh đi theo.

Sắc trời, dần dần tối xuống, chờ Thanh Long và Thủy nhi trở về, Hồng Diệp cũng đã kể xong chuyện xưa.

Hồng Diệp hai mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hồng gia ta từ trên xuống dưới mấy nghìn mạng người, bọn họ nhất định nợ máu phải trả bằng máu”.

Diệp Vân trầm mặc hồi lâu, nhìn Hồng Diệp nhẹ giọng nói: “Nguyên vọng của ngươi, chính là muốn Trạch Dân quốc chôn cùng Hồng gia các người?”

Hồng Diệp thân thể hơi run rẩy.

“Cho dù, cái giá là phải hy sinh vô số sinh mệnh vô tội?” Diệp Vân vươn tay, đặt lên tay Hồng Diệp, nhẹ nhàng cầm: “Ngươi thực sự, muốn như vậy sao?”

“Sẽ không, ta biết không chế linh châu thế nào, ta chắc chắn sẽ không thất bại”. Hồng Diệp kích động lớn tiếng kêu về phía Diệp Vân: “Ta chỉ là muốn làm cho tam đại thế gia kia chôn cùng Hồng gia, ta nói rồi, bọn họ là sợ hãi nếu quay trở lại mặt đất sẽ không thể khống chế được Trạch Dân quốc, vì thế mới phá hủy Hồng gia đưa ra chủ trương quay về mặt đất, một khi xong chuyện, linh châu thuộc về các ngươi, khi mất đi linh châu kết giới của Trạch Dân quốc cũng sẽ bị phá hủy, đến lúc đó, Trạch Dân quốc sẽ một lần nữa trở lại mặt đất, cũng sẽ không khiến nó bị hủy diệt”.

Diệp Vân nhìn sâu vào mắt Hồng Diệp: “Chỉ cần ngươi nói là thật, nguyên vọng của ngươi, ta giúp ngươi thực hiện”.

Hồng Diệp nhắm mắt lại hít một hơi thật dài, đợi đến tình tự bình tĩnh trở lại, mở mắt ra nhìn Diệp Vân khẽ gượng cười: “Ngồi lâu như vậy, hẳn là các người cũng khát nước rồi, các người ngồi đợi một lát, ta đi pha trà”.

“Tỷ, để đệ làm”. Hồng Thiên Phàm vội vàng đứng lên, đi theo sau Hồng Diệp ra khỏi phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại có ba người ngồi yên lặng, Bạch Hồ nằm trên vai Diệp Vân ngáy khò khè, Huyền Vũ đảo tròn hai mắt, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

“Nàng ta nói dối!” Lạc Tâm Hồn đột nhiên mở miệng.

Đoàn Dật Phong sờ sờ Thủy nhi ngồi xôm trên đầu gối mình, thấp giọng nói: “Ta cũng cho là như thế”.

“Ta biết nàng đang dối”. Diệp Vân liếc nhìn cánh cửa phòng bếp đối diện, thở dài: “Cho dù nàng ta thực sự oán hận ba nhà Bạch Lam Tử, thế nhưng, nàng yêu quốc gia này. Khả năng duy nhất là, nàng ta quả thực là có ý định lấy Thổ Linh châu, này, chúng ta có thể lợi dụng điểm này”.

Lạc Tâm Hồn nhìn Diệp Vân, hơi nhú mày lại: “Quá nguy hiểm”.

Đoàn Dật Phong tán thành gật gù đầu.

“Ta lại cảm thấy cũng sẽ không gặp gỡ cái gì nguy hiểm”. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, đè nén bất an không ngừng nổi lên trong lòng, lầm bầm nói: “Ta lại có cảm giác, chỉ sợ chúng ta lấy được linh châu, nguy hiểm mới bắt đầu”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chân tướng là gì?

Bên ngoài gió càng ngày càng mạnh, căn nhà này chỉ được dựng bằng cỏ mà thành, lung lay trong gió như là sắp đổ. Trên trời không ngừng xuất hiện những tia chớp màu tím quái dị, nhưng đến giờ cũng chưa có đạo tia chớp nào đánh xuống đây.

Những chén trà gỗ màu xanh nóng hôi hổi được bưng lên, trên mặt trà có hai ba đóa hoa nhỏ trôi lơ lửng, trà còn chưa đến tay nhưng một mùi hương thơm dịu dịu đã tràn ngập căn phòng.

“Nơi này chúng ta không có trà mà các người hay uống, nơi này ngăn cách với thế giới bên ngoài đã năm nghìn năm, rất nhiều thứ cũng đã thay đổi”. Hồng Diệp nâng chén trà lên uống trước một ngụm “Loại hoa này là đặc sản của khu rừng cấm, cho dù là ở đô thành cũng khó mà gặp được. Hoa có hương thơm thanh nhã dịu nhẹ, nếu như thường xuyên uống quanh năm, thân thể liền sẽ tự nhiên tỏa ra một mùi hương thơm ngát, được các cô gái quý tộc yêu thích”.

Diệp Vân nâng chén trà lên chuẩn bị nếm thử một ngụm, Huyền Vũ vốn đang nằm sấp trên đầu lại nhảy tới tay nàng, cổ thò ra, ‘ùng ục ùng ục’ uống cạn chén trà.

Nhìn thấy Huyền Vũ, Hồng Diệp trong mắt hiện lên kinh ngạc, rất nhanh liếc mắt nhìn Diệp Vân, rồi lại nhìn Huyền Vũ cười nói: “Sủng vật của Diệp công tử cũng rất đặc biệt, Thiên Phàm.”. Hồng Diệp quay lại gọi đệ đệ: “Lại đi lấy thêm một chén trà nữa”.

“Làm cho Hồng Diệp cô nương chê cười rồi, vật nhỏ này có cái mũi rất tinh, vừa ngửi thấy có thứ tốt là lập tức bỏ nhào tới”. Diệp Vân vươn ngón trỏ bắt đầu đùa giỡn Huyền Vũ.

Một hơi uống cạn chén trà, Huyền Vũ thỏa mãn nhắm lại đôi mắt bé như hạt đậu của mình, gật gù đắc ý than thở: “Mùi vị này ... Thật khiến cho người ta hoài niệm...”.

Thấy tất cả mọi người đều vẫn đang thưởng thức trà, không hề nhìn về bên này, Diệp Vân biết Huyền Vũ nhất định là làm gì đó khiến cho mình nàng có thể nghe thấy nó nói. Hai mắt không ngừng chuyển động, Diệp Vân nhẹ nhàng nói: “Không phải người nói đã ngủ hơn một ngàn năm sau, chuyện hơn một ngàn năm trước người còn nhớ rõ? Người lừa à?”.

“Nay có mỹ nhân, niệm chi không quên, một ngày không gặp, tư chi như điên!” Huyền Vũ thở dài một tiếng, không hiểu sao trong giọng nói lại mang theo vài phần tang thương: “Nếu như người cũng đã gặp nàng, người cũng sẽ hiểu, có một vài người, dù cho sông cạn đá mòn cũng không thể quên được”.

A? Huyền Vũ này... Hình như có quan hệ không nhỏ với Trạch Dân quốc này nha. Diệp Vân cố ý cười nhạo một tiếng: “Sông cạn đá mòn cũng không thể quên được? Quá giả đi, khó khăn quên như vậy hay sao”.

Huyền Vũ cũng không tức giận, thì thảo lắm bầm: “Ta dù có ngủ một ngàn năm, tình, chuyện cũ lại vẫn như rành rành trước mắt. Trong sân viện của nàng

có đủ loại hoa linh tinh, ta đều mong đợi mỗi mùa hoa nở, bởi vì mỗi lần hoa nở, là có thể nhìn thấy..”.

“Diệp công tử, trà của huynh”. Hồng Thiên Phàm cười ngây ngô đặt chén trà vừa ngâm lên trước mặt bàn của Diệp Vân.

Diệp Vân đang chăm chú lắng nghe, Huyền Vũ lại đột nhiên ngừng nói bỏ chân khỏi miệng chén, nó nhanh chóng quay về đỉnh đầu Diệp Vân, mặc cho Diệp Vân có hỏi thêm gì cũng không hé răng nửa lời.

Hồng Diệp không hổ là người làm tộc trưởng, hiệu suất làm việc cực cao, Diệp Vân và mọi người vừa nghỉ ngơi một lúc, Hồng Diệp cũng đã chuẩn bị hoàn tất.

Diệp Vân chờ Hồng Diệp, Đoàn Dật Phong chờ Hồng Thiên Phàm, mọi người cùng hướng về đô thành Trạch Dân quốc

Diệp Vân liếc mắt nhìn Thanh Long yên lặng ngồi trên vai Lạc Tâm Hồn, hỏi: “Nha, Thanh Long, mùi vị của Hoán Quân kia cũng không tệ chứ, có ăn được hay không?”

Thanh Long còn đang thương cảm mình bị Lạc Tâm Hồn lừa gạt tình cảm thêm lần nữa, nghe vậy khinh thường nhìn Diệp Vân một cái, không chút sức lực nói: “Ta là ai? Ta là thần thú nha, ta sẽ đi ăn thịt người sao?”

Người cũng biết người là thần thú? ! Diệp Vân giật giật khoe miệng: “Hà? Vậy người đã làm gì hần, một lần cắn chết hần?”

“Chuyện không thấm mảy mói, Bạch Hổ nhà người mới có thể làm”. Thanh Long rầm rì hai tiếng, khinh thường ngẩng đầu nhìn lên: “Ta chỉ là tìm một vài người bạn không thân lắm chơi đùa với hần một chút mà thôi”.

Diệp Vân thờ phào nhẹ nhõm, Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong sai khiến Thanh Long và Thủy nhi lên làm việc mờ ám này không phải là nàng không biết, chỉ là Hoán Quân kia mặc dù làm người ta chán ghét, nhưng nếu như quả thật gặp chuyện không may, nàng quả thật không biết giải thích sao với Thiết Huyết môn.

Có bản đồ sống là Hồng Diệp, mọi người nhanh chóng bay tới gần phụ cận đô thành, đi tới giữa đường, Hồng Diệp đột nhiên kêu lên một tiếng: “Đây không phải là vị Hoán công tử cùng mọi người tới Trạch Dân quốc sao?”

Nhìn theo hướng Hồng Diệp chỉ, Diệp Vân liền thấy một đoàn bóng đen mờ hồ phía xa.

“A, xin lỗi”. Hồng Diệp đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt áy náy nhìn Diệp Vân: “Hồng gia ta có bí thuật, có thể không cần sử dụng thần thức có thể nhìn rõ sự vật trong vòng trăm dặm”.

Diệp Vân thần nhiên nhìn Hồng Diệp, trong mắt cũng có chút kinh ngạc: “Có cả bí thuật như vậy, hôm nay ta coi như được mở rộng kiến thức”. Đưa mắt trông về phía xa, Diệp Vân rất tùy ý hướng Hồng Diệp nói: “Không biết hồng Diệp cô nương nhìn thấy cái gì, vị Hoán sư huynh kia, không gặp phải nguy hiểm gì chứ?”

“Nguy hiểm?” Hồng Diệp không biết nhìn thấy gì, che miệng hi hi cười không ngừng: “Nguy hiểm thì không có, có điều, vị Hoán công tử kia gặp một chút phiền toái nhỏ khó dứt”.

Đoàn Dật Phong cười lạnh một tiếng: “Nếu hần đã tách khỏi chúng ta, chúng ta cần gì phải xen vào việc của hần”.

Liếc nhìn Đoàn Dật Phong, Diệp Vân ha hả cười ra tiếng: “Mặc dù rất muốn thấy cảnh tượng khiến Hồng Diệp cô nương có thể “cười vui vẻ như vậy, có điều, tốt xấu Hoán Quân cũng là sư huynh của chúng ta, cũng nên cho người ta chút mặt mũi”.

Thức giục phi kiếm dưới chân, Diệp Vân tăng tốc độ thêm mấy phần, tính toán mau chóng cách xa tên Hoán Quân kia. Vừa rồi nàng đã dùng thần thức quét qua đoàn bóng đen kia, trời biết nàng phải nhìn lắm mới có thể ngăn chặn được ý cười, nam nhân tự cao tự đại kia cũng có một ngày như vậy, Thanh Long cùng Thủy nhi thật là quá đáng yêu, ha ha... Ha ha ha...

Thành trì phía xa ngày một rõ ràng, mọi người đang phi hành bỗng va chạm với một tầng ngăn cách vô hình, lại không có cách nào tiến lên phía trước nữa.

“Đây là kết giới”. Hồng Diệp ý bảo Diệp Vân đáp xuống, vươn tay chạm vào tầng lá chắn vô hình kia: “Không biết từ lúc nào, động vật trong rừng rậm càng ngày càng lợi hại, vì bảo vệ dân chúng, tứ đại gia tộc liên thủ tạo ra kết giới này. Chỉ khi có được lệnh bài ra vào mới có thể đi qua kết giới”.

Diệp Vân không nói nhảm nhiều, rất trực tiếp hỏi: “Có cần ta giúp gì không?”

Hồng Diệp tán thưởng nhìn Diệp Vân sau đó lấy một vật kỳ quái trong lòng ra, hướng Diệp Vân nói: “Mong Diệp công tử hộ pháp thay ta, khi ta bỏ trí trận pháp không thể bị quấy rầy, một khi gián đoạn, lại phải bắt đầu thêm lần nữa, ta bây giờ có được vật liệu, nhưng không đủ sức chịu được qua mấy lần”.

Vật liệu thi pháp kỳ dị, bùa chú kỳ dị, thủ thế cổ quái, hơn nửa canh giờ đã qua, một đường hầm tối tăm không thấy đáy xuất hiện.

Hồng Thiên Phàm vội vàng đỡ lấy Hồng Diệp sắp ngã, lo lắng hô lên: “Tỷ, tỷ không sao chứ”.

“Yên tâm, tỷ tỷ không có việc gì”. Hồng Diệp khuôn mặt tái nhợt khẽ nở nụ cười, xoay mặt nhìn Diệp Vân nói: “May mắn không làm nhục sử mệnh, chỉ

là ta bị thương chưa lành, mặc dù miễn cưỡng mở được lối đi này, lại chỉ có thể duy trì một nén nhang mà thôi, chúng ta cần nhanh chóng đi qua”.

Nhìn Hồng Diệp được Hồng Thiên Phàm nâng lên, dẫn đầu vào đường hầm, Diệp Vân khe khẽ thở dài, đi theo.

Bóng dáng đoàn người dần biến mất trong đường hầm, bỗng một nam tử quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bời, khuôn mặt thì sưng như đầu heo chạy tới, mấy con ong mật to bằng nắm tay bám riết theo hắn.

Hoán Quân tàn bạo nhìn chằm chằm cửa hầm chưa khép lại kia, hắn liền biết, bọn họ khẳng định là lên gạt hắn, trông xem, ngay cả việc có kết giới cũng không nói cho hắn. Nếu như không có hắn bọn họ sao có thể tới nơi này. Qua sông đoạn cầu, tá ma giết lửa, không ngờ đối với hắn như vậy! Hừ, chờ coi đi, chờ hắn chiếm được linh châu rời khỏi nơi kỳ quái này, đến lúc đó, hừ...

Trường kiếm trong tay vung về phía sau, đám động vật như ong mật kia kêu thảm thiết rơi xuống đất, thân thể Hoán Quân cũng nhảy vào đường hầm biến mất.

Trong hoàng cung trang nghiêm mà hoa lệ, một hạt châu to khoảng một nắm tay chậm rãi trôi nổi bên trong mật thất, một nam tử mặc quần áo màu bạc đứng trên cao, ngơ ngẩn nhìn một chiếc lá đỏ nhỏ nằm trong tay, một lúc lâu, khuôn mặt tiêu tụy dần dần áp lên Long ni thật dài che đi, một giọt nước mắt nóng hổi lướt qua khuôn mặt rơi xuống nền đất.

“Vương!” Một ông lão mặt đầy nếp nhăn lặng yên không một tiếng động đứng dưới đài, khẽ quỳ một gối xuống: “Vương, cấm chế đã khởi động”.

“Ta biết”. Nam tử kia nắm chặt chiếc lá đỏ trong tay, hai mắt chậm chậm mở ra, bàn tay vung lên: “Người đi đi, để cho bọn họ chuẩn bị cho tốt”.

“Vương!” Ông lão kia há miệng, nhìn bóng lưng đỉnh đặc cô đơn trên đài cao, nhịn không được mở miệng nói: “Lần này cấm chế suy yếu trước năm mươi năm, tại sao ngài không hỏi xem, vì sao muốn khởi động sớm?”

“Tại sao ta phải hỏi?” Nam tử xoay người lại nhìn ông lão, trên mặt lộ ra một nụ cười trào phúng: “Chỉ cần có linh châu, cái gì đều không thành vấn đề, không phải sao?”

“Vương!”

“Người yên tâm, ta sẽ không vi phạm lời thề của mình”. Nam tử quay người lại, ngẩng đầu nhìn hạt châu không ngừng tỏa ra ánh sáng nhu hòa kia: “Vì nó, ta đã mất đi nhiều thứ như vậy, ta sẽ không làm nó mất đi, vậy thì càng vô giá trị”.

“Cựu thân... Xin cáo lui!” Ông ta khom lưng trước bóng lưng kia, lại lặng yên không một tiếng động biến mất khỏi mật thất.

Nam tử lẳng lặng đứng đó, tựa như có thể đứng đó mãi mãi. Không biết qua bao lâu, nam tử chậm rãi cúi đầu, ánh mắt dịu dàng như mặt hồ nhìn lá đỏ trong tay: “Xin lỗi, để nàng phải đợi lâu như vậy, chờ một chút, ta rất nhanh... Là có thể đến gặp nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Vậy thì không cần chết

Mặt trời treo trên cao, ánh nắng ấm áp bao phủ khắp mặt đất. Cây cối như được bao phủ một tầng ánh sáng, những đóa hoa nhỏ thi nhau khoe sắc, một cơn gió nhẹ lướt qua mang theo hương thơm dịu nhẹ đi khắp nơi.

Trong rừng, những chú chim nhỏ xinh xắn từ cành này qua cành khác, một con thỏ màu trắng không coi ai ra gì chậm rãi rì rầm cỏ xanh. Mặc dù trước đó đã nghe Hồng Diệp giản lược qua tình huống của Trạch Dân quốc, nhưng Diệp Vân và mọi người vừa bước ra khỏi đường hầm nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi kinh ngạc. Chỉ là một tầng kết giới mỏng manh, trong ngoài cũng là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, chỉ bước một bước, đó là thiên đường cùng địa ngục. Diệp Vân vô ý thức quay đầu nhìn lại phía bên ngoài kết giới, lại phát hiện không còn thấy những tia chớp màu tím kia nữa, cũng không còn thấy những cơn gió điên cuồng, xa xa nhìn lại, là hoang mạc không bờ bến cực kỳ yên tĩnh. “Đây là ảo giác kết giới tạo thành”. Hồng Diệp cúi xuống ôm lấy con thỏ gấp người lại không hề sợ hãi, níu mắt buông xuống che đi cảm xúc phức tạp trong mắt: “Cũng giống như chúng ta từ bên ngoài chỉ có thể thấy một tòa thành mãi mãi yên lặng mà thôi, từ bên trong nhìn ra bên ngoài, cảnh tượng thấy được cũng là vạn năm không đổi. Nghe nói là vì không muốn để kẻ địch thấy rõ được tòa thành, cũng vì không muốn dân chúng thấy được cảnh tượng ác liệt bên ngoài mà khủng hoảng”. Diệp Vân ngẩng đầu nhìn tòa thành phía xa kia, chân thành khen: “Tổ tiên của các người thật vĩ đại. Có thể bày ra kết giới như vậy, làm cho bên trong kết giới cùng với hiện thực giống nhau như đúc, dùng kết giới này nuôi lớn sinh linh một quốc gia, bất luận là theo sức mạnh hay nhân cách mà nói, Tổ tiên của Trạch Dân quốc xứng đáng được mọi người tôn kính”. “Cái giá để tạo thành kết giới, bốn vị Tổ tiên đều chết”. Giọng nói Hồng Diệp vô ý thức tràn đầy tự hào cùng kính trọng: “Tổ tiên trước đây là tiên tướng của Thiên giới, nhưng vì muốn vạn sinh linh của Trạch Dân quốc, dứt khoát buông tay tất cả. Ta mặc dù không đồng ý bọn họ vì một hạt châu mà từ thủ ở đây, thế nhưng ta vẫn luôn vì mình là người của Hồng gia mà kiêu ngạo”. Sau khi làm thủ thuật che mắt đường hầm phía sau, mọi người cũng chậm chậm ra khỏi rừng cây đi về phía tòa thành. Trong giây phút mà đường hầm đóng lại, Hoán Quân cả người chật vật không chịu nổi nhảy ra ngoài, oán hận phun cỏ cát trong miệng ra, oán hận trên mặt càng tăng thêm, ngẩng đầu nhìn tòa thành to lớn phía xa, Hoán Quân nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới: “Các người nghĩ nhiều người thì sẽ mạnh hơn ta sao, hừ, chờ coi đi, ta...”. Bỗng trên đầu bị một bóng râm che phủ, Hoán Quân vội ngẩng đầu, nhanh chóng muốn rút trường kiếm sau lưng ra, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng vũ khí ra khỏi vỏ, Hoán Quân nhất thời trắng

mặt. Sau khi thay quần áo mà Hồng Thiên Phàm mua về, mọi người đến một khách điểm nhỏ, ngồi trong quán trà đối diện khách điểm ăn điểm tâm uống trà, ngồi nghe tiếng bàn tán bốn phía, đồng thời chờ Hồng Diệp đi thăm dò tin tức về. Không thể không nói, mặc kệ là nơi nào, quán trà vĩnh viễn là nơi nghe tin tức tốt nhất. “Các người có nghe tin gì chưa?” Người ngồi bên cạnh thấp giọng nói: “Hôm qua, rừng cấm không biết đã xảy ra chuyện gì, các cửa thành đều đóng rồi, chỉ cho phép vào không cho phép ra”. “Là chuyện này à, ai cũng biết hết rồi”. Người bên cạnh khinh thường châm chọc: “Cháu ngoại trai của cụ của chồng đi ba cửa lão bà ta chính là hộ vệ thành, nghe nói, hiện tại công thành kiểm tra rất nghiêm, những người vào thành đều phải lục soát cả người mới cho vào, nghe nói, hình như có người từ bên ngoài trà trộn vào thì phải”. “Người từ ngoài đến? Là người bên ngoài kết giới sao? Nghe nói người từ ngoài đến thế nhưng, @#\$%... Nghe nói người từ ngoài đến đều là cái kia @#\$%...” Những người bên cạnh nói đến chủ đề người từ bên ngoài tới tung bùng, Diệp Vân không chút biểu cảm nhìn những người nói chuyện kia, nhẹ giọng nói với Đoàn Dật Phong cùng Lạc Tâm Hồn: “Bọn họ không phải biết chúng ta tới, ta đoán, là Hoán Quân đã xảy ra chuyện”. “Người nói không sai”. Một cô gái mặc quần áo hồng xa lạ xuất hiện bên cạnh Diệp Vân, thoải mái ngồi xuống, không chút khách khí tự rót trà cho mình. “Hồng... Hồng Diệp có nương?” Diệp Vân có chút không xác định nhìn nữ tử không chỉ tướng mạo mà ngay cả khí chất cũng xa lạ trước mắt. “Nam nhân kia cũng quá vô dụng, vừa bước vào thành đã bị hộ vệ thành bắt được”. Hồng Diệp một hơi uống cạn chén trà, khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Sớm biết vậy ta sẽ không nghe lời người, mặc cho nam nhân kia ở bên ngoài tự sinh tự diệt”. Diệp Vân cười khổ mấy tiếng, Hoán Quân kia tâm tính không được, nhưng cũng có thực lực, lúc trước năng để hắn tiến vào cũng là muốn hắn tự do hoạt động, nếu có việc cũng có thể thay bọn họ yểm trợ. Nhưng ai có thể biết được, vừa mới bước vào đã bị bắt rồi. Đây nên nói tổ chất của binh lính Trạch Dân quốc cao, hay là nên nói năng đã đánh giá Hoán Quân quá cao! “Nơi này nhiều người hỗn loạn, chúng ta hãy quay về khách điểm bàn tiếp”. Lạc Tâm Hồn đứng lên, tiện tay xách theo Thanh Long đang cướp giật chiếc bánh ngọt cuối cùng trong đĩa với Bạch Hổ. Nhân cơ hội đó, Bạch Hổ liền dùng móng vuốt móc vào miếng bánh cuối cùng kia, sau đó nhìn theo hướng Thanh Long đang bị Lạc Tâm Hồn túm đi khoe khoang. “Ấu trĩ!” Thủy nhi khinh thường nhìn Bạch Hổ cùng Thanh Long, hai chân nhỏ ôm lấy một quả gì đó màu xanh, tao nhã gặm cắn. “Hắc! Tiểu tử, ta biết người kia bị nhốt ở đâu nha”. Giọng nói đáng khinh của Huyền Vũ vang lên trong đầu Diệp Vân: “Người muốn biết không? Muốn biết liền cầu ta nha, cầu ta ta sẽ nói cho người biết”. “Ta biết cái đó làm gì”. Diệp Vân khinh thường nhìn Huyền Vũ nho nhỏ nằm trong tay mình. Nàng đứng lên phui phui nếp nhăn trên quần áo, thông thả đi theo sau Lạc Tâm Hồn về phía khách điểm. “Ta nói, người người này sao lại không biết yêu thương huynh đệ gì cả”. Huyền Vũ cũng nhào lên, tiếp tục nằm úp sấp trên đỉnh đầu Diệp Vân. Diệp Vân cười lạnh một tiếng: “Người cũng nói là huynh đệ, thế nhưng, hần là huynh đệ của ta sao?” “À, chẳng lẽ các người không phải là huynh đệ sao?” Huyền Vũ hét lên: “Ta đã nói với người nha, hần hiện tại rất thể thảm đó, chắc chắn, ngay cả quần áo cũng bị lột sạch, đám ong mật kia đúng là một tí thịt cũng không bỏ qua, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều chăm sóc hần vô cùng tốt, phun chắc, mà đám hộ vệ thành này cũng kém xa so với đám tiểu tử năm xưa @#\$... @#\$...”. Diệp Vân trán nổi gân xanh, nhẫn nại đi về đến cửa khách điểm, một tay tóm lấy Huyền Vũ kéo xuống đầu, âm hiểm cười cười với nó, tiện tay như là ném rác ném Huyền Vũ ra ngoài. Xoay người, đóng cửa, tạo kết giới, Diệp Vân sáng khoái thở ra một hơi. Hồng Diệp khẽ liếc nhìn Diệp Vân, sau đó mới lấy địa đồ ra, địa đồ trải phẳng trên mặt bàn, nàng chỉ tay vào một điểm màu hồng nói: “Đây là nơi đặt linh châu, các người quan sát địa hình một chút, sau đó ta sẽ cho các người biết những nơi có cơ quan và cách phá giải nó”. Bốn người ghé đầu nhìn địa đồ, bàn bạc cho tới tận cơm tối, Hồng Thiên Phàm ngồi một bên nghe thôi mà cũng không chịu nổi nữa, dần dần cơn buồn ngủ kéo tới. Bạch Hổ và Thanh Long không có việc gì ngồi xôm bên người Hồng Thiên Phàm, chúng nó giật tóc rồi nhô tóc, chơi vô cùng vui vẻ. “Hôm nay đến đây thôi, buổi tối ta sẽ lại đi ra ngoài một chuyến, tìm hiểu tình huống rõ hơn một chút”. Hồng Diệp thu hồi địa đồ, chỉ một cái tát đã khiến đệ đệ đang ngủ say tỉnh lại. Ôm lấy gáy đau, Hồng Thiên Phàm mê mê mang mang nhìn bốn phía một vòng, thấy tỷ tỷ cùng Diệp Vân và mọi người vẫn nói hăng say, không người để ý hần, nghi hoặc xoa xoa cái gáy bị đau, cả người lại nằm úp sấp ra bàn muốn tiếp tục giấc ngủ bị gián đoạn. “Hiện tại lại ngủ, không sợ buổi tối ngủ không được sao!” Hồng Diệp hung hăng nhéo tai đệ đệ, khiến hần hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng quăng mấy đồng tiền vào trong tay Hồng Thiên Phàm, Hồng Diệp một cước đá đệ đệ ra khỏi cửa, quát: “Đi, bảo ông chủ làm một ít đồ ăn rồi bung lên đây”. Sờ sờ cái mông bị đá đau, Hồng Thiên Phàm cũng không giận, ngược lại còn tươi cười đầy mặt, vừa đi vừa nói vọng lại: “Thật tốt quá, tỷ tỷ lại đánh ta, thật tốt quá, tỷ tỷ khôi phục bình thường, thật tốt quá!” Hồng Diệp thân thể cứng đờ, cắn môi cúi đầu, sau một lát mới lại ngẩng đầu lên nhìn đám Diệp Vân, cười khổ nói: “Đứa nhỏ này, tính tình thực sự quá thẳng, lần này vì người trong tộc báo thù, rất nhiều lần ta đã nghĩ, rốt cuộc ta làm như vậy là đúng hay sai. Ta là hần phải chết không thể nghi ngờ, nếu như có thể thay tộc nhân báo thù, dù có chết cũng không đáng gì, chỉ là đáng thương đứa nhỏ này, không có ta ở cùng, ta thật sự không biết hần sẽ ra sao”. Diệp Vân bình tĩnh nhìn Hồng Diệp, nhẹ giọng nói: “Vậy không cần chết”. “Coi như là ta nghĩ... Đáng tiếc, thế sự khó lường toàn. Tối nay ta sẽ tách Thiên Phàm lại, đến lúc đó nếu như các vị nguyên ý giúp xin hãy nói với hần, tỷ tỷ thực xin lỗi, vì hạnh phúc của mình bỏ lại hần mà đi”. Hồng Diệp cười cay đắng, xoay người ra khỏi phòng. Mặt trời lặn xuống núi, thay vào đó là ánh trăng non tàn ra ánh sáng nhu hòa. “Những điều tỷ đã nói, đệ nhớ rõ chứ?” Hồng Diệp vươn tay xoa xoa mặt đệ đệ, trong mắt tràn ngập không nở. “Dạ, đương nhiên đều nhớ kỹ, đệ rất cố gắng nhớ nha”. Hồng Thiên Phàm đặc ý ngẩng đầu nhìn Hồng Diệp: “Đợi đến khi ánh trăng chiếu thẳng vào hoàng cung...”. “Được rồi, nếu đệ đã nhớ thì tốt rồi, không cần phải nói ra”. Hồng Diệp thương yêu sờ mái tóc đệ đệ: “Thiên Phàm ngoan, đệ hãy ở lại với Nhạc Nhã ca ca học tập tốt bản lĩnh của huynh ấy, tỷ tỷ làm xong mọi việc sẽ tới đón đệ”. “Tỷ, tỷ và Nhạc Nhã ca ca lâu lắm rồi không gặp nhau, tỷ thực sự không muốn đi gặp huynh ấy sao?” “Không được, tỷ phải... Sau khi làm xong mọi việc tỷ sẽ đến gặp huynh ấy”. “A... Đệ đi đây, tỷ, tỷ nhất định phải sớm tới đón đệ nha!” “Được! Nhất định...”. Cánh cửa kêu ‘két’ một tiếng mở ra, lại ‘Két’ một tiếng khép lại, Hồng Diệp cả người không chút sức lực dựa vào cạnh cửa, trong bóng tối vang lên tiếng khóc nức nở: “Thiên Phàm... Xin lỗi... Tiểu Nhã... Tha thứ ta...”.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Vì Diệp Vân đến?

“Chủ nhân, chúng ta thực sự sẽ làm theo lời nữ nhân kia dẫn dắt hộ vệ thành đi nơi khác sao?” Bạch Hổ nằm lỳ ở trên giường, liếm liếm lớp lông trên người, ngoe nguẩy đuôi nhìn Diệp Vân: “Ta vẫn cảm thấy nữ nhân kia gạt chúng ta rất nhiều chuyện”.

Ngoài cửa phòng truyền tới sự dao động của linh lực, Diệp Vân khẽ nhếch miệng, thần thức tản ra, một bóng hình nho nhỏ hăng hái làm việc trên không, bổng thân thể cứng lại rơi bộp xuống đất. “Ai u...” Huyền Vũ cố gắng dùng bốn chân ngắn ngủi của mình để lật người lại, nhưng làm thế nào cũng không được, cả người nó quay tròn trên mặt đất. Bạch Hổ ngăn người, sau đó liền cười ha ha. Nó nhảy xuống giường thông thả tới bên cạnh Huyền Vũ, Bạch Hổ áy ả dùng cái chân nhỏ của mình lay Huyền Vũ hai cái, càng khiến nó quay nhanh hơn. “Này, con hồ chết tiết kia, người đừng tay cho ta, đừng tay!” Huyền Vũ găm lên, hung tợn dùng móng vuốt đánh Bạch Hổ, đáng thương chân nó quá ngắn lại nhỏ, dù thế nào cũng không động tới Bạch Hổ. “Oa ha

ha! Người cũng có hôm nay!” Bạch Hồ kêu ngao cười điên cuồng: “Nhớ tới sao? Nhớ tới lần cầu ta, cầu ta suy nghĩ giúp người một phen! Người cầu ta đi, người cầu!” Huyền Vũ bị quay tròn đến hoa mắt chóng mặt, muốn sử dụng thuật pháp đánh Bạch Hồ, nhưng không thể nào sử dụng linh lực được, thân thể như bị cự thạch ngàn cân đè lên vậy, chỉ có thể chửi ầm lên: “Bạch Hồ, a a a... đừng tay, người đừng tay cho ta! A... ta sẽ đem chuyện người rình coi Khâm Nguyên năm đó cho toàn bộ thiên hạ biết, ta muốn đi nói cho Khâm Nguyên người @\$... ““Nói, người đi nói, người cứ việc đi nói “. Bạch Hồ thay đổi phương hướng khác tiếp tục quay Huyền Vũ, răng nanh trắng như tuyết cười cực kỳ sung sướng: “Nếu người không sợ người trong thiên hạ biết Huyền Vũ bị Bạch Hồ ta đè trên mặt đất làm bóng mà chơi, người liền đi nói “. “Người... người...” Huyền Vũ bị chọc tức nói không nên lời, từ trước tới nay có bao giờ nó chịu nhục như vậy, cho tới bây giờ đều chỉ có nó nắm được nhược điểm của người khác đi trêu đùa bọn họ. Vì sao không dùng được linh lực, vì sao... a! Huyền Vũ ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt nhỏ như hạt đậu nhanh chóng tìm được hướng Diệp Vân, gầm lên giận dữ: “Tiểu tử thôi, dám trêu đùa ta như vậy, người nhất định phải chết!” “A! Người tính làm cho ta chết như thế nào đây?” Diệp Vân búng nhẹ ngón tay về phía Huyền Vũ, Huyền Vũ càng quay tròn nhanh hơn nữa. Huyền Vũ bị quay tròn đến mức hai mắt đầy sao không nói, dạ dày truyền tới từng đợt muốn nôn mửa, nó cảm giác như ngũ tạng lục phủ của mình sắp đổi vị trí hết, Huyền Vũ sinh ra đã là thần thú nào phải chịu cảnh này bao giờ, mạnh mẽ một hồi liền kiên trì không nổi đầu hàng: “Tiểu tử người muốn biết cái gì, ta đều nói cho người biết, đừng quay nữa, ai u u, đừng quay nữa, người muốn biết ta đều nói cho người biết còn không được sao”. Diệp Vân thu tay về, thổi thổi đầu ngón tay căn bản không dính chút bụi nào của mình. Quyền không chế linh lực đã quay về với thân thể, Huyền Vũ phi người lên nhanh chóng trốn xuống gầm bàn, thân thể rụt lui trong mai rùa thờ hờn hển. Bạch Hồ có chút tiếc nuối chẹp chẹp miệng, bị Huyền Vũ ức hiếp lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể báo thù, đôi mắt trông mong liếc nhìn Diệp Vân, nó còn muốn muốn tiếp tục chơi nữa mà! Diệp Vân nhìn nó chậm rãi lắc đầu, Huyền Vũ dù gì cũng là thần thú, nếu như đè ép nó quá mức, không khéo nó có thể giận quá mà hóa liễu. Chờ Huyền Vũ bình ổn lại hơi thở, Diệp Vân vẫy tay về phía nó: “Được rồi, người hãy đem những chuyện mình biết kể lại cho ta nghe?” Huyền Vũ núp trong xác rùa đôi mắt bé tí như hạt đậu không ngừng chuyển động, nó phi người lên tính nhanh chóng chạy trốn khỏi đây. “Ai u...” Vừa bay ra ngoài cửa lại va phải kết giới được Diệp Vân bố trí lúc nào không hay, Huyền Vũ một lần nữa rơi xuống mặt đất, nó len lén nhìn Diệp Vân ngồi bên bàn, trong lòng không ngừng gióng trống cảnh tỉnh, chủ nhân của Bạch Hồ này là thần thánh phương nào nha, lại có thể áp chế Huyền Vũ nó gắt gao. Từ khi bọn họ thảo luận về địa đồ nó đã tính rành rồi, nhưng lại bị kết giới chặn lại, lúc nào đó nhất định phải tra khảo Bạch Hồ mới được, người này khẳng định không phải là người thường, khẳng định không phải. “Hiện tại, chúng ta có thể cẩn thận nói chuyện rồi”. Diệp Vân nhường nhường mảy về phía Huyền Vũ. “Được rồi!” Huyền Vũ chậm rãi bò lên bàn, dùng đôi mắt nhỏ như hạt đậu của mình nhìn Diệp Vân: “Người muốn biết cái gì?” Bóng đêm ngày càng thâm, ánh trăng treo cao trên bầu trời. Một nam tử mặc quần áo màu bạc đứng trước cửa sổ, hắt ánh sáng lên ánh trăng lưỡi liềm cao trên bầu trời, trong mắt không đau khổ không vui mừng, cứ bình lặng nhìn như vậy. “Hắc, Nhạc Nhã ca ca!” Đột nhiên một đôi mắt sáng ngời xuất hiện trước mắt hắn, sau đó là khuôn mặt cười ngây ngô. “Tiểu Phàm...” Anh mắt Tử Nhạc Nhã vốn chết lặng nhìn thấy Hồng Thiên Phàm trong chốc lát như tỏa sáng, ánh mắt vô cùng mong đợi nhìn sau người hắn. “Ca đừng nhìn nữa, tỷ tỷ không có tới”. Hồng Thiên Phàm xoay người nhảy vào trong phòng, đứng trước mặt Tử Nhạc Nhã. “Diệp tử, Diệp tử... nàng không chết?” Tử Nhạc Nhã đang cúi thấp đầu, đột ngột ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Hồng Thiên Phàm, bàn tay to túm lấy cổ áo đối phương: “Diệp tử thực sự không chết, nàng thực sự không chết sao?” “Nhạc Nhã ca ca!” Hồng Thiên Phàm mất hứng, đẩy Nhạc Nhã ra xa: “Đệ không biết ca với tỷ tỷ lại làm sao, nhưng đệ nói cho ca biết, khó khăn lắm tỷ tỷ mới đồng ý rời khỏi rừng cấm quay về, khó khăn lắm mới chữa trị được nội thương, ca mà lại làm cho tỷ tỷ tức giận, đệ tuyệt đối sẽ không khách khí đâu”. “Thì ra, hai người trốn đến rừng cấm, thảo nào, khó trách ta tìm thế nào cũng không thấy hai người. Sống không thấy người chết không thấy xác, Diệp tử, nàng thực sự là quá độc ác, nàng hiểu rõ tâm lòng của ta, hiểu rõ như thế”. Khuôn mặt tuấn tú của Tử Nhạc Nhã như vừa khóc vừa cười, Hồng Thiên Phàm thấy vậy khẽ nhíu mày, từ trước tới nay cậu chưa từng thấy Nhạc Nhã ca ca khóc, cho dù bị thương nặng như thế nào Nhạc Nhã ca ca cũng sẽ không khóc, sao có thể vì tỷ tỷ không muốn gặp lại có thể khóc thành như vậy. “Nhạc Nhã ca ca!” Hồng Thiên Phàm khẽ đẩy Tử Nhạc Nhã vẫn đang đắm chìm trong sự vui mừng, cậu lấy ra một bọc nhỏ trong ngực: “A, đây là vật mà tỷ tỷ gửi cho ca”. Hắn run rẩy mở gói vải ra, trong đó là một chiếc hồ lô bằng ngọc nhỏ tắn ra ánh sáng nhạt, bên dưới hồ lô là một bức thư, Tử Nhạc Nhã cũng không còn nhìn chiếc hồ lô kia nữa, trước mở ra giấy viết thư. “Giờ tỷ ngày mai, nếu người không tới, linh châu và ta, ngọc đá cùng nát”. Trên giấy chỉ là một dòng chữ ngắn, Tử Nhạc Nhã trừng lớn hai mắt, ngẩng mạnh đầu nhìn Hồng Thiên Phàm, hắn thất thanh rống giận: “Tỷ tỷ đệ còn nói gì nữa, nàng còn nói gì với đệ?” Không khí xung quanh bỗng dao động, tám ông lão ăn mặc như nhau xuất hiện trong phòng. “Ai cho phép các người tùy ý tiến phòng ta, cút!” Tử Nhạc Nhã tức giận vung tay, kinh khí vô hình đẩy những người kia phải lùi ra. “Vương!” Mấy người kia miễn cưỡng đứng dậy nhìn thẳng về phía Tử Nhạc Nhã: “Ngài biết rõ, chúng ta cũng không muốn cùng ngài là địch”. “Các người gạt ta, vì sao các người lại gạt ta là nàng đã chết!” Tử Nhạc Nhã lạnh lùng nhìn người đang tới gần: “Nếu lúc trước ta đã cam tâm tình nguyện tiếp nhận vương vị, chính là đã nghĩ kỹ sẽ gánh vác trách nhiệm, tại sao các người lại đối xử với ta tàn nhẫn như vậy, vì sao!” “Vương! Nếu ngài biết trách nhiệm của chính mình, như vậy, Hồng Diệp có chết thật hay không thì có gì khác nhau?” Lão già yên lặng nhìn Tử Nhạc Nhã đang nổi giận: “Hay là... ngài bây giờ hối hận, muốn rũ bỏ trách nhiệm của mình”. Tử Nhạc Nhã trừng mắt nhìn ông ta, xanh mặt xoay người, lạnh lùng nói: “Ta sẽ cho các người một lời giải thích thỏa đáng”. Khẽ hừ một tiếng, Tử Nhạc Nhã nắm chặt tay thành quyền: “Ta cũng không còn quyền lựa chọn, không phải sao?” “Cựu thân đại biểu dân chúng cả nước, tạ ơn sự nhân từ của Vương”. Lão già hướng về phía Tử Nhạc Nhã hơi khom người, cả đám người lại lặng yên không một tiếng động biến mất khỏi phòng như lúc đến. “Nhạc Nhã ca ca!” Hồng Thiên Phàm lo lắng đẩy Tử Nhạc Nhã: “Ca có khỏe không? Có phải ca trường lão lại bắt nạt ca không?” “Tiểu Phàm!” Tử Nhạc Nhã cố nén tức giận trong lòng, hướng Hồng Thiên Phàm nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ đệ còn nói gì nữa không?” “Tỷ tỷ không nói gì nha”. Hồng Thiên Phàm gãi gãi cái ót: “Tỷ tỷ nói đệ hãy ở lại đây vài ngày. Tỷ muốn đi làm một số việc, chờ xong xuôi lại đến đón đệ”. “Vậy sao, vậy đệ cứ ở lại chơi mấy ngày”. Tử Nhạc Nhã cười vỗ vỗ vai Hồng Thiên Phàm: “Người chỗ ta đệ cũng đều quen rồi, đệ tự mình đi tìm một gian phòng đi, ngày mai Nhạc Nhã ca ca sẽ nói chuyện với đệ”. “Đạ! Vậy đệ ở lại căn phòng trước đây đệ ở, Nhạc Nhã ca ca ngủ ngon”. Hồng Thiên Phàm ngáp một cái thật to, mở cửa quen thuộc chạy thẳng tới gian phòng quen thuộc trước đây. Tử Nhạc Nhã nhẹ nhàng vuốt phẳng bức thư trong tay ra, cẩn thận đọc lại một lần về mặt đau lòng: “Diệp tử ơi là Diệp tử, Diệp tử của ta, nàng tội gì phải...” “Khách điểm, Hồng Diệp yên lặng co ro trong góc phòng, tựa hồ đã ngủ say. Diệp Vân nghe xong lời khai của Huyền Vũ, như có chút suy nghĩ chăm chú nhìn ánh nến chập chờn kia, một lúc lâu, thờ dài một hơi dài. Lạc Tâm Hồn và Đoàn Dật Phong ngồi ngay ngắn trên giường của mình, nhắm mắt dưỡng thân, chuẩn bị cho cuộc chiến ác liệt sắp tới. Ánh trăng sắp biến mất, Diệp Vân dựa người bên giường ngủ gật. “Rời đi... rời khỏi đây... mau rời khỏi... nguy hiểm!” Không biết từ đâu vang lên một giọng nói tràn ngập lo lắng khiến Diệp Vân bừng tỉnh khỏi giấc ngủ, mặt đất dưới chân chấn động không ngừng, những tia chớp lóe lên trên bầu trời, mơ hồ còn nghe thấy tiếng sấm. “Chủ nhân!” Bạch Hồ nhảy tới vai Diệp Vân, ngẩng đầu nhìn hư không: “Chủ nhân, kết giới này bắt đầu bắt ổn”. “Thế nào, mới như vậy đã sợ?” Huyền Vũ khinh thường nhìn Bạch Hồ. “Người mới sợ ấy, ta là đang lo lắng linh châu mà chủ nhân muốn lấy có gặp vấn đề gì hay không mà thôi”. Bạch Hồ tức giận nhe răng với Huyền Vũ. Diệp Vân ngơ ngẩn nhìn Nguyệt Luân trên mu bàn tay, giọng nói vừa rồi là của ai, là ai, là ai đang cảnh báo cho nàng? Huyền Vũ nói kết giới này cứ cách trăm năm lại rung chuyển một lần, thế nhưng, chưa bao giờ kịch liệt như lần này, cũng chưa bao giờ chấn động khi chỉ mới năm mươi năm. Chẳng lẽ, tất cả mọi chuyện, là vì nàng đã tới sao? Ngừng lại suy nghĩ, Diệp Vân từ từ đứng lên, ngẩng đầu nhìn chân trời phía xa, cánh môi gợi lên nụ cười lạnh lùng khát máu. Đến đây đi, cứ việc đến đây đi, ta rất muốn biết, là ai đang giờ trò quỷ!

Chương 109: Chân tướng tàn nhẫn

Trong một thất vô cùng yên lặng, yên lặng đến mức khiến người ta bất an.

Tám ông lão ăn mặc quần áo giống nhau ngồi vây quanh thành vòng tròn, phía sau là một hồ nước cực lớn, nơi linh châu được đặt trong một thất rõ ràng là được chiếu vào hồ nước kia.

Linh châu kia không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, nó vẫn luôn treo lơ lửng ở đó, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ bảo vệ toàn bộ quốc gia, dường như nó đã bị bao phủ bởi một lớp bụi, ánh sáng dần trở nên yếu ớt.

Mặt đất chấn động nho nhỏ, không khí cũng có sự dao động nhẹ, ánh sáng linh châu có chút bất ổn khẽ gợn sóng, màu sắc càng lúc càng trở nên phai nhạt.

“Đại trưởng lão!” Rốt cuộc có người nhìn không được, ngẩng đầu nhìn người vẫn đưa lưng nhìn mặt hồ không lên tiếng kia.

“Hong Diệp kia hẳn là đã chết rồi mới phải”. Có người ngẩng nhìn linh châu trên mặt hồ, lại đưa mắt nhìn đại trưởng lão vẫn không lên tiếng: “Một kiếm kia của Vương không hề nề tình chút nào, Hong Diệp bị thương bỏ chạy, không có khả năng còn sống mới phải”.

Có người nhíu mày nhìn đại trưởng lão, không xác định nói: “Trừ phi... “

“Chớ có suy đoán bậy”. Đại trưởng lão lạnh lùng nhìn những người đang ngồi đó: “Không sai, là ta đưa Hong Diệp ra khỏi kết giới, ta cũng luôn biết hai tỷ đệ họ chưa chết, mà sống gần khu rừng cấm”.

“Vì sao!” Có người kích động đứng bật dậy: “Có nàng ta, Vương sẽ không thể bình tâm được, nếu như Vương bị yêu nữ kia mê hoặc không còn để ý tới chức trách của mình nữa, toàn bộ Trạch Dân quốc sẽ có kết cục thể nào!”

“Người sai rồi”. Đại trưởng lão thờ dài, cánh tay áo vung lên, khiến người vừa đứng dậy kia ngồi lại chỗ của mình: “Các ngươi chẳng lẽ quên rồi sao, Vương vì cái gì mới ngồi lên vương vị?”.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, tất cả đều nhớ lại ánh mắt của Vương sau khi giết Hong Diệp, đó là một ánh mắt tuyệt vọng như tro tàn không chút sinh khí.

“Hơn nữa, có chuyện các ngươi hẳn là không biết”. Đại trưởng lão nhìn một vòng xung quanh mọi người, nói ra một bí mật mà cho tới bây giờ không ai biết: “Người nắm đó luyện thần luyện đạo tới tầng thứ mười hai, không phải Vương, mà là Hong Diệp”.

“Sao có thể!” Xung quanh vang lên những tiếng hô kinh sợ: “Năm ấy Hong Diệp mới chỉ mười lăm tuổi, sao có thể luyện thần thuật tới tầng thứ mười hai, năm đó lão Tổ...”

Giọng nói dần dần nhỏ đi, bọn họ đều là những người đã thành tinh, rất nhanh đều hiểu ra: “Năm đó, Vương có ý đoạt công lực của Hong Diệp, sau đó luyện thần thuật đến tầng thứ mười hai, tiếp nhận vương vị! Thảo nào... thảo nào, sau khi kế vị, con nóc Hong gia kia liền biến mất, mãi cho tới năm năm trước đột nhiên quay về, vừa về liền chiếm vị trí gia chủ”.

“Kết quả là năm đó bốn vị Tổ tiên dùng tính mạng của mình để bố trí ra kết giới, mặc dù là vì bảo vệ người của bốn tộc, nhưng cũng là cản trở chúng ta rồi đi, ý đồ muốn đòi sau bảo vệ linh châu”. Đại trưởng lão đưa mắt nhìn linh châu trôi nổi trên không trung không biết đã bao nhiêu năm kia, trong mắt thoáng qua chút thương hại: “Đứa bé kia đoạt được vị trí gia chủ, biết được ý nghĩa của vương vị, nàng cho rằng phá hủy linh châu là có thể cứu Vương, nhưng không biết, nàng làm vậy chỉ khiến Vương càng thực hiện trách nhiệm của mình nhanh hơn mà thôi”.

“Đại trưởng lão giữ lại tính mạng của nàng, là bởi vì thần thuật của nàng đã đạt tới tầng thứ mười hai một lần nữa sao?” Có người vẫn luôn yên lặng, nhưng đến lúc này không thể không hỏi.

“Bọn họ là đứa nhỏ lớn lên tại Trạch Dân quốc, gốc rễ của bọn họ ở nơi đây, đến lúc nguy nan, bọn họ nhất định sẽ biết nên tuyển chọn thế nào”. Đại trưởng lão khẽ hít một hơi, tay áo bảo khẽ vung lên, mặt hồ cũng trở nên mờ hồ, ngay sau đó lại rõ ràng hơn, ông ta chỉ vào người đàn ông cường tráng bị trôi gô trong mặt nước, nghiêm mật nói: “Chuyện của Vương và Hong Diệp, sẽ không gây quá nhiều rắc rối cho chúng ta, chuyện chúng ta cần lo lắng là những người từ bên ngoài tới lần này”.

“Chúng ta phụng mệnh ở đây bảo vệ linh châu, lại bị ma tộc dùng huyết cấm đại pháp bày ra trận vây tiên, từ đó bị vây chết ở chỗ này. Nơi này ngăn cách với thế giới đã năm nghìn năm, người từ bên ngoài đánh bậy đánh bạ tiến vào mặc dù không nhiều lắm, lại cũng không tính là hiếm thấy”. Mọi người quay đầu nhìn về phía người đang cúi đầu giống như đã bất tỉnh kia: “Chúng ta đã thử qua rất nhiều cách, người từ ngoài vào đây cũng có nhiều cách khác nhau, chỉ là đánh bậy đánh bạ vừa vận dụng phải một ít cửa thoát, nhưng cũng là chỉ có thể vào mà không thể ra. Lần này người từ ngoài đến cũng là như thế, nhìn không có gì đặc biệt cả”.

“Hôm mà trời sinh dị tượng, cũng là lúc người từ bên ngoài vào, điều này khiến ta không thể không liên hệ việc cấm chế phát động sớm cùng với những

người từ ngoài vào đó!” Đại trưởng lão chậm rãi đứng lên, tay áo bào rộng lớn phe phẩy, lần này trên mặt nước lại xuất hiện khách điểm kia, từng căn phòng của mỗi người đều xuất hiện trên mặt nước.

Khi Bạch Hổ, Thanh Long và Huyền Vũ xuất hiện trên đó, mọi người đều đứng bật dậy, kích động reo lên: “Đó là... đó là... đó là thần thú!”

Diệp Vân vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên mở bừng mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào hư không, đầu ngón tay không ngừng hoạt động, chỉ nghe “Ba” một tiếng nhẹ vô cùng, giống như trong hư không có thứ gì đó vỡ vụn, nhưng khi tập trung để nghe lại không hề có gì cả.

“Chủ nhân!” Bạch Hổ lo lắng nhìn sắc mặt không tốt lắm Diệp Vân.

“Ha ha, tiểu tử, ngươi đánh rắn động cỏ rồi!” Huyền Vũ vui sướng khi người gặp họa cười phá lên.

Diệp Vân lạnh lùng liếc mắt nhìn Huyền Vũ, nó đang cười bỗng im bất, tiếng cười như nghẹn trong cổ họng, ngượng ngùng bỏ sang bên cạnh. Huyền Vũ lấy chân sờ sờ cái mũi của mình, nhỏ giọng lầm bầm nói: “Bị tám lão già kia theo dõi, ta thật muốn nhìn các người sẽ lấy Thổ linh châu như thế nào”.

“Không phải tám lão già sắp chết bảo hộ linh châu thôi sao!” Bạch Hổ khinh thường hừ nhìn Huyền Vũ: “Ngay cả đám điều nhân phương Tây kia chủ nhân còn có thể đánh bay, thì sợ gì mấy lão già này!”

“Điều nhân? Điều nhân là sao?” Huyền Vũ hiếu kỳ khiêm tốn thỉnh giáo.

“Điều nhân cũng không biết, người đứng là lạc hậu, lão huynh!” Bạch Hổ vẻ mặt xem thường, trong miệng dào dạt đắc ý đem những chuyện đã xảy ra ở phương Tây thêm mắm thêm muối kể cho Huyền Vũ nghe.

Cuối cùng trời cũng sáng.

Trước kia chẳng qua chỉ cảm nhận sự chấn động yếu của mặt đất, hiện tại chỉ cần đặt chén nước trên bàn là đã có thể thấy được tình trạng bất thường của nó, rõ ràng ánh mặt trời trên bầu trời cao, nhưng mơ hồ có thứ gì đó còn nóng hơn cả mặt trời lóe ra.

Kiếp nạn trăm năm một lần, mỗi lần đều mang theo sấm chớp mưa giông, chớp mắt là trôi qua, trong năm nghìn năm nơi này cơ hội đã bị lãng quên, ở trong mắt mọi người đó chẳng qua chỉ là một lần đổi vương vị mà thôi. Đối một Vương khác, đối với dân chúng bình thường thật sự là không có chút quan hệ nào.

Nhưng lần này, không chỉ xảy ra trước năm mươi năm, cảm chế dao động lợi hại hơn so với sử sách ghi chép và những lời truyền miệng lâu năm gấp mấy lần.

Trong đô thành, lòng dân bàng hoàng.

Tối buổi chiều, toàn bộ mặt đất bắt đầu chấn động dữ dội hơn. Thậm chí có nhiều nơi xuất hiện những khe nứt, trên bầu trời sớm đã bị mây đen che kín, những tia chớp màu tím không ngừng lóe lên giữa không trung, thường thường đánh vào kết giới, khiến kết giới dao động không ngừng.

Tất cả cửa hàng đều đóng cửa, toàn bộ đô thành trở nên vắng vẻ khác thường.

“Phanh!” Cửa phòng Diệp Vân bị đẩy mạnh ra, Hồng Diệp vẻ mặt lạnh lùng xông vào như một cơn gió: “Sự tình có biến, chúng ta không thể đợi đến giờ tý được, nhất định phải lập tức hành động”.

“Hệ số nguy hiểm rất cao, ta không đồng ý”. Diệp Vân chăm chú vuốt ve Bạch Hổ đang nằm trên đầu gối mình, ngay cả ánh mắt cũng không nâng lên.

“Nếu như không có ta, ngươi ngay cả mặt thất cũng không thể vào được!” Hồng Diệp có chút mất khống chế gào lên: “Nếu ngươi muốn linh châu, ngươi nhất định phải nghe ta!”

“Cứ như vậy xông vào, sợ là ngay cả linh châu cũng không thể thấy được, ta cũng đã chết không tonà thầy”. Diệp Vân ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hồng Diệp.

“Ngươi muốn lấy linh châu duy trì sự tồn tại của Trạch Dân quốc, ngươi cho là ngươi có thể dễ dàng lấy được sao?” Hồng Diệp bị Diệp Vân nhìn có chút chột dạ, cố gắng đè nén nóng trong lòng, cười lạnh nói: “Không có gì không cần trả giá mà có thể lấy tới tay được, nếu ngươi không chuẩn bị tâm lý có thể chết bất cứ lúc nào, thì ngươi nên sớm bỏ ý định lấy linh châu trong đầu đi, nhanh chóng rút khỏi Trạch Dân quốc”.

Diệp Vân lại không hề tức giận, ngược lại khỏe môi khẽ nhếch dần dần cười to, vươn ngón trỏ hướng Hồng Diệp lắc lắc: “Phép khích tướng sao? Rất đáng tiếc, chiêu này đối với ta vô dụng”.

Hồng Diệp cắn chặt môi, phần nộ nhìn chằm chằm Diệp Vân, sau một lúc lâu đành thỏa hiệp, trầm giọng nói: “Rốt cuộc phải thế nào, ngươi mới bằng lòng hành động”.

“Không phải ngươi đã sớm hẹn giờ tý sao?” Diệp Vân lấy khối bánh ngọt đưa Bạch Hổ nằm trên đầu gối, thản nhiên nói: “Chúng ta sẽ đến trước một canh giờ”.

Hồng Diệp nắm chặt bàn tay trong ống tay áo, ngẩng mặt lên lạnh lùng nhìn Diệp Vân: “Hi vọng ngươi không nuốt lời”.

Diệp Vân tiếp tục đùa Bạch Hồ, giống như tùy ý thuận miệng nói: “Chỉ cần chúng ta vẫn là đồng bọn, ta cũng sẽ không vứt bỏ ngươi”.

Hồng Diệp chợt thấy lạnh run, nhìn Diệp Vân thống khổ nhắm mắt lại, giọng nói chua xót : “Ngươi yên tâm, ta sẽ không liên lụy đến các ngươi, cho dù phải liều mạng này, ta cũng sẽ bảo đảm sự an toàn của các ngươi”.

Nói xong, Hồng Diệp xoay người ra khỏi phòng.

Ngẩng đầu nhìn cửa phòng trống không, Diệp Vân thở dài.

Bóng tối cũng dần tới.

Những cơn gió lớn không ngừng quét qua, động đất cũng ngày càng trở nên kịch liệt, chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy những tia chớp màu tím không ngừng nổ xuống kia, khiến kết giới không ngừng lung lay.

Đột nhiên, một tia sáng nhàn nhạt toát ra từ mặt đất, có tiếng hát trầm thấp vang vọng khắp bầu trời đỏ thành, mọi người vốn trốn trong nhà cũng đều mở cửa ra, vô số dòng người tiến dần về nơi có ánh sáng hội tụ kia.

“Đây là có chuyện gì?” Đoàn Dật Phong đứng ở trên hành lang, trông về phía dòng người xa xa, không khỏi kinh ngạc.

“Thiên long đại trận!” Hồng Diệp nhìn chằm chằm vào ánh sáng trời nổi trên không trung, sắc mặt tái nhợt dọa người: “Lại muốn bày Thiên Long đại trận vạn người, kết giới... kết giới sẽ không chịu nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Ma tộc ẩn nấp

Hồng Diệp vừa dứt lời, mọi người đồng thời ngẩng đầu nhìn bầu trời. Diệp Vân không biết phải hình dung cảnh tượng khác thường trên đầu mình ra sao, nòng nghĩ, có lẽ chỉ có cái gọi là thiên lôi cửu kiếp mới có thể sánh bằng hình ảnh này.

Trong lòng càng ngày càng bất an, Diệp Vân nhắm mắt lại hít sâu vào một hơi, khi ánh mắt mở ra chỉ còn sự kiên quyết. Mặc kệ bất an trong lòng từ đâu tới, mặc kệ những tia chớp màu tím đang tàn sát bờ bãi trên đầu, cũng không thể khiến quyết tâm của nàng dao động. Thổ linh châu, nhất định phải lấy được. Diệp Vân nhìn về mặt kinh sợ nói không nên lời của Hồng Diệp, trầm giọng nói: “Chúng ta đi thôi”. “Đi? Đi!” Hồng Diệp chợt nghiêng đầu nhìn Diệp Vân, ánh mắt như tro tàn bỗng lóe ra một thứ ánh sáng lạ thường: “Đúng, chúng ta đi mau, nhất định tới kịp, nhất định sẽ tới kịp “. Nói xong, Hồng Diệp phi người lao nhanh về phía cầu thang. Mấy người Diệp Vân bám sát theo sau Hồng Diệp, sau một lúc đã tới trước vương cung. Điều khiến mọi người kinh ngạc là, khi họ vào vương cung lại không hề gặp phải sự cản trở nào, cả một vương cung hoa lệ khổng lồ trống rỗng, không thấy một bóng người. Đứng trước một con đường, Hồng Diệp đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn đám Diệp Vân: “Tình huống hiện tại rất khó khăn, Vương và các trưởng lão khẳng định là đang ở mặt thất canh giữ linh châu, ta biết hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để đến đó lấy linh châu, thế nhưng chúng ta nhất định phải thực hiện kế hoạch trước khi Thiên Long đại trận vạn người hoàn thành. Các ngươi có thể lựa chọn hiện tại rời khỏi đây, ta sẽ không trách các ngươi bội bạc, nhưng các ngươi phải biết rằng, linh châu là căn cơ của Trạch Dân quốc ta, trừ ta ra, sẽ không có ai giúp các ngươi lấy được linh châu”. Lạc Tâm Hồn và Đoàn Dật Phong yên lặng đứng sau Diệp Vân, Diệp Vân nhìn Hồng Diệp, cười khẽ một tiếng: “Ta biết, chúng ta có thể đi chưa?” Hai tay trong ống tay áo nắm chặt lại, Hồng Diệp nở nụ cười xinh đẹp với Diệp Vân: “Ta quả là không nhìn nhầm ngươi”. Nói xong, Hồng Diệp nhắc chân tiếp tục đi về phía trước, vừa đi, vừa nói với Diệp Vân đang đi bên cạnh mình: “Người Trạch Dân quốc thuở nhỏ đều có luyện thần thuật, nhưng người có thể đạt tới cảnh giới viên mãn, trăm năm chỉ có được một người. Vì thế, ngoại trừ Vương, những người còn lại căn bản không thể uy hiếp các ngươi. Đến khi đó ta sẽ ngăn cản Vương, các ngươi chỉ cần giúp ta đối phó với tám vị trưởng lão”. Diệp Vân vươn tay búng Bạch Hồ nằm trên vai đang muốn mở miệng nói gì đó, hướng Hồng Diệp khẽ gật đầu. Chỉ mất một lúc, mọi người đã đi tới cuối đường. Nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, Hồng Diệp hít sâu một hơi nhắm mắt lại, đến khi mở ra bên trong chỉ còn sự kiên quyết, nàng đưa tay đẩy cửa, nhắc chân bước vào. Linh châu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt đang trôi lơ lửng trên không trung, ánh sáng lúc nhạt lúc đậm, tám lão già tóc trắng ngồi quanh bốn phía, nam tử mặc quần áo màu bạc đứng bên dưới linh châu, hần đứng lặng yên ở đó như đang chờ đợi điều gì. Hồng Diệp vừa đụng phải bóng lưng kia liền ngã ngốc tại chỗ, hai chân giống như hóa đá đứng im, dù làm thế nào cũng không thể bước tiếp. Nam tử chậm rãi ngẩng đầu quay người lại, ánh mắt nhìn thẳng Hồng Diệp, đôi môi hé mở nói chậm : “Nàng đã đến rồi”. Hồng Diệp si ngốc nhìn Từ Nhạc Nhã, dùng sức mạnh toàn thân mới khống chế bản thân không chạy về phía hần, chậm rãi mở miệng: “Đúng vậy, ta đã trở về”. Thân thể bay lên không. Từ Nhạc Nhã đã bay tới bên cạnh Hồng Diệp trong nháy mắt, bàn tay dịu dàng xoa lấy khuôn mặt nàng: “Nàng có thể đến tiền ta một đoạn đường, ta rất vui”. “Ta đã nói, tại sao chàng vẫn quên”. Hồng Diệp vươn tay để lại bàn tay đang vuốt ve mặt mình, nàng khẽ cọ má mình vào lòng bàn tay hần: “Ta nói rồi, nếu như chàng không thể không chịu trách nhiệm, vậy thì đây phải là trách nhiệm của ta mới đúng”. Từ Nhạc Nhã nhìn về mặt kiên quyết mà bình tĩnh của Hồng Diệp, khuôn mặt dần dần sát lại, trán kề trán, hai hơi thở nóng bỏng đan vào nhau, hần nhắm nghiền hai mắt, trong miệng không ngừng ni non: “Diệp tử ngọc, Diệp tử ngọc... “ “Tiểu Diệp tử...” Đại trưởng lão chậm rãi đứng lên, khẽ thở dài. “Đại trưởng lão...” Hồng Diệp hơi nghiêng đầu tựa vào bả vai Từ Nhạc Nhã, bàn tay tự nhiên ôm lấy thất lưng hần, cười hi hi nhìn về mặt thất vọng của đại trưởng lão: “Lần trước ta đã làm chuyện quá đáng như vậy, ngài lại vẫn không giết ta, đã như vậy, chắc hôm nay ngài cũng sẽ không ra tay với ta, đúng không”. “Tiểu Diệp tử, con là một đứa trẻ thông minh”. Đại trưởng lão bắt đầu cười cười: “Con nói không sai, trước khi một người có được thiên phú hơn con xuất hiện, ta sẽ bảo vệ con thật tốt”. “Thế nhưng...” Hồng Diệp đáng yêu nghiêng đầu, cười nghịch ngợm với đại trưởng lão nói: “Nếu như ta nói, hần sống ta sống, hần chết ta chết thì sao?” “Tiểu Diệp tử, lần trước bởi vì con không ngoan, Hồng gia mới phải chịu trừng phạt, chẳng lẽ con đã quên sao?” Đại trưởng lão giờ tay lên bóp huyệt thái dương, có chút khổ não nhìn Hồng Diệp: “Người nhà Nhạc Nhã cũng ở cách vách, họ ở trong mặt thất thành tâm thành ý cầu nguyện cho Nhạc Nhã, Thiên Phạm cũng ở đó, con biết nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, Cổ gia

gia ta không muốn phải làm tổn thương ai hết”. Thân thể Từ Nhạc Nhã cứng ngắc, ở bên tai Hồng Diệp thấp giọng nói: “Diệp tử, như vậy là đủ rồi, thực sự, đã đủ rồi”. Hồng Diệp sắc mặt lạnh lùng, hai tròng mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm đại trưởng lão: “Lần trước, ta liều mạng nhận một kiếm của tiểu Nhã cũng phải chạm vào linh châu, ngại sẽ không cho rằng ta là trước khi chết cũng muốn sờ vào một hạt châu rách nát chứ?”. “Tiểu Diệp tử, con quả nhiên là càng ngày càng không ngoan”. Đại trưởng lão thờ dài lắc lắc đầu, đưa mắt nhìn đám Diệp Vân vẫn đứng ngoài cửa kia: “Đây là người con tìm tới giúp đỡ sao? Người từ ngoài đến?” “Trưởng lão”. Diệp Vân khẽ khom người về phía đại trưởng lão: “Ta nghĩ, có lẽ chúng ta có thể nói chuyện, không cần phải ...” Diệp Vân dừng một chút, đầu ngón tay khẽ múa trong không trung, mấy tên mặc đồ đen bỗng bị quăng ra ngoài, Diệp Vân mỉm cười nhìn về phía đại trưởng lão, bổ sung nốt câu vừa rồi: “Đánh nhau”. “Diệp công tử có bản lĩnh”. Đại trưởng lão khước mắt giật giật, nâng tay lên vỗ ‘ba ba’ hai cái. Trong hư không xuất hiện một sợi dây mỏng manh, vài tên áo đen trên mặt đất biến mất vô tung. Bảy vị trưởng lão đang ngồi cũng đứng bật dậy, hay tay vẫy trong không trung, trên tay mỗi người là những lá cờ màu đỏ to lớn. Đám Diệp Vân bị vây lại, đại trưởng lão vung lá cờ trong tay, miệng hô: “Kim là âm thủy là dương, dương cực là âm, âm cực là dương, thuận sinh nghịch khắc, lập tức nghe lệnh, khai trận!” Mười sáu lá cờ được cắm trên mặt đất vững vàng, Diệp Vân cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm lại, đợi đến khi có ánh sáng lại thì hoàn cảnh trước mắt đã hoàn toàn thay đổi, cát bay mù mịt khắp trời, khiến người ta không thể thấy rõ cảnh vật trước mắt. Là trận pháp sao? Muốn giam giữ bọn họ? Diệp Vân nhếch miệng cười, chân đạp ngũ hành, tay không ngừng kháp ấn, sau khi đi vòng quanh trận pháp một vòng, nâng triệu hồi nguyệt luân, bỏ mạnh xuống một điểm. ... trong trận, hơn mười kẻ mặc áo đen rơi xuống, miệng phun máu tươi hôn mê bất tỉnh. Cảnh vật trước mắt Diệp Vân biến ảo, những hình ảnh cong vẹo như trong gương, đại sảnh trống rỗng lần nữa xuất hiện trước mắt. Đại trưởng lão đang đánh với Hồng Diệp thấy Diệp Vân chỉ giờ tay đã có thể hóa giải trận pháp, không khỏi sửng sốt, thiếu chút nữa bị Hồng Diệp thừa cơ đánh lén thành công, đại trưởng lão hơi nhíu nhíu mày, quay đầu lại ra lệnh: “Lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ, lão Lục, cả lão Thất lão Bát, mau ngăn bọn họ lại”. “Đại trưởng lão, người cho là, chỉ dựa vào hai người các người, còn có thể ngăn được ta sao”. Hồng Diệp liếc nhìn tất cả mọi người đang vây quanh Diệp Vân, cúi đầu nở nụ cười, ánh mắt chăm chú nhìn đại trưởng lão tràn đầy điên cuồng: “Ta sẽ không cho các người phá hủy tiểu Nhã, rõ ràng chỉ cần thoát khỏi cầm chế sẽ không phải tiếp tục trăm năm hi sinh một người các người đã không muốn phá hủy linh châu để bảo vệ toàn Trạch Dân quốc, như vậy, để ta tới giúp người các làm!” Linh châu trôi nổi trên không trung luôn tỏa ra ánh sáng vàng dịu nhẹ, chẳng biết từ lúc nào có thêm một tầng sáng màu đỏ xung quanh, hai cô tay Hồng Diệp chẳng biết bị thương từ lúc nào, từng giọt máu không ngừng nhỏ xuống mặt đất, nhưng đến giữa đường thì biến mất vô tung, máu từ cô tay Hồng Diệp càng lúc càng nhiều, tầng ánh sáng đỏ như máu ngoài hạt châu cũng dần đậm lên. Từ Nhạc Nhã đứng bất động một bên, lòng nóng như lửa đốt, hai mắt mở lớn đỏ ngầu, hần muốn tiến lên ngăn cản Hồng Diệp, nhưng thân thể bị Hồng Diệp hạ được không thể động đậy. “Ta đã nói chúng ta không cần thiết phải đánh nhau, sao các người lại không tin ta chứ”. Diệp Vân liếc nhìn bị Lạc Tâm Hồn và Đoàn Dật Phong dễ dàng đánh bại sáu vị trưởng lão bắt đầu, đứng ở một bên hướng đại trưởng lão nói: “Các người tự xưng là bộ tộc từ tiên giới lưu lại bảo vệ linh châu, như vậy khẳng định biết cầm chế dưới Thanh Sơn, chúng ta là vì Thổ Linh châu mà tới, cầm chế Thanh Sơn đang suy yếu”. “Cái gì?” Đại trưởng lão nghe vậy giật mình, bị Hồng Diệp đánh vào ngực, cả người bay lên ngã ngửa trên mặt đất. Bất chấp máu tươi chảy ra từ khóe miệng, đại trưởng lão phi người tới bên cạnh Diệp Vân, bàn tay túm lấy cổ áo nàng, về mặt không thể tin nhìn nàng: “Người nói cái gì, người là người Thanh Sơn? ! Cầm chế của Thanh Sơn suy yếu? !” “Đúng vậy”. Diệp Vân bình tĩnh nhìn đại trưởng lão: “Nếu người là tộc bảo vệ linh châu, nên biết phong ấn bên dưới Thanh Sơn là cái gì, nên biết một khi cầm chế rơi lỏng sẽ có hậu quả gì”. Đại trưởng lão hơi giật mình, sau đó cao giọng quát lên: “Người nói người là người Thanh Sơn, chứng cứ đâu, chứng cứ đâu!” “Chứng cứ?” Diệp Vân nghiêng đầu, tay không ngừng đảo bói trong túi trữ vật, hơn nửa ngày mới lấy một khối lệnh bài nhỏ ra, tỉ mỉ quan sát một chút, sau khi xác nhận tiện tay đưa cho đại trưởng lão. “Lệnh bài của đệ tử Thanh Sơn, quả nhiên là lệnh bài của đệ tử Thanh Sơn!” Đại trưởng lão buông cổ áo Diệp Vân, khuôn mặt cay đắng: “Người đến là vì linh châu, nhưng mà, nhưng mà ...” “Đại trưởng lão, có chỗ nào khó xử sao?” Diệp Vân làm bộ cái gì cũng không biết, sắc sảo hỏi đối phương. “Diệp công tử chắc hẳn đã thấy dị tượng bên ngoài, thực không dám giấu diếm, năm đó không biết tại sao mà tộc lại biết được thổ linh châu được bốn vị tổ tiên bảo vệ ở đây, bọn chúng dùng tính mạng của chín chín tám mươi một cao thủ, bày ra cầm chế, khiến khu vực này chìm sâu xuống đáy đầm lầy, muốn hủy diệt linh châu từng chút từng chút một”. Đại trưởng lão trong mắt tràn đầy bị thương: “Vì bảo vệ linh châu, đồng thời cũng vì bảo vệ tộc nhân còn sót lại, bốn vị tổ tiên đã vứt bỏ luân hồn, dùng toàn bộ máu và linh lực để bày ra kết giới này, không cho ma khí bên ngoài xâm lấn. Nhưng cầm chế quá mức lớn mạnh, sau khi bị cầm chế ma tộc bao vây, sinh vật nơi này bắt đầu biến dị, người bên trong cũng không cách nào rời khỏi nơi này được. Cứ cách trăm năm, cầm chế lại bổ sung năng lượng đã tiêu hao và bắt đầu tấn công kết giới, vì duy trì kết giới, cũng vì bảo vệ linh châu, chúng tôi đã suy nghĩ vô số biện pháp, hi sinh vô số tính mạng, mới có thể kéo dài hơi tàn năm nghìn năm nay”. “Ý của trưởng lão là?” “Ta biết chuyện phong ấn liên quan tới thái bình thiên hạ, nhưng, vạn vạn con dân Trạch Dân quốc đều vô tội, nếu như công tử muốn lấy linh châu, Trạch Dân quốc ta mất đi là chấn bảo vệ, dưới sự công kích của cầm chế sẽ không ai có thể sống được”. Trưởng lão hai mắt đục ngầu rơi xuống hai hàng lệ, vô cùng buồn bã nhìn Diệp Vân. Lão già giáo hoạt này, ông ta đem vấn đề khó ấy đổ lên đầu nàng! Diệp Vân âm thầm mắng một tiếng trong lòng, nhưng nếu nàng đã muốn lấy linh châu, nhưng lại không thể không giải quyết vấn đề này. Liếc nhìn thân hình lung lay sắp đổ của Hồng Diệp, Diệp Vân thờ dài, nàng đánh thức Oa Oa đang ngủ say trong túi linh thú dấy. Đại trưởng lão nghi hoặc nhìn Oa Oa, nhìn nhìn lại Diệp Vân. Diệp Vân vươn tay nhẹ vuốt Oa Oa còn đang ngủ say, giải thích: “Nó có thể mở cánh cửa tới những thế giới khác”. Đại trưởng lão hai mắt sáng ngời, ngừng đầu hướng Hồng Diệp hô: “Tiểu Diệp tử, con còn không dừng lại! Tiểu Nhã được cứu rồi, chúng ta có thể rời khỏi nơi quý quái này”. Mọi người đều ngờ ngẩn, Hồng Diệp về mặt không thể tin tưởng nhìn đại trưởng lão: “Người ... người nói cái gì?” Sau khi giải thích một lần với Hồng Diệp, đại trưởng lão về mặt hướng phấn chạy về phía sáu ông lão bị Đoàn Dật Phong và Lạc Tâm Hồn khống chế kia, vươn tay gọi bỏ cầm chế trên người bọn họ, giọng nói sang sảng giáng giải tập hợp con dân Trạch Dân quốc rời đi như thế nào. “Hắn nói, là là thật?” Hồng Diệp nhìn nhìn tám trưởng lão hưng phấn như trẻ con kia, về mặt không thể tin nhìn Diệp Vân. Diệp Vân nhàn nhạt gật đầu: “Đương nhiên”. Hồng Diệp bình tĩnh nhìn Diệp Vân, giọng nói chua xót: “Người đã sớm biết, ta đang gạt người?” “Có thể có dũng khí, dùng tính mạng của mình cứu người mình yêu, để bảo vệ con dân toàn bộ Trạch Dân quốc”. Diệp Vân cười nhẹ: “Ta rất bội phục người”. “Xin lỗi ...” Hồng Diệp hướng Diệp Vân xấu hổ cúi đầu: “Ta chỉ là muốn lợi dụng người khống chế các trưởng lão, để ta có cơ hội phá hủy linh châu, thực sự xin lỗi”. “Người mà người nên xin lỗi, ở bên kia”. Diệp Vân ý chỉ Từ Nhạc Nhã vẫn bất động đứng bên kia nỗi giận. Hồng Diệp cảm kích hướng Diệp Vân khom người, vì dùng bí pháp lại giữa chừng nên bị phản phệ, Hồng Diệp ngã thẳng tấp xuống đất. Diệp Vân búng ngón tay bắn ra một cái, một viên thuốc nhỏ bắn chính xác vào miệng Từ Nhạc Nhã, nhìn đối phương vô ý thức xống tới đỡ lấy thân thể Hồng Diệp. Tất cả mọi người đều vui vẻ, Diệp Vân ngừng đầu nhìn viên Thổ linh châu trôi nổi trên không, khẽ cười cười. Từ lúc phát hiện Oa Oa có thể mở được cửa đi ở trong cầm chế này, trong lòng nàng cũng xua tan bớt nỗi bất an. Dù cho bên ngoài gió có lớn hơn, tia chớp lại tàn sát bờ bãi, chỉ cần bọn họ rời đi, ai còn quan tâm cầm chế làm sao nữa. “Tỷ tỷ, Nhạc Nhã ca ca, hai người làm sao vậy?” Giọng nói tràn đầy nghi hoặc vang lên, tất cả mọi người nhìn theo nơi phát ra tiếng nó, liền thấy Hồng Thiên Phàm dụi dụi ánh mắt, một bộ mộng đẹp bị quấy rầy, hần nở nụ cười ngây ngô đứng ở cửa “Tiểu Phàm, đã tới rồi”. Hồng Diệp vươn một tay, về mặt vui sướng vẫy đệ đệ. “A! Diệp công tử!” Hồng Thiên Phàm chậm rì rì bước vào cửa, nhìn thấy Diệp Vân hai mắt sáng ngời, câu hỏi cũng quên sạch, bước chân nhẹ nhàng, vui mừng vui mừng reo lên: “Diệp công tử sao cũng đến đây, huynh cùng tỷ tỷ và Nhạc Nhã ca ca đang đùa gì vậy?” Hồng Thiên Phàm chạy đến trước mặt Diệp Vân đứng lại, ánh mắt đọng phải Oa Oa trên tay Diệp Vân, hiếu kỳ nhìn Oa Oa đang ngủ say sưa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong veo của nó, Hồng Thiên Phàm trong lòng đặc biệt biệt muốn chọc vào má nó, lại sợ làm hỏng vật nhỏ này, ngừng đầu ngây ngô hỏi Diệp Vân: “Diệp công tử, đây là yêu thú gì nha, sao đáng vẻ nó như trẻ con thế?”. Diệp Vân cười nhẹ đáp: “Tên của nó là Oa Oa”. “Nó thật đáng yêu ư?”. Hồng Thiên Phàm liếc nhìn Oa Oa, lại ngừng đầu liếc nhìn Diệp Vân, cảnh lúc càng cười lớn đột nhiên, mấy giọng nói tràn ngập kinh sợ hô lên: “Diệp Vân, cẩn thận!” “Mẹ, cẩn thận!” Diệp Vân nghiêng người tránh khỏi thanh đao sáng như tuyết kia, cả người lui về mấy bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đã đánh

lén nằng. Thật là làm cho người ta giật mình, ai cũng không ngờ người đánh lén Diệp Vân lại là hân! Lúc này, tóc người trước mắt biến dài, móng tay biến thành màu đen. Căn bản là ma tộc! Hân lại là ma tộc!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Chương 111.1: Đó là Diệp Vân kiếp trước sao?

Thiên Ma – Chương 111.1

Thiên Ma - Vô Ý Bảo Bảo 06/11/2014 Comments: 28

Chương 111.1: Đó là Diệp Vân kiếp trước sao?

Edit: Hà Đoàn

20120324001818_mky2f-thumb-600_0

“Thực sự là đáng tiếc... “Khuôn mặt vốn ngây thơ hàm hậu xuất hiện nụ cười quý dị, hân thè lưỡi liếm liếm móng tay đen xỉ dài ngoằng của mình, Hồng Thiên Phàm tham lam nhìn chăm chăm Oa Oa đang trợn mắt nhìn mình.

“Cẩn thận... ” Hồng Diệp ngưng nhìn dáng vẻ đột nhiên thay đổi của đệ đệ, nằng ta hất tay Từ Nhạc Nhã ra sau đó nhào về phía Hồng Thiên Phàm, không ngừng lắc mạnh thân thể đối phương: “Đây là có chuyện gì, tiểu Phàm, sao đệ lại biến thành như vậy, có phải đệ đã ăn thứ gì đó không nên ăn trong rừng cấm hay không, tiểu Phàm”.

“Cút ngay!” Hồng Thiên Phàm vung tay lên, đánh bay Hồng Diệp ra ngoài.

Từ Nhạc Nhã khó khăn lắm mới đón được Hồng Diệp, lại bị kinh khí đánh vào người khiến ngực đau nhói, mang theo kinh hãi giương mắt phần nộ nhìn Hồng Thiên Phàm, nổi giận nói: “Tiểu Phàm, nằng là tỷ tỷ của đệ!”

“Chẳng qua chỉ là một phế vật, lại không biết xấu hổ nhận làm người thân với bản tọa! Vốn cho rằng ngươi còn có thể có một chút tác dụng, nhưng không ngờ ngươi chung quy cũng chỉ là một kẻ ham sống sợ chết”. Hồng Thiên Phàm khinh thường hừ lạnh một tiếng, xoay mặt nhìn Diệp Vân, trong mắt càng trở nên tham lam hơn vài phần, cười ma quái nói: “Bản tọa đợi năm nghìn năm lại bị ngươi phá hỏng đại sự, vậy thì ngươi hãy lấy mạng của mình mà đền bù đi!”

Nhìn đệ đệ sống nương tựa mười bảy năm với nhau, Hồng Diệp nhìn không được rơi lệ, trơ mắt nhìn Hồng Thiên Phàm: “Tiểu Phàm, đệ đang đùa tỷ tỷ phải không?”.

“Nhân loại ngu xuẩn!” Hồng Thiên Phàm không kiên nhẫn trừng mắt Hồng Diệp: “Nếu còn dám phiền bản tọa, bản tọa sẽ xé ngươi trước rồi tính”.

“Chúng ta có thể thuận lợi tiến vào Trạch Dân quốc, là do ngươi phải không?” Diệp Vân đột nhiên mở miệng hỏi.

“Nhân loại, ngươi cũng không phải ngu xuẩn”. Hồng Thiên Phàm tán thưởng nhìn Diệp Vân, lập tức lại hừ lạnh một tiếng: “Nếu như không phải bản tọa đem cửa vào dòi tới chân các ngươi, chỉ bằng một đao gãy ngựa của tiểu tử kia có thể làm gì, hừ!”

“Thì ra, ngươi ở rừng cấm, là cố ý chờ chúng ta “. Diệp Vân thở dài một tiếng, nhìn Hồng Thiên Phàm lắc lắc đầu: “Ngươi là ăn no rừng mỡ sao, không có việc gì nên tìm việc đưa chúng ta vào để làm hỏng đại sự của ngươi? Hay là, ma tộc các ngươi có cái đầu heo?”

“Đừng lấy bản tọa so sánh với đám yêu tinh không đầu óc ở yêu giới kia!” Hồng Thiên Phàm căm tức nhìn Diệp Vân, quát: “Nếu như không phải bản tọa phải tu sửa trận vậy tiên mà phải tới khu rừng cấm đó, nếu như không phải bản tọa cảm ứng được phía trên có kẻ tác động cấm chế muốn xông vào, nếu như không phải thấy được nhà ngươi là thuốc bổ thân thể lại yếu đuối như thế, bản tọa sao lại để các ngươi tiến vào”.

“A, ... Thì ra là thế!” Diệp Vân sờ sờ cằm, vẻ mặt như hiểu ra tất cả: “Thì ra, mục tiêu của ngươi là ta, đối với ma tộc các ngươi mà nói, người tu hành chúng ta là thuốc bổ sao?”

“Bọn họ cũng xứng!” Hồng Thiên Phàm khinh thường hừ một tiếng: “Nếu như không phải nhìn thấy. . .”.

Diệp Vân đang cười híp mắt lắng nghe, lại thấy đối phương bỗng ngưng chặt miệng, tàn bạo nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt hận không thể lập tức nhào tới xé nát thân thể mình ra. Diệp Vân có chút tiếc nuối chép miệng, chỉ còn thiếu một chút, liền có thể biết vì sao người của Ma tộc luôn dùng ánh mắt kỳ quái như vậy để nhìn mình.

Ngẩng đầu nhìn linh châu yên lặng giữa không trung kia, Diệp Vân làm như không thấy ánh mắt khác thường của Hồng Thiên Phàm, thuận miệng hỏi: “Chỉ cần lợi dụng sức mạnh của linh châu là có thể phá giải cấm chế để quay trở lại mặt đất, cái gọi là bí thuật cũng chỉ là người lừa người khác thôi đúng không?”

Hồng Thiên Phàm hung ác trừng mắt Diệp Vân tức giận hừ một tiếng: “Năm nghìn năm qua, bản tọa đã làm không biết bao nhiêu thí nghiệm nhưng vẫn không thể phá được linh châu, thật vất vả mới nghĩ ra được một cách, lại gặp phải nhân loại ngu xuẩn này, lúc nào cũng tỏ ra mạnh hơn người và háo thắng, nhưng khi bị người khác ép buộc cái gì mà đại nghĩa hy sinh bản thân, còn tình nguyện đem mười hai tầng công lực cực khổ luyện được hiến cho linh châu, không mang một chút oán hận”.

Hồng Thiên Phàm lại trừng mắt Diệp Vân: “Thật vất vả gặp một kẻ không ngu ngốc, lại bị người khác đoạt mất công lực, không thể lên làm Vương, khó khăn lắm mới để nàng ta học được phương pháp hiến tế, chỉ cần oán khí của nàng ta nhuộm vào linh châu, hừ... Nhưng lại bị tên tiểu tử nhà ngươi phá hủy”.

“Phương pháp hiến tế? ! Đây không phải là bí thuật dùng để phá giải cấm chế sao!” Hồng Diệp nắm chặt lấy tay Tử Nhạc Nhã, sắc mặt tái nhợt: “Ta rõ ràng, ta rõ ràng là tìm được từ trong sách cổ của Hồng gia, sao có thể, sao có thể!”

“Ngươi đừng quên, hẳn tự xưng là kẻ sống tại không gian này năm nghìn năm”. Diệp Vân có chút đồng tình liếc nhìn Hồng Diệp, quay lại cười với Hồng Thiên Phàm nói: “Ngươi bộc lộ thân phận trước mặt chúng ta, lại có lòng tốt trả lời các vấn đề của ta tường tận như vậy, vậy ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi đang chờ cái gì vậy?”

Hồng Thiên Phàm đang cười kiêu ngạo, vẻ mặt trở nên cứng ngắt.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên trên đầu, một tia sét màu tím xuất hiện, đánh thẳng vào linh châu. Linh châu phát ra một tiếng than khóc, ánh sáng xung quanh chói lóa, khiến mọi người phải nhắm nghiền hai mắt lại.

“Đi... Đi mau. . . Mau rời khỏi đây!”

Một giọng nói lo lắng vang lên bên tai, Diệp Vân nhắm hai mắt sờ sờ Nguyệt Luân trên tay, hơi nhíu nhíu mày.

Ánh sáng yếu dần, linh châu lại vẫn trôi nổi giữa không trung, nhưng lại mất đi toàn bộ ánh sáng.

“Ha ha ha ...” Hồng Thiên Phàm cười điên cuồng, răng nanh sắc nhọn hiện ra nhìn Diệp Vân: “Đây chính là lễ vật ta chuẩn bị cho ngươi, vì khởi động cấm chế triệt để, ta đã đem toàn bộ ma châu tích trữ suốt năm nghìn năm ra dùng, ngươi đừng làm cho ta thất vọng đó”.

Lại là một tia sét màu tím, hung hăng bổ xuống, nhưng lực đã nhỏ hơn nhiều.

“Huyết Ma Châu, ngươi nói thứ này sao?” Bạch Hổ giờ chân đưa ra một hạt châu đỏ như máu, quơ quơ trước mặt Hồng Thiên Phàm: “Ngươi cất giấu những thứ này vất vả lắm sao? Hôm qua, ta chỉ mất nửa canh giờ, liền tìm được mười lăm viên”.

Hồng Thiên Phàm thấy vậy im bặt lại!

“Không phải hôm qua ngươi nói tìm được hai mươi viên sao, sao hôm nay lại biến thành mười lăm viên!” Thanh Long hú lên quái dị, tức giận nhào về phía Bạch Hổ: “Ta tìm được mười chín viên, ngươi thua, mau trả tào lại cho ta!”

“Ai bảo nhà ngươi ngu ngốc, ta tùy tiện nói vậy cũng tin”. Bạch Hổ không chút khách khí quơ chân, làm mặt quỷ với Thanh Long: “Ngươi nhất định muốn ta trả lại sao? Ta đã ăn vào bụng nhà, muốn ta nhổ ra trả nhà ngươi sao? Ngươi thực sự muốn ta nhổ ra trả lại cho ngươi sao?”

Thanh Long càng điên cuồng, gào khóc đánh nhau với Bạch Hổ thành một đoàn.

“Ấu trĩ!” Thủy nhi liếc mắt một cái, nghiêng đầu đi không bao giờ để ý đến bọn nó.

Hồng Thiên Phàm âm trầm nhìn Diệp Vân: “Khó trách ta vẫn cảm thấy có thứ gì đó theo ta, hẳn chính là tiểu súc vật này của ngươi, ngươi hoài nghi ta từ khi nào?”

“Hoài nghi ngươi?” Diệp Vân cười nhạt: “Không, ta chỉ là sau khi biết một số chuyện của Trạch Dân quốc, cũng không quá yên tâm về tỷ lệ các ngươi, vì thế mới điều tra các ngươi, trong lúc đó mới vô tình biết được ngươi đang làm những việc rất thú vị. Có điều, ngươi là ma tộc, ta thật sự không ngờ đấy, nếu không phải chính ngươi tự bộc lộ thân phận, mà ta lại không nghĩ thấy mùi ma tộc từ trên người ngươi”.

Hồng Thiên Phàm bình tĩnh nhìn Diệp Vân, đột nhiên nở nụ cười quý dị: “Ta đã sớm nghĩ ngươi khó đối phó, vì thế, ta đã chuẩn bị cho ngươi một lễ vật khác nữa”.

“Ngươi lại đang kéo dài thời gian, là muốn chờ đợi cái gì?” Diệp Vân thờ dài, giờ Nguyệt Luân trong tay về phía Hồng Thiên Phàm: “Rất xin lỗi, ta không có hứng thú tiếp tục chơi với ngươi”.

Thấy Nguyệt Luân, Hồng Thiên Phàm biến sắc, lập tức cười ha ha trừng mắt nhìn Diệp Vân: “Rất nhanh ngươi sẽ biết lễ vật ta dành cho ngươi là gì, ta nghĩ, ngươi nhất định sẽ thích”.

Thân hình nhoáng lên, Hồng Thiên Phàm nháy mắt biến mất trong hư không. Diệp Vân giật giật khóe mắt, đầu ngón tay liên tục hoạt động trên không,

một tiếng kêu đau đớn, Hồng Thiên Phàm lại xuất hiện trở lại.

Diệp Vân hừ lạnh một tiếng vọt đến bên cạnh Hồng Thiên Phàm, bàn tay vươn tới, bên tai vang lên một tiếng thét thê lương: “Diệp tử!”

“Tốt lắm, hưởng thụ lễ vật của ta đi!” Hồng Thiên Phàm cười xảo quyệt, dùng máu của bản thân làm dẫn, nhanh chóng vẽ một lá bùa trước mặt, những ký hiệu đó không ngừng chặn lại tấn công của Diệp Vân, khi Lạc Tâm Hồn cùng Đoàn Dật Phong chạy tới, Hồng Thiên Phàm đã biến mất trong không gian nữa.

Phát hiện không còn cảm ứng được hơi thở của đối phương, Diệp Vân hậm hực thu hồi Nguyệt Luân, xoay người nhìn về phía Hồng Diệp.

Một sợi dây màu đỏ như ả như hiện giữa Hồng Diệp và Thổ linh châu, “Phanh... Bùm...”. Thổ linh châu tựa như có sinh mệnh, nó bắt đầu đập như có trái tim.

“Xảy ra chuyện gì, đây là có chuyện gì! Không phải đã ngừng sao, vì sao vẫn còn tiếp tục!” Từ Nhạc Nhã ôm lấy Hồng Diệp đã không còn sức mà đứng thẳng, về mặt kinh hoàng tóm lấy vạt áo của đại trưởng lão.

Đại trưởng lão vẻ mặt tái nhợt, nhìn sợi dây màu đỏ như ả như hiện kia, lắp bắp nói: “Đại pháp hiền tế này, cho tới bây giờ chưa từng bị dừng giữa chừng, không ai biết hậu quả của việc dừng giữa chừng sẽ như thế nào, chẳng lẽ... Chẳng lẽ là một khi bắt đầu thì không thể dừng lại sao?”

“A” Tiếng cười quỷ dị của Hồng Thiên Phàm vang vọng khắp mật thất: “Người nói đúng, một khi bắt đầu, sẽ không bao giờ có thể dừng lại. Linh châu hấp thu oán niệm và không cam lòng mới là pháp bảo phá hủy trận vây tiên, linh châu bị làm bẩn, trận vây tiên này sẽ được sửa lại, gọi là tru tiên trận”. Tru tiên trận? ! Diệp Vân trong lòng đột nhiên run lên, gương mặt nhìn vào hư không, thần nhiên nói: “Người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Ta muốn làm cái gì?” Hồng Thiên Phàm ha ha cười phá lên: “Ta muốn hủy diệt linh châu, cũng muốn hủy diệt các người...” Tiếng Hồng Thiên Phàm bỗng im bật, tay cầm Nguyệt Luân đứng trên không, Diệp Vân có chút tức giận nhìn chăm chăm nơi nào đó trong không, vừa rồi nàng rõ ràng cảm ứng được đối phương, nhưng vì sao vẫn không chạm tới! Chẳng lẽ vừa rồi là đối phương cố ý sao? Loại cảm giác bị người khác nắm trong tay mà đùa giỡn thật không tốt, vô cùng không tốt!

“Diệp công tử!” Hồng Diệp yếu ớt lên tiếng gọi Diệp Vân, cổ sức ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt áy náy nói: “Xin lỗi, là do tham niệm của tôi làm phiền công tử. Tôi cũng muốn giống những vị tiên bối suốt năm nghìn năm qua không oán không hối dẫu mình, nhưng tôi không làm được. Cứ như vậy mất đi sinh mệnh, cứ như vậy bị ép phải tách khỏi tiểu Nhã, dù tôi tự nói với bản thân mình không nên oán niệm, không nên không cam lòng, thế nhưng, tôi không thể quản được trái tim mình, tôi hi vọng có thể sống cùng tiểu Nhã cả đời biết bao, rõ ràng, rõ ràng trở ngại giữa chúng tôi đã mất, rõ ràng, rõ ràng chúng tôi đã có thể ở cùng một chỗ...”

“Diệp tử, sẽ, chúng ta nhất định sẽ cùng một chỗ”. Từ Nhạc Nhã dịu dàng ôm lấy Hồng Diệp vừa khóc vừa cười, trên đời này còn gì thống khổ bằng việc tuyệt vọng vừa thấy được hi vọng, nhưng lại ngã vào một nỗi tuyệt vọng khác. Từ Nhạc Nhã đề thấp giọng nói: “Diệp tử, tin ta, chúng ta sẽ không sao, nàng sẽ không có việc gì, sẽ không...”.

Diệp Vân bình tĩnh nhìn Hồng Diệp, muốn trách nàng sao? Nàng ấy chẳng qua là muốn đuổi theo hạnh phúc của mình, muốn bảo vệ người mình yêu, như vậy, làm sao có thể trách nàng ấy được.

Diệp Vân bước về phía trước, trong nháy mắt tới bên cạnh Hồng Diệp, cầm lấy tay nàng dịu dàng cười: “Tại sao phải nói xin lỗi, nên nói xin lỗi chính là ta, nếu như ta sớm nói thật cho cô nương biết, cô cũng sẽ không tự ép mình tới bước này. Cô yên tâm, ta sẽ nghĩ cách phá giải cấm chế”. Diệp Vân còn chưa có nói xong, linh châu đột nhiên phát ra tiếng than khóc, xung quanh linh châu tỏa ra một tầng ánh sáng màu đỏ, bay thẳng lên không trung.

“Ầm ầm” Một tiếng vang thật lớn, Diệp Vân chỉ kịp tạo một kết giới để bảo vệ mọi người, cát đá đỏ ầm ầm xuống chỗ mọi người đang đứng. Kết giới ngăn chặn mọi thứ, đợi đến khi bụi bặm tán đi mọi người kinh sợ phát hiện một hồ sâu trước mặt.

Trên bầu trời kết giới không ngừng bị những tia sét xuyên qua, đánh thẳng vào đoàn người đông đúc trên quảng trường, tiếng kêu thảm thiết vang khắp nơi.

“Hiện tại dùng yêu thú kia của người rồi đi còn kịp, người thậm chí còn có thể thuận tay mang linh châu đi, mà nếu... Người thấy không, mấy vạn sinh linh nơi này... một kẻ cũng đừng mong sống sót!” Tiếng cười tà ác của Hồng Thiên Phàm tựa như âm hồn không tan vắng vắng bên tai: “Diệp Vân, ta thật muốn biết, nhà người sẽ lựa chọn ra sao!”

Lựa chọn thế nào? Diệp Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, bên tai vang lên tiếng khóc đê nén của Từ Nhạc Nhã, tia chớp xé rách, tiếng kêu khóc đau đớn của người bị đánh trúng.

Diệp Vân chậm rãi giơ Nguyệt Luân trong tay, hướng về phía không khí cười lạnh nói: “Không phải là tru tiên trận sao, ta trái lại muốn nhìn, trận tru tiên này sẽ ra sao!”

Thân thể bay lên, Diệp Vân bay lên bầu trời, trong miệng không ngừng niệm chú, bàn tay nhanh chóng kết ấn, Nguyệt Luân tỏa sáng khắp mọi nơi.

Lạc Tâm Hồn và Đoàn Dật Phong liếc nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời tiến về hai bên Diệp Vân, yên lặng thay cô chia sẻ áp lực.

Nhìn ba nam tử trên trời đang chống lại thiên uy, nhìn Thanh Long Bạch Hổ và Thủy Kỳ Lân uy phong凛凛 trên bầu trời, đám người bên dưới vốn đã lâm vào tuyệt vọng như được tiếp thêm niềm tin, một lần nữa bày lại Thiên Long đại trận.

Một lực lượng không ngừng chảy cuộn vào Thổ linh châu, những tia chớp trên bầu trời càng thêm tán loạn, tám vị trưởng lão lòng nóng như lửa đốt nhìn bầu trời, vô lực phát hiện bản thân mình chẳng thể giúp gì được, bọn họ không có cách nào bay lên trời để giúp ba nam tử kia, cũng không có cách nào nói cho mọi người biết đừng đưa linh lực vào linh châu nữa, bởi vì một khi dân chúng biết được chân tướng, một tia hy vọng cuối cùng của bọn họ cũng sẽ bị diệt sạch.

Đại trưởng lão ánh mắt phức tạp nhìn Hồng Diệp, với tình huống hiện nay, chỉ có thể giúp đứa nhỏ này chấm dứt hiển tế. Mặc dù ai cũng không biết làm gián đoạn hiển tế sẽ xảy ra chuyện gì, thế nhưng, ông cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần.

Tựa như đã nhận ra sát ý từ đại trưởng lão, Tử Nhạc Nhã ngẩng đầu nhìn ông ta, đôi mắt sâu thẳm không thấy được con ngươi kia khiến đại trưởng lão sợ run, bước chân không tự chủ được mà dừng lại.

“Diệp tử!” Tử nhạc nhã nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tái nhợt của Hồng Diệp, đôi mắt dịu dàng nhìn nàng: “Nàng đã nói, chỉ cần hai chúng ta cùng một chỗ, mặc kệ chân trời góc biển, mặc kệ cùng trời cuối đất, nàng đều sẽ cảm thấy rất hạnh phúc rất hạnh phúc, phải không?”

“Xin lỗi, lần này, ta lại muốn nuốt lời”. Hồng Diệp run rẩy nắm lấy tay Tử Nhạc Nhã, trong mắt tràn đầy lưu luyến nhìn đối phương: “Không có ta, chàng nhất định phải sống thật tốt, phải cố sống cả phần của ta nữa”.

“Diệp tử ngốc!” Tử Nhạc Nhã cúi người hôn lên môi Hồng Diệp, đầu ngón tay khẽ vạch lên cổ tay mình, máu tươi đỏ sẫm tràn ra, miệng không ngừng niệm chú.

“Tiểu Nhã!” Hồng Diệp trừng lớn mắt, dùng toàn bộ sức lực trong thân thể che miệng Tử Nhạc Nhã.

“Không còn kịp rồi”. Tử Nhạc Nhã nhìn Hồng Diệp cười hài lòng: “Nàng cũng đã nghe rồi mà, một khi bắt đầu, thì sẽ không dừng lại được”.

Hồng Diệp trong mắt tràn đầy bi thương nhìn người yêu, không thốt nên lời, chỉ có thể không ngừng gọi hắn: “Tiểu Nhã, tiểu Nhã, tiểu Nhã...”

Tử Nhạc Nhã dịu dàng nhìn Hồng Diệp: “Như vậy không phải rất tốt sao? Mặc kệ chân trời góc biển hay là cùng trời cuối đất, từ nay về sau, chúng ta sẽ không bao giờ chia cách! Chỉ cần chúng ta có thể cùng một chỗ, nơi nào cũng là thiên đường”.

“Tiểu Nhã...” Bi thương trong mắt Hồng Diệp dần tan biến, cuối cùng chỉ còn lại có tràn đầy hạnh phúc. Hai người dựa vào nhau, khoe môi lộ ra nụ cười thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn chiến đấu ác liệt trên bầu trời.

Tầng ánh sáng màu đỏ bao quanh linh châu dần bị hòa tan, ánh sáng màu vàng đất dần dần xuất hiện, giữa không trung truyền đến tiếng Hồng Thiên Phàm gào lên giận dữ: “Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy!”

Mặt đất chấn động cũng dần yên tĩnh lại, kết giới vốn đã bị rách cũng dần liền lại, vững vàng che kết giới ở bên ngoài. Khi vết rách cuối cùng được vá lại, linh châu tỏa ra ánh sáng màu vàng đất bao bọc toàn bộ con dân của Trạch Dân quốc, một dòng nước ấm chảy xuôi trong thân thể mỗi người chữa trị vết thương.

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy!” Hồng Thiên Phàm cả người đầy máu tươi vô lực ngã ngồi dưới đất, trong mắt tràn đầy không tin. Linh châu khôi phục bình thường, trận pháp hắn bày ra bị phản phệ, hắn mất năm nghìn năm bày cục, vì sao lại bị phá giải dễ dàng như vậy, hắn không cam lòng, không cam lòng!

“Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề”. Hồng Diệp tựa vào lòng Tử Nhạc Nhã, nhìn Hồng Thiên Phàm nhẹ giọng nói: “Tiểu Phàm, vẫn luôn là ngươi sao?”

Hồng Thiên Phàm ánh mắt vốn là ác độc oán giận, khi nhìn thấy ánh mắt Hồng Diệp lại trở nên dịu dàng, không kịp suy nghĩ đã lên tiếng nói: “Phải”.

“Cám ơn ngươi trả lời ta, cám ơn ngươi, những năm gần đây đã mang niềm vui tới cho ta”. Hồng Diệp cười với Hồng Thiên Phàm, sau đó ngửa mặt nhìn Tử Nhạc Nhã: “Chúng ta đi thôi”

“Được!” Tử nhạc nhã nhẹ nhàng hôn lên bờ môi tái nhợt của Hồng Diệp, xung quanh hai người tỏa ra ánh sáng chói mắt, chim chóc bay đầy trời, ánh sáng quay về với bầu trời.

Sau một tiếng kêu thảm thiết, Hồng Thiên Phàm ngã xuống, mắt tròn to, bên trong tràn đầy không cam lòng.

“Cám tạ trời đất, cuối cùng kiếp nạn này cũng chấm dứt”. Đại trưởng lão cảm kích nhìn Diệp Vân: “Đa tạ Diệp công tử ra tay cứu giúp, con dân Trạch Dân quốc đời đời nhớ ơn ân đức của công tử”.

“Người các ngươi nên cảm tạ, không phải là ta...” Diệp Vân yên lặng trên không, nhìn hai người ôm nhau đã không còn hơi thở sinh mệnh kia, nhìn hai người bọn họ ôm nhau mỉm cười hạnh phúc, nhắm mắt lại thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.